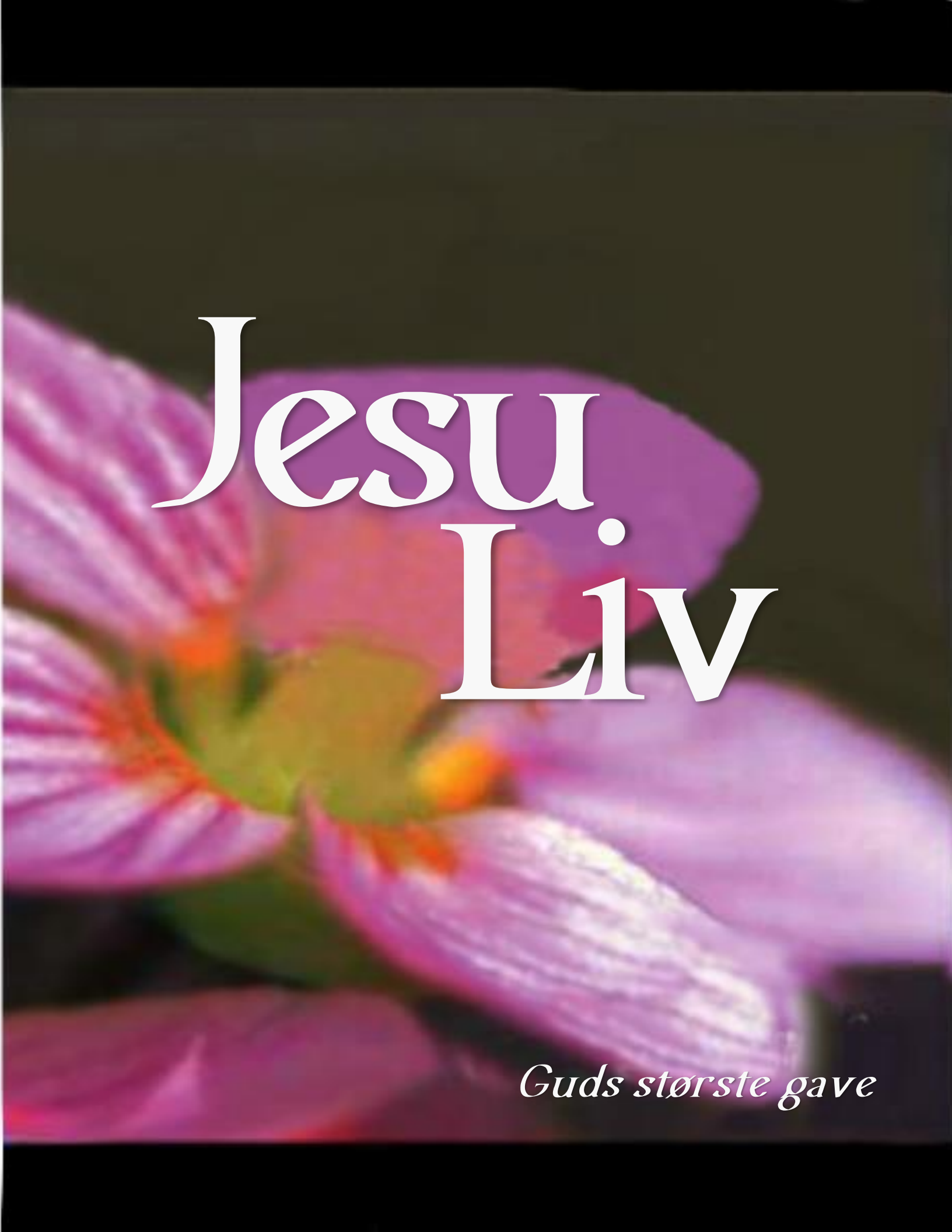
Jesu
Liv
Guds største gave

New Covenant Publications International Ltd. Danish

Ophavsret © 2020. Nye Pagt Internationale Publikationer

Alle rettigheder forbeholdes. Ingen del af denne bog må gengives eller overgives i nogen form eller på nogen måde uden udtrykkelig skriftlig tilladelse fra forfatteren. undtagen i tilfælde af korte citater, der er indeholdt i kritiske artikler og anmeldelser. Henvis alle relevante spørgsmål til udgiveren.

Alle rettigheder forbeholdes. Ingen del af denne bog må reproduceres eller transmitteres i nogen form eller med nogen midler, elektronisk eller mekanisk, herunder fotokopiering, optagelse eller af en information storage and retrieval system - med undtagelse af en korrekturlæser, der kan citere korte passager i en anmeldelse til at blive trykt i et blad eller en avis - uden skriftlig tilladelse fra udgiveren.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Publikationsdata Katalogisering

Redigering og design: Nye Pagt International Gruppe

Trykt i Det Forenede Kongerige.

Første Udskrift Den 26. Maj 2020

Udgivet af: Nye Pagt Internationale Publikationer

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Besøg hjemmesiden: www.newcovenant.co.uk

Jesu Liv

Ellen G. White

Den stadig mere svækkede verden rystede i grundvolden, da kristendommen opstod. De nationale religioner, der tilfredsstillede forældrene, var ikke længere tilstrækkelige for børnene. De nye generationer kunne ikke nøjes med de gamle former. Da nationernes guder blev overført til Rom, mistede de deres orakler, ligesom nationerne selv havde mistet deres frihed. Ansigt til ansigt i Capitol ødelagde de hinanden, og deres guddommelighed forsvandt. Et stort tomrum blev skabt i verdens religioner. En slags deisme, fattig på ånd, magt og liv, svævede for en stund over afgrunden, hvor oldtidens voldsomme overtro er nedsænket. Men som alle negative trosbekendelser var der ingen magt til at genopbygge og genoprette. Nationale tilbøjeligheder forsvandt med de nationale guders fald. De forskellige riger smeltede sammen. I Europa, Asien og Afrika var der kun ét stort imperium, og menneskeheden begyndte at føle dets universalitet og enhed (allestedsnærværende).

Kapitel 1

Historien om Reformationen i det Sekstende Århundrede

Jean-Henri Merle D'Aubigne

Denne side er tom med vilje

New Covenant Publications

International Inc.

Reformerede Bøger, Transformerede Sinds

Alt-Heerdt 104, 40549 Düsseldorf, Germany
Tel : +49 211 399 435 234

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Anerkendelse

Dedikeret til Gud.

Forord

New Covenant Publications International forbinder læseren igen med den guddommelige plan, der binder himmel og jord og styrker evigheden af loven om kærlighed. Logoet, Pagtens Ark repræsenterer intimiteten mellem Kristus Jesus og hans folk og centraliteten i Guds lov. Som det er skrevet, "dette skal være den pagt, som jeg vil indgå med Israels hus, siger Herren. Jeg vil lægge min lov i deres indre dele og skrive den i deres hjerter, og de skal være mit folk, og jeg skal være deres Gud. " (Jeremia 31: 31-33; Hebreerne 8: 8-10). Faktisk attesterer den nye pagt på en forløsning, der er født af uformindsket strid og forseglet med blod.

I utallige århundreder har mange udholdt tåbelig lidelse og uforståelig undertrykkelse, beregnet til at udslette sandheden. Især i de mørke tider var dette lys stærkt embatteret og tilsløret af menneskelige traditioner og folkelig uvidenhed, fordi verdens indbyggere havde foragtet visdom og overtrådt pagten. Kompromisens blødhed med spredende ondskab provokerede en sådan svøbe af uhæmmet degeneration og diabolsk umenneskelighed, at mange liv blev uretfærdigt ofret, idet de nægtede at overgive samvittighedsfriheden. Ikke desto mindre blev en mistet viden genoplivet, specielt i reformationens tid.

1500-tallets reformations æra udløste et øjeblik af sandhed, grundlæggende ændringer og deraf følgende turbulens, som det afspejles i modreformationen. Imidlertid genopdager man gennem dette bind den ubestridelige betydning af denne enestående revolution fra reformatorernes og andre modige pionerer. Fra deres beretninger kan man forstå de rasende kampe, grundene til sådan fænomenal modstand og overnaturlige indgreb.

Vores motto: "Reformerede bøger, transformerede sinds" fremhæver den distinkte litteraturgenre, komponeret i en kritisk æra og dens indflydelse. Det resonerer også, hvor presserende personlig reformation, genfødelse og transformation er. Da Gutenberg-trykpressen, kombineret med oversættelsesbureauet, sprede principperne for den reformerede tro, for omkring 500 år siden, kommunikerede den digitaliserede presse og online medier på alle sprog sandhedens lys i disse sidste tider.

Indholdsfortegnelse

KAPITEL 1 - Gud med os 7
KAPITEL 2 - Det udvalgte folk 13
KAPITEL 3 - Tidens fylde 16
KAPITEL 4 - I dag er der født jer en frelser 21
KAPITEL 5 - Fremstillingen i templet 25
KAPITEL 6 - „Vi har set hans stjerne“ 31
KAPITEL 7 - Jesu barndom 37
KAPITEL 8 - Påskebesøget i Jesusalem 42
KAPITEL 9 - Dage med kamp og strid 48
KAPITEL 10 - Stemmen i ørkenen 54
KAPITEL 11 - Jesu dåb 63
KAPITEL 12 - Fristelsen i ørkenen 67
KAPITEL 13 - Sejren 75
KAPITEL 14 - „Vi har f unrer Messias“ 80
KAPITEL 15 - Brylluppet i Kana 89
KAPITEL 16 - Templet s renselse 96
KAPITEL 17 - Nikodemus 104
KAPITEL 18 - „Han skal blive større“ 111
KAPITEL 19 - Ved Jakobs brønd 114
KAPITEL 20 - Kravet om tegn og undere 123
KAPITEL 21 - Miraklet ved Betesda dam 126
KAPITEL 22 - Johannes’ fængsling og død 137
KAPITEL 23 - „Guds r ige er kommet nær“ 146
KAPITEL 24 - „Er det ikke tømrerens søn?“ 150
KAPITEL 25 - „Kom og følg mig“ 156
KAPITEL 26 - I Kapernaum 161
KAPITEL 27 - Tilgivet og helbredt 169
KAPITEL 28 - Levi-Matthæus 177

KAPITEL 29 - Sabbatten 184
KAPITEL 30 - De tolv udvalgte 190
KAPITEL 31 - Bjergprædikenen 196
KAPITEL 32 - Officeren i Kapernaum 208
KAPITEL 33 - Hvem er mine brødre? 212
KAPITEL 34 - „Kom t i l mig“ 218
KAPITEL 35 - „Ti stille, hold i inde!“ 222
KAPITEL 36 - En berør i ng i t ro 229
KAPITEL 37 - Apostlene sendes ud 233
KAPITEL 38 - Kom og hvil jer lidt 241
KAPITEL 39 - „Giv I dem noget at spise!“ 245
KAPITEL 40 - En nat på søen 251
KAPITEL 41 - Vendepunktet i Galilæa 256
KAPITEL 42 - Guds bud og traditioner 266
KAPITEL 43 - Skrankerne nedbrydes 270
KAPITEL 44 - Det sande tegn 274
KAPITEL 45 - I korsets skygge 279
KAPITEL 46 - Forklarelsen på bjerget 286
KAPITEL 47 - I tjeneste 290
KAPITEL 48 - Hvem er den største? 294
KAPITEL 49 - Løvhyttefesten 302
KAPITEL 50 - Jesus laser deres tanker 308
KAPITEL 51 - „Verdens lys“ 315
KAPITEL 52 - Den gode hyrde 325
KAPITEL 53 - På vej til Jerusalem 330
KAPITEL 54 - Den barmhjertige samaritaner 338
KAPITEL 55 - Hvor findes Guds rige 343
KAPITEL 56 - Jesus velsigner børnene 347
KAPITEL 57 - Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv 351
KAPITEL 58 - Magt over død og grav 355

KAPITEL 59 - Præsternes sammensværgelse 364
KAPITEL 60 - Guds riges lov 368
KAPITEL 61 - Zakæus 372
KAPITEL 62 - Gæstebudet i Simons hus 376
KAPITEL 63 - „Se din konge kommer til dig“ 385
KAPITEL 64 - Det jødiske folk besegler sin skæbne 392
KAPITEL 65 - Templet bliver atter renset 397
KAPITEL 66 - En ny konfrontation 406
KAPITEL 67 - Ve over farisæerne 413
KAPITEL 68 - I den ydre forgård 422
KAPITEL 69 - På oliebjerget 427
KAPITEL 70 - „En af disse mine mindste brødre“ 435
KAPITEL 71 - Alles tjener 439
KAPITEL 72 - „Til ihukommelse af mig“ 446
KAPITEL 73 - „Jeres hjerte må ikke forfærdes“ 453
KAPITEL 74 - Getsemane 466
KAPITEL 75 - Jesus for jødernes domstol 474
KAPITEL 76 - Judas 486
KAPITEL 77 - For Pilatus’ domstol 492
KAPITEL 78 - Golgata 507
KAPITEL 79 - Korset i centrum 519
KAPITEL 80 - I Josefs grav 525
KAPITEL 81 - „Herren er opstået“ 533
KAPITEL 82 - „Hvorfor græder du?“ 538
KAPITEL 83 - Vandringen til Emmaus 542
KAPITEL 84 - „Fred være med jer“ 546
KAPITEL 85 - Ved søen 551
KAPITEL 86 - „Gør alle folkeslagene til mine disciple“ 557
KAPITEL 87 - „Til min fader og jeres fader“ 566

KAPITEL 1- Gud med os

„De skal give ham navnet Immanuel — det betyder: Gud med os.“ „Kundskab om Guds herlighed“ finder vi „på Jesu Kristi ansigt.“ Fra evigheds dage var vor Herre Jesus Kristus ét med Faderen; han var „Guds billede,“ billedet af hans storhed og majestæt, „Guds herligheds glans.“ Det var for at åbenbare denne herlighed, at han kom til vor verden. Til denne jord, der var formørket af synd, kom han for at åbenbare lyset fra Guds kærlighed — for at være Gud med os. Derfor blev der forudsagt om ham: „De skal give ham navnet Immanuel.“

Ved at komme for at tage bolig hos os skulle Jesus åbenbare Gud for både mennesker og engle. Han var Guds Ord — Guds tanker, der var gjort hørlige. I sin bøn for sine disciple siger han: „Jeg har gjort dit navn kendt for dem,“ „en barmhjertig og nådig Gud, sen til vrede og rig på troskab og sandhed,“ — „for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.“ Men denne åbenbaring gjaldt ikke alene hans jordiske børn. Vores lille verden er universets lærebog. Guds kærlige, nådige hensigter, den forsonende kærligheds mysterium, er også det emne, „som englene begærer at få indblik i,“ og det vil beskæftige dem gennem endeløse tider. Både de frelste og de ikke faldne væsener vil i Kristi kors finde deres videnskab og sang. Den herlighed, der lyser fra Kristi åsyn, er herligheden fra den selvopofrende kærlighed. I lyset af, hvad der skete på Golgata, vil man se, at den selvfornægtende kærlighed, næstekærligheden og kærligheden til Gud, er livets lov for jorden og Himmelen. Den kærlighed, som ikke „søger … sit eget,“ og som har sit udspring i Guds hjerte. I Jesus, som var sagtmodig og ydmyg, åbenbaredes Hans væsen, som bor i det lys, intet menneske kan nærme sig.

Naturen vidner om sin Skaber

I begyndelsen åbenbarede Gud sig gennem hele skaberværket. Gennem sin søn, Jesus Kristus, skabte han himmelen og jorden. Ved hans hånd blev verdenerne i himmelrummet til, og markens blomster skabt. „Han grundfæster bjerge med vælde.“ „Havet er hans, han har skabt det.“ Det var ham, der fyldte jorden med skønhed og luften med sang. Og på alle ting, på jorden og i luften og himmelen, skrev han budskabet om Faderens kærlighed.

Nu har synden skæmmet Guds fuldkomne værk, men alligevel bliver denne skrift stående. Selv nu forkynder alt det skabte Guds storhed. Der findes intet, med undtagelse af menneskehjertet, der lever for sig selv. Ingen fugl kløver luften, intet dyr bevæger sig på jorden uden at tjene til gavn for et andet liv. Der findes ikke et blad i skoven eller det ringeste græsstrå, uden at der er en mening med det. Fra hvert træ, busk og blad udgår de livsenergier, uden hvilke hverken mennesker eller dyr kunne leve; og mennesker og dyr bidrager derefter til træernes, buskenes og bladenes liv. Blomsterne udsender deres duft og åbenbarer deres skønhed til velsignelse for verden. Solen spreder sit lys til glæde for tusind verdener. Havet modtager strømmene fra alle verdens lande, men tager kun for atter at give. De tåger, der stiger op fra dets skød, falder som regnbyger for at vande jorden, så den kan give grøde og liv.

Guds engle bringer kærlighed og utrættelig omsorg til mennesker. Himmelske væsener berører menneskehjerterne og bringer lys fra de himmelske boliger til denne mørke verden for at bringe bud om et fællesskab med Kristus, som er nærmere, end man kan forestille sig.

Kristus — Gud og menneske

Når vi ser bort fra alle ringere fremstillinger af ham, er det Gud, vi ser gennem Jesus. Ved at betragte ham nærmere, ser vi, at det er Guds kærlige gavmildhed, der åbenbares for os. „Jeg gør intet … af mig selv," sagde Kristus, „den levende Fader har udsendt mig, og jeg lever i kraft af Faderen." „Jeg søger ikke min egen ære," „men … søger hans ære, som har sendt mig" . Kristus modtog alt fra Gud, men han modtog for at give. Gennem den elskede Søn udgår fra Faderen liv til alle; ved Sønnens medvirken vender det som lovprisning og glad tjeneste, som en flodbølge af kærlighed, til altets store ophav. Således fuldendes ved Kristus velsignelsernes kredsløb i livets lov, der afspejler Skaberens karakter.

I selve Himmelen blev denne lov overtrådt. Synden fik sin oprindelse i egoisme. Lucifer, den skærmende kerub, ønskede at være den højeste i Himmelen. Han søgte at vinde magt over de himmelske væsener, at drage dem bort fra deres Skaber for selv at blive genstand for deres hyldest. Derfor fordrejede han Guds kærlige hensigter, idet han tillagde ham ønsket om selvforherligelse. Han søgte at tillægge den kærlige Skaber sine egne onde karakteregenskaber. Således bedrog han både engle og mennesker. Han fik dem til at tvivle på Guds ord og nære mistillid til hans godhed. Fordi Gud er en retfærdig Gud og majestæt, fik Satan dem til at betragte Gud som streng og uforsonlig. Således fik han påvirket mennesker til at følge ham i oprør mod Gud, og elendighedens nat sænkede sig over verden.

Jorden var blevet formørket af dette bedrag. For at der kunne komme lys i mørket, så verden igen kunne vende til Gud, måtte Satans bedrageriske magt brydes. Men dette kunne ikke ske ved magt. Udøvelse af magt er i modstrid med principperne for Guds herredømme. Gud ønsker kun kærlighedens tjeneste, og kærlighed kan ikke fremtvinges, den kan ikke vindes ved magt eller autoritet. Kærlighed kan kun vækkes med kærlighed. At kende Gud er at elske ham. Hans kærlige karakter måtte åbenbares som kontrast til Satans karakter. Denne opgave kunne kun en eneste i hele universet påtage sig. Kun han, som kendte højden og dybden af Guds kærlighed, kunne gøre den kendt for andre. Retfærdighedens Sol måtte stå op over verdens mørke nat, „under dens vinger er der helbredelse."

Planen om vor forløsning var ikke en plan, der blev lagt efter Adams fald i synd. Den var „åbenbaringen af den hemmelighed, der har været hyllet i tavshed fra evige tider." Den var en åbenbaring af de principper, der fra evige tider havde været grundvolden for Guds trone. Lige fra begyndelsen vidste Gud og Kristus besked om Satans frafald og om menneskets fald på grund af den frafaldnes vildledende påvirkning. Gud havde ikke bestemt, at synden skulle være til, men han forudså dens eksistens og traf forberedelser til at imødegå den. Så

stor var hans kærlighed til verden, at han besluttede sig til at give sin enbårne Søn, „for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“

Lucifer havde sagt: „Højt over Guds stjerner rejser jeg min trone … gør mig lige med den Højeste.“ Men Kristus, „han, som havde Guds skikkelse, regnede det ikke for et rov at være lige med Gud.“

Dette var et frivilligt offer. Jesus kunne godt være forblevet ved sin Faders side. Han kunne have beholdt Himmelens herlighed og englenes lovprisning. Men han valgte at overgive scepteret i Faderens hænder og at stige ned fra universets trone for at bringe lys og liv til dem, der var ved at forgå i mørket.

For omkring to tusind år siden lød der fra Guds trone i himlen en røst med ord, der havde en hemmelig betydning: „Se, jeg kommer!“ „Slagtoffer og afgrødeoffer vil du ikke have, men et legeme har du beredt mig … Se, jeg er kommet — i bogrullen er der skrevet om mig — for at gøre din vilje, Gud!“

I disse ord forkyndtes opfyldelsen af den hensigt, der havde været skjult fra evige tider. Kristus skulle gæste vor verden og blive legemliggjort. Han siger:

„Et legeme beredte du mig.“ Hvis han var trådt frem i den herlighed, som han havde hos Faderen, før verdens grundvold blev lagt, havde vi ikke kunnet udholde lyset fra hans tilstedeværelse. For at vi skulle være i stand til at se den og ikke gå til grunde, blev hans herlighed tilsløret. Hans guddommelighed blev indhyllet i menneskelighed, den usynlige herlighed i den synlige menneskeskikkelse.

Herom var der blevet varslet gennem forbilleder og symboler. Den brændende busk, hvori Kristus viste sig for Moses, åbenbarede Gud. Det symbol, der var udvalgt til at fremstille guddommen, var en ringe, tilsyneladende ikke særligt tiltrækkende busk. Men den gemte den Almægtige. Den store barmhjertige Gud skjulte sin herlighed i en beskeden busk, for at Moses kunne se på den uden at miste livet. På samme måde meddelte Gud sig til Israel i en skystøtte om dagen og en ildstøtte om natten for at åbenbare menneskene sin vilje og tildele dem sin nåde. Guds herlighed var skjult og hans majestæt tilsløret, for at dødelige menneskers svage syn skulle kunne tåle at se den. Således skulle Kristus komme i „vort fornedrede legeme“ og blive, „mennesker lig.“ I verdens øjne ejede han ingen skønhed, så de kunne synes om ham; men alligevel var han Gud i menneskeskikkelse, himmelens og jordens lys. Hans herlighed var tildækket, hans storhed og majestæt var skjult, så han kunne komme tæt på sorgfulde, fristede mennesker.

Gud gav Moses denne befaling for Israel: „De skal lave mig en helligdom, så vil jeg tage bolig hos dem.“ Han var til stede i helligdommen, midt iblandt sit folk. Under hele deres møjsommelige vandring i ørkenen var symbolet på hans nærværelse hos dem. På samme måde oprejste Kristus sit tabernakel midt i vor menneskelejr. Han opslog sit telt ved siden

af menneskenes telte for at kunne bo iblandt os, og for at vi skulle komme til at kende hans guddommelige karakter og liv. „Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed.“

Fordi Jesus var kommet for at bo hos os, ved vi, at Gud har kendskab til vore prøvelser og medfølelse med vore sorger. Enhver af Adams sønner og døtre må forstå, at Gud også holder af syndere; for i hver tilsigelse om nåde, hvert løfte om glæde, hver kærlighedsgerning, hver guddommelig tiltrækningskraft i Frelserens liv på jorden ser vi „Gud med os.“

Satan fremstiller Guds lov som en selviskhedens lov. Han erklærer, at det er en umulighed for os at adlyde dens forskrifter. Han lægger skylden for vore første forfædres fald med al den smerte, som det havde til følge, over på Skaberen og får mennesker til at betragte Gud som ophavet til al synd, lidelse og død. Jesus skulle afsløre dette bedrag. Han skulle som en af os andre blive et fuldkomment eksempel på lydighed. Derfor påtog han sig vor skikkelse og gik ind i en tilværelse som vor. „Derfor måtte han i ét og alt blive som sine brødre.“ Hvis vi skulle udholde noget, som Jesus ikke havde udholdt, ville Satan på dette punkt fremstille Guds magt som utilstrækkelig for os. Derfor blev Jesus „fristet i alle ting ligesom vi.“ Han udholdt enhver prøvelse og overvandt dem ved den kraft, der blev givet ham fra Gud. Han sagde: „Jeg ønsker at gøre din vilje, Gud, din lov er i mit indre…“ Når han gik omkring og gjorde godt imod andre og helbredte alle, som var plagede af Satan, gav han mennesker en klar forståelse af Guds lov og hans tjenestes natur. Hans liv er et vidnesbyrd om, at det også for os er muligt at adlyde Guds lov.

I sin egenskab af menneske rørte Kristus menneskeheden. Ved sin guddommelighed holder han fast ved Guds trone. Som Menneskesønnen gav han os et eksempel på lydighed. Som Guds Søn giver han os kraft til at adlyde. Det var Kristus, som fra busken på bjerget Horeb talte til Moses og sagde: „JEG ER DEN, JEG ER! … Sådan skal du sige til israelitterne: Jeg Er har sendt mig til jer.“ Dette var pantet på Israels udfrielse. Også da han var blevet „mennesker lig,“ erklærede han sig for at være DEN, JEG ER. Barnet i Betlehem, den sagtmodige og ydmyge Frelser, er Gud, som „blev åbenbaret i kødet.“ Og til os siger han: „JEG ER den gode hyrde.“ „JEG ER det levende brød.“ „JEG ER vejen og sandheden og livet.“ „Mig er givet al magt i Himlen og på jorden.“ JEG ER forvisningen om ethvert løftes opfyldelse. JEG ER! Frygt ikke! „Gud med os“ I er forvisningen om vor udfrielse fra synden, forsikringen om vor kraft til at adlyde Himmelens lov.

Ved at fornedre sig så dybt som til at påtage sig menneskeskikkelse åbenbarede Kristus en karakter, som var en modsætning til Satans karakter. Men han steg endnu dybere ned på ydmygelsens vej. „Da han var trådt frem som et menneske, ydmygede han sig og blev lydig indtil døden, ja, døden på et kors.“ Ligesom ypperstepræsten afførte sig sin pragtfulde embedsdragt og gjorde tjeneste i en almindelig præsts hvide linnedklædning, sådan påtog Kristus sig en tjeners skikkelse og bragte offeret, hvor han selv var præsten, og han selv

var offeret. „Han blev gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder. Han blev straffet, for at vi kunne få fred.“

Kristus blev behandlet, som vi fortjener det, for at vi kan blive behandlet, som han fortjener. Han blev dømt for vore synder, som han ingen del havde i, for at vi kunne blive retfærdiggjort ved hans retfærdighed, som vi ingen del har i. Han led den død, der tilkom os, for at vi skulle kunne modtage det liv, som var hans. „Ved hans sår blev vi helbredt.“

En herlig fremtid

Ved sit liv og sin død har Kristus endog opnået mere end genrejsning fra den ødelæggelse, der var sket ved synden. Det var Satans hensigt at frembringe en evig adskillelse mellem Gud og mennesker; men i Kristus bliver vi mere nært forenede med Gud, end hvis vi aldrig var faldet. Ved at påtage sig vor skikkelse har Frelseren knyttet sig til menneskeheden med et bånd, der aldrig kan brydes. Til evig tid er han forbundet med os. „For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn.“15 Han gav ham ikke blot for at bære vore synder og for at dø som et offer i vort sted; han gav ham til den faldne menneskeslægt. For at sikre os sin uforanderlige vilje til fred, lod Gud sin enbårne Søn blive til en af menneskeslægten, og beholde sin menneskelige natur for evigt. Dette er pantet på, at Gud vil opfylde, hvad han har lovet.

„For et barn er født os, en søn er givet os, og herredømmet skal ligge på hans skuldre.“ Gud har så at sige adopteret menneskenaturen i sin Søns skikkelse og har ført denne ind i de højeste Himle. Det er „Menneskesønnen,“ som deler universets trone med Gud. Det er „Menneskesønnen,“ hvis navn kaldes: „Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste.“

Denne JEG ER, er forbindelsesleddet mellem Gud og menneskeheden; hans hånd rører dem begge. Han, som er „hellig, uskyldig, ren, og skilt ud fra syndere,“ „skammer sig ikke ved at kalde … os brødre.“ I Kristus er den jordiske familie og den himmelske familie forenede. Den herliggjorte Kristus er vor bror. Himmelen er gemt i menneskeheden, og menneskeheden er taget i favn af den evige kærlighed.

Gud siger om sit folk: „De er funklende juveler i hans land. Hvor er det godt og skønt.“ Ophøjelsen af de frelste vil være et evigt vidnesbyrd om Guds barmhjertighed. I de kommende tidsaldre vil han „vise sin overstrømmende rige nåde og sin godhed mod os i Kristus Jesus,“ „så at Guds visdom i al sin mangfoldighed … kan blive gjort kendt for myndigheder og magter i himmelrummet efter hans beslutning fra evige tider, som han gennemførte ved Kristus Jesus, vor Herre.“

Ved hjælp af Kristi frelsende gerning er Guds herredømme retfærdiggjort. Man er kommet til at kende den Almægtige som kærlighedens Gud. Satans anklager er blevet modbevist, og hans sande karakter er blevet afsløret. Der vil aldrig mere kunne ske oprør. Synden kan aldrig mere trænge ind i universet. Til evige tider er alle sikrede mod frafald.

Ved kærlighedens selvopofrelse er jordens og Himmelens beboere blevet knyttet til deres Skaber med enhedens uløselige bånd.

Frelsergerningen vil være fuldstændig. Der, hvor der var overflod af synd, findes der endnu større overflod af Guds nåde. Selve jorden, netop det område, som Satan gør fordring på som sit eget, skal ikke blot frikøbes, men ophøjes. Vor lille verden, som under syndens forbandelse er den eneste mørke plet i hans strålende skaberværk, skal blive æret frem for alle andre verdener i Guds univers. Her, hvor Guds Søn iklædte sig menneskeskikkelse, her, hvor herlighedens Konge levede, led og døde — her skal Guds bolig være hos menneskene, når han gør alting nyt. „Han vil bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud vil selv være hos dem.“ Da skal de forløste vandre i Herrens lys og prise ham for hans uudsigelige gave: Immanuel: „Gud med os!“

KAPITEL 2 - Det udvalgte folk

I mere end tusind år havde jødefolket ventet på Frelserens komme. Deres lykkeligste forhåbninger havde drejet sig om denne begivenhed. I sang og profetier, i tempelritualer og bønner i hjemmet havde de bevaret hans navn. Og alligevel kendte de ham ikke, da han kom. Himmelens elskede Søn var for dem „som et rodskud af den tørre jord. Hans skikkelse havde ingen skønhed," og de så i ham intet smukt, så de kunne synes om ham. „Han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham."

Alligevel havde Gud valgt Israel. Han havde udvalgt dem til blandt mennesker at bevare kundskaben om hans lov og om de symboler og profetier, der viste hen til Frelseren. Han ønskede, at de skulle være som frelsende kilder for verden. Det, som Abraham var i det land, hvor han boede, hvad Josef var i Ægypten og Daniel ved det babyloniske hof, det skulle det hebraiske folk være blandt folkeslagene. De skulle åbenbare Gud for menneskene. Da Abraham modtog sit kald, havde Herren sagt: „Jeg vil … velsigne dig.… Og du skal være en velsignelse… I dig skal alle jordens slægter velsignes." Det samme udsagn blev gentaget ved profeterne. Selv efter at Israel var blevet hærget på grund af krige og fangenskab, var forjættelsen stadig deres. „Da skal Jakobs rest blandt talrige folkeslag være som duggen fra Herren, som regnen på planterne; den sætter ikke sin lid til mænd og venter ikke på mennesker." Med hensyn til templet i Jerusalem forkyndte Herren ved Esajas: „Mit hus skal kaldes et bedehus for alle folkeslagene."

Men israelitterne havde set frem til verdslig storhed. Efter det tidspunkt hvor de drog ind i Kana'ans land, veg de bort fra Guds bud og fulgte hedningernes skikke. Det var forgæves, at Gud sendte dem advarsler gennem sine profeter. Det var forgæves, at de led under hedenske undertrykkeres tugtelse. Enhver genoprejsning blev efterfulgt af et endnu større frafald.

Hvis Israel havde været tro imod Gud, kunne han have fuldført sin plan ved deres hænder og deres ophøjelse. Hvis de havde været lydige, ville han have ophøjet dem „over alle de folk, han har skabt, til lovprisning, berømmelse og herlighed" , „så alle jordens folk får at se" sagde Moses, „at Herrens navn er nævnt over dig, og må frygte for dig." Hvis folkeslagene havde Hort „om alle disse love, ville de have sagt: 'Hvor dette store folk dog er et klogt og forstandigt folk!'" Men på grund af deres troløshed kunne Guds plan ikke lykkes på anden måde end gennem fortsat modgang og ydmygelse.

De blev underkuet af Babylon og spredt rundt i hedenske lande. Under lidelserne var der mange, der fornyede deres trofasthed mod Guds pagt. Mens de græd og sørgede over det hellige tempel, der var lagt øde, skinnede sandhedens lys frem blandt dem, og kendskabet til Gud udbredtes blandt de forskellige folkeslag. Den hedenske offertjeneste var en forvanskning af den tjeneste, som Gud havde forordnet, og mangen oprigtig udøver af hedenske ritualer lærte af hebræerne betydningen af den tjeneste, som var indstiftet af Gud, og forstod ved troen løftet om en Frelser.

Mange af de landflygtige måtte lide under forfølgelse. Ikke så få mistede livet, fordi de nægtede at bryde Sabbatten og tage del i de hedenske fester. Når afgudsdyrkerne blev ophidset til at ville knuse sandheden, stillede Herren sine tjenere ansigt til ansigt med konger og herskere, for at disse og deres folk måtte kunne tage imod lyset. Gang på gang blev de største herskere bragt til at forkynde, at den Gud, som deres hebraiske fanger dyrkede, var den største af alle.

Gennem det babyloniske fangenskab blev israelitterne vænnet grundigt af med at tilbede udskårne billeder. I de følgende århundreder led de under undertrykkelse af hedenske fjender, indtil de endelig blev overbeviste om, at deres lykke var afhængig af deres lydighed mod Guds lov. Men hos alt for mange af folket var det ikke kærlighed, der tilskyndede dem til lydighed. De havde egenkærlige motiver. I det ydre tjente de Gud som midlet til at opnå national storhed. De blev ikke verdens lys, men lukkede sig ude fra verden for at undgå fristelsen til afgudsdyrkelse. I de forskrifter, der var givet ved Moses, havde Gud sat begrænsninger for deres samkvem med afgudsdyrkere; men denne belæring var blevet forkert fortolket. Den var beregnet til at afholde dem fra at efterleve hedningernes skikke; men den blev benyttet til at opbygge en skillemur mellem Israel og alle andre folkeslag. Jøderne betragtede Jerusalem som deres himmel, og de blev ligefrem skinsyge, hvis Herren viste barmhjertighed mod hedningerne.

Efter hjemkomsten fra Babylon blev der lagt stor vægt på religiøs belæring. Over hele landet blev der bygget synagoger, hvor loven blev udlagt af præsterne og de skriftkloge, og der blev oprettet skoler, som ud over kunst og videnskaber foregav at undervise i retfærdighedens principper. Men disse institutioner blev ødelagte. Under fangenskabet havde mange af folket antaget hedenske forestillinger og skikke, og disse blev taget med ind i deres tjeneste for Gud. I mange retninger efterlevede de afgudsdyrkernes skikke.

Efterhånden som jøderne vendte sig fra Gud, mistede de i høj grad læren i den rituelle tjeneste af syne. Denne tjeneste var blevet indstiftet af Kristus selv. Enhver del af den var et symbol på ham, og den havde været fuld af livskraft og åndelig skønhed. Men jøderne gik glip af det åndelige liv i deres ceremonier og klamrede sig til døde formaliteter. De stolede på selve ofringerne og forordningerne i stedet for at hvile i ham, som de viste hen til.

For at kunne sætte noget i stedet for det, som var gået tabt, mangedoblede præsterne og rabbinerne deres egne krav, og jo strengere disse blev, jo mindre åbenbaredes Guds kærlighed. De bedømte deres egen hellighed efter ceremoniernes antal, mens deres hjerter var opfyldt af hovmod og hykleri.

Det var en umulighed at overholde loven med alle deres smålige og besværlige forskrifter. De, som ønskede at tjene Gud, og som forsøgte at overholde de rabbinske forordninger, arbejdede under et pres af tunge byrder. De kunne ikke finde fred for deres bekymrede samvittigheds anklager. Således arbejdede Satan på at gøre folket modløst, at forringe deres

opfattelse af Guds karakter og at bringe Israels tro i vanry. Han håbede at stadfæste det, som han havde hævdet, da han gjorde oprør i Himmelen: at Guds krav var urimelige og ikke kunne efterleves. Han erklærede, at selv Israel ikke overholdt loven.

Skønt jøderne længtes efter Messias' komme, havde de ingen sand opfattelse af hans opgave i verden. De søgte ikke forløsning fra synden, men befrielse fra romerne. De så hen til, at Messias skulle komme som en erobrer, der ville bryde undertrykkelsens åg og ophøje Israel til et verdensherredømme. Således var vejen banet for dem til at forkaste Frelseren.

Ved tidspunktet for Kristi fødsel var folket udslidt af det fremmede herredømmes åg og plaget af indre stridigheder. Jøderne havde fået tilladelse til formelt at opretholde en særskilt regering; men intet kunne tilsløre den kendsgerning, at de var under romernes herredømme, eller forsone dem med indskrænkningerne i deres magt. Romerne krævede til at ansætte og atter afsætte ypperstepræsten, og dette embede blev ofte erhvervet ved bedrageri, bestikkelse og endog ved mord. På denne måde blev præsteskabet mere og mere fordærvet. Alligevel besad præsterne stadig stor magt, og de udnyttede den til egoistiske og svigagtige formål. Folket var genstand for deres ubarmhjertige krav og var også hårdt beskattede af romerne. Denne tingenes tilstand forårsagede misfornøjelse alle vegne. Der skete tit oprør blandt folket. Pengebegærlighed og vold, mistillid og åndelig sløvhed var ved at slide sjælen ud af den jødiske nation.

Hadet til romerne samt nationalt og åndeligt hovmod førte stadig jøderne til strengt at holde fast ved deres form for gudsdyrkelse. Præsterne forsøgte at opretholde deres ry for at være hellige ved en nøjagtig overholdelse af de religiøse ceremonier. Folket længtes i deres mørke og undertrykkelse ligesom deres ledere, der higede efter magt, efter at der skulle komme én, der kunne overvinde deres fjender og genoprette Israels rige. De havde gransket profetierne, men uden åndelig indsigt. De havde overset de profetier, der viser hen til det ydmyge ved Kristi første komme, og misforstået dem, som taler om herligheden ved hans andet komme. Hovmodet formørkede deres dømmekraft. De fortolkede profetierne i overensstemmelse med deres egenkærlige ønsker.

KAPITEL 3 - Tidens fylde

„Men da tidens fylde kom, sendte Gud sin søn, født af en kvinde, født under loven for at han skulle løskøbe dem, der var under loven, for at vi skulle få barnekår.“

Frelserens komme blev forudsagt i Edens Have. Da Adam og Eva havde hørt dette løfte, så de hen til dets snarlige opfyldelse. De tog med glæde mod deres førstefødte søn og håbede, at han var befrieren. Men det varede længe med opfyldelsen af løftet. De, som først havde modtaget det, døde uden at have oplevet dets opfyldelse. Fra Enoks dage blev forjættelsen gentaget ved patriarker og profeter, så håbet om Frelserens komme blev holdt levende, og alligevel kom han ikke. Daniels profeti åbenbarede tidspunktet for hans komme, men ikke alle fortolkede budskabet på rette måde. Det ene århundrede gik efter det andet, og profeternes røst holdt op med at lyde. Undertrykkernes hånd hvilede tungt over Israel, og mange var rede til at udbryde: „Tiden går, og alle syner slår fejl.“

Men ligesom stjernerne på deres fastsatte baners store kredsløb tender. Guds planer hverken til hast eller opsættelse. Gennem symbolerne med det store mørke og den rygende ovn havde Gud åbenbaret Israels trældom i Ægypten for Abraham og havde forkyndt, at tiden for deres ophold dér skulle være fire hundrede år. Gud sagde: „Derefter skal de drage ud med storerigdomme.“ Imod dette ord kæmpede al magten i Faraos stolte rige forgæves. „Netop den dag.“ der var bestemt i det guddommelige løfte, „drog alle Her-rens hærskarer ud af Egypten.“ På samme måde var timen for Kristi kommeblevet besluttet i det himmelske råd. Da tidens store ur angav denne time, blev Jesus født i Betlehem.

„Men da tidens fylde kom, sendte Gud sin søn.“1 Forsynet havde styret folkeslagenes udvikling og indflydelse, indtil verden var moden til befrierens komme. Folkene var forenede under én regering. Ét sprog blev talt næsten overalt og blev alle vegne anerkendt som litteraturens sprog. Jøder fra allelande samledes i Jerusalem til de årlige højtider. Når de igen vendte tilde steder, hvor de boede, kunne de udbrede beretningen om Messias’ kommeover hele verden.

På dette tidspunkt var de hedenske religionssystemer ved at miste deres greb om folket. Mange var trætte af tom pragt og opdigtede historier. De længtes efter en religion, som kunne give dem fred i hjertet. Skønt sandhedens lys syntes at være veget fra menneskene, var der dog nogle, der søgte efter lyset, og som var fulde af forvirring og sorg. De tørstede efter viden om den levende Gud, efter en forsikring om et liv hinsides graven.

Messias’ forventning

Da jøderne var veget bort fra Gud, var troen blevet svækket, og håbet var næsten holdt op med at kaste lys over fremtiden. Man forstod ikke profeternes ord. For det store flertal af folket var døden en frygtelig gåde — hinsides den fandtes der usikkerhed og elendighed. Det var ikke blot jammeren fra mødrene i Betlehem, men skriget fra menneskehedens store

hjerte, der hen over århundrederne blev båret til profeten — stemmen, der hørtes i Rama: „Gråd og megen klage; Rakel græder over sine børn, hun vil ikke lade sig trøste, for de er ikke mere.“ I „mørkets dal“ sad mennesker uden at finde trøst. Med længsel så de hen til Befrierens komme, hvor mørket skulle spredes, og fremtidens hemmeligheder afsløres.

Uden for jødefolket fandtes der mennesker, der forudsagde en guddommelig lærers komme. Disse mænd søgte efter sandheden, og inspirationens ånd blev tildelt dem. Gang på gang er der fremstået den slags lærere som stjerner på den mørke himmel. Deres profetiske ord har tændt nyt håb i hjertet hos de mange tusinder i hedningeverdenen.

Gennem århundreder var skriften blevet oversat til det græske sprog, der dengang blev talt overalt i hele romerriget. Jøderne levede spredt alle steder, og deres forventning om Messias' komme blev til en vis grad delt af hedningerne. Blandt dem, som jøderne gav navn af hedninger, fandtes der mænd, som havde en bedre forståelse af skriftens profetier, der omtalte Messias, end Israels lærere havde. Der fandtes nogle, der håbede på hans komme som en befrier fra synden. Filosoffer forsøgte at sætte sig ind i de hebraiske hemmeligheder, men jødernes fanatisme hindrede udbredelsen af lyset. Ivrige, som de var, efter at opretholde adskillelsen mellem dem selv og andre folkeslag, var de uvillige til at delagtiggøre andre i den viden, de stadig besad med hensyn til den symbolske gudstjeneste. Det var nødvendigt, at den rette fortolker kom. Han, som alle disse forbilleder symboliserede, måtte forklare deres betydning.

Ved hjælp af naturen, ved hjælp af forbilleder og symboler, ved hjælp af profeter og patriarker havde Gud talt til verden. Der måtte gives menneskeheden en belæring på menneskehedens eget sprog. Pagtens eget sendebud måtte tale. Hans røst måtte høres i hans eget tempel. Kristus måtte komme for at forkynde ord, som skulle forstås klart og definitivt. Han, der er sandhedens oprindelse, måtte udskille sandhedens kerne fra menneskelige udtalelsers avner, som havde gjort den virkningsløs. Principperne for Guds herredømme og frelsesplanen måtte skildres på en tydelig måde. Det gamle Testamentes lære måtte meddeles helt og fuldt til menneskene.

Blandt jøderne fandtes der endnu standhaftige mennesker, efterkommere af den hellige slægt, ved hvis hjælp der var blevet bevaret kendskab til Gud. Disse så stadig frem til det forjættelsens håb, der var blevet givet til deres forfædre. De styrkede deres tro ved at dvæle ved den forsikring, der var givet dem ved Moses: „Herren jeres Gud vil lade en profet som mig fremstå for jer, en af jeres egne; ham skal I adlyde i alt, hvad han forkynder for jer.“ Og atter læste de, hvordan Herren ville salve én til „at bringe godt budskab til fattige og lægedom til dem, hvis hjerte er knust, for at udråbe frigivelse for fanger,“ og „et nådeår fra Herren.“ De læste, at han skulle føre „retten igennem på jorden,“ at „de fjerne øer venter på hans belæring,“ og at „folkeslag skal komme til dit lys og konger til din stråleglans.“

Den døende Jakobs ord fyldte dem med håb: „Scepteret viger ikke fra Juda, staven ikke fra hans fødder, til der kommer en hersker, ham skal folkene adlyde.“ Israels svindende

magt var et vidnesbyrd om, at Messias' komme var forestående. Daniels profeti skildrede glansen ved hans herredømme over et rige, der skulle overgå alle jordiske riger; og, sagde profeten: „Selv skal det bestå i al evighed." Skønt kun få forstod, af hvilken art Kristi mission var, så var der en vidt udbredt forventning om en mægtig fyrste, der skulle oprette sit rige i Israel, og som skulle komme som en befrier for folkene.

Blindet af selvbedrag

Nu var tidens fylde kommet. Menneskeslægten, der på grund af lange tiders overtrædelser var blevet yderligere fornedret, trængte til Frelserens komme. Satan havde arbejdet for at gøre svælget mellem jorden og Himmelen dybt og ufremkommeligt. Ved sine løgne havde han opmuntret menneskene til at synde. Det var hans hensigt at slide Guds barmhjertighed op og at udslukke hans kærlighed til mennesker, så Han ville overlade verden til Satans herredømme.

Satan prøvede at udelukke menneskene fra kendskabet til Gud, at bortlede deres opmærksomhed fra Guds tempel og oprette sit eget rige. Hans kamp for at vinde overherredømmet syntes næsten at være lykkedes. Det er sandt, at Gud i hvert slægtled har haft sine hjælpere. Selv blandt hedningerne var der mennesker, gennem hvem Kristus arbejdede for at løfte folket fra synd og nedværdigelse. Men disse mennesker blev foragtet og hadet. Mange af dem led en voldsom død. De mørke skygger, som Satan havde kastet over jorden, blev dybere og dybere.

Gennem hedenskabet havde Satan i menneskealdre fået vendt mennesker bort fra Gud, men sin største sejr vandt han ved at fordreje Israels tro. Ved kun at værdsætte og tage deres egne forestillinger i betragtning, havde hedningerne mistet kendskabet til Gud og var blevet mere og mere fordærvede. På samme måde var det gået med Israel. Princippet om, at ethvert menneske kan frelse sig selv ved sine gerninger, var grundlaget for enhver hedensk religion. Nu var det også blevet grundlaget for den jødiske religion. Satan havde indpodet dette princip. Overalt, hvor det bliver hævdet, har mennesker intet værn mod synden.

Frelsens budskab meddeles til mennesker gennem menneskelige formidlere. Men jøderne havde forsøgt at få eneret på sandheden, som er evigt liv. De havde hamstret den levende manna, og den var blevet til fordærv. Den religion, som de søgte at beholde for sig selv, blev til lovbrud. De vanærede Gud og bedrog verden med et forfalsket evangelium. De havde afslået at overgive sig til Gud for at frelse verden, og de blev Satans medhjælpere til dens ødelæggelse.

Det folk, som Gud havde kaldet til at være sandhedens støtte og grundvold, var blevet repræsentanter for Satan. De udrettede den gerning, som han ville have dem til at gøre, og fulgte kursen med at fordreje Guds karakter og få verden til at betragte ham som en tyran. Selv præsterne, der gjorde tjeneste i templet, havde mistet betydningen af den tjeneste, de udførte, af syne. De var hørt op med at se ud over symbolet til det, det var et billede på.

Under udøvelsen af offertjenesten var de som optrædende i et skuespil. De forordninger, som Gud selv havde indstiftet, blev gjort til et middel til at forblinde sindet og forhærde hjertet. Gud kunne ikke gøre mere for mennesket ad disse veje. Hele systemet måtte ryddes bort.

Syndens bedrag havde nået sit højdepunkt. Alt, hvad der tjente til at nedværdige mennesket, var blevet sat i gang. Når Guds Søn betragtede verden, så han lidelse og elendighed. Med medynk så han, hvordan mennesker var blevet ofre for Satans grusomhed. Han så med medlidenhed på dem, der var ved at blive ødelagt, myrdet og fortabt. De havde valgt sig en hersker, der lænkede dem som fanger til sin stridsvogn. Rådvilde og vildledte drog de fremad i et dystert optog imod evig tilintetgørelse — til en død, hvorfra der ikke findes noget håb om liv, mod en nat, der ikke efterfølges af nogen morgen. Satans hjælpere havde taget bolig i mennesker. Menneskers legemer, der var skabt til bolig for Guds ånd, var blevet opholdsted for onde ånder. Sanserne, nerverne, lidenskaberne, de menneskelige organer blev af overnaturlige kræfter påvirket til at hengive sig til de laveste lyster. De onde ånder havde sat deres eget stempel på menneskers ansigt. De menneskelige træk genspejlede udtrykket hos de hærskarer af djævle, der havde besat dem. Det var et sådant billede, verdens Frelser betragtede. Hvilket syn for den fuldstændigt rene at skue!

Synden var blevet til en videnskab, og laster var blevet indviet til at være en del af religionen. Oprøret havde slået dybe rødder i hjertet, og menneskets fjendskab mod Himmelen var af den voldsomste art. Det var blevet bevist over for universet, at adskilt fra Gud kunne menneskeslægten aldrig højnes. Der måtte meddeles den et nyt element af liv og kraft fra ham, som havde skabt verden.

Med største interesse havde de ikke faldne verdener holdt øje for at se Jehova rejse sig og bortrydde jordens beboere. Og hvis Gud ville gøre dette, var Satan rede til at udføre sin plan om at sikre sig forbund med de himmelske væsener. Han havde erklæret, at principperne i Guds herredømme gjorde syndsforladelse til en umulighed. Hvis verden var blevet lagt øde, ville han have hævdet, at hans beskyldninger var sande. Han var rede til at kaste skylden over på Gud og udbrede sit oprør i de himmelske verdener. Men i stedet for at tilintetgøre verden sendte Gud sin Søn ned for at frelse den. Skønt der fandtes fordærv og trods alle vegne på denne fremmede klode, blev der sørget for en udvej til dens redning. Netop i det afgørende øjeblik, hvor det så ud, som om Satan skulle sejre, kom Guds Søn med budskabet om Guds nåde. Gennem alle slægter og til enhver tid har Gud udvist kærlighed over for den faldne slægt. Trods menneskehedens fordærvelse har der ustandselig vist sig tegn på barmhjertighed, og da tidens fylde var kommet, viste guddommen sin herlighed ved at overøse verden med en strøm af nåde, som ikke skulle stoppes eller tilbagetrækkes, før frelsesplanen var fuldført.

Satan jublede over, at det var lykkedes ham at fornedre Guds billede i mennesket. Da kom Jesus for atter at genoprette Skaberens billede i mennesket. Ingen anden end Kristus kan genskabe den karakter, der er blevet ødelagt af synden. Han kom for at uddrive de onde

ånder, der havde kontrolleret viljen. Han kom for at rejse os af støvet, for at omdanne den fordærvede karakter til at ligne hans egen guddommelige karakter og smykke den med sin egen herlighed.

KAPITEL 4 - I dag er der født jer en frelser

Kapitlet er bygget op over Luk 2,1-20.
Ærens Konge fornedrede sig dybt for at blive menneske. Hans jordiske omgivelser var grove og frastødende. Hans herlighed var skjult, for at hans ydre skikkelses majestæt ikke skulle virke tiltrækkende. Han skyede al ydre pragt. Rigdom, verdslig ære og menneskelig storhed kan aldrig frelse et menneske fra døden. Hensigten var, at ingen tiltrækningskraft af jordisk art skulle kunne kalde mennesker til ham. Kun den himmelske sandheds skønhed måtte tiltrække dem, der ville følge ham. Messias' egenskaber var for længst blevet forudsagt i profetierne, og han ønskede, at mennesker skulle tage imod ham på grundlag af det vidnesbyrd, de havde i Guds ord.

Englene havde undret sig over den herlige frelsesplan. De overvågede, hvordan Guds folk ville tage imod Guds Søn, når han var i menneskeskikkelse. Der kom engle til det udvalgte folks land. Folk i andre lande beskæftigede sig med opdigtede beretninger og dyrkede falske guder. Englene kom til det land, hvor Guds herlighed var blevet åbenbaret, og hvor profetiernes lys havde skinnet. De kom til Jerusalem, uden at nogen så dem, til de beskikkede fortolkere af de hellige Skrifter og tjenerne i Guds hus. Præsten Zakarias havde allerede, da han gjorde tjeneste ved alteret, fået en forkyndelse om Kristi snarlige komme. Forløberen var allerede født, og hans tjeneste var blevet bevidnet gennem undere og forudsigelser. Nyheden om Kristi fødsel og den vidunderlige betydning af hans mission var rygtedes viden om. Men alligevel beredte Jerusalem sig ikke til at byde Frelseren velkommen.

Sensation uden reaktion
Med forundring betragtede de himmelske sendebud ligegyldigheden hos det folk, som Gud havde udvalgt til at videregive den hellige sandheds lys til verden. Det jødiske folk var blevet bevaret som vidne om, at Kristus skulle fødes i Abrahams slægt og være af Davids hus; men alligevel vidste de ikke, at hans komme var nær. I templet viste morgen- og aftenofferet hver dag hen til Guds Lam; alligevel var der selv her ikke truffet forberedelser til at tage imod ham. Folkets præster og lærere vidste ikke, at århundredernes største begivenhed snart skulle finde sted. De gentog deres meningsløse bønner og udførte gudsdyrkelsens ritualer for at blive set af mennesker, men i deres bestræbelser på at blive rige og vinde verdslig ære var de uforberedte på åbenbaringen af Messias. Israels land var gennemsyret af den samme ligegyldighed. Egenkærlige hjerter, der var optaget af verden, lod sig ikke bevæge af den glæde, der havde henrykket Himmelen. Kun nogle få længtes efter at se den Usete. Til disse blev det himmelske budskab sendt.

Et primitivt fødested
Engle våger over Josef og Maria, da de drager fra deres hjem i Nazaret til Davids stad. Romerrigets forordning om, at alle folkene i hele det vældige rige skulle skrives i mandtal, nåede helt ud til dem, der boede i Galilæas bjerge. Ligesom Kyros i gamle dage blev kaldet

til verdensrigets trone, for at han skulle frigive Herrens fanger, således blev kejser Augustus benyttet til at opfylde Guds plan om at føre Jesu moder til Betlehem.

Hun er af Davids hus, og Davids søn skal fødes i Davids stad. Fra Betlehem, sagde profeten, „skal der udgå én, som skal være hersker i Israel; hans udspring er i fortiden, i ældgamle dage.“ Men i deres kongelige slægts by er Josef og Maria ukendte, og ingen ærer dem. Trætte og hjemløse drager de gennem den snævre gade i dens fulde længde, fra byens port til byens yderste østlige grænse, og søger forgæves et sted, hvor de kan søge hvile for natten. Der er ingen plads til dem i det overfyldte herberg. I en primitiv bygning, hvor dyrene søger ly, finder de til sidst et tilflugtssted, og her bliver verdens Frelser født.

Mennesker aner det ikke, men dette budskab opfylder hele Himmelen med jubel. De hellige skabninger fra lysets verden drages mod jorden med en dybere og mere kærlig interesse. Hele verden er blevet lysere ved hans tilstedeværelse. Over Betlehems høje forsamler sig en utallig skare af engle. De afventer tegnet til at bekendtgøre den glædelige nyhed for verden. Hvis de ledende mænd i Israel havde været tro mod deres kald, kunne de have fået del i glæden af at forkynde Jesu fødsel; men nu bliver de forbigået.

Gud siger: „For jeg udgyder vand over den tørstige jord, strømme af vand over det tørre land.“ „For de retskafne bryder lys frem i mørket.“ De klare stråler fra Guds trone vil lyse for dem, der søger efter lyset, og som tager imod det med glæde.

Hyrderne var beredte

På de marker, hvor David som dreng havde vogtet sine får, var der stadig hyrder, som holdt vagt om natten. I de stille timer talte de sammen om den forjættede Frelser og bad om, at den konge, som skulle sidde på Davids trone, måtte komme. „Da stod Herrens engel for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men englen sagde til dem: »Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren.“

Ved at høre disse ord bliver de lyttende hyrders sind opfyldt af herlige syner om fremtiden. Befrieren er kommet til Israel! Magt, ophøjelse og triumf er forbundet med hans komme. Men engelen må forberede dem på at kunne finde deres Frelser i fattigdom og ringhed. „Dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe.“

Det himmelske sendebud havde beroliget deres frygt. Han havde fortalt dem, hvordan de skulle finde Jesus. Med den kærligste hensyntagen til deres menneskelige svaghed havde han givet dem tid til at vænne sig til den himmelske stråleglans. Derefter kunne jubelen og herligheden ikke længere holdes skjult. Hele sletten blev oplyst af de himmelske hærskarers stråleglans. Jorden tav, og Himmelen bøjede sig dybt ned for at lytte til sangen:

„Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!“

Om blot menneskeslægten i dag ville vedkende sig denne sang! Den forkyndelse, der dengang lød, den tone, der blev anslået, vil lyde til tidernes ende og give genlyd til verdens ende. Når Retfærdighedens Sol skal stå op med lægedom under sine vinger, vil denne sang tone igen med en vældig skares røst, ligesom en brusen af mange vande, og lyde således: „Herren vor Gud, den Almægtige, har taget magten."

Da englene forsvandt, svandt lyset bort, og nattens skygger sænkede sig atter over Betlehems høje. Men det mest strålende billede, som menneskers øjne nogensinde har set, forblev i hyrdernes erindring. „Og da englene havde forladt dem og var vendt til himlen, sagde hyrderne til hinanden: 'Lad os gå ind til Betlehem og se det, som er sket, og som Herren har forkyndt os.'" De skyndte sig derhen og fandt Maria og Josef sammen med barnet, som lå i krybben.

De var draget af sted med stor glæde og berettede om de ting, de havde set og hørt, og alle, der hørte det, undrede sig over, hvad hyrderne fortalte dem. Men Maria gemte alle disse ting i sit hjerte, og grundede over dem. Så drog hyrderne igen og priste og lovede Gud for alt, hvad de havde hørt og set.

Himmelen og jorden er i dag ikke længere borte fra hinanden end dengang, da hyrderne lyttede til englenes sang. Mennesker er stadig lige så meget genstand for Himmelens interesse, som dengang almindelige mennesker med almindeligt arbejde mødte engle midt på dagen og talte med de himmelske sendebud i vingårdene og på markerne. For os almindelige mennesker kan Himmelen være ganske nær. Engle fra de himmelske boliger følger de mennesker, som kommer og går efter Guds befaling.

Beretningen om Betlehem er et uudtømmeligt emne. I den er gemt et. „dyb af Guds rigdom og visdom og kundskab" . Vi er fulde af beundring over Frelserens opofrelse ved at bytte Himmelens trone med krybben, og de tilbedende engles selskab med dyrene i stalden. Menneskelig stolthed og selvtilfredshed bliver gjort til skamme ved hans nærværelse. Dog var dette kun begyndelsen til hans selvfornedrelse. Selv på det tidspunkt, da Adam stod uskyldig i Edens have, ville det have været en næsten ufattelig ydmygelse for Guds Søn at påtage sig menneskeskikkelse. Men Jesus gjorde det, efter at slægten gennem fire tusinde år var blevet svækket af synden. Ligesom ethvert af Adams børn gik han ind under den store arvelighedslovs følgevirkninger. Hvori disse bestod, ser vi gennem hans jordiske forfædres historie. Han kom med en sådan arv for at dele vore sorger og fristelser og for at give os eksemplet på et liv uden synd.

I Himmelen havde Satan hadet Kristus for den stilling, han indtog hos Gud. Han hadede ham endnu dybere, da han selv blev stødt fra tronen. Han hadede ham, som forpligtede sig til at frelse en slægt af syndere. Alligevel tillod Gud sin Søn at komme som et hjælpeløst barn og underkastet menneskelige svagheder til denne verden, hvor Satan håndhævede sit herredømme. Gud tillod, at han mødte menneskelivets farer på samme måde som ethvert

andet menneske for at kæmpe sin kamp, ligesom ethvert menneskebarn må kæmpe, med risiko for nederlag og evig fortabelse.

En menneskefar ængstes for sin søn. Han ser ind i sit lille barns ansigt og skælver ved tanken om livets farer. Han længes efter at beskytte sit elskede barn mod Satans magt, at holde ham borte fra fristelser og konflikter. Gud udsatte sin enbårne søn for langt alvorligere konflikter og endnu større risici, for at livets vej kunne blive sikker for vore børn. „Deri består kærligheden!“ Undres, I Himle, og fald i forundring, du jord!

KAPITEL 5 - Fremstillingen i templet

Kapitlet er bygget op over Luk 2,21-38.
Omkring fyrre dage efter Jesu fødsel, tog Josef og Maria ham til Jerusalem for at fremstille ham for Herren og for at bringe deres offergave. Dette var i overensstemmelse med jødernes lov, og som menneskets stedfortræder måtte Kristus rette sig efter loven i enhver henseende. Han havde allerede gennemgået omskærelsesceremonien som et løfte om sin lydighed over for loven.

Som offergave for moderen krævede loven et årgammelt lam som brændoffer og en ung due eller en turteldue som syndoffer. Men loven tillod, at, hvis forældrene var for fattige til at bringe et lam, så kunne et par turtelduer eller to unge duer, den ene til brændoffer og den anden til syndoffer, også accepteres.

De offergaver, man bragte Herren, skulle være uden fejl eller lyde. Disse ofre var symboler på Kristus, og dette viser med tydelighed, at Jesus selv var uden legemlige fejl. Han var „et lam uden plet og lyde“ . Hans legemsbygning var ikke skæmmet af nogen fejl, han var legemligt stærk og sund, og hele sit liv levede han i overensstemmelse med naturens love. Fysisk såvel som åndeligt var han et forbillede på, hvad Gud havde bestemt mennesket til at være gennem lydighed mod hans lov.

En ceremoni med dybe rødder
Indvielsen af den førstefødte havde sin oprindelse fra de tidligste tider. Gud havde lovet at ville give Himmelens førstefødte til frelse for syndere. Denne gave skulle i ethvert hjem anerkendes gennem en helligelse af den førstefødte søn. Han skulle indvies til præsteskab som repræsentant for Kristus blandt mennesker.

Da Israel blev udfriet fra Ægypten, blev der atter påbudt en indvielse af den førstefødte. Mens Israels børn var i trældom i Ægypten, befalede Herren Moses at gå til Farao, Ægyptens konge, og sige: „Dette siger Herren: Israel er min førstefødte søn. Jeg sagde til dig, at du skulle lade min søn gå, så han kunne dyrke mig, men du nægtede at lade ham gå. Derfor vil jeg nu slå din førstefødte søn ihjel.“

Moses overbragte sit budskab; men den stolte konges svar lød således: „Hvem er Herren, som jeg skulle adlyde, så jeg lod israelitterne gå? Jeg tender ikke Herren, og jeg vil ikke lade israelitterne gå!“ Herren virkede for sit folk gennem tegn og undere og sendte frygtelige domme over Farao. Til sidst fik dødsengelen befaling til at dræbe de førstefødte blandt mennesker og dyr hos ægypterne. For at israelitterne kunne blive skånet fik de befaling om at stryge blodet af et slagtet lam på deres dørstolper. Ethvert hus skulle mærkes, for at engelen, når han kom for at dræbe, måtte gå forbi israelitternes huse.

Efter at have afsagt denne dom over Ægypten, sagde Herren til Moses: „Du skal hellige mig alle førstefødte. Alt det første, der kommer ud af moderlivet hos israelitterne, skal

tilhøre mig; det gælder både mennesker og kvæg.“ „Dengang jeg dræbte alle førstefødte i Ægypten, helligede jeg mig alle førstefødte i Israel, både mennesker og dyr; mig tilhører de.“ Efter at tabernakeltjenesten var indstiftet, valgte Herren Levis stamme i stedet for de førstefødte i hele Israel til at gøre tjeneste i helligdommen. Men de førstefødte skulle stadig betragtes som Herrens ejendom og måtte tilbagekøbes for en løsesum.

Således var loven om fremstillingen af den førstefødte særligt betydningsfuld. Samtidig med, at den var en erindring om Herrens vidunderlige udfrielse af Israels børn, var den et symbol på en større udfrielse, der skulle udvirkes ved Guds enbårne Søn. Ligesom blodet strøget på dørstolperne havde frelst de førstefødte i Israel, har Kristi blod kraft til at frelse verden.

En skjult herlighed

Hvilken betydning knyttede der sig ikke til fremstillingen af Jesus! Men præsten kunne ikke se gennem sløret. Han kunne ikke tyde det mysterium, der lå bag. Fremstillingen af børn var en daglig begivenhed. Dag efter dag tog præsten imod løsepenge, når børnene blev fremstillet for Herren. Dag efter dag gentog han rutinemæssigt sit arbejde og ænsede kun lidt forældrene eller børnene, medmindre han så noget, der tydede på høj rang eller rigdom hos forældrene. Josef og Maria var fattige, og da de kom med deres barn, så præsterne blot en mand og en kvinde, der var klædt som galilæere og i den mest beskedne påklædning. Der var intet i deres fremtræden, der kunne tiltrække sig opmærksomhed, og deres offergave var kun den, som de fattige plejede at bringe.

Præsten gennemførte ceremonien på den foreskrevne måde. Han tog barnet i sine arme og holdt det op foran alteret. Da han havde rakt det til dets moder, indskrev han navnet „Jesus“ på listen over de førstefødte. Lidet anede han, mens barnet lå i hans arme, at det var Himmelens Majestæt, kongernes Konge. Præsten tænkte ikke på, at dette barn var den, om hvem Moses havde skrevet: „Herren jeres Gud vil lade en profet som mig fremstå for jer, en af jeres egne; ham skal I adlyde i alt, hvad han forkynder for jer.“

Han tænkte ikke på, at dette barn var ham, hvis herlighed Moses havde bedt om at se. Men én der var større end Moses, lå i præstens arme, og da han indskrev barnets navn, indskrev han navnet på ham, som var grundlaget for hele det jødiske system. Dette navn skulle blive dets dødsdom; thi ofringernes og offergavernes system var ved at forældes. Forbilledet havde næsten nået sit modbillede, skyggen sin virkelighed. Shekinah var veget bort fra helligdommen, men i barnet fra Betlehem gemtes den herlighed, som engle bøjer sig for i respekt. Dette ubevidste barn var den forjættede sæd, som det første alter ved Paradisets port, viste hen til. Det var Silo, fredsfyrsten. Det var ham, der åbenbarede sig for Moses som JEG ER. Det var ham, som i skystøtten og ildstøtten var Israels fører. Det var ham, som seerne gennem lange tider havde forudsagt. Han var alle folkeslagenes håb, Davids rod og kvist og den strålende morgenstjerne. Navnet på dette lille hjælpeløse barn, der blev indskrevet i Israels folkeregister, som erklærede ham for at være vor broder, var den faldne menneskeslægts håb. Det barn, for hvem der var betalt løsesum, var den, der

skulle komme til at betale løsesummen for hele verdens synd. Han var en sand „stor præst over Guds hus.“ Hovedet for „et uforgængeligt præstedømme,“ talsmanden ved „den Højestes højre hånd i det høje“ .

Herrens Salvede

Det åndelige skal bedømmes åndeligt. I templet blev Guds Søn indviet til den gerning, han var kommet for at udføre. Præsten betragtede ham, som han ville have betragtet ethvert andet barn. Men skønt han hverken så eller følte noget usædvanligt, blev Guds handling ved at give sin Søn dog anerkendt. Begivenheden fandt nemlig ikke sted, uden at nogen genkendte Kristus. „I Jerusalem var der en mand ved navn Simeon; denne mand var retfærdig og from og ventede Israels trøst. Helligånden var over ham, og den havde åbenbaret for ham, at han ikke skulle se døden, før han havde set Herrens salvede.“

Idet Simeon kommer ind i templet, ser han en familie, der fremstiller deres førstefødte søn for præsten. Deres fremtræden vidner om fattigdom; men Simeon forstår Åndens varsler, og han er dybt påvirket af, at dette lille barn, der bliver fremstillet for Herren, er Israels trøst, den, han har længtes efter at se. På den forbløffede præst virker Simeon som et menneske i ekstase. Barnet er blevet givet til Maria, og Simeon tager det i sine arme og fremstiller det for Gud, mens en glæde, som han aldrig før har følt, fylder hans hjerte. Idet han løfter den spæde Frelser op mod himmelen, siger han: „Herre, nu lader du din tjener gå bort med fred efter dit ord. For mine øjne har set din frelse, som du har beredt for alle folk: Et lys til åbenbaring for hedninger og en herlighed for dit folk Israel.“

Profetiens ånd var over denne Guds mand, og mens Josef og Maria stod ved siden af og undrede sig over hans ord, velsignede han dem og sagde til Maria: „Se, dette barn er bestemt til fald og oprejsning for mange i Israel og til at være et tegn, som modsiges — ja, også din egen sjæl skal et sværd gennemtrænge — for at mange hjerters tanker kan komme for en dag.“

Også Anna, der var en profetinde, kom derind og bekræftede Simeons vidnesbyrd om Kristus. Da Simeon talte, lyste hendes ansigt af Guds herlighed, og hun udøste sit hjertes taknemlighed, fordi hun havde fået lov til at se Herren Kristus.

Disse ydmyge tjenere for Gud havde ikke studeret profetierne forgæves. Men de, der beklædte embeder som rådsherrer og præster i Israel vandrede ikke ad Herrens veje — skønt også de havde adgang til profetiernes dyrebare forudsigelser — og deres øjne var ikke så åbne, at de kunne se livets lys.

Sådan går det stadig. Begivenheder, som samler hele Himmelens opmærksomhed om sig, forbliver ubemærkede; åndelige vejledere og kirkegængere i Guds hus bemærker ikke, hvad der sker. Mennesker anerkender den historiske Kristus, men de vender sig bort fra den levende Kristus. Kristus — der ved sit ord kalder til selvopofrelse for de fattige og

lidende, der trygler om lettelse for fattigdom, hårdt slid og skyldfølelse — bliver i dag ikke modtaget med større beredvillighed, end han blev det for to tusind år siden.

Maria undrede sig

Maria grundede over Simeons store og vidtrækkende profeti. Mens hun betragtede barnet i sine arme og mindedes de ord, der var blevet sagt af hyrderne fra Betlehem, blev hun opfyldt af taknemmelig glæde og lyse forhåbninger. Simeons ord erindrede hende om Esajas' profetiske ord: „Men der skyder en kvist fra Isajs stub, et skud gror frem fra hans rod. Over ham hviler Herrens ånd, visdoms og indsigts ånd, råds og styrkes ånd, kundskabs og gudsfrygts ånd … retfærdighed er bæltet om hans lænder, trofasthed bæltet om hans hofter."

„Det folk, der vandrer i mørket, skal se et stort lys, lyset skinner for dem, der bor i mørkets land. … For et barn er født os, en søn er givet os, og herredømmet skal ligge på hans skuldre. Man skal kalde ham Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste."

Alligevel forstod Maria ikke Kristi mission. Simeon havde profeteret om ham både som et lys, der skulle skinne for hedningerne og som en herlighed for Israel. På samme måde havde englene forkyndt Frelserens fødsel som et glædesbudskab til alle mennesker. Gud søgte at rette på den snæversynede, jødiske opfattelse af Messias' gerning. Gud ville, at mennesker ikke blot skulle betragte ham som Israels befrier, men som verdens Frelser. Men der skulle gå mange år, før selv Jesu mor kunne forstå hans opgave.

Maria glædede sig til Messias' herredømme på Davids trone, men hun så ikke den lidelsens dåb, gennem hvilken den måtte vindes. Ved Simeon blev det åbenbaret, at Messias ikke ville komme igennem verden uden at møde hindringer. Med disse ord til Maria: „Også din egen sjæl skal et sværd gennemtrænge!" giver Gud i sin milde kærlighed Jesu moder en antydning af den smerte, som hun allerede var begyndt at føle for hans skyld.

„Se," havde Simeon sagt, „dette barn er bestemt til fald og oprejsning for mange i Israel og til at være et tegn, som skal modsiges." De, som skal oprejses, må først falde. Vi skal falde på klippen og knuses, før vi kan oprejses ved Kristus. Hvis vi ønsker at få del i herligheden i det åndelige kongerige, skal vort eget jeg afsættes fra tronen og hovmodet skal ydmyges. Jøderne ville ikke acceptere æren opnået ved ydmygelse. Derfor ville de ikke tage imod deres Frelser. Han var et tegn, som skulle modsiges.

„For at mange hjerters tanker kan komme for en dag." I lyset af Frelserens liv vil alle hjerters tanker, lige fra Skaberens til mørkets fyrstes tanker, blive åbenbaret. Satan har fremstillet Gud som egoistisk og undertrykkende. Som en, der kræver alt, men intet giver, gør fordring på sine skabningers tjeneste til sin egen forherligelse, men ikke ofrer noget til gavn for dem. Men ved at give os Kristus åbenbarede Faderen sit hjerte. Dette er et vidnesbyrd om, at Guds planer med os er „planer om lykke, ikke om ulykke" . Det

forkynder, at selv om Guds had til synden er stærk som døden, så er hans kærlighed til synderen stærkere end døden. Da han har påtaget sig at frelse os, vil han intet spare, hvor dyrebart det end er ham, til fuldførelsen af sit værk. Ingen sandhed, der har væsentlig betydning for vor frelse, tilbageholdes for os, intet barmhjertighedsunder bliver forsømt, ingen guddommelig kraft får lov at være ubenyttet. Gunstbevisninger hobes oven på gunstbevisninger og gaver oven på gaver. Alle himmelske virkemidler sættes ind for dem, som han søger at frelse. Når han har samlet alle universets skatte og åbnet for Almagtens hjælpekilder, lægger han dem i Kristi hænder og siger: Alt dette er til menneskene. Alt sammen for at overbevise menneskene om, at der ikke findes en kærlighed, der er større end hans, hverken i Himmelen eller på jorden. Mennesket vil finde sin største lykke ved at elske ham.

Ved Golgatas kors stod kærligheden og egenkærligheden ansigt til ansigt. Her åbenbarede de sig helt og fuldt. Kristus havde levet for at trøste og velsigne, og ved at dræbe ham afslørede Satan, hvor ondartet hans had mod Gud var. Han gjorde det klart, at det virkelige formål med hans oprør var at styrte Gud fra tronen og tilintetgøre ham, gennem hvem Guds kærlighed var blevet åbenbaret.

Gennem Kristi liv og død blev også menneskers tanker bragt for dagens lys. Fra krybben til korset var Jesu liv et kald til selvfornægtelse og til fællesskab i lidelsen. Det afslørede menneskers hensigter. Jesus kom med den himmelske sandhed, og alle, der lyttede til Helligåndens røst, følte sig draget til ham. De, som dyrkede deres eget jeg, tilhørte Satans rige. Ved deres holdning til Kristus ville alle komme til at vise, hvilken side de tilhørte. Således afsiger enhver dommen over sig selv.

Når den sidste dom finder sted, vil ethvert fortabt menneske kunne forstå, af hvilken art hans egen forkastelse af sandheden er. Korset vil blive fremstillet, og dets virkelige betydning vil blive forstået af ethvert sind, som har været forblindet af overtrædelser. Over for synet af Golgata med dets ufattelige offer vil syndere komme til at stå fordømte. Enhver løgnagtig undskyldning vil blive fejet bort. Menneskets frafald vil vise sig i sin hæsligste skikkelse. Mennesker vil komme til at se, hvad det er, de har valgt. Ethvert spørgsmål om sandhed og vildfarelse under den langvarige strid vil så være opklaret. På verdensdommens dag vil Gud stå renset for enhver skyld for det ondes eksistens. Det vil blive bevist, at de guddommelige love ikke er medvirkende til synden. Der vil intet fejlagtigt findes i Guds herredømme og heller ingen årsag til utilfredshed. Når alle hjerters tanker skal åbenbares, vil både de trofaste og de oprørske mennesker forene sig i at erklære: „Retfærdige og sande er dine veje, du folkenes konge. Hvem må ikke frygte dig, Herre, og ære dit navn? … For dine retfærdige domme er blevet åbenbare.“

KAPITEL 6 - „VI HAR SET HANS STJERNE“

Kapitlet er bygget op over Matt 2.
Da nu Jesus var født i Betlehem i Judæa, i kong Herodes' dage, kom der nogle vismænd fra Østerland til Jerusalem og spurgte: „Hvor er jødernes nyfødte konge? For vi har set hans stjerne gå op og er kommet for at tilbede ham.“

De vise mænd fra Østerland var filosoffer. De tilhørte en stor og indflydelsesrig klasse, der bestod af mænd af fornem byrd, og som repræsenterede meget af deres nations rigdom og lærdom. Blandt dem var der mange, der udnyttede folkets godtroenhed. Andre var hæderlige mænd, der granskede forsynets tilkendegivelser i naturen, og som blev set op til for deres retskaffenhed og visdom. De vise mænd, der kom til Jesus, var af sidstnævnte slags.

Lyset fra Gud skinner altid midt i hedenskabets mørke. Da disse vise mænd granskede den stjerneklare himmel og forsøgte at udforske de hemmeligheder, der skjulte sig i stjernernes strålende baner, så de Skaberens herlighed. Da de søgte en klarere forståelse, begyndte de at granske de hebraiske skrifter. I deres eget land var der bevaret profetiske skrifter, som forudsagde en guddommelig lærers komme. Bileam hørte til spåmændene, skønt han en tid var en af Guds profeter. Ved Helligånden forudsagde han Israels lykkelige fremtid og Messias' komme, og hans profetier var gennem overleveringerne gået fra slægt til slægt. Men i det gamle Testamente var Frelserens komme blevet klarere åbenbaret. Vismændene erfarede med glæde, at hans komme var nært forestående, og at hele verden skulle fyldes med kendskab til Herrens herlighed.

Vi så hans stjerne
Vismændene havde set et hemmelighedsfuldt lys på himmelen netop den nat, da Guds herlighed lyste over Betlehems høje. Da lyset svandt bort, fremstod en strålende stjerne, som blev stående på himmelen. Det var ikke nogen fiksstjerne og heller ikke en planet, og det mærkværdige syn vakte den stærkeste interesse. Denne stjerne var en fjern samling af strålende engle, men dette var de vise mænd uvidende om. Alligevel stod det dem klart, at denne stjerne havde en særlig betydning for dem. De rådspurgte præster og filosoffer og granskede Skrifternes ældgamle beretninger. I Bileams profeti blev der sagt: „En stjerne opgår af Jakob, et herskerspir løfter sig fra Israel.“

Var det muligt, at denne mærkelige stjerne var blevet sendt som budbringer om den Forjættede? Vismændene havde hilst den himmelsendte sandheds lys velkommen med glæde; nu strålede det for dem med stærkere glans. I drømme fik de anvisning på at drage ud og opsøge den nyfødte fyrste.

På samme måde som Abraham i tro fulgte Guds kald, „uden at vide, hvor han kom hen“ , og Israel i tro fulgte efter skystøtten til Det forjættede Land, således drog også disse hedninger ud for at finde den lovede Frelser. Østlandene bugnede af kostbarheder, og

vismændene drog ikke tomhændede af sted. Det var skik at komme med gaver som en hyldest til fyrster eller andre rangspersoner, og de rigeste gaver, som landet kunne afse, blev medbragt som en offergave til ham, i hvem alle jordens slægter skulle velsignes. Det var nødvendigt at rejse om natten for ikke at tabe stjernen af syne; men de rejsende fordrev tiden med at gentage overleverede udtalelser og profetiske forudsigelser om ham, som de søgte. Hver gang de holdt rast, granskede de profetierne, og de fik en stadig dybere overbevisning om, at de var under guddommelig ledelse. Så længe de havde stjernen for øje som et synligt tegn, følte de også i deres indre Helligåndens vidnesbyrd, som betog deres sind og indgav dem håb. Skønt rejsen var lang, var den en lykkelig tid for dem.

Nu er de nået til Israels land og stiger ned ad Oliebjerget med Jerusalem foran sig, og se, stjernen, som har ledet dem hele vejen, bliver stående over templet og forsvinder efter en tids forløb for deres blik. Med hastige skridt skynder de sig af sted i tillidsfuld forventning om, at Messias' fødsel ville blive omtalt som et glædeligt budskab af enhver. Men deres forespørgsler er frugtesløse. Da de kommer ind i den hellige stad, begiver de sig til templet. Til deres forundring finder de ingen, der synes at vide noget om den nyfødte konge. Deres spørgsmål fremkalder ingen jubelråb, men snarere overraskelse og frygt, der endog er blandet med foragt.

Postyr i Jerusalem

Præsterne fortæller om overleveringerne. De lovpriser deres religion og deres egen fromhed, mens de fordømmer grækerne og romerne som hedninger. Vismændene er ikke afgudsdyrkere, og i Guds øjne er de højt hævet over disse hans foregivne tilbedere; men alligevel bliver de af jøderne betragtet som hedninger. Selv blandt de beskikkede vogtere af Den hellige Skrift finder deres ivrige forespørgsler ikke den ringeste genklang.

Vismændenes ankomst rygtedes hurtigt i hele Jerusalem. Deres mærkelige ærinde skabte røre blandt folket, og rygtet trængte helt ind i kong Herodes' palads. Den snedige edomit blev forskrækket ved denne antydning om, at der skulle findes en mulig rival. Hans vej til tronen var plettet af blodet fra utallige mord. Da han var af fremmed oprindelse, var han forhadt af det folk, han regerede. Hans eneste sikkerhed bestod i at være i gunst hos romerne. Men denne nye fyrste kunne gøre større krav. Han var født til kongedømmet.

Herodes mistænkte præsterne for at lægge råd op med de fremmede for at vække opstand blandt folket og afsætte ham fra tronen. Han skjulte dog sin mistillid og besluttede at trodse deres planer ved overlegen snedighed. Han kaldte ypperstepræsterne og de skriftkloge til sig og udspurgte dem om, hvad deres hellige bøger lærte med hensyn til det sted, hvor Messias skulle fødes.

Dette spørgsmål fra ham, der havde tilranet sig tronen, og som blev stil dem efter tilskyndelse fra udlændinge, sårede de jødiske lærdes stolthed. Den ligegyldighed, hvormed de vendte sig til de profetiske skrifter, vakte den skinsyge tyrans harme. Han mente, at de forsøgte at skjule deres kendskab til sagen. Med en myndighed, som de ikke

vovede at ignorere, befalede han dem at foretage en nøjagtig undersøgelse og at sige ham, hvor deres konge skulle fødes. „De svarede ham: 'I Betlehem i Judæa. For således er der skrevet ved profeten: Du, Betlehem i Judas land, du er på ingen måde den mindste blandt Judas fyrster. Fra dig skal der udgå en hersker, som skal vogte mit folk, Israel.'"

Nu indbød Herodes vismændene til en privat sammenkomst. Et uvejr af vrede og frygt rasede i hans indre, men i det ydre bevarede han roen og modtog de fremmede med høflighed. Han spurgte, på hvilket tidspunkt stjernen havde vist sig, og foregav at hilse muligheden for Kristi fødsel med glæde. Han pålagde sine gæster: „Gå hen og spørg jer nøje for om barnet; og når I har fundet det, så giv mig besked, for at også jeg kan komme og tilbede det." Med disse ord sendte han dem af sted ad vejen til Betlehem.

Præsterne og de ældste i Jerusalem var ikke så uvidende med hensyn til Kristi fødsel, som de foregav at være. Beretningen om englenes besøg hos hyrderne var nået til Jerusalem, men rabbinerne havde ikke regnet den for at være værdig til deres opmærksomhed. De kunne selv have fundet Jesus og kunne måske have været i stand til at føre de vise mænd til det sted, hvor han var født; men i stedet kom vismændene for at gøre dem opmærksomme på Messias' fødsel. „Hvor er jødernes nyfødte konge?" sagde de; „for vi har set hans stjerne gå op og er kommet for at tilbede ham."

Nu lukkede stolthed og misundelse døren for lyset. Hvis man skulle tro på de beretninger, som hyrderne og vismændene kom med, så ville det bringe præsterne og rabbinerne i en lidet misundelsesværdig situation og modbevise deres krav på at være fortolkere af Guds sandhed. Disse lærde mænd ville ikke nedlade sig til at lade sig belære af dem, som de kaldte hedninger. Det kunne ikke passe, sagde de, at Gud skulle have forbigået dem for at meddele sig til uvidende hyrder eller uomskårne hedninger. De besluttede at vise deres foragt for de rygter, der virkede så ophidsende på kong Herodes og hele Jerusalem. De ville ikke engang tage til Betlehem for at se, om alt dette havde sin rigtighed. Og de fik folket til at betragte denne interesse for Jesus som et udtryk for fanatisk ophidselse. Her begyndte præsternes og rabbinernes forkastelse af Kristus. Fra dette tidspunkt voksede deres hovmod og stædighed til at blive et indgroet had til Frelseren. Mens Gud åbnede døren for hedningerne, lukkede de jødiske ledere døren for sig selv.

Vismændene tilbeder Jesus

De vise mænd drog alene bort fra Jerusalem. Natten var ved at falde på, da de forlod byen, men til deres store glæde så de atter stjernen, der viste dem vejen til Betlehem. De havde ikke fået sådan en tilkendegivelse af Jesu ringe omgivelser, som hyrderne havde fået. Efter den lange rejse var de blevet skuffede over de jødiske lederes ligegyldighed, og de havde forladt Jerusalem mindre tillidsfulde, end da de var draget derind. I Betlehem fandt de ingen kongelige vagtposter, der var sat til at bevogte den nyfødte konge. Ingen af verdens stormænd gjorde ham deres opvartning. Jesu vugge var en krybbe. Hans forældre var almindelige arbejdsfolk, og de var de eneste, der tog sig af ham. Kunne dette være ham, om hvem der stod skrevet, at han skulle „genrejse Jakobs stammer og føre Israels

overlevende hjem;“ at han skulle gøres til „lys for folkene“ og at hans frelse skulle nå til „jordens ende?“

„Og de gik ind i huset og så barnet hos dets mor Maria; og de faldt ned og tilbad det.“ I Jesu ringe skikkelse erkendte de guddommens nærværelse. De overgav deres hjerter til ham som deres Frelser, og derpå skænkede de ham deres gaver „guld, røgelse og myrra“. Hvilken tro de havde! Man kunne sige om disse vismænd fra Østerland, ligesom der senere blev sagt om den romerske høvedsmand: „Så stor en tro har jeg ikke fundet hos nogen i Israel.“

Vismændene havde ikke opfattet, hvad der var Herodes’ planer med Jesus. Da formålet med deres rejse var nået, beredte de sig til at vende til Jerusalem i den hensigt at give ham meddelelse om det gode udfald af deres færd. Men i en drøm modtog de et budskab fra Himmelen om ikke mere at have nogen forbindelse med ham. De undgik derfor Jerusalem og fulgte en anden rute hjem igen.

Flugten til Ægypten

På samme måde fik Josef en advarsel om, at han skulle flygte til Ægypten sammen med Maria og barnet. Og engelen sagde: „Bliv dér, indtil jeg siger til. For Herodes vil søge efter barnet for at slå det ihjel.“ Josef adlød uden tøven og tog af sikkerhedsgrunde af sted om natten.

Ved vismændenes hjælp havde Gud henledt det jødiske folks opmærksomhed på sin Søns fødsel. Deres forespørgsler i Jerusalem, den almindelige interesse, der blev vakt, og Herodes’ skinsyge, som tiltvang sig præsternes og rabbinernes opmærksomhed, fik tankerne til at vende sig til profetierne om Messias og til den store begivenhed, der lige havde fundet sted.

Satan var opsat på at lukke det guddommelige lys ude fra verden, og han brugte al sin list for at tilintetgøre Frelseren. Men han, som aldrig slumrer eller sover, vågede over sin elskede Søn. Han, som havde ladet mannaen regne ned fra himmelen til Israel, og som havde skaffet Elias mad i hungersnødens tid, sørgede for et tilflugtssted i et fremmed land til Maria og Jesus. Og ved hjælp af gaverne fra vismændene fra et hedensk land sørgede Herren for midler til rejsen til Ægypten og opholdet som udlændinge i et fremmed land.

Vismændene havde været blandt de første, der bød Frelseren velkommen. Deres gave var den første, der blev lagt for hans fødder. Og hvilket privilegium havde de ikke selv gennem denne gave! Det fryder Gud at ære den offergave, der gives med et kærligt sind, og han giver den de største muligheder for at bruges i hans tjeneste. Hvis vi har givet Jesus vort hjerte, skal vi også alle bringe vore gaver til ham, som elskede os og gav sig selv hen for os.

I Jerusalem afventede Herodes med utålmodighed vismændenes tilbagekomst. Efterhånden som tiden gik, og de ikke viste sig, blev hans mistanke vakt. Rabbinernes uvillighed til at udpege det sted, hvor Messias skulle fødes, syntes at tyde på, at de havde gennemskuet hans planer, og at vismændene forsætligt havde undgået ham. Denne tanke gjorde ham rasende. Hans list var slået fejl, men endnu kunne han ty til magt. Han ville statuere et eksempel for at ramme denne barnekonge. Disse stolte jøder skulle få at se, hvad de kunne vente sig, hvis de forsøgte at sætte en anden hersker på tronen.

Der blev straks sendt soldater til Betlehem med befaling om at dræbe alle børn på to år og derunder. De fredelige hjem i Davids stad blev vidne til disse rædselsscener, som seks hundrede år før var blevet åbenbaret af profeten: „I Rama høres råb, gråd og megen klage; Rakel græder over sine børn, hun vil ikke lade sig trøste, for de er ikke mere."

Denne ulykke havde jøderne selv bragt over deres hoveder. Hvis de havde vandret i troskab og ydmyghed over for Gud, ville han på en afgørende måde have bevirket, at kongens raseri ikke havde voldt dem skade. Men de havde gennem deres synd distanceret sig fra Gud og havde forkastet hans Helligånd, som var deres eneste værn. De havde ikke studeret Skrifterne i den hensigt at rette sig efter Guds bud. De havde studeret de profetier, der kunne fortolkes til deres egen ophøjelse og som beviser for, i hvor høj grad Gud ringeagtede alle andre folkeslag. De var hovmodige og stolte over, at Messias skulle komme som en konge, besejre sine fjender og i sin vrede træde hedningerne under fode. På denne måde havde de gjort sig forhadt hos deres herskere. Gennem deres falske fremstilling af Kristi kald var det Satans hensigt at opnå tilintetgørelse af Frelseren; men nu kom straffen i stedet over dem selv.

Denne grusomme handling var en af de sidste, der skæmmede Herodes' regeringstid. Kort tid efter mordet på de uskyldige børn blev han selv nødsaget til at finde sig i den dom, som ingen kan vise fra sig. Han døde en frygtelig død.

Josef, som stadig boede i Ægypten, fik nu af Herrens engel befaling om at vende til Israels land. Da Josef betragtede Jesus som arving til Davids trone, var det hans hensigt at bosætte sig i Betlehem; men da han fik at vide, at Arkelaus regerede i Judæa i sin faders sted, blev han bange for, at faderens anslag mod Kristus muligvis kunne blive bragt til udførelse af sønnen. Af alle Herodes' sønner var Arkelaus den, der lignede ham mest i karakter. Hans overtagelse af regeringen var allerede blevet markeret ved en opstand i Jerusalem og myrderier af tusinder af jøder ved hjælp af romerske soldater.

Atter blev Josef ledet hen til et sikkert tilflugtssted. Han vendte til Nazaret, hvor han tidligere havde haft sit hjem, og her boede Jesus i næsten tredive år, „for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeterne, at han skulle kaldes nazaræer." Galilæa blev også regeret af en søn af Herodes, men det rummede langt flere udenlandske indbyggere end Judæa. Derfor var der mindre interesse for sager, der specielt angik jøderne, og de krav,

Jesus fremkom med, ville have mindre sandsynlighed for at vække de magthavendes skinsyge.

Sådan var den modtagelse, Frelseren fik, da han kom til jorden. Der syntes ikke at være noget sted, hvor Frelseren kunne finde hvile eller tryghed, da han var barn. Gud kunne ikke roligt overlade sin elskede Søn til mennesker, ikke engang mens han udrettede sin gerning til deres frelse. Gud gav engle befaling om at beskytte Jesus og våge over ham, indtil han havde fuldbragt sin gerning på jorden og skulle dø for deres hånd, som han var kommet for at frelse.

KAPITEL 7 - Jesu barndom

Kapitlet er bygget op over Luk 2,39-40.
Jesus tilbragte sin barndom og ungdom i en lille landsby i bjergene. Der var ikke et sted på jorden, som ikke ville have været beæret ved hans tilstedeværelse. Det ville have været et privilegium for kongernes paladser at modtage ham som gæst. Men han gik uden om de riges huse, kongernes gårde og de berømte lærestole for at bo i det ubemærkede og ringeagtede Nazaret.

Forunderlig i sin betydning er den korte beretning om hans barndom: „Og drengen voksede op, blev stærk og fyldt af visdom; og Guds nåde var over ham." Under sollyset fra Faderens åsyn „gik Jesus frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker." Hans sind var livligt og klartseende, med en tankefuldhed og visdom, der var langt forud for hans alder. Hans karakter var smuk og harmonisk. Åndens og legemets kræfter udviklede sig gradvis i overensstemmelse med barndommens love.

Som barn udviste Jesus et ualmindeligt smukt sindelag. Hans villige hænder var altid rede til at tjene andre. Han udviste en tålmodighed, som intet kunne rokke, og en sandfærdighed, som aldrig gik på akkord med redeligheden. Skønt klippefast i sine principper fremstod han som et billede på uselvisk høflighed.

Opdraget og undervist efter bibelsk princip
Med stor alvor fulgte Jesu mor udviklingen af hans evner, og hun så fuldkommenhedens præg i hans karakter. Med fryd søgte hun at opmuntre dette opvakte, modtagelige sind. Ved Helligåndens hjælp fik hun visdom til at samarbejde med de himmelske kræfter om udviklingen af dette barn, der alene kunne gøre krav på Gud som sin Fader.

Fra de tidligste tider havde de trofaste i Israel draget stor omsorg for undervisning af ungdommen. Herren havde påbudt, at børnene, lige fra de var ganske små, skulle belæres om hans godhed og hans storhed, ganske særligt som den åbenbarede sig i hans lov og viste sig gennem Israels historie. Sang og bøn og Skriftens lærdomme skulle tilpasses efter den begyndende forståelse. Fædre og mødre skulle lære deres børn, at Guds lov er et udtryk for hans karakter, og at de, når de tog imod lovens principper i deres hjerte, fik Guds billede præget i deres sind og sjæl. Meget af denne undervisning foregik mundtligt; men de unge lærte også at læse de hebraiske skrifter. De gammeltestamentlige skrifters pergamentruller kunne de uhindret studere.

På Kristi tid blev den by eller større stad, som ikke sørgede for de unges åndelige belæring, betragtet som værende under Guds forbandelse. Men alligevel var undervisningen blevet til en formsag. Traditioner havde i vid udstrækning erstattet Skrifterne. Den sande belæring ville have ledet ungdommen til at „søge Gud, om de kunne famle sig frem til ham og finde ham."

Men de jødiske lærere helligede sig ceremonielle anliggender. Elevernes sind blev overfyldt med værdiløst stof, som ikke kunne anerkendes i de himmelske domstoles højere skole. Den erfaring, der opnås ved personligt at tage imod Guds ord, havde ingen plads i dette undervisningssystem. Opslugt af de ydre, daglige forpligtelser, fik de studerende ingen stille timer at tilbringe med Gud. De hørte ikke hans stemme tale til deres hjerte. Under deres søgen efter kundskab vendte de sig bort fra visdommens kilde. De store, væsentlige ting i tjenesten for Gud blev tilsidesat. Lovens principper blev fordunklede. Det, der blev betragtet som højere uddannelse, var den største hindring for en virkelig udvikling. Under rabbinernes oplæring blev de unges evner hindret i at komme til udfoldelse. Deres sind blev indskrænket og snæversynet.

Med Bibelen og naturen som lærebøger

Barnet Jesus fik ikke sin undervisning i synagogens skoler. Hans moder var hans første menneskelige lærer. Fra hendes mund og fra profeternes skrifter lærte han om, hvad der hørte Himmelen til. De samme ord, som han selv havde talt til Moses for Israel, lærte han nu på sin moders knæ. Da han gik fra barndom til ungdom, søgte han ikke til rabbinernes skoler. Han behøvede ikke den undervisning, man kunne få fra sådanne kilder; for Gud selv var hans læremester.

Det spørgsmål, der blev stillet under Frelserens virksomhed: „Hvordan kan han have forstand på Skriften, når han ikke er oplært i den?“ er ikke en tilkendegivelse af, at Jesus ikke var blevet undervist, men blot, at han ikke var blevet oplært af rabbinerne. Da han havde erhvervet sig sin viden på samme måde, som vi kan gøre det, viser hans indgående kendskab til Skrifterne, med hvilken flid han havde viet sin ungdom til studiet af Guds ord. Og udbredt for sit blik havde han det store bibliotek, der består af Guds skaberværk. Han, som havde skabt alle ting, lærte af det, som hans egen hånd havde skrevet på jorden, i havet og på himmelen. Borte fra verdens ugudelige livsførelse samlede han et forråd af videnskabeligt kendskab til naturen. Han studerede såvel planternes og dyrenes liv som menneskelivet. Fra sin tidligste barndom var han optaget af én eneste ting: Han levede for at velsigne andre. Hertil fandt han hjælpemidler i naturen; nye tanker om veje og midler kom til ham, mens han studerede planternes og dyrenes liv. Bestandigt søgte han at udlede billeder fra det, han så, for at bruge det i forkyndelsen af Guds levende ord. De lignelser, gennem hvilke han i sin gerning elskede at lære andre om sandheden, viser, hvordan hans sind var åbent over for naturens påvirkning, og hvordan han havde samlet åndelige lærdomme fra sit daglige livs omgivelser._

Således blev betydningen af Guds ord og gerninger åbenbaret for Jesus, mens han søgte at forstå sammenhængen i alt. Himmelske væsener var hans hjælpere, og han hengav sig til hellige tanker og fortrolig kontakt med Himmelen. Fra forstandens første opvågnen voksede han bestandig i åndelig nåde og kendskab til sandheden.

Ethvert barn kan erhverve sin viden på samme måde, som Jesus gjorde det. Når vi forsøger at lære vor himmelske Fader at kende gennem hans ord, vil engle komme os nær, vore

tanker vil få kraft, og vor karakter vil blive højnet og forædlet. Vi vil komme til at ligne vor Frelser mere. Og når vi betragter det store og skønne i naturen, vil vores kærlighed gælde Gud. Når ånden føler ærefrygt, bliver mennesket styrket ved at komme i kontakt med den Almægtige gennem hans skaberværk. Fællesskab med Gud gennem bøn udvikler de mentale og moralske egenskaber, og de åndelige evner styrkes, når vi vænner os til at tænke på åndelige ting.

Jesu liv blev levet i harmoni med Gud. Så længe han var barn, tænkte og talte han som et barn; men intet spor af synd skæmmede Guds billede i ham. Dog blev han ikke fritaget for fristelser. Nazarets indbyggere var almindeligt kendt for deres ondskab. Hvor dårligt et rygte de havde, viste sig gennem Natanaels spørgsmål: „Kan noget godt komme fra Nazaret?“

Jesus var kommet til at bo et sted, hvor hans karakter ville blive sat på prøve. Det var nødvendigt for ham bestandigt at være på vagt for at bevare sin renhed. Han blev udsat for alle de konflikter, som vi skal møde, for at han kunne blive et forbillede for os både i barndommen, ungdommen og manddommen.

Satan var utrættelig i sine bestræbelser for at overvinde barnet fra Nazaret. Fra sin tidligste barndom var Jesus blevet beskyttet af himmelske engle, men alligevel var hans liv en eneste lang kamp mod mørkets magter. Det var en krænkelse og en årsag til forvirring for mørkets fyrste, at der på jorden skulle findes et liv, der var fri for det ondes besmittelse. Han lod intet uforsøgt for at fange Jesus i sine snarer. Ingen af menneskenes børn vil nogensinde blive kaldet til at leve et helligt liv under en så hård kamp mod fristelser, som Frelseren blev det.

Jesu forældre var fattige mennesker, som var afhængige af deres daglige arbejde. Fattigdom, selvfornægtelse og savn var velkendte for ham. Disse erfaringer var et beskyttelsesmiddel for ham. I hans virksomme tilværelse var der ingen ledige øjeblikke, der kunne give anledning til fristelser. Ingen formålsløse timer banede vejen for fordærveligt selskab. Så vidt det var muligt, lukkede han døren i for fristeren. Hverken vinding eller fornøjelser, bifald eller tvang kunne formå ham til at indvillige i en forkert handling. Han var klog nok til at gennemskue det onde og stærk nok til at modstå det.

Kristus var det eneste syndfri menneske, der nogensinde har levet på jorden. Og dog boede han i næsten tredive år blandt Nazarets onde indbyggere. Denne kendsgerning er en bebrejdelse mod dem, der mener, at de er afhængige af sted, lykke eller velstand for at kunne leve et udadleligt liv. Fristelser, fattigdom og modgang er netop den disciplin, der skal til for at udvikle renhed og fasthed.

Jesus værdsatte praktisk arbejde

Jesus boede i et arbejderhjem, og trofast og med glæde tog han del i hjemmets byrder. Han havde været Himmelens hersker, og engle havde frydet sig over at opfylde hans befalinger;

nu var han en villig tjener og en kærlig og lydig søn. Han lærte et håndværk, og arbejdede i tømrerværkstedet sammen med Josef. I almindeligt arbejdstøj gik han i den lille bys gader til og fra sit beskedne arbejde. Han benyttede ikke sin guddomsmagt til at mindske sine byrder eller lette sit arbejde.

Mens Jesus arbejdede som barn og ung mand, udvikledes hans sind og legeme. Han brugte ikke sine legemlige kræfter hæmningsløst, men på en sådan måde, at han holdt dem sunde og kunne udrette det bedste arbejde i enhver henseende. Han ville ikke gøre noget mangelfuldt, heller ikke, når det angik behandlingen af værktøj. Hans perfekte arbejde afspejlede hans fuldkomne karakter. Ved sit eget eksempel lærte han os, at vi skal være flittige og udføre vort arbejde omhyggeligt og grundigt. Ungdomstidens oplæring af unge mennesker træner dem til at bære deres del af livets byrder, giver fysiske kræfter og virker udviklende på alle evner. Ethvert menneske bør have noget at gøre, som både kan være til gavn for den pågældende selv og til nytte for andre. Gud indstiftede arbejdet som en velsignelse, og kun den, der arbejder samvittighedsfuldt, finder livets sande værdi og glæde. Guds velbehag hviler med kærlig omhu over børn og unge, der med glæde påtager sig deres del af pligterne i hjemmet, og deler forældrenes byrder med dem. Sådanne børn bliver nyttige medlemmer af samfundet, når de forlader hjemmet.

Under hele sit liv på jorden var Jesus en samvittighedsfuld og ihærdig arbejder. Han forventede meget; og gav sig derfor i kast med meget. Efter at han var begyndt på sin gerning, sagde han: „De gerninger, som han, der har sendt mig, vil have gjort, må vi gøre, så længe det er dag. Der kommer en nat, da ingen kan arbejde.“ Jesus veg ikke for omsorg og ansvar, sådan som mange gør, der foregiver at følge ham. De er måske i besiddelse af mange værdifulde og elskværdige egenskaber, men de er slappe og til næsten ingen nytte, når de møder vanskeligheder eller skal overvinde hindringer. Den handlekraft og energi, den fasthed og styrke i karakteren, som åbenbarede sig i Kristus, skal vi prøve at leve op til ved at følge hans eksempel. Og således gælder den nåde, som han modtog, også for os._

Så længe Jesus levede blandt menneskene, delte han skæbne med de fattige. Han kendte af erfaring deres bekymringer og vanskeligheder, og han kunne trøste og opmuntre alle ydmyge arbejdere. De, som har den sande opfattelse af hans livs lære, vil aldrig føle, at der skal trækkes et skel mellem klasserne, at de rige skal æres frem for de fattige.

Han spredte glæde og opmuntring

Jesus bragte positiv indstilling og situationsfornemmelse med sig i sit arbejde. Det kræver megen tålmodighed og åndelighed at bruge Bibelens principper i hjemmet og på sin arbejdsplads, at tåle presset af verdslige beskæftigelser og alligevel bevare blikket rettet mod Gud. Det var her, Kristus hjalp. Han var aldrig så opfyldt af denne verdens bekymringer, at han ikke havde tid eller tanke for det himmelske. Tit gav han udtryk for glæden i sit hjerte ved at synge salmer og åndelige sange. De, som boede i Nazaret, hørte ham ofte lovprise og takke Gud. Han følte fællesskabet med Himmelen gennem sin sang, og når hans kammerater klagede over træthed på grund af arbejdet, opmuntrede han dem

med søde melodier. Hans lovprisning syntes at bortjage de onde engle og ligesom røgelse fylde rummet med vellugt.

Jesus var en kilde til lægedom og barmhjertighed for verden, og i alle årene i det afsondrede Nazaret strømmede der deltagelse og kærlighed til andre ud fra hans liv. De gamle og de sørgende, de som var tyngede af synd, og børnene, der legede med uskyldig glæde, lundens små skabninger og de tålmodige lastdyr — alle følte sig gladere, når han var til stede. Han, hvis ord havde magt til at opretholde verdener, bøjede sig gerne ned for at hjælpe en såret fugl. Intet var for ringe til hans opmærksomhed; der fandtes intet, som han ikke ønskede at være behjælpelig med.

Mens Jesus således voksede åndeligt og legemligt, blev han stadig mere elsket af Gud og mennesker. Han gjorde sig afholdt af alle ved at vise, at han selv var i stand til at nære medfølelse med alle. Den atmosfære af håb og mod, som omgav ham, gjorde ham til en velsignelse for ethvert hjem. Og mange gange blev han i synagogen på sabbatsdagen opfordret til at læse teksten fra en af profeterne, og hans tilhørere blev begejstrede, når der faldt nyt lys over de velkendte ord fra den hellige tekst.

Men Jesus undgik at stille sig til skue. I alle de år, hvor han boede i Nazaret, gav han ingen eksempler på sin mirakuløse kraft. Han søgte ingen høj stilling og antog ikke nogen titel. Hans stille og enkle tilværelse, og selve det, at Skriften tier med hensyn til den første del af hans liv, rummer en betydningsfuld lære for os. Jo mere roligt og enkelt et barns liv er, og jo mere i harmoni med naturen, desto bedre betingelser har det for at få legemlig og mental kraft og åndelig styrke.

Jesus er vort forbillede. Der er mange, der med interesse beskæftiger sig med den tid, hvor han virkede offentligt, mens de forbigår den første del af hans liv. Men det er i sit hjem, at han er forbilledet for børn og unge. Han gik ind til fattigdom, for at han kunne lære andre, hvor nær man kan være Gud selv under ringe kår. Han levede for at glæde, ære og herliggøre sin Fader gennem de dagligdags begivenheder. Hans gerning begyndte med at helliggøre en almindelig håndværkers arbejde, der skulle skaffe det daglige brød. Han tjente Gud i lige så høj grad, når han arbejdede i tømrerværkstedet, som når han gjorde undergerninger for de store skarer. Og enhver, der følger Kristi eksempel på troskab og lydighed i hans fattige hjem, kan forvente, at disse ord bliver sagt om ham af Faderen ved Helligånden: „Se min tjener, ham støtter jeg, min udvalgte, i ham har jeg fundet velbehag.“

KAPITEL 8 - Påskebesøget i Jesusalem

Kapitlet er bygget op over Luk 2,41-51.
Blandt jøderne regnedes tolvårsalderen for skillelinjen mellem barndommen og ungdommen. Når en hebraisk dreng havde nået denne alder, blev han kaldt en lovens søn, men tillige en Guds søn. Han fik derefter særlige muligheder for åndelig belæring og forventedes at tage del i de hellige højtider og ceremonier. Det var i overensstemmelse med denne skik, at Jesus som dreng var på påskebesøg i Jerusalem. Ligesom alle andre fromme israelitter drog Josef og Maria hvert år op for at højtideligholde påsken; og da Jesus havde nået den alder, der krævedes, tog de ham med sig.

Jødisk påskefejring

Der var tre årlige fester, påsken, pinsen og løvhyttefesten, hvor alle mænd i Israel havde befaling om at fremstille sig for Herren i Jerusalem. Af disse højtider var påsken den, der blev overværet af de fleste. Der kom mange til stede fra alle de lande, hvor diasporajøderne boede. Fra alle dele af Palæstina kom deltagerne i store skarer. Rejsen fra Galilæa varede flere dage, og de rejsende samledes i store flokke både for selskabets og sikkerhedens skyld. Kvinderne og de gamle mænd red på okser eller æsler ad de stejle, klippefyldte veje. De stærke mænd og de unge drog af sted til fods. Tidspunktet for påskehøjtiden svarede til slutningen af marts eller begyndelsen af april, hele landet var et blomsterflor, og fuglenes sang frydede alle. Langs hele vejen fandtes der steder, som rummede erindringer om Israels historie, og fædrene og mødrene fortalte atter deres børn om, hvor store ting Gud havde gjort for sit folk i de svundne tider. De fordrev tiden undervejs med sang og musik, og alle stemte i med denne sejrssang: „Nu står vore fødder i dine porte, Jerusalem … gid freden må råde over din ringmur, og tryghed i dine borge!“

Højtideligholdelsen af påsken begyndte samtidig med den hebraiske nations tilblivelse. Den sidste nat under jødernes trældom i Ægypten, da der tilsyneladende ikke var noget, der tydede på befrielse, befalede Gud dem at forberede sig på en øjeblikkelig udfrielse. Han havde advaret Farao om den endelige dom over ægypterne, og han påbød hebræerne samle deres familier inden for deres egne boliger. Når de havde stænket dørstolperne med det slagtede lams blod, skulle de spise lammet stegt, sammen med usyret brød og bitre urter. „Sådan skal I spise det,“ sagde han, „I skal have kjortlen bundet op om lænderne og have sandaler på fødderne og stav i hånden; i al hast skal I spise det. Det er påske for Herren.“ Ved midnatstid blev alle ægypternes førstefødte dræbt. Så sendte kongen dette budskab til Israel: „Skynd jer bort fra mit folk, … og gå ud og dyrk Herren, sådan som I har krævet.“ Hebræerne drog bort fra Ægypten som et frit folk. Herren havde befalet, at påsken hvert år skulle fejres. Han sagde: „Når jeres børn spørger, hvad det er for en skik, I har, skal I svare: Det er påskeoffer for Herren, fordi han i Ægypten sprang israelitternes huse over, da han slog ægypterne ned, men skånede vores huse.“ Således blev beretningen om denne vidunderlige udfrielse atter og atter fortalt fra slægt til slægt.

Påsken blev efterfulgt af de usyrede brøds højtid, som varede i syv dage. På højtidens anden dag blev førstegrøden af årets høst, et neg af bygaks, fremstillet for Herren. Alle højtidens ceremonier var forbilleder på Kristi gerning. Israels udfrielse fra Ægypten var et levende eksempel på genløsningen, som påskefesten skulle bevare i erindringen. Det slagtede lam, det usyrede brød og neget med høstens førstegrøde var symboler på Frelseren.

Jesus bliver klar over symbolikken i offersystemet

For de fleste mennesker på Kristi tid var højtideligholdelsen af denne fest sunket ned til at blive en ren formsag. Men hvad må den ikke have betydet for Guds Søn!

Det var første gang, at barnet Jesus betragtede templet. Han så, hvordan de hvidklædte præster forrettede deres højtidelige tjeneste. Han så det blødende lam på alteret. Sammen med de andre tempelsøgende bøjede han sig i bøn, mens røgelsesskyerne steg op til Gud. Han var vidne til påskehøjtidens imponerende ritualer. Dag for dag stod deres betydning mere og mere klart for ham. Enhver handling syntes at have forbindelse med hans eget liv. Der vågnede nye impulser i hans indre. I tavshed og helt opslugt syntes han at grunde over et stort problem. Mysteriet i hans kald begyndte at gå op for Frelseren.

Opslugt af overvejelser over disse scenerier, holdt han sig ikke ved siden af sine forældre. Han søgte at blive alene. Da påskegudstjenesterne var forbi, var han stadig i tempelgårdene, og da menigheden drog bort fra Jerusalem, blev han ladt .

Ved dette besøg i Jerusalem havde Jesu forældre ønsket at bringe ham i forbindelse med Israels store lærere. Mens han i enhver henseende var lydig mod Guds ord, efterlevede han ikke de rabbinske skikke og ritualer. Josef og Maria håbede, at han måske kunne komme til at nære ærbødighed for de lærde skriftkloge og tage større hensyn til deres vedtægter. Men Jesus havde i templet lært af Gud selv. Det, som han havde modtaget, begyndte han straks at give videre til andre.

På den tid var et værelse i forbindelse med templet beregnet til en hellig skole, på samme måde som profeternes skoler. Her forsamledes de øverste rabbinere sammen med deres elever, og derhen kom også barnet Jesus. Han satte sig ved disse alvorlige mænds fødder og lyttede til deres undervisning. Som den, der søger visdom, udspurgte han lærerne om profetierne og de begivenheder, der den gang var sket, og som viste hen til Messias' komme.

Jesus fremstillede sig som et menneske, der higede efter viden om Gud. Hans spørgsmål fremkaldte tanker om dybe sandheder, der længe havde været gemt bort, men som dog var af afgørende betydning for menneskenes frelse. Samtidig med, at det fremgik, hvor begrænset og overfladisk de lærde mænds visdom var, gav hvert spørgsmål dem en guddommelig lære og kastede nyt lys over sandheden. Rabbinerne talte om den vidunderlige ophøjelse, som Messias' komme ville betyde for jødefolket; men Jesus gjorde

dem opmærksomme på Esajas' profeti og spurgte dem om, hvad der så var betydningen af disse skrifter, der peger hen til Guds Lams lidelse og død.

Nu kom de lærde til ham med spørgsmål, og de var forbløffede over hans svar. Med et barns ydmyghed gentog han Skriftens ord, idet han gav dem en uddybelse af meningen, som de vise mænd aldrig havde forestillet sig. Hvis de var blevet fulgt, ville de retningslinjer for sandheden, som han udpegede, have betydet en reformation i datidens religiøse opfattelse. En dyb interesse for åndelige ting ville være blevet vakt, og mange ville have været forberedt på at modtage ham, da han begyndte på sin gerning. Rabbinerne vidste, at Jesus ikke var blevet undervist i deres skoler, men alligevel overgik hans forståelse af profetierne langt deres egen. De erkendte store muligheder i denne eftertænksomme galilæiske dreng. De ville gerne hverve ham til at være deres discipel, så han kunne blive lærer i Israel. De ønskede at overtage ansvaret for hans uddannelse, fordi de følte, at en så enestående forstand måtte bringes ind under deres vejledning.

Jesu ord havde påvirket deres hjerter på en måde, som de aldrig før var blevet påvirket af noget menneskes ord. Gud prøvede at give lys til disse ledere i Israel, og han benyttede det eneste middel, hvorved det var muligt at nå dem. De ville i deres hovmod med foragt have afvist at indrømme, at de kunne lade sig belære af nogen. Hvis det havde set ud, som om Jesus havde villet forsøge at belære dem, ville de ikke have nedværdiget sig til at lytte til hans ord. Men de smigrede sig med, at det var dem, der belærte ham, eller at de i det mindste satte hans skriftkundskab på prøve. Jesu ungdommelige beskedenhed og venlighed afvæbnede deres fordomme. Ubevidst åbnede de deres sind for Guds ord, og Helligånden talte til deres hjerte.

De kunne ikke undgå at se, at deres forventninger med hensyn til Messias ikke fandt støtte i profetierne; men de ville ikke slippe de teorier, der havde været smigrende for deres ærgerrighed. De ville ikke indrømme, at de havde misforstået de skrifter, som de gjorde krav på at fortolke. Fra den ene til den anden lød spørgsmålet: Hvorfra har denne unge mand sin viden, da han aldrig har lært noget? Lyset skinnede i mørket; men „mørket greb det ikke."

Josef og Maria mister ham af syne

I mellemtiden var Josef og Maria dybt bekymrede og fortvivlede. Ved deres afrejse fra Jerusalem havde de tabt Jesus af syne, og de vidste ikke, at han var blevet i byen. Landet var dengang tæt befolket, og karavanerne fra Galilæa var meget store. Der herskede stor forvirring, da de forlod byen. Undervejs blev deres opmærksomhed optaget af det fornøjelige ved at rejse sammen med venner og bekendte, og de lagde ikke mærke til hans fravær, før aftenen var ved at falde på. Da de så standsede for at holde rast, savnede de deres barns hjælpende hånd. De havde ikke følt nogen ængstelse, fordi de mente, han var sammen med deres rejseselskab. Så ung som han var, havde de stolet ubetinget på ham og ventet, at han ville være parat til at hjælpe dem, når det var nødvendigt, og komme deres ønsker i forkøbet, som han altid plejede. Men nu blev de grebet af frygt. De ledte efter ham

i hele rejseselskabet, men det var forgæves. De gyste ved tanken om, hvordan Herodes havde forsøgt at dræbe ham, da han var lille. Deres sind fyldtes af mørke forudanelser. De gjorde sig selv de bitreste bebrejdelser.

De drog til Jerusalem og fortsatte deres eftersøgning. Da de næste dag blandede sig med mængden i templet, vakte en kendt stemme deres opmærksomhed. De kunne ikke tage fejl af den. Ingen anden stemme var som hans, så seriøs og alvorlig, og alligevel så klangfuld.

Jesus forstår sit himmelske ophav

De fandt Jesus i rabbinernes skole. Trods deres glæde kunne de ikke glemme deres sorg og ængstelse. Da han atter var sammen med dem, sagde moderen med ord, som rummede en bebrejdelse: „Barn, hvorfor gjorde du sådan mod os? Din far og jeg har ledt efter dig og været ængstelige."

„Hvorfor ledte I efter mig?" svarede Jesus. „Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?" Og da de ikke lod til at forstå hans ord, pegede han opad. Der var et lys over hans ansigt, som de undrede sig over. Guddommeligheden lyste frem gennem menneskeligheden. Da de fandt ham i templet, havde de lyttet til, hvad der forgik mellem ham og rabbinerne, og de undrede sig over hans spørgsmål og svar. Hans ord satte en række af tanker i gang, som aldrig ville blive glemt.

Og hans spørgsmål til dem rummede en lære for dem. „Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?" Jesus havde beskæftiget sig med det arbejde, som han var kommet til verden for at udføre; men Josef og Maria havde forsømt deres. Gud havde vist dem stor ære ved at betro dem sin Søn. Hellige engle havde vejledt Josef, for at Jesu liv kunne blive bevaret. Men en hel dag igennem havde de mistet ham af syne, som de ikke et eneste øjeblik burde have glemt. Og da de blev lettet for deres ængstelse, havde de ikke bebrejdet sig selv, men havde lagt hele skylden på ham.

Det faldt Jesu forældre naturligt at betragte ham som deres eget barn. Han var jo sammen med dem til daglig, hans tilværelse lignede i så mange tilfælde andre børns, og det var vanskeligt for dem at gøre sig klart, at han var Guds Søn. De var i fare for at glemme at påskønne den velsignelse, der var skænket dem ved at være sammen med verdens Frelser. Sorgen over at have været skilt fra ham og den milde bebrejdelse, der lå i hans ord, var tænkt som en påmindelse til dem om, hvor helligt et kald der var betroet dem.

Ved at svare sin moder på denne måde viste Jesus for første gang, at han forstod sit forhold til Gud. Før han blev født, havde engelen sagt til Maria:

„Han skal blive stor og kaldes den Højestes søn, og Gud Herren skal give ham hans fader Davids trone; han skal være konge over Jakobs hus til evig tid."

Maria havde grundet over disse ord i sit hjerte; men skønt hun troede, at hendes barn skulle blive Israels Messias, forstod hun ikke, hvori hans kald bestod. Nu fattede hun ikke betydningen af hans ord; men hun forstod, at han havde frasagt sig slægtskab med Josef og havde erklæret, at Gud var hans far.

Et lys i hjemmet

Jesus ringeagtede ikke sit forhold til sine jordiske forældre. Fra Jerusalem vendte han hjem sammen med dem og hjalp dem i deres slidsomme tilværelse. Han skjulte mysteriet om sit kald i sit eget hjerte og afventede ydmygt det tidspunkt, der var udpeget for ham til at påbegynde sin gerning. I atten år, efter at han havde erkendt, at han var Guds Søn, anerkendte han de bånd, der bandt ham til hjemmet i Nazaret, og udførte sine pligter som søn, som bror, som ven og som borger.

Da Jesu kald var blevet åbenbaret for ham i templet, undgik han samværet med mængden. Han ønskede at vende fra Jerusalem i stilhed sammen med dem, der kendte hans livs hemmelighed. Ved påskehøjtiden søgte Gud at kalde sit folk bort fra deres verdslige bekymringer og minde dem om sin underfulde gerning ved at udfri dem fra Ægypten. Han ville, at de i denne handling skulle se et løfte om udfrielse fra synden. Ligesom det slagtede lams blod beskyttede Israels folks hjem, skulle Kristi blod frelse dem. Men de kunne kun blive frelst ved Kristus, hvis de ved troen gjorde hans liv til deres eget. Den symbolske tjeneste gavnede kun, hvis den ledte menighedens tanker til Kristus som deres personlige Frelser. Gud ønskede, at de skulle ledes til under bøn at studere og meditere over Kristi mission. Men når skarerne forlod Jerusalem, optog rejseoplevelserne og det selskabelige samkvem alt for ofte hele deres opmærksomhed, og den højtidelige tjeneste, som de havde været vidne til, blev glemt. Frelseren følte sig ikke tiltrukket af tanken om at være sammen med dem.

Da Josef og Maria skulle vende fra Jerusalem sammen med Jesus, håbede han på at kunne henlede deres tanker til profetierne om den lidende Frelser. På Golgata søgte han at lindre sin mors sorg. Nu tænkte han på hende. Maria skulle være vidne til hans sidste dødskval, og Jesus ønskede, at hun skulle forstå hans mission, så hun kunne få kraft til at holde ud, at sværdet gennemtrængte hendes sjæl. Sådan som Jesus nu havde været skilt fra hende, og hun med sorg havde søgt efter ham i tre dage, sådan skulle han atter, når han blev ofret for verdens synd, være tabt for hende i tre dage. Og når han atter steg op af graven, ville hendes sorg igen blive vendt til glæde. Men hvor meget bedre ville hun ikke kunne have udholdt smerten ved hans død, hvis hun havde forstået de skrifter, som han nu forsøgte at gøre hende opmærksom på.

Hvis Josef og Maria havde holdt deres tanker fast ved Gud gennem meditation og bøn, ville de have erkendt, hvilken hellig forpligtelse de havde fået, og de ville ikke have sluppet Jesus af syne. Ved en enkelt dags forsømmelse mistede de ham; men det kostede dem tre dages ængstelig søgen atter at finde ham. Det er det samme for os. Ved tom tale, sladder eller ved at undlade at bede kan vi på en eneste dag miste Frelserens nærvær, og det kan

koste os mange dages smertefuld søgen atter at finde ham og genvinde den fred, som vi har mistet.

I vort samvær med hinanden skal vi passe på ikke at glemme Jesus, så vi lever vort liv uden at tænke på, at han ikke er hos os. Når vi lader os optage helt af verdslige ting, så vi ikke har nogen tanke for ham, som er midtpunktet for vort håb om evigt liv, skiller vi os selv fra Jesus og fra de himmelske engle. Disse hellige væsener kan ikke være der, hvor Frelserens nærvær ikke er ønsket, og hvor hans fravær ikke bemærkes. Dette er grunden til, at der så ofte hersker modløshed blandt dem, der kalder sig Kristi disciple.

Mange tager del i gudstjenester og føler sig opmuntrede og trøstede ved Guds ord; men ved at forsømme meditation, årvågenhed og bøn mister de velsignelsen og opdager, at de er fattigere, end før de modtog den. Ofte har de den følelse, at Gud har været hård og streng imod dem. De kan ikke se, at skylden er deres egen. Ved at holde sig borte fra Jesus har de udelukket sig fra lyset ved hans nærvær.

Det ville være godt for os alle hver dag at bruge en eftertænksom time med tankerne på Kristi liv. Vi kunne genkalde det punkt for punkt og lade fantasien udmale hver eneste begivenhed, især de sidste. Hvis vi så bliver lidt længere ved hans store offer for os, vil vor tillid til ham blive mere bestandig, vor kærlighed vil blive styrket, og vi vil blive dybere påvirket af hans ånd. Hvis vi ønsker til sidst at blive frelst, må vi lære lektien om anger og ydmygelse ved foden af hans kors.

Når vi er sammen, kan vi være til velsignelse for hinanden. Hvis vi tilhører Kristus, vil vore kærligste tanker gælde ham. Vi vil elske at tale om ham; og n:h vi taler sammen om hans kærlighed, vil vi åbne os for den guddommelige påvirkning. Nar vi betragter skønheden i hans egenskaber, vil vi „forvandles efter det billede, vi skuer, fra herlighed til herlighed.“

KAPITEL 9 - Dage med kamp og strid

Fra sine tidligste år var et jødisk barn omfattet af rabbinernes forordninger. Der herskede strenge regler for enhver handling, man foretog sig, helt ned til livets mindste forseelser. Overvåget af synagogelærerne blev de unge undervist om de utallige krav, de som rettroende israelitter forventedes at efterkomme. Men Jesus interesserede sig ikke for disse ting. Fra sin barndom havde han handlet uafhængigt af de rabbinske love. Han studerede konstant de gammeltestamentlige skrifter, og ordene: „Dette siger Herren“ lød altid fra hans læber.

Uenighed med de skriftlærde og familien

Da det begyndte at gå op for ham, i hvilken tilstand folket befandt sig, opdagede han, at samfundets forordninger og Guds forordninger var i modstrid med hinanden. Mennesker gik bort fra Guds ord og ophøjede teorier af egen opfindelse. De overholdt traditionsprægede ritualer, som var uden betydning. Deres gudstjeneste var udelukkende en række rutineprægede ceremonier, og de hellige sandheder, som den var skabt til at belære om, var skjult for dem, der overværede den. Han så, at de ikke fandt fred gennem deres gudsdyrkelse, som var blottet for tro. De kendte ikke den åndens frihed, de ville finde ved i sandhed at tjene Gud. Jesus var kommet for at lære dem betydningen af gudsdyrkelsen, og han kunne ikke bifalde sammenblandingen af menneskeskabte vedtægter med de guddommelige befalinger. Han angreb dog ikke de lærde læreres forskrifter eller skikke; men hvis nogen bebrejdede ham hans egen enkle livsførelse, forsvarede han sin handlemåde ved hjælp af Guds ord.

På en blid og ydmyg måde søgte Jesus at behage dem, han kom i kontakt med. Fordi han var så blid og tilbageholdende, mente de skriftkloge og de ældste, at han let ville lade sig påvirke af deres lære. De opfordrede ham indtrængende til at tage imod de læresætninger og overleveringer, der var gået i arv fra tidligere tiders rabbinere. Men Jesus bad dem begrunde dem ud fra Den hellige Skrift. Han ville lytte til hvert ord, der var udgået af Guds mund, men han kunne ikke adlyde, hvad mennesker havde fundet på. Jesus kendte øjensynligt Skrifterne fra ende til anden, og han forkyndte dem ester deres virkelige betydning. Rabbinerne skammede sig over at blive belært af et barn. De hævdede, at det hørte med til deres embede at udlægge Skriften, og at det tilkom ham at godtage deres fortolkning. De blev vrede over, at han kunne finde på at modsige deres ord.

De vidste godt, at der ikke i Skrifterne kunne findes nogen bemyndigelse for deres overleveringer. De erkendte, at Jesu åndelige forståelse var hævet over deres. Alligevel var de vrede, fordi han ikke adlød deres forskrifter. Da det var umuligt for dem at overbevise ham, opsøgte de Josef og Maria og foreholdt dem hans mangel på føjelighed. Således måtte han tåle både bebrejdelser og kritik.

Allerede som ganske ung havde Jesus udviklet en selvstændig karakter. Og end ikke agtelsen for og kærligheden til forældrene kunne få ham til at fravige sin lydighed mod

Guds ord. „Der står skrevet," var hans begrundelse for enhver handling, der afveg fra familiens sædvaner. Men de indflydelsesrige rabbinere gjorde livet surt for ham. Allerede i sin ungdom måtte han lære tavshedens og den tålmodige udholdenheds vanskelige lektie.

Jesu brødre — sådan kaldte man Josefs sønner — gjorde fælles sag med rabbinerne. De holdt fast på, at traditionerne måtte overholdes, som om de var krav, der stammede fra Gud. De regnede endog menneskers forskrifter for at være større end Guds ord, og de var irriterede over hans klare evne til at skelne mellem, hvad der var uægte, og hvad der var sandt. Hans aldrig svigtende lydighed mod Guds lov blev af dem fordømt som stædighed. De var forbavsede over den visdom, han udviste i sine svar til de skriftkloge. De vidste, at han ikke havde fået nogen undervisning af de lærde mænd, men kunne ikke undgå at se, at det var ham, som kunne belære dem. De var klar over, at hans evner var af en højere art end deres. Men de havde ingen forståelse af, at han havde adgang til livets træ, til en visdomskilde, som de ikke kendte.

Omsorg for andre

Kristus indtog ikke nogen særstilling, og han virkede specielt provokerende på farisæerne ved at afvige fra deres strenge regler. Han så, at alt, hvad der angik religionen, var gemt inde bag høje skillevægge som en sag, der var for hellig til hverdagslivet. Han nedbrød disse skillevægge. Når han var sammen med mennesker, spurgte han ikke: „Hvordan er din tro? Hvilken kirke tilhører du?" Han udøvede sin hjælpende kraft til gavn for alle dem, der trængte til hjælp. I stedet for at lukke sig inde i en eneboers hule for at vise sin himmelske oprindelse virkede han på alle måder for menneskeheden. Han indskærpede den grundregel, at Bibelens gudsdyrkelse ikke består i at plage legemet. Han lærte, at ren og ubesmittet gudsdyrkelse ikke blot er noget, der gælder for bestemte tider eller ved særlige lejligheder. Til alle tider og alle vegne lagde han den kærligste interesse for mennesker for dagen og var omgivet af et skær af opmuntrende medfølelse. Alt dette virkede som en irettesættelse på farisæerne. Det viste dem, at gudsdyrkelse ikke består i egenkærlighed, og at deres sygelige fokusering på personlige interesser var alt andet end sand gudsfrygt. Deres fjendskab mod Jesus var hermed vakt, og de forsøgte at tvinge ham til at rette sig efter deres forskrifter.

Jesus gjorde alt for at lindre enhver form for lidelse, han så. Han havde kun få penge at give, men tit nægtede han sig selv føden for at kunne hjælpe dem, der så ud til at trænge mere end han selv. Hans brødre følte, at hans personlighed i høj grad modvirkede deres egen. Han var i besiddelse af en taktfølelse, som ingen af dem havde eller ønskede at have. Talte de hårde ord til fornedrede stakler, var det netop disse mennesker, Jesus opsøgte og talte opmuntrende til. Han gav gerne de nødlidende et bæger vand og overlod stilfærdigt sit eget måltid til dem. Mens han således lindrede deres nød, satte de hans barmhjertige gerninger i forbindelse med de sandheder, han lærte dem, og derfor fæstnede de sig i deres erindring.

Misforstået af sine halvbrødre

Alt dette vakte hans brødres mishag. Da de var ældre end Jesus, fandt de, at han burde rette sig efter, hvad de sagde. De beskyldte ham for at regne sig selv for bedre end dem, og dadlede ham for at ville overgå folkets præster og lærere. Ofte truede de ham og forsøgte at gøre ham bange; men han blev ved på samme måde, idet han brugte Skrifterne som vejleder.

Jesus elskede sine brødre og viste dem en aldrig svigtende venlighed, men de var misundelige på ham og udviste den mest afgjorte vantro og ringeagt. De kunne ikke forstå hans måde at være på. Der var store modsætninger i Jesus. Han var Guds himmelske Søn, men alligevel et hjælpeløst barn. Som verdens skaber var hele jorden hans ejendom, men alligevel var hele hans tilværelse skridt for skridt kendetegnet ved fattigdom. Han var i besiddelse af en værdighed og en særpræget personlighed, der helt igennem distancerede sig fra jordisk stolthed og hovmod. Han stræbte ikke efter verdslig storhed og var tilfreds selv under de ringeste forhold. Dette irriterede hans brødre. De kunne ikke forstå hans bestandige, ophøjede ro, trods prøvelser og savn. De vidste ikke, at han for vor skyld var blevet fattig, for at vi „kunne blive rige ved hans fattigdom." De kunne ikke forstå mere af mysteriet ved hans kald, end Jobs venner kunne forstå hans ydmygelse og lidelse.

Jesus blev misforstået af sine brødre, fordi han ikke lignede dem. Hans mål i livet var ikke det samme som deres. Ved at sætte deres lid til mennesker havde de vendt sig fra Gud, og hans kraft fandtes ikke i deres liv. Den form for gudsdyrkelse, som de overholdt, kunne ikke forvandle sindet. De gav „tiende af mynte, dild og kommen," men forsømte det, „der vejer tungere, og barmhjertighed og troskab." Jesu eksempel virkede som en stadig irritation på dem. Der fandtes kun én ting i verden, som han hadede, og det var synden. Han kunne ikke være vidne til en uretfærdighed uden at føle smerte, som det var ham umuligt at skjule. Man kunne ikke undgå at lægge mærke til modsætningen mellem formalisterne, hvis tilsyneladende hellighed dækkede over kærlighed til synden, og et sind, hvor nidkærheden for Guds ære altid var altoverskyggende. Fordi Jesu liv virkede som en fordømmelse af synd, mødte han modstand ude og hjemme. Man omtalte hans uselviskhed og retskaffenhed med hånlig foragt. Hans overbærenhed og venlighed blev udlagt som fejhed.

Af al den bitterhed, der falder i menneskenes lod, var der intet, som Kristus ikke måtte udholde. Der var nogle, der forsøgte at gøre ham foragtet på grund af hans herkomst, og selv som barn måtte han møde hånlige øjekast og ondskabsfulde hentydninger. Hvis han havde gjort gengæld med ét utålmodigt ord eller blik, hvis han over for sine brødre havde indvilliget i blot en eneste forkert handling, ville han ikke have kunnet stå som det fuldkomne forbillede, og han havde ikke kunnet gennemføre planen til vor frelse. Havde han på noget tidspunkt blot antydet, at der kunne findes en undskyldning for synd, ville Satan have triumferet, og verden havde været fortabt. Af denne grund gjorde fristeren hans tilværelse så fyldt med prøvelser som vel muligt, for at han skulle blive bragt til at synde.

Der står skrevet

Men han havde kun et eneste svar til enhver fristelse: „Der står skrevet!“ Det var sjældent, han dadlede nogle af sine brødres forsyndelser, men han havde et ord fra Gud at sige til dem. Tit blev han beskyldt for at være en kujon, fordi han ikke ville gøre fælles sag med dem i en eller anden forbudt handling; men hans svar lød: „Der står skrevet: ‘At frygte Herren, det er visdom, at holde sig fra det onde er indsigt.’“

Der var nogle, der søgte hans selskab, fordi de følte fred i hans nærværelse; men mange undgik ham, fordi de følte hans pletfrie liv som en irettesættelse. Hans unge kammerater tilskyndede ham til at handle på samme måde som de selv. Han var kvik og munter; de kunne lide at være sammen med ham og nød hans tankevækkende ord, men de blev utålmodige over hans skrupler og kaldte ham snæversynet og snerpet. Jesus svarede: „Der står skrevet: ‘Hvorledes holder den unge sin sti ren? Ved at følge dine ord.’ ‘Jeg gemmer dit ord i mit hjerte for ikke at synde imod dig.’“

Mange gange spurgte man ham: „Hvorfor vil du absolut være så mærkværdig, så vidt forskellig fra andre?“ Han sagde: „Der stå skrevet ‘Lykkelig den, hvis færd er fuldkommen, og som vandrer efter Herrens lov. Lykkelig den, der overholder hans formaninger og søger ham af hele sit hjerte. Han gør ikke uret, men vandrer ad hans veje.’“

Når man spurgte ham, hvorfor han ikke tog del i den lystighed, som de unge i Nazaret dyrkede, sagde han: „Der står skrevet: ‘Jeg glæder mig over at følge dine formaninger som over alverdens rigdom. Jeg grunder over dine forordninger og har dine veje for øje. Jeg opmuntres ved dine love og glemmer ikke dine ord.’“

Jesus kæmpede ikke for sine rettigheder. Ofte blev hans arbejde gjort unødvendig strengt, fordi han var så villig og aldrig beklagede sig. Men alligevel svigtede han ikke eller tabte modet. Han var hævet over disse vanskeligheder, som om han levede i lyset fra Guds ansigt. Han tog ikke til genmæle, når han blev dårligt behandlet, men tålte krænkelser med tålmodighed.

Atter og atter spurgte man ham: „Hvorfor finder du dig dog i en så ondskabsfuld behandling, og endog af dine egne brødre?“ Han sagde: „Der står skrevet: ‘Min søn, glem ikke min belæring, lad dit hjerte holde mine bud; for et langt liv og mange leveår og stor lykke giver de dig. Lad ikke troskab og sandhed slippe dig af hænde, bind dem om din hals, skriv dem på dit hjertes tavle; så vinder du yndest og klogskab i Guds og menneskers øjne.’“

Fra den tid, Jesu forældre fandt ham i templet, var hans veje uforståelige for dem. Han ville aldrig indlade sig i ordstrid, men hans eksempel rummede en bestandig lære. Han virkede som en, der var udvalgt til noget særligt. Sine lykkeligste timer havde han, når han var alene med naturen og med Gud. Når som helst det lod sig gøre, forlod han det sted, hvor han plejede at arbejde, for at vandre ud i markerne, for at søge stilhed i de grønne dale,

for at have samvær med Gud på bjergskråningen eller blandt skovens træer. Tidligt om morgenen kunne man ofte finde ham dybt eftertænksom på et eller andet ensomt sted, læsende i Skrifterne eller i bøn. Fra disse stille timer vendte han hjem for at genoptage sine pligter og være et forbillede på tålmodigt arbejde.

Hengivenhed til forældrene.

Kristi liv var præget af ærbødighed og kærlighed til moderen. I sit hjerte troede Maria, at det hellige barn, hun havde født, var den længe lovede Messias, men alligevel vovede hun ikke at give udtryk for sin tro. Under hele Jesu liv på jorden delte hun hans lidelser med ham. Med sorg var hun vidne til de prøvelser, han måtte gennemgå i sin barndom og ungdom. Ved at forsvare det, som hun vidste, var rigtigt i hans handlemåde, bragte hun sig selv i en vanskelig stilling. Hun betragtede de hjemlige forhold og en moders ømme omsorg for sine børn som værende af livsvigtig betydning for karakterdannelsen.

Maria kom ofte med indvendinger over for Jesus og opfordrede ham til at indstille sig efter rabbinernes skik og brug. Men han lod sig ikke overtale til at forandre sine sædvaner med at beskue Guds skaberværk eller søge at lindre menneskers eller selv de umælende dyrs lidelser. Når præsterne og lærerne krævede Marias hjælp for at kunne styre Jesus, blev hun meget bekymret, men hun fik atter fred i sindet, når han viste hende, hvordan Skriftens ord støttede hans handlemåde. Til tider vaklede hun mellem Jesus og hans I brødre, der ikke troede, at han var udsendt fra Gud; men der var så meget, der beviste, at han var af guddommelig oprindelse. Hun så, hvordan han ofrede sig for andres vel. Hans tilstedeværelse bragte en renere luft ind i hjemmet, og hans liv var som en surdej, der virkede mellem samfundets elementer. Ren og uskyldig færdedes han blandt mennesker af enhver type. Blandt tankeløse, rå og uhøflige; blandt uhæderlige toldere, uretfærdige samaritanere, hedenske soldater og grove bønder. Hele den brogede mængde. Til mennesker, der var trætte, men dog blev tvunget til at bære tunge byrder, havde han altid et venligt ord, og han delte deres byrder med dem og gentog for dem, hvad han selv havde lært af naturen om Guds kærlighed og godhed.

Han opmuntrede alle

Han lærte alle at betragte sig selv som indehavere af dyrebare talenter, som, hvis de blev anvendt på rette måde, ville kunne sikre dem evig rigdom. Han fjernede al forfængelighed fra livet, og gennem sit eget eksempel lærte han dem, at hvert eneste øjeblik rummer muligheder, som kan få følger helt ind i evigheden; at tiden skal vogtes som en skat og anvendes til hellige formål. Han forbigik ikke noget menneske som værdiløst, men prøvede at anvende den frelsende lægedom til hvert eneste menneske. I hvilken slags selskab han end befandt sig, forkyndte han en lære, der harmonerede med tidspunktet og omgivelserne. Han søgte at indgyde de mest rå og mindst lovende nyt håb ved at fortælle dem, at de kunne få tilgivelse for deres synder og blive Guds børn. Ofte traf han mennesker, der var kommet under Satans herredømme, og som ikke havde kraft til at bryde ud af hans garn. Til et sådant menneske, der havde tabt modet og var sygt, fristet og fortabt, kunne Jesus tale inderlige medlidende ord, netop de ord, der var behov for og som kunne forstås. Han mødte

andre, der var i nærkamp med menneskets fjende. Disse mennesker opmuntrede han til udholdenhed og forsikrede dem om, at de ville vinde sejr; for Guds engle stod på deres side og ville give dem sejren. De mennesker, som han således hjalp, følte sig overbevist om, at her var der én, som de kunne have fuldkommen tillid til. Han ville ikke forråde de hemmeligheder, som de betroede ham.

Jesus var læge for legemet såvel som for ånden. Han havde medfølelse med enhver form for lidelse, som han blev opmærksom på; og på enhver lidende, som han bragte lægedom, virkede hans ord som lindrende balsam. Ingen kunne sige, at han havde gjort et under; men kraften — kærlighedens lægende kraft — udgik fra ham til de syge og ulykkelige. Således virkede han i al stilfærdighed for mennesker lige fra sin tidligste ungdom. Og dette var grunden til, at så mange med glæde lyttede til ham, da han begyndte på sin offentlige virksomhed.

Alligevel færdedes Jesus mest alene, både i sin barndom, ungdom og som voksen. I sin renhed og trofasthed trådte han vinpersen alene, og af hele folket var der ingen hos ham. Han bar på den frygtelige byrde at have ansvaret for menneskenes frelse. Han vidste, at hvis der ikke skete en afgørende forandring med menneskeslægtens principper og formål, ville alle gå fortabt. Dette tyngede ham, og ingen kunne fatte, hvilken byrde der hvilede på ham. Uden nogensinde at vige fra sine forpligtelser udførte han det, som var for malet med hans liv: selv at være menneskenes lys.

KAPITEL 10 - Stemmen i ørkenen

Kapitlet er bygget op over Luk 1,5-23, 57-80; 3,1-18; Matt 3,1-2; Mark 1,1-8. Forløberen for Kristus udgik fra dem, der længe havde ventet på Messias' komme, fra de trofaste i Israel. Den gamle præst Zakarias og hans hustru Elisabeth var „begge retfærdige for Gud," og i deres stille og hellige liv skinnede troens lys frem som en stjerne midt i disse onde tiders mørke. Dette gudfrygtige ægtepar havde fået løfte om en søn, som skulle „gå foran Herren og bane hans veje."

Zakarias boede i „Judæas bjergland," men han var draget til Jerusalem for i en uge at gøre tjeneste i templet, den præstetjeneste, der krævedes to gange om året af præsterne af hvert skifte. „Så skete det, mens Zakarias gjorde præstetjeneste for Gud, idet turen var kommet til hans skifte, at det ved den sædvanlige lodtrækning blandt præsterne blev ham, der skulle gå ind i Herrens tempel og bringe røgelsesofferet."

Englens budskab til Zakarias

Han stod foran det gyldne alter i helligdommen. Røgelsesskyerne steg sammen med bønnerne fra Israels folk op til Gud. Pludselig følte han tilstedeværelsen af et guddommeligt nærvær. En Herrens engel viste sig for ham, „stående til højre for røgelsesofferalteret." Englens stilling var et tegn på en gunstbevisning, men Zakarias lagde ikke mærke til dette. Han havde gennem mange år bedt om, at Frelseren måtte komme. Nu havde Himmelen sendt ham bud for at forkynde, at disse bønner var ved at gå i opfyldelse; men Guds nåde syntes ham for stor til, at han kunne fæste lid til den. Han blev grebet af frygt og selvfordømmelse.

Men han blev hilst med denne glædelige forsikring: „'Frygt ikke, Zakarias! For din bøn er hørt. Din hustru Elisabeth skal føde dig en søn, og du skal give ham navnet Johannes. Han skal blive dig til fryd og glæde, og mange skal glæde sig over hans fødsel, for han skal blive stor for Herren; han må ikke drikke vin og øl, men han skal fyldes med Helligånden allerede fra moders liv, og mange af Israels børn skal han føre til Herren deres Gud. Han skal gå foran ham i Elias' ånd og kraft for at vende fædres hjerte til deres børn og give ulydige et retfærdigt sind og skaffe Herren et folk, der er gjort rede.' Zakarias sagde til englen: 'Hvordan kan jeg vide, at det er sandt? Jeg er jo en gammel mand, og min hustru er højt oppe i årene.'"

Zakarias vidste godt, hvordan Abraham i sin alderdom fik et barn, fordi han stolede på hans trofasthed, som havde lovet ham det. Men i dette øjeblik rettes den gamle præsts tanker mod menneskeslægtens svaghed. Han glemmer, at hvad Gud har lovet, er han også i stand til at fuldføre. Hvilken forskel er der ikke mellem denne vantro og Marias skønne, barnlige tro, jomfruen fra Nazaret, hvis svar til engelens vidunderlige budskab lød således: „Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord!"

Zakarias', Abrahams og Marias sønners fødsel skulle lære os en stor åndelig sandhed, en sandhed, som vi er langsomme til at lære og hurtigt glemmer igen. Ved egen kraft er vi ude af stand til at udrette noget godt; men det, som vi ikke kan, vil komme til at ske ved Guds kraft i ethvert ydmygt og troende menneske. Det var ved tro, at forjættelsens barn blev givet. Det er ved tro, at det åndelige liv skabes, så det bliver muligt for os at gøre retfærdighedens gerninger.

Som svar på Zakarias' spørgsmål sagde englen: „Jeg er Gabriel, som står for Guds ansigt, og jeg er sendt for at tale til dig og bringe dig dette glædelige budskab." Fem hundrede år tidligere havde Gabriel kundgjort Daniel den profetiske tidsperiode, som skulle nå ned til Kristi komme. Kundskaben om, at denne periode var ved at udløbe, havde tilskyndet Zakarias til at bede om Messias' komme. Nu var det samme sendebud, som havde meddelt profetien, kommet for at forkynde dens opfyldelse.

Englens ord: „Jeg er Gabriel, som står for Guds ansigt," viser os, at han indtager en høj stilling i de himmelske boliger. Da han kom med et budskab til Daniel, sagde han: „Ikke en eneste vil hjælpe mig imod dem, undtagen Mikael, jeres fyrste." Når Jesus i Johannes' Åbenbaring taler om „sin engel," er det englen Gabriel, han omtaler. Og englen sagde til Johannes: „Jeg er kun tjener som du og dine brødre, profeterne." Hvilken vidunderlig tanke — at den engel, der i værdighed kommer lige efter Guds Søn, er udvalgt til at forkynde Guds hensigter for syndige mennesker!

Zakarias havde givet udtryk for tvivl om englens ord. Han skulle ikke få lov til atter at tale, før de var gået i opfyldelse. Englen sagde: „Men nu skal du blive stum og ikke kunne tale før den dag, da dette sker, fordi du ikke troede mine ord, som vil gå i opfyldelse, når tiden er inde." Præsten var forpligtet til under udførelsen af denne tjeneste at bede om tilgivelse for folkets og landets synder samt bede om, at Messias måtte komme; men da Zakarias forsøgte at gøre dette, kunne han ikke sige et ord.

Da han gik frem for at velsigne folket, måtte han „gøre tegn til dem og var og blev stum." De havde ventet en lang tid og var begyndt at blive ængstelige for, om han skulle være blevet ramt af Guds dom. Men da han kom ud fra helligdommen strålede hans ansigt af Guds herlighed, „og de forstod, at han havde haft et syn i templet." Zakarias fik gjort dem forståeligt, hvad han havde set og hørt, og „da de dage, han skulle gøre tjeneste i, var gået, tog han hjem."

Kort tid efter det lovede barns fødsel fik faderen atter sit mæle, „og han talte og lovpriste Gud. Alle de omkringboende blev grebet af frygt, og i hele Judæas bjergland talte man om alt dette. Og alle, der hørte det, tog det til hjertet og sagde: 'Hvad skal den dreng mon blive til?'" Alt dette skete for at vende folkets opmærksomhed mod Messias' komme, hvortil Johannes skulle berede vejen.

Zakarias blev fyldt af Helligånden, og med disse ord profeterede han om sin søns kald: „Og du, mit barn, skal kaldes den Højestes profet, for du skal gå foran Herren og bane hans veje og lære hans folk at kende frelsen i deres synders forladelse, takket være vor Guds inderlige barmhjertighed, hvormed solopgangen fra det høje vil besøge os for at lyse for dem, der sidder i mørke og i dødens skygge, og lede vore fødder ind på fredens vej."

Johannes bereder sig på sin tjeneste
„Drengen voksede op og blev stærk i ånden, og han var i ørkenen til den dag, da han skulle træde frem for Israel." Før Johannes' fødsel havde englen sagt:

„Han skal blive stor for Herren; han må ikke drikke vin og øl, men han skal fyldes med Helligånden allerede fra moders liv." Gud havde kaldet Zakarias' søn til en stor gerning, den største, der nogensinde er blevet betroet et menneske. For at kunne fuldføre denne opgave måtte han have Herren som sin hjælper. Og Guds Ånd ville være med ham, hvis han rettede sig efter englens anvisninger.

Johannes skulle gå ud som Jehovas sendebud for at bringe mennesker lyset fra Gud. Han måtte lede deres tanker i en anden retning. Han skulle indprente dem, hvor hellige Guds krav til os er, og i hvor høj grad de selv manglede Guds fuldkomne retfærdighed. Et sådant sendebud måtte selv være helligt. Han måtte være et tempel, hvori Guds Ånd kunne bo. For at kunne opfylde sit kald måtte han være i besiddelse af sunde, legemlige kræfter og åndelig og mental styrke. Derfor ville det for ham være nødvendigt at beherske lyster og begær. Han måtte være i stand til at beherske alle sine evner, så han kunne stå blandt mennesker lige så upåvirkelig af de forhold, der herskede, som ørkenens klipper og bjerge.

På Johannes Døbers tid var begæret efter rigdom og luksus, som man gerne ville vise frem, blevet vidt udbredt. Sanselige nydelser, fester og drikkeri var årsag til legemlige sygdomme og degeneration, idet de lammede den åndelige opfattelsesevne og forringede syndsbevidstheden. Johannes skulle være reformator. Ved sin afholdende livsførelse og enkle klædedragt skulle han virke som en irettesættelse for tidens umådeholdenhed. Således var anvisningerne til Johannes' forældre — en lære i afholdenhed — givet af en engel fra himmelens trone.

Sindet er mest modtageligt i barndommen og ungdommen. Det er her, man skal erhverve sig kraften til selvbeherskelse. Hyggeligt samvær med familien og familieråd præger sindet for altid, men mere end nogen naturlige anlæg bestemmer de vaner, man tilegner sig i livets første år, om et menneske skal sejre eller blive besejret i livets kamp. Ungdommen er såtiden. Den afgør høstens karakter, både i dette liv og i det kommende.

Som profet var det Johannes' opgave at „vende fædres hjerter til deres børn og ulydige til et retfærdigt sind, og at skaffe Herren et folk, der er gjort rede." Ved at berede vejen for Kristi første komme repræsenterede han dem, der skal berede folket til Herrens andet komme. Verden er fuld af nydelsessyge. Det vrimler med vildfarelser og opdigtede

historier. Satans fælder for at tilintetgøre menneskene er mangedoblede. Alle, der ønsker fuldkommen hellighed i deres gudsfrygt, må lære mådeholdets og selvbeherskelsens kunst. Lysterne og lidenskaberne må styres af menneskets højere kræfter. Selvdisciplin er af væsentlig betydning for den mentale styrke og åndelige indsigt, som vil gøre os i stand til at fatte og efterleve de hellige sandheder i Guds ord. Af denne grund har mådehold sin plads i arbejdet for at berede vejen for Kristi genkomst.

Ifølge almindelig skik og brug ville Zakarias' søn være blevet uddannet til præst. Men uddannelsen i rabbinernes skoler ville have gjort ham uegnet til hans gerning. Gud sendte ham ikke til de teologiske lærere for at undervises i, hvordan han skulle fortolke Skrifterne. Han kaldte ham ud i ørkenen, for at han kunne lære af naturen og naturens Gud.

Det var en ensom egn, der hvor han fandt sit hjem, midt ude i golde bjerge, vilde slugter og klippehuler. Men han havde valgt at give afkald på livets fornøjelser og bekvemmeligheder til fordel for ødemarkens barske disciplin. Her var omgivelserne ideelle til enkel levevis og selvfornægtelse. Uforstyrret af verdens larm kunne han her studere lærdommene om naturen, åbenbaring og forsyn. Englens ord til Zakarias var ofte blevet gentaget for Johannes af hans gudfrygtige forældre. Helt fra barndommen var hans mission blevet holdt ham for øje, og han havde taget imod dette hellige hverv. For ham var ensomheden i ørkenen en velkommen anledning til at undgå et samfund, hvor mistænksomhed, vantro og urenhed prægede næsten alt. Han stolede ikke på sin egen kraft til at kunne modstå fristelser, og han veg for bestandig kontakt med synden for ikke at miste fornemmelsen af dens overvældende syndighed.

Da han fra sin fødsel var indviet til Gud som nasiræer, gjorde han dette løfte til sit eget ved at hellige Gud hele sit liv. Han var klædt som fortidens profeter i en dragt af kamelhår, der blev holdt sammen om livet med et læderbælte. Han spiste „græshopper og vildhonning," som han fandt i ødemarken, og drak af bjergstrømmenes klare vand.

Men Johannes tilbragte ikke sit liv i lediggang, i asketisk tungsind eller egoistisk isolation. Fra tid til anden kom han frem for at være sammen med andre mennesker, og han var altid en interesseret tilskuer til alt, hvad der foregik i verden. Fra sit stille tilflugtssted lagde han mærke til begivenhedernes gang. Med indsigt, oplyst af den guddommelige Ånd, studerede han de forskellige menneskers karakter, for at finde ud af at nå deres hjerter med budskabet fra Himmelen. Hans kald hvilede tungt på ham. I ensomhed, ved meditation og bøn søgte han at væbne sig til den livsgerning, der lå foran ham.

Skønt han levede i ødemarken, var han ikke fritaget for fristelser. Så vidt det lod sig gøre, lukkede han til for alle veje, ad hvilke Satan kunne trænge ind; alligevel blev han angrebet af fristeren. Men hans åndelige opfattelsesevne var skarp. Han havde en højt udviklet karakterstyrke og fasthed, og ved Helligåndens hjælp var han i stand til at opdage, når Satan nærmede sig, og til at modstå hans magt.

I ødemarken fandt Johannes sin skole og sit tilflugtssted. Ligesom Moses blandt Midians bjerge var han omgærdet af Guds nærvær og omgivet af beviser på hans magt. Det faldt ikke i hans lod at dvæle i de ensomme bjerges højtidelige majestæt ligesom Israels store leder; men foran ham — på den anden side af Jordan — lå Moabs bjerge og fortalte om ham, som havde skabt bjergene og omgivet dem med sin styrke. Den dystre og forfærdelige side af naturen i hans hjem i ødemarken illustrerede levende den tilstand, Israel befandt sig i. Herrens frugtbare vingård var blevet til et trøstesløst forfald; men hen over ørkenen hvælvede himmelen sig klar og smuk. Over de mørke stormskyer, der samlede sig, hvælvede forjættelsens regnbue sig. Så over Israels fornedrelse skinnede den lovede herlighed fra Messias' herredømme. Vredens skyer var omspændt af Guds nådige pagts regnbue.

Alene i nattens stilhed læste han Guds løfte til Abraham om efterkommere talløse som stjernerne. Morgenrøden, der spredte guld over Moabs bjerge, fortalte om ham, der „er som daggryet, når solen står op en skyfri morgen." Og i middagstimens klare lys så han herligheden ved Hans åbenbarelse: „Herrens herlighed skal åbenbares, og alle mennesker skal se den."

Messiasprofetierne hans vigtigste studium

Med benovelse, men fuld af fryd, ledte han i de profetiske bogruller efter forudsigelserne om Messias' komme, den forjættede sæd, der skulle knuse slangens hoved; Silo, den „Freds Fyrste," der skulle vise sig, før en konge holdt op med at herske på Davids trone. Nu var tiden kommet. En romersk hersker sad i paladset på Zions bjerg. Ifølge Herrens sikre ord var Kristus allerede født.

Ved dag og ved nat granskede han Esajas' betagende skildringer af Messias' herlighed, kvisten af Isajs stub, en konge, der skulle herske med retfærdighed, som „fælder retfærdig dom over landets hjælpeløse," og er „som læ for vind, … som skyggen fra en vældig klippe i et udtørret land." Israel skulle ikke længere kaldes „Den Forladte," og landet heller ikke „Den Forstødte," men Herren ville selv kalde det „Elsket" og landet for „Hustru" . Dette herlige syn optog Johannes i hans ensomhed.

Han betragtede Kongen i al hans skønhed og glemte sig selv. Han betragtede hellighedens majestæt og følte sig selv utilstrækkelig og uværdig. Han var rede til at træde frem som Himmelens sendebud, der ikke var respekteret af mennesker, fordi han havde skuet den Guddommelige. Han kunne stå rank og uden frygt over for jordiske herskere, fordi han havde bøjet sig dybt for kongernes Konge.

Johannes forstod ikke fuldt ud betydningen af Messias' kongerige. Han så hen til, at Israel skulle befries fra jordiske fjender; men hans største forhåbninger gjaldt en konge, der skulle herske med retfærdighed og genoprette Israel som et helligt folk. Han troede på, at profetien, der lød ved hans fødsel, ville gå i opfyldelse: „og huske på sin hellige pagt … at

fri os fra vore fjenders hånd og give os at tjene ham uden frygt i fromhed og retfærdighed for hans åsyn alle vore dage“.

Han så sit folk, vildledte, selvtilfredse og sovende i deres synd. Han længtes efter at ruske dem op til et mere helligt liv. Det budskab, som Gud havde betroet ham at bringe, skulle jage dem op af deres sløvhed og få dem til at ryste over deres store ondskab. Før evangeliets sæd kunne slå rod, måtte hjerternes jordbund pløjes op. Før de kunne søge lægedom hos Jesus, måtte de vækkes for at kunne se faren ved syndens sår.

En revser for syndere

Gud sender ikke budbringere for at smigre synderen. Han forkynder ikke noget fredens budskab for at lulle de fortabte ind i en skæbnesvanger tryghedsfølelse. Han lægger tunge byrder på synderens samvittighed og gennemborer sjælen med pile af overbevisning. De tjenende engle forkynder Guds strenge straffedom for at forstærke følelsen af at være i nød og fremkalder råbet:

„Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?“ Først da vil hånden, som har ydmyget den angrende synder, atter løfte ham op. Stemmen, som har dadlet synden og bragt skam over hovmod og ærgerrighed, spørger nu med den inderligste medfølelse: „Hvad vil du have, at jeg skal gøre for dig?“

Da Johannes begyndte sin gerning, var folket i en tilstand af ophidselse og utilfredshed, på kanten af oprør. Ved fjernelsen af Arkelaus, var Judæa blevet bragt direkte under Roms kontrol. De romerske landshøvdingers tyranni og pengeafpresning og deres målrettede bestræbelser på at indføre hedenske symboler og skikke startede en revolte, som var blevet kvalt ved blodet fra tusinder af de tapreste israelitter. Alt dette forstærkede folkets had til Rom og forøgede længslen efter at blive udfriet fra deres herredømme.

Midt i al uenigheden og striden hørtes en stemme fra ødemarken, en alarmerende og streng stemme, men dog fuld af håb. „Omvend jer, for Himmeriget er kommet nær!“ Den betog folket med en ny og forunderlig magt. Profeter havde forudsagt Kristi komme som en begivenhed langt ude i fremtiden, men her blev det forkyndt, at den var nært forestående. Johannes’ særegne fremtoning fik hans tilhørere til at mindes fortidens seere. I sin væremåde og dragt lignede han profeten Elias. Med Elias’ ånd og kraft fordømte han folkets fordærvelse og dadlede de fremherskende synder. Hans tale var enkel, rammende og overbevisende. Mange troede, at han var en af profeterne, der var opstået fra de døde. Hele folket kom i oprør. Store skarer strømmede ud til ham i ødemarken.

Johannes forkyndte Messias’ komme og opfordrede folket til anger. Som et symbol på renselsen fra synden døbte han dem i Jordanflodens vand. Således forkyndte han gennem klar anskuelsesundervisning, at de, som hævdede at være Guds udvalgte folk, var besmittede af synd, og at de, uden renselse af hjerte og sind, ikke kunne få del i Messias’ rige.

Fyrster og skriftkloge, soldater, toldere og bønder kom for at lytte til profeten. For en stund følte de sig foruroligede over denne højtidelige advarsel fra Gud. Mange blev bragt til at angre og modtog dåben. Mennesker af alle rangklasser underkastede sig Døberens krav for at kunne få del i det rige, som han forkyndte om.

Mange af de skriftkloge og farisæere kom og bekendte deres synder og bad om at blive døbt. De havde ophøjet sig selv som bedre end andre mennesker og havde fået folket til at nære høje tanker om deres fromhed. Nu blev de syndige hemmeligheder i deres liv afsløret. Men Helligånden indprentede Johannes, at mange af disse mennesker ikke havde nogen virkelig bevidsthed om synd. De gjorde, hvad der var mest fordelagtigt for dem selv i den givne situation. Som venner af profeten håbede de at vinde den kommende fyrstes gunst, og ved at lade sig døbe af denne unge lærer, som havde folkets yndest, mente de, at de ville styrke deres egen indflydelse over folket.

Johannes mødte dem med dette svidende skarpe spørgsmål: „Øgleyngel, hvem har bildt jer ind, at I kan flygte fra den kommende vrede? Så bær da de frugter, som omvendelsen kræver, og kom ikke og sig ved jer selv: Vi har Abraham til fader. For jeg siger jer: Gud kan opvække børn til Abraham af stenene der!“

Jøderne havde misfortolket Guds løfte om evig gunst til Israel. „Dette siger Herren, han som satte solen til at lyse om dagen og bestemte månen og stjernerne til at lyse om natten, han som pisker havet op, så bølgerne larmer, Hærskarers Herre er hans navn: Kun hvis disse mine bestemmelser kunne brydes, siger Herren, ville Israels slægt ikke længere bestå som mit folk. Dette siger Herren: Kun hvis himlen deroppe kunne måles og jordens grundvolde dernede kunne udforskes, ville jeg forkaste hele Israels slægt for alt det, de har gjort, siger Herren.“ Jøderne mente, at de var berettigede til denne forjættelse, fordi de nedstammede fra Abraham efter kødet. Men de overså den betingelse, som Gud havde stillet. Før Gud havde afgivet dette løfte, havde han sagt: „Jeg lægger min lov i deres indre og skriver den i deres hjerte. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk. … Jeg tilgiver deres skyld og husker ikke længere på deres synd.“

Gud har velbehag i et folk, på hvis hjerte hans lov står skrevet. De er ét med ham. Men jøderne havde skilt sig fra Gud. På grund af deres synder led de nu under hans straffedom. Dette var årsagen til, at de måtte trælle under et hedensk folk. Deres sind var formørket på grund af deres overtrædelser, og fordi Herren i de forgangne tider havde vist dem så megen godhed, mente de at have en undskyldning for deres synd. De smigrede sig med at være bedre end andre mennesker og have til Guds velsignelser.

„Det blev skrevet for at vejlede os, til hvem tidernes ende er nået.“ Hvor misforstår vi dog ofte Guds velsignelser og smigrer os med, at vi er særligt begunstigede på grund af en eller anden god egenskab, vi har! Gud kan ikke komme til at gøre det for os, som han længes efter. Hans gaver benyttes til at forøge vor selvtilfredshed og til at forhærde vore hjerter i vantro og synd.

Johannes erklærede over for Israels lærere, at deres hovmod, selviskhed og grusomhed viste, at de var en slægt af slanger, en dødelig forbandelse for folket i stedet for at være den retfærdige og lydige Abrahams æt. Når man tog i betragtning, hvor meget lys de havde modtaget fra Gud, så var de endog værre end hedningerne, som de følte sig så højt hævet over. De havde glemt den klippe, hvorfra de var afhugget, og den afgrund, hvorfra de var blevet reddet. Gud var ikke afhængig af dem for at kunne fuldbyrde sin hensigt. Ligesom han havde udvalgt Abraham fra et hedensk folk, kunne han kalde andre til sin tjeneste. Deres hjerter kunne lige nu forekomme så livløse som ørkenens sten, men hans Ånd kunne gøre dem levende, så de gjorde hans vilje og kunne modtage opfyldelsen af hans forjættelse.

„Øksen ligger allerede ved træernes rod," sagde profeten; „og hvert træ, som ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden." Det er ikke efter dets navn, men efter dets frugt, at man afgør værdien af et træ. Hvis frugten er værdiløs, kan navnet ikke redde træet fra at blive hugget om. Johannes erklærede over for jøderne, at deres stilling over for Gud skulle bedømmes efter deres karakter og deres liv. Profession havde ingen værdi. Hvis deres liv og sindelag ikke var i harmoni med Guds lov, var de ikke hans folk.

Hans tilhørere følte sig overbeviste ved hans hjerteransagende ord. De kom hen til ham og spurgte: „Hvad skal vi da gøre?" han svarede: „Den, der har to kjortler, skal dele med den, der ingen har, og den, der har mad, skal gøre ligeså." Og han advarede tolderne mod uhæderlighed og soldaterne mod at bruge vold.

Han sagde, at alle, der blev undersåtter i Kristi rige, ville give beviser på tro og omvendelse. Godhed, ærlighed og troskab ville findes i deres liv. De ville yde sjælesorg til dem, der behøvede det, og bringe Gud deres offergaver. De ville beskytte de forsvarsløse og være et eksempel på retskaffenhed og medfølelse med andre. Således vil Kristi disciple være et vidnesbyrd om Helligåndens forvandlende kraft. I det daglige liv ville retfærdighed, barmhjertighed og kærlighed til Gud være at se. I modsat fald vil de være som de avner, der bliver kastet på ilden.

„Jeg døber jer med vand til omvendelse; men han, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, og jeg er ikke værdig til at bære på hans sko. Han skal døbe jer med Helligånden og ild." Profeten Esajas havde forkyndt, at Herren skulle rense sit folk fra dets synder „med dommens og udrensningens ånd."

Herrens ord til Israel lød sådan: „Jeg vender min hånd imod dig; jeg udrenser dine slagger med lud og udskiller alt dit bly." Hvor synden end findes, er „vor Gud er en fortærende ild." Guds Ånd vil fortære synden i alle dem, der giver sig ind under hans magt. Men hvis mennesker holder fast ved synden, bliver de ét med den. Så må Guds herlighed, som er tilintetgørende for synden, også tilintetgøre dem. Efter at Jakob natten igennem havde kæmpet med englen, udbrød han: „Jeg har set Gud ansigt til ansigt og har reddet livet."

Jakob havde gjort sig skyldig i en stor synd ved sin optræden over for Esau; men han havde angret. Hans overtrædelse var blevet ham tilgivet, og han var blevet renset for sin synd. Derfor kunne han tåle åbenbaringen af Guds nærværelse. Men hvor som helst mennesker kom til Gud med synder, som de med overlæg dyrkede, blev de tilintetgjort. De onde vil Kristus „dræbe med sin munds ånde og tilintetgøre, når han kommer synligt." Lyset fra Guds herlighed, som giver livet til de retfærdige, vil dræbe de onde.

I Johannes Døbers dage var Kristus ved at stå frem som den, der åbenbarede Guds karakter. Hans personlige tilstedeværelse ville afsløre menneskers synd for dem. Kun hvis de var villige til at lade sig rense for synden, kunne de komme ind i et fællesskab med ham. Kun de rene af hjertet kunne være i hans nærhed.

Således forkyndte Johannes Døberen Guds budskab til Israel. Mange gav agt på hans lære. Mange ofrede alt for at adlyde. Store skarer fulgte denne nye lærer fra sted til sted, og ikke så få nærede håb om, at han måske var Messias. Men når Johannes så, at folket vendte sig til ham, benyttede han enhver lejlighed til at lede deres tro og tanker til ham, som skulle komme.

KAPITEL 11 - Jesu dåb

Kapitlet er bygget op over Matt 3,13-17; Mark 1,9-11; Luk 3,21-22. Rygtet om profeten fra ørkenen og hans vidunderlige forkyndelse bredte sig over hele Galilæa. Budskabet nåede ud til bønderne i de mest fjerntliggende bjergbyer og til fiskerne ved søen, og i disse enfoldige og alvorlige mennesker vandt det den mest ægte respons. I Nazaret blev det fortalt i det tømrerværksted, som havde tilhørt Josef, og her var der en, som forstod kaldelsen. Nu var hans tid kommet. Han forlod sit daglige arbejde, sagde farvel til sin moder og fulgtes med sine landsmænd, der strømmede til Jordan.

Jesus og Johannes Døber var fætre, og nært forbundet på grund af omstændighederne ved deres fødsel; men havde dog ikke noget direkte bekendtskab med hinanden. Jesus havde tilbragt sit liv i Nazaret i Galilæa, og Johannes sit i Judæas ødemark. I vidt forskellige omgivelser havde de levet i afsondrethed og havde ikke haft nogen forbindelse med hinanden. Forsynet havde bestemt dette. Der måtte ikke gives anledning til beskyldninger om, at de havde aftalt at støtte hinandens budskaber.

Johannes havde kendskab til de begivenheder, der markerede Jesu fødsel. Han havde hørt om Jesu besøg i Jerusalem som dreng og om, hvad der var foregået i rabbinernes skole. Han havde hørt om Jesu syndfri liv og troede på, at han var Messias; men han havde ikke nogen positiv forvisning herom. Den kendsgerning, at Jesus i så mange år havde levet i ubemærkethed uden at give noget særligt bevis på sin mission, gav anledning til tvivl om, hvorvidt han kunne være den lovede Messias. Alligevel ventede Døberen i tro, fordi han vidste, at det alt sammen ville blive åbenbaret af Gud i rette tid. Det var blevet ham fortalt, at Messias ville komme for at lade sig døbe af ham, og at der da ville blive givet et tegn på hans guddommelige karakter. Herved ville han blive i stand til at fremstille ham for folket.

Johannes døber Jesus

Da Jesus kom for at blive døbt, så Johannes i ham en sindets renhed, som han aldrig før havde fornemmet hos noget menneske. Selve atmosfæren omkring hans tilstedeværelse var hellig og ærefrygtindgydende. Blandt de skarer, som havde flokkedes om ham ved Jordan, havde Johannes hørt uhyggelige beretninger om forbrydelser og havde truffet mennesker, der var tyngede ved byrden af utallige synder; men aldrig havde han været i berøring med et menneske, fra hvem der udstrålede en så guddommelig påvirkning. Alt dette stemte overens med det, som var blevet åbenbaret for Johannes med hensyn til Messias. Men alligevel veg han for at opfylde Jesu bøn. Hvordan skulle han, som var en synder, kunne døbe ham, den eneste syndfrie? Og hvorfor skulle han, som ikke behøvede nogen omvendelse, underkaste sig en ceremoni, som var en bekendelse af skyld, der skulle vaskes bort?

Da Jesus bad om at blive døbt, veg Johannes , idet han udbrød: „Jeg trænger til at blive døbt af dig, og du kommer til mig!“ Med fast, men mild myndighed svarede Jesus: „Lad det nu ske! For således bør vi opfylde al retfærdighed!“ Og Johannes gav efter og førte

Frelseren ned i Jordan og døbte ham i dens vand. Og straks, da Jesus steg op af vandet, så han at „himlene åbnede sig over ham, og han så Guds ånd dale ned ligesom en due og komme over sig."

Hvorfor Jesus blev døbt

Jesus modtog ikke dåben som en bekendelse af skyld for sit eget vedkommende. Han gjorde det som synderens stedfortræder, idet han fulgte den vej, som vi må følge, og gjorde den gerning, som vi skal gøre. Hans liv i lidelse og tålmodig udholdenhed efter dåben var også et eksempel for os.

Efter at være steget op af vandet knælede Jesus i bøn på flodbredden. En ny og betydningsfuld tid lå nu foran ham. Han var nu i større udstrækning på vej ind i sit livs kamp. Skønt han var Fredsfyrsten, skulle hans komme være, som når et sværd drages af skeden. Det rige, han var kommet for at oprette, var det modsatte af, hvad jøderne ønskede. Han, som var selve grundvolden for Israels ritualer og samfundsøkonomi, ville blive betragtet som dets fjende og ødelægger. Han, der havde forkyndt loven fra Sinaj, ville blive dømt som dens overtræder. Han, der var kommet for at nedbryde Satans magt, ville blive anklaget for selv at være Beelzebul. Ingen i verden havde forstået ham, og under sin gerning her måtte han stadig vandre alene. Gennem hele hans liv forstod hans mor og hans brødre ikke hans mission. Selv hans disciple forstod ham ikke. Han havde dvælet i det evige lys og været ét med Gud, men hans liv på jorden måtte tilbringes i ensomhed.

Som den, der var ét med os, måtte han bære byrden af vor skyld og smerte. Han, som var uden synd, måtte føle syndens skam. Den fredselskende måtte leve med strid, sandheden måtte vedstå løgnen, renheden mangelen på moral. Enhver synd, enhver disharmoni, ethvert smudsigt begær, frembragt af overtrædelser, var en lidelse for ham.

Han måtte vandre vejen alene; han måtte bære byrden alene. På ham, som havde givet afkald på sin herlighed og havde accepteret menneskelighedens svaghed, skulle verdens frelse hvile. Han så og følte det hele, men fastholdt standhaftigt at fuldføre sin gerning. Af ham afhang den faldne slægts redning, og han rakte sin hånd ud for at gribe den Almægtiges kærlighed.

Guds forsikring og anerkendelse

Frelserens blik synes at trænge ind i Himmelen, mens han udøser sin sjæl i bøn. Han ved meget godt, hvordan synden har forhærdet menneskers hjerter, og hvor vanskeligt det vil blive for dem at forstå hans mission og modtage frelsens gave. Han bønfalder Faderen om kraft til at overvinde deres vantro, til at bryde de lænker, hvormed Satan har bundet dem, og til for deres skyld at besejre ødelæggeren. Han beder om vidnesbyrd om, at Gud vil tage imod menneskeheden i sin søns skikkelse.

Aldrig før har englene lyttet til en sådan bøn. De er ivrige efter at bringe deres elskede leder et budskab med forvisning og trøst. Men nej! Faderen selv vil besvare sin Søns bøn.

Herlighedens stråler udgår direkte fra hans trone. Himlene åbnes, og en duelignende skikkelse af det reneste lys daler ned over Frelserens hoved — det mest passende symbol på ham, den sagtmodige og ydmyge.

Af hele den store skare ved Jordan var der — ud over Johannes — kun få, der opfattede det himmelske syn. Alligevel hvilede den højtidelige stemning ved det guddommelige nærvær over forsamlingen. Folket stod helt stille og stirrede på Kristus. Hans skikkelse var som badet i det lys, der altid omgiver Guds trone. Hans opadvendte ansigt strålede af en herlighed, som de aldrig før havde set på et menneskes ansigt. Fra de åbne Himle hørtes en stemme, som sagde: „Du er min elskede søn, i dig har jeg fundet velbehag!“

Disse bekræftende ord lød for at indgyde tro i dem, der var vidne til begivenheden, og for at styrke Frelseren til hans hverv. På trods af, at en skyldig verdens synder var lagt på Kristus, på trods af den ydmygelse, det var for ham at påtage sig vor faldne natur, forkyndte stemmen fra Himmelen, at han var den evige Guds Søn.

Johannes var dybt bevæget, da han så Jesus ydmygt knæle i bøn, og med tårer bønfalde om Faderens anerkendelse. Da Guds herlighed omgav ham og stemmen fra himmelen lød, genkendte Johannes tegnet, som Gud havde lovet. Han vidste, at det var verdens Frelser, han havde døbt. Helligånden hvilede over ham, og han råbte: „Se. dér er Guds lam, som bærer verdens synd.“

Ingen af tilhørerne, end ikke den talende selv, opdagede indførelsen af disse ord: „Guds lam“. På Morija bjerg havde Abraham hørt dette spørgsmål fra sin søn: „Far! …. Hvor er offerlammet?“ Faderen svarede: „Gud vil selv udse sig et offerlam, min dreng.“ Og i den vædder, der af Gud var udset til at ofres i stedet for Isak, så Abraham et symbol på ham, der skulle dø for men neskenes synder. Helligånden profeterede ved Esajas om Frelseren og brugte det samme billede: „Herren lod al vor skyld ramme ham … som et lam, der føres til slagtning.“ Men Israels folk havde ikke forstået denne lære. Mange af dem betragtede mere de hellige ofringer som hedningerne betragtede deres ofringer — som gaver, hvorved de selv kunne formilde guddommen. Gud ønskede at lære dem, at det er fra hans egen kærlighed, den gave kommer, som forsoner dem med ham.

Og ordene, der blev talt til Jesus ved Jordan: „Du er min elskede søn, i dig har jeg fundet velbehag!“, gælder også menneskeheden. Gud talte til vor stedfortræder, Jesus. Trods alle vore synder og svagheder bliver vi ikke kastet bort som værdiløse. Han har taget imod os gennem sin elskede Søn. Den herlighed, der hvilede over Kristus, er et pant på Guds kærlighed til os. Den fortæller os om bønnens magt, — om hvordan den menneskelige stemme kan nå op til Gud og vore bønner blive modtaget i himmelen. Ved synden blev jorden afskåret fra Himmelen og udelukket fra fællesskab med den; men Jesus har igen forbundet den med herlighedens rige. Hans kærlighed har omsluttet menneskene og nået de højeste himle. Lyset, der faldt på Frelserens hoved fra de åbne porte, vil falde på os, når

vi beder om hjælp til at modstå fristelser. Den stemme, der talte til Jesus, siger til enhver troende: Dette er mit elskede barn, i hvem jeg har velbehag.

„Mine kære, vi er Guds børn nu, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi skal blive. Vi ved, at når han åbenbares, skal vi blive ligesom han, for vi skal se ham, som han er.“ Vor frelser har banet vejen, således at de mest syndige, de mest trængende, de mest undertrykte og ringeagtede kan få adgang til Faderen. Alle kan få et hjem i de boliger, som Jesus er gået bort for at berede.

„Dette siger den Hellige, den sanddru, han som har Davidsnøglen, og som lukker op, så ingen lukker i, og lukker i, så ingen lukker op:“, „Jeg har lukket en dør op for dig, som ingen kan lukke.“

KAPITEL 12 - Fristelsen i ørkenen

Kapitlet er bygget op over Matt 4,1-11; Mark 1,12-13; Luk 4,1-13. Jesus vendte fra Jordan fyldt af Helligånden, og blev af Ånden ført ud i ørkenen. Markus siger det endnu mere signifikant. Han siger: „Straks efter drev Ånden ham ud i ørkenen. Og i fyrre dage var han i ørkenen og blev fristet af Satan; han levede blandt de vilde dyr.“ Og Lukas siger: „Han spiste ikke noget i de dage.“

Da Jesus blev ført ud i ørkenen for at fristes, blev han ledet af Guds Ånd. Han opsøgte ikke fristelsen. Han drog ud i ørkenen for at være alene, for at overveje sin mission og sit arbejde. Gennem faste og bøn skulle han styrke sig selv til den blodige vej, han skulle vandre. Men Satan vidste, at Frelseren var vandret ud i ørkenen, og han mente, at dette var det rette øjeblik til at opsøge ham.

Kampen mellem lysets og mørkets magter
Der stod meget på spil for verden i kampen mellem lysets fyrste og anføreren for mørkets rige. Efter at Satan havde fristet mennesket til at synde, havde han gjort fordring på jorden som sin ejendom og kaldt sig denne verdens fyrste. Efter at have fået vor slægts far og mor til at handle i overensstemmelse med hans egen natur, troede han, at han kunne etablere sit rige her. Han erklærede, at menneskene havde valgt ham som deres hersker. Ved sin kontrol over mennesket havde han vundet herredømmet over verden. Kristus var kommet for at modbevise Satans krav. Som menneskesøn ville Kristus forblive tro imod Gud. Således ville det blive bevist, at Satan ikke havde vundet fuldstændig magt over menneskeslægten, og at hans krav på verden var falskt. Alle, der ønskede udfrielse fra hans magt, ville blive befriet. Det herredømme som Adam ved synden havde mistet, ville blive genvundet.

Lige siden det var blevet forkyndt for slangen i Edens have: „Jeg sætter fjendskab mellem dig og kvinden, mellem dit afkom og hendes,“ havde Satan vidst, at han ikke ubetinget herskede over verden. Der fandtes i mennesker en virksom kraft, der modstod hans herredømme. Med intens interesse iagttog han de ofre, som Adam og hans sønner bragte. I disse ceremonier erkendte han et symbol på fællesskab mellem Himmelen og jorden. Han satte sig for at hindre dette fællesskab. Han bragte Gud i vanry og gav en falsk fortolkning af de ritualer, der pegede mod Frelseren. Mennesker blev ledt til at frygte Gud som en, der glædede sig over deres tilintetgørelse. De ofre, der skulle have åbenbaret hans kærlighed, blev kun bragt for at formilde hans vrede. Satan fremkaldte de onde lidenskaber i mennesker for at fastholde sit herredømme over dem. Da Guds skrevne ord blev givet, studerede Satan profetierne om Frelserens komme. Fra generation til generation arbejdede han på at forblinde folket over for disse profetier, for at de skulle forkaste Kristus ved hans komme.

Ved Jesu fødsel indså Satan, at der var kommet en med det gudgivne hverv at anfægte hans herredømme. Han skælvede ved englens budskab, som bekræftede den nyfødte

konges autoritet. Satan vidste god besked med den stilling, Kristus havde indtaget i Himmelen som den, Faderen elskede. At Guds søn skulle komme til denne jord som menneske, fyldte ham med undren og frygt. Han kunne ikke fatte mysteriet i dette store offer. Hans egenkærlige sjæl kunne ikke fatte en sådan kærlighed til den faldne slægt. Himlens herlighed og fred, og glæden ved fællesskabet med Gud kunne mennesker kun meget svagt opfatte; men Lucifer, den skærmende kerub, kendte det udmærket. Lige siden han var blevet udelukket fra Himmelen, havde han været fast besluttet på at tage hævn ved at få andre til at tage del i sit fald. Dette ville han gøre ved at få dem til at undervurdere det himmelske og vende deres hjerter til det jordiske.

Himmelens fører skulle ikke uden hindringer komme til at vinde mennesker for sit rige. Lige fra sin spæde barndom i Betlehem, blev han konstant angrebet af den onde. Guds billede var blevet åbenbaret i Kristus, og i Satans rådsforsamlinger blev det besluttet, at han skulle besejres. Intet menneskeligt væsen, der nogensinde var kommet ind i verden, havde undgået at mærke bedragerens magt. Alle onde magter sammensvor sig om krigsførelsen imod ham for om muligt at overvinde ham.

Da Frelseren blev døbt, var også Satan til stede. Han så Faderens herlighed overskygge Sønnen. Han hørte Jehovas røst bevidne Jesu guddommelige oprindelse. Lige siden Adams syndefald havde menneskeslægten været afskåret fra direkte kommunikation med Gud. Forbindelsen mellem Himmelen og jorden var foregået gennem Kristus. Men nu, da Jesus var kommet „i syndigt køds lighed," talte Faderen selv. Tidligere havde han meddelt sig til mennesker gennem Kristus; nu meddelte han sig til menneskeheden i Kristus. Satan havde håbet på, at Guds afsky for synden ville føre til evig adskillelse mellem Himmelen og jorden. Men nu var det blevet manifesteret, at forbindelsen mellem Gud og mennesker var blevet genoprettet.

Satan indså, at enten måtte han sejre eller blive besejret. Stridens udfald var af for stor betydning til, at den kunne betros til en af hans engle. Han måtte lede kampen personligt. Alle de frafaldne kræfter samledes mod Guds Søn. Kristus blev gjort til målet for alle helvedes våben.

Et vigtigt opgør

Mange betragter denne strid mellem Kristus og Satan, som værende uden særlig betydning for deres eget liv, og for dem har den kun ringe interesse. Men i ethvert menneskeligt hjerte gentages denne strid. Ingen kan forlade det onde for at tjene Gud uden at måtte møde Satans angreb. De fristelser, som Kristus modstod, var de samme, som vi finder det så svært at modstå. De blev påtvunget ham i langt højere målestok, fordi hans natur er hævet over vores. Med den frygtelige byrde af verdens synder hvilende på sig modstod Kristus de prøvelser, der gjaldt begærlighed, kærlighed til denne verden og lysten til at stille sig til skue, som fører til overmod. Det var de samme fristelser, som besejrede Adam og Eva, og som så let overvinder os.

Satan havde påpeget Adams synd som bevis for, at Guds lov var uretfærdig og ikke kunne efterleves. Som en af os skulle Kristus råde bod på Adams nederlag. Men da Adam blev angrebet af fristeren, fandtes der ingen af syndens spor på ham. Han stod i sin manddoms fulde kraft og var i besiddelse af både åndens og legemets fulde styrke. Han var omgivet af Paradisets herlighed og var i daglig kontakt med de himmelske engle. Sådan var det ikke for Jesus, da han vandrede ud i ørkenen for at kæmpe med Satan. Gennem fire tusinde år var menneskeslægtens fysiske styrke, åndelige kraft og moralske værdi aftaget, og Kristus tog den degenererede menneskeheds skrøbeligheder på sig. Kun på denne måde kunne han frelse mennesket fra selv de laveste fornedrelser.

Mange hævder, at det var umuligt for Kristus at blive overvundet af fristelse. I så fald kunne han ikke være blevet stillet i Adams sted; han kunne ikke have vundet den sejr, som det ikke lykkedes Adam at vinde. Hvis vi på nogen måde ville blive udsat for en mere prøvende konflikt, end Kristus blev det, ville han ikke være i stand til at komme os til hjælp. Men vor Frelser påtog sig menneskeskikkelsen med alle dens tilbøjeligheder. Han påtog sig menneskets natur og dermed muligheden for at give efter for fristelser. Vi kommer ikke til at tåle noget, som han ikke også har tålt.

Den første fristelse

For Kristus, som for det hellige par i Edens have, var appetit grundlaget for den første store fristelse. Netop der, hvor ødelæggelsen begyndte, må arbejdet for vor genløsning begynde. Som Adam faldt ved at give efter for appetitten, sådan måtte Kristus sejre ved at fornægte den. „Og da han havde fastet i fyrre dage og fyrre nætter, var han udhungret. Og fristeren kom og sagde til ham: 'Hvis du er Guds søn, så sig, at stenene her skal blive til brød.' Men han svarede: 'Der står skrevet: „Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund"'"

Fra Adams til Kristi tid havde vellevned øget spiselystens og lidenskabernes magt, indtil de herskede næsten enevældigt. På denne måde var mennesker blevet fornedrede og sygelige, og ved egen kraft var det umuligt for dem selv at overvinde dette. For menneskers skyld sejrede Kristus ved at udholde den hårdeste prøve. For vor skyld udviste han en selvbeherskelse, der var stærkere end sult eller død. Og denne første sejr omfattede også andre ting, der kommer ind i alle vore konflikter med mørkets magter.

Da Jesus gik ud i ørkenen, var han indhyllet i Faderens herlighed. Helt fordybet i fællesskabet med Gud var han hævet over menneskelig svaghed. Men herligheden veg bort, og han måtte alene kæmpe mod fristelsen. Den trængte sig ind på ham hvert eneste øjeblik. Hans menneskelige natur veg for den strid, som ventede ham. I fyrretyve dage fastede og bad han. Han var svag og udmattet af sult, træt og udtæret af sjælelig smerte. „Så umenneskeligt ussel så han ud." Nu havde Satan sin chance! Nu mente han, at han kunne overvinde Kristus.

Som om det var et svar på hans bønner viste der sig for Frelseren en skikkelse, der lignede en engel fra Himmelen. Han hævdede at have befaling fra Gud til at forkynde Kristus, at hans faste nu var til ende. Ligesom Gud havde sendt en engel for at standse Abrahams hånd, da han skulle ofre Isak, sådan havde Faderen, der bifaldt Kristi vilje til at betræde den blodige vej, sendt en engel for at udfri ham. Dette var det budskab, han bragte Jesus. Frelseren var udmattet af sult, han hungrede efter føde, da Satan pludselig stod hos ham. Fristeren pegede på de sten, der lå spredt rundt omkring i ørkenen, og som på en måde lignede brød, idet han sagde: „Hvis du er Guds Søn, så sig, at stenene her skal blive til brød."

Skønt han tilsyneladende er en lysets engel, så forråder disse første ord hans virkelige natur. „Hvis du er Guds Søn." Her er insinueringen af mistillid. Hvis Jesus skulle gøre, hvad Satan foreslog, ville det være at acceptere tvivlen. Fristeren planlægger at besejre Kristus med de samme midler, som i begyndelsen havde været så vellykkede over for menneskeslægten. Hvor snedigt havde slangen ikke nærmet sig Eva i Paradiset! „Har Gud virkelig sagt, at I ikke må spise af træerne i haven?" Så langt var fristerens ord sande, men i hans måde at tale på lå der en skjult foragt for Guds ord. Der var en skjult negativ holdning, en tvivl om den guddommelige sandfærdighed. Satan søgte at indgive Eva den tanke, at Gud ikke ville gøre, som han havde sagt; at når han nægtede dem denne skønne frugt, var det en modsigelse af hans kærlighed til og omsorg for mennesket. På samme måde søger fristeren nu at bibringe Kristus sin egen opfattelse. „Hvis du er Guds Søn!" Ordene nager med bitterhed i hans sind. Klangen i hans stemme er udtryk for fuldkommen skepsis. Ville Gud behandle sin egen Søn på denne måde? Ville han efterlade ham i ørkenen med vilde dyr uden mad, uden ledsagere og uden trøst? Han antyder, at Gud aldrig har tænkt sig, at hans Søn skulle komme i en sådan tilstand. „Hvis du er Guds Søn," så bevis din magt ved at befri dig fra denne nagende sult. Giv befaling om, at denne sten forvandles til brød!

Ordene fra himlen: „Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag!" lød endnu i Satans øren. Men det var hans faste beslutning at få Kristus til at betvivle dette vidnesbyrds sandhed. Det var Guds ord, som gav Kristus forvisning om hans guddommelige kald. Han var kommet for at leve som et menneske blandt mennesker, og det var disse ord, som forkyndte hans forbindelse med Himmelen. Det var Satans hensigt at få ham til at tvivle på disse ord. Hvis Kristi tillid til Gud kunne rokkes, vidste Satan, at sejren i hele denne strid ville blive hans. Han kunne overvinde Jesus. Han håbede, at Kristus, knuget af modløshed og voldsom sult, ville miste tilliden til sin Fader og gøre et under til sin egen fordel. Hvis han havde gjort dette, ville frelsesplanen være slået fejl.

Da Satan og Guds Søn første gang mødtes i en konflikt, var Kristus anfører for de himmelske hærskarer, og Satan, lederen af oprøret i Himmelen, blev nedstyrtet. Nu er deres roller tilsyneladende byttet om, og Satan udnytter den fordel, han mener at have. Han siger, at en af de mægtigste engle er blevet forvist fra Himmelen. Jesu udseende tyder på, at han er denne faldne engel, som er svigtet af Gud og forladt af mennesker. Et guddommeligt væsen ville være i stand til at støtte sine påstande ved at gøre et under. „Hvis du er Guds

Søn, så sig, at stenene her skal blive til brød.“ Fristeren siger indtrængende, at en sådan handling med skabende kraft ville være et afgørende bevis på guddommelighed. Det ville gøre en ende på striden.

Det kostede Jesus kamp at lytte i tavshed til den store bedrager. Men Guds Søn behøvede ikke at bevise sin guddommelighed over for Satan eller give en forklaring på årsagen til sin ydmygelse. Der ville intet være at vinde ved at indvillige i oprørerens krav, hverken til menneskers gavn eller til Guds ære. Hvis Kristus havde gjort indrømmelser over for fjendens forslag, ville Satan stadig have sagt: Vis mig et tegn, så jeg kan tro på, at du er Guds Søn. Beviser ville have været til ingen nytte, når det drejede sig om at knuse oprørsånden i hans hjerte. Og Kristus skulle ikke udøve guddommelig magt til sin egen fordel. Han var kommet for at udholde prøvelser, ligesom vi må gøre det, så han kunne efterlade os et eksempel på tro og lydighed. Hverken her eller nogensinde senere i hans jordiske tilværelse gjorde han en undergerning for sin egen skyld. Hans mirakler skete alle til gavn for andre. Skønt Jesus straks fra begyndelsen havde genkendt Satan, lod han sig ikke ægge til strid med ham. Styrket ved erindringen om røsten fra Himmelen hvilede han i Faderens kærlighed. Han ville ikke forhandle med fristeren.

Jesus imødegik Satan med Skriftens ord: „Der står skrevet!“ sagde han. Ved hver fristelse var Guds ord det våben, han benyttede til kampen. Satan krævede et under af Kristus som tegn på hans guddommelighed; men det, som er større end alle undergerninger: en fuldkommen tillid til et „Dette siger Herren,“ var et tegn, der ikke lod sig bestride. Så længe Kristus holdt fast ved denne stilling, kunne fristeren ikke opnå noget.

Djævelen angriber, når vi er svagest

Det var på det tidspunkt, hvor Kristus var svagest, at han blev angrebet med de stærkeste fristelser. På denne måde tænkte Satan, han kunne vinde sejr. Ved denne fremgangsmåde havde han vundet sejren over mennesker. Når styrken svigtede, viljekraften blev svag og troen hørte op med at hvile i Gud, så lod de sig overvinde, som længe havde kæmpet for det rette. Moses var træt efter Israels fyrre år lange vandring det øjeblik, da han slap troen på Guds kraft. Han svigtede lige på grænsen til Det forjættede Land. Ligeså med Elias, som havde stået uden frygt foran kong Akab, og som havde stået ansigt til ansigt med hele Israels folk med de 450 ’ al profeter i spidsen. Efter denne frygtelige dag på Karmel, hvor de falske profeter var blevet dræbt, og folket havde erklæret deres troskab mod Gud, flygtede Elias for sit liv på grund af den afgudsdyrkende Jesabels trusler. På denne måde har Satan benyttet sig af menneskenes svaghed, og han vil stadig arbejde på samme måde. Når som helst et menneske er omgivet af skyer, forvirret over forholdene eller tynget af fattigdom eller elendighed, er Satan parat for at friste og forulempe. Han angriber de svage punkter i vor karakter. Han søger at svække vor tillid til Gud, som tillader en sådan tingenes tilstand. Vi fristes til at fatte mistillid til Gud, til at tvivle på hans kærlighed. Ofte kommer fristeren til os på samme måde, som han kom til Kristus, og viser os vore svagheder og skrøbeligheder. Han håber at gøre os modløse og få os til at slippe Gud. Så er han sikker

på sit bytte. Hvis vi kunne møde ham, som Jesus gjorde, ville vi kunne undgå mangt et nederlag. Ved at forhandle med fjenden giver vi ham en fordel.

Bibelen som kampvåben

Da Kristus sagde til fristeren: „Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund," gentog han de ord, som han mere end fjorten hundrede år forinden havde talt til Israel: „Husk, hvordan Herren din Gud nu i fyrre år har ladet dig vandre i ørkenen. … Han ydmygede dig og lod dig sulte og gav dig manna at spise, som hverken du eller dine fædre kendte, for at lade dig vide, at mennesket ikke lever af brød alene, men af alt, hvad der udgår af Herrens mund." Da alle midler til at opretholde livet svigtede i ørkenen, sendte Gud sit folk manna fra Himmelen, og den blev givet i rigeligt og bestandigt mål. Denne omsorg skulle lære dem, at så længe de stolede på Gud og vandrede ad hans veje, ville han ikke svigte dem. Nu gjorde Frelseren brug af den lære, han havde givet Israel. Gennem Guds ord havde den hebraiske hærskare fået bistand, og ved det samme ord ville den også blive skænket Jesus. Han afventede Guds time for udfrielse. Han var i ørkenen i lydighed mod Gud, og han ville ikke skaffe sig føde ved at følge Satans forslag. Med hele universet som vidner, bekræftede han, at det er mindre katastrofalt at lide, hvad det end måtte være, end på nogen måde at fravige Guds vilje.

„Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund." Ofte kommer en Kristi discipel i en situation, hvor han ikke kan tjene Gud og samtidig fortsætte sine verdslige foretagender. Måske viser det sig, at lydighed over for et tydeligt krav fra Gud vil afskære ham fra at tjene til livets underhold. Satan ville gerne få ham til at tro, at han må ofre sin samvittigheds overbevisning. Men det eneste, vi i denne verden kan stole på, er Guds ord. „Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift." End ikke i dette liv tjener det til vor fordel at vige bort fra at gøre vor himmelske Faders vilje. Når vi får kendskab til kraften i hans ord, skal vi ikke gå ind på Satans forslag for at skaffe os føde eller frelse vort liv. Det eneste, vi skal spørge om, er dette: Hvad er Guds vilje? og hvad er hans løfter? Når vi ved dette, skal vi adlyde det første og stole på det andet.

I den sidste store konflikt i striden med Satan, vil de, som er tro mod Gud, se sig berøvet enhver jordisk bistand. Det vil blive dem forbudt at købe eller sælge, fordi de nægter at overtræde Guds lov for at adlyde menneskers myndighed. Til slut vil de blive dømt til døden. Men for den lydige gælder dette løfte: „Han skal bo i det høje, han får en knejsende klippeborg. Han får sit brød, han er sikret sit vand." Guds børn skal leve efter disse løfter. Når verden lægges øde af hungersnød, skal de mættes. „De gøres ikke til skamme, når ulykken kommer, selv når der er hungersnød, bliver de mætte." Profeten Habakkuk så frem til denne nødens tid, og hans ord giver udtryk for menighedens tro. „For figentræet sætter ikke blomst, vinstokken bærer ikke frugt; olivenhøsten slår fejl, marken giver ingen afgrøde. Fårene er forsvundet fra folden, der er intet kvæg i indhegningen. Jeg vil juble over Herren og fryde mig over min frelses Gud."

Kontrol over begæret

Af alt, hvad vi kan lære af vor Herres første store fristelse, er intet af større vigtighed end herredømmet over appetitten og lidenskaberne. Til alle tider har de fristelser, der appellerer til den fysiske natur, været de mest virkningsfulde til at fordærve og fornedre menneskeslægten. Hjulpet af umådeholdenhed arbejder Satan på at nedbryde de mentale og moralske kræfter, som Gud har skænket mennesket som en uvurderlig gave. Således bliver det umuligt for mennesker at værdsætte de ting, som har en evig betydning. Gennem sanselige nydelser prøver Satan at udslette ethvert spor af lighed med Gud fra mennesket.

Den ubeherskede nydelsestrang og den deraf følgende sygelighed og fornedrelse, der fandtes ved Kristi første komme, vil atter forekomme før hans andet komme, men i langt værre grad. Kristus forkynder, at verdens tilstand skal være som i tiden før syndfloden, som syndigheden i Sodoma og Gomorra. Enhver forestilling om hjertets tanker vil konstant være ond. Vi lever nu lige ved grænsen til denne frygtelige tid, og læren om Frelserens faste burde for alvor gå op for os. Kun gennem den usigelige kval, som frelseren udholdt, kan vi bedømme, hvor farlig ubehersket nydelse er. Hans eksempel siger os, at vort eneste håb om evigt liv består i at bringe begær og lidenskaber ind under Guds vilje.

Det er umuligt for os ved egen kraft at afvise kravene fra vor faldne natur. Herigennem vil Satan lede os i fristelse. Kristus vidste, at fjenden ville komme til ethvert menneske for at benytte sig af vor nedarvede svaghed og ved sine løgnagtige påfund besnære alle dem, der ikke stoler på Gud. Ved at vandre den vej, som vi mennesker skal vandre, har Herren vist os, hvordan vi kan sejre. Det er ikke hans vilje, at vi skal være ugunstigt stillet under striden med Satan. Han vil ikke, at vi skal ængstes og tabe modet over slangens angreb. „Vær frimodige," siger han, „jeg har overvundet verden."

Lad den, der kæmper mod lysternes magt se på Frelseren i fristelsens ørken. Se ham under hans kval på korset, da han udbrød: „Jeg tørster!" Han har udholdt alt, hvad der er muligt for os at udholde. Hans sejr er også vor.

Jesus hvilede i sin himmelske Faders visdom og styrke. Han siger: „Gud Herren er min hjælper, derfor blev jeg ikke til spot og spe, … jeg ved, at jeg bliver ikke til skamme. … Se, Gud Herren er min hjælper." Idet han henviser til sit eget eksempel, siger han til os: „Den blandt jer, der frygter Herren, … der vandrer i mørket og ikke ser lys, skal stole på Herrens navn og støtte sig til sin Gud."

„Verdens fyrste kommer," sagde Jesus, „og mig kan han intet gøre." Der var intet i ham, hvor Satans spidsfindigheder fandt genklang. Han gav ikke sit samtykke til synden. End ikke i tankerne gav han efter for fristelsen. Sådan kan det også blive for os. Hos Kristus var det menneskelige forenet med det guddommelige; han var rustet til striden ved Helligåndens nærvær, og han kom for at give os del i den guddommelige natur. Så længe vi i troen er forenede med ham, har synden ikke mere herredømme over os, Gud rækker

efter troens hånd i os for at lede den til et fast greb om Kristi guddommelighed, så vi kan opnå fuldkommen karakter.

Og hvordan dette kan lade sig gøre, har Kristus vist os. Ved hvilke midler sejrede han i striden mod Satan? Ved Guds ord. Kun ved ordet kunne han modstå fristelsen. Han sagde: „Der står skrevet!“ Og også os har han givet sine „store, dyrebare løfter, så I ved dem kan slippe fri af forkrænkeligheden i denne verden med dens begær og få del i guddommelig natur“ . Ethvert løfte i Guds ord tilhører os. „Af hvert ord, som udgår af Guds mund,“ skal vi leve. Når du bliver angrebet af fristelser, så se ikke på forholdene eller din egen skrøbelighed, men på ordets magt. Al dets kraft tilhører dig. „Jeg gemmer dit ord i mit hjerte,“ siger salmisten, „for ikke at synde imod dig.“ „Hvad end mennesker gjorde, vogtede jeg mig for voldsmandens veje ved dit ord.“

KAPITEL 13 - Sejr en

Kapitlet er bygget op over Matt 4,5-11; Mark 1,12-13; Luk 4,5-13. Derefter tager Djævelen ham med sig til den hellige stad, stiller ham på helligdommens tinde og siger til ham: „Hvis du er Guds søn, så styrt dig ned. For der står skrevet: Han vil give sine engle befaling, og de skal bære dig på hænder, så du ikke støder din fod på nogen sten.“

Den anden fristelse

Nu mener Satan, at han møder Jesus på hans egen grund. Den listige fjende fremkommer selv med ord, som er udgået af Guds mund. Han viser sig stadig som en lysets engel, og han gør det indlysende, at han kender Skrifterne og forstår betydningen af det, der står skrevet. Ligesom Jesus før benyttede Guds ord til støtte for sin tro, sådan benytter fristeren det nu til støtte for sit bedrag. Han hævder, at han blot har villet sætte Jesu troskab på prøve, og nu roser han Jesu standhaftighed. Da Frelseren har givet bevis for sin tillid til Gud, tilskynder Satan ham til at give endnu et vidnesbyrd om sin tro.

Men forud for fristelsen lyder atter denne antydning af mistillid: „Hvis du er Guds Søn.“ Kristus følte sig fristet til at besvare dette „hvis,“ men han afholdt sig fra i mindste måde at gå ind på tvivlen. Han ville ikke bringe sit liv i fare for at give Satan et bevis.

Det var fristerens hensigt at benytte sig af, at Kristus var blevet menneske og få ham til at gøre noget forkert. Men skønt Satan kan opfordre til synd, kan han ikke tvinge til synd. Han sagde til Jesus: „Styrt dig ned,“ fordi han vidste, at han ikke selv kunne styrte ham ned; thi Gud ville gribe ind for at frelse ham. Satan kunne heller ikke tvinge Jesus til at styrte sig ned. Medmindre Kristus gav efter for fristelsen, ville han ikke kunne besejres. Hele verdens eller helvedes magt kunne ikke tvinge ham til på mindste måde at undlade at gøre Faderens vilje.

Fristeren kan aldrig tvinge os til at gøre det onde. Han kan ikke herske over menneskene, medmindre de frivilligt accepterer hans herredømme. Viljen må give sit samtykke, troen må slippe sit tag i Kristus, før Satan kan udøve sin magt over os. Men ethvert syndigt begær hos os skaffer ham fodfæste. Hvert punkt, hvor vi ikke lever op til det himmelske forbillede, er en åben dør, hvor han kan gå ind for at friste og ødelægge os. Og ethvert svigt eller nederlag fra vor side giver ham anledning til at tale ondt om Kristus.

Da Satan henviste til forjættelsen: „Han vil give sine engle befaling,“ udelod han ordene: „om at beskytte dig på alle dine veje;“ det vil sige: på alle de veje, som Gud har valgt. Jesus afslog at vige bort fra lydighedens vej. Skont han gav udtryk for fuldkommen tillid til sin Fader, ville han ikke, uden at det var ham befalet, bringe sig selv i en situation, der ville nødvendiggøre Faderens indgriben for at frelse ham fra døden. Han ville ikke tvinge forsynet til at komme ham til hjælp og således give mennesker et dårligt eksempel på tillid og lydighed.

Jesus sagde til Satan: „Der står også skrevet: Du må ikke udæske Herren din Gud.“ Disse ord blev sagt af Moses til Israels børn, da de led tørst i ørkenen og krævede, at Moses skulle skaffe dem vand, idet de udbrød: „Er Herren hos os eller ej?“ Gud havde gjort ufatteligt meget for dem; alligevel tvivlede de på ham, når der kom vanskeligheder og krævede beviser for, at han var med dem. I deres vantro søgte de at sætte ham på prøve. Satan ville have Kristus til at gøre det samme. Gud havde allerede bekræftet, at Jesus var hans Søn, og nu at bede om beviser for, at han var Guds Søn, ville være at stille Guds ord på prøve: — at friste Gud. Og det samme ville gælde, hvis man bad Gud om noget, han ikke havde lovet. Det ville være tegn på mistillid og i virkeligheden være at prøve eller friste Gud. Vi skal ikke opsende vore bønner til Gud for at få bevis for, at han vil opfylde, hvad han har sagt, men fordi han vil opfylde det: ikke for at bevise at han elsker os, men fordi han elsker os. „Uden tro er det umuligt at behage ham; for den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner dem, som søger ham.“

Men tro er på ingen måde forbundet med tvivl. Kun den, som har den rette tro, er sikret mod at tvivle. For tvivl er Satans modstykke til tro. Troen holder fast ved Guds løfter og bærer frugt i lydighed. Tvivlen gør også krav på løfterne, men anvender dem på samme måde som Satan gjorde: som undskyldning for overtrædelse. Troen kunne have fået vore første forældre til at stole på Guds kærlighed og at adlyde hans befalinger. Tvivlen fik dem til at overtræde hans lov, fordi de troede, at hans store kærlighed ville redde dem fra konsekvensen af deres synd. Det er ikke tro at kræve Himmelens gust uden at rette sig efter de betingelser, hvorefter barmhjertigheden skænkes. Ægte tro bygger på Skriftens løfter og forudsætninger.

Mange gange, når det ikke er lykkedes for Satan at vække mistillid, har han haft held med at bringe os i tvivl. Hvis han kan få os til unødvendigt at udsætte os for fristelse, ved han, at sejren er hans. Gud vil bevare alle, der vandrer på lydighedens vej; men at vige bort fra den er det samme som at vove sig ind på Satans enemærker. Dér er vi sikre på at falde. Frelseren har befalet os: „Våg, og bed om ikke at falde i fristelse.“ Eftertanke og bøn vil bevare os fra uopfordret at styrte os ud i noget farligt, og således vil vi blive bevaret for mangt et nederlag.

Alligevel bør vi ikke tabe modet, når vi overfaldes af fristelser. Når vi kommer i en vanskelig situation, tvivler vi ofte på, at det er Guds Ånd, som har ført os. Men det var Ånden, som førte Jesus ud i Ørkenen for at fristes af Djævelen. Når Gud fører os ud i prøvelser, er det hans hensigt at udrette noget godt for os. Jesus forlod sig ikke på Guds løfter ved uopfordret at udsætte sig for fristelser, lige som han heller ikke gav op i modløshed, da fristelserne kom over ham. Det skal vi heller ikke. „Gud er trofast; han vil ikke tillade, at I fristes over evne, men vil sammen med fristelsen også skabe udvej, så I ikke bukker under.“ Han siger: „Du skal bringe takoffer til Gud og indfri dine løfter til den Højeste. Råb til mig på nødens dag, så vil jeg udfri dig, og du skal ære mig.“

Den tredje fristelse

Jesus blev sejrherre i den anden fristelse, og nu viser Satan sig i sin sande skikkelse. Men han fremstår ikke som et hæsligt monster. Selv om han er faldet, er han en mægtig engel. Han vedkender sig at være oprørslederen og denne verdens gud.

Efter at have anbragt Jesus på et højt bjerg, fik Satan verdens riger til i al deres pragt at passere forbi ham som et panorama. Solen skinnede på byer med templer, på marmorpaladser, frugtbare marker og frodige vingårde. Sporene af ondskab var skjult. Jesu øjne, der på det sidste kun havde mødt pessimisme og trøstesløshed, stirrede nu på et landskab med uovertruffen skønhed og frugtbarhed. Så lød fristerens røst: „Dig vil jeg give al denne magt og herlighed, for den er overgivet til mig, og jeg giver den, til hvem jeg vil. Hvis du altså tilbeder mig, skal alt dette være dit."

Kristi mission kunne kun fuldføres gennem lidelse. Foran ham lå der et liv med sorg, modgang, konflikt og en vanærende død. Han måtte bære hele verdens synd. Han måtte udholde adskillelse fra sin Fars kærlighed. Nu tilbød fristeren at overgive ham den magt, han selv havde tilranet sig. Kristus kunne befri sig fra den frygtelige fremtid ved at anerkende Satans overherredømme. Men at gøre dette var det samme som at give sejren i den store strid fra sig. Det var ved at søge at ophøje sig over Guds Søn, at Satan havde syndet i Himmelen. Hvis han nu skulle vinde sejr, ville det være oprørets triumf.

Da Satan sagde til Kristus: „Denne verdens riger og deres herlighed er overgivet til mig, og jeg giver dem, til hvem jeg vil," sagde han noget, som kun delvis var sandt, og han sagde det for at tjene sine bedrageriske hensigter. Satans herredømme var det, som han havde fravristet Adam, men Adam var Skaberens stedfortræder. Han havde ikke uindskrænket magt. Jorden tilhører Gud, og han har overdraget alting til sin søn. Adam skulle regere under Kristus. Selvom Adam misligholdt sine forpligtelser, så herredømmet kom på Satans hænder, blev Kristus ved med at være den rette konge. Sedan havde Herren sagt til kong Nebukadnezar: „Den Højeste er hersker over det jordiske kongerige og giver det, til hvem han vil." Satan kan kun udøve sin tilranede myndighed i den udstrækning, Gud giver ham lov til det.

Da fristeren tilbød Kristus verdens riger og deres herlighed, gjaldt hans forslag, at Kristus skulle afgive verdens egentlige kongemagt og regere under Satan. Dette var det samme rige, som jødernes forhåbninger var rettet imod. De ønskede et rige af denne verden. Hvis Kristus havde indvilliget i at tilbyde dem et sådant rige, ville de med glæde have taget imod ham. Men syndens forbandelse hvilede over det med al sin smerte. Kristus sagde til fristeren: „Vig bort, Satan! For der står skrevet: 'Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.'"

Denne verdens riger blev tilbudt Kristus af ham, der havde vakt oprør i Himmelen; han ville købe Kristi hyldest til det ondes principper. Men Jesus ville ikke lade sig købe. Han var kommet for at oprette et retfærdighedens rige, og han ville ikke svigte sit formål. Satan

nærmer sig mennesker med den samme fristelse, og her har han mere held med sig end over for Kristus. Han tilbyder mennesker denne verdens riger på betingelse af, at de anerkender hans herredømme. Han kræver, at de opgiver deres hæderlighed, lader hånt om samvittigheden og hengiver sig til selviskhed. Kristus byder dem først at søge Guds rige og hans retfærdighed, men Satan går ved deres side og siger: „Uanset hvad der måtte være sandt med hensyn til evigt liv, må du tjene mig, hvis du vil opnå succes i denne verden. Din velfærd ligger i min hånd. Jeg kan give dig rigdom, fornøjelser, ære og lykke. Lyt nu til mit råd. Lad være med at lade jer rive med af underlige forestillinger om ærlighed og selvopofrelse. Jeg skal nok berede vejen for jer.“ Således bedrages mange. De samtykker i at leve for at tjene deres eget jeg, og Satan er tilfreds. Mens han lokker dem med håbet om jordisk herredømme, får han herredømmet over deres sind. Men han tilbyder det, som han ikke er berettiget til at give, og som snart skal vristes fra ham. Til gengæld franarrer han dem deres til den arv, som Guds børn vil få.

Fristeren overmandet

Satan havde draget i tvivl, om Jesus var Guds Søn. Afvisningen af ham var et bevis, som ikke kunne afvises. Guddommeligheden flammede gennem det lidende menneskelegeme. Satan havde ingen magt til at modstå befalingen. Skønt han vred sig af ydmygelse og raseri, var han nødt til at trække sig fra verdens Frelser. Kristi sejr var lige så fuldstændig, som Adams nederlag havde været.

Sådan kan vi også modstå fristelser og tvinge Satan til at vige bort fra os. Jesus vandt sejr gennem lydighed og tro på Gud, og han siger til os ved apostlen: „I skal altså underordne jer under Gud; og I skal stå Djævelen imod, så vil han flygte fra jer. Hold jer nær til Gud, så vil han holde sig nær til jer.“

Vi kan ikke selv frelse os fra fristerens magt. Han har vundet sejr over menneskeheden, og når vi forsøger at holde stand ved egen magt bliver vi et bytte for hans påfund. Men „Herrens navn er et fæstningstårn, den retfærdige løber ind i det og er i sikkerhed.“ Satan skælver og flygter for selv det svageste menneske, som tager sin tilflugt til dette mægtige navn.

Da fjenden havde forladt ham, sank Jesus udmattet om på jorden, og hans ansigt var ligblegt. Himmelens engle havde fulgt striden og betragtet deres elskede fører, mens han gennemgik ubeskrivelige lidelser for at skabe en udvej for os. Han havde bestået en prøve større end noget, vi nogensinde kan blive udsat for at måtte udholde. Nu tog englene sig af Guds Søn, mens han lå som døende. Han blev styrket med føde og trøstet ved budskabet om sin Faders kærlighed og forsikringen om, at hele Himmelen jublede over hans sejr. Da han atter kommer til live, føler hans kærlige hjerte den dybeste medfølelse med mennesker, og han går videre for at fuldføre det arbejde, han er begyndt på. Uden hvile før fjenden er besejret og vor faldne slægt er frelst.

Ingen vil kunne fatte prisen for vor frelse, før de genløste står sammen med Frelseren foran Guds trone. Når så det evige hjems herlighed helt og fuldt går op for os, skal vi huske på, at Jesus forlod alt dette for vor skyld, at han ikke blot forlod de himmelske boliger, men at han for vor skyld risikerede at lide nederlag og evigt tab. Så skal vi lægge vore kroner for hans fødder og istemme denne sang: „Lammet, det slagtede, er værdigt til at få magt og rigdom og visdom og styrke og ære og lov og pris.“

KAPITEL 14 - „VI HAR FUNDET MESSIAS“

Kapitlet er bygget op over Joh 1,19-51.
Johannes Døber prædikede og døbte nu i Betania, på den anden side Jordan. Ikke langt fra stedet havde Gud standset flodens løb, indtil Israels børn var kommet over. Et kort stykke vej herfra var fæstningen Jeriko blevet styrtet omkuld af de himmelske hærskarer. Disse begivenheder blev på denne tid genoplivet i erindringen og vakte enorm interesse for Døberens budskab. Ville han, som i fordums dage havde udrettet så store ting, mon atter manifestere sin magt for at befri Israel? Det var den slags tanker, der rørte sig i folkets hjerter, mens de dagligt flokkedes ved Jordans bredder.

Et aktuelt budskab
Johannes' prædiken havde fået et så fast greb om folket, at det krævede de religiøse lederes opmærksomhed. Faren for oprør bevirkede, at romerne betragtede enhver sammenstimlen af folket med mistænksomhed, og hvad som helst der tydede på en folkeopstand, vakte de jødiske myndigheders frygt. Johannes havde ikke anerkendt Sanhedrins myndighed ved at søge tilladelse til sin virksomhed, og han havde dadlet rådsherrerne og folket, farisæerne og saddukæerne i lige høj grad. Alligevel var folket ivrigt efter at følge ham. Interessen for hans gerning syntes at være stadigt voksende. Skønt han ikke havde bøjet sig for dem, regnede Sandhedrin med, at han som offentlig lærer stod under deres domsmyndighed.

Rådet bestod af medlemmer, der var udvalgt fra landets højeste øvrighed, præsteskab og lærere. Ypperstepræsten var som regel leder af det. Alle dets medlemmer skulle være ældre men ikke gamle mænd; lærde mænd, der ikke blot var velbevandrede i jødefolkets religion og historie, men også havde en bred, generel viden. De skulle være uden legemlige fejl og være gifte mænd og fædre, fordi dette gjorde det mere sandsynligt, at de ville være humane og hensynsfulde. De havde deres mødesal i et værelse, der stod i forbindelse med templet i Jerusalem. I de tider, hvor jødefolket var uafhængigt, var Sanhedrin folkets øverste domstol og var i besiddelse af både verdslig og gejstlig myndighed. Skønt rådet nu var underlagt romerske regenter, havde det stadig stor indflydelse i civile såvel som i religiøse anliggender.

Sanhedrin kunne ikke så godt udskyde en undersøgelse af Johannes' virksomhed. Der var nogle, som huskede på den åbenbaring, Zakarias havde haft i templet, og faderens profetiske ord, der havde udpeget hans barn som Messias' budbringer. Under tredive års forvirring og omskiftelser var disse begivenheder for en stor del gået i glemme. Nu kom man til at huske på dem ved det røre, som Johannes' virksomhed vakte.

Det var længe siden, at Israel havde haft en profet, længe siden man havde været vidne til en reformation som den, der nu foregik. Kravet om syndsbekendelse forekom nyt og rystende. Mange af de ledende mænd ville ikke gå hen for at lytte til Johannes' opfordringer og voldsomme anklager for ikke at komme til at afsløre hemmeligheder i deres eget liv. Alligevel var hans prædiken en direkte forkyndelse af Messias' komme. Det var en

velkendt sag, at de halvfjerds uger i Daniels profeti, som indbefattede Messias' komme, næsten var til ende; og alle var ivrige efter at få del i den tidsalder med national storhed, som man dengang ventede. Folkets begejstring var af en sådan art, at Sanhedrin snart ville føle sig tvunget til enten at godkende eller afvise Johannes' gerning. Deres magt over folket var allerede aftagende. Det var ved at blive et alvorligt spørgsmål, hvordan de skulle opretholde deres position. I håb om at nå til et eller andet resultat sendte de en deputation af præster og levitter til Jordan for at forhandle med den nye lærer.

Der var mange mennesker samlet for at lytte til hans ord, da udsendingene ankom. Med en myndighed, som var beregnet på at gøre indtryk på folket og kræve ærbødighed af profeten, trådte de hovmodige rabbinere frem. Mængden gjorde plads for dem, respektfuldt og næsten ængsteligt. Disse store mænd, klædt i prægtige dragter og stolte af deres rang og magt, stod foran profeten fra ørkenen.

„Hvem er du?" spurgte de. Johannes kendte deres tanker og svarede: „Jeg er ikke Kristus." „Hvad er du da? Er du Elias?" „Det er jeg ikke:" „Er du profeten?" „Nej!" „Hvem er du da? Vi skal have svar med til dem, som har sendt os; hvad siger du om dig selv?" „Jeg er en, der råber i ørkenen: 'Jævn Herrens vej!:', som profeten Esajas har sagt."

Det sted i Skriften, som Johannes hentyder til, er den skønne profeti hos Esajas: „Trøst mit folk, trøst det! siger jeres Gud. Tal til Jerusalems hjerte, råb til hende, at hendes hoveri er til ende, at hendes skyld er betalt. … Der er en, der råber: Ban Herrens vej i ørkenen, jævn en vej for vor Gud i det øde land. Hver dal skal hæves, hvert bjerg og hver høj skal sænkes, klippeland skal blive til slette og bakkeland til dal; Herrens herlighed skal åbenbares, og alle mennesker skal se den. Herren selv har talt."

Når en konge i gamle dage drog gennem de mindre befolkede dele af sit rige, blev en skare mænd sendt forud for den kongelige stridsvogn for at jævne de stejle steder og fylde hullerne op, så kongen kunne rejse sikkert og uden forhindringer. Det er denne skik, som profeten anvender for at give et billede af evangeliets gerning. „Hver dal skal hæves, hvert bjerg og hver høj skal sænkes."1 Når Guds Ånd rører ved hjertet med sin utrolige, vækkende kraft, ydmyger den menneskelig stolthed. Verdslige fornøjelser, rang og magt er uden værdi. „Tankebygninger og alt, som trodsigt rejser sig mod kundskaben om Gud," nedbrydes; „vi gør enhver tanke til en lydig fange hos Kristus." Så skal ydmyghed og selvopofrende kærlighed, der bliver værdsat så lidt blandt mennesker, blive ophøjet som det eneste af værdi. Dette er evangeliets gerning, og det budskab, som Johannes bragte, var en del deraf.

Rabbinerne fortsatte med at spørge: „Hvorfor døber du så, når du hverken er Kristus eller Elias eller profeten?" Ordet „Profeten" havde forbindelse med Moses. Jøderne havde været tilbøjelige til at tro, at Moses skulle oprejses fra de døde og tages op til Himmelen. De vidste ikke, at han allerede var blevet oprejst. Dengang Døberen begyndte sin virksomhed,

troede mange, at han måske var profeten Moses, som var stået op fra de døde, for han syntes at have grundig viden om profetierne og Israel historie.

Man troede også, at Elias skulle vise sig personligt før Messias' komme. Denne forventning imødegik Johannes gennem sin benægtelse; men hans ord havde en dybere betydning. Jesus sagde senere, idet han refererede til Johannes: „Og om I vil tage imod det: Han er Elias, som skulle komme."

Johannes kom i Elias' ånd og kraft for at gøre en gerning som den, Elias gjorde. Hvis jøderne havde taget imod ham, ville denne gerning være blevet fuldført for dem, men de tog ikke imod hans budskab. For dem var han ikke Elias. For dem kunne han ikke opfylde den mission, som han var kommet for at fuldføre.

Mange af dem, der flokkedes ved Jordan, havde været til stede ved Jesu dåb; men det tegn, der da blev givet, var kun gået op for nogle få af dem. I de foregående måneder, hvor Døberen havde virket, var der mange, som havde nægtet at følge kaldet til omvendelse. Således havde de forhærdet deres hjerter og formørket deres forståelse. Da Himmelen selv vidnede om Jesus ved hans dåb, opfattede de det ikke. Øjne, der aldrig i tro havde været rettet mod ham, som er usynlig, så ikke åbenbarelsen af Guds herlighed; øret, som aldrig havde lyttet til hans røst, hørte ikke vidnesbyrdets ord. Sådan er det også nu. Ofte tilkendegiver Kristus og de tjenende engle deres tilstedeværelse, når mennesker er forsamlede, og alligevel er der mange, der ikke ved det. De lægger ikke mærke til noget usædvanligt. Men for nogle åbenbares Frelserens nærhed. Deres hjerter fyldes af fred og glæde. De føler sig trøstede, opmuntrede og velsignede.

Udsendingene fra Jerusalem havde spurgt Johannes: „Hvorfor døber du så?" og de afventede hans svar. Pludselig, mens hans blik gled hen over skaren, strålede hans øjne, hans ansigt lyste af glæde, og hele hans skikkelse dirrede af dyb betagelse. Med udstrakte hænder råbte han: „Jeg døber med vand; midt iblandt jer står en, som I ikke kender, han, som kommer efter mig, og hans skorem er jeg ikke værdig til at løse."

Døberens forkyndelse af Messias

Dette var et klart og entydigt budskab, der kunne bringes til Sanhedrin. Johannes' ord kunne ikke gælde nogen anden end den lovede Frelser. Messias var iblandt dem! Med forbløffelse stirrede præsterne og rådsherrerne rundt omkring i håb om at opdage ham, som Johannes havde talt om; men han kunne ikke skelnes i menneskemængden.

Da Johannes ved Jesu dåb pegede på ham som Guds Lam, faldt der nyt lys over Messias' gerning. Profetens tanker var rettet mod Esajas' ord: „Som et lam, der føres til slagtning." I ugerne, der fulgte, havde Johannes med fornyet interesse studeret profetierne og læren om offertjenesten. Han skelnede ikke klart mellem de to sider af Kristi gerning: — som et lidende offer og som en sejrende konge — men han forstod, at hans komme havde en dybere betydning, end præsterne og folket havde fattet. Da han så Jesus blandt skarerne

ved hans tilbagekomst fra ørkenen, ventede han tillidsfuldt på, at Jesus på en eller anden måde skulle tilkendegive sin virkelige natur. Næsten utålmodigt ventede han på at høre Frelseren bekendtgøre sin mission, men der blev ikke sagt et eneste ord og ikke givet noget tegn. Jesus reagerede ikke på Døberens bebudelse af ham, men blandede sig med Johannes' disciple uden at give noget ydre bevis på sin særlige gerning, og uden at foretage sig noget for at gøre sig bemærket.

Næste dag ser Johannes Jesus komme. Med Guds herligheds lys hvilende over sig rækker profeten sine hænder frem og siger: „Se. dér er Guds lam, som bærer verdens synd. Det er om ham, jeg har sagt: Efter mig kommer der en mand, som er kommet forud for mig, for han var til før mig. Jeg kendte ham ikke, men for at han skal åbenbares for Israel, derfor er jeg kommet og døber med vand. … Jeg så Ånden dale ned fra himlen som en due, og den blev over ham. Jeg kendte ham ikke, men han, som har sendt mig for at døbe med vand, han sagde til mig: Det er ham, du ser Ånden dale ned over og blive over, der døber med Helligånden. Jeg har set det, og jeg har aflagt det vidnesbyrd, at han er Guds søn."

Var dette Kristus? Med ærefrygt og undren betragtede folket ham, som lige var blevet erklæret for at være Guds Søn. De havde følt sig dybt bevægede ved Johannes' ord. Han havde talt til dem i Guds navn. Dag efter dag havde de lyttet til ham, mens han dadlede deres synder, og for hver dag blev deres overbevisning om, at han var udsendt fra Himmelen, stærkere og stærkere. Men hvem var mon denne, som var større end Johannes Døber? I hans klædedragt og fremtoning var der ingen tegn på rang. Han var tilsyneladende et helt almindeligt menneske, klædt som de selv i de fattiges ydmyge tøj.

Der var nogle i skaren, som ved Kristi dåb havde set den guddommelige herlighed, og som havde hørt Guds Røst. Men siden dengang var der sket en stor forandring med Frelserens udseende. Ved hans dåb havde de set hans ansigt stråle af Guds herligheds lys; nu, hvor han var bleg, træt og udmattet, var han ikke blevet genkendt af andre end profeten Johannes.

Men da folket betragtede ham, så de et ansigt, hvor guddommelig medfølelse var blandet med bevidstheden om magt. Hvert øjekast, hvert ansigtstræk vidnede om ydmyghed og gav udtryk for usigelig kærlighed. Han syntes at være omgivet af en atmosfære af åndelig påvirkning. Skønt hans væremåde var blid og fordringsløs, virkede han på andre mennesker med en følelse af skjult kraft, som dog ikke helt lod sig skjule. Var dette mon den mand, som Israel så længe havde ventet på?

Jesus kom i fattigdom og ydmyghed for at kunne være vort eksempel, såvel som vor Frelser. Hvis han var trådt frem i kongelig pragt, hvordan kunne han så have lært andre ydmyghed? Hvordan skulle han så have kunnet forkynde sådanne bidende sandheder som i Bjergprædikenen? Hvor havde håbet for de ringe i samfundet været, hvis Jesus var kommet for at bo som konge blandt mennesker?

For den store mængde syntes det imidlertid umuligt, at han, som var blevet udpeget af Johannes, skulle have nogen forbindelse med deres ophøjede forventninger. Derfor blev mange skuffede og meget forvirrede.

De ord, som præsterne og rabbinerne sådan ønskede at høre: at Jesus nu ville genoprette riget for Israel, var ikke blevet udtalt. Det var en sådan konge, de havde ventet på og spejdet efter; det var en sådan konge, de var rede til at modtage. Men én, som søgte at oprette et rige med retfærdighed og fred i deres hjerter, ham ville de ikke tage imod.

De første disciple

Den følgende dag, mens to disciple stod tæt ved, så Johannes atter Jesus blandt folket. Atter strålede profetens ansigt i lyset fra den usynliges herlighed, idet han udbrød: „Se, dér er Guds lam!“ Ordene fik disciplenes hjerter til at banke. De forstod dem ikke fuldt ud. Hvad betød det navn, som Johannes havde givet ham: „Guds lam?“ Johannes selv havde ikke givet nogen forklaring på det.

De forlod Johannes og gik hen for at opsøge Jesus. Den ene af de to var Andreas, Simons broder; den anden var evangelisten Johannes. Disse to blev Kristi første disciple. Drevet af en uimodståelig indskydelse fulgte de efter Jesus — ivrige efter at få ham i tale, men alligevel benovede og tavse, fortabte over tankens overvældende betydning: „Mon han er Messias?“

Jesus vidste, at disciplene fulgte ham. De var førstegrøden af hans gerning, og den guddommelige lærers hjerte frydede sig over, at disse to tog imod hans nåde. Alligevel spurgte han blot, idet han vendte sig om: „Hvad vil I?“ Han ville stille dem frit med hensyn til at vende om eller at tale om deres ønsker.

De var sig kun et eneste formål bevidst. Deres tanker drejede sig kun om en eneste ting. De sagde: „Rabbi, hvor bor du?“ Under en kort samtale ved vejkanten kunne de ikke modtage det, som de længtes efter. De ønskede at være alene med Jesus, at sidde ved hans fødder og lytte til hans ord.

„Han sagde til dem: ‘Kom og se!’ Da gik de med og så, hvor han boede, og blev hos ham den dag.“

Hvis Johannes og Andreas havde haft det samme vantro sind som præsterne og rådsherrerne, ville man ikke have fundet dem lyttende ved Jesu fødder. Så ville de være kommet til ham som kritikere for at bedømme hans ord. På denne måde lukker mange døren i for de mest værdifulde muligheder. Men det gjorde disse første disciple ikke. De havde været modtagelige for Helligåndens kald gennem Johannes Døbers prædiken. Nu genkendte de den himmelskes lærers røst. For dem var Jesu ord fyldt af friskhed, sandhed og skønhed. Der faldt et guddommeligt lys over læren i de gammeltestamentlige skrifter. Sandhedens mangesidige emner stod i et nyt lys.

Det er anger og tro og kærlighed, der gør mennesket rede til at modtage visdommen fra Himmelen. Tro, som virker ved kærlighed, er nøglen til viden, og enhver som elsker, „kender Gud“ .

Disciplen Johannes var en mand af alvor og dyb hengivenhed, ivrig, men dog eftertænksom. Han var begyndt at kunne se Kristi herlighed — ikke den jordiske pomp og pragt, som han var oplært til at håbe på, men „en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed“ . Han var helt fordybet i eftertænksomhed over dette vidunderlige emne.

Peter, Filip og Nathanael

Andreas søgte at give andre del i den glæde, der opfyldte ham. Han gik ud for at finde sin broder Simon og råbte til ham: „Vi har mødt Messias.“ Simon lod sig ikke sige dette to gange. Også han havde hørt Johannes Døbers forkyndelse, og han skyndte sig hen til Frelseren. Kristi blik hvilede på ham, tydende hans karakter og hele hans livsforløb. Hans impulsive natur, hans kærlige, medfølende hjerte, hans ærgerrighed og selvtillid, historien om hans fald, hans anger, hans arbejde og hans martyrdød — Frelseren så det hele, og han sagde: „Du er Simon, Johannes’ søn; du skal kaldes Kefas — det er det samme som Peter.“

„Næste dag ville han tage til Galilæa for at møde Filip. Jesus siger til ham: ‘Følg mig!’“ Filip adlød befalingen, og straks blev også han Kristi medarbejder.

Filip kaldte på Nathanael. Sidstnævnte havde været blandt skaren, da Døberen udpegede Jesus som Guds Lam. Da Nathanael betragtede Jesus, blevhan skuffet. Kunne denne mand, som var præget af slid og fattigdom, virkelig være Messias? Alligevel kunne Nathanael ikke beslutte sig til at afvise Jesus, for Johannes’ budskab havde skabt en overbevisning i hans hjerte.

På det tidspunkt da Filip kaldte, havde Nathanael trukket sig til en stille lund for at tænke over Johannes’ forkyndelse og de profetier, som angik Messias. Han bad om at måtte få vished om det, hvis den, som Johannes havde bebudet, var befrieren, og Helligånden hvilede over ham med forvisning om, at Gud havde besøgt sit folk og oprejst et frelsens horn for dem. Filip vidste, at hans ven gennemsøgte profetierne, og mens Nathanael bad under et figentræ, opdagede Filip hans tilflugtssted. De havde ofte bedt sammen på dette afsides sted, der var skjult bag løvet.

Dette budskab: „Ham, som Moses har skrevet om i loven, og ligeså profeterne, ham har vi mødt,“ forekom Nathanael at være et direkte svar på hans bøn. Filips tro var endnu vaklende. Han tilføjede tvivlrådigt: „Jesus, Josefs søn, fra Nazaret.“ Igen rejste fordommene sig i Natanaels hjerte. Han udbrød „Kan noget godt komme fra Nazaret?“ Filip indlod sig ikke i nogen ordstrid. Han sagde: „Kom og se!“ Jesus så Nathanael komme og sagde om ham: „Se, dér er sandelig en israelit, som er uden

svig.“ Forbavset udbrød Nathanael: „Hvor kender du mig fra?“ Jesus svarede ham: „Jeg så dig, før Filip kaldte på dig, mens du var under figentræet.“

Dette var nok. Guds Ånd, som havde vidnet for Nathanael under hans ensomme bøn under figentræet, talte nu til ham gennem Jesu ord. Skont tvivlende og lidt tilbøjelig til at nære fordomme var Nathanael kommet til Jesus med et ærligt ønske om at kende sandheden, og nu var hans ønske blevet opfyldt. Hans tro var større end det menneskes, der havde ført ham til Jesus. Han svarede og sagde: „Rabbi, du er Guds søn, du er Israels konge.“

Hvis Nathanael havde stolet på rabbinernes vejledning, ville han aldrig have fundet Jesus. Det var ved selv at se og dømme, at han blev en discipel. Det samme er i dag tilfældet for mange, som af fordomme holdes fra det gode. Hvor helt anderledes ville resultatet ikke blive, hvis de ville komme og se.

Så længe de stoler på vejledningen fra menneskelig autoritet, vil ingen opnå et frelsende kendskab til sandheden. Som Nathanael må vi selv studere Guds ord og bede om Helligåndens vejledning. Han, som så Nathanael under figentræet, vil også se os, når vi beder i det skjulte. Engle fra lysets verden er dem nær, som i ydmyghed søger guddommelig hjælp.

Kristen vidnetjeneste

Med kaldelsen af Johannes, Andreas, Simon, Filip og Nathanael begyndte grundlæggelsen af den kristne kirke. Johannes sendte to af sine disciple hen til Kristus. Derpå fandt Andreas, den ene af dem, sin broder og kaldte ham hen til Frelseren. Så blev Filip kaldet, og han gik hen for at lede efter Nathanael. Disse eksempler burde lære os vigtigheden af personlige anstrengelser, af direkte at henvende os til vore slægtninge, venner og naboer. Der fines mennesker, der livet igennem har hævdet at kende Kristus, men som aldrig personligt har bestræbt sig for at føre blot et eneste menneske til Frelseren. De overlader hele arbejdet til præsten. Han kan også være meget kvalificeret til sit kald, men han kan ikke udrette det, som Gud har overladt menighedens medlemmer.

Der findes mange, som har brug for kærlige kristne menneskers hjælp. Mange er gået til grunde, skønt de kunne være blevet frelst, hvis deres naboer, ganske almindelige mænd og kvinder, havde gjort sig personlige anstrengelser for deres skyld. Mange mennesker venter på en personlig henvendelse. I vor egen familie, i nabolaget og i den by, hvor vi lever, er der arbejde for os at gøre som missionærer for Kristus. Hvis vi er kristne, vil dette arbejde være en glæde for os. Aldrig så snart er et menneske blevet omvendt, før der i det fødes en trang til at lade andre vide, hvilken dyrebar ven det har fundet i Jesus. Den frelsende og helliggørende sandhed kan ikke låses inde i dets hjerte.

Alle, der har viet sig til Gud, kan bringe lyset til andre. Gud gør dem til sine hjælpere for at meddele andre sin nådes rigdomme. Hans forjættelse lyder sådan: „Jeg sender

velsignelse over dem, hvor de bor rundt om min høj, og jeg lader regnen falde til rette tid, en regn til velsignelse."

Filip sagde til Nathanael: „Kom og se!" Han opfordrede ham ikke til at godkende en andens vidnesbyrd, men til selv at se Kristus. Nu, hvor Jesus er steget op til Himmelen, er hans disciple hans stedfortrædere blandt mennesker, og en af de mest effektive måder at vinde mennesker til ham er at være et godt eksempel på hans karakter i vort daglige liv. Vor indflydelse på andre afhænger ikke så meget af, hvad vi siger, men af, hvordan vi er. Mennesker kan bekæmpe og trodse vor logik; de kan modstå vore opfordringer; men et liv i uselvisk kærlighed er et argument, de ikke kan modsige. En konsekvent livsform, karakteriseret ved Kristi ydmyghed, er en magtfaktor i verden.

Kristi undervisning var udtryk for en fast overbevisning og erfaring, og de, som lærer af ham, bliver lærere efter det guddommelige mønster. Guds ord talt af et menneske, som selv er blevet helliggjort ved det, har en livgivende kraft, som gør det tiltrækkende for dem, der lytter, og overbeviser dem om, at det er en levende realitet. Når et menneske har taget imod sandheden af kærlighed til den, vil det manifestere dette ved sit overtalende væsen og sin stemmes klang. Det beretter, hvad det selv har hørt, set og klaret ved livets ord, for at andre kan gøre følgeskab gennem kendskabet til Kristus. Et vidnesbyrd fra læber, berørt af en levende glød fra alteret, er sandhed for det modtagelige sind og virker helliggørende på karakteren.

Og den, som søger at bringe lys til andre, vil selv modtage en velsignelse. „Den gavmilde får selv stillet sin sult, den, der giver andre at drikke, får selv stillet sin tørst." Gud kunne have nået sit mål med at frelse syndere uden vor hjælp, men for at vi skal kunne udvikle en karakter som Kristi karakter, må vi deltage i hans arbejde. For at få del i hans glæde — glæden ved at se syndere blive frelst ved hans offer — må vi tage del i hans bestræbelser for at frelse dem.

Natanaels første udtryk for sin tro, så helt, alvorligt og oprigtigt, frydede Jesus. Og han „sagde til ham: 'Tror du, fordi jeg sagde til dig, at jeg så dig under figentræet? Du skal få større ting at se end det.'" Frelseren så med glæde frem til sin gerning med at prædike det glade budskab for de sagtmodige, med at læge de sønderknuste og forkynde frihed for dem, som var fanget af Satan. Ved tanken om de dyrebare velsignelser, han havde bragt til mennesker, tilføjede Jesus: „Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal se himlen åben og Guds engle stige op og stige ned over Menneskesønnen."

Her siger Kristus i virkeligheden: Ved Jordans bredder blev Himlen åbnet, og Ånden dalede som en due ned over mig. Det, der skete, var blot et tegn på, at jeg er Guds Søn. Hvis I tror på, at det er sådan, så skal jeres tro få nyt liv. I vil se, at Himmelen er åbnet og aldrig mere skal lukkes. Jeg har åbnet Himmelen for jer. Guds engle stiger op og bringer bønnerne fra de nødlidende og ulykkelige til vor himmelske Fader og stiger atter ned med velsignelse og håb, mod, hjælp og liv til menneskebørnene.

Guds engle er altid i bevægelse fra jorden til Himmelen og fra Himmelen til jorden. Kristi mirakler for de syge og lidende blev til ved Guds kraft formidlet af englene. Og det er gennem Kristus, formidlet af hans himmelske sendebud, at enhver velsignelse fra Gud når os. Ved at blive menneske forener vor Frelser sine og Adams faldne sønners og døtres interesser, mens han med sin guddommelighed holder fast ved Guds trone. Således er Kristus mellemledet i menneskets forbindelse med Gud og Guds forbindelse med mennesket.

KAPITEL 15 - Bryllluppet i Kana

Kapitlet er bygget op over Joh 2,1-11.
Jesus begyndte ikke sin gerning med noget stort foran Sanhedrin i Jerusalem. Ved en sammenkomst i hjemmet i en lille galilæisk landsby blev hans magt brugt til at forøge glæden ved en bryllupsfest. Således viste han sin sympati for mennesker og sit ønske om at virke for deres lykke. I fristelsens ørken havde han selv tømt smertens kalk. Han kom for at række mennesker velsignelsens bæger, for med sin velsignelse at hellige menneskelivets forhold.

Jesus var fra Jordan vendt til Galilæa. Der skulle være et bryllup i Kana, en lille by, ikke langt fra Nazaret. Familierne var slægtninge til Josef og Maria, og Jesus, som vidste besked om denne familiesammenkomst, tog til Kana og blev sammen med sine disciple indbudt til festen.

Maria håber og frygter
Han mødte igen sin moder, som han ikke havde set i nogen tid. Maria havde hørt om åbenbarelsen ved Jordan ved hans dåb. Nyhederne herom var nået til Nazaret og fik hende til at mindes de begivenheder, som havde været skjult i hendes hjerte i så mange år. Maria var ligesom hele Israels folk dybt berørt af Johannes Døbers virksomhed. Hun huskede godt den profeti, der havde lydt ved hans fødsel. Nu tændtes hendes håb igen ved den forbindelse, han havde med Jesus. Men hun havde også hørt om Jesu hemmelighedsfulde vandring til ørkenen, og hun følte sig knuget af mørke forudanelser.

Lige fra den dag, hvor Maria havde hørt englens bebudelse i hjemmet i Nazaret, havde hun gemt ethvert bevis for, at Jesus var Messias. Hans smukke, uselviske livsførelse overbeviste hende om, at han ikke kunne være nogen anden end den, Gud havde sendt. Alligevel ramtes hun også af tvivl og skuffelser, og hun havde længtes efter det tidspunkt, da hans herlighed skulle åbenbares. Døden havde skilt hende fra Josef, med hvem hun havde delt sin viden om det hemmelighedsfulde ved Jesu fødsel. Nu var der ikke mere nogen, som hun kunne betro sit håb og sin frygt. De sidste to måneder havde været meget sørgelige. Hun havde været skilt fra Jesus, i hvis medfølelse hun fandt trøst; hun spekulerede på Simeons ord: „Også din egen sjæl skal et sværd gennemtrænge." Hun mindedes de tre dages kval, da hun troede, at hun for stedse havde mistet Jesus; og med ængsteligt sind afventede hun hans tilbagekomst.

Ved bryllupsfesten møder hun ham igen som den samme blide, pligtopfyldende søn. Alligevel er han ikke helt den samme. Hans ansigt har forandret sig. Det bærer spor af hans kamp i ørkenen, og et nyt værdigt og magtfuldt udtryk vidner om hans himmelske kald. Sammen med ham er der en lille flok unge mænd, hvis øjne følger ham med ærbødighed, og som kalder ham Mester. Disse ledsagere fortæller Maria, hvad de har set og hørt ved dåben og andre steder. De slutter med at erklære: „Ham, som Moses har skrevet om i loven, og ligeså profeterne, ham har vi mødt."

Efterhånden som gæsterne samles, ser det ud til, at mange af dem er beskæftiget med et emne af altoverskyggende interesse. En tilbageholdt spænding gennemtrænger selskabet. Små grupper taler de sammen, ivrigt men stilfærdigt, og der sendes undrende blikke til Marias søn. Da Maria havde hørt disciplenes vidnesbyrd om Jesus, havde hun glædet sig over forvisningen om, at hendes længe nærede håb ikke havde været forgæves. Dog ville hun have været mere end menneskelig, hvis denne hellige glæde ikke havde været blandet med den kærlige moders naturlige stolthed. Da hun så de mange blikke som rettedes mod Jesus, længtes hun efter at få ham til over for selskabet at give bevis for, at han var den af Gud udvalgte. Hun håbede, at der skulle vise sig en anledning for ham til at gøre et under for dem.

Jesus og hans moder

Dengang var det skik, at bryllupsfestligheder fortsatte i flere dage. Ved denne lejlighed viste det sig, at vinen var sluppet op, før festen var forbi. Denne opdagelse forårsagede stor rådvildhed og ærgrelse. Det var usædvanligt at måtte undvære vin ved festlige lejligheder, og mangelen heraf ville synes at indikere manglende gæstfrihed. Som slægtning til familierne havde Maria deltaget i forberedelserne til festen, og nu henvendte hun sig til Jesus og sagde: „De har ikke mere vin.“ Disse ord rummede et forslag om, at han skulle fremskaffe, hvad de manglede. Men Jesus svarede: „Hvad vil du mig, kvinde? Min time er endnu ikke kommet.“

Så kortfattet dette svar end forekommer os, så udtrykte det hverken kulde eller uhøflighed. Frelserens tiltaleform til sin moder var i overensstemmelse med østerlandsk sædvane. Den benyttedes over for personer, som man ønskede at vise agtelse. Enhver handling under Kristi jordiske tilværelse harmonerede med den forskrift, som han selv havde givet: „Ær din far og din mor.“ Ved sin sidste kærlighedshandling mod sin moder, da han hang på korset, tiltalte Jesus hende igen på samme måde, idet han overgav hende til sin højest elskede discipels omsorg. Både ved brylluppet og på korset virkede den kærlighed, der kom til udtryk i stemmeklang og blik og handlemåde, som en forklaring på hans ord.

Ved sit besøg i templet som dreng, da mysteriet ved hans livsgerning gik op for ham, havde Jesus sagt til Maria: „Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?“ Disse ord ramte grundtonen i hele hans liv og virksomhed. Alt måtte indrettes efter hans gerning, det store frelsesværk, som han var kommet til verden for at fuldføre. Nu gentog han sin belæring. Der var fare for, at Maria skulle betragte sit slægtskab med Jesus som noget, der gav hende særlige rettigheder over ham, og til en vis grad retten til at vejlede ham i hans gerning. I tredive år havde han været hende en kærlig og lydig søn, og hans kærlighed var uændret; men nu måtte han tage fat på sin Faders gerning. Som den Allerhøjestes Søn og hele verdens Frelser måtte ingen jordiske bånd hindre ham i hans tjeneste eller påvirke hans optræden. Han måtte stå frit for at gøre Guds vilje. Denne lære gælder også os. Guds krav står endog over menneskelige familiebånd. Ingen jordiske tillokkelser burde vende vore skridt bort fra den vej, som han byder os at vandre.

Det eneste håb om frelse for vor faldne slægt findes i Kristus. Maria kunne kun blive frelst ved Guds Lam. I sig selv ejede hun ingen fortjenester. Hendes slægtskab med Jesus satte hende ikke i nogen åndelig forbindelse med ham, som var forskellig fra ethvert andet menneskes. Dette giver sig til kende i Frelserens ord. Han klarlægger den forskel, der er imellem hans forhold til hende som Menneskesønnen og som Guds Søn. Slægtskabets bånd imellem dem ligestillede hende på ingen måde med ham.

Ordene: „Min time er endnu ikke kommet," henviser til den kendsgerning, at enhver handling i Krisit liv på jorden skete til opfyldelse af den plan, der havde eksisteret i al evighed. Før han kom til jorden, lå planen klar foran ham, perfekt i alle detaljer. Men da han vandrede blandt mennesker, blev han skridt for skridt ledet af Faderens vilje. Han tøvede ikke med at handle til den fastsatte tid, og med den samme lydighed ventede han, indtil tiden var inde.

Da Jesus sagde til Maria, at hans time endnu ikke var kommet, gav han svar på hendes uudtalte tanke, — på den forventning hun nærede sammen med sit folk. Hun håbede, at han ville åbenbare sig som Messias og bestige Israels trone. Men tiden var endnu ikke kommet. Ikke som konge; men som „en lidelsernes mand, kendt med sygdom" havde Jesus valgt at dele menneskeslægtens lod.

Men skønt Maria ikke havde den rette opfattelse af Kristi mission, så stolede hun ufravigeligt på ham. Og Jesus lønnede denne tillid. Det var for at hædre Marias tillidsfuldhed og for at styrke sine disciples tro, at dette første mirakel blev udført. Disciplene skulle komme til at møde mange og store fristelser til vantro. For dem havde profetierne gjort det uimodsigeligt klart, at Jesus var Messias. De ventede på, at folkets religiøse vejledere skulle tage imod ham med en tillid, der var endnu større end deres egen. De forkyndte Kristi underfulde gerninger blandt folket og forkyndte deres egen overbevisning om hans mission, men de blev forundrede og bittert skuffede over vantroen, de nedarvede fordomme og fjendskabet mod Jesus, som udvistes af præsterne og de skriftkloge. Frelserens første undergerning styrkede disciplene til at holde stand imod denne modstand.

Uden på mindste måde at lade sig bringe ud af fatning ved Jesu ord sagde Maria til dem der vartede op ved bordet: „Gør, hvad som helst han siger til jer." Således gjorde hun, hvad hun kunne, for at berede vejen for Kristi gerning.

Vand til vin

Henne ved indgangsdøren stod der seks store vandkar, og Jesus bød tjenerne fylde dem med vand. Det skete. Da der var brug for vinen med det samme, sagde han: „Øs nu op og bær det hen til skafferen." I stedet for vandet, der var blevet fyldt i karrene, strømmede der nu vin. Hverken festens giver eller gæsterne i almindelighed var klar over, at vinen var sluppet op. Da skafferen havde smagt på vinen, som tjenerne bragte ham, syntes han, den var bedre end noget, han nogensinde havde drukket, og helt forskellig fra det, der var

skænket ved måltidets begyndelse. Han henvendte sig til brudgommen og sagde: „Man sætter ellers den gode vin frem først, og når folk har drukket godt, så den ringere. Du har gemt den gode vin til nu.“

Ligesom mennesker først sætter den gode vin frem og derefter den, som er ringere, sådan gør verden med sine gaver. Det, som den tilbyder, ser smukt ud og betager sanserne, men det viser sig at være utilfredsstillende. Vinen bliver til bitterhed og munterheden til nedtrykthed. Det, som begyndte med sang og lystighed, ender med træthed og væmmelse. Men Jesu gaver er altid nye og friske. Det gæstebud, som han stiller til rådighed for mennesket, vil aldrig give andet end tilfredshed og glæde. Enhver ny gave forøger modtagerens evne til at værdsætte og påskønne Herrens velsignelser. Han giver nåde over nåde. Forrådet kan aldrig slippe op. Hvis I forbliver i ham, vil det, at I i dag modtager en rig gave, forsikre jer om, at I i morgen vil modtage en endnu rigere. Jesu ord til Nathanael giver udtryk for loven om Guds handlemåde over for troens børn. For hver ny åbenbarelse af sin kærlighed siger han til det modtagelige hjerte: „Tror du…? Du skal få større ting at se end det.“

Hvad vinen til brylluppet symboliserede

Kristi gave til bryllupsfesten var et symbol. Vandet var et billede på dåben til hans død, vinen på udgydelsen af hans blod for verdens synd. Vandet til at fylde karrene med blev bragt af menneskehænder, men alene Kristi ord kunne tildele det livgivende kraft. På samme måde med de ritualer, der viser hen til Frelserens død. Det er kun ved Kristi kraft, der virker gennem tro, at de har virkekraft til at give næring til hjertet.

Kristi ord skaffede rigelige forsyninger til festen. I lige så rigt mål gives hans nåde for at udslette menneskers synd og for at forny og opretholde hjertet.

Ved det første gæstebud, hvor Jesus var til stede sammen med sine disciple, rakte han dem det bæger, der symboliserede hans gerning for deres frelse. Ved det sidste aftensmåltid gav han dem det igen ved indstiftelsen af det hellige ritual, hvorigennem hans død skulle forkyndes „indtil han kommer.“ Og disciplenes sorg over at skulle skilles fra deres Herre fik trøst gennem løftet om genforening, da han sagde: „Fra nu af skal jeg ikke drikke af vintræets frugt, før den dag jeg drikker den som ny vin sammen med jer i min faders rige.“

Vinen som Kristus fremskaffede som et symbol på sit eget blod, var den rene druesaft. Hertil hentyder profeten Esajas, da han taler om den nye vin „i druen“ og siger: „Ødelæg den ikke, der er velsignelse i den.“

Det var Kristus, som i Det gamle Testamente gav Israel denne advarsel: „Vinen er en spotter, øl giver larm, ingen, der dingler af det, har visdom.“ Og han fremskaffede ikke selv en sådan drik. Satan frister mennesker til en nydelse, som omtåger forstanden og lammer den åndelige opfattelsesevne, men Kristus lærer os at holde den lavere natur i ave. Hele hans liv var et eksempel på selvfornægtelse. For at overvinde nydelseslysten tålte han

for vor skyld den hårdeste prøve, som et menneske kunne tåle. Det var Kristus, som forordnede, at Johannes Døber hverken måtte drikke vin eller stærk drik. Det var ham, som pålagde Manoas hustru en lignende afholdenhed. Og han udtalte forbandelse over det menneske, der rakte flasken hen til sin næstes læber. Kristus var ikke i modstrid med sin egen lære. Den ugærede vin, som han fremskaffede til bryllupsgæsterne, var en sund og forfriskende drik. Den havde den virkning at få smagen til at harmonere med en sund appetit.

Jesu første mirakel — og hvad det illustrerer

Da gæsterne ved bryllupsfesten gjorde bemærkninger om vinens kvalitet, blev der stillet forespørgsler, som pressede tjenerne til at berette om miraklet. I et stykke tid var forsamlingen alt for forundret til at tænke på ham, som havde gjort denne undergerning. Da de til sidst så sig om efter ham, havde han trukket sig så stille, at ikke engang hans disciple havde lagt mærke til det.

Forsamlingens opmærksomhed rettede sig nu mod disciplene.. For første gang havde de lejlighed til at bekende deres tro på Jesus. De fortalte, hvad de havde set og hørt ved Jordan, og i mange hjerter vaktes håb om, at Gud havde oprejst en befrier for sit folk. Rygtet om underet bredte sig i hele egnen, og det nåede også til Jerusalem. Med fornyet interesse gennemgik præsterne og de ældste profetierne, der viste hen til Kristi komme. Man ønskede intenst at finde ud af hvilken mission denne lærer havde — han, som færdedes blandt folk på en så fordringsløs måde.

Kristi gerning var i markant modsætning til de jødiske rådsherrer. Deres hensyntagen til traditioner og formalisme havde ødelagt al frihed for tanke eller handling. De levede i en bestandig rædsel for besmittelse. For at undgå berøring med „de urene“ holdt de sig på afstand af ikke blot hedninger, men af størstedelen af deres eget folk, idet de hverken søgte at hjælpe dem eller vinde deres venskab. Ved konstant at beskæftige sig med sådanne ting, havde de forkrøblet deres sind og indskrænket deres livs virkefelt. Deres eksempel tilskyndede til egenkærlighed og utålmodighed inden for alle samfundsklasser.

Jesus begyndte sin reformerende gerning ved at vise dyb medfølelse med alle mennesker. Mens han udviste den dybeste ærbødighed over for Guds lov, dadlede han farisæernes prangende fromhed og forsøgte at befri folket fra de meningsløse forskrifter, de var bundet af. Han søgte at nedbryde de skranker, der adskilte de forskellige samfundsklasser, for at kunne føre mennesker sammen som børn af den samme familie. Hans nærværelse ved bryllupsfesten skulle være et skridt hen imod virkeliggørelsen af dette.

Gud havde sendt Johannes Døber ud i ørkenen, for at han kunne være skærmet mod præsternes og de skriftkloges indflydelse og blive forberedt til en særlig mission. Men hans strenge og isolerede tilværelse skulle ikke være et forbillede for folket. Johannes havde ikke selv påbudt sine tilhørere at forlade deres tidligere pligter. Han bød dem give beviser på deres omvendelse ved at være tro mod Gud på det sted, hvor Han havde kaldt på dem.

Jesus irettesatte enhver form for nydelsessyge, men alligevel var han socialt indstillet. Han tog imod gæstfrihed fra alle samfundsklasser, og ved at besøge både de rige og de fattige, de lærde og de uvidende forsøgte han at løfte deres tankegang fra dagligdags spørgsmål til det åndelige og evige. Han gav ingen frihed til udsvævelser, og ingen skygger af verdslig overfladiskhed skæmmede hans adfærd; men han frydede sig over uskyldige og glade sammenkomster og godkendte dem ved sin tilstedeværelse. Et jødisk bryllup var en storslået begivenhed, og glæden herved havde Jesus intet imod. Jesus havde intet imod den glæde, som omgav det. Gennem sin tilstedeværelse ved festen, ærede Jesus ægteskabet som en guddommelig institution.

I både Det gamle og Det nye Testamente anvendes ægteskabet som billede på den kærlige og hellige forbindelse, der er mellem Kristus og hans folk. I Jesu tanker pegede glæden ved bryllupsfestlighederne frem til den dag, da han skal hjemføre sin brud til Faderens hus, hvor de frelste sammen med Frelseren skal sidde til bords ved Lammets nadver. Han siger: „Som en brudgom fryder sig over sin brud, fryder din Gud sig over dig." „Du skal ikke længere hedde Den Forladte"… nej, „du skal kaldes Elsket" … „For Herren elsker dig." „Han fryder sig i glæde over dig og viser dig sin kærlighed på ny. Han jubler over dig med fryd." Da åbenbaringen af det himmelske blev skænket apostlen Johannes, skrev han: „Og jeg hørte lyden som af en stor folkeskare og som af vældige vande og som af stærk torden, som sagde: Halleluja! Herren vor Gud, den Almægtige, har taget magten, lad os glæde os og juble og lovprise ham, for nu skal Lammets bryllup stå, og hans brud har gjort sig rede,." „Salige er de, der er indbudt til Lammets bryllupsfest."

I ethvert menneske så Jesus en, der skulle kaldes til hans rige. Han nåede ind til folks hjerter ved at vandre iblandt dem som den, der ville deres bedste. Han opsøgte dem på de offentlige gader, i deres egne hjem, på skibene, i synagogen, ved søens bred og ved bryllupsfesten. Han mødte dem i deres daglige gerning og viste interesse for deres verdslige anliggender. Han bragte sin belæring ind i hjemmene og fik hele familier i deres eget hjem under sin guddommelige indflydelse. Hans store personlige medfølelse hjalp med at vinde hjerterne. Ofte trak han sig til bjergene for at bede i ensomhed, men dette var en forberedelse til hans gerning blandt mennesker i aktivt arbejde. Fra disse stunder vendte han for at lindre de syges lidelser, undervise de uvidende og udfri Satans fanger af deres trældom.

Det var gennem personlig kontakt og dagligt samvær at Jesus oplærte sine disciple. Somme tider underviste han siddende iblandt dem på bjergskråninger, somme tider ved søens bred, eller mens han vandrede med dem hen ad vejen. Han åbenbarede Guds riges hemmeligheder for dem. Han prædikede ikke på samme måde, som mennesker gør det i dag. Hvor der fandtes åbne hjerter, der ville modtage det guddommelige budskab, forkyndte han de sandheder, der er vejen til frelse. Han befalede ikke sine disciple at gøre dette eller hint, men sagde: „Følg mig!" På sine vandringer gennem lande og byer tog han dem med sig, for at de kunne se, hvordan han lærte folket. Han forenede deres interesser med sine egne, og de gjorde fælles sag med ham i arbejdet.

Kristi eksempel ved at gøre menneskehedens interesser til sine burde efterfølges af alle, der prædiker hans ord, og af alle, der har modtaget evangeliet om hans nåde. Vi skal ikke give afkald på fællesskabet med andre. Vi bør ikke lukke os ude fra andre. For at kunne nå alle slags mennesker må vi møde dem der, hvor de findes. De vil sjældent opsøge os af sig selv. Det er ikke blot fra prædikestolen, at mennesker bliver bevæget af de himmelske sandheder. Der findes en anden arbejdsmark. Den er måske mere beskeden, men fuldt ud så lovende. Den findes i de fattiges hjem og i de store palæer, ved det gæstfrie bord og ved sammenkomster, hvor man dyrker uskyldigt selskabeligt samvær.

Som Kristi disciple skal vi ikke blande os med verden af lyst til fornøjelser og deltage i tåbeligheder. Den slags forvolder kun skade. Vi bør aldrig bifalde synd, hverken med ord eller gerning, med tavshed eller ved vor tilstedeværelse. Hvor vi end går hen, skal vi have Jesus med os og åbenbare for andre, hvor dyrebar vor Frelser er for os. Men de, der prøver at bevare deres gudsfrygt ved at skjule den inden for stenmure, går glip af dyrebare muligheder for at gøre godt. Gennem sociale relationer kommer kristendommen i kontakt med verden. Enhver, som har modtaget det himmelske lys, skal oplyse vejen for dem, der ikke kender livets lys.

Vi bør alle blive vidner for Jesus. Selskabelige evner, som er helliggjort ved Kristi nåde, bør udnyttes til at vinde mennesker for Frelseren. Lad verden få at se, at vi ikke er egoistisk optaget af vore egne interesser, men at vi ønsker, at andre skal få del i vore velsignelser og privilegier. Lad dem få at se, at vor gudsfrygt ikke gør os ufølsomme og fordringsfulde. Lad alle, der bekender at have fundet Kristus, tjene, som han gjorde, til menneskenes gavn.

Vi bør aldrig give verden det falske indtryk, at de kristne er triste og ulykkelige mennesker. Hvis vi har blikket rettet mod Jesus, vil vi se en medlidende Frelser og komme til at genspejle lyset fra hans ansigt. Hvor hans ånd hersker, bor freden. Og der vil også være glæde, for der er der rolig og hellig tillid til Gud.

Kristus glæder sig over sine disciple, når de viser, at de, skønt de er mennesker, tager del i hans guddommelige natur. De er ikke statuer, men levende mænd og kvinder. Deres hjerter, som er forfriskede ved duggen fra den guddommelige nåde, åbner sig og strækker sig mod Retfærdighedens Sol. Det lys, der skinner over dem, lader de skinne for andre ved gerninger, der lyser af Kristi kærlighed.

KAPITEL 16 - Templ et s r en sel se

Kapitlet er bygget op over Joh 2,12-22.
Derefter drog han sammen med sin mor, brødre og disciple ned til Kapernaum, og dér blev de nogle få dage. Jødernes påske var nær, og Jesus drog op til Jerusalem.

På denne rejse sluttede Jesus sig til en af de store skarer, der var på vej til hovedstaden. Han havde endnu ikke offentligt forkyndt sin mission, og han blandede sig ubemærket med mængden. Ved disse lejligheder var Messias' komme — et emne, der var kommet så stærkt i forgrunden gennem Johannes' virksomhed — ofte genstand for samtalen. Man dvælede med glødende begejstring ved håbet om national storhed. Jesus vidste, at dette håb ville blive skuffet, fordi det byggede på en forkert fortolkning af skrifterne. Dybt alvorligt udlagde han profetierne og prøvede at vække folket til nøjere at studere Guds ord.

Jødefolkets ledere havde belært folket om, at det var i Jerusalem, de skulle lære at tilbede Gud. Her samledes i påskeugen en stor menneskemængde, der kom fra alle dele af Palæstina og endog fra fjerne lande. Tempelgårdene fyldtes af en broget skare. Mange var ikke i stand til at medbringe den offergave, der skulle ydes som et billede på det ene store offer. For at imødekomme disse blev der købt og solgt dyr i templets ydre forgård. Her forsamledes alle slags mennesker for at købe deres offerdyr. Her blev al fremmed mønt vekslet til helligdommens særlige mønt.

Udnyttelse af folket
Det blev krævet, at enhver jøde skulle betale en halv sekel om året som „sonepenge for sig selv;" og de penge, der på denne måde blev indsamlet, brugtes til templets vedligeholdelse. Foruden dette blev der givet store summer som frivillige gaver, og disse blev lagt i templets skatkammer. Det var et krav, at al fremmed mønt skulle veksles til en mønt som kaldtes tempelsekelen, der blev benyttet til tjenesten i helligdommen. Pengevekslingen gav anledning til snyderi og pengeafpresning, og den havde udartet sig til en skammelig forretning, der var en indtægtskilde for præsterne.

De handlende krævede urimeligt høje priser for de dyr, de solgte, og de delte deres gevinst med præsterne og rådsherrerne, der således berigede sig selv på folkets bekostning. De tempelsøgende var blevet oplært til at tro, at hvis de ikke bragte offergaver, ville Guds velsignelse ikke hvile over deres børn og deres jord. På denne måde kunne man sikre sig en høj pris for dyrene; når folk nu var nået så langt, ville de ikke vende hjem uden at have udført den fromme handling, som de var kommet for.

Der blev bragt mange ofre i påsketiden, og der var et stort salg i templet. Følgen heraf var en forvirring, der snarere henledte tanken på et støjende kvægmarked end på Guds hellige tempel. Lyden af højrøstet handel, brølende kvæg, brægende får og kurrende duer blandedes med klirren af mønter og skænderier. Forvirringen var så stor, at det virkede forstyrrende på tempelgæsterne, og ordene, der blev rettet til den Allerhøjeste, druknede i

den larm, der fyldte templet. Jøderne var overordentligt stolte af deres fromhed. De frydede sig over deres tempel og anså ethvert misbilligende ord, der blev sagt om det, som gudsbespottelse. De var meget nøjeregnende med udførelsen af de ceremonier, der knyttede sig til det; men kærligheden til penge havde overvundet deres betænkeligheder. De var næppe klar over, hvor langt de var kommet bort fra det oprindelige formål med denne tjeneste, der var indstiftet af Gud selv.

Da Herren steg ned på Sinaj bjerg, blev stedet helliget ved hans tilstedeværelse. Moses fik befaling om at lade bjerget afspærre og hellige det, og Herrens ord lød i denne advarsel: „De skal vogte sig for at gå op på bjerget eller blot røre ved foden af det. Den, der rører ved bjerget, skal lide døden; men ingen hånd må røre ham; han skal stenes eller skydes. Hvad enten det drejer sig om et dyr eller et menneske, må det ikke leve.“ Således fik de belæring om, at hvor som helst Gud åbenbarede sin nærhed, er stedet helligt. Guds tempels enemærker burde have været betragtet som hellige. Men under kampen for at tjene penge var alt dette blevet glemt.

Præsterne og rådsherrerne var kaldede til at være Guds stedfortrædere over for folket. De burde have rettet op på dette misbrug af tempelgården. De burde have givet folket et eksempel på retskaffenhed og medfølelse. I stedet for at fokusere på deres egen fortjeneste burde de have tænkt på tempelgæsternes situation og fornødenheder og have været parat til at hjælpe dem, der ikke var i stand til at købe de nødvendige ofre. Men det gjorde de ikke. Griskhed havde forhærdet deres hjerter.

Til denne højtid kom der syge, nødlidende og sørgende mennesker. Der var også blinde, lamme og døve. Nogle blev bragt derhen på bårer. Der kom mange, som var for fattige til at købe selv det ringeste offer til Herren, for fattige til blot at købe mad til at stille deres egen sult. Disse mennesker var dybt ulykkelige over præsternes bekendtgørelser. Præsterne pralede af deres gudsfrygt. De gjorde fordring på at være folkets beskyttere; men de var blottede for deltagelse eller medlidenhed. De fattige, de syge og de døende tryglede forgæves om gunst. Deres lidelser vakte ingen medlidenhed hos præsterne.

Da Jesus trådte ind i templet, opfattede han straks hele sceneriet. Han så de uhæderlige transaktioner. Han så de fattiges fortvivlelse, fordi de mente, at der ikke kunne gives tilgivelse for deres synder uden blodudgydelse. Han så sit tempels forgård forvandlet til et sted med ugudelige aktiviteter. Det hellige område var blevet til en stor markedsplads.

Jesus rydder templet

Kristus indså, at der måtte gøres noget. Utallige ceremonier blev pålagt folket, uden at de fik den rette belæring om deres betydning. Tempelgæsterne bragte deres ofre uden forståelse af, at de var symboler på det eneste fuldkomne offer. Og midt iblandt dem — uden at være kendt eller æret — stod han, som alle disse ofre var symboler på. Han havde selv givet anvisning med hensyn til ofringerne. Han forstod deres symbolske værdi, og han så, at de nu var blevet fordrejet og misforstået. Åndelig gudsdyrkelse var hastigt ved at

forsvinde. Der var intet, som bandt præsterne og rådsherrerne til deres Gud. Kristi gerning bestod i at etablere en fuldstændigt anderledes gudsdyrkelse.

Med et ransagende blik opfanger han hele sceneriet, mens han står på trappen til tempelgården. Med profetisk blik ser han ind i fremtiden og ser ikke blot år, men århundreder og tidsaldre frem. Han ser, hvordan præster og herskere vil bortlede de trængende fra deres og hindre, at evangeliet bliver prædiket for de fattige. Han ser, hvordan Guds kærlighed vil blive holdt skjult for syndere, og hvordan mennesker vil gøre hans nåde til en handelsvare. Idet han ser, hvad der foregår, giver hans ansigt udtryk for harme, myndighed og magt. Folkets opmærksomhed vendes mod ham. De, som er beskæftigede med deres ugudelige forretninger, kan ikke få blikket bort fra hans ansigt. De kan ikke lade være med at stirre på ham. De føler, at denne mand kan læse deres inderste tanker og opdage deres skjulte hensigter. Nogle forsøger at skjule deres ansigt, som om deres onde gerninger stod krevet derpå og kunne tydes af dette ransagende blik.

Larmen stilner af. Lyden af trafik og handel er ophørt. Stilheden begynder at blive pinefuld. En følelse af ærefrygt overvælder forsamlingen. Det er, som om de bliver stillet for retten ved Guds domstol for at stå til ansvar for deres gerninger. Da de betragter Kristus, ser de guddommeligheden lyse gennem menneskeskikkelsen. Himmelens Majestæt står, som dommeren vil stå på den yderste dag — endnu ikke omgivet af den herlighed, som da vil ledsage ham, men med den samme magt til at læse tankerne. Hans blik glider hen over forsamlingen og opfatter hvert eneste menneske. Hans skikkelse synes at hæve sig over dem med myndig værdighed, og hans ansigt lyser med en guddommelig stråleglans. Hans klare, klangfulde stemme — den samme der på Sinaj forkyndte den lov, som præsterne og rådsherrerne nu overtræder — giver genlyd under templets buer: „Få det væk herfra! Brug ikke min faders hus som markedsplads!“

Langsomt går han ned ad trappen, og idet han løfter den svøbe af reb, som han har samlet op ved indgangen til indhegningen, byder han alle kræmmerne forsvinde fra tempelområdet. Med en entusiasme og strenghed, som han aldrig før har lagt for dagen, vælter han vekselerernes borde. Mønterne falder med en høj klirren ned på marmorgulvet. Ingen drister sig til at betvivle hans myndighed. Ingen vover at samle deres uhæderligt tjente gevinst op. Jesus slår ikke med sin svøbe, men i hans hånd forekommer denne enkle pisk ligeså frygtelig som et flammesværd. Tempeltjenerne, de havesyge præster, vekselererne og kvæghandlerne styrter med deres får og okser bort fra stedet uden nogen anden tanke end at slippe bort fra hans fordømmende nærhed.

En panisk rædsel griber mængden, der mærker tilstedeværelsen af hans guddommelighed. Rædselsskrig undslipper hundredvis af blege læber. Selv disciplene bæver. De føler ærefrygt ved Jesu ord og handlemåde, der er så vidt forskellig fra hans sædvanlige optræden. De mindes, hvad der står skrevet om ham: „Nidkærhed for dit hus fortærer mig.“ Snart er den larmende skare med deres handelsvarer langt borte fra Herrens tempel. Gårdene er befriet fra den ugudelige handel, og en dyb stilhed og højtid sænker sig over

skuepladsen efter så stor en forvirring. Herrens nærværelse, der i fordums tid helligede bjerget, har nu helliget det tempel, der blev rejst til hans ære.

Tempelrensningens betydning

Med tempelrensningen forkyndte Jesus sit kald som Messias og påbegyndte sin gerning. Dette tempel, der var bygget til bolig for den Højestes nærværelse, var bestemt til at være en anskuelighedslære for Israel og for verden. Fra evige tider var det Guds hensigt, at enhver af hans skabninger, lige fra den strålende og hellige seraf til mennesket, skulle være et tempel, hvor Skaberen kunne bo. På grund af synden ophørte menneskeheden med at være et tempel for Gud. Formørket og tilsmudset med synd genspejlede menneskehjertet ikke længere den guddommeliges herlighed. Men ved Guds Søns menneskeliggørelse opfyldtes Himmelens formål. Gud bor i mennesker, og gennem frelsende nåde bliver menneskehjertet atter til hans tempel. Gud bestemte, at templet i Jerusalem skulle være et bestandigt vidnesbyrd om den ophøjede skæbne, der var åben for ethvert menneske. Men jøderne havde ikke forstået betydningen af det bygningsværk, som de betragtede med så megen stolthed. De overgav ikke sig selv som hellige templer for Guds Ånd. Tempelgårdene i Jerusalem, fyldt med tumulten af ugudelig trafik, gav kun et alt for sandt billede af hjertet, som var besmittet af sanselige lidenskaber og ugudelige tanker. Ved at rense templet for denne verdens købere og sælgere forkyndte Jesus sin mission med at rense hjertet fra syndens besmittelse, fra jordisk begær, fra selviske lyster og dårlige vaner, som ødelægger mennesket. „Se, jeg sender min engel, han skal bane vejen for mig. Herren, som I søger, kommer med ét til sit tempel, pagtsenglen, som I længes efter, kommer, siger Hærskarers Herre. Hvem kan udholde den dag, han kommer? Hvem kan bestå, når han viser sig? Han er som ilden i smelteovnen, som den lud, man bruger til blegning. Han sidder og smelter sølvet og renser det. Han renser levitterne og lutrer dem som guld og sølv.“

„Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer? Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham. For Guds tempel er helligt, og det tempel er I!“ Intet menneske kan ved sin egen kraft udrydde de onde ånder, som har taget dets hjerte i besiddelse. Kun Kristus kan rense åndens tempel. Men han tiltvinger sig ikke adgang. Han kommer ikke ind i hjertet, som da han var på jorden og gik ind i templet; men han siger: „Se, jeg står ved døren og banker på; hører nogen mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham.“ Han kommer og ikke blot for en enkelt dag, for han siger: „Jeg vil bo og vandre midt iblandt dem, … og de skal være mit folk.“ „Han … træder al vor skyld under fode, du kaster alle vore synder i havets dyb!“ Hans nærhed vil lutre og helliggøre mennesket, så det kan blive et helligt tempel for Herren og „en bolig for Gud i Ånden.“

Overvældede af skræk var præsterne og rådsherrerne flygtet fra tempelgårdene og fra det ransagende blik, der læste deres tanker. Under flugten mødte de andre, som var på vej til templet; de bød dem vende om, idet de fortalte dem, hvad de havde set og hørt. Kristus betragtede de flygtende mænd og havde den inderligste medlidenhed med deres frygt og deres uvidenhed om, hvori sand gudsdyrkelse bestod. I denne begivenhed så han et billede på hele jødefolkets spredning på grund af deres ondskab og forhærdelse.

Og hvorfor flygtede præsterne bort fra templet? Hvorfor kunne de ikke holde stand? Han, som befalede dem at forsvinde, var en tømrers søn, en fattig galilæer uden jordisk rang eller magt. Hvorfor nægtede de ikke at adlyde ham? Hvorfor efterlod de deres uretmæssigt tjente penge og flygtede på befaling af et menneske, der fremstod så ydmygt?

Kristus talte med en konges myndighed, og i hans fremtræden og i hans stemmes klang var der det, som de ikke havde kraft til at modstå. Ved hans bydende ord forstod de, som de aldrig havde gjort det før, at de optrådte som hyklere og røvere. Da det guddommelige i et glimt viste sig gennem det menneskelige, så de ikke blot Kristi vrede ansigt, men de forstod betydningen af hans ord. De følte det, som om de stod foran den evige Dommers trone, hvor dommen blev fældet over dem for tid og evighed. En tid følte de sig overbeviste om, at Kristus var en profet, og mange af dem troede, at han var Messias. Helligånden viste dem som i et lynglimt profeternes udsagn om Kristus. Ville de mon give efter for denne overbevisning?

De ville ikke omvende sig. De vidste, at Kristi medfølelse med de fattige var blevet vakt. De vidste, at de havde gjort sig skyldige i pengeafpresning ved deres behandling af folket. De hadede Kristus, fordi han havde kunnet læse deres tanker. Hans offentlige irettesættelse var ydmygende for deres stolthed, og de var skinsyge over hans voksende indflydelse over folket. De besluttede at kalde ham til regnskab for, med hvilken myndighed han havde drevet dem ud, og hvem der havde givet ham denne myndighed.

Langsomt og eftertænksomt, men med hjertet fyldt af had, vendte de til templet. Men hvilken forandring var der ikke sket i deres fravær! Dengang de flygtede, var de fattige blevet , og disse betragtede nu Jesus, hvis ansigt udtrykte hans kærlighed og medfølelse. Med tårer i øjnene sagde han til disse skælvende stakler: Frygt ikke, jeg skal udfri dig, og du skal herliggøre mig. Derfor er jeg kommet til denne verden!

Omgivet af de svage og fattige

Folket trængte sig nærmere hen til Kristus med indtrængende og bedrøvelige bønner: Mester, velsign mig! Hans øre opfangede ethvert råb. Mere medlidende end en kærlig moder bøjede han sig over de lidende stakler. Han tog sig af alle. Enhver blev helbredt, uanset hvilken sygdom han led af. De stumme læber åbnedes til lov og pris; de blinde så deres Forløsers ansigt. Alle de nødlidendes hjerter glædede sig.

Da præsterne og tempeltjenerne blev vidne til dette store under, var de lyde, der mødte deres øren, en åbenbaring for dem! Folket berettede om de smerter, de havde lidt, om deres skuffede forhåbninger, om smertefyldte dage og søvnløse nætter. Da det sidste glimt af håb syntes at være slukket, havde Kristus helbredt dem. Byrden var så tung, sagde en af dem, men jeg har fundet en hjælper. Han er Guds Kristus, og jeg vil vie mit liv til at tjene ham. Forældre sagde til deres børn: Han har frelst jeres liv; opløft jeres røst og pris ham. Børnenes og de unges stemmer, fædrenes og mødrenes, vennernes og tilskuernes forenede sig i taksigelser og lovprisning. Deres hjerter fyldtes af håb og glæde. De fik fred i sindet.

De var blevet helbredt på sind og legeme, og de vendte hjem og forkyndte alle vegne om Jesu mageløse kærlighed.

Da Kristus blev korsfæstet, tog de, der var blevet helbredt, ikke del i den larmende hobs råben: „Korsfæst ham, korsfæst ham." De havde medfølelse med Jesus, for de havde selv følt hans store medfølelse og forunderlige magt. De vidste, at han var deres Frelser, for han havde givet dem lægedom for både legeme og sind. De lyttede til apostlenes prædiken, og Guds ord trængte ind i deres hjerter og gav dem forståelse. De blev formidlere af Guds barmhjertighed og redskaber for ham, til frelse for andre.

Den skare, der var flygtet bort fra tempelgården, vendte efter en tid atter . De var delvis kommet sig over den rædsel, der havde grebet dem, men deres ansigter gav udtryk for ubeslutsomhed og angst. De så med undren på Jesu undergerninger og følte sig overbeviste om, at profetierne om Messias var gået i opfyldelse ved ham. Skylden for vanhelligelsen af templet hvilede for en stor del på præsterne. Det var efter deres anordninger, at forgården var blevet til en markedsplads. Folket var forholdsvis uskyldigt heri. Jesu guddommelige myndighed gjorde indtryk på dem, men for dem var præsternes og rådsherrernes indflydelse altoverskyggende. De betragtede Kristi gerning som en indførelse af nye metoder og betvivlede hans til at blande sig i det, som tempeløvrigheden gav sin tilladelse til. De følte sig krænket, fordi forretningerne var blevet afbrudt, og de undertrykte Helligåndens tilskyndelser.

Først af alle burde præsterne og rådsherrerne have set Herrens Salvede i Jesus, for de hellige bogruller, som beskrev hans kald, var overgivet i deres hænder, og de vidste, at tempelrensningen var en manifestation af mere end menneskelig magt. Hvor meget de end hadede Jesus, kunne de ikke frigøre sig for den tanke, at han måske var en profet, der var udsendt af Gud for at genoprette templets hellighed. Med en ærbødighed, der stammede fra frygt, gik de til ham med dette spørgsmål: „Hvilket tegn viser du os, siden du gør dette?"

Jesus havde Messias' kendetegn

Jesus havde vist dem et tegn. Ved et lysglimt ind i deres hjerter, og ved for øjnene af dem at gøre de gerninger, som Messias skulle gøre, havde han givet dem overbevisende vidnesbyrd om, hvem han var. Da de nu bad ham om et tegn, svarede han dem med en lignelse, der viste, at han forstod deres ondskab og så, hvor vidt den ville føre dem. „Riv dette tempel ned," sagde han, „og jeg vil rejse det igen på tre dage."

Disse ord havde en dobbelt betydning. Han hentydede ikke blot til nedbrydningen af det jødiske tempel og gudsdyrkelsen der, men til sin egen død — nedbrydningen af hans legemes tempel. Allerede nu var jøderne ved at planlægge dette. Da præsterne og rådsherrerne vendte til templet, havde de haft i sinde at dræbe Jesus og således befri sig for denne fredsforstyrrer. Men da han foreholdt dem deres hensigter, forstod de ham alligevel ikke. De mente, at hans ord kun gjaldt templet i Jerusalem, og de udbrød i harme:

„Dette tempel er der bygget på i 46 år, og så vil du rejse det igen på tre dage?“ Nu følte de, at Jesus havde berettiget dem til at tvivle på ham, og de blev endnu mere bestyrkede i at forkaste ham.

Det var ikke Kristi hensigt, at hans ord skulle blive forstået af de vatro jøder og heller ikke af hans disciple på dette tidspunkt. Han vidste, at de ville blive fordrejede af hans fjender og blive benyttet som våben imod ham. Ved hans domfældelse ville de blive brugt som en anklage mod ham, og på Golgata ville de blive slynget imod ham som en hån. Men at forklare dem det nu ville give hans disciple kendskab til hans lidelse og volde dem sorg, som de ikke var i stand til at bære. Og en forklaring ville på et for tidligt tidspunkt afsløre for jøderne, hvad følgerne ville blive af deres fordom og vantro. De var allerede slået ind på en vej, som de støt ville følge, indtil han skulle føres til slagtebænken som et lam.

Det var af hensyn til dem, der skulle tro på ham, at disse Kristi ord blev sagt. Han vidste, at de ville blive gentaget. Hvis de blev sagt under påskehøjtiden, ville de komme tusinder for øre og blive bragt ud til alle dele af verden. Efter at han var opstået fra de døde, ville deres betydning være klar. For mange ville de være det afgørende bevis på hans guddommelighed.

På grund af deres åndelige mørke lykkedes det ikke altid Jesu disciple at forstå hans lærdomme. Men mange af disse blev gjort forståelige for dem gennem de efterfølgende begivenheder. Da han ikke mere vandrede sammen med dem, var hans ord en stor støtte for dem.

Med hensyn til Jerusalems tempel havde Frelserens ord: „Riv dette tempel ned, og jeg vil rejse det igen på tre dage,“ en dybere betydning, end tilhørerne opfattede. Kristus var templets grundlag og liv. Tjenesten dér var repræsentativ for Guds Søns offer. Præsteskabet var oprettet for at repræsentere Kristi åndelige karakter og gerning. Hele planen med offertjenesten var at varsle Frelserens død for at frelse verden. Disse ofre ville blive virkningsløse, når den store begivenhed, som de gennem tiderne havde vist frem til, var fuldbyrdet.

Fordi alle de rituelle forordninger var symboler på Kristus, havde de ingen betydning uden ham. Da jøderne beseglede deres forkastelse af Kristus ved at overgive ham til døden, forkastede de dermed alt det, som gav templet og dets tjeneste betydning. Dets hellighed var forsvundet. Det var dømt til at nedbrydes. Fra denne dag var offertjenesten og de ritualer, der stod i forbindelse med den, meningsløse. Ligesom Kains offer gav de ikke udtryk for tro på Frelseren. Ved at dræbe Kristus nedbrød jøderne i virkeligheden deres tempel. Dengang Kristus blev korsfæstet, flængedes templets indre forhæng fra øverst til nederst som et tegn på, at det store offer nu var blevet bragt, og at systemet med offertjenesten for stedse var afsluttet.

„Jeg vil rejse det igen på tre dage.“ Ved Frelserens død syntes mørkets magter at have sejret, og de jublede over deres sejr. Men fra graven, der var stillet til rådighed af Josef, steg Jesus op som sejrherre. „Han afvæbnede magterne og myndighederne, stillede dem offentligt til skue og førte dem i sit triumftog i Kristus.“ I kraft af sin død og opstandelse blev han tjener ved „det sande Åbenbaringstelt, som Herren selv og ikke noget menneske har rejst.“ Mennesker rejste det jødiske tabernakel, og mennesker byggede det jødiske tempel; men den himmelske helligdom, af hvilken den jordiske kun var en prototype, blev ikke opført af nogen jordisk bygmester. „Der kommer en mand, hvis navn er Semak ; … Han skal bygge Herrens helligdom, og han skal vinde højhed og sidde som hersker på sin trone, og han skal være præst ved hans højre side.“

Offertjenesten, som havde vist hen til Kristus, forsvandt; men menneskers øjne vendte sig mod det sande offer for verdens synd. Det jordiske præsteskab ophørte, men vi ser hen til Jesus, den nye pagts præst, og til „det rensende blod, der taler stærkere end Abels“ . „Vejen til det Allerhelligste endnu ikke.. åbnet, så længe det forreste rum består. … Men Kristus er kommet som ypperstepræst for de goder, der nu er blevet til. Han er gået gennem det større og mere fuldkomne telt, som ikke er gjort med hænder. … Med sit eget blod, gik han én gang for alle ind i det Allerhelligste og vandt evig forløsning.“

„Derfor kan han også helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved ham, fordi han altid lever og vil gå i forbøn for dem.“ Skønt tjenesten skulle flyttes fra det jordiske til det himmelske tempel, og skønt helligdommen og vor store ypperstepræst ville være usynlig for menneskers øjne, skulle disciplene alligevel ikke lide noget tab derved. De ville ikke komme til at mærke noget brud i deres fællesskab og ingen formindskelse af kraften på grund af Frelserens fravær. Mens Jesus tjener i den himmelske helligdom, er han ved sin Ånd stadig præst for sin menighed på jorden. Han er usynlig for vort jordiske blik, men hans afskedsløfte står ved magt: „Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“ Han tildeler sin magt til ringere tjenere, men hans livgivende tilstedeværelse er stadig hos hans menighed.

„Da vi nu har en stor ypperstepræst … Jesus, Guds søn, så lad os holde fast ved den bekendelse. For vi har ikke en ypperstepræst, der ikke kan have medfølelse med vore skrøbeligheder, men en, der er blevet fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd. Lad os altså med frimodighed træde frem for nådens trone, for at vi kan få barmhjertighed og finde nåde til hjælp i rette tid.“

KAPITEL 17 - Nikodemus

Kapitlet er bygget op over Joh 3,1-17.
Nikodemus indtog en meget indflydelsesrig position hos det jødiske folk. Han var højt uddannet, besad evner af ikke helt almindelig karakter, og han var et højt værdsat medlem af folkets råd. Som så mange andre var han blevet påvirket af Jesu lære. Skønt rig, lærd og anset, havde han følt sig mærkeligt tiltrukket af den ydmyge nazaræer. Den lære, der havde lydt fra Frelserens læber, havde gjort et dybt indtryk på ham, og han ønskede at lære mere om disse vidunderlige sandheder.

Kristi udøvelse af autoritet i forbindelse med rensningen af templet havde vakt præsternes og rådsherrernes afgjorte had. De frygtede den magt, som denne fremmede besad. En sådan dristighed fra en ukendt galilæers side kunne ikke tolereres. De var fast besluttet på at gøre en ende på hans virksomhed; men ikke alle var enige heri. Der var nogle, som nærede frygt for at modsætte sig én, der så øjensynligt blev drevet af Guds Ånd. De huskede, hvordan profeterne var blevet slået ihjel, fordi de dadlede Israels lederes synder. De vidste, at jødernes trældom under et hedensk folk var en følge af deres hårdnakkede afvisning af Guds irettesættelser. De frygtede, at præsterne og rådsherrerne ved at lave et komplot mod Jesus fulgte i deres fædres spor og ville bringe nye ulykker over folket. Nikodemus delte disse følelser. Under et af Sanhedrins rådsmøder, hvor man overvejede, hvilken fremgangsmåde man skulle benytte over for Jesus, tilrådede Nikodemus forsigtighed og mådehold. Han hævdede, at hvis Jesus virkelig var udsendt med myndighed fra Gud, så ville det være voveligt at afvise hans advarsler. Præsterne vovede ikke at ignorere dette råd, og på det tidspunkt tog de ikke åbenlyst forholdsregler mod Frelseren.

Nikodemus opsøger Jesus
Efter at Nikodemus havde hørt Jesus, undersøgte han bekymret profetierne om Messias; og jo mere han søgte, desto stærkere blev hans overbevisning om, at dette var ham, der skulle komme. Ligesom mange andre i Israel havde han været meget ulykkelig over vanhelligelsen af templet. Han var vidne til, at Jesus uddrev dem, som købte og solgte. Han så den vidunderlige tilkendegivelse af guddomsmagt. Han så Frelseren tage imod de fattige og helbrede de

syge. Han så deres lykkelige udtryk og hørte deres lovprisning. Og han kunne ikke være i tvivl om, at Jesus fra Nazaret var den, som Gud havde udsendt.

Han nærede et brændende ønske om at få en samtale med Jesus, men veg for at spørge ham åbenlyst. Det ville være for ydmygende for en af jødernes rådsherrer at indrømme, at han sympatiserede med en lærer, og tilmed en, der var så lidt kendt. Og hvis hans besøg skulle komme rådet for øre, ville de falde over ham med hån og anklager. Han bestemte sig for et hemmeligt møde og undskyldte dette med, at hvis han gik åbenlyst til værks, kunne andre finde på at følge hans eksempel. Ved en diskret forespørgsel fik han at vide,

hvor på Oliebjerget Frelseren tilholdssted var, og han ventede, indtil byen var slumret ind, og opsøgte ham derefter.

I Kristi nærvær følte Nikodemus en mærkelig frygtsomhed, som han søgte at skjule bag et roligt og værdigt ydre. „Rabbi!“ sagde han, „vi ved, du er en lærer, der er kommet fra Gud; for ingen kan gøre de tegn, du gør, uden at Gud er med ham.“ Han håbede, at han ved at tale om Kristi sjældne gaver som lærer og også om hans underfulde magt til at gøre undere kunne bane vejen for sin samtale. Hans ord var beregnet på at udtrykke og indgyde tillid; men i virkeligheden var de udtryk for vantro. Han anerkendte ikke Jesus som Messias, men kun som en lærer, der var sendt fra Gud.

Født på ny — et guddommeligt mirakel

I stedet for at anerkende denne hilsen fæstede Jesus sit blik på den talende, som om han ville læse hans inderste tanker. I sin uendelige visdom så han en sandhedssøger foran sig. Han kendte formålet med dette besøg, og med et ønske om at uddybe den overbevisning, der allerede var i hans tilhørers sind, gik han direkte til sagen og sagde højtideligt, men alligevel venligt: „Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige.“ Nikodemus var kommet til Herren i den hensigt at føre en diskussion med ham, men Jesus blottede sandhedens grundlæggende principper. Han sagde til Nikodemus: Det er ikke så meget teoretisk viden, du trænger til, som åndelig genfødelse. Du trænger ikke til at få din nysgerrighed stillet, men til at få et nyt hjerte. Du må tage imod et nyt liv ovenfra, før du kan værdsætte de himmelske værdier. Før denne forandring har fundet sted og gjort alle ting nye, vil det ikke være dig til nogen gavn at diskutere min myndighed eller mit kald med mig.

Nikodemus havde hørt Johannes Døber prædike om omvendelse og dåb, idet han henviste folket til ham, der skulle døbe med Helligånden. Han havde selv følt, at der manglede åndelighed blandt jøderne, og at de i vid udstrækning var kontrolleret af fanatisme og verdslige ambitioner. Han havde håbet på en bedre tingenes tilstand ved Messias’ komme. Alligevel havde Døberens budskab om selvransagelse ikke opnået at fremkalde bevidstheden om synd i ham. Han var en streng farisæer og var stolt af sine gode gerninger. Han var agtet i vide kredse for sin godgørenhed og sin gavmildhed til at støtte tempeltjenes -ten, og han følte sig sikker på Guds velbehag. Han blev rystet ved tanken om et rige, der var for rent til, at han kunne se det i sin nuværende tilstand.

Det billede på en ny fødsel, som Jesus havde anvendt, var ikke ganske ukendt for Nikodemus. Hedninger, der omvendte sig til Israels tro, blev ofte sammenlignet med nyfødte børn. Derfor må han have opfattet, at Kristi ord ikke skulle forstås bogstaveligt. Fordi han var født som Israelit, betragtede han sig som selvskrevet til en plads i Guds rige. Han følte ikke, at han trængte til nogen forvandling. Dette var grunden til hans overraskelse over Frelserens ord. Han blev irriteret over deres direkte henvendelse til ham selv. Farisæerstoltheden kæmpede mod det oprigtige ønske om at søge efter sandheden. Han

undrede sig over, at Kristus kunne tale til ham på denne måde uden at vise hensyn til hans stilling som en af Israels rådsherrer.

I sin overraskelse mistede han selvbeherskelsen og svarede Kristus med ord, der var fulde af ironi: „Hvordan kan et menneske fødes, når det er gammelt?“ Ligesom så mange andre gør, når rammende sandheder møder samvittigheden, afslørede han, at det ugenfødte menneske ikke kan tage imod, hvad der stammer fra Guds Ånd. Der findes i det ingen genklang for åndelige begreber; for åndelige begreber skal opfattes åndeligt.

Men Frelseren imødegik ikke argumenter med argumenter. Med højtidelig og stille værdighed hævede han sin hånd og indprentede sandheden med en endnu større forsikring: „Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige.“ Nikodemus vidste, at Kristus her talte om dåben med vand og om hjertets fornyelse ved Guds Ånd. Han følte sig overbevist om, at han stod over for den, som Johannes Døber havde forkyndt.

Jesus fortsatte: „Det, der er født af kødet, er kød, og det, der er født af Ånden, er Ånd.“ Af naturen er hjertet ondt. „Hvem kan gøre det urene rent? Ikke én!“ Ingen menneskelig opfindelse kan fremskaffe et lægemiddel for det syndige menneske. „For det, kødet vil, er fjendskab med Gud; det underordner sig ikke Guds lov og kan det heller ikke.“ „Thi fra hjertet udgår onde tanker, mord, ægteskabsbrud, utugt, tyveri, falsk vidnesbyrd og bespottelser.“ Hjertets kildespring må renses, før strømmene kan blive rene. Den, som forsøger at nå Himmelen ved at bestræbe sig på at holde loven, forsøger det umulige. Der findes ingen tryghed for den, som kun har en lovmæssig religion, en form for gudfrygtighed. Den kristnes liv er ikke en modifikation eller en forbedring af det gamle, men en forvandling af naturen. Når vort eget jeg og synden er død, kan et helt nyt liv vokse frem. Denne forvandling kan kun ske ved Helligåndens medvirken.

En gerning af Helligånden

Nikodemus følte sig stadig forvirret, og Jesus benyttede vinden til at give et billede af, hvad han mente: „Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører den suse, men du ved ikke, hvor den kommer fra, og hvor den farer hen. Sådan er det med enhver, som er født af Ånden.“

Man hører vinden suse i træernes grene, så blade og blomster rasler; alligevel er den usynlig, og intet menneske ved, hvorfra den kommer, eller hvorhen den går. Sådan er det også med Helligåndens gerning i hjertet. Den lader sig lige så lidt forklare som vindens bevægelser. Et menneske er måske ikke i stand til nøjagtigt at angive tid eller sted, eller til at spore alle de omstændigheder i forbindelse med dets omvendelse, men dette er ikke noget bevis for, at det ikke er omvendt. Ved en kraft, der er lige så usynlig som vinden, indvirker Kristus til enhver tid på hjertet. Lidt efter lidt, og måske ubemærket af modtageren, påvirkes menneskesindet til at modtage Kristus. Denne påvirkning kan ske ved at tænke på ham, ved at læse i Skrifterne eller ved at høre ordet forkyndt af en prædikant. Og pludselig, når ånden kommer med en mere direkte appel, overgiver

mennesket sig med glæde til Jesus. Dette kaldes af mange for en pludselig omvendelse, men det er en følge af Guds Ånds kalden gennem lang tid — en tålmodig, langsommelig proces.

Skønt vinden i sig selv er usynlig, har den virkninger, som ses og mærkes. Således vil åndens arbejde i hjertet åbenbare sig selv i hver eneste handling fra det menneske, der har følt dens frelsende kraft. Når Guds Ånd tager hjertet i besiddelse, forvandler den livet. Syndige tanker forsvinder, man giver afkald på onde gerninger; kærlighed, ydmyghed og fred træder i stedet for vrede, misundelse og strid. Glæde erstatter sorg, og ansigtet kommer til at lyse af det himmelske lys. Ingen ser den hånd, der løfter byrden, eller opfatter det lys, som kommer oppefra. Velsignelsen kommer, når mennesket i tro overgiver sig til Gud. Den kraft, som intet menneskeligt øje kan se, skaber derefter et nyt menneske i Guds billede.

Det er umuligt for dødelige mennesker at fatte genløsningens værk. Den er et mysterium, som overgår menneskelig forstand, men den, som går over fra døden til livet, forstår, at det er en guddommelig realitet. Begyndelsen af genløsningen kender vi gennem personlig erfaring. Resultaterne heraf varer til evige tider.

Mens Jesus talte, trængte nogle glimt af sandhed ind i rådsherrens sind. Helligåndens mildnende, dæmpende indflydelse påvirkede hans hjerte. Alligevel forstod han ikke fuldt ud Frelserens ord. Nødvendigheden af at blive født på ny gjorde ikke så meget indtryk på ham, som hvordan det skulle foregå. Han sagde undrende: „Hvordan kan det gå til?“

„Du er lærer i Israel og forstår ikke det?“ spurgte Jesus. En mand, der havde ansvaret for folkets religiøse belæring, burde helt sikkert ikke være uvidende om så betydningsfulde sandheder. Hans ord rummede denne lære, at Nikodemus i stedet for at føle sig irriteret over sandhedens klare ord burde have haft meget beskedne tanker om sig selv på grund af sin åndelige uvidenhed. Dog talte Jesus med en så højtidelig værdighed, og både hans udtryk og stemme udtrykte en så oprigtig kærlighed, at Nikodemus ikke følte sig krænket, da han blev klar over sin ydmygende tilstand.

Men da Jesus forklarede, at hans mission her på jorden var at oprette et åndeligt i stedet for et jordisk rige, blev hans tilhører bekymret. Jesus tilføjede, da han så dette: „Tror I ikke, når jeg har talt til jer om det jordiske, hvordan skal I så tro, når jeg taler til jer om det himmelske?“ Hvis Nikodemus ikke kunne tage imod Jesu lære, som illustrerede nådens indvirkning på hjertet, hvordan skulle han så kunne forstå beskaffenheden af hans herlige, himmelske rige? Når han ikke kunne opfatte, hvad Kristi gerning på jorden bestod i, så kunne han ikke forstå hans gerning i Himmelen.

Jødernes åndelige tilstand

Jøderne, som Jesus havde uddrevet af templet, hævdede at være Abrahams børn, men de flygtede bort fra Frelseren, fordi de ikke kunne udholde glansen af Guds herlighed, der

åbenbarede sig i ham. Således beviste de, at de ikke ved Guds nåde var egnede til at deltage i templets hellige tjeneste. De opretholdt nidkært en tilsyneladende hellighed, men de glemte hjertets hellighed. Mens de holdt strengt på overholdelsen af loven, krænkede de konstant dens ånd. Det, de trængte mest til, var netop den forvandling, som Kristus havde forklaret Nikodemus — en ny, åndelig fødsel, en renselse fra synden og en fornyelse af viden og hellighed.

Der fandtes ingen undskyldning for Israels blindhed med hensyn til genfødelse. Under Åndens inspiration havde Esajas skrevet: „Vi blev alle som den urene, og al vor retfærdighed blev som snavset tøj.“ David havde bedt således: „Skab et rent hjerte i mig, Gud, giv mig på ny en fast ånd!“ Og ved Ezekiel var denne forjættelse givet: „Jeg giver jer et nyt hjerte og en ny ånd i jeres indre. Jeg fjerner stenhjertet fra jeres krop og giver jer et hjerte af kød. Jeg giver jer min ånd i jeres indre, så I følger mine love og omhyggeligt holder mine bud.“

Nikodemus havde læst disse skriftsteder med et tillukket sind, men nu begyndte han at forstå deres betydning. Han så, at den strengeste lydighed over for lovens bogstav ikke kunne berettige noget menneske til at komme ind i Himmeriget, hvis den kun gjaldt det ydre liv. Efter menneskers bedømmelse havde hans liv været retfærdigt og hæderligt; men over for Kristus følte han, at hans hjerte var urent og hans liv ugudeligt.

Kobberslangen — et symbol på Kristus

Nikodemus følte sig draget mod Kristus. Da Frelseren forklarede ham betydningen af den nye fødsel, længtes han efter at se denne forvandling ske med sig selv. Men på hvilken måde kunne det gennemføres? Jesus besvarede det uudtalte spørgsmål: „Ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan skal Menneskesønnen ophøjes, for at enhver, som tror, skal have evigt liv i ham.“

Her var Nikodemus på fast grund. Symbolet med slangen, der blev ophøjet, gjorde Frelserens kald tydeligt for ham. Da Israels folk var ved at dø efter de hidsige slangers bid, befalede Gud Moses at lave en slange af kobber og anbringe den meget højt midt i forsamlingen. Derefter lød ordene for hele lejren, at alle de, der så op på slangen, skulle leve. Folket vidste godt, at slangen i sig selv ikke havde nogen magt til at hjælpe dem. Den var et symbol på Kristus. Ligesom billedet, der symboliserede de ødelæggende slanger, blev ophøjet for at skaffe dem lægedom, sådan skulle én, der kom „i syndigt køds lighed,“ blive deres Frelser. Mange af israelitterne troede, at offertjenesten i sig selv havde kraft til at befri dem for synd. Gud ville lære dem, at den ikke havde større værdi end kobberslangen. Den skulle føre deres tanker mod Frelseren. Hvad enten det gjaldt lægedom for smerte eller tilgivelse af synd, kunne de ikke gøre andet for sig selv end at vise deres tro på Guds gave. De skulle se og leve.

De, der var blevet bidt af slangerne, kunne have tøvet med at se. De kunne have draget kraften i dette kobbersymbol i tvivl. De kunne have krævet en videnskabelig forklaring.

Men der blev ikke givet nogen forklaring. De måtte stole på Guds ord, som de fik gennem Moses. At undlade at se var det samme som at omkomme.

Menneskehjertet bliver ikke oplyst gennem kontroverser og diskussioner. Vi må se for at leve. Nikodemus tog imod denne lære og tog den med sig. Han studerede Skrifterne på en ny måde, ikke for at diskutere teori, men for at kunne modtage liv for sjælen. Han begyndte at kunne se Himmelens rige, da han indvilligede i at lade sig lede af Helligånden.

Der er tusinder i dag, der trænger til at lære den samme sandhed, som Nikodemus lærte ved den ophøjede slange. De stoler på, at deres lydighed mod Guds lov gør dem værdige til hans gunst. Når de bliver bedt om at se på Jesus og tro på, at han frelser dem udelukkende af sin nåde, så udbryder de: „Hvordan kan det gå til?“

Vi må ligesom Nikodemus være villige til at gå ind til livet på samme måde som den største synder. „Der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved,“ end Kristi navn. Ved tro modtager vi Guds nåde; men det er ikke troen, som frelser os. Den har i sig selv ingen fortjeneste. Troen er den hånd, hvormed vi holder fast ved Kristus og tilegner os hans gerninger, midlet mod synd. Vi kan ikke engang omvende os uden hjælp fra Guds Ånd. Skriften siger om Kristus: „Ham har Gud ophøjet til fyrste og frelser ved sin højre hånd for at give Israel omvendelse og syndsforladelse.“ Omvendelsen kommer fra Kristus, lige så sikkert som tilgivelsen gør det.

Men hvordan skal vi så blive frelst? „Ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen,“ sådan skal Menneskesønnen ophøjes, og alle, der er blevet bedraget og bidt af slangen, har mulighed for at se og leve. „Se, dér er Guds Lam,som bærer verdens synd.“ Lyset, der skinner fra korset, åbenbarer Guds kærlighed. Hans kærlighed trækker os til ham. Hvis ikke vi modarbejder denne tiltrækningskraft, vil vi blive ført til foden af korset med dyb anger over de synder, for hvis skyld Frelseren blev korsfæstet. Så frembringer Guds Ånd ved troen et nyt liv i mennesket. Tanker og ønsker bliver lydige mod Kristi vilje. Sind og hjerte skabes på ny i hans billede, som virker i os for at underordne alt under sig. Så står Guds lov skrevet i sind og hjerte, og vi kan sige med Kristus: „Jeg ønsker at gøre din vilje, Gud.“

Under samtalen med Nikodemus åbenbarede Jesus frelsesplanen og sin mission i verden. I ingen af sine senere taler forklarede han så fuldstændigt, skridt for skridt, den gerning, der nødvendigvis må ske i hjertet hos alle dem, der ønsker at arve Himmeriget. Straks ved begyndelsen af sin gerning åbenbarede han sandheden for et medlem af Sanhedrin, det sind, der var mest modtageligt, og en af folkets beskikkede lærere. Men Israels ledere ville ikke tage imod lyset. Nikodemus skjulte sandheden i sit hjerte, og i tre år bar den tilsyneladende kun lidt frugt.

Men Jesus vidste, hvad det var for en jordbund, hvori han havde sået sæden. De ord, der ved nattetid blev talt til en enkelt tilhører på det ensomme bjerg, var ikke spildt. En tid

bekendte Nikodemus sig ikke åbenlyst til Kristus, men han lagde mærke til hans liv og grublede over hans lære. I Sanhedrin forpurrede han gentagne gange præsternes planer om at tilintetgøre ham. Da Jesus til sidst blev ophøjet på korset, mindedes Nikodemus det, han havde lært på Oliebjerget: „Ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan skal Menneskesønnen ophøjes, for at enhver, som tror, skal have evigt liv i ham.“ Lyset fra denne hellige samtale strålede over korset på Golgata, og Nikodemus så, at Jesus var verdens Frelser.

Efter Herrens himmelfart, da disciplene blev spredt under forfølgelserne, trådte Nikodemus dristigt i forgrunden. Han brugte sin rigdom til støtte for den lille menighed, som jøderne havde ventet at kunne udslette ved Kristi død. Han, som havde været så forsigtig og rådvild, var i farens stund så fast som en klippe og opmuntrede disciplenes tro og skaffede dem midler til at fremme arbejdet for evangeliet. Han blev hånet og forfulgt af dem, der tidligere havde vist ham ærbødighed. Han blev fattig på denne verdens gods, men han svigtede ikke den tro, som fik sin begyndelse under den natlige samtale med Jesus.

Nikodemus berettede historien om dette møde til Johannes, og den blev ved hans pen fortalt til belæring for millioner. De sandheder, der dengang blev lært, har lige så stor betydning i dag som i den højtidelige nat på det mørke bjerg, da den jødiske rådsherre kom for at lære livets vej af den fattige lærer fra Galilæa.

KAPITEL 18 - „HAN SKAL BLIVE STØRRE“

Kapitlet er bygget op over Joh 3,22-36.
I nogen tid havde Døberens indflydelse over folket været større end alle dets rådsherrers, præsters og fyrsters. Hvis han havde forkyndt, at han selv var Messias og havde kaldt til oprør mod Rom, ville præsterne og folket være flokkedes om hans banner. Satan havde prøvet at tilskynde Johannes til at give efter for det, som appellerer til den ærgerrighed, som verdens erobrere har. Men skønt han var klar over sin magt, havde han standhaftigt afslået at tage imod denne storslåede bestikkelse. Den interesse, der havde samlet sig om ham, havde han vendt mod en anden.

Han skal blive større, jeg skal blive mindre
Nu så han, hvordan folkegunstens tidevand vendte sig fra ham selv til Frelseren. Dag for dag blev skarerne omkring ham mindre. Da Jesus kom fra Jerusalem til egnen omkring Jordan, flokkedes folket om ham for at høre ham. Disciplenes antal voksede daglig. Mange kom for at lade sig døbe, og skønt Kristus ikke selv døbte nogen, samtykkede han i, at hans disciple udførte dette ritual. Således bekræftede han sin forløbers mission. Men Johannes' disciple betragtede Jesu voksende folkeyndest med skinsyge. De var rede til at kritisere hans gerning, og det varede ikke længe, før de fik lejlighed til det. Der opstod en ordstrid mellem dem og jøderne om, hvorvidt dåben havde kraft til at rense mennesket fra synd. De hævdede, at Jesu dåb var væsentligt forskellig fra Johannes'. Snart kom de i ordstrid med Kristi disciple om, hvilke ord der var de rigtige at anvende ved dåben, og til sidst, om han i det hele taget havde til at døbe.

Johannes' disciple kom til ham med deres bekymringer og sagde: „Rabbi, han, som var hos dig på den anden side af Jordan, han, som du har vidnet om, han døber nu selv, og alle kommer til ham.“ Gennem disse ord fristede Satan Johannes. Skønt Johannes' virksomhed syntes at nærme sig sin afslutning, var det stadig muligt for ham at hindre Kristi gerning. Hvis han havde følt medlidenhed med sig selv og givet udtryk for sorg eller skuffelse over at være blevet overflødiggjort, ville han have sået uenighedens sæd, som ville have opmuntret til misundelse og skinsyge, og det ville i høj grad have besværliggjort evangeliets fremgang.

Johannes havde fra naturens side de fejl og svagheder, der er fælles for alle mennesker, men påvirkningen af den guddommelige kærlighed havde forvandlet ham. Han opholdt sig i en atmosfære, der var ubesmittet af selviskhed og ambition, og han var højt hævet over skinsygens smitstof. Han tilkendegav ikke nogen sympati for sine disciples misfornøjelse, men viste, hvor klart han forstod sin egen relation til Messias, og med hvilken glæde han tog imod ham, for hvem han havde beredt vejen.

Han sagde: „Et menneske kan ikke tage noget som helst uden at have fået det givet fra himlen. I kan selv bevidne, at jeg sagde: Jeg er ikke Kristus, men jeg er udsendt forud for ham. Den, der har bruden, er brudgom; men brudgommens ven, som står og lytter efter

ham, fyldes med glæde, når han hører brudgommen komme.“ Johannes fremstillede sig selv som vennen, der optræder som sendebud mellem de trolovede og bereder vejen for ægteskabet. Når brudgommen havde modtaget sin brud, var vennens hverv afsluttet. Så frydede han sig over lykken hos dem, hvis forening han havde virket for. Således var Johannes blevet kaldet til at vise folket vej til Jesus, og det var hans glæde at være vidne til den succes, Frelserens gerning havde. Han sagde: „Det er min glæde, og den er nu fuldkommen. Han skal blive større, jeg skal blive mindre.“

Ved i tro at se hen til Frelseren var Johannes nået til den højeste form for selvfornægtelse. Han søgte ikke at drage mennesker til sig selv, men at hæve deres tanker højere og højere, indtil de drejede sig om Guds Lam. Han selv havde kun været en stemme, en røst i ørkenen. Nu tog han med glæde mod stilhed og ubemærkethed, for at alles øjne måtte rettes mod Livets Lys.

Vejen til åndelig vækst

De, der er tro mod deres kald som Guds sendebud, vil ikke søge hæder for sig selv. Egenkærligheden vil blive opslugt af kærligheden til Kristus. Ingen kappestrid vil komme til at skæmme evangeliets dyrebare sag. De vil erkende, at det er deres opgave ligesom Johannes Døber at forkynde: „Se, dér er Guds lam, som bærer verdens synd.“ De vil ophøje Jesus, og sammen med ham vil menneskeheden blive ophøjet. „For dette siger den højt ophøjede, som troner for evigt, og hvis navn er Hellig: Jeg bor i det høje og hellige og hos den, der er knust, hvis ånd er nedbøjet, for at oplive den nedbøjede ånd og oplive det knuste hjerte.“

Profetens sind, der var tømt for selvet, fyldtes af det guddommelige lys. Mens han var vidne til Frelserens herlighed, blev hans ord næsten et modstykke til de ord, som Frelseren havde sagt under sit møde med Nikodemus. Johannes sagde: „Den, der kommer ovenfra, er over alle; den, der er af jorden, er jordisk og taler jordisk. Den, der kommer fra himlen, er over alle … for han, som Gud har udsendt, taler Guds ord; Gud giver jo ikke Ånden efter mål.“ Kristus kunne sige: „Jeg søger ikke at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig.“ Til ham er der sagt: „Du elskede og hadede uret, derfor har Gud, din Gud, salvet dig med glædens olie frem for dine lige.“ Faderen „giver jo ikke Ånden efter mål“.

Sådan er det også for Kristi disciple. Vi kan kun modtage Himmelens lys, hvis vi er villige til at blive tømt for vort eget jeg. Vi kan ikke se Gud, som han er, eller ved troen tage mod Kristus, hvis ikke vi bringer enhver tanke ind under lydighed mod Kristus. Til alle, der gør dette, gives Ånden uden mål. I Kristus „bor hele guddomsfylden i kød og blod, og i ham … er I kløvet fyldt med den“ .

Johannes’ disciple havde erklæret, at alle mennesker kom til Kristus; men Johannes, som havde en klarere forståelse, sagde: „Ingen tager imod hans vidnesbyrd;“ så få var rede til at tage imod ham som Frelseren fra synd. „Den, der har taget imod hans vidnesbyrd, har dermed bekræftet, at Gud er sanddru.“ „Den, der tror på Sønnen, har evigt liv.“ Der var

ingen grund til at diskutere, hvorvidt Kristi dåb eller Johannes' dåb rensede fra synd. Det er Kristi nåde, som giver mennesket liv. Uden Kristus er dåben, ligesom enhver anden ceremoni, en form uden værdi. „Den, der er ulydig mod Sønnen, skal ikke se livet."

Den succes, Kristi gerning havde, og som Døberen havde hilst med så stor glæde, kom også myndighederne i Jerusalem for øre. Præsterne og de skriftkloge havde været skinsyge over Johannes' indflydelse, da de så, hvordan folk forlod synagogerne og i store skarer drog til ørkenen. Men her var der én, som havde endnu større magt til at tiltrække mængden. Disse ledere af Israel var ikke villige til at sige som Johannes: „Han skal blive større, jeg skal blive mindre." De traf atter bestemmelse om at gøre en ende på den virksomhed, der trak folket bort fra dem selv.

Jesus vidste, at de ikke ville spare nogen anstrengelse for at skabe splittelse mellem hans egne disciple og Johannes' disciple. Han vidste, at det var ved at trække op til den storm, som ville fjerne en af de største profeter, der nogensinde havde levet i verden. Han ønskede at undgå enhver grund til misforståelser og splid, og ophørte stille og roligt med sin gerning for at trække sig til Galilæa. Også vi bør, skønt vi er tro mod sandheden, forsøge at undgå alt, hvad der kan føre til disharmoni og misforståelser. For uanset hvornår sådan noget opstår, resulterer det i tab af sjæle. Når som helst der opstår omstændigheder, som truer med at skabe splittelse, bør vi følge Jesu og Johannes Døbers eksempel. Johannes var blevet kaldet til at føre an som reformator. Af denne årsag var disciplene i fare for at fastholde deres opmærksomhed hos ham, da de følte, at arbejdets succes var afhængigt af hans bestræbelser, og derved glemte den kendsgerning, at han kun var et redskab, som Gud havde skabt til formålet. Men Johannes' gerning var ikke tilstrækkelig til at danne grundlag for Kristi menighed. Da han havde fuldført sin mission, var der et andet arbejde, som skulle udføres, og som hans vidnesbyrd ikke kunne gennemføre. Dette forstod hans disciple ikke. Da de så Kristus komme for at overtage gerningen, blev de skinsyge og misfornøjede.

De samme farer består stadig. Gud kalder et menneske til at udrette et særligt arbejde, og når det har bragt det så vidt, som det har mulighed for, overgiver Herren det til andre, der skal føre det endnu videre. Men mange føler, ligesom Johannes' disciple, at dette arbejdes fremgang er afhængig af den første, som havde med det at gøre. Man fæster sin opmærksomhed ved det menneskelige i stedet for ved det guddommelige, misundelsen træder til, og Guds gerning ødelægges. Den, som således uretmæssigt bliver æret, fristes til at nære selvtillid. Han er ikke klar over sin afhængighed af Gud. Folket lærer at sætte deres lid til et menneske for at få vejledning, og således kommer de ud i vildfarelser og føres bort fra Gud.

Guds gerning skal ikke bære et menneskes billede og overskrift. Fra tid til anden vil Herren bruge forskellige hjælpere, ved hvem hans hensigter bedst kan lykkes. Lykkelige er de, som er villige til selv at lade sig ydmyge, og siger som Johannes Døber: „Han skal blive større, jeg skal blive mindre."

KAPITEL 19 - Ved Jakobsbrønd

Kapitlet er bygget op over Joh 4,1-42.
På vej til Galilæa kom Jesus gennem Samaria. Da det var middag, nåede han den skønne dal ved Sikem. Ved indgangen til denne dal lå Jakobs brønd. Træt efter vandringen satte han sig til hvile her, mens hans disciple gik hen for at købe mad.

Jøderne og samaritanerne var bitre fjender og undgik så vidt muligt at have noget med hinanden at gøre. Det blev imidlertid regnet for lovligt at handle med samaritanerne, hvis det var nødvendigt, men alt socialt samkvem med dem blev fordømt. En jøde kunne ikke låne noget af en samaritaner og heller ikke tage imod en venlighed — ikke engang et stykke brød eller et bæger vand. Da disciplene købte mad, handlede de i overensstemmelse med deres folks skikke; men de gik heller ikke videre. At bede samaritanerne om en tjeneste eller på nogen måde søge at gavne dem, faldt ikke engang Jesu disciple ind.

Jesus og den samaritanske kvinde
Da Jesus sad ved brønden, var han udmattet af sult og tørst. Det havde været en lang vandring fra om morgenen, og nu brændte middagssolen over ham. Hans tørst forøgedes ved tanken om det kølige, friske vand, der var så tæt på og dog utilgængeligt for ham; for han havde hverken reb eller vandkrukke, og brønden var dyb. Han delte menneskehedens lod og ventede på, at der skulle komme nogen for at hente vand op.

En kvinde fra Samaria nærmede sig, og tilsyneladende uden at bemærke hans tilstedeværelse fyldte hun sin krukke med vand. Da hun vendte sig om for at gå bort, bad Jesus hende om noget at drikke. Ingen østerlænding kunne nægte en sådan tjeneste. I Østen blev vandet kaldt „Guds gave“. Det blev anset for så hellig en pligt at give en tørstig rejsende noget at drikke, at ørkenens arabere var villige til at gå en omvej for at kunne udføre den. Hadet mellem jøderne og samaritanerne hindrede denne kvinde i at være venlig mod Jesus, men Frelseren søgte at finde nøglen til hendes hjerte, og med en finfølelse, der havde sit udspring i guddommelig kærlighed, bad han om en tjeneste i stedet for at tilbyde en. Et venligt tilbud var måske blevet afvist, men tillid vækker tillid. Himmelens Konge kom til dette udstødte menneske og bad hende om at gøre ham en tjeneste. Han, som skabte havet, som behersker vandene i dybet og som åbnede jordens kilder og strømme, hvilede i sin træthed ved Jakobsbrønden og var afhængig af en fremmed kvindes venlighed, blot for at få noget vand at drikke.

Levende vand
Kvinden så, at Jesus var jøde. I sin forundring glemte hun at opfylde hans bøn, men forsøgte at få grunden til den at vide. „Hvordan kan du, en jøde,“ sagde hun, „bede mig, en samaritansk kvinde, om noget at drikke?“

Jesus svarede: „Hvis du kendte Guds gave og vidste, hvem det er, der siger til dig: Giv mig noget at drikke, så ville du have bedt ham, og han ville have givet dig levende

vand!“ Du undrer dig over, at jeg vil bede dig om så ringe en tjeneste som lidt vand fra brønden her ved vore fødder. Hvis du havde bedt mig om det, ville jeg have givet dig at drikke af det evige livs vand.

Kvinden havde ikke forstået Kristi ord, men hun følte deres højtidelige betydning. Hendes lette, spøgende væremåde begyndte at ændre sig. Hun formodede, at Jesus talte om brønden foran dem, og sagde: „Herre, du har ingen spand, og brønden er dyb; hvor får du så levende vand fra? Du er vel ikke større end vor fader Jakob, som gav os brønden og selv drak af den, ligesom hans sønner og hans kvæg?“ Hun så kun en tørstig vandrer foran sig, træt og støvet. I tankerne sammenlignede hun ham med den højt ærede patriark Jakob. Hun mente helt naturligt, at ingen anden brønd kunne stå mål med den, som fædrene havde givet. Hun så til fædrene og fremad til Messias’ komme, mens fædrenes håb, Messias selv, var ved siden af hende, og hun kendte ham ikke. Hvor mange tørstende står ikke i dag tæt ved livets kilde, men ser alligevel langt ud i det fjerne for at finde livets kildespring! „Sig ikke i dit hjerte: ‘Hvem vil stige op til himlen?’ nemlig for at hente Kristus ned, eller: ‘Hvem vil stige ned i afgrunden?’ nemlig for at hente Kristus op fra de døde. Nej, hvad siger den? ‘Ordet er dig nær, i din mund og i dit hjerte,’ og det ord er troens ord, som vi prædiker. For hvis du med din mund bekender, at Jesus er Herre, og i dit hjerte tror, at Gud har oprejst ham fra de døde, skal du frelses.“

Jesus besvarede ikke straks spørgsmålet om sig selv, men med stor hvor sagde han: „Enhver, som drikker af dette vand, skal tørste. Men den, der drikker af det vand, jeg vil give ham, skal aldrig i evighed tørste. Det vand, jeg vil give ham, skal i ham blive en kilde, som vælder med vand til evigt liv.“

Hvis man søger at slukke sin tørst ved denne verdens kilder, kommer man hurtigt til at tørste igen. Alle vegne findes der utilfredse mennesker. De længes efter noget, der kan tilfredsstille deres åndelige behov. Kun en eneste kan gøre noget ved denne længsel. Det, som verden trænger til, er Kristus, menneskeslægtens eneste håb. Den guddommelige nåde, som han alene kan tildele, er som det levende vand, rensende, forfriskende og styrkende for hjertet.

Jesus gav ikke udtryk for, at det var tilstrækkeligt at modtage livets vand en enkelt gang. Har man først „smagt“ Kristi kærlighed, vil man konstant længes efter mere, man søger ikke efter andet. Verdens rigdomme, ære og fornøjelser har ingen tiltrækning. Hjertet forlanger ustandseligt: Mere af dig! Og han, som har åbenbaret menneskets længsel, venter kun på at kunne stille den. Alt, hvad der er afhængigt af mennesker, kan slå fejl. Brønde og damme kan tørre ud, men vor Frelser er en uudtømmelig kilde. Vi kan „drikke“ igen og igen og altid finde frisk tilførsel. Hvis man lader Kristus virke i sig, har man velsignelsens kilde inde i sig selv, „en kilde, som vælder med vand til evigt liv“. Af denne kilde kan man hente tilstrækkelig kraft og nåde til alt, hvad man har behov for.

Mens Jesus talte om det levende vand, betragtede kvinden ham med forundret opmærksomhed. Han havde vakt hendes interesse og ønsket om at få den gave, som han talte om. Hun fandt ud af, at det ikke var Jakobsbrøndens vand, han talte om, for det brugte hun til stadighed, når hun drak og blev tørstig igen. Hun sagde: „Herre, giv mig det vand, så jeg ikke skal tørste og gå herud og hente vand."

Sand tilbedelse

Nu drejede Jesus pludselig samtalen i en anden retning. Før hun kunne modtage den gave, som han længtes efter at give hende, måtte hun erkende sin synd og anerkende sin Frelser. „Han sagde til hende: 'Gå hen og kald på din mand, og kom herud!'" Hun svarede: „Jeg har ingen mand." På denne måde håbede hun at undgå alle spørgsmål om denne sag. Men Frelseren blev ved: „Du har , når du siger: Jeg har ingen mand; for du har haft fem mænd, og den, du har nu, er ikke din mand; dér sagde du noget sandt."

Hans tilhører var rystet. En mystisk hånd bladede i hendes livs historie og bragte alt det for dagen, som hun havde håbet at kunne holde skjult for evigt. Hvem var han, som kunne se hendes livs hemmeligheder? Hun kom til at tænke på evigheden, på den kommende dom, hvor alt det, som nu er skjult, skal åbenbares. Ved de tanker blev hendes samvittighed vakt.

Hun kunne intet benægte; men hun forsøgte at undgå enhver omtale af et så ubehageligt emne. Med dyb ærbødighed sagde hun: „Herre, jeg ser, at du er en profet." For ikke at høre mere for det, gik hun over til religiøse stridsspørgsmål. Hvis denne mand var profet, kunne han helt sikkert lære hende noget om disse emner, som der så længe havde været diskussion om.

Jesus lod hende tålmodigt føre samtalen, hvorhen hun ville, alt imens han vogtede på en lejlighed til igen at nå ind til hendes hjerte med sandheden. „Vore fædre har tilbedt Gud på dette bjerg," sagde hun. „men I siger, at stedet, hvor man skal tilbede ham, er i Jerusalem." Garizims bjerg var netop synlig for dem. Dets tempel var nedbrudt, og kun alteret stod . Denne helligdom havde været et stridsspørgsmål mellem jøderne og samaritanerne.

Nogle af de sidstnævntes forfædre havde engang hørt til Israel; men på grund af deres syndighed havde Herren ladet dem blive overvundet af et afgudsdyrkende folk. Gennem mange generationer havde de blandet sig med afgudsdyrkere, hvis religion efterhånden smittede af på deres egen. Det er sandt, at de mente, at deres afguder kun tjente til at minde dem om den levende Gud, universets hersker; men ikke desto mindre blev folket forført til at ære deres udskårne billeder.

Da Jerusalems tempel på Ezras tid blev genopbygget, ønskede samaritanerne at deltage i dets genrejsning sammen med jøderne. Dette privilegium blev nægtet dem, og der opstod et bittert fjendskab mellem de to folk. Samaritanerne byggede et rivaliserende tempel på bjerget Garizim. Her dyrkede de Gud efter det mosaiske ritual, skønt de ikke helt gav afkald

på afgudsdyrkelsen. Men de forfulgtes af ulykker, deres tempel blev ødelagt af deres fjender, og de syntes at være under en forbandelse. Dog klyngede de sig stadig til deres traditioner og deres form for gudsdyrkelse. De ville hverken anerkende templet i Jerusalem som Guds hus eller indrømme, at jødernes religion var bedre end deres egen.

Som svar til kvinden sagde Jesus: „Tro mig, kvinde, der kommer en time, da det hverken er på dette bjerg eller i Jerusalem, I skal tilbede Faderen. I tilbeder det, I ikke kender; vi tilbeder det, vi kender, for frelsen kommer fra jøderne." Jesus havde vist, at han var frigjort fra den jødiske fordom mod samaritanerne. Nu forsøgte han at nedbryde denne samaritaners fordom mod jøderne. Mens han henviste til, at samaritanernes tro var forvansket af afgudsdyrkelse, erklærede han, at frelsens store sandhed var blevet betroet til jøderne, og at Messias skulle udgå fra dem. I de hellige Skrifter havde de en klar fremstilling af Guds karakter og principperne for hans herredømme. Jesus klassificerede sig selv med jøderne, som var dem, til hvem Gud havde givet meddelelse om ham.

Han ønskede at lede sin tilhørers tanker væk fra emner om tradition og ceremoni og stridsspørgsmål. „Men der kommer en time," sagde han, „ja, den er nu, da de sande tilbedere skal tilbede Faderen i ånd og sandhed. For det er sådanne tilbedere, Faderen vil have. Gud er ånd, og de, som tilbeder ham, skal tilbede i ånd og sandhed."

Her forkyndes den samme sandhed, som Jesus havde åbenbaret for Nikodemus, da han sagde: „Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige." Mennesker kommer ikke i kontakt med Himmelen ved at opsøge et helligt bjerg eller et helligt tempel. Religion kan ikke indskrænkes til ydre former og ceremonier. Den religion, der kommer fra Gud, er den eneste religion, der kan føre til Gud. For at kunne tjene ham på rette måde må vi fødes af Guds Ånd. Det vil rense hjertet, forny sindet og give os fornyet evne til at kende og elske Gud. Det vil få os til villigt at adlyde alle hans krav. Sådan er sand gudsdyrkelse. Frugten af Helligåndens virke i os. Ved Helligånden bliver enhver oprigtig bøn til, og en sådan bøn har Guds velbehag. Hvor som helst et menneske rækker hånden ud efter Gud, åbenbarer Åndens gerning sig, og Gud vil åbenbare sig for mennesket. Det er sådanne tilbedere, han søger. Han venter på at tage imod dem og gøre dem til sine sønner og døtre.

Mens kvinden talte med Jesus, blev hun betaget af hans ord. Hun havde aldrig hørt en så bevægende udlægning hos sit eget folks præster og heller ikke hos jødernes. Da hendes fortid var blevet blotlagt for hende, var hun kommet til at forstå sit eget store behov. Hun indså nu sin sjæls tørst, som vandet fra brønden i Sykar aldrig ville kunne slukke. Intet af det, hun tidligere havde været i berøring med, havde i den grad vakt hendes trang til noget højere.

Messias giver sig til kende

Jesus havde overbevist hende om, at han kendte hendes livs hemmeligheder; men alligevel følte hun, at han var hendes ven, som havde medynk med hende og elskede hende. Skønt han ved sin egen renhed virkede fordømmende på hendes synd, havde han ikke sagt et

eneste anklagende ord, men havde fortalt hende om sin nåde, der kunne forny sjælen. Hun begyndte at føle sig overbevist om, hvem han var. Dette spørgsmål dukkede op i hendes sind: Mon han ikke er den længe ventede Messias? Hun sagde til ham: „‘Jeg ved, at Messias skal komme’ — det vil sige Kristus; ‘når han kommer, vil han fortælle os alt.’“ Jesus svarede: „Det er mig, den der taler til dig.“

Da kvinden hørte disse ord, vågnede troen i hendes hjerte. Hun tog imod den vidunderlige meddelelse fra den guddommelige lærers læber. Denne kvinde havde et modtageligt sind. Hun var rede til at modtage den højeste åbenbaring; for hun var interesseret i Skrifterne, og Helligånden havde forberedt hendes sind til at modtage mere lys. Hun havde studeret den gammeltestamentlige forjættelse: „Herren din Gud vil af din midte lade en profet som mig fremstå for dig, en af dine egne; ham skal I adlyde.“ Hun længtes efter at forstå denne profeti. Lyset skinnede allerede ind i hendes sind. Livets vand, det åndelige liv, som Kristus skænker enhver som tørster, var begyndt at vælde frem i hendes hjerte. Herrens Ånd arbejdede med hende._

Det tydelige udsagn, som Kristus fremkom med til denne kvinde, kunne han ikke have givet de selvretfærdige jøder. Kristus var langt mere tilbageholdende, når han talte med dem. Det, som var blevet tilbageholdt for jøderne, og som det senere blev pålagt disciplene at bevare som en hemmelighed, blev åbenbaret for hende. Jesus så, at hun ville benytte sin viden til at lade andre få del i hans nåde

Da disciplene vendte fra deres ærinde, blev de overraskede over at finde deres Mester i samtale med kvinden. Han havde ikke fået den forfriskende drik, som han havde bedt om, og han stoppede ikke for at spise den mad, som hans disciple havde bragt med. Da kvinden var gået, bønfaldt disciplene ham om at spise. De så, at han var tavs og opslugt af dyb eftertanke. Hans ansigt strålede af lys, og de var bange for at forstyrre ham i hans samvær med Himmelen. Men de vidste, at han var udmattet og træt, og mente, at det var deres pligt at minde ham om hans legemlige behov. Jesus var klar over deres kærlige interesse, og han sagde: „Jeg har mad at spise, som I ikke kender til.“

Disciplene undrede sig over, hvem der kunne have bragt ham mad; men han forklarede dem: „Min mad er at gøre hans vilje, som har sendt mig, og fuldføre hans værk.“ Jesus frydede sig over, at hans ord til kvinden havde vækket hendes samvittighed. Han så, at hun drak af livets vand, og hans egen sult og tørst blev stillet. At udføre den mission, som han havde forladt Himmelen for at udrette, styrkede Frelseren i hans arbejde og hævede ham over menneskelige fornødenheder. At hjælpe et menneske, der hungrede og tørstede efter sandheden, var ham en større tilfredsstillelse end at spise og drikke. Det var for ham en trøst og en forfriskning. At gøre godt mod andre var selve livet for ham.

Frelserens højeste ønske er, at vi skal kendes ved ham. Han længes efter sympati og kærlighed fra dem, som han har købt med sit eget blod. Han længes endnu mere efter, at de skal komme til ham og få livet. Ligesom en mor spejder efter et genkendende smil fra

sit lille barn, som fortæller hende om den vågnende forstand, sådan spejder Kristus efter det udtryk for taknemmelig kærlighed, som viser, at det åndelige liv er begyndt i mennesket.

Samaritanerne møder Jesus

Kvinden var blevet fyldt med glæde, mens hun lyttede til Kristi ord. Den vidunderlige åbenbaring var næsten overvældende. Hun lod sin vandkrukke blive stående og vendte til byen for at bringe budskabet videre til andre. Jesus vidste, hvorfor hun var gået bort. At hun lod vandkrukken blive stående, talte umiskendeligt om virkningen af hans ord. Det var hendes inderligste ønske at opnå at få det levende vand, og hun glemte sit ærinde ved brønden; hun glemte Frelserens tørst, som det havde været hendes hensigt at slukke. Med hjertet fuldt af overstrømmende glæde skyndte hun sig af sted for at lade andre få del i det vidunderlige lys, som hun havde modtaget.

„Kom og se en mand, som har fortalt mig alt, hvad jeg har gjort," sagde hun til byens beboere. „Måske er det ham, der er Kristus?" Hendes ord virkede betagende på dem. Hendes ansigt havde fået et andet udtryk, hele hendes fremtoning var forandret. De fik lyst til at se Jesus. „De forlod byen for at gå ud til ham."

Mens Jesus stadig sad ved brønden, så han ud over kornmarkerne, der lå udbredt for hans øjne med blide grønne farver i skæret af det gyldne solskin. Han henledte disciplenes opmærksomhed på landskabet og anvendte det som symbol: „Siger I ikke: Fire måneder tager det endnu, så kommer høsten?

Men jeg siger jer: Luk jeres øjne op, se ud over markerne, de er hvide til høst." Og mens han talte, betragtede han de skarer, der var på vej ud til brønden. Der var fire måneder til, at kornet skulle høstes, men her var en høst, som var klar til høstfolkene.

„Den, der høster, får allerede nu sin løn og samler afgrøde til evigt liv, så at den, der sår, og den, der høster, kan glæde sig sammen. For her gælder det ord: 'Én sår, og en anden høster.'" Her henviser Kristus til den hellige tjeneste, som de, der tager imod evangeliet, skylder Gud. De skal være hans levende repræsentanter. Han kræver deres personlige tjeneste, og hvad enten vi sår eller høster, så arbejder vi for Gud. Den ene spreder sæden, og den anden samler høsten i lade; og både den, som sår, og den, som høster, får deres løn. De glæder sig sammen over belønningen for deres arbejde.

Jesus sagde til disciplene: „Jeg har sendt jer ud for at høste det, I ikke har slidt med; andre har slidt, og I nyder godt af deres slid." Her refererede Frelseren til den store høst på pinsedagen. Disciplene skulle ikke betragte denne som resultatet af deres egne anstrengelser. De fortsatte andre menneskers arbejde. Lige siden Adams syndefald havde Kristus overgivet forpligtelsen med ordets sædekorn til sine udvalgte tjenere, for at det kunne blive sået i menneskers hjerter. Og et usynligt virke, en almægtig kraft, havde arbejdet stille men effektivt for at frembringe høsten. Guds nådes dug, regn og solskin var

blevet givet for at opfriske og nære sandhedens sæd. Kristus skulle snart vande sæden med sit eget blod. Disciplene var privilegerede ved at arbejde sammen med Gud. De arbejdede sammen med Kristus og fortidens hellige mænd. Da Helligånden blev udgydt på pinsedagen, blev tusinder omvendt på en dag. Dette var resultatet af, hvad Kristus havde sået, høsten af hans gerning.

Ved de ord, der var blevet sagt til kvinden ved brønden, var den gode sæd blevet sået, og hvor hurtigt fulgte høsten ikke efter! Samaritanerne kom og hørte Jesus og troede på ham. De flokkedes om ham ved brønden, bestormede ham med spørgsmål og modtog ivrigt hans forklaringer på mange ting, som havde været uklare for dem. Mens de lyttede, begyndte deres rådvildhed at forsvinde. De var som et folk, der i dybt mørke følger sporet af en pludselig lysstråle, indtil de finder dagens lys. Men de lod sig ikke stille tilfreds med denne korte sammenkomst. De var ivrige efter at høre mere og ønskede, at deres venner også skulle lytte til denne vidunderlige lærer. De inviterede ham til deres by og bad ham indtrængende om at blive hos dem. I to dage blev han boende i Samaria, og der blev mange flere, som troede på ham.

Farisæerne ringeagtede Jesu ligefremhed. De ænsede ikke hans mirakler og krævede et tegn på, at han var Guds Søn. Men samaritanerne forlangte ikke noget tegn, og Jesus lavede ingen mirakler blandt dem med undtagelse af, at han over for kvinden ved brønden afslørede hemmelighederne i hendes liv. Alligevel var der mange, som tog imod ham. I deres nye glæde sagde de til kvinden: „Nu tror vi ikke længere på grund af det, du fortalte; vi har nemlig selv hørt ham og ved, at han i sandhed er verdens frelser.“

Samaritanerne troede, at Messias skulle komme som en Frelser, ikke blot for jøderne, men for hele verden. Helligånden havde ved Moses forudsagt, at han skulle være en profet, der var udsendt af Gud. Ved Jakob var det blevet forkyndt, at alle folkeslag skulle samles om ham, og ved Abraham, at i ham skulle alle jordens folk velsignes. Disse skrifter dannede grundlaget for samaritanernes tro på Messias. Den kendsgerning, at jøderne havde misfortolket de senere profeter og havde tillagt Kristi første komme herligheden ved hans andet komme, havde fået samaritanerne til at forkaste alle de hellige Skrifter med undtagelse af dem, der var givet ved Moses. Men da Frelseren fejede disse falske fortolkninger bort, var der mange, der accepterede de senere profetier og Kristi egne ord vedrørende Guds rige.

Jesus fordømte raceskel

Jesus var begyndt at nedbryde skillevægen mellem jøder og hedninger og at forkynde frelse for hele verden. Skønt han var jøde, færdedes han frit sammen med samaritanerne uden at tage hensyn til sit folks farisæiske skikke. Trods alle fordomme tog han imod dette foragtede folks gæstfrihed. Han sov under deres tag, sad med ved deres bord og deltog i de måltider, de havde tilberedt og anrettet; han underviste på deres gader og behandlede dem med den største venlighed og høflighed.

I Jerusalems tempel adskilte en lav mur den ydre gård fra alle andre dele af den hellige bygning. På denne mur var der indskrifter på forskellige sprog, som bekendtgjorde, at ingen andre end jøder havde lov til at overskride denne grænse. Hvis en hedning havde dristet sig til at betræde den indre gård, ville han have besmittet templet og ville komme til at bøde med sit liv. Men Jesus, stifteren af templet og dets tjeneste, samlede hedningerne om sig med bånd af menneskelig sympati, mens hans guddommelige nåde bragte dem den frelse, som jøderne forkastede.

Jesu ophold i Samaria skulle være en velsignelse for disciplene, der stadig var under indflydelse af jødernes fanatisme. De mente, at loyalitet mod deres eget folk krævede, at de skulle nære fjendtlige følelser mod samaritanerne. De undrede sig over Jesu handlemåde. De kunne ikke nægte at følge hans eksempel, og under de to dages ophold i Samaria holdt deres troskab mod ham deres fordomme under kontrol; men i hjertet var de uforsonlige. De var længe om at lære, at deres foragt og had måtte vige pladsen for medlidenhed og sympati. Men efter Herrens himmelfart vendte hans belæring til dem med en ny betydning. Efter Helligåndens udgydelse mindedes de Frelserens blik, hans ord og den respekt og mildhed, der prægede hans holdning til disse foragtede fremmede. Da Peter tog hen for at prædike i Samaria, var hans arbejde præget af den samme ånd. Da Johannes blev kaldt til Efesus og Smyrna, huskede han, hvad han havde oplevet ved Sikem, og fyldtes af taknemmelighed mod den guddommelige lærer, som ved sit eget eksempel hjalp dem gennem de vanskeligheder, som han havde forudset, de ville møde.

En Frelser for alle

Frelseren forsætter stadig den samme gerning, som dengang han tilbød livets vand til den samaritanske kvinde. De, som kalder sig hans disciple, kan muligvis foragte og undgå dem, der er udstødt af samfundet, men ingen omstændigheder vedrørende fødsel eller nationalitet, kan vende hans kærlighed bort fra menneskebørnene. Til hvert eneste menneske, hvor syndigt det end er, siger Jesus: Hvis du havde bedt mig om det, så havde jeg givet dig levende vand.

Evangeliets indbydelse skal ikke indsnævres og kun tildeles nogle få, som vi formoder vil gøre os ære, hvis de tager imod den. Budskabet skal gives til alle. Hvor som helst hjerterne er åbne for at modtage sandheden, er Kristus klar til at vejlede dem. Han åbenbarer Faderen for dem og lærer dem, hvordan de skal tilbede ham, som læser alle hjerter. Her bruger han ikke lignelser. Her siger han, som til kvinden ved brønden: „Det er mig, den der taler til dig.“

Dengang Jesus satte sig for at hvile ved Jakobsbrønden, var han kommet fra Judæa, hvor hans gerning kun havde båret lidt frugt. Han var blevet afvist af præsterne og de skriftkloge, og selv de mennesker, der hævdede at være hans disciple, var det ikke lykkedes at fornemme hans guddommelige natur. Han var træt og udmattet; alligevel forsømte han ikke lejligheden til at tale med en kvinde, skønt hun var en fremmed, en udlænding i Israel, og skønt hun levede i åbenlys synd.

Frelseren ventede ikke på, at der skulle forsamle sig store skarer. Ofte begyndte han sin undervisning, med kun få samlet omkring sig, men en efter en standsede de forbipasserende for at lytte, indtil en mængde mennesker med undren og ærefrygt lyttede til Guds ord fra den himmelsendte lærer. Den, der arbejder for Kristus behøver ikke føle, at han ikke kan tale med samme alvor til nogle få tilhørere som til en større forsamling. Selvom der kun er en enkelt, der hører budskabet, kan ingen sige, hvor vidtrækkende dets indflydelse vil blive. Selv for Frelserens disciple forekom det at være en ringe sag at bruge sin tid til at tale med en samaritansk kvinde. Men han drøftede emnerne mere alvorligt og veltalende med hende end med konger, rådsherrer og ypperstepræster. Det, som han lærte denne kvinde, er gentaget ved jordens fjerneste grænser.

Så snart den samaritanske kvinde havde fundet Frelseren, førte hun andre til ham. Hun viste sig at være en mere effektiv missionær end hans egne disciple. Disciplene så intet i Samaria, som indikerede, at det var en lovende arbejdsmark. Deres tanker var rettet mod et stort arbejde, som skulle udføres i fremtiden. De så ikke, at der lige rundt omkring dem var en høst, som skulle i hus. Men ved hjælp af denne kvinde, som de ringeagtede, kom en hel by til at høre Frelseren. Hun bragte straks lyset videre til sine landsmænd.

Denne kvinde er et billede på virkningen af praktisk tro på Kristus. Enhver sand discipel fødes ind i Guds rige som missionær. Den, som drikker af det levende vand, bliver selv til en livets kilde. Modtageren bliver til en giver. Kristi nåde i hjertet er som en kilde i ørkenen, der vælder frem for at forfriske alle, og får dem, der er ved at omkomme, til at hige efter at drikke af livets vand.

KAPITEL 20 - Kravet om tegn og undere

Kapitlet er bygget op over Joh 4,43-54.
De galilæere, som vendte hjem fra påskehøjtiden, bragte rygtet om Jesu undergerninger med . Den dom, der af myndighederne i Jerusalem var blevet fældet over hans gerninger, banede vejen for ham i Galilæa. Mange var kede af misbruget af templet og præsternes grådighed og arrogance. De håbede, at denne mand, der havde drevet rådsherrerne på flugt, måske kunne være den længe ventede befrier. Nu var der kommet efterretninger, der syntes at bekræfte deres største forventninger. Det blev berettet, at profeten selv havde erklæret, at han var Messias.

Men befolkningen i Nazaret troede ikke på ham. Af denne grund besøgte Jesus ikke Nazaret på vejen til Kana. Frelseren erklærede over for sine disciple, at en profet ikke er agtet i sit hjemland. Mennesker bedømmer andre ud fra det, de selv er i stand til at værdsætte. De snæversynede og verdslige bedømte Kristus efter hans ringe byrd, hans beskedne klædedragt og daglige arbejde. De kunne ikke vurdere den åndens renhed, som var uden en plet.

Nyheden om Kristi tilbagekomst til Kana bredte sig snart i hele Galilæa og bragte håb til de lidende og nødstedte. I Kapernaum tiltrak den en fornem jødes opmærksomhed. Han var embedsmand i kongens tjeneste. Denne mands søn led af en tilsyneladende uhelbredelig sygdom. Lægerne havde opgivet at redde hans liv, men da faderen hørte om Jesus, besluttede han at søge hjælp hos ham. Barnet var meget svagt, og man frygtede, at det ikke ville leve, indtil faderen vendte . Alligevel følte embedsmanden, at han personligt måtte forelægge sagen. Han håbede på, at en fars bønner kunne vække den store læges medfølelse.

Ved ankomsten til Kana fandt han Jesus omringet af en stor skare. Med ængsteligt sind trængte han sig frem til Frelseren. Hans tro var ved at vakle, da han kun så en almindeligt klædt mand, som var støvet og træt efter rejsen. Han tvivlede på, at denne mand kunne udrette det, som han var kommet for at bede ham om; alligevel sikrede han sig en samtale med Jesus, fortalte, hvorfor han kom, og bønfaldt Frelseren om at følge med ham til hans hjem. Men Jesus kendte allerede hans sorg. Allerede inden embedsmanden havde forladt sit hjem, kendte Frelseren hans smerte.

Men Jesus vidste også, at denne far i tankerne havde stillet betingelser for at tro på ham. Hvis han ikke fik sin bøn opfyldt, ville han ikke tage imod ham som Messias. Mens manden ventede i ulidelig spænding, sagde Jesus: „Hvis I ikke får tegn og undere at se, tror I ikke.“

På trods af alle beviser for, at Jesus var Kristus, havde den spørgende besluttet at gøre sin tro afhængig af, om han fik sin egen bøn opfyldt. Frelseren sammenlignede denne tvivlende vantro med samaritanernes enfoldige tro, der ikke havde bedt om noget under eller tegn. Hans ord, det altid nærværende vidnesbyrd om hans guddommelighed, havde en

overbevisende kraft, som nåede ind til deres hjerter. Kristus var bedrøvet over, at hans eget folk, som havde fået det hellige ord betroet, var ude af stand til at høre Guds røst, der talte til dem gennem hans Søn.

Dog havde embedsmanden et vist mål af tro; for han var kommet for at bede om, hvad der for ham var den dyrebareste af alle velsignelser. Jesus havde en endnu større gave at give. Han ønskede ikke blot at helbrede barnet, men at give embedsmanden og hans hjem del i frelsens velsignelser og at tænde et lys i Kapernaum, som inden længe skulle blive hans arbejdsområde. Men embedsmanden skulle erkende sit eget behov, før han kunne ønske sig Kristi nåde. Denne embedsmand var et billede på mange af hans eget folk. De interesserede sig for Jesus af egoistiske årsager. De håbede på at modtage særlige goder ved hans kraft, og de gjorde deres tro afhængig af, om de fik denne timelige begunstigelse. Men de var uvidende om deres åndelige sygdom og forstod ikke deres trang til Guds nåde.

Som i et glimt blotlagde Frelserens ord den fornemme mands hjerte. Han indså, at han havde opsøgt Jesus af egoistiske grunde. Hans vaklende troviste sig for ham i sin sande skikkelse. I dyb fortvivlelse indså han, at hans tvivl kunne komme til at koste hans søn livet. Han vidste, at han stod foran en, som kunne læse hans tanker, og for hvem alle ting var mulige. I sin store fortvivlelse bønfaldt han: „Herre, kom med derned, før mit barn dør." Han holdt ved troen fast i Kristus ligesom Jakob, der råbte, da han brødes med engelen: „Jeg slipper dig ikke, før du velsigner mig."

Ligesom Jakob vandt han sejr. Frelseren kan ikke afvise et menneske, der i sin store nød tryglende klynger sig til ham. „Gå hjem," sagde han, „din søn lever." Embedsmanden forlod Frelseren fyldt af en fred og glæde, som han aldrig før havde kendt. Ikke alene troede han på, at hans søn ville blive helbredt, men med stærk overbevisning stolede han på Kristus som sin Frelser.

I den samme time så de, der vågede ved det døende barn i hjemmet i Kapernaum, at der skete en pludselig og uforklarlig forandring. Dødens skygge forsvandt fra den syges ansigt. Febergløden gav plads for den naturlige, sunde rødme. De matte øjne livede op, og kraften vendte i den svage, udtærede skikkelse. Der fandtes ikke mere noget spor af sygdom hos barnet. Dets brændende hud var blevet blød og fugtig, og det sank hen i en rolig søvn. Feberen havde forladt det midt i dagens hede. Familien undrede sig, og glæden var stor.

Kana lå ikke længere borte fra Kapernaum, end at embedsmanden kunne være nået hjem om aftenen efter sit møde med Jesus; men han havde ikke hastværk med at komme hjem. Han nåede først til Kapernaum næste morgen. Hvilken hjemkomst det var! Da han drog ud for at finde Jesus, var hans hjerte tungt af sorg. Solskinnet forekom ham grusomt og fuglenes sang en hån imod ham. Hvor var hans følelser forandrede nu! Hele naturen er forandret. Han ser med nye øjne. Under turen i den tidlige morgen er det, som om hele naturen synes at lovprise Gud sammen med ham. Mens han endnu er et stykke borte fra sit eget hjem, kommer tjenere ud for at gå ham i møde, ivrige efter at befri ham for den uvished,

han sikkert måtte føle. Han viser ingen overraskelse over de nyheder, de bringer, men med en stærk interesse, som de ikke kan kende grunden til, spørger han, hvornår barnet var begyndt at komme sig. De svarer: „I går ved den syvende time forlod feberen ham.“ I samme øjeblik, hvor faderen i tro greb fat i denne forsikring: „Din søn lever!“ havde den guddommelige kærlighed rørt ved det døende barn.

Faderen skynder sig videre for at hilse på sin søn. Han knuger ham til sit bryst som én, der er vendt fra de døde, og takker Gud igen og igen for denne vidunderlige helbredelse.

Embedsmanden længtes efter at vide mere om Kristus. Da han siden hen hørte hans lære, blev han og hele hans hus Jesu disciple. Deres sorg blev helliget til at blive til omvendelse for hele familien. Rygtet om dette mirakel bredte sig, og i Kapernaum, hvor så mange af Kristi mægtige gerninger var sket, blev vejen banet for hans personlige gerning.

Han, som velsignede embedsmanden i Kapernaum, ønsker lige så stærkt at velsigne os. Men lige som den hårdt ramte far lader vi os ofte forføre til at søge Jesus på grund af ønsket om et eller andet jordisk gode, og vor tillid til hans kærlighed er afhængig af, om vi får vor bøn opfyldt. Frelseren længes efter at give os en større velsignelse end den, vi beder om, og han tøver med at besvare vor bøn for at kunne vise os, hvor onde vore hjerter er, og i hvor høj grad vi trænger til hans nåde. Han vil, at vi skal give afkald på den egoisme, der får os til at søge ham. Idet vi bekender vor hjælpeløshed og vor bitre nød, skal vi helt overgive os til hans kærlighed.

Embedsmanden ville helst se opfyldelsen af sin bøn, før han kunne tro, men han blev nødt til at tage imod Jesu ord for, at hans bøn blev hørt og velsignelsen skænket ham. Det er vi også nødt til at lære. Vi skal ikke tro, fordi vi ser eller føler, at Gud hører os. Vi skal stole på hans løfter. Når vi kommer til ham i tro, trænger enhver bøn ind til Guds hjerte. Når vi har bedt om hans velsignelse, skal vi tro på, at vi får den og takke ham for, at vi har modtaget den. Derefter skal vi passe vore pligter i forvisning om, at velsignelsen vil blive virkeliggjort, når vi mest trænger til den. Når vi har lært at gøre dette, vil vi vide, at vore bønner er besvaret. Gud vil „i sin herligheds rigdom“ „gøre langt ud over alt, hvad vi beder om eller forstår“

KAPITEL 21- Miraklet ved Betesda dam

Kapitlet er bygget op over Joh 5.
„Ved Fåreporten i Jerusalem er der en dam, som på hebraisk kaldes Betesda; den har fem søjlegange. I dem lå der en mængde syge, blinde, lamme og krøblinge, som ventede på, at der skulle komme bevægelse i vandet."

På visse tider blev vandet i denne dam oprørt, og det var den almindelige tro, at dette skete ved en overnaturlig krafts medvirken, og at den, der som den første trådte ud i dammen, efter at vandet var kommet i oprør, ville blive helbredt, uanset hvilken sygdom man led af. Hundredvis af syge mennesker besøgte dette sted; men så stor var skaren, når vandet kom i oprør, at de styrtede frem og nedtrampede mænd, kvinder og børn, der var svagere end de selv. Mange kunne ikke komme hen i nærheden af dammen, og andre, for hvem det var lykkedes at komme derhen, døde ved dens bred. Der var blevet bygget læskure i nærheden, så de syge kunne finde beskyttelse mod heden om dagen og kulden om natten. Nogle tilbragte natten i søjlegangene, og krøb dag efter dag hen til kanten af dammen i et forgæves håb om helbredelse.

Jesus var atter i Jerusalem. Han vandrede alene omkring, tilsyneladende fordybet i tanker og bøn, og kom hen til dammen. Han så de stakkels syge holde øje med det, som de mente, var deres eneste mulighed for at blive helbredt. Han længtes efter at udøve sin lægende kraft og helbrede dem alle. Men det var sabbat. Mange mennesker var på vej til templet for at tilbede Gud, og han vidste, at en sådan helbredelseshandling ville vække jødernes fordomme så stærkt, at det ville komme til at standse hans gerning.

Jesus helbreder på en sabbat
Da så Frelseren en, der var ramt af den allerstørste elendighed. Det var en mand, som i otte og tredive år havde været en hjælpeløs krøbling. Hans sygdom var i høj grad et resultat af hans egen synd og blev betragtet som en straf fra Gud. Alene og venneløs, med følelsen af at være lukket ude fra Guds nåde, havde denne syge levet lange år i elendighed. Mennesker, som havde medlidenhed med ham, plejede at bære ham til søjlegangene omkring det tidspunkt, hvor man regnede med, at vandet ville komme i oprør. Men i det mest fordelagtige øjeblik, havde han ingen til at hjælpe sig videre. Han havde set vandet skvulpe, men havde aldrig været i stand til at komme længere end til kanten af dammen. Andre, som var stærkere end han, sprang i før ham. Han kunne ikke klare sig mod denne hob, hvor alle egoistisk kæmpede for at komme først. Hans ihærdige anstrengelser for at nå dette ene mål, hans angst og de gentagne skuffelser var ved at slide hans sidste kræfter op.

Den syge mand lå på sit leje og løftede undertiden hovedet for at stirre på dammen, da et mildt og medfølende ansigt bøjede sig over ham, og ordene: „Vil du være rask?" fangede hans opmærksomhed. Håbet rejste sig i ham. Han følte, at han på en eller anden måde ville blive hjulpet. Men den opmuntrende glød døde snart ud. Han mindedes, hvor ofte han havde forsøgt at nå ned i dammen, og nu havde han kun ringe udsigt til at kunne leve, indtil

vandet igen kom i oprør. Han vendte sig træt bort og sagde: „Herre, jeg har ikke et menneske til at hjælpe mig ned i dammen, når vandet er bragt i oprør, og mens jeg er på vej, når en anden i før mig.“

Jesus forlanger ikke af denne syge, at han skal bevise sin tro på ham. Han siger blot: „Rejs dig, tag din båre og gå!“ Men mandens tro holder fast ved dette ord. Hver nerve og muskel dirrer af nyt liv, og de lammede lemmer kommer i bevægelse igen. Uden at tvivle sætter han hele sin vilje ind på at adlyde Kristi befaling, og alle hans muskler adlyder hans vilje. Han springer op at stå og opdager, at han kan bevæge sig frit.

Jesus havde ikke givet ham nogen forsikring om guddommelig hjælp. Manden kunne være stoppet op og have tvivlet, og være gået glip af sin eneste mulighed for at blive helbredt. Men han troede Kristi ord, og ved at handle på det fik han kræfter.

Ved den samme tro kan vi få åndelig helbredelse. Ved synden er vi blevet skilt fra Guds liv. Vore sjæle er lammede. Ved egen kraft er vi lige så lidt i stand til at leve et helligt liv, som den hjælpeløse mand var i stand til at gå. Der er mange, som erkender deres hjælpeløshed, og som længes efter det åndelige liv, der vil bringe dem i harmoni med Gud. De stræber forgæves efter at opnå det. I deres fortvivlelse udbryder de: „Jeg elendige menneske! Hvem skal fri mig fra dette dødsens legeme?“ Lad disse fortvivlede og kæmpende se opad. Frelseren vil gøre alt for dem, som han har købt med sit blod, og siger uendelig mildt og medlidende: „Vil du være rask?“ Han byder dig stå op til sundhed og fred. Vent ikke for at mærke efter, om du er helbredt. Tro hans ord, og det vil blive opfyldt. Lad din vilje arbejde for Kristus. Viljen til at tjene ham, og når du handler efter hans ord, vil du få styrke. Hvad det end måtte være for en dårlig vane eller stærk lidenskab, som efter lang tids eftergivenhed styrer både sind og krop, så både kan og vil Kristus hellere end gerne befri dig for den. Han vil give liv til enhver, som er „død“ i sine „overtrædelser og synder“ . Han vil befri den, som er fanget af svaghed, ulykke og lænker af synd.

Den helbredte krøbling bøjede sig ned for at tage sin seng, som kun bestod af en måtte og et tæppe, og da han atter rettede sig op med en frydefuld fornemmelse, så han sig om efter sin befrier; men Jesus var forsvundet i vrimmelen. Manden var bange for, at han ikke skulle kunne genkende ham igen. Da han skyndte sig af sted med faste, frejdige skridt, mens han priste Gud og frydede sig over sine genvundne kræfter, mødte han adskillige farisæere og fortalte dem straks om sin helbredelse. Han blev overrasket over den kulde, hvormed de lyttede til hans beretning.

De afbrød ham med rynkede bryn og spurgte ham, hvorfor han bar på sin seng på sabbatsdagen. De mindede ham strengt om, at det ikke var tilladt at bære byrder på Herrens dag. Manden havde i sin glæde glemt, at det var sabbat; dog følte han sig ikke skyldig, fordi han havde adlydt befalingen fra én, som havde en sådan magt fra Gud. Han svarede dristigt: „Det var ham, som gjorde mig rask, der sagde til mig: Tag din båre og gå.“ De spurgte ham, hvem det var, der havde gjort dette, men han kunne ikke sige dem det. Disse

rådsherrer vidste godt, at der kun fandtes én, som havde vist sig i stand til at gøre dette mirakel; men de ønskede et direkte bevis for, at det var Jesus, for at de kunne få ham dømt som sabbatsbryder. Efter deres bedømmelse havde han ikke blot overtrådt loven ved at helbrede den syge på en sabbat, men han havde begået helligbrøde ved at byde ham bære sin seng bort.

Jøderne havde forvansket loven, så den var blevet til et trældommens åg. Deres meningsløse krav havde gjort dem berygtede blandt andre folkeslag. Specielt Sabbatten var blevet omgærdet af alle former for meningsløse restriktioner. For dem var den ingen fryd, Herrens hellige og ærede dag. De skriftkloge og farisæerne havde gjort overholdelsen af den til en utålelig byrde. En jøde havde ikke lov til at tænde op endsige blot tænde et lys på sabbatsdagen. Som følge heraf var folket blevet afhængigt af hedningerne med hensyn til mange tjenester, som deres forordninger forbød dem selv at udføre. Det faldt dem ikke ind, at hvis disse handlinger var syndige, så var de, der benyttede andre til at udføre dem, lige så skyldige, som hvis de selv havde gjort arbejdet. De mente, at frelsen var forbeholdt jøderne, og at de andres tilstand i forvejen var så håbløs, at den ikke kunne blive værre. Men Gud har ikke givet befalinger, som ikke kan adlydes af alle. Hans lov billiger ingen urimelige eller egoistiske restriktioner.

I templet mødte Jesus manden, der var blevet helbredt. Han var kommet for at bringe et syndoffer og desuden et takoffer for den store barmhjertighed, der var blevet vist ham. Da Jesus så ham blandt de tilbedende, gav han sig til kende og sagde disse advarende ord: „Nu er du blevet rask; synd ikke mere, for at der ikke skal ske dig noget værre."

Anklaget for sabbatsbrud

Den helbredte mand var ovenud lykkelig over at træffe sin velgører. Uvidende om fjendskabet mod Jesus fortalte han farisæerne, der havde spurgt ham, at det var denne mand, som havde helbredt ham. „Derfor gav jøderne sig til at forfølge Jesus, fordi han havde gjort dette på en sabbat."

Jesus blev ført for Sanhedrin for at svare på anklagen om sabbatsbrud. Hvis jøderne på dette tidspunkt havde været et uafhængigt folk, kunne en sådan anklage have været brugt til at få ham henrettet. Deres underkastelse under romerne forhindrede dette. Jøderne havde ikke magt til at idømme dødsstraf, og de beskyldninger, som de fremførte mod Kristus, ville ikke have nogen vægt ved en romersk domstol. Der var imidlertid andre ting, som de håbede at opnå. Trods deres bestræbelser på at modarbejde hans gerning var Kristus, selv i Jerusalem, ved at vinde en indflydelse over folket, som var større end deres egen. Et stort antal mennesker, som ikke interesserede sig for de skriftkloges ordgyderi, følte sig tiltrukket af hans lære. De kunne forstå hans ord, og deres hjerter fik hjælp og trøst. Han talte ikke om Gud som en hævnende dommer, men som en kærlig far, og han åbenbarede dem Guds billede, som det afspejlede sig i ham selv. Hans ord var som balsam for det sårede sind. Ved både sit ord og sine barmhjertighedsgerninger brød han den

undertrykkende magt fra de gamle overleveringer og de menneskeskabte bud og forkyndte Guds kærlighed i dens uudtømmelige rigdom.

I en af de første profetier om Kristus står der skrevet: „Scepteret viger ikke fra Juda, staven ikke fra hans fødder, til der kommer en hersker, ham skal folkene adlyde.“ Folket flokkedes om Jesus. Mængdens imødekommende hjerter tog hellere imod læren om kærlighed og godhed end mod de strenge ceremonier, som præsterne forlangte. Hvis ikke præsterne og de skriftkloge havde grebet ind, ville hans lære have bevirket en reformation, som denne verden aldrig har oplevet. Men for at kunne bevare deres egen magt besluttede disse ledende mænd at nedbryde Jesu indflydelse over folket. Anklagerne mod ham ved Sanhedrin og en offentlig fordømmelse af hans lære ville hjælpe til at udvirke dette; for folket nærede stadig stor ærbødighed for deres åndelige vejledere. Hvem der end vovede at fordømme de rabbinske krav eller forsøge at lette de byrder, de havde pålagt folket, blev betragtet som skyldig i ikke blot gudsbespottelse, men også forræderi. På grundlag heraf håbede de skriftkloge at vække mistanke mod Jesus. De fremlagde det, som om han forsøgte at nedbryde de grundfæstede skikke og således forårsagede splittelse blandt folket og banede vejen for en fuldstændig underkastelse under romerne.

Men de planer, som de skriftkloge arbejdede så nidkært for at udføre, kom fra et andet råd end Sanhedrin. Da det ikke var lykkedes for Satan at besejre Kristus i ørkenen, forenede han alle kræfter i at modarbejde ham i hans gerning og forhindre hans arbejde. Hvad han ikke kunne udrette ved direkte, personlige anstrengelser, besluttede han at effektuere ved list. Ikke så snart havde han trukket sig fra striden i ørkenen, før han i samråd med sine medsammensvorne engle udpønsede planer om i endnu højere grad at forblinde det jødiske folk, så de ikke kunne genkende deres Frelser. Han planlagde at arbejde gennem sine jordiske hjælpere inden for den religiøse verden, ved at lade sit eget fjendskab mod sandhedens forkæmper gennemtrænge dem. Han ville få dem til at afvise Kristus og gøre hans tilværelse så bitter som muligt i håb om helt at få ham til at miste modet. Og Israels ledere blev Satans redskaber i kampen mod Frelseren.

Jesus var kommet for at „løfte loven til højhed og ære.“ Han skulle ikke mindske dens værdighed, men ophøje den. Skriften siger: „Han bliver ikke svag og knækkes ikke, til han har ført retten igennem på jorden.“ Han var kommet for at befri sabbatten for disse belastende krav, der havde gjort den til en forbandelse i stedet for en velsignelse.

Af denne grund havde han valgt sabbatten til at udføre helbredelseshandlingen ved Betesda. Han kunne lige så godt have helbredt den syge på en hvilken som helst anden dag i ugen; eller han kunne simpelt hen have helbredt ham uden at befale ham at bære sin seng bort. Men dette ville ikke have givet ham de muligheder, som han ønskede. Der var en klog hensigt med enhver af Kristi handlinger, mens han levede på jorden. Alt, hvad han gjorde, var betydningsfuldt i sig selv og i sin belæring. Blandt de syge ved dammen, udvalgte han det værste tilfælde at udføre sin helbredende kraft på og bød så manden bære sin seng gennem byen for at bekendtgøre de store ting, der var sket med ham. Dette ville rejse

spørgsmålet om, hvad man havde lov til at gøre på en sabbat, og bane vejen for ham til at fordømme de jødiske krav med hensyn til Herrens dag og erklære deres traditioner ugyldige.

Jesus forklarede dem, at helbredelse af syge var i overensstemmelse med sabbatsloven. Det var i overensstemmelse med den gerning, der udføres af Guds engle, som uophørligt stiger ned og op mellem Himmelen og jorden for at lindre menneskehedens lidelser. Jesus sagde: „Min fader arbejder stadig, og jeg arbejder også". Alle dage tilhører Gud, og han bruger dem til at udføre sine planer med menneskeslægten. Hvis jødernes fortolkning af loven var rigtig, havde Jehova begået en fejl; han, hvis arbejde havde frembragt og opretholdt enhver form for liv, siden han grundlagde jorden. Så måtte han, der havde sagt, at hans arbejde var såre godt, og som indstiftede sabbatten til minde om dets fuldendelse, sætte en tidsramme for sin gerning og standse universet i dets evige gang.

Skulle mon Gud forbyde solen at udrette sin gerning på sabbatsdagen og forbyde dens milde stråler at opvarme jorden og give næring til planteverdenen? Skulle systemet af verdener gå i stå på denne hellige dag? Mon han skulle befale vandløbene ikke at vande markerne og skovene og byde havets bølger standse deres uophørlige ebbe og flod? Skulle hveden og majsen holde op med at vokse og modnende klynger udsætte deres purpurfarvede blomstring? Måtte træerne og blomsterne ikke knoppes eller blomstre på sabbatsdagen?

Hvis dette var tilfældet, ville mennesker gå glip af jordens afgrøde og de velsignelser, som gør livet attråværdigt. Naturen må fortsætte sit uforanderlige forløb. Gud kunne ikke et øjeblik tage sin hånd bort, uden at mennesker ville besvime og dø. Også mennesket har en gerning at gøre på denne dag. Der skal sørges for livsnødvendigheder, syge skal plejes, nødlidendes behov skal dækkes. Den, som undlader at lindre lidelse på sabbatten, vil ikke blive regnet for at være skyldfri. Guds hellige hviledag blev til for menneskets skyld, og barmhjertighedsgerninger er i fuldkommen harmoni med dens intentioner. Gud ønsker ikke, at hans skabninger skal lide én times smerte, hvis den kan lindres på sabbatten eller nogen anden dag.

Forventningerne til Gud er tilmed større på sabbatsdagen end på nogen af de andre dage. Så forlader hans folk deres sædvanlige beskæftigelse og tilbringer tiden med eftertanke og tilbedelse. De beder ham om mere på sabbatten end på de andre dage. De ønsker hans særlige opmærksomhed, og hans største velsignelser. Gud venter ikke på, at sabbatten skal være til ende, før han opfylder disse bønner. Himmelens gerning standser aldrig, og mennesker burde aldrig hvile i stedet for at gøre noget godt. Det er ikke tanken, at sabbatten skal være en tid med unyttig uvirksomhed. Loven forbyder verdsligt arbejde på Herrens hviledag; det hårde arbejde for livets ophold, skal standse; intet arbejde for verdslig fornøjelse eller profit er tilladt på denne dag. Men ligesom Gud hørte op med sit skaberværk og hvilede på sabbatsdagen og velsignede den, sådan skal mennesker forlade det daglige livs beskæftigelse og vie disse hellige timer til sund hvile, til tilbedelse og gode gerninger.

Kristi gerning med at helbrede de syge var i fuldkommen overensstemmelse med loven. Den ærede Sabbatten.

Stemplet som gudsbespotter

Jesus krævede den samme som Gud til at udføre en gerning, som var lige så hellig og af samme art som den, hans Fader beskæftigede sig med i Himmelen. Men farisæerne blev endnu mere ophidsede. Ikke alene havde han efter deres opfattelse overtrådt loven, men ved at kalde Gud for „min Fader" havde han erklæret, at han var ligeværdig med Gud.

Hele jødefolket kaldte Gud deres Fader, og derfor ville de ikke være blevet så rasende, hvis Kristus blot havde sagt, at han havde en tilsvarende relation til Gud. Men de beskyldte ham for blasfemi og viste derved, at de forstod, at han gjorde fordring på det i ordets højeste betydning.

Kristi modstandere havde ingen argumenter til at imødegå de sandheder, med hvilke han ramte deres samvittighed. De kunne kun citere deres skikke og traditioner, og disse forekom svage og uden substans sammenlignet med de argumenter, som Jesus havde hentet fra Guds ord og naturens uophørlige kredsløb. Hvis de skriftkloge havde følt noget ønske om at tage imod lyset, ville de have været overbevist om, at Jesus talte sandhed. Men de undgik de ting, han påpegede om sabbatten, og søgte at vække vrede mod ham, fordi han hævdede at være ligestillet med Gud. Rådsherrernes raseri var grænseløst. Hvis de ikke havde været bange for folket, ville præsterne og de skriftkloge have dræbt Jesus på stedet. Men folkestemningen var helt på hans side. Mange kendte Jesus som den ven, der havde helbredt deres sygdomme og trøstet dem i deres sorger, og de fandt hans helbredelse af den syge ved Betesda berettiget. Derfor var myndighederne for en tid tvunget til at lægge en dæmper på deres had.

Jesus vidner om sin guddomsmagt

Jesus tilbageviste anklagen for blasfemi. Han sagde: Min autoritet til at gøre de gerninger, som I anklager mig for, består i, at jeg er Guds Søn og ét med ham i natur, vilje og formål. I hele hans skaberværk og hans forsyn samarbejder jeg med Gud. „Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre."

Præsterne og rabbinerne gik i rette med Gud Søn for netop den gerning, han var blevet sendt til jorden for at udføre. Ved deres synder havde de skilt sig fra Gud og færdedes i deres hovmod uafhængigt af ham. De følte sig selvtilstrækkelige i alle ting og indså intet behov for højere visdom til at lede deres handlinger. Men Guds Søn havde overgivet sig til Faderens vilje og var afhængig af hans magt. Så fuldstændigt var Kristus befriet for selvet, at han ingen planer lagde for sig selv. Han accepterede Guds planer med ham, og dag for dag åbenbarede Faderen sine planer. Sådan burde vi også stole på Gud, så vort liv kunne blive en enkel efterlevelse af hans vilje.

Da Moses skulle til at bygge helligdommen som bolig for Gud, fik han anvisning på at indrette alt efter det forbillede, der var blevet vist ham på bjerget. Moses var fuld af iver efter at gøre Guds vilje. De mest talentfulde og dygtige mænd stod parat til at følge hans anvisninger. Men alligevel måtte han ikke lade lave en bjælde, et granatæble, en kvast, et forhæng eller noget kar til helligdommen, uden at alt svarede til det forbillede, Gud havde vist ham.

Gud kaldte ham op på bjerget og åbenbarede himmelske ting for ham. Herren overskyggede ham med sin egen herlighed, så han kunne se forbilledet, og alting blev fremstillet i overensstemmelse hermed. For Israel, som Gud havde ønsket at gøre til sin bolig, havde han ligeledes åbenbaret sit ærefulde karakterideal. Forbilledet blev vist dem på bjerget, da loven blev givet fra Sinaj, og da Herren passerede forbi Moses og forkyndte: „Herren, Herren er en barmhjertig og nådig Gud, sen til vrede og rig på troskab og sandhed. Han bevarer troskab i tusind slægtled, tilgiver skyld og overtrædelse og synd.“

Israel havde valgt at gå sine egne veje. De havde ikke bygget efter forbilledet; men Kristus, det sande tempel for Gud, formede hver detalje af sit jordiske liv i harmoni med Guds ideal. Han sagde: „Jeg ønsker at gøre din vilje, Gud, din lov er i mit indre.“ Sådan kan vore karakterer opbygges til at være „en bolig for Gud i Ånden.“ Vi må gøre alt efter „det forbillede“ , vi har fået, og det er Kristus, som „led for jeres skyld og efterlod jer et eksempel, for at I skal følge i hans fodspor“ .

Kristi ord lærer os, at vi skal betragte os som uløseligt forbundne med vor Far i Himmelen. Hvordan vor position end er, så er vi afhængige af Gud, som holder alle skæbner i sin hånd. Han har udpeget os til vor gerning og har udstyret os med evner og muligheder til dette arbejde. Så længe vi overgiver viljen til Gud og stoler på hans kraft og visdom, vil vi blive ført ad trygge veje for at opfylde vor del af hans store plan. Men den, som vil stole på sin egen visdom og kraft, skiller sig fra Gud. I stedet for at arbejde i harmoni med Kristus fuldbyrder han, hvad Guds og menneskers fjende tilsigter.

Frelseren forsatte: „For hvad Faderen gør, det samme gør også Sønnen. … For ligesom Faderen oprejser de døde og gør dem levende, således gør også Sønnen dem levende, han vil.“ Saddukæerne troede, at der ikke ville ske nogen opstandelse af legemet; men Jesus siger til dem, at en af hans Faders største gerninger er at opvække døde, og at han selv har magt til at gøre det samme. „Den time kommer, ja, den er nu, da de døde skal høre Guds søns røst, og de, der hører den, skal leve.“

Farisæerne troede på de dødes opstandelse. Kristus erklærer, at allerede nu er magten, som giver de døde liv, iblandt dem, og de skal komme til at se dens manifestation. Denne opstandelseskraft er den samme, som giver liv til dem, der er „døde i .. overtrædelser og synder“ . Denne livets ånd i Kristus Jesus, „hans opstandelses kraft“ frigør mennesker „fra syndens og dødens lov“ . Det ondes herredømme er brudt, og ved tro bevares vi fra synd.

Den, som åbner sit hjerte for Kristi Ånd, får del i denne mægtige kraft, som skal få hans legeme til at opstå af graven.

.Myndighed til at holde dom

Den beskedne nazaræer gør nu sin sande storhed gældende. Han hæver sig op over menneskeheden, kaster syndens og skammens klædning af sig og åbenbarer sig som den, englene ærer, som Guds Søn, der er ét med universets Skaber. Hans tilhørere er som tryllebundne. Aldrig har noget menneske talt ord som disse eller optrådt med en sådan kongelig værdighed. Hans udtalelser er klare og tydelige og forkynder fuldt ud hans mission og verdens forpligtelser. „Faderen dømmer heller ingen, men hele dommen har han overdraget til Sønnen, for at alle skal ære Sønnen, ligesom de ærer Faderen. Den, der ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som har sendt ham. … For ligesom Faderen har liv i sig selv, således har han også givet Sønnen at have liv i sig selv.

Og han har givet ham magt til at holde dom, fordi han er Menneskesøn.“ Præsterne og rådsherrerne havde gjort sig til dommere for at fordømme Kristi gerning, men han erklærede at være deres dommer og hele verdens dommer. Verden er blevet overgivet til Kristus, og enhver velsignelse fra Gud kommer gennem ham til den faldne slægt. Han var genløseren både før og efter, at han blev menneske. Så snart der var synd, var der også en Frelser. Han har skænket lys og liv til alle, og enhver skal dømmes efter det mål af lys, han har fået. Han som er verdens lys, og som har fulgt hver enkelt med det mest indtrængende kald i forsøg på at vinde ham fra synd til hellighed, han er på én gang både talsmand og dommer. Lige siden starten på den store strid i Himmelen, har Satan opretholdt sin sag gennem bedrag, og Kristus har arbejdet for at afsløre hans planer og bryde hans magt. Han, som har oplevet bedrageren og gennem alle tider har søgt at vriste de fangne ud af hans hånd, han skal fælde dommen over hvert eneste menneske.

Og Gud „har givet ham magt til at holde dom, fordi han er Menneskesøn.“ Fordi han har smagt bærmen af menneskelige lidelser og fristelser og forstår menneskers svagheder og synder; fordi han for vor skyld sejrrigt modstod Satans fristelser og vil handle retfærdigt og mildt med dem, som hans eget blod er blevet udgydt for at frelse. Derfor er Menneskesønnen udpeget til at afsige dommen!

Kristi mission var dog ikke dom, men frelse. „Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham.“ Og over for Sanhedrin erklærede Jesus: „Den, der hører mit ord og tror ham, som har sendt mig, har evigt liv og kommer ikke for dommen, men er gået over fra døden til livet.“

Kristus bød sine tilhørere ikke at undres og forklarede dem i endnu større omfang fremtidens mysterier. „Den time kommer,“ sagde han, „da alle de, der er i gravene, skal høre hans røst og gå ud af dem — de, der har øvet det gode, for at opstå til liv, men de, der har gjort det onde, for at opstå til dom.“

Det var denne forsikring om det fremtidige liv, som Israel så længe havde ventet på, og som de havde håbet på at modtage ved Messias' komme. Det eneste lys, som kan oplyse gravens mørke, skinnede for dem. Men egenrådighed er blind. Jesus havde krænket de skriftkloges traditioner og tilsidesat deres autoritet, og de ville ikke tro på ham.

Uvidenhed om den hellige skrift

Tidspunktet, stedet, anledningen og de stærke følelser, som forsamlingen var gennemtrængt af, bidrog samlet til at gøre Jesu ord foran Sanhedrin endnu mere imponerende. Folkets højeste gejstlige øvrighed stræbte ham efter livet, som havde erklæret at være Israels Frelser. Sabbattens Herre stod anklaget ved en jordisk domstol for at svare på beskyldningen om at bryde sabbatsloven. Da han så frygtløst forkyndte sin mission, betragtede hans dommere ham med undren og raseri; men hans ord lod sig ikke gendrive. De kunne ikke dømme ham. Han benægtede præsternes og rabbinernes til at udspørge ham eller til at blande sig i hans gerning. De havde ikke en sådan myndighed. Deres påstande var baseret på deres eget hovmod og arrogance. Han nægtede at erklære sig skyldig i deres anklager, eller at lade sig udspørge af dem.

I stedet for at undskylde det, de beklagede sig over, eller forklare sin hensigt med at gøre det, vendte Jesus sig mod rådsherrerne, og den anklagede blev til anklageren. Han dadlede dem for deres hjerters hårdhed og deres manglende kendskab til skrifterne. Han sagde, at de havde afvist Guds ord, eftersom de havde afvist den, som Gud har udsendt „I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig."

Hver eneste side af de gammeltestamentlige skrifter, hvad enten det gælder historie, forskrifter eller profetier, udstråler Guds Søns herlighed. Eftersom det var af guddommelig iværksættelse, var hele det jødiske system en komprimeret profeti om evangeliet. Om Kristus „vidner alle profeterne" . Fra den forjættelse der blev givet til Adam, og ned gennem patriarkernes slægt og lovens tidsperiode, kastede Himmelen sit strålende lys over Frelserens fodspor. Seere så stjernen over Betlehem, den kommende fredsfyrste, mens fremtidens begivenheder viste sig for dem i et gådefuldt optog. Gennem ethvert offer forkyndtes Kristi død. I hver sky af røgelse opsteg hans retfærdighed. Ved hver jubelfest genlød hans navn i basunernes klang. I det ærefrygtindgydende mysterium om det allerhelligste fandtes hans herlighed.

Jøderne var i besiddelse af Skrifterne og mente, at de ved deres overfladiske kendskab til ordet ejede evigt liv. Men Jesus sagde: „Hans ord lader I ikke blive i jer." Efter at have vraget Kristus i hans ord forkastede de ham personligt. „Og dog vil I ikke komme til mig og få liv," sagde han.

Jødernes ledere havde studeret de profetiske skrifters lære om Messias' rige; men de havde ikke gjort det med et oprigtigt ønske om at lære sandheden at kende, men i den hensigt at finde beviser til støtte for deres ambitiøse forhåbninger. Da Kristus kom på en helt anden måde, end de ventede, ville de ikke anerkende ham, og for at retfærdiggøre sig

selv forsøgte de at bevise, at han var en bedrager. Da de først én gang var slået ind på denne vej, var det en let sag for Satan at bestyrke dem i deres modstand mod Kristus. Netop de ord, som de burde have taget imod som beviser for hans guddommelighed, blev fejlfortolket og rettet imod ham. Således forvandlede de Guds sandhed til en løgn, og jo mere direkte Frelseren talte til dem gennem sine barmhjertige handlinger, jo mere målbevidst modstod de lyset.

Jesus sagde: „Min ære vil jeg ikke have fra mennesker." Det var ikke Sanhedrins indflydelse, og det var ikke deres bifald, han ønskede. Deres samtykke kunne ikke tjene ham til ære. Han var selv udstyret med Himmelens ære og autoritet. Hvis han havde ønsket det, ville engle være kommet for at hylde ham, og Faderen ville atter have bekræftet hans guddommelighed. Men for deres egen skyld, for folkets skyld, hvis ledere de var, ønskede han, at jødernes rådsherrer ville erkende hans sande natur og tage imod den velsignelse, han var kommet for at bringe dem.

„Jeg er kommet i min faders navn, og I tager ikke imod mig; hvis en anden kommer i sit eget navn, skal I nok tage imod ham." Jesus kom ved Guds bemyndigelse, i hans billede, opfyldte hans ord og søgte hans ære. Alligevel blev han ikke anerkendt af Israels ledere. Men hvis andre kom, der udgav sig for at være Kristus, men handlede efter deres egen vilje og søgte deres egen ære, så ville de anerkende dem. Og hvorfor? Fordi den, som søger sin egen ære, appellerer til ønsket om selvforherligelse hos andre. Den slags appeller kunne jøderne reagere på. De ville anerkende den falske lærer, fordi han smigrede deres stolthed ved at bifalde de meninger og traditioner, som de værdsatte højt. Men Kristi lære faldt ikke sammen med deres forestillinger. Den var åndelig og krævede selvopofrelse. Derfor ville de ikke tage imod den. De kendte ikke Gud, og hans stemme gennem Kristus lød som en fremmed for dem.

Er det ikke det samme, der gentager sig i vore dage? Findes der ikke mange, selv religiøse vejledere, der forhærder deres hjerter mod Helligånden, så det bliver umuligt for dem at genkende Guds røst? Forkaster de ikke også Guds ord, for at holde fast i deres egne traditioner?

„Havde I troet Moses, ville I have troet mig," sagde Jesus, „for det var mig, han skrev om. Men tror I ikke hans skrifter, hvordan skal I så tro mine ord?" Det var Kristus, der gennem Moses havde talt til Israel. Hvis de havde lyttet til den guddommelige røst, der talte til dem gennem deres store fører, ville de have genkendt den i Kristi lære. Hvis de havde troet Moses, ville de også have troet på ham, om hvem Moses skrev.

Jesus vidste, at præsterne og de skriftkloge havde besluttet at tage hans liv; men alligevel forklarede han dem tydeligt, at han var ét med Faderen og om sit forhold til verden. De så, at der ikke fandtes nogen undskyldning for deres modstand mod ham, men alligevel var deres brændende had ikke til at slukke. De blev grebet af frygt, da de oplevede den

overbevisende kraft, der var over hans fremtræden; men de modstod hans ord og forskansede sig i mørket.

Det var på ingen måde lykkedes dem at undergrave Jesu myndighed eller bortlede respekten for og opmærksomheden mod ham hos folket, af hvem mange lod sig overbevise af hans ord. Rådsherrerne selv havde følt sig stærkt fordømt, da han havde talt til deres dårlige samvittighed; men dette gjorde kun deres følelser endnu mere bitre imod ham. De var fast besluttede på at tage hans liv. De sendte bud ud over hele landet for at advare folk mod Jesus som en bedrager. Spioner blev sendt ud for at holde øje med ham og indberette, hvad han sagde og gjorde. I sandhed stod den dyrebare Frelser nu under korsets skygge.

KAPITEL 22 - JOHANNES' FÆNGSLING OG DØD

Kapitlet er bygget op over Matt 11,1-11; 14,1-11; Mark 6,17-28; Luk 7,19-28. Johannes Døber havde været den første til at forkynde Kristi rige, og han var også den første, der kom til at lide. Fjernt fra ørkenens frie luft og de store skarer, der betaget havde lyttet til hans ord, var han nu indespærret i et underjordisk fangehul. Han var blevet fange i Herodes Antipas' fæstning. Johannes havde udfoldet meget af sin virksomhed i landet øst for Jordan, som var under Antipas' herredømme. Herodes havde selv lyttet til Døberens prædiken. Den udsvævende konge havde skælvet ved at høre kaldet til omvendelse. „For Herodes var bange for Johannes, da han vidste, at han var en retfærdig og hellig mand, … og hver gang han hørte på ham, blev han meget anfægtet, men han hørte gerne på ham." Johannes holdt fast ved sin tro over for ham og fordømte hans syndige forbindelse med Herodias, som var hans broders hustru. En tid gjorde Herodes svage forsøg på at bryde den syndens lænke, som bandt ham; men Herodias fik ham endnu fastere i sine garn og fik hævnet sig på Døberen ved at formå Herodes til at kaste ham i fængsel.

I fængsel for troskab mod pligten

Johannes havde levet et aktivt liv, og fængslets mørke og lediggang var en tung byrde for ham. Efterhånden som uge efter uge svandt hen, uden at der skete nogen forandring, blev han grebet af modløshed og tvivl. Hans disciple svigtede ham ikke. De fik tilladelse til at besøge ham i fængslet, og de bragte ham efterretninger om Jesu gerninger og fortalte, hvordan folket flokkedes om ham. Men de forstod ikke, hvorfor denne nye lærer, hvis han var Messias, ikke gjorde noget for at få Johannes frigivet. Hvordan kunne han tillade, at hans trofaste budbringer blev berøvet friheden og måske endog livet?

Disse spørgsmål var ikke uden virkning. Johannes blev grebet af en tvivl, som ellers aldrig ville være opstået. Satan frydede sig over at høre disciplenes ord og over at se, hvordan de pinte Herrens sendebud. Hvor ofte sker det ikke, at de, som mener at være en god mands venner, og som er ivrige efter at vise ham deres troskab, viser sig at være hans farligste fjender! Hvor ofte bringer deres ord ikke nedtrykthed og modløshed i stedet for at styrke troen! Ligesom Frelserens disciple vidste Johannes Døber heller ikke helt, hvordan Kristi rige skulle forstås. Han ventede, at Jesus skulle bestige Davids trone, og efterhånden som tiden gik, og Frelseren ikke gjorde krav på kongelig myndighed, blev Johannes forvirret og bekymret. Han havde forkyndt for folket, at Esajas' profeti måtte opfyldes, for at Herrens vej kunne blive beredt: at bjergene og bakkerne skulle blive lave, det krogede gøres lige og de ujævne steder blive jævne. Han havde set frem til, at højborgene for menneskelig stolthed og magt skulle væltes, og han havde peget på Messias, som den, der havde magten til at rense grundigt ud, samle hveden i sin lade og brænde avnerne med en uudslukkelig ild. Ligesom profeten Elias, i hvis ånd og kraft han var kommet til Israel, ventede han, at Herren skulle åbenbare sig som en Gud, der giver sit svar med ild.

I sin gerning som døber stod han som en frygtløs revser af synd, både hos høj og lav. Han havde vovet at konfrontere kong Herodes med en klar irettesættelse for hans synd. Han

havde ikke regnet sit eget liv for dyrebart, hvis han kunne fuldføre det hverv, der var blevet ham tildelt. Og nu spejdede han fra sit fangehul efter løven af Judas stamme, der skulle nedbryde undertrykkerens hovmod og udfri de fattige og grædende. Men Jesus lod til at være tilfreds med at samle disciple omkring sig og helbrede og undervise folket. Han spiste ved toldernes bord, mens det romerske åg for hver dag hvilede tungere på Israel; mens kong Herodes og hans onde elskerinde gjorde, hvad de havde lyst til, og råbene fra de fattige og lidende steg op til himmelen.

Fristet til tvivl og modløshed

For profeten fra ørkenen forekom alt dette at være et mysterium, der oversteg hans fatteevne. Der var timer, hvor dæmoners hvisken pinte hans sind, og hvor skyggen af en forfærdelig frygt krøb ind over ham. Kunne det være muligt, at den længe ventede befrier endnu ikke havde vist sig? Og hvad betød så det budskab, som han selv var blevet tilskyndet til at forkynde? Johannes var blevet dybt skuffet over resultatet af sin mission. Han havde forventet, at budskabet fra Gud ville have den samme virkning, som dengang loven blev læst op på Josias' og Ezras tid ; at der ville følge et tilbundsgående arbejde med anger og efterfølgende omvendelse til Herren. Hele hans liv havde været viet til, at dette kald skulle lykkes. Havde det alt sammen været forgæves?

Johannes var foruroliget over at se, at hans egne disciple af kærlighed til ham var ved at miste troen på Jesus. Havde hans arbejde for dem været forgæves? Havde han ikke været tro i sit kald, siden han nu var afskåret fra at kunne arbejde? Hvis den lovede frelser var kommet og Johannes var blevet fundet tro mod sit kald, ville Jesus så ikke omstyrte undertrykkerens magt og atter sætte sit sendebud fri?

Men Døberen gav ikke afkald på sin tro på Kristus. Erindringen om stemmen fra Himmelen og duen, der dalede ned, Jesu pletfrie renhed, Helligåndens kraft, der havde hvilet over Johannes, da han var i Frelserens nærhed, og de profetiske skrifters vidnesbyrd; alt vidnede om, at Jesus fra Nazaret var den lovede frelser.

Johannes ville ikke drøfte sin tvivl og sine bekymringer med sine venner. Han besluttede at sende bud til Jesus og spørge ham selv. Dette betroede han to af sine disciple i håb om, at en samtale med Frelseren ville styrke deres tro, og bringe vished til deres brødre. Og han længtes efter et par ord fra Kristus, stilet direkte til ham.

Disciplene kom til Jesus med deres budskab: „Er du den, som kommer, eller skal vi vente en anden?"

Hvor var det kort tid siden, at Døberen havde peget på Jesus og forkyndt: „Se, dér er Guds lam, som bærer verdens synd." „Han, som kommer ester mig, har været der forud for mig." Og nu dette spørgsmål: „Er du den, som kommer?" Dette var enormt bittert og skuffende for den menneskelige natur. Hvis det ikke var muligt for Johannes, den trofaste

forløber, at forstå Kristi mission, hvad kunne så forventes af den egoistiske menneskemængde?

Frelseren besvarede ikke straks disciplenes spørgsmål. Alt imens de stod og undrede sig over hans tavshed, kom syge og lidende til ham for at blive helbredt. Blinde famlede sig vej gennem skaren; syge fra alle samfundslag — nogle banede sig selv vej, andre blev båret af deres venner — pressede ivrigt på for at komme hen i nærheden af Jesus. Den mægtige læges stemme trængte ind i døve ører. Et ord, en berøring af hans hånd åbnede blindes øjne, så de så dagens lys, naturens skønhed, vennernes ansigter og befrierens ansigt. Jesus fordrev sygdomme og feber. Hans stemme nåede de døendes ører, og de rejste sig op, sunde og raske. Ustyrlige sindssyge adlød hans ord, deres vanvid forlod dem, og de tilbad ham. Samtidig med, at han helbredte deres sygdomme, underviste han menneskene. De fattige bønder og arbejdere, der af de skriftkloge blev skyet som urene, flokkedes om ham, og han fortalte dem om det evige liv.

Således forløb dagen, og Johannes' disciple så og hørte det alt sammen. Til sidst kaldte Jesus dem hen til sig og bad dem gå til Johannes og fortælle, hvad de havde været vidne til, og han tilføjede: „Salig er den, der ikke forarges på mig!" Beviset på hans guddommelighed fremgik af dens direkte bearbejdelse af den lidende menneskeheds behov. Hans herlighed viste sig ved, at han nedlod sig til vor lave stand.

Disciplene overbragte budskabet, og det var tilstrækkeligt. Johannes mindedes profetien om Messias: „Gud Herrens ånd er over mig, fordi Herren har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige og lægedom til dem, hvis hjerte er knust, for at udråbe frigivelse for fanger og løsladelse for lænkede, for at udråbe et nådeår fra Herren." Kristi gerninger afslørede ikke blot, at han var Messias, men de viste, på hvilken måde hans rige skulle oprettes. Johannes oplevede den samme sandhed, som havde vist sig for Elias i ørkenen, da „en voldsom og kraftig storm, der splintrede bjerge og knuste klipper, men Herren var ikke i stormen. Efter stormen kom et jordskælv, men Herren var ikke i jordskælvet. Efter jordskælvet kom en ild, men Herren var ikke i ilden." Men efter ilden talte Gud til profeten ved „en sagte susen" . Således skulle også Jesus udrette sin gerning, ikke ved våbenlarm og omstyrtede troner og riger, men ved at tale til menneskers hjerter gennem et liv i barmhjertighed og selvopofrelse.

Princippet i Døberens eget selvfornægtende liv var princippet i Messias' kongedømme. Johannes vidste udmærket, hvor fremmedartet alt dette var for de principper og forhåbninger, Israels ledere havde. Hvad, der for ham var et overbevisende vidnesbyrd om Kristi guddommelighed, ville være uden beviskraft for dem. De søgte efter en Messias, som ikke var blevet dem lovet. Johannes indså, at Jesu mission kun ville fremkalde had og fordømmelse hos dem. Han kunne som forløber nøjes med blot at drikke af det bæger, som Kristus selv måtte tømme til sidste dråbe.

Frelserens ord: „Salig er den, der ikke forarges på mig!“ var en mild bebrejdelse til Johannes. Den var ikke spildt på ham. Nu, hvor han mere klart forstod, hvad Kristi mission bestod i, overgav han sig til Gud til liv eller død alt efter, hvordan han bedst kunne tjene den sag, han elskede.

Jesus ærer Johannes

Da sendebudene var taget afsted, talte Jesus til folket om Johannes. Frelseren havde den dybeste medfølelse med det trofaste vidne, der nu var indespærret i Herodes' fangehul. Han ville ikke lade folket blive i den tro, at Gud havde svigtet Johannes, eller at hans tro havde svigtet i prøvens stund. „Hvad gik I ud i ørknen for at se?“ sagde han. „Et siv, der svajer for vinden?“

De høje siv, der voksede ved Jordanfloden, og som bøjede sig for ethvert vindpust, var et rammende billede på de skriftkloge, der med kritik og fordømmelse havde været vidne til Døberens virksomhed. De svajede hid og did alt efter, hvordan folkestemningens vind blæste. De ville ikke ydmyge sig selv ved at tage imod Døberens budskab, men af frygt for folket vovede de heller ikke åbenlyst at modsætte sig hans gerning. Men Guds sendebud havde ikke en sådan fej holdning. De skarer, der var forsamlede om Kristus, havde været vidne til Johannes' arbejde. De havde hørt hans frygtløse fordømmelse af synd. Johannes havde talt med den samme ligefremhed til såvel de selvretfærdige farisæere og de saddukæiske præster som til kong Herodes og hans hof, til fyrster og soldater, toldere og bønder. Han var ikke et svajende siv, der bøjede sig efter menneskers fordomme eller velvilje. I sit fængsel var han den samme i sin troskab mod Gud og sin nidkærhed for retfærdighed, som da han prædikede Guds budskab i ødemarken. Hans troskab mod principperne var klippefast.

Jesus fortsatte: „Nej, hvad gik I ud for at se? Et menneske i fornemme klæder?

Se, de, der bærer fornemme klæder, findes i kongeslottene.“ Johannes var blevet kaldet til at dadle sin tids synd og udskejelser, og hans simple klædedragt og selvfornægtende liv harmonerede med karakteren af hans mission. Kostbare klæder og dette livs luksus tilkommer ikke Guds tjenere, men dem, som lever „i kongeslottene“, denne verdens herskere, som magt og rigdom hører til. Jesus ønskede at henlede opmærksomheden på modsætningen mellem Johannes' klædedragt og den, der blev båret af præsterne og rådsherrerne. Disse embedsmænd klædte sig i rige dragter og bar kostbare smykker. De elskede at føre sig frem og håbede at forblænde folket og således fremtvinge større hensyntagen. De ivrede mere efter at vinde menneskers beundring end efter at opnå den hjertets renhed, der kunne vinde Guds bifald. Således afslørede de, at deres loyalitet ikke gjaldt Gud, men verdens fyrste.

„Nej, hvad gik I ud for at se“ sagde Jesus: „En profet? Ja, jeg siger jer, også mere end en profet. Det er om ham, der står skrevet:

Se, jeg sender min engel foran dig, han skal bane din vej for dig.

Sandelig siger jeg jer: Blandt kvindefødte er der ikke fremstået nogen større end Johannes Døber. Men den mindste i Himmeriget er større end han.“ Ved den bebudelse, Zakarias modtog før Johannes’ fødsel, havde englen sagt: „Han skal blive stor for Herren.“ Hvad er det, der efter Himmelens vurdering betegnes som storhed? Ikke det, som verden forstår ved storhed; ikke rigdom eller rang, fornem byrd eller intellektuelle gaver i sig selv. Hvis intellektuel storhed, bortset fra enhver højere betragtning, er værdig til at æres, så må vor hyldest tilfalde Satan, hvis intellektuelle evner intet menneske nogensinde har været på niveau med. Men den forvanskes ved at tjene sig selv: Jo større gaven er, desto større bliver forbandelsen. Det er moralske værdier, Gud værdsætter. Kærlighed og renhed er de karakteregenskaber, han sætter højest. Johannes var stor i Herrens øjne, da han over for rådets udsendinge, over for folket og over for sine egne disciple afholdt sig fra at søge sin egen ære, men henviste alle til Jesus som den Forjættede. Hans uselviske glæde ved at tjene Kristus er et eksempel på den højeste form for ædelhed, der nogensinde har åbenbaret sig i et menneske.

Det vidnesbyrd, der efter hans død blev givet om ham af dem, der havde hørt ham vidne om Jesus, var dette: „Ganske vist gjorde Johannes intet tegn, men alt, hvad Johannes sagde om denne mand, er sandt.“ Det blev ikke givet Johannes at kalde ild ned fra Himmelen eller at opvække døde, som Elias gjorde, og heller ikke at føre magtens stav som Moses i Guds navn. Han var udsendt for at forkynde Frelserens komme og for at kalde folket til at forberede sig til hans komme. Så trofast opfyldte han sit kald, at når folk mindedes, hvad han havde lært dem om Jesus, kunne de sige „Alt, hvad Johannes sagde om denne mand, er sandt.“ Enhver af Mesterens disciple er kaldet til at vidne om Kristus på denne måde.

Johannes Døbers rolle i frelsesplanen

Som Messias’ budbringer var Johannes „mere end en profet.“ For mens profeterne langt borte fra havde set Kristi komme, havde Johannes fået den gave at se ham, at høre vidnesbyrdet fra Himmelen om at han var Messias, og at præsentere ham for Israel som den af Gud udsendte. Alligevel sagde Jesus: „Den mindste i Himmeriget er større end han.“

Profeten Johannes var forbindelsesleddet mellem de to religiøse systemer. Han fremstod som Guds repræsentant for at påvise forbindelsen mellem loven og profeterne og kristendommen. Han var det mindre lys, der skulle efterfølges af det større. Johannes’ sind var oplyst af Helligånden, for at han skulle sprede lys over sit folk; men intet andet lys har nogensinde skinnet eller vil komme til at skinne så klart over den faldne menneskeslægt, som det, der strømmede fra Jesu eksempel og lære. Kristus og hans mission var kun blevet uklart forstået ved de symbolske ofre, der tjente som en skygge. Selv Johannes havde ikke fuldt ud fattet det fremtidige, evige liv gennem Frelseren.

Bortset fra den glæde, som Johannes fandt gennem sin gerning, havde hans liv været fyldt med sorg. Hans stemme var sjældent blevet hørt und tagen i ørkenen. Ensomheden var blevet hans lod, og han fik ikke lov at seresultatet af sit eget arbejde. Han fik ikke det privilegium at være Samkem med Kristus og være vidne til den manifestation af guddomskraft, der fulgte.det større lys. Han fik ikke lov til at se blinde blive seende, syge blive helbredt og døde vækket til live. Han så ikke det lys, der skinnede gennem hvert eneste ord fra Kristus og kastede glans over profetiernes løfter. Den mindste discipel, der så Kristi mægtige gerninger og lyttede til hans ord, var i denne forstand mere privilegeret end Johannes Døber og siges derfor at være større end han.

Gennem de store menneskeskarer, der havde lyttet til Johannes' prædiken, havde hans ry bredt sig over hele landet. Der var stor interesse for følgen af hans fængsling. På grund af hans udadlelige liv og den stærke folkestemning i hans favør troede man dog ikke, at der ville blive øvet vold mod ham.

Offer for en kvindes hævntørst

Herodes troede, at Johannes var en Guds profet, og det var hans klare hensigt at sætte ham i frihed. Men han tøvede med at gøre det af frygt for Herodias.

Herodias vidste, at hun aldrig ved ærlige midler kunne opnå Herodes' samtykke til at få Johannes dræbt, og hun besluttede at nå sit mål ved hjælp af krigslist. På kongens fødselsdag blev der holdt et stort gæstebud for de højeste embedsmænd og stormænd ved hoffet. Der ville blive festmiddage og drikkeri. Herodes ville komme ud af sin vante rytme og kunne lettere påvirkes efter hendes vilje.

Da den store dag var kommet, og kongen og hans hof spiste og drak, sendte Herodias sin datter ind i festsalen, for at underholde gæsterne med sin dans. Salome var en meget ung kvinde, og hendes yppige skønhed virkede besnærende på de fornemme svirebrødre. Det var ikke skik og brug at hoffets damer viste sig ved disse festligheder, og det var en smigrende kompliment mod Herodes, at en efterkommer af Israels præster og fyrster dansede for at underholde hans gæster.

Kongen var omtåget af vinen. Lidenskaben beherskede ham, og forstanden måtte vige. Han så kun den festlige sal med dens larmende gæster, det dækkede bord, den funklende vin og de glimtende lys — og den unge pige, der dansede foran ham. I et øjebliks letsindighed ønskede han at gøre noget, der ville ophøje ham over hans riges stormænd. Han svor at ville give Herodias' datter, hvad hun end ville have, endog det halve af hans kongerige.

Salome skyndte sig ud til sin mor for at få at vide, hvad hun skulle bede om. Svaret var parat: Johannes Døbers hoved! Salome kendte ikke til sin mors hævntørst, og hun kviede sig ved at komme med denne bøn; men Herodias' beslutning stod fast. Pigen vendte med

det grusomme ønske: „Jeg ønsker, at du straks giver mig Johannes Døbers hoved på et fad.“

Herodes blev lamslået og forvirret. Den larmende munterhed standsede, og en ildevarslende stilhed sænkede sig over festsalen. Kongen var rædselsslagen ved tanken om at skulle berøve Johannes livet. Men han havde givet sit ord, og han ønskede ikke at fremstå som upålidelig og overilet. Han havde aflagt eden til ære for sine gæster, og hvis en af dem havde ytret et ord imod opfyldelsen af hans løfte, ville han med glæde have skånet profeten. Han gav dem lejlighed til at tale til fordel for fangen. De havde foretaget lange rejser for at høre Johannes prædike, og de vidste, at han var en mand uden skyld og en Guds tjener. Men skønt de var rystede over pigens forlangende, var de for berusede til at fremkomme med indvendinger. Ingen stemme hævede sig for at frelse det himmelske sendebuds liv. Disse mænd indtog højt betroede stillinger blandt folket, og der påhvilede dem et alvorligt ansvar; men alligevel havde de ladet sig rive med af bordets glæder og drikkeri, indtil deres sanser var sløvede. De var fortumlede af den kåde munterhed med musik og dans, og deres samvittighed var slumret ind. Ved deres tavshed afsagde de dødsdommen over Guds profet for at tilfredsstille en lastefuld kvindes hævntørst.

Herodes ventede forgæves på at blive frigjort fra sin ed. Derefter gav han modstræbende befaling til at profeten skulle henrettes. Kort tid efter blev Johannes’ hoved bragt ind foran kongen og gæsterne. Nu var der for evigt sat segl for disse læber, som trofast havde rådet Herodes til at opgive sit syndige liv. Aldrig mere skulle denne stemme kalde mennesker til omvendelse. En eneste nats drikkegilde havde kostet den største af alle profeter livet.

Hvor ofte er uskyldige liv ikke blevet ofret på grund af umådeholdenhed, hos dem der skulle have været retfærdighedens vogtere! Den, der indtager berusende drikke, gør sig selv ansvarlig for enhver uretfærdighed han kan komme til at begå under dens sløvende virkning. Ved at lamme sine sanser gør han det umuligt for sig selv at dømme klart eller have en klar opfattelse af eller uret. Han baner vejen for at Satan kan bruge ham til at underkue og tilintetgøre uskyldige. „Vinen er en spotter, øl giver larm, ingen, der dingler af det, har visdom.“ Så sker det, at „retten .. trængt , … og den, der holder sig fra ondt, bliver udplyndret.“

Mennesker, der har domsmyndighed over andres liv, burde regnes for skyldige i forbrydelse, hvis de lader sig påvirke af drikfældighed. Alle, der fuldbyrder loven, bør selv overholde loven. De bør være mennesker med selvbeherskelse. De skal have fuld beherskelse af deres fysiske, mentale og åndelige evner, så de har et stærkt intellekt og en høj grad af retfærdighedssans.

Johannes Døbers hoved blev bragt til Herodias, som modtog det med djævelsk tilfredshed. Hun jublede over sin hævn og smigrede sig med, at Herodes nu ikke mere ville have problemer med samvittigheden. Men hendes synd førte ingen lykke med sig. Hendes navn blev berygtet og forhadt, mens Herodes blev endnu mere plaget af samvittighedsnag, end

han havde været ved at lytte til profetens advarsler. Påvirkningen af Johannes' lære var ikke blevet bragt til tavshed; den skulle nå ud til hver eneste generation indtil tidernes ende.

Pint af samvittighedsnag

Herodes' synd plagede ham uafbrudt. Han forsøgte konstant at skaffe sig lettelse for anklagerne fra sin onde samvittighed. Hans tillid til Johannes var usvækket. Når han genkaldte sig hans liv i selvfornægtelse, hans alvorlige indtrængende tale, hans sunde vurderingsevne og derpå huskede, hvordan han var kommet af dage, kunne Herodes ikke finde hvile. Når han var optaget af statens anliggender og modtog menneskers hyldest, viste han et smilende ansigt og et værdigt udseende, mens han skjulte et ængsteligt hjerte, der altid var knuget af frygt for, at der hvilede en forbandelse over ham.

Herodes havde været stærkt påvirket af de ord, Johannes havde sagt: At intet kan være skjult for Gud. Han var overbevist om, at Gud var til stede alle vegne, at han havde været vidne til det larmende gilde i festsalen, at han havde hørt befalingen om at lade Johannes halshugge, og havde set hvordan Herodias triumferede, og den hån, hun udsatte sin revsers afhuggede hoved for. Og meget af det som Herodes havde hørt fra profetens mund, talte nu mere tydeligt til hans samvittighed, end hans prædikener i ødemarken dengang havde gjort.

Da Herodes hørte om Kristi gerninger, blev han bekymret ud over alle grænser. Han troede, at Gud havde oprejst Johannes fra de døde og udsendt ham med endnu større magt til at fordømme synden. Han levede i en konstant frygt for, at Johannes skulle hævne sin død ved at nedkalde fordømmelse over ham og hans hus. Herodes høstede det, som Gud havde sagt, var følgen af et liv i synd: „Et uroligt hjerte, udslukte øjne og et ængsteligt sind. Dit liv skal hænge i en tråd; du skal være bange nat og dag og ikke være sikker på dit liv. Om morgenen siger du: 'Gid det var aften,' og om aftenen: 'Gid det var morgen;' så stor er den rædsel, der fylder dit hjerte, over det, dine øjne får at se." Synderens egne tanker er hans anklagere; og der findes ingen værre tortur end at blive naget af en skyldig samvittighed, som hverken lader ham i fred dag eller nat.

Johannes' skæbne — et problem for mange

For mange mennesker er Johannes Døbers skæbne omgivet af et dybt mysterium. De spørger, hvorfor han dog skulle overlades til at vansmægte og dø i fængselet. Vort menneskelige syn kan ikke trænge igennem dette forsynets mørke mysterium. Men det kan aldrig svække vor tillid til Gud, når vi husker på, at Johannes blot fik del i Kristi lidelser. Alle, som følger Kristus, må tåle deres del. De vil sikkert blive misforstået af selviske mennesker og gjort til skydeskive for Satans heftige angreb. Det er dette selvopofrelsens princip, som hans rige prøver på at tilintetgøre, og han vil stride imod det, hvor det end viser sig.

Johannes' barndom, ungdom og manddomstid havde været kendetegnet ved fasthed og moralsk styrke. Da man i ørkenen hørte hans stemme sige: „Ban Herrens vej, gør hans stier

jævne“ , havde Satan frygtet for sit riges sikkerhed. Syndens syndighed blev anskueliggjort på en sådan måde, at mennesker bævede. Satans magt blev brudt over mange af dem, der havde været under hans kontrol. Han havde været utrættelig i sine bestræbelser for at lokke Døberen bort fra et liv i uforbeholden overgivelse til Gud, men det var ikke lykkedes for ham. Og det var heller ikke lykkedes for ham at besejre Jesus. Under fristelsen i ørkenen havde Satan lidt nederlag, og hans raseri voksede. Nu besluttede han at gøre Kristus sorg ved at ramme Johannes. Den, som han ikke kunne få til at synde, ville han volde smerte.

Jesus greb ikke ind for at befri sin tjener. Han vidste, at Johannes ville bestå prøven. Frelseren ville med glæde være kommet til Johannes for at oplyse fængslets mørke med sit nærvær. Men han måtte ikke placere sig selv i fjenders hænder og bringe sin egen mission i fare. Han ville med glæde have udfriet sin trofaste tjener. Men for de tusinders skyld, der i årene efter måtte vandre fra fængslet til døden, var det nødvendigt, at Johannes tømte martyriets bæger. Når Jesu disciple siden skulle sygne hen i ensomme celler eller dø for sværdet, på pinebænken eller bålet, tilsyneladende svigtet af Gud og mennesker, hvilken støtte ville det så ikke være for dem at tænke på, at Johannes Døber, hvis troskab Kristus selv havde bevidnet, havde måttet gennemgå noget tilsvarende.

Satan fik lov til at afkorte Guds sendebuds jordiske liv; men det liv, som „er skjult med Kristus i Gud,“ kunne ødelæggeren ikke nå. Han frydede sig over, at han havde voldt Kristus sorg, men det var ikke lykkedes ham at besejre Johannes. Døden selv anbragte ham for stedse uden for fristerens magt. Ved denne krigsførelse afslørede Satan sin egen karakter. Med universet som vidne manifesterede han sit fjendskab mod Gud og mennesker.

Skønt der ikke blev skænket Johannes nogen mirakuløs befrielse, var han dog ikke forladt. Han var altid omgivet af himmelske engle, der åbenbarede profetierne om Kristus og Skriftens dyrebare forjættelser for ham. De var hans støtte, ligesom de skulle blive Guds folks støtte i de kommende tider. Til Johannes Døber såvel som til dem, der kom efter ham, blev der givet denne forsikring: „Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“

Gud leder aldrig sine børn anderledes, end de ville vælge at blive ledt, hvis de fra begyndelsen kunne se afslutningen og skimte herligheden i det formål, de fuldfører som hans medarbejdere. Hverken Enok, der blev optaget til Himmelen, eller Elias, der steg op i en ildvogn, blev der vist større ære end Johannes Døber, der omkom alene i fangehullet. „For I har for Kristi skyld fået skænket den nåde ikke blot at tro på ham, men også at lide for hans skyld.“ Og af alle de gaver, som Himmelen kan skænke mennesker, er fællesskabet med Kristus i hans lidelser den allerstørste tillid og den højeste ære.

KAPITEL 23 - „GUDS RIGE ER KOMMET NÆR“

„Efter at Johannes var blevet sat i fængsel, kom Jesus til Galilæa og prædikede Guds evangelium og sagde: ‘Tiden er inde, Guds rige er kommet nær; omvend jer og tro på evangeliet!’“

Messias’ komme var først blevet forkyndt i Judæa. I templet i Jerusalem var forløberens fødsel blevet forudsagt Zakarias, mens han tjente foran alteret. Over Betlehems høje havde englene forkyndt Jesu fødsel. Vismændene var kommet til Jerusalem for at søge efter ham. Simeon og Anna havde i templet bevidnet hans guddommelighed. „Jerusalem og hele Judæa“ havde lyttet til Johannes Døbers prædiken; og udsendingene fra Sanhedrin havde sammen med skarerne hørt hans vidnesbyrd om Jesus. I Judæa havde Kristus modtaget sine første disciple. Her var meget af hans første virksomhed foregået. Hans guddommelighed, der strålede frem ved tempelrensningen, hans helbredelsesundere, og de guddommelige sandheder han forkyndte — alt dette vidnede om det, som han havde erklæret over for rådet efter helbredelsen ved Betesda: at han var den evige Guds Søn.

Forkastet af folkets ledere

Hvis Israels ledende mænd havde taget imod Kristus, ville han have ladet dem få æren af at bringe evangeliet ud til verden som hans sendebud. De var de første, der fik mulighed for at blive forkyndere af riget og Guds nåde. Men Israel kendte ikke sin besøgelsestid. De jødiske lederes skinsyge og mistro havde udviklet sig til åbent had, og folkets hjerter vendte sig bort fra Jesus.

Sanhedrin havde forkastet Kristi budskab og var opsat på, at han skulle dø. Derfor tog Jesus bort fra Jerusalem, fra præsterne, fra templet, fra de religiøse ledere, fra folket, der var blevet oplært i loven, og henvendte sig til en anden type mennesker for at forkynde sit budskab og udvælge dem, der skulle bringe evangeliet ud til alle folkeslag.

Ligesom menneskers lys og liv blev forkastet af de gejstlige myndigheder på Kristi tid, således er det blevet forkastet i alle efterfølgende generationer. Historien om Kristi tilbagetrækning fra Judæa har gentaget sig igen og igen. Da reformatorerne prædikede Guds ord, var det ikke deres tanke at udskille sig fra den etablerede kirke; men de gejstlige ledere kunne ikke tolerere lyset, og de, som bragte det, blev nødt til at opsøge andre mennesker, der længtes efter sandheden. I vore dage er det kun få af dem, der hævder at være reformatorernes efterfølgere, der drives af deres ånd. Kun få lytter til Guds røst og er rede til at tage imod sandheden, i hvilken skikkelse den end viser sig. Ofte bliver de, som følger i reformatorernes fodspor, nødsaget til at vende sig bort fra de menigheder, de elsker, for at kunne forkynde den rene lære af Guds ord. På grund af denne lære er de, som søger lyset, ofte forpligtet til at forlade deres fædres kirke, hvis de vil vise lydighed.

Begejstringen var stor i Galilæa

De skriftkloge i Jerusalem foragtede Galilæas befolkning, og betragtede dem som værende

simple og uoplyste, men alligevel udgjorde de et mere fordelagtigt arbejdsområde for Frelseren. De var mere alvorlige og oprigtige og mindre beherskede af fanatisme. Deres sind var mere åbent for at modtage sandheden. Jesus drog ikke til Galilæa for at søge ensomhed eller afsondrethed. Provinsen var på den tid hjemsted for en tæt befolkning med et langt større islæt af folk fra andre nationer, end tilfældet var i Judæa.

Jesus drog gennem Galilæa, alt imens han underviste og helbredte, og store skarer fra byerne og landsbyerne flokkedes om ham. Selv fra Judæa og de tilstødende provinser kom der mange. Ofte var han nødt til at skjule sig for folket. Begejstringen blev så stor, at det var nødvendigt med forsigtighedsregler, for at de romerske myndigheder ikke skulle nære frygt for et oprør. Aldrig før havde verden oplevet en tid som denne. Himmelen var kommet ned til menneskene. Hungrende og tørstende mennesker, som længe havde ventet på Israels genløsning, frydede sig nu over en barmhjertig Frelsers nåde.

Tiden er inde

Hovedpunktet i Kristi prædiken var dette: „Tiden er inde, Guds rige er kommet nær; omvend jer og tro på evangeliet!“1 Således byggede evangeliets budskab, som det lød fra Frelseren selv, på profetierne. „Tiden,“ som han erklærede var inde, var den tidsperiode, som englen Gabriel havde forkyndt til Daniel. „Halvfjerds uger,“ sagde englen, „er fastsat for dit folk og for din hellige by, før overtrædelserne bliver tøjlet, synden bragt til ophør og skylden sonet, før den evige retfærdighed kommer, før profeternes syner bliver beseglet, og det højhellige bliver salvet.“ I profetier gælder en dag for et år. Se 4 Mos 14,34; Ez 4,6. De 70 uger eller 490 dage repræsenterer 490 år. Der bliver angivet et begyndelsespunkt for denne tidsperiode: „Vid derfor og forstå at fra befalingen udgår om at genopbygge Jerusalem indtil Messias, Fyrsten, skal der være 7 uger, og 62 uger“ — altså 69 uger — eller 483 år. Befalingen om at genoprette og opbygge Jerusalem, sådan som den blev genopbygget efter Artaxerxes Longimanus’ dekret , trådte i kraft i efteråret 457 før Kristus. Fra dette tidspunkt rækker 483 år til efteråret år 27 efter Kristus. Ifølge profetien skulle denne tidsperiode vare til Messias, Den Salvede. År 27 blev Jesus ved sin dåb salvet med Helligånden og begyndte snart efter på sin gerning. Derpå blev dette budskab forkyndt: „Tiden er inde!“

Derefter sagde englen: „Han vil slutte en stærk pagt med de mange i én uge “. I 7 år, efter at Frelseren var begyndt på sin virksomhed, skulle evangeliet særligt prædikes for jøderne: I 3 ½ år af Kristus selv og derefter af apostlene. „Midt i ugen vil han bringe slagtoffer og afgrødeoffer til ophør.“

I foråret år 31 døde Kristus på Golgata som det sande offer. Da blev templets forhæng sønderrevet som tegn på, at offertjenestens hellighed og betydning var forbi. Tiden var inde, hvor det jordiske slagtoffer og afgrødeoffer skulle ophøre.

Denne ene uge — de 7 år — endte år 34 efter Kristus. Da beseglede jøderne ved at stene Stefanus deres endelige forkastelse af evangeliet. Disciplene, der gennem forfølgelsen blev

spredt til andre lande, „begyndte nu at drage rundt og forkynde ordet“ . Kort tid efter blev forfølgeren Saulus omvendt og blev til Paulus, hedningernes apostel.

Tiden for Kristi komme, hans salvelse ved Helligånden, hans død og evangeliets udbredelse til hedningerne var tydeligt udpeget. Det var det jødiske folks privilegium at forstå disse profetier og at erkende deres opfyldelse gennem Jesu mission. Kristus indprentede sine disciple, hvor betydningsfuldt det var at studere profetierne. Idet han henviste til den profeti, som Daniel havde modtaget med hensyn til deres tid, sagde han. „Den, der læser dette, skal mærke sig det!“ Efter sin opstandelse udlagde han for sine disciple, hvad der hos „alle profeterne … stod om ham“ . „Kristi Ånd i dem … vidnede om Kristi lidelser og den herlighed, der skulle følge.“

Det var Gabriel, englen, som i rang var næst efter Guds Søn, der bragte Daniel dette guddommelige budskab. Kristus sendte „sin engel,“ Gabriel, for at åbenbare fremtiden for den elskede discipel Johannes; og der lyses velsignelse over dem, „som læser op, og de, som hører profetiens ord og holder fast ved det, der står skrevet i den“ .

Han kommer med herlighedens rige

„Gud Herren gør ikke noget, førend han har åbenbaret sine planer for sine tjenere, profeterne.“ „De skjulte ting hører Herren vor Gud til; de åbenbare hører for evigt os og vore børn til.“ Gud har givet os alt dette, og hans velsignelse vil være hos den, der ved hjælp af bøn respektfuldt og seriøst studerer de profetiske skrifter.

Ligesom budskabet om Kristi første komme forkyndte hans nådes rige, således forkynder budskabet om hans genkomst hans herligheds rige. Og det andet budskab er ligesom det første baseret på profetierne. Engelens ord til Daniel om de sidste tider skulle blive forstået ved tidernes ende. På den tid skal „mange granske i den, og kundskaben skal blive stor“ . „De ugudelige handler ugudeligt og forstår intet, men de indsigtsfulde forstår.“ Frelseren selv har givet os tegnene på sit komme, og han siger: „Sådan skal I også vide, når I ser dette ske, at Guds rige er nær. … Tag jer i agt, så jeres hjerte ikke sløves af svir og drukkenskab og dagliglivets bekymringer, så den dag pludselig kommer over jer. …Våg altid, og bed om, at I må få styrken til at undslippe alt det, som skal ske, og til at stå foran Menneskesønnen.“

Vi er nået til den tidsperiode, som er forudsagt i disse skriftsteder. Endens tid er kommet, seglet er fjernet fra profeternes forudsigelser, og deres højtidelige advarsler peger på, at vor Herres komme i herlighed er nært forestående.

Jøderne misfortolkede og misbrugte Guds ord, og de kendte ikke deres besøgelsestid. Årene, hvor Kristus og hans apostle virkede iblandt dem — de sidste dyrebare år med nåde til det udvalgte folk — brugte de på at planlægge tilintetgørelsen af Herrens sendebud. De var opfyldt af jordiske ambitioner, og tilbudet om det åndelige rige var spildt på dem. Således er menneskers tanker også i dag optaget af materielle behov, og de tager hverken

notits af profetierne, der bliver opfyldt i hastigt tempo, eller af tegnene på, at Guds rige er nært.

„Men I, brødre, er ikke i mørke, så dagen skulle kunne overraske jer som en tyv. I er jo alle lysets børn og dagens børn. Vi tilhører ikke natten, og heller ikke mørket.“ Skønt vi ikke kender timen for vor Herres genkomst, så kan vi vide, når den er nær. „Så skal vi da ikke sove som de andre, men være vågne og ædru.“

KAPITEL 24 - „ER DET IKKE TØMRERENS SØN?“

Kapitlet er bygget op over Luk 4,16-30.
Over de lyse dage, hvor Jesus virkede i Galilæa, hvilede der en skygge. Nazarets beboere afviste ham, „Er det ikke tømrerens søn?“ sagde de.

Gennem hele sin barndom og ungdom var Jesus kommet i synagogen i Nazaret sammen med sine brødre. Siden han var begyndt på sin gerning, havde han været borte fra dem, men de havde ikke været uvidende om, hvad der var sket med ham. Da han atter viste sig hos dem, var deres interesse og forventning spændt til bristepunktet. Her var de kendte skikkelser og ansigter, som han havde kendt fra sin barndom. Her var hans mor, hans brødre og hans søstre, og alles blikke var rettet imod ham, da han på sabbatsdagen trådte ind i synagogen og indtog sin plads blandt sine trosfæller.

Ved dagens sædvanlige gudstjeneste læste den ældste højt af profeterne og formanede folket til stadig at håbe på Ham, der skulle komme og herske sejrrigt over folket og bandlyse al undertrykkelse. Han forsøgte at opmuntre sine tilhørere ved ofte at gentage beviserne på, at Messias' komme var nært. Han beskrev herligheden ved hans komme, idet han fremhævede tanken om, at han ville komme til syne i spidsen for hære, der ville befri Israel.

I synagogen i Nazaret

Når en rabbiner var til stede i synagogen, forventedes han at holde prædiken, og enhver israelit havde lov til at foretage oplæsningen af profeterne. På denne sabbatsdag bad man Jesus om at tage del i gudstjenesten. Så „han rejste sig for at læse op. Man rakte ham profeten Esajas' bog.“ Det skriftord, han læste, anså man for at vise hen til Messias:

„Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed, for at udråbe et nådeår fra Herren.“

„Så lukkede han bogen, gav den til tjeneren og satte sig, og alle i synagogen rettede spændt øjnene mod ham … Alle gav de ham deres bifald og undrede sig over de nådefulde ord, som udgik af hans mund.“

Jesus stod foran folket som en levende fortolker af profetierne om ham selv. Idet han udlagde de ord, han havde læst, talte han om Messias som de undertryktes befrier, den, der satte fanger i frihed, helbredte de syge, gav de blinde deres syn igen og åbenbarede sandhedens lys for verden. Hans betagende fremstillingsevne og hans ords vidunderlige betydning begejstrede tilhørerne med en kraft, som de aldrig før havde følt. Bølgen af guddommelig påvirkning nedbrød enhver skranke. Ligesom Moses skuede de den Usynlige. Da deres hjerter blev påvirket af Helligånden, svarede de med et inderligt amen og priste Herren.

Men da Jesus forkyndte: „I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse," kom de pludselig til igen at tænke på sig selv og på, hvem han var, som havde talt til dem. De, israelitter, Abrahams børn, var blevet fremstillet, som om de var i trældom. De var blevet talt til som fanger, der skulle udfries fra det ondes magt, — som om de var i mørke og trængte til sandhedens lys. Deres stolthed var blevet krænket og deres frygt vakt. Jesu ord tilkendegav, at hans gerning for dem skulle blive helt anderledes, end de ønskede det. Deres gerninger ville måske blive undersøgt alt for nøje. Til trods for deres nøjagtighed, når det gjaldt ydre ceremonier, veg de for at lade sig undersøge af dette klare, ransagende blik.

Hvem er denne Jesus? spurgte de. Han, som gjorde fordring på Messias' herlighed, var søn af en tømrer og havde arbejdet i sit fag sammen med sin far, Josef. De havde set ham knokle op og ned ad bjergene, de kendte hans brødre og søstre og vidste alt om hans liv og hans arbejdsindsats. De havde set ham udvikle sig fra barn til ung og fra ung til voksen. Skønt hans liv havde været uden en plet, ville de ikke tro på, at han skulle være den Forjættede.

Hvilken modsætning var der ikke mellem hans lære om det kommende rige og det, som de havde hørt fra deres ældste! Jesus havde ikke sagt noget om at udfri dem fra romerne. De havde hørt om hans undergerninger og havde håbet på, at han ville udøve sin magt til deres fordel, men de havde ikke set noget tegn på, at han havde sådanne hensigter.

Da de gav tvivlen indpas, blev deres hjerter endnu mere forhærdede, fordi de et kort øjeblik havde været blødgjort. Satan var fast besluttet på, at der ikke skulle åbnes blinde øjne den dag, ligesom ingen trælbundne skulle sættes fri. Han arbejdede intenst på at fastholde dem i deres vantro. De tog ingen notits af det tegn, de allerede havde fået, da de var blevet opflammet af overbevisningen om, at det var deres Frelser, der talte til dem.

Men nu gav Jesus dem et bevis på sin guddommelighed ved at afdække deres hemmelige tanker. Han sagde til dem: „I vil sikkert bruge denne talemåde mod mig: Læge, læg dig selv! og sige: Vi har hørt om alt det, der er sket i Kapernaum; gør det samme her i din hjemby!" Men han sagde: „Sandelig siger jeg jer: Ingen profet er anerkendt i sin hjemby. Og jeg siger jer, som sandt er: Der var mange enker i Israel på Elias' tid, dengang himlen var lukket i tre år og seks måneder, så der blev stor hungersnød i hele landet; og Elias blev ikke sendt til nogen af dem, men til en enke i Sarepta i Sidons land. Og der var mange spedalske i Israel på profeten Elisas tid; og ingen af dem blev renset, men det blev syreren Na'aman."

Gennem denne beretning om begivenheder i profeternes liv imødegik Jesus sine tilhøreres spørgsmål. De tjenere, som Gud havde udvalgt til en særlig gerning, fik ikke lov til at virke for et hårdhjertet og vantro folk. Men de, som havde hjerte til at føle og evne til at tro, blev gennem profeterne særligt begunstigede med beviser på hans magt. I Elias' dage var Israel veget bort fra Gud. De holdt fast ved deres synder og forkastede Åndens advarsler gennem

Herrens sendebud. Således afskar de sig selv fra den kanal, gennem hvilken Guds velsignelse kunne komme til dem. Herren forbigik de israelitiske hjem og fandt et tilflugtssted til sin tjener i et hedensk land hos en kvinde, som ikke tilhørte det udvalgte folk. Men denne kvinde blev foretrukket, fordi hun havde fulgt det lys, hun havde modtaget, og hendes hjerte var åbent for det større lys, som Gud sendte hende gennem sin profet.

Af samme grund blev de spedalske i Israel forbigået på Elisas tid. Men Nahaman, en hedensk adelsmand, havde været tro mod sin overbevisning om det rigtige og havde mærket sit store behov for hjælp. Han var i stand til at modtage Guds nådes gaver. Han blev ikke blot renset for sin spedalskhed, men han blev velsignet med viden om den sande Gud.

Vor stilling over for Gud afhænger ikke af, hvor meget lys vi har modtaget, men af, hvordan vi gør brug af det, vi har. Således er selv hedningerne, der vælger det rigtige, så vidt som de kan skelne det, mere gunstigt stillede end de, der har fået meget lys og hævder at tjene Gud, men som ignorerer lyset, og i deres daglige liv modsiger deres bekendelse.

Jesu ord til hans tilhørere i synagogen ramte i hjertet af deres selvretfærdighed, og fik dem til at erkende den bitre sandhed om, at de havde forladt Gud og havde forspildt deres krav på at være hans folk. Hvert ord skar som en kniv, da de så realiteterne i øjnene. Nu foragtede de den tro, som Jesus fra starten havde indgydt dem. De ville ikke indrømme, at han, som kom fra fattigdom og beskedne kår, var andet end et almindeligt menneske.

Deres vantro avlede ondskabsfuldhed. Satan havde dem i sin magt, og i deres vrede råbte de ad Frelseren. De havde vendt sig fra ham, hvis mission det var at helbrede og genoprette. Nu åbenbarede de ødelæggerens egenskaber.

Forkastet i sin hjemby

Da Jesus omtalte de velsignelser, der var skænket hedningerne, rejstes hans tilhøreres voldsomme, nationale hovmod, og hans ord druknede i en forvirring af stemmer. Disse mennesker havde været stolte af at overholde loven; men nu, hvor deres fordomme blev krænket, var de rede til begå mord. Forsamlingen brød op og de lagde hånd på Jesus og skubbede ham ud af synagogen og ud af byen. Alle syntes ivrige efter at gøre det af med ham. De drev ham hen til randen af en afgrund i den hensigt at styrte ham ned. Luften genlød af råb og forbandelser. Nogle kastede sten efter ham, da han pludselig forsvandt fra dem. De himmelske sendebud, som havde været ved hans side i synagogen, var nu hos ham midt i denne vanvittige skare. De dækkede ham for hans fjender og førte ham til et sikkert sted.

Sådan beskyttede englene også Lot og førte ham sikkert ud fra Sodoma. Sådan beskyttede de Elisa i den lille bjergby. Da de omkringliggende bjerge var fyldt af den syriske konges heste og vogne, så Elisa, at de nærmeste bjergskråninger var fulde af Herrens hærskarer — heste og ildvogne omgav Herrens tjener.

Således har engle til alle tider været i nærheden af Guds trofaste disciple. Ondskabens store alliance står rustet mod alle dem, der ønsker at overvinde den, men Kristus vil, at vi skal huske på de ting, som man ikke ser, på de himmelske hære, der er lejret omkring alle dem, der elsker Gud, for at udfri dem. Hvor mange farer, synlige og usynlige, vi ved engles mellemkomst er blevet bevaret for, vil vi aldrig få at vide, før vi ser Guds forsyn i evighedens lys. Da vil vi se, at hele den himmelske familie var interesseret i familien hernede, og at udsendinge fra Guds trone fulgte vore skridt fra dag til dag.

Da Jesus i synagogen læste højt af profetien, standsede han lige før den sidste beskrivelse af Messias' gerning. Da han havde læst ordene: „for at udråbe et nådeår fra Herren," undlod han sætningen: „og en hævndag fra vor Gud."

Dette var i lige så høj grad sandhed som den første del af profetien, og ved sin tavshed fornægtede Jesus ikke sandheden. Men denne sidste sætning var den, som hans tilhørere frydede sig over at dvæle ved, og som de higede efter at få opfyldt. De fældede dom over hedningerne og erkendte ikke, at deres egen skyld var endnu større end andres. De havde selv det største behov for den barmhjertighed, som de var parate til at nægte hedningerne. Denne dag i synagogen, hvor Jesus stod iblandt dem, var deres mulighed for at tage imod kaldet fra Himmelen. Han, som „holder af at vise godhed," ønskede blot at frelse dem fra den ødelæggelse, som deres synder ville forårsage.

Men han kunne ikke opgive dem uden at give dem endnu en mulighed for omvendelse. Hen imod slutningen af sin virksomhed i Galilæa besøgte han igen sit barndomshjem. Siden han blev afvist der, havde rygterne om hans forkyndelse og hans mirakler bredt sig over hele landet. Nu kunne ingen benægte, at han var i besiddelse af mere end almindelig menneskelig magt. Nazarets beboere vidste, at han drog omkring og gjorde godt og helbredte alle, der var undertrykt af Satan.

Omkring dem var der hele landsbyer, hvor der ikke var sygdom i noget hus, for han havde været der og havde helbredt alle deres syge. Den barmhjertighed, der åbenbarede sig i alle hans handlinger, vidnede om hans guddommelige salvelse.

Igen blev nazaræernes hjerte rørt af Helligånden, ved at lytte til hans ord. Men selv nu ville de ikke indrømme, at denne mand, som var vokset op iblandt dem, var noget andet eller større end de selv. Stadig nagedes de af den bitre erindring om, at, mens han selv hævdede at være den Forjættede, havde han faktisk nægtet dem en plads i Israel, for han havde vist dem, at de var mindre værdige til Guds velbehag end en hedensk mand eller kvinde. Skønt de spurgte: „Hvorfra har han denne visdom og kraften til at gøre mægtige gerninger?" ville de ikke tage imod ham som Guds Kristus. På grund af deres vantro kunne Frelseren ikke udrette mange mirakler blandt dem. Kun nogle få var modtagelige for hans velsignelse, og modstræbende drog han derfra for aldrig mere at vende .

Vantroen, som én gang var blevet næret, vedblev med at beherske disse mænd fra Nazaret. På samme måde beherskede den Sanhedrin og hele folket. For præsterne og folket blev den første forkastelse af åbenbaringen af Helligåndens kraft begyndelsen til enden. For at bevise, at deres første modstand var rigtig, forsatte de altid senere med at kritisere Kristi ord. Deres afvisning af Ånden kulminerede med korset på Golgata, med ødelæggelsen af deres by og med folkets spredning for alle vinde.

Hvor Kristus dog længtes efter at åbenbare sandhedens værdifulde skatte for Israel! Men deres åndelige blindhed var så stor, at det var umuligt at åbenbare sandhederne om hans rige for dem. De klamrede sig til deres overbevisning og deres unyttige ceremonier, mens den himmelske sandhed ventede på, at de skulle tage imod den. De brugte deres penge til avner og tomme skaller, mens livets brød var inden for deres rækkevidde. Hvorfor gik de ikke til Guds ord og så nøje efter, om de tog fejl? Det gamle Testamentes skrifter angav helt klart hver eneste detalje af Kristi gerning, og igen og igen gentog han profeternes ord og erklærede: „I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse." Hvis de ærligt og redeligt havde studeret Skrifterne og ladet deres teorier efterprøve ved Guds ord, havde Jesus ikke behøvet at græde over deres forhærdelse. Han havde ikke behøvet at sige: „Se, jeres hus bliver overladt til jer selv!" De var blevet gjort bekendt med beviserne for, at han var Messias, og den ulykke, der lagde deres stolte by i ruiner, kunne have været undgået. Men jøderne var blevet snæversynede på grund af deres stærke fanatisme. Kristi lære afslørede deres karaktersvagheder og krævede omvendelse. Hvis de tog imod hans lære, måtte deres skikke og sædvaner forandres, og de måtte opgive deres kæreste forhåbninger. For at blive æret af Himmelen måtte de give afkald på menneskers ære. Hvis de adlød denne nye rabbiners ord, måtte de gå på tværs af holdningen hos tidens største tænkere og lærere.

Sandheden var ikke velset på Kristi tid. Den er heller ikke velset i vore dage. Den har været upopulær, lige siden Satan gav mennesker aversion mod den, ved at fortælle opdigtede historier, som førte til selvforherligelse. Møder vi ikke også i dag teorier og læresætninger, som ikke bygger på Guds ord? Mennesker klamrer sig lige så hårdnakket til dem, som jøderne klamrede sig til deres overleveringer.

De jødiske ledere var opfyldt af åndeligt hovmod. Deres begærlighed efter selvforherligelse kom endog til udtryk under deres tjeneste i helligdommen. De satte pris på at få de fornemste pladser i synagogen. De holdt af at blive hilst på torvene og nød at høre deres titler lyde fra menneskers læber. Efterhånden som den ægte fromhed blev mindre, vogtede de mere skinsygt over deres traditioner og ceremonier.

Fordi deres forståelse var formørket af egenkærlige fordomme, kunne de ikke få kraften i Kristi overbevisende ord til at stemme overens med hans fattige tilværelse. De værdsatte ikke den kendsgerning, at virkelig storhed ikke behøver ydre pragtudfoldelse. Denne mands fattigdom syntes at være ganske uforenelig med, at han hævdede at være Messias. De spurgte: Hvis han var den, han hævdede at være, hvorfor var han da så fordringsløs?

Hvis han var tilfreds med ikke at have nogen våbenmagt, hvad ville der så blive af deres folk? Hvordan kunne den så længe ventede magt og ære så gøre de øvrige folkeslag til den jødiske stats undersåtter? Havde præsterne ikke lært dem, at Israel skulle blive hersker over hele jorden? Og kunne det være muligt, at de store åndelige vejledere havde taget fejl?

Men det var nu ikke blot den manglende ydre glans over hans liv, der fik jøderne til at forkaste Jesus. Han var den personificerede renhed og de var urene. Han levede blandt mennesker som et eksempel på pletfri retskaffenhed. Hans ulastelige liv kastede lys i deres hjerter. Hans oprigtighed afslørede deres mangel på oprigtighed. Den åbenbarede hulheden i deres pralende fromhed og afdækkede syndighedens afskyelige karakter for dem. Et sådant lys var ikke velkomment.

Hvis Kristus havde henvendt sig til farisæerne og havde prist deres lære og fromhed, ville de med glæde have tiljublet ham. Men når han talte om Himmeriget som en nådens gave til hele menneskeheden, forkyndte han en side af religionen, som de ikke ville tolerere. Deres eget eksempel og lære havde aldrig fået det til at fremstå som noget attråværdigt at tjene Gud. Når de så Jesus tage sig af netop dem, som de hadede og afskyede, vakte det de værste lidenskaber i deres hovmodige hjerter. Skønt de pralede af, at under „Løven af Judas stamme“ skulle Israel ophøjes til at herske over alle folkeslag, kunne de lettere have udholdt at se deres ærgerrige håb blive skuffet, end de kunne tåle Kristi kritik af deres synder og den bebrejdelse, som de følte ved blot at være i nærheden af hans renhed.

KAPITEL 25 - „KOM OG FØLG MIG“

Kapitlet er bygget op over Matt 4,18-22; Mark 1,16-20; Luk 5,1-11. Morgenen var ved at gry over Galilæas sø. Disciplene, som var trætte efter en nats frugtesløst slid, var stadig ude på søen i deres fiskerbåde. Jesus var kommet for at tilbringe en stille time ved søens bred. I den tidlige morgen håbede han på at kunne slappe lidt af fra folkeskaren, som fulgte ham dag efter dag. Men snart begyndte folket atter at samles omkring ham. Antallet voksede hurtigt, så der var pres på ham fra alle sider. I mellemtiden var disciplene kommet ind til land. For at undgå presset fra mængden gik Jesus ombord i Peters båd og bad ham om at lægge lidt fra land. Her kunne Jesus bedre ses og høres af alle, og fra båden underviste han folkeskaren på bredden.

Hvilket syn for englene: Deres herlige fører siddende i en fiskerbåd, som blev vugget hid og did af de urolige bølger, mens han forkyndte frelsens gode budskab for den lyttende skare, som trængtes helt ned til vandkanten! Han, som var Himmelens ærede, forkyndte sit riges storhed under åben himmel for jævne mennesker. Faktisk kunne han ikke have fundet mere passende omgivelser for sin gerning. Søen, bjergene, de vidtstrakte marker og den strålende sol bidrog altsammen til at levendegøre hans lære og få den til at fæstne sig i sindet. Og alle Kristi lærdomme bar frugt. Hvert budskab fra hans mund fandt vej til et menneske som ordet om evigt liv.

Hele tiden voksede antallet af mennesker på bredden. Gamle mænd, som støttede sig til deres stave, hårdføre bønder fra bjergene, fiskere, som var vendt hjem fra arbejdet på søen, købmænd og rabbinere, rige og lærde, gamle og unge, som medbragte deres syge og lidende, trængtes for at høre den guddommelige lærers ord. Det var sådanne begivenheder, profeterne havde forudset, dengang de skrev:

„Zebulons land og Naftalis land, Vejen langs Havet, Landet på den anden side af Jordan og Folkeslagenes Galilæa, det folk, der sad i mørket, har set et stort lys, og de, der sad i dødens land og skygge, for dem brød lyset frem.“

Udover skarerne på Genezarets bredder havde Jesus under sin prædiken ved søen andre tilhørerskarer i sine tanker. Han så frem i tiden og så sine trofaste tilhængere i fængsler og foran domstole, i fristelser, ensomhed og lidelse. Enhver begivenhed med glæde, konflikt eller vanskeligheder var synlig for ham. Med de ord, han sagde til de forsamlede, sagde han også trøstende ord til disse andre mennesker, ord, som ville komme til dem som et budskab om håb i prøvelser, trøst i sorg, og himmelsk lys i mørket. Ved Helligåndens hjælp ville man kunne høre stemmen fra fiskerbåden på Galilæas sø bringe budskab om fred til menneskehjerter indtil tidernes ende.

Peters fiskefangst

Da prædikenen var til ende, vendte Jesus sig om mod Peter og bad ham lægge ud på vandet og kaste sit garn ud til et dræt. Men Peter havde tabt modet. Han havde ikke fanget noget

hele natten. I de ensomme timer havde han tænkt på den skæbne, der var overgået Johannes Døber, som vansmægtede alene i sit fangehul. Han havde tænkt på udsigterne for Jesus og hans disciple, på det dårlige resultat af hans mission i Judæa og på præsternes og rabbinernes ondskab. Selv hans eget arbejde var mislykkedes for ham, og da han så på sine tomme garn, forekom fremtiden ham mørk og nedslående. Han sagde: „Mester, vi har slidt hele natten og ingenting fået; men på dit ord vil jeg kaste garnene ud."

Natten var den eneste tid, der var gunstig til at fiske med net i søens klare vand. Når man hele natten havde slidt i det uden held, forekom det håbløst at kaste garnene ud ved dagslys; men Jesus havde befalet det, og kærligheden til deres Mester fik disciplene til at adlyde. Simon og hans broder kastede i fællesskab garnet ud. Da de forsøgte at trække det ind, var der sådan en mængde fisk i det, at det begyndte at briste. De var nødt til at kalde Jakob og Johannes til hjælp. Da fangsten var sikret, var begge både så tungt lastede, at de var lige ved at synke.

Men Peter tænkte hverken på både eller ladning. Dette under, som overgik alt, hvad han tidligere havde været vidne til, var for ham en stadfæstelse af guddommelig magt. Han så i Jesus den, som var Herre over hele naturen. Guddommens tilstedeværelse åbenbarede hans egen syndighed. Kærlighed til Mesteren, skamfuldhed over sin egen vantro, taknemmelighed for Kristi overbærenhed og frem for alt: Følelsen af sin egen urenhed i den uendelige renheds nærvær virkede overvældende på ham. Mens hans kammerater bragte garnets indhold i sikkerhed, kastede Peter sig ned for Jesu fødder og udbrød: „Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand!"

Det var den samme tilstedeværelse af guddommelig hellighed, der havde været årsag til, at profeten Daniel var faldet om som død foran Guds engel. Han sagde: „Jeg blev ligbleg og havde ikke flere kræfter" På samme måde udbrød Esajas, da han skuede Herrens herlighed: „Ve mig, det er ude med mig, for jeg er en mand med urene læber, jeg bor i et folk med urene læber, og nu har mine øjne set kongen, Hærskarers Herre." Menneskeligheden med sin svaghed og synd blev stillet op som kontrast til guddommens fuldkommenhed, og han følte sig helt igennem mangelfuld og uværdig. Sådan er det gået for alle, som det er blevet forundt at se Guds storhed og majestæt.

Peter udbrød: „Gå bort fra mig, for jeg er en syndig mand!" men alligevel klamrede han sig til Jesu fødder i bevidstheden om, at han ikke kunne skilles fra ham. Frelseren svarede: „Frygt ikke! Fra nu af skal du fange mennesker." Det var efter, at Esajas havde set Guds hellighed og sin egen uværdighed, at han fik det guddommelige budskab betroet. Det var efter, at Peter var blevet ledt til at forkaste sig selv og se sin egen afhængighed af guddomskraften, at han modtog kaldelsen til at arbejde for Kristus.

De forlod alt og fulgte ham

Indtil dette tidspunkt var ingen af disciplene indgået i et fuldstændigt samarbejde med Jesus. De havde været vidne til mange af hans undergerninger og havde lyttet til hans lære, men

de havde ikke helt forladt deres tidligere beskæftigelse. Johannes Døbers fængsling havde været en bitter skuffelse for dem alle. Hvis dette skulle være resultatet af Johannes' virksomhed, så kunne de ikke gøre sig store forhåbninger med hensyn til deres mester, som havde alle de religiøse ledere til modstandere. Under disse omstændigheder virkede det som en befrielse for dem for en kort tid at vende til fiskeriet. Men nu kaldte Jesus dem til at opgive deres tidligere liv og forene deres interesser med hans. Peter havde taget imod kaldet. Da de nåede kysten, sagde Jesus til de tre andre disciple: „Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere." Straks forlod de alt og fulgte ham.

Før Jesus bad dem om at forlade deres garn og fiskerbåde, havde han forsikret dem om, at Gud ville give dem, hvad de behøvede. Da han benyttede Peters båd til evangeliets tjeneste, var dette blevet rigeligt belønnet. Han, som er „rig nok for alle, som påkalder ham," har sagt: „Giv, så skal der gives jer. Et godt, presset, rystet, topfyldt mål." Med dette mål havde han gengældt disciplenes tjeneste, og ethvert offer, som bringes i hans tjeneste, vil blive lønnet efter hans „overstrømmende rige nåde."

I løbet af denne triste nat på søen, hvor de var adskilt fra Kristus, havde disciplene været knuget af vantro og trætte af frugtesløst arbejde. Men hans nærhed genoplivede deres tro og bragte dem glæde og lykke. På samme måde er det med os: Er vi skilt fra Kristus, bliver vort arbejde frugtesløst, og vi kommer let til at nære mistillid og knurre. Men når han er nær, og vi arbejder under hans ledelse, fryder vi os over beviserne på hans magt. Det er Satans værk at gøre mennesker modløse; det er Kristi værk at indgyde dem tro og håb.

Den dybere lærdom, som dette mirakel bibragte disciplene, har også bud til os — at han, hvis ord kunne samle fiskene fra søen, også kunne påvirke menneskehjerter og drage dem til sig med hans kærligheds bånd, så hans tjenere kunne blive „menneskefiskere".

Han valgte ulærde mænd

De var ydmyge og ulærde mænd, disse fiskere fra Galilæa; men Kristus, verdens lys, var rigeligt i stand til at dygtiggøre dem til den gerning, han havde udvalgt dem til. Frelseren ringeagtede ikke uddannelse, for intellektuel dannelse er en velsignelse, når den styres af Guds kærlighed og er viet til hans tjeneste. Men han forbigik sin tids vise mænd, fordi de var så selvtilfredse, at de ikke kunne føle sympati for menneskers lidelser og samarbejde med manden fra Nazaret. I deres fanatisme lod de hånt om at lade sig belære af Kristus. Han søger medvirken af dem, der uhindret vil kunne viderebringe hans nåde. Hvis man ønsker at arbejde for Gud, skal man som det første lære ikke altid at stole på sig selv. Så er man forberedt til at få del i Kristi karakter. Dette kan ikke opnås gennem uddannelse i nogen skole. Det er frugten af en visdom, som kun kan erhverves hos den guddommelige lærer.

Jesus udvalgte ulærde fiskere, fordi de ikke var blevet oplært i deres tids traditioner og fejlagtige skikke. De var mænd med medfødt dygtighed, og de var beskedne og lærevillige. De var mænd, som han kunne oplære til sin tjeneste. Mange mænd i jævne kår passer

tålmodigt deres daglige arbejde uden at ane, at de er i besiddelse af evner, som, hvis de kom til udfoldelse, ville hæve dem op i plan med verdens mest anerkendte mænd. Der kræves berøring af den rigtige hånd til at vække disse slumrende evner. Det var den slags mennesker, Jesus valgte til medarbejdere, og den fordel, han gav dem frem for andre, var den direkte kontakt med sig selv. Aldrig har denne verdens store haft en sådan lærer. Da disciplene havde modtaget Frelserens oplæring, var de ikke mere uvidende eller uoplyste. De var kommet til at ligne ham i sind og væsen, og folk skønnede, at de havde været sammen med Jesus.

I Kristi skole

Det er ikke uddannelsens primære mål alene at formidle viden, men også at tilvejebringe den vitaliserende energi som modtages gennem åndelig og fysisk kontakt. Kun liv kan avle liv. Hvilket privilegium var det derfor ikke for dem, som i tre år var i daglig kontakt med dette guddommelige liv, hvorfra er udgået hver eneste livgivende impuls, som verden er blevet velsignet med! Frem for alle sine meddisciple gav Johannes, den elskede discipel, efter for kraften fra dette forunderlige liv. Han siger: „Livet blev åbenbaret, og vi har set det og vidner om det og forkynder jer det evige liv, som var hos Faderen og blev åbenbaret for os.“ „Af hans fylde har vi alle modtaget, og det nåde over nåde.“

Ved vor Herres apostle var der intet, som kunne kaste glans over dem selv. Det var indlysende, at succesen med deres gerning alene skyldtes Gud. Disse mænds liv, den karakter, de udfoldede, og det vældige arbejde, som Gud udrettede gennem dem, er et vidnesbyrd om, hvad han vil gøre for alle, som er lærevillige og lydige.

Den, som elsker Kristus højest, vil udrette mest godt. Der er ingen grænser for, hvor nyttig man kan være, hvis man glemmer sig selv, gør plads for Helligåndens påvirkning og lever et liv, der helt er helliget Gud. Hvis man kan udholde den nødvendige disciplin uden at beklage sig eller give op undervejs, vil Gud vejlede time for time og dag for dag. Han venter efter at åbenbare sin nåde. Hvis hans folk vil fjerne forhindringerne, vil han lade frelsens vande strømme rigeligt gennem de menneskelige kanaler. Hvis mennesker i beskedne kår blev opmuntret til at udrette alt det gode, de kunne, hvis ingen hindringer blev lagt i vejen til at hæmme deres iver, så ville der være hundrede, der arbejdede for Kristus, hvor der nu kun er én.

Gud tager mennesker, som de er, og uddanner dem til sin tjeneste, hvis de vil overgive sig til ham. Når Guds Ånd modtages, vil den bringe nyt liv til alle evner. Under Helligåndens vejledning udvikler det sind, der uden forbehold har viet sig til Gud, sig harmonisk og bliver styrket til at forstå og opfylde Guds krav. Den svage, ustadige karakter bliver stærk og urokkelig. En vedvarende gudsdyrkelse skaber en så nær forbindelse mellem Jesus og den pågældende, at han kommer til at ligne Jesus i sind og væsen. Forbindelse med Kristus vil give et klarere og bredere synsfelt. Evnen til at skelne vil blive skærpet og dømmekraften mere ligevægtig. Den, som gerne vil tjene Kristus, bliver så

styrket ved den livgivende kraft fra „retfærdighedens sol," at han kan bære megen frugt til Guds ære.

Mennesker, der er højt uddannede inden for kunst og videnskab, har lært værdifulde ting af kristne i beskedne kår, der ellers generelt blev betegnet som uvidende. Men disse uanselige disciple havde modtaget en uddannelse i den højeste af alle skoler. De havde siddet og lyttet ved fødderne af ham, om hvem der blev sagt: „Aldrig har noget menneske talt sådan."

KAPITEL 26 - I Kapernaum

I perioderne mellem sine rejser hid og did opholdt Jesus sig i Kapernaum, og den blev kendt som hans „egen by." Den lå ved bredden af Galilæa søen og i udkanten af eller måske ligefrem på den smukke Genezaret slette.

På grund af den dybtliggende sø får sletten, som omgiver dens bredder, sydens milde klima. Her voksede på Kristi tid palmetræer og oliventræer, her var der frugthaver og vingårde, grønne marker og en overdådighed af strålende blomster, og alt fik vand fra livlige vandløb, der brød frem fra klipperne. Byer og landsbyer var strøet ud over søens bredder og de nærliggende, lave bakker omkring den. Søen var fuld af fiskerbåde. Overalt rørte der sig et travlt, aktivt liv.

Selve Kapernaum var velegnet til at være midtpunktet for Frelserens gerning. Med sin beliggenhed på hovedvejen fra Damaskus til Jerusalem, Ægypten og Middelhavet havde den megen gennemrejsende trafik. Folk fra mange lande passerede gennem byen eller gjorde ophold for at hvile på rejserne frem og . Her kunne Jesus træffe mennesker fra alle lande og alle samfundslag, rige og mægtige såvel som fattige og ydmyge, og hans lære ville blive ført videre til andre lande og ind i mange hjem. Der ville komme gang i udforskning af profetierne, opmærksomheden ville blive rettet mod Frelseren, og hans mission ville blive kendt i hele verden.

På trods af det jødiske råds fjendtlige holdning over for Jesus afventede folket spændt udviklingen af hans gerning. Hele Himmelen var aktivt interesseret. Englene med at berede vejen for hans gerning og røre ved menneskers hjerter for at drage dem mod Frelseren.

I Kapernaum var embedsmandens søn, som Kristus havde helbredt, vidne om hans magt. Og den kongelige embedsmand og hele hans hus vidnede med glæde om deres tro. Da det rygtedes, at læreren selv var iblandt dem, kom hele byen på benene. Store skarer samledes om ham. På sabbatsdagen trængtes folk i synagogen, så mange måtte gå, ude af stand til at komme ind.

Forkyndelse som vakte forundring

Alle, som hørte Frelseren, „blev slået af forundring over hans lære, for der var myndighed bag hans ord." „Han underviste dem som en, der har myndighed, og ikke som deres skriftkloge." De skriftkloges og de ældstes lærdom var kold og formel som en lektie, der er lært udenad. For dem ejede Guds ord ingen levende kraft. Deres egne tanker og overleveringer blev sat i stedet for ordets lære. Ved den rutinemæssige gudstjeneste hævdede de at udlægge loven, men hverken deres egne eller deres tilhøreres hjerter blev bevæget af guddommelig inspiration.

Jesus havde intet at gøre med de forskellige årsager til uenighed blandt jøderne. Det var hans opgave at forkynde sandheden. Hans ord spredte et lyshav over profeternes og

patriarkernes lære, og skrifterne kom til mennesker som en ny åbenbaring. Aldrig før havde hans tilhørere opfattet så dyb en mening i Guds ord.

Jesus mødte folket på deres eget område, som en der kendte til deres rådvildhed. Han gjorde sandheden smuk ved at forkynde den på den mest direkte og enkle måde. Hans sprog var rent, ædelt og klart som rindende vand. Hans stemme var som musik for dem, der havde lyttet til rabbinernes monotone tale. Men mens hans lære var enkel, talte han som en, der havde autoritet. Denne karakteristik satte hans lære i kontrast til alle andres. Rabbinerne talte med tvivl og tøven, som om skrifterne kunne fortolkes til at betyde enten det ene eller det stik modsatte. For hver dag følte tilhørerne større usikkerhed. Men Jesus lærte dem, at skrifterne var en ubestridelig autoritet. Hvad hans emne end var, blev det fremført med styrke, som om hans ord ikke kunne modsiges.

Alligevel var han mere alvorlig end lidenskabelig. Han talte som en, der har et konkret forsæt at opfylde. Han anskueliggjorde realiteterne om det evige liv for dem. I hvert eneste emne åbenbaredes Gud. Jesus søgte at hæve den fortryllelse, som forblinder mennesker til kun at værdsætte jordiske ting. Han anbragte tingene i dette liv i deres rette sammenhæng, som værende underordnet det, der har evig betydning, men han ignorerede ikke deres vigtighed. Han lærte dem, at Himmelen og jorden er forbundet med hinanden, og at viden om guddommelig sandhed gør mennesket bedre rustet til at udrette hverdagens pligter. Han talte som en, der er fortrolig med Himmelen, i bevidstheden om sit slægtskab med Gud, men alligevel i erkendelse af sin samhørighed med hvert medlem af menneskeslægten.

Hans budskaber om nåde var tilpasset tilhørernes behov, „så jeg med mine ord kan hjælpe den trætte“ . Og: „Ynde er udgydt på dine læber“ , for at de forskellige kunne få overbragt sandhedens skatte på den mest fordelagtige måde. Han havde taktfølelse til at møde fordomsfulde mennesker og overraske dem med eksempler, som tiltrak sig deres opmærksomhed. Ved fantasiens hjælp nåede han ind til hjertet. Sine eksempler hentede han fra dagliglivet, og selv om de var enkle, lå der en vidunderlig, dyb mening i dem. Fuglene i luften, liljerne på marken, sæden, hyrden og fårene brugte Kristus til at anskueliggøre den udødelige sandhed, og når hans tilhørere sidenhen mødte noget heraf i naturen, huskede de altid hans ord. Kristi eksempler henviste konstant til hans lære.

Kristus smigrede aldrig mennesker. Han sagde aldrig noget, som kunne anspore deres fantasi og indbildningskraft, og heller ikke roste han dem for deres kløgtige opfindelser; men dybt tænkende, fordomsfrie mennesker tog imod hans lære og fandt, at den satte deres visdom på prøve. De forbløffedes over den åndelige sandhed udtrykt i det enkleste sprog. De højt uddannede blev betaget af hans ord, og de, der ingen uddannelse havde, fik altid udbytte af dem. Han havde et budskab til analfabeter, og han fik selv hedningerne til at forstå, at han havde et budskab at bringe dem.

Hans kærlige medfølelse virkede lindrende på trætte og bekymrede mennesker. Selv i turbulensen blandt vrede fjender var han omgivet af en atmosfære af fred. Hans smukke

ansigtsudtryk, hans elskelige karakter og frem for alt: Den kærlighed, der kom til udtryk i blik og stemme, tiltrak alle, der ikke var forhærdede i vantro. Havde det ikke været for denne milde, medfølende ånd, som afspejledes i hvert eneste blik og ord, ville han ikke have tiltrukket så store menigheder, som han gjorde. De syge, der kom til ham, mærkede, at han gjorde deres sag til sin som en trofast og kærlig ven, og de ønskede at vide mere om den sandhed, han talte om. Himmelen var kommet nærmere. De ønskede at blive i hans nærvær, så trøsten ved hans kærlighed altid kunne være hos dem.

Jesus betragtede med dyb alvor sine tilhøreres skiftende udtryk. De ansigter, der udtrykte interesse og glæde, var ham en stor tilfredsstillelse. Når sandheden trængte ind i hjertet, brød igennem egenkærlighedens skranker og forårsagede anger og til slut taknemlighed, var Frelseren glad. Når hans blik gled hen over tilhørerskaren, og han der genkendte ansigter, som han før havde set, lyste hans ansigt op af glæde. Han så i dem lovende borgere i sit rige. Når sandheden direkte sagt, anfægtede højt skattet afguderi, bemærkede han det forandrede ansigtsudtryk, det kolde, truende udtryk, som fortalte, at lyset var uvelkomment. Når han så mennesker forkaste fredens budskab, skar det ham dybt i hjertet.

En dæmonbesat bliver befriet

I synagogen talte Jesus om det rige, han var kommet for at oprette, og om sin mission for at befri Satans fanger. Han blev afbrudt af et rædselsskrig. Et sindsforstyret menneske styrtede frem af mængden og råbte: „Hvad har vi dog med dig at gøre, Jesus fra Nazaret! Er du kommet for at ødelægge os? Jeg ved, hvem du er: Guds hellige!“

Alt var nu forvirring og uro. Folkets opmærksomhed blev bortledt fra Kristus, og ingen lagde mærke til, hvad han sagde. Netop det var Satans hensigt med at føre sit offer til synagogen. Men Jesus irettesatte den onde ånd og sagde: „Ti stille, og far ud af ham!« Dæmonen kastede manden omkuld midt iblandt dem og fór ud af ham uden at have gjort ham nogen skade.“

Den ulykkelige stakkels sind havde været formørket af Satan, men i Frelserens nærvær var en stråle af lys trængt gennem mørket. Længselen efter frihed fra Satans herredømme rejste sig i ham, men dæmonen modstod Kristi magt. Da manden forsøgte at bede Jesus om hjælp, lagde den onde ånd ord i hans mund, og han skreg i sin frygtelige angst. Den besatte forstod delvis, at han var i nærheden af en, som kunne befri ham; men da han forsøgte at komme inden for rækkevidde af denne mægtige hånd, holdt en andens vilje ham fast, og en andens ord kom til udtryk gennem ham. Konflikten mellem Satans magt og hans eget ønske om frihed var frygtelig.

Han, som havde overvundet Satan i fristelsens ørken, stod igen ansigt til ansigt med sin fjende. Dæmonen udøvede al sin magt for at beholde herredømmet over sit offer. At miste fodfæste her ville være at give Jesus en sejr. Det så ud, som om den forpinte mand skulle miste livet i kampen mod den fjende, som havde ødelagt hans tilværelse. Men Frelseren talte med myndighed og gav den fangne hans frihed . Manden, som havde været besat, stod

foran det undrende folk, lykkelig over friheden til at kunne herske over sig selv. Selv dæmonen havde vidnet om Frelserens guddommelige magt.

Manden priste Gud for sin befrielse. De øjne, som for et øjeblik siden havde lyst af vanvid, strålede nu af forstand og fyldtes af taknemlighedens tårer. Skaren var målløs af forundring. Så snart de atter genvandt talens brug, sagde de til hinanden: „Hvad er dette? En ny lære med myndighed! Selv urene ånder befaler han over, og de adlyder ham."

Den hemmelige årsag til den lidelse, som havde gjort denne mand til et frygteligt syn for sine venner og en byrde for sig selv, kom fra hans eget liv. Han havde ladet sig fascinere af syndige glæder og havde tænkt sig at leve livet som en stor fest. Han havde ikke drømt om at blive til skræk for sine omgivelser og til skam for sin familie. Han mente, at han kunne bruge sit liv på uskyldige dårskaber. Men da han først var kommet på vej nedad, gik det hurtigt længere ned. Umådeholdenhed og letsindighed fordærvede hans naturlige gode egenskaber, og Satan fik fuldstændig herredømmet over ham.

Hans anger kom for sent. Da han ville have ofret rigdom og fornøjelser for at genvinde sit tabte liv, var han hjælpeløst i den ondes vold. Han havde anbragt sig selv i fjendens lejr, og Satan havde gjort sig til herre over alle hans evner. Djævelen havde lokket ham med mange smigrende tilbud; men da først den stakkels mand var kommet i hans magt, blev fjenden ubarmhjertig i sin grusomhed og plagede ham på det frygteligste. Sådan vil det gå alle, der giver efter for den onde; deres ungdoms spændende fornøjelser ender i fortvivlelsens mørke eller i en ødelagt sjæls vanvid.

Den samme onde ånd, som fristede Kristus i ørkenen, og som besatte den vanvittige i Kapernaum, beherskede de vantro jøder. Men over for dem påtog den sig en from mine og søgte at bedrage dem med hensyn til deres motiver til at forkaste Frelseren. Deres tilstand var mere håbløs end den besatte mands, for de følte ikke, at de trængte til Kristus, og derfor blev de holdt fast under Satans herredømme.

Den tid, hvor Kristus selv virkede blandt mennesker, var også den, hvor mørkets rige udfoldede den største virksomhed. Gennem tiderne havde Satan og hans onde engle søgt at beherske menneskers legeme og sind og at bringe synd og lidelse over dem, og derpå havde han lagt skylden for al denne elendighed over på Gud. Jesus åbenbarede Guds karakter for mennesker. Han brød Satans magt og satte de fangne i frihed. Nyt liv og kærlighed og kraft fra Himmelen virkede på menneskene, og mørkets fyrste blev udfordret til kamp for sit riges overherredømme. Satan samlede alle sine kræfter og bekæmpede hvert af Kristi skridt.

Onde ånder i aktivitet

Sådan vil det også blive i den sidste store konflikt mellem retfærdighed og synd. Mens nyt liv, lys og kraft daler ned fra det høje over Kristi disciple, dukker der også nyt liv op nedefra og fylder Satans hjælpere med energi. Ethvert jordisk element bliver behersket af en

voldsom styrke. Med en snedighed, erhvervet gennem århundreders strid, arbejder mørkets fyrste i forklædning. Han viser sig klædt som en lysets engel, og mange mennesker „lytter til vildledende ånder og dæmoners lærdomme.“

På Kristi tid var Israels ledere og lærere ude af stand til at modstå Satans virke. De ignorerede det eneste middel, med hvilket de kunne have modstået onde ånder. Det var ved Guds ord, Kristus overvandt den onde. Israels ledere hævdede at være fortolkere af Guds ord, men de havde kun studeret det til opretholdelse af deres egne traditioner og for at påtvinge andre deres menneskeskabte ritualer. Gennem deres fortolkning fik de det til at udtrykke holdninger, som Gud aldrig har givet udtryk for. Deres hemmelighedsfulde udlægning gjorde uforståeligt, hvad Gud havde udtrykt klart. De skændtes om ubetydelige spidsfindigheder og fornægtede i virkeligheden de mest væsentlige sandheder. På denne måde blev vantroens frø sået vidt og bredt. Guds ord blev berøvet sin kraft, og de onde ånder fik deres vilje.

Historien gentager sig. Med Bibelen opslået foran sig mens de hævder at ære dens lærdomme, ødelægger mange af vor tids religiøse ledere troen på Bibelen som værende Guds ord. De er travlt beskæftiget med at dissekere ordet og sætter deres egne meninger over dets klareste udsagn. I deres hånd mister Guds ord sin genskabende kraft. Dette er grunden til, at vantroen vokser vildt, og uretfærdigheden sætter frugt.

Når Satan har undermineret troen på Bibelen, leder han mennesker til andre kilder for lys og styrke. På denne måde indynder han sig. De, som vender sig fra den rene lære i skrifterne og Guds Helligånds overbevisende kraft, åbner døren for de onde ånders magt. Kritik og spekulationer med hensyn til skrifterne har åbnet vejen for spiritisme og teosofi — disse moderniserede former for det gamle hedenskab — så de har vundet fodfæste selv inden for de kristne kirker.

Side om side med, at evangeliet prædikes, er der kræfter i gang, som ikke er andet end medier for løgnagtige ånder. Mange mennesker giver sig af med dem af ren og skær nysgerrighed, men når de ser beviser på handlinger af mere end menneskelig kraft, lader de sig lokke videre og videre, indtil de beherskes af en vilje, der er stærkere end deres egen. De kan ikke undslippe fra dens mystiske kraft.

Sjælens forsvarsværker bliver brudt ned. Den har ingen barrierer imod synden. Når båndene fra Guds ord og hans ånd én gang er forkastet, kan ingen vide, hvor dyb nedværdigelsen kan blive. Hemmelige synder eller stærk lidenskab kan holde et menneske fanget — så hjælpeløst som den besatte i Kapernaum. Men alligevel er hans tilstand ikke håbløs.

Hvilken magt skal dominere?

Det middel, hvormed vi kan besejre den onde, er det, som Kristus sejrede med: Ordets kraft. Gud behersker ikke vore tanker uden vort eget samtykke; men hvis vi ønsker at kende og

gøre hans vilje, gælder hans løfter også os: „I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie.“ „Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv.“ Ved at tro på disse løfter kan ethvert menneske blive befriet fra vildfarelsernes snarer og syndens herredømme.

Hvert menneske har frihed til at vælge, hvilken magt han vil have til at herske over sig. Ingen er faldet så dybt, ingen er så usle, at de ikke kan blive frigjort ved Kristus. Den besatte mand kunne kun udtale Satans ord i stedet for at bede, men alligevel blev hans hjertes uudtalte bøn hørt. Intet råb fra et menneske i nød vil gå upåagtet hen, selv om det ikke finder udtryk i ord. De, som er villige til at indgå en pagt med Himmelens Gud, bliver ikke overladt til Satans magt eller til deres egen naturs svaghed. De får denne opfordring fra Frelseren: „Lad ham gribe i min styrke, at han kan slutte fred med mig, og han vil slutte fred med mig.“ Mørkets ånder vil kæmpe for at beholde det menneske, som én gang er kommet under deres herredømme, men Guds engle vil kæmpe for det med endnu større kraft. Herren siger: „Kan man tage byttet fra en kriger? Kan man befri en voldsmands fanger? Dette siger Herren: Fangerne skal tages fra krigeren, voldsmandens bytte skal befries. Jeg vil kæmpe mod dem, der kæmper mod dig, og dine sønner vil jeg frelse.“

Peters svigermor og andre syge helbredes

Mens forsamlingen i synagogen stadig var tryllebundne af ærefrygt, trak Jesus sig til Peters hjem for at få lidt hvile. Men også her var der en skygge. Peters svigermoder lå syg, „med høj feber.“ Jesus bad feberen forsvinde, og den syge rejste sig og vartede Mesteren og hans disciple op.

Rygterne om Kristi gerninger spredtes hastigt i hele Kapernaum. Af frygt for rabbinerne vovede folk ikke at komme for at søge helbredelse på Sabbatten; men ikke så snart var solen forsvundet bag horisonten, før der blev stort røre. Fra hjemmene, butikkerne og torvepladserne strømmede byens beboere hen imod den beskedne bolig, hvor Jesus opholdt sig. De syge blev bragt derhen på bårer, de kom støttende sig til stave, eller hjulpet af venner gik de vaklende hen til Frelseren.

Time efter time kom og gik de, for ingen kunne vide, om lægen i morgen ville være at finde iblandt dem. Aldrig nogensinde havde Kapernaum oplevet en dag som denne. Luften genlød af jublende stemmer og befrielsens råb. Frelseren frydede sig over den glæde, han bragte. Når han blev vidne til de lidelser, som pinte dem, der var kommet til ham, rørtes hans hjerte af medlidenhed, og han glædede sig over sin magt til at gengive dem helbred og lykke.

Først da den sidste af de syge var blevet helbredt, holdt Jesus op med sit arbejde. Det var langt ud på natten, før skarerne tog af sted, og stilheden sænkede sig over Simons hjem. Den lange, indholdsrige dag var til ende, og Jesus søgte hvile. Men mens byen stadig sov trygt, stod Frelseren op, „ganske tidligt, mens det endnu var helt mørkt, … og han gik bort og ud til et øde sted og bad dér.“

Sådan gik dagene, mens Jesus vandrede på jorden. Ofte sendte han sine disciple bort for at besøge deres hjem og for at få hvile, men han modstod blidt deres bestræbelser på at trække ham bort fra hans gerning. Hele dagen igennem arbejdede han med at undervise de uvidende, helbrede syge, give blinde synet igen og med at give skarerne mad, og ved aftenstid eller tidligt om morgenen gik han til sit tilflugtssted i bjergene for at rådføre sig med sin himmelske Fader. Ofte tilbragte han hele natten i bøn og meditation og vendte så ved daggry til sin gerning blandt mennesker.

Tidligt om morgenen kom Peter og hans ledsagere til Jesus og fortalte, at Kapernaums beboere allerede søgte efter ham. Disciplene havde været dybt skuffede over den modtagelse, Kristus hidtil havde fået. Øvrigheden i Jerusalem søgte at myrde ham; selv hans egne bysbørn havde prøvet at berøve ham livet, men i Kapernaum var han blevet hilst med jublende begejstring, og disciplenes håb blussede atter op. Det kunne jo tænkes, at man blandt de frihedselskende galilæere kunne finde mænd, der ville støtte det nye rige. Men med forundring hørte de Kristi ord: „Jeg skal også forkynde evangeliet om Guds rige i de andre byer; det er derfor, jeg er blevet udsendt.“

Hensigten med Jesu mission

I den begejstringsrus, som på dette tidspunkt herskede i Kapernaum, var der fare for, at man kunne miste formålet med hans mission af syne. Det var ikke nok for Jesus kun at henlede opmærksomheden på sig selv, blot fordi han gjorde undere, eller fordi han helbredte legemlige sygdomme. Han ville have mennesker til at anerkende sig som deres Frelser. Mens folket var ivrigt efter at tro, at han var kommet som konge for at oprette et jordisk rige, ønskede han at vende deres sind fra det jordiske mod det åndelige. Verdslig succes alene kunne blive en hindring for hans gerning.

Og de sorgløse skarers undren skurrede i hans sind. I hans liv var der ingen spor af selvhævdelse. Den hyldest, som verden giver til rang, rigdom eller evner, var ukendt for Menneskesønnen. Ingen af de metoder, som mennesker bruger for at vinde tilhængere eller blive hyldet, blev brugt af Jesus. Århundreder før hans fødsel var der blevet forudsagt om ham: „Han skriger ikke, han råber ikke, han løfter ikke sin røst i gaderne. Det knækkede rør sønderbryder han ikke, den osende væge slukker han ikke, han fører retten til sejr. Han bliver ikke svag og knækkes ikke, til han har ført retten igennem på jorden.“

Farisæerne søgte hædersbevisninger for deres omhyggelige overholdelse af ceremonierne og for at stille deres gudsdyrkelse og deres barmhjertige gerninger til skue. De viste deres iver for religionen ved at gøre den til et diskussionsemne. Diskussioner mellem de forskellige partier var højrøstede og langvarige, og det var ikke usædvanligt på gaderne at høre stemmer fra skænderier mellem vrede lovkyndige.

Jesu liv var en udpræget kontrast til alt dette. I hans liv fandtes der ikke støjende diskussion, ingen pralende tilbedelse, og ingen handling for at vække bifald blev

nogensinde set. Kristus var skjult i Gud, og Gud blev åbenbaret i sin Søns karakter. Denne åbenbaring ønskede Jesus, at folket skulle hylde og rette deres tanker mod.

Retfærdighedens Sol brød ikke frem over verden i al sin glans for at blænde sanserne ved sin herlighed. Der står skrevet om Kristus: „Han bryder frem så sikkert som morgenrøden.“ Stille og mildt bryder morgenrøden frem over jorden, spreder mørkets skygger og vækker verden til liv. Sådan stråler retfærdighedens sol frem, „under dens vinger er der helbredelse.“

KAPITEL 27 - Tilgivet og helbredt

Kapitlet er bygget op over Matt 8,2-4; Matt 9,1-8; 9,32-34; Mark 1,40-45; 2,1-12; Luk 5,12-28.

Spedalskhed var den mest frygtede af alle østens sygdomme. Dens uhelbredelige og smitsomme karakter og den frygtelige virkning, den havde på de ramte, fyldte selv de tapreste med frygt. Blandt jøderne blev den anset for at være en straf for synd, og derfor blev den kaldt „slaget“ eller „Guds finger.“ Dybtgående, uhelbredelig og dødelig, som den var, blev den betragtet som et symbol på synd. Ifølge ritualloven blev den spedalske erklæret uren. Som en, der allerede var død, blev han udelukket fra menneskers boliger. Alt, hvad han rørte ved, var urent. Luften blev besmittet af hans ånde. Hvem, der blev mistænkt for at have denne sygdom, måtte fremstille sig for præsterne, der skulle undersøge ham og afgøre hans sag. Hvis han blev erklæret for spedalsk, blev han isoleret fra sin familie, udelukket fra Israels menighed og dømt til kun at omgås dem, der havde den samme sygdom. Loven var ubøjelig i sine krav. Hverken konger eller herskere var undtaget. En regent, der blev angrebet af denne frygtelige sygdom måtte afgive scepteret og flygte ud af samfundet.

Adskilt fra venner og slægtninge måtte den spedalske bære sin sygdoms forbandelse Han var forpligtet til at bekendtgøre sin egen elendighed, til at sønderrive sine klæder og slå alarm for at advare alle om at flygte fra hans smitsomme tilstedeværelse. Råbet: „Uren! uren!“ som lød med klagende stemme fra de ensomme forviste, var et signal, som hørtes med frygt og rædsel.

„Hvis du vil, kan du gøre mig ren“

I den del af landet, hvor Kristus virkede, var der mange, der led af denne sygdom, og rygterne om hans gerning nåede til dem og vakte en gnist af håb. Men siden profeten Elisas tid havde man ikke kendt til helbredelse af mennesker med denne sygdom. De turde ikke håbe på, at Jesus ville gøre for dem, hvad han aldrig havde gjort for nogen anden. Der var imidlertid én, i hvis hjerte troen begyndte at spire. Blot vidste denne mand ikke, hvordan han skulle komme i forbindelse med Jesus. Afskåret som han var fra forbindelse med sine medmennesker, hvordan skulle han kunne fremstille sig for lægen? Og han tvivlede også på, at Jesus ville helbrede sådan en som ham. Ville han nedlade sig til at lægge mærke til én, som blev anset for at være ramt af Guds dom? Ville han ikke ligesom farisæerne og endog lægerne forbande ham og advare ham mod at prøve at flygte fra menneskets forbandelse. Han tænkte på alt, hvad der var blevet fortalt ham om Jesus. Ikke en eneste, der havde søgt hans hjælp, var blevet vist bort. Den ulykkelige mand besluttede at finde Frelseren. Skønt han var lukket ude fra byerne, kunne det jo tænkes, at han kunne krydse Jesu vej på en sidevej langs med bjergvejene, eller finde ham når han underviste folk uden for byerne. Vanskelighederne var store, men dette var hans eneste håb.

Den spedalske bliver ledt til Frelseren. Jesus taler ved søens bred, og folket er forsamlet om ham. Stående langt borte opfatter den spedalske nogle få af Frelserens ord. Han ser ham

lægge sine hænder på de syge. Han ser de halte, de blinde, de lamme og de, der var dødssyge af forskellige sygdomme, rejse sig op og være raske, mens de takkede Gud for deres helbredelse. Hans tro bliver stærkere. Han nærmer sig mere og mere den forsamlede mængde. Glemt er de forsigtighedsregler, som er ham påbudt, folkets sikkerhed og den frygt, hvormed alle mennesker ser på ham. Han tænker kun på det velsignede håb om helbredelse.

Han er et afskyeligt syn. Sygdommen har gjort grufulde indhug i ham, og hans angrebne krop er frygtelig at se på. Ved synet af ham viger folket i rædsel. De er ved at falde over hinanden i deres iver efter at undgå kontakt med ham. Nogle prøver at forhindre ham i at nærme sig Jesus, men forgæves. Han hverken ser eller hører dem. Deres udtryk for væmmelse preller af på ham. Han ser kun Guds Søn. Han hører kun den stemme, der taler om liv til de døende. Han maser sig frem til Jesus, kaster sig ned for hans fødder, mens han råber: „Herre, hvis du vil, kan du gøre mig ren."

Jesus svarede: „Jeg vil, bliv ren!" og lagde sin hånd på ham.

Øjeblikkelig skete der en forvandling med den spedalske. Hans kød blev sundt, nerverne følsomme, musklerne faste. Den grove, skællede overflade, der kendetegner spedalskheden, forsvandt og blev blød og normal igen.

Jesus befalede manden ikke at sige til nogen, hvad der var sket med ham, men straks at gå hen og fremstille sig med en offergave i templet. En sådan offergave kunne ikke blive modtaget, før præsterne havde foretaget en undersøgelse og erklæret manden helt fri for sygdommen. Hvor uvillige de end var til at udføre denne tjeneste, kunne de ikke slippe for at foretage en undersøgelse og afgøre sagen.

Skriftens ord viser, hvor indtrængende Kristus pålagde manden nødvendigheden af at tie og handle hurtigt. „Jesus talte strengt til ham og sendte ham straks væk, idet han sagde til ham: 'Se til, at du ikke siger det til nogen; men gå hen og bliv undersøgt af præsten og bring de ofre for din renselse, som Moses har fastsat, som et vidnesbyrd for dem.'" Hvis præsterne havde kendt omstændighederne ved den spedalskes helbredelse, ville deres had til Kristus have fået dem til at afsige en uærlig dom. Jesus ønskede, at manden skulle fremstille sig i templet, før noget rygte om underet havde nået dem. På den måde var der sikkerhed for en upartisk afgørelse, og den helbredte spedalske ville igen få lov til at forenes med sin familie og sine venner.

Der var også andre ting, som Kristus forudså, da han pålagde manden tavshed. Frelseren vidste, at hans fjender bestandigt søgte at begrænse hans gerning og vende folket fra ham. Han vidste, at hvis helbredelsen af den spedalske rygtedes viden om, ville andre, som led af denne forfærdelige sygdom, stimle sammen om ham, og der ville blive råbt op om, at folket ville blive smittet ved at være i nærheden af dem. Mange af de spedalske ville ikke benytte helbredelsens gave til velsignelse for sig selv eller for andre, og ved at drage de

spedalske til sig ville han give anledning til anklage om, at han brød rituallovens strenge bestemmelser. Således ville hans gerning med at prædike ordet blive hindret.

Hvad der skete viste, at Kristi advarsel var velbegrundet. En mængde mennesker havde været vidne til den spedalskes helbredelse, og de var spændt på at høre præsternes afgørelse. Da manden vendte til sine venner, var der stor begejstring. På trods af Jesu advarsel havde manden ikke gjort sig videre anstrengelser for at skjule, hvordan han var blevet helbredt. Det ville i virkeligheden også have været umuligt at skjule det, men den spedalske bekendtgjorde det vidt og bredt. Han troede, at Jesus af lutter beskedenhed havde pålagt ham tavshed, og derfor gik han omkring og fortalte om den store læges kraft. Han forstod ikke, at enhver sådan tilkendegivelse gjorde præsterne og de ældste fastere besluttet på at tilintetgøre Jesus. Den helbredte mand følte, hvor dyrebar sundheden var. Han frydede sig over sin livskraft og over genforeningen med sin familie og sin vennekreds og følte, det var umuligt ikke at give æren til den læge, der havde helbredt ham. Men den kendsgerning, at han fortalte om det overalt, bevirkede, at Frelserens gerning blev hindret. Den fik folk til at flokkes om ham i så store skarer, at han for en tid blev tvunget til at standse sit arbejde.

Enhver handling under Kristi gerning havde vidtrækkende følger. Den indbefattede mere, end der viste sig ved selve handlingen. Således også i tilfældet med den spedalske. Mens Jesus hjalp alle, der kom til ham, længtes han inderligt efter at blive til velsignelse for dem, der ikke kom. Mens han tiltrak toldere, hedninger og samaritanere, længtes han efter at nå præsterne og lærerne, der var omgærdet af fordomme og overleveringer. Han lod intet middel uforsøgt for at prøve at nå dem. Ved at sende den helbredte spedalske til præsterne gav han dem et vidnesbyrd beregnet på at afvæbne deres fordomme.

Farisæerne havde hævdet at Kristi lære var i modstrid med loven, som Gud havde givet Moses; men hans påbud til den rensede spedalske om at give offergave i overensstemmelse med loven modbeviste denne anklage. Det var tilstrækkeligt bevis for alle, der var villige til at lade sig overbevise.

Lederne i Jerusalem havde udsendt spioner for at finde et påskud til at få Jesus dømt til døden. Han svarede med at give dem et bevis på sin kærlighed til menneskeheden, sin respekt for loven og sin magt til at udfri fra synd og død. Således vidnede han om dem: „De gengælder mig godt med ondt, kærlighed med had.“ Han, som på bjerget gav dette bud: „Elsk jeres fjender,“ gav selv eksemplet herpå ved ikke at gengælde „ondt med ondt eller skældsord med skældsord, men tværtimod med velsignelse“ .

De samme præster, som fordømte den spedalske til forvisning, bekræftede hans helbredelse. Denne dom, som blev offentligt bekendtgjort og registreret, var et stadigt vidnesbyrd for Kristus. Og da den helbredte mand var genoptaget i Israels menighed efter præsternes egen forsikring om, at der ikke var den ringeste smule af sygdommen , var han selv et levende vidne om sin velgører. Med fryd frembar han sin offergave og lovpriste Jesu navn. Præsterne var overbeviste om Frelserens guddommelige magt. Der blev givet

dem mulighed for at kende sandheden og nyde godt af lyset. Forkastede de den, ville den forsvinde og aldrig komme igen. Lyset blev forkastet af mange, men alligevel blev det ikke givet forgæves. Manges hjerter blev bevægede, skønt de for en tid ikke viste tegn på det. Mens Frelseren levede, syntes hans gerning kun at vinde ringe genklang af kærlighed hos præsterne og lærerne, men efter hans himmelfart var der „en stor gruppe præster", som „blev lydige mod troen" .

Syndens spedalskhed

Kristi handling med at rense den spedalske fra hans frygtelige sygdom er et billede på hans gerning med at rense hjertet for synd. Manden, der kom til Jesus, var „fuld af spedalskhed". Hele hans krop var gennemsyret af dens dødelige gift. Disciplene søgte at forhindre deres Mester i at røre ved ham, for den, som rørte ved en spedalsk, blev selv uren. Men Jesus blev ikke besmittet ved at lægge hånden på den spedalske. Hans berøring overførte livgivende kraft. Spedalskheden blev helbredt. Således er det også med syndens spedalskhed — dybt forankret, dødsens farlig og umulig at helbrede ved menneskelig kraft. „Hovedet er ét stort sår, hjertet er blevet sygt. Fra isse til fod er der ikke et helt sted, kun flænger, skrammer og åbne sår." Men Jesus, som kommer for at tage ophold hos menneskeheden, tager ikke imod besmittelse. Hans nærhed har helbredende virkning på synderen. Hvem, der end kaster sig ned for hans fødder og i tro siger: „Herre, hvis du vil, kan du gøre mig ren," vil høre svaret: „Jeg vil, bliv ren!"

I nogle tilfælde af helbredelse, gav han ikke straks den velsignelse, der blev søgt. Men når det gjaldt spedalskhed, blev bønnen opfyldt, så snart den blev fremført. Når vi beder om jordiske goder, venter svaret på vor bøn måske med at komme, eller Gud giver os måske noget andet end det, vi beder om, men det sker ikke, når vi beder om at blive frigjort fra synd. Det er hans vilje at rense os fra synd, at gøre os til sine børn og gøre det muligt for os at leve et helligt liv. „For at rive os ud af den nuværende onde verden" gav Jesus Kristus

Den „uhelbredelige" blev rask

Gennem helbredelsen af den lamme i Kapernaum lærte Kristus os igen den samme sandhed. Det var for at manifestere sin magt til at tilgive synder, at miraklet blev gjort. Og helbredelsen af den lamme illustrerer også andre dyrebare sandheder. Den er fuld af håb og opmuntring, men i relation til farisæernes smålige kritik rummer den også en advarsel.

Lige som den spedalske havde denne lamme mand mistet alt håb om helbredelse. Hans sygdom var en følge af et liv i synd, og hans lidelser blev forbitrede af samvittighedsnag. Han havde for længe siden henvendt sig til farisæerne og de lovkyndige i håbet om lindring af sine psykiske lidelser og fysiske smerter; men de havde blot koldt erklæret ham for uhelbredelig og overladt ham til Guds vrede. Farisæerne anså sygdom for at være vidnesbyrd om Guds mishag, og de tog afstand fra syge og trængende. Og dog var disse mennesker, som roste sig af at være hellige, ofte mere skyldige end de lidende, som de fordømte.

Den lamme mand var fuldstændigt hjælpeløs, og da han ikke havde udsigt til hjælp fra nogen side, var han sunket hen i fortvivlelse. Så hørte han om Jesu vidunderlige gerninger. Han fik at vide, at andre, som var lige så syndige og hjælpeløse som han, var blevet helbredt; selv spedalske var blevet renset. Og de venner, der fortalte dette, opmuntrede ham til at tro, at også han kunne blive helbredt, hvis han kunne blive båret til Jesus. Men hans håb sank, da han huskede på, hvordan han havde pådraget sig denne sygdom. Han frygtede, at denne rene læge ikke ville tåle ham i sin nærhed.

Alligevel higede han ikke så meget efter legemlig helbredelse, som efter lettelse for syndens byrde. Hvis han kunne møde Jesus og få vished for tilgivelse og fred med Himmelen, så ville han være tilfreds med at leve eller dø, alt efter Guds ønske. Den døende mands nødråb var: Kunne jeg dog blot komme hen til ham! Der var ingen tid at spilde — hans udtærede legeme viste allerede tegn på opløsning. Han bønfaldt sine venner om at bære ham på hans leje til Jesus, og de påtog sig det med glæde. Men så tæt var vrimmelen, der havde samlet sig inde i og omkring det hus, hvor Frelseren var, at det var umuligt for den syge og hans venner at nå hen til ham eller blot komme inden for hørevidde.

Jesus underviste folket i Peters hus. Som de plejede, sad disciplene tæt omkring ham, og der sad „nogle farisæere og lovlærere, som var kommet fra alle landsbyerne i Galilæa og Judæa og fra Jerusalem“. De var kommet som spioner for at søge anledning til at anklage Jesus. Uden om disse embedsmænd trængtes den blandede skare, de ivrige, de ærbødige, de nysgerrige og de vantro. Forskellige nationaliteter og alle samfundsklasser var repræsenteret her. „Og han havde kraft fra Herren, så han kunne helbrede.“ Livets Ånd hvilede over forsamlingen, men farisæerne og de lovlærde opfattede ikke dens tilstedeværelse. De havde ingen følelse af at mangle noget, og lægedommen gjaldt ikke dem. „Sultende har han mættet med gode gaver, og rige har han sendt tomhændet bort.“

Atter og atter forsøgte de, som bar den lamme, at bane sig vej gennem trængselen, men forgæves. Den syge så sig om i usigelig ængstelse. Når den længselsfuldt ventede hjælp var så nær, hvordan kunne han så opgive håbet? Efter hans eget forslag bar vennerne ham op på husets tag, og efter at have brudt et hul i taget firede de ham ned for fødderne af Jesus. Talen forstummede. Frelseren betragtede det sorgfulde ansigtsudtryk og så det bønfaldende blik, der var rettet imod ham. Han forstod sammenhængen; han havde trukket denne forvildede og tvivlende ånd til sig. Mens den lamme endnu befandt sig i sit hjem, havde Frelseren overbevist hans samvittighed. Da han angrede sine synder og troede på Jesu magt til at gøre ham rask, havde Frelserens livgivende nåde første gang velsignet hans længselsfulde hjerte. Jesus havde set det første glimt af tro vokse til en overbevisning om, at han var den eneste der kunne hjælpe synderen, og han havde set den vokse sig stærkere ved hver bestræbelse for at komme ham nær.

Nu sagde Frelseren med ord, der for den syges øren lød som musik: „Søn, dine synder tilgives dig.“

Fortvivlelsens byrde falder fra den syge mands sind; tilgivelsens fred hviler over hans ånd og stråler fra hans ansigt. Hans legemlige smerter er borte, og hele hans væsen er forandret. Den hjælpeløse lamme er helbredt! Den skyldige synder er tilgivet!

I enfoldig tro modtog han Jesu ord som et nyt livs velsignelse. Han fremkom ikke med nogen yderligere bøn, men blev liggende i salig tavshed, for lykkelig til at kunne tale. Det himmelske lys strålede fra hans ansigt, og folket så til med ærefrygt.

Rabbinerne havde spændt ventet på at se, hvordan Kristus ville gribe denne sag an. De huskede godt, at manden havde henvendt sig til dem for at få hjælp, og at de hverken havde givet ham håb eller vist ham medlidenhed. Og ikke nok med dette: De havde erklæret, at han var under Guds forbandelse på grund af sine synder. Dette stod tydeligt i deres erindring, da de så den syge foran sig. De lagde mærke til den interesse, hvormed alle fulgte begivenhederne, og de blev frygteligt bange for at miste deres indflydelse over folket.

Disse embedsmænd udvekslede ingen ord med hinanden, men ved at se på hinanden, læste de den samme tanke hos dem alle: At noget måtte gøres for at standse følelsernes tidevand. Jesus havde erklæret, at den lammes synder var tilgivet! Farisæerne slog ned på disse ord som en gudsbespottelse og fandt på, at de kunne udlægge dette som en synd, der burde straffes med døden. De sagde ved sig selv: „Han spotter Gud. Hvem kan tilgive synder andre end én, nemlig Gud?“

Idet han så på dem med et blik, der fik dem til at dukke sig og vige , sagde Jesus: „Hvorfor tænker I ondt i jeres hjerte? Hvad er det letteste, at sige: Dine synder tilgives dig, eller at sige: Rejs dig og gå? Men for at I kan vide, at Menneskesønnen har myndighed på jorden til at tilgive synder“ — da siger han til den lamme: „Rejs dig, tag din seng og gå hjem!“

Han, som var blevet bragt til Jesus på en båre, rejser sig nu op med ungdommens spændstighed og styrke. Det livgivende blod springer gennem hans årer. Hvert eneste organ i hans krop bliver pludselig fyldt med liv. En sund kulør vinder over den dødelige bleghed. „Og han rejste sig, tog straks båren og forlod stedet for øjnene af dem alle sammen, for de blev helt ude af sig selv og priste Gud og sagde: ‘Aldrig har vi set noget lignende!’“

Hvilken vidunderlig kærlighed fra Kristus, ikke at føle sig hævet over at helbrede syndige og plagede! Guddommeligheden sørger over og lindrer den lidende menneskeheds dårligdomme! Hvilken forunderlig kraft der på denne måde bliver åbenbaret for menneskenes børn! Hvem kan tvivle på budskabet om frelse? Hvem kan lade hånt om barmhjertigheden fra en medfølende Frelser?

Der krævedes intet mindre end skabende kraft for at genoprette sundheden i denne forfaldne krop. Den samme stemme, som gav liv til mennesket, der var skabt af jordens støv, havde givet liv til den dødssyge, lamme mand. Og den samme kraft, som gav liv til hans legeme, havde forvandlet hans hjerte. Han, som ved skabelsen „talte, og det

skete," som „befalede, og det stod der" , havde talt liv i mennesket, der var død i overtrædelser og synder. Helbredelsen af legemet var et vidnesbyrd om den kraft, der havde forvandlet hans hjerte. Kristus bad den lamme rejse sig og gå, „for at I kan vide," sagde han, „at Menneskesønnen har myndighed på jorden til at tilgive synder".

Den lamme fik ved Kristus helbredelse for både sjæl og legeme. Den åndelige helbredelse blev efterfulgt af fysisk helbredelse. Det, der kan læres heraf, bør ikke overses. Der er i dag tusinder, som plages af legemlig sygdom, og som ligesom den lamme længes efter budskabet: „Dine synder tilgives dig!" Syndens byrde med dens uro og uopfyldte ønsker er grundlaget for deres sygdomme. De kan ikke finde lindring, før de kommer til åndens læge. Den fred, som kun han kan give, ville bringe styrke til sindet og sundhed til legemet.

Jesus kom for at „tilintetgøre Djævelens gerninger." „I ham var liv," og han siger: „Jeg er kommet, for at de skal have liv og have i overflod." Han er „en ånd, der gør levende." Og han har stadig den samme livgivende kraft, som da han her på jorden helbredte den syge og gav tilgivelse til synderen. „Han tilgiver al din skyld," han „helbreder alle dine sygdomme" .

På folket virkede helbredelsen af den lamme, som om Himmelen havde åbnet sig og åbenbaret den bedre verdens herlighed. Da den helbredte mand gik bort gennem skaren, mens han priste Gud for hvert skridt, han tog, og bar sin byrde så let, som vejede den ikke mere end en fjer, trådte folk til side for at give plads for ham og stirrede på ham med ansigter fulde af ærefrygt, mens de hviskede til hinanden: „I dag har vi set det utrolige!"

Farisæerne var målløse af forundring og overvældede af nederlaget. De indså, at der her ikke var nogen mulighed for at ophidse folket med deres skinsyge. Det mirakel, der var sket med manden, som de havde overgivet til Guds vrede, havde gjort så dybt et indtryk på alle, at rabbinerne for en tid var glemt. De så, at Kristus ejede en kraft, som de havde tilskrevet Gud alene; Hans væsens milde værdighed stod i markant kontrast til deres egen hovmodige optræden. De var forvirrede og flove og erkendte, skønt de ikke indrømmede det, at de havde mødt en, som var dem overlegen. Jo stærkere beviser de fik for, at Jesus her på jorden havde magt til at forlade synder, jo stærkere forskansede de sig i deres vantro. De gik bort fra Peters hjem, hvor de havde set den lamme blive helbredt ved Jesu ord, for at opfinde nye planer til at bringe Guds Søn til tavshed.

Uanset hvor ondartede og rodfæstede fysiske lidelser var, blev de helbredt af Kristi kraft, men sjælens lidelser havde et fastere greb om dem, der lukkede øjnene for lyset. Spedalskhed og lammelse var ikke så forfærdelige som hykleri og vantro.

Da den helbredte lamme vendte til sin familie og med lethed bar det leje, på hvilket han langsomt var båret fra dem for kort tid siden, blev der stor glæde i hans hjem. Alle flokkedes om ham med glædestårer og vovede knap at tro deres egne øjne. Nu stod han sund og rask foran dem. De før så livløse arme adlød nu hurtigt hans vilje. Huden, der

havde været indskrumpet og gusten, var nu frisk og rødmosset. Han gik med faste, ubesværede skridt. Glæde og håb var at læse i alle hans ansigtstræk, og et udtryk af renhed og fred havde erstattet mærkerne af synd og lidelse. Der steg glad taksigelse op fra dette hjem, og Gud blev herliggjort ved sin Søn, der havde givet de håbløse håbet og de hårdt ramte kraften . Denne mand og hans familie var rede til at ofre livet for Jesus. Ingen tvivl formørkede deres tro, ingen vantro ødelagde deres troskab mod ham, der havde bragt lys ind i deres mørke hjem.

KAPITEL 28 - Levi-Matthæus

Kapitlet er bygget op over Matt 9,9-17; Mark 2,14-22; Luk 5,27-39. Af de romerske embedsmænd i Palæstina var ingen mere forhadte end tolderne. Det faktum, at told og skat var påtvunget af en fremmed magt, var til bestandig irritation for jøderne, fordi den mindede dem om, at de havde mistet deres uafhængighed. Og skatteopkræverne var ikke blot redskaber for den romerske undertrykkelse, de var pengeafpressere for egen regning og berigede sig på folkets bekostning. En jøde, der tog imod dette embede på romernes opfordring, blev betragtet som en, der forrådte sit folks ære. Han blev foragtet som en frafalden og blev regnet for at høre til blandt de laveste af alle.

„Følg mig“

Levi-Matthæus hørte til denne samfundsklasse. Han blev som den næste efter de fire disciple ved Genezaret sø kaldet til Kristi tjeneste. Farisæerne havde bedømt Matthæus efter hans beskæftigelse, men Jesus så i denne mand et sind, der var åbent til at tage imod sandheden. Matthæus havde lyttet til Frelserens undervisning. Ved Guds Ånds overbevisende kraft så han sin egen syndighed, og han længtes efter at søge hjælp hos Kristus; men han var vant til de skriftkloges afvisende holdning og kunne ikke forstille sig, at denne store lærer ville lægge mærke til ham.

En dag, da han sad i toldboden, så tolderen Jesus komme derhen. Stor var hans forbavselse, da han hørte ordene henvendt til sig: „Følg mig!“

Matthæus „lod alt ligge og rejste sig og fulgte ham.“ Der var ingen tøven og ingen spørgsmål, ingen tanke for det indbringende arbejde, der måtte ombyttes med fattigdom og prøvelser. Det var nok for ham at være sammen med Jesus, at kunne lytte til hans ord og forenes med ham i hans gerning.

Sådan var det også med de tidligere kaldede disciple. Da Jesus bød Peter og hans venner følge sig, havde de straks forladt deres både og deres garn. Nogle af disse disciple havde venner, der var afhængige af deres hjælp; men da de modtog Frelserens opfordring, tøvede de ikke for at spørge: Hvordan skal jeg klare mig og underholde min familie? De var lydige mod kaldet, og da Jesus senere spurgte dem: „Dengang jeg udsendte jer uden pung og taske og sko, manglede I da noget?“ kunne de svare: „Nej, ingenting.“

Matthæus med sin rigdom og Andreas og Peter med deres fattigdom blev sat på den samme prøve, de helligede sig alle kaldet på samme måde. I det lykkelige øjeblik, hvor garnene fyldtes med fisk og den gamle tilværelse virkede mest dragende, bød Jesus disciplene ved søen forlade det hele for gerningen med evangeliet Sådan bliver enhver prøvet for at fastslå, om ønsket efter jordiske goder er stærkere end ønsket om fællesskab med Kristus.

Principper er altid krævende. Ingen kan få held med tjenesten for Gud, medmindre han går helhjertet ind i den og regner alt andet for mindre væsentligt end det helt ekstraordinære at kende Kristus. Intet menneske, som tager forbehold, kan være Kristi discipel og endnu mindre hans medarbejder. Når mennesker værdsætter den store frelse, vil selvopofrelsen i Kristi liv også vise sig i deres. Uanset hvor han leder dem hen, vil de fryde sig over at følge ham.

Til gæstebud hos tolderen

Kaldelsen af Matthæus til en af Jesu disciple vakte stor indignation. Det var en krænkelse af de religiøse, sociale og nationale skikke, at en religiøs lærer valgte en tolder som en af sine nærmeste hjælpere. Ved at appellere til folkets fordomme håbede farisæerne at kunne vende folkestemningen mod Jesus.

Blandt tolderne skabte det en udbredt interesse. De følte sig tiltrukket af den guddommelige lærer. I sin glæde over at være blevet discipel længtes Matthæus efter at føre sine tidligere kolleger til Jesus. Derfor holdt han et gæstebud i sit eget hus og sammenkaldte sine slægtninge og venner. Blandt dem var der ikke blot toldere, men mange med tvivlsomt omdømme, som blev fordømt af deres mere nøjeregnende naboer.

Festen blev givet til ære for Jesus, og han tøvede ikke med at tage imod venligheden. Han vidste udmærket, at dette ville virke anstødeligt på farisæerne og også ville kompromittere ham i folkets øjne. Men intet spørgsmål om sædvane kunne få indflydelse på, hvad han foretog sig. For ham betød de ydre omstændigheder intet. Det, som talte til hans hjerte var, at et menneske tørstede efter livets vand.

Jesus sad som hædersgæst ved toldernes bord og viste ved sin forståelse og selskabelige venlighed, at han anerkendte menneskets værdighed, og menneskene længtes efter at blive værdige til hans tillid. Hans ord faldt på deres tørstige hjerter med en velsignet livgivende kraft. Nye impulser vågnede, og muligheden for et nyt liv åbnede sig for disse udstødte i samfundet.

Ved sammenkomster som denne var der ganske mange af dem, der lod sig bevæge af Frelserens lære, som først anerkendte ham efter hans optagelse til Himmelen. Da Helligånden blev udgydt og tretusinde blev omvendt på en eneste dag, var der blandt dem mange, som første gang havde hørt sandheden ved toldernes bord, og nogle af dem blev evangeliets sendebud.

For Matthæus selv blev Jesu tilstedeværelse ved gæstebudet en bestandig lære. Den foragtede tolder blev en af de frommeste evangelister, og i sin egen gerning fulgte han nøje sin Mesters fodspor.

Da de skriftkloge hørte om Jesu nærværelse ved Matthæus' gæstebud, greb de straks anledningen til at anklage ham. Men de valgte at virke gennem disciplene. Ved at vække

deres fordomme håbede de at støde dem bort fra deres mester. Deres fremgangsmåde bestod i at anklage Kristus over for disciplene og disciplene over for Kristus, idet de rettede deres våben imod det sted, hvor de havde størst sandsynlighed for at såre. Det er på denne måde, Satan har arbejdet lige siden oprøret i Himmelen; og alle, der forsøger at skabe disharmoni og fjendskab, drives af hans ånd.

„Hvorfor spiser jeres mester sammen med toldere og syndere?“ spurgte de misundelige skriftkloge.

Jesus ventede ikke på at hans disciple skulle besvare anklagen, men svarede selv: „De raske har ikke brug for læge, det har de syge. Gå hen og lær, hvad det vil sige ‘Barmhjertighed ønsker jeg, ikke slagtoffer.’ Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere.“ Farisæerne hævdede at være åndeligt sunde, og derfor trængte de ikke til læge; men de betragtede tolderne og hedningerne som mennesker, der var ved at omkomme af syndens sygdomme. Var det så ikke hans pligt som læge at gå til dem, der trængte til hans hjælp?

Men skønt farisæerne havde så høje tanker om sig selv, var de i virkeligheden i en ringere tilstand end dem, som de foragtede. Tolderne var mindre hykleriske og selvtilfredse og var derfor mere åbne for sandhedens indflydelse. Jesus sagde til de skriftkloge: „Gå hen og lær, hvad det vil sige: ‘Barmhjertighed ønsker jeg, ikke slagtoffer.’“ Han viste dem således, at de — til trods for at de hævdede at udlægge Guds ord — var fuldstændigt uvidende om dets ånd.

Farisæerne blev for en tid bragt til tavshed, men blev kun endnu mere målbevidste i deres fjendskab. Som det næste udsøgte de sig Johannes Døbers disciple og prøvede at sætte dem op mod Frelseren. Farisæerne havde ikke anerkendt Døberens gerning. De havde med foragt peget fingre ad hans mådeholdne tilværelse, hans enkle vaner, hans grove klæder, og havde kaldt ham fanatiker. Fordi han fordømte deres hykleri, havde de modstået hans ord og forsøgt at ophidse folket imod ham. Guds Ånd havde talt til disse spotteres hjerter og overbevist dem om synd, men de havde forkastet Guds råd og havde erklæret, at Johannes var besat af Djævelen.

Nu, hvor Jesus blandede sig med folket og spiste og drak ved deres bord, beskyldte de ham for at være en frådser og vindranker. Netop de mennesker, som fremkom med denne anklage, var selv skyldige. Ligesom Gud fremstilles forkert og af Satan iklædes onde egenskaber, således blev Guds sendebud forfalsket af disse onde mennesker.

Farisæerne ville ikke indse, at Jesus spiste sammen med toldere og syndere for at bringe Himmelens lys til dem i deres mørke. De ville ikke se, at hvert ord, der lød fra den guddommelige lærer, var et levende sædekorn, som ville spire og bære frugt til Guds ære. De havde besluttet ikke at tage imod lyset; og skønt de havde modarbejdet Døberens gerning, var de nu parat til at dyrke hans disciples venskab i håb om at sikre sig deres

medvirken mod Jesus. De hævdede, at Jesus ringeagtede de gamle traditioner, og de fremhævede Døberens strenge fromhed som kontrast til Jesus, som sad til bords med toldere og syndere.

Johannes' disciple var på dette tidspunkt opfyldt af stor sorg. Det var før, de besøgte Jesus med Johannes' budskab. Deres elskede lærer var kastet i fængsel, og deres dage gik med at sørge. Og Jesus gjorde intet for at udfri Johannes og syntes endog næsten at bringe hans lære i miskredit. Hvis Johannes var blevet sendt af Gud, hvorfor fulgte så Jesus og hans disciple en så vidt forskellig fremgangsmåde?

Om at faste

Johannes' disciple havde ikke nogen klar forståelse af Kristi gerning. De troede, at der måske var et grundlag for farisæernes anklage. De overholdt mange af de regler, der var foreskrevet af de skriftkloge, og håbede endog at blive retfærdiggjort ved lovgerninger. Faste blev praktiseret af jøderne som en fortjenstfuld handling, og de strengeste af dem fastede to gange om ugen. Farisæerne og Johannes' disciple fastede, da de sidstnævnte kom til Jesus med spørgsmålet: „Hvorfor faster vi og farisæerne så meget, men dine disciple faster ikke?"

Jesus gav dem et meget mildt svar. Han gjorde ikke noget forsøg på at rette deres forkerte opfattelse af at faste, men prøvede blot at retlede dem angående sin egen opgave. Og dette gjorde han ved at benytte det samme eksempel, som Døberen selv havde brugt, da han vidnede om Jesus. Johannes havde sagt: „Den, der har bruden, er brudgom; men brudgommens ven, som står og lytter efter ham, fyldes med glæde, når han hører brudgommen komme. Det er min glæde, og den er nu fuldkommen." Johannes' disciple kunne ikke undgå at huske disse ord fra deres lærer, da Jesus med anvendelse af det samme billede sagde: „Kan brudesvendene sørge, så længe brudgommen er sammen med dem?"

Himmelens Prins var hos sit folk. Guds største gave var blevet givet til verden. Til glæde for de fattige, for Kristus var kommet for at gøre dem til arvinger til sit rige. Til glæde for de rige, for han ville lære dem at sikre sig evige rigdomme. Til glæde for de uvidende; for han ville gøre dem vise til frelsen. For at glæde de vise, for han ville åbenbare dem dybere hemmeligheder, end de nogensinde havde fattet; sandheder, der havde været skjult fra verdens skabelse, ville blive åbenbaret for mennesker ved Frelserens gerning.

Johannes Døber havde frydet sig ved at se Frelseren. Hvilken anledning til at fryde sig havde ikke disciplene, der havde fået det privilegium at vandre og tale med Himmelens Majestæt! Dette var ikke tidspunktet for dem til at sørge og faste. De måtte med åbent sind tage imod herlighedens lys, så de kunne sprede lys til dem, der sad i mørket og dødens skygge.

Det var et lyst billede, som Kristi ord kaldte frem, men over det lå der en mørk skygge, som kun hans øjne opfattede. „Men der kommer dage," sagde han, „da brudgommen er

taget fra dem, og så skal de faste.“ Når disciplene skulle se deres Herre forrådt og korsfæstet, så ville de sørge og faste. I sine sidste ord til dem i salen ovenpå sagde han til dem: „En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal græde og klage, men verden skal glæde sig. I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde.“

Når han stod op fra graven, skulle deres sorg vendes til glæde. Efter sin optagelse til Himmelen ville han i personlig skikkelse være borte fra dem, men gennem Talsmanden ville han stadig være hos dem, og de skulle ikke bruge tiden til at sørge. Dette var, hvad Satan ønskede. Han ville, at de skulle give verden indtryk af, at de var blevet svigtet og skuffet; men de skulle i tro se op til den himmelske helligdom, hvor Jesus gjorde tjeneste for dem; de skulle åbne deres sind for Helligånden, Jesu stedfortræder, og fryde sig i lyset af hans tilstedeværelse. Dog ville der komme dage med fristelser og prøvelser, hvor de ville komme i konflikt med denne verdens herskere og ledere af mørkets rige. Når Kristus ikke mere personligt var sammen med dem, og de ikke kunne mærke Talsmanden, så ville det være mere passende for dem at faste.

Farisæerne søgte at ophøje sig selv ved deres strenge overholdelse af former, men deres hjerter var fulde af misundelse og strid. Skriften siger: „I faster i kiv og strid og kaster med sten i ondskab. Når I faster, som I nu gør, bliver jeres bøn ikke hørt i himlen. Tror I, det er den faste, jeg ønsker, at mennesket spæger sit legeme, hænger med hovedet som et siv og ligger i sæk og aske? Er det det, I kalder faste, en dag til Herrens behag?“

Den sande faste er ikke blot en formssag. Skriften beskriver den faste, som Gud har anerkendt: „at løse ondskabens lænker og sprænge ågets bånd, at sætte de undertrykte i frihed, og bryde hvert åg,“ „rækker den sultne dit brød og mætter den forkuede.“ Her forkyndes selve ånden og karakteren i Kristi gerning. Hele hans liv var et offer af sig selv til verdens frelse. Hvad enten han fastede i fristelsens ørken eller sad til bords med tolderne ved Matthæus’ gæstebud, så gav han sit liv for at frelse de fortabte. Den sande hengivenheds ånd viser sig ikke ved unyttig sorg, legemlig ydmygelse alene eller mangfoldige ofre, men den åbenbarer sig ved overgivelsen af selvet til beredvillig tjeneste for Gud og mennesker.

„Ung vin på nye sække“

I fortsættelse af sit svar til Johannes’ disciple fortalte Jesus en lignelse og sagde: „Ingen sætter en lap af ukrympet stof på en gammel kappe; for så river den nye lap det gamle i stykker, og hullet bliver værre.“ Johannes Døbers budskab skulle ikke sammenblandes med tradition og overtro. Et forsøg på at sammenblande farisæernes komediespil med Johannes’ gudsfrygt ville kun gøre kløften mellem dem endnu tydeligere.

Heller ikke principperne for Kristi lære lod sig forene med farisæernes skikke. Kristus skulle ikke udfylde den kløft, der var skabt ved Johannes’ undervisning. Han ville gøre adskillelsen mellem det gamle og det nye endnu tydeligere. Jesus anskueliggjorde dette

ved at sige: „Ingen fylder ung vin på gamle lædersække; for så sprænger vinen sækkene, og både vin og sække ødelægges.“ De læderflasker, der blev brugt som beholdere for den nye vin, blev efter nogen tid tørre og skøre og var da uegnede til at genanvendes. Med denne velkendte lignelse illustrerede Jesus de jødiske lederes tilstand. Præster og skriftkloge og rådsherrer var groet fast i en rutine af ceremonier og traditioner. Deres hjerter var blevet indskrumpede ligesom de indtørrede lædersække til vin, som han havde sammenlignet dem med. Så længe de følte sig tilfredse med en lovmæssig religion, var det umuligt for dem at tilegne sig Himmelens levende sandhed. De mente, at deres egen retfærdighed var fuldt ud tilstrækkelig, og ønskede ikke, at der skulle føres noget nyt element ind i deres gudsdyrkelse. De betragtede ikke Guds kærlighed til menneskene som uforskyldt. De opfattede den som deres egen fortjeneste som følge af deres gode gerninger. Den tro, som arbejder af kærlighed og renser hjertet, kunne ikke forbindes med farisæernes religion, der var bygget op af ceremonier og menneskers påbud. Bestræbelser på at forene Jesu lære med den etablerede religion ville være forgæves. Guds levende sandhed ville som den gærende vin sprænge de farisæiske traditioners gamle, hentørrede læderflasker.

Farisæerne mente, de var for kloge til at behøve belæring, for retfærdige til at trænge til frelse og for højt ærede til at behøve den ære, der kommer fra Kristus. Frelseren vendte sig bort fra dem for at finde andre, der vil tage imod Himmelens budskab. I de uoplyste fiskere, i tolderen på markedspladsen, i den samaritanske kvinde, i den almindelige befolkning, som med glæde hørte på ham, fandt han sine „nye flasker til den nye vin“. De hjælpere, som kan bruges i evangeliets tjeneste, er de, som med glæde tager imod det lys, Gud sender dem. Disse er hans medarbejdere i arbejdet med at delagtiggøre verden i budskabet om sandheden. Hans folk skal blive som nye læderflasker, og han vil fylde dem med ny vin.

Skønt Kristi lære blev omtalt som den nye vin, var den ikke en ny lære, men en åbenbaring af det, som var blevet sagt fra begyndelsen. Men for farisæerne havde Guds sandhed mistet sin oprindelige betydning og skønhed.

For dem var Kristi lære ny i næsten enhver henseende, og den blev hverken genkendt eller anerkendt.

Jesus påpegede den falske læres magt til at ødelægge værdsættelsen af og ønsket om sandheden. Han sagde: „Ingen, som har drukket gammel vin, vil have en ung, for han siger: Den gamle er bedst.“ Al den sandhed, der var blevet givet verden af patriarkerne og profeterne, strålede frem i ny skønhed gennem Jesu ord. Men de skriftkloge og farisæerne nærede ikke noget ønske om at få den dyrebare nye vin. Før deres liv var blevet befriet for de gamle overleveringer, skikke og handlinger, havde de ikke plads i sind eller tanke for Kristi lære. De klamrede sig til de døde skikke og vendte sig bort fra den levende sandhed og Guds kraft.

Det var dette, som blev til jødefolkets ødelæggelse, og det vil blive til ødelæggelse for mange mennesker i vor egen tid. Tusinder begår den samme fejltagelse som de farisæere,

Kristus dadlede ved Matthæus' gæstebud. Hellere forkaster mange den sandhed, der kommer fra lysenes Fader, end de opgiver en yndet ide eller aflægger et holdningsidol. De stoler på sig selv, har tillid til deres egen klogskab og er ikke klar over deres åndelige fattigdom. De føler sig sikre på at blive frelst på en eller anden måde med et eller andet vigtigt arbejde. Når det går op for dem, at der ikke er mulighed for at påvirke opgaven via deres eget jeg, forkaster de den tilbudte frelse.

En lovmæssig religion kan aldrig føre mennesker til Kristus, for det er en religion uden kærlighed og uden Kristus. Faste og bøn, som udøves i selvretfærdighedens ånd, er en vederstyggelighed for Gud. Den højtidelige menighedsforsamling, de rutinemæssige religiøse ceremonier, den ydre ydmyghed, det ærefrygtindgydende offer forkynder, at den, som udøver dette, betragter sig selv som retfærdig og værdig til himmelen; men det er alt sammen bedrag. Vore egne gerninger kan aldrig sikre os frelsen.

Som det var på Kristi tid, sådan er det også nu. Farisæerne kendte ikke selv deres åndelige fattigdom. Til dem lyder budskabet: „Siden du siger: Jeg er rig, jeg har samlet til huse og mangler intet, og du ikke ved, at hvis nogen er elendig og ynkelig og fattig og blind og nøgen, er det dig, så råder jeg dig til hos mig at købe guld, der er lutret i ild, for at du kan blive rig, og hvide klæder at iføre dig, for at din nøgenheds skam ikke skal ses." Tro og kærlighed er det guld, som er lutret i ild. Men for mange er guldet blevet mat, og den rige skat er gået tabt. For dem er Kristi retfærdighed som en ubrugt klædning, en uberørt kilde. Til dem siges der: „Men jeg har det imod dig, at du har svigtet din første kærlighed. Husk derfor på, hvorfra du er faldet, og omvend dig, og gør de gerninger, du først gjorde; ellers kommer jeg over dig og flytter din lysestage fra dens plads, hvis ikke du omvender dig."

„Mit offer, Gud, er en sønderbrudt ånd, et sønderbrudt og sønderknust hjerte afviser du ikke, Gud." Et menneske må være renset for sit eget jeg, før det i ordets fulde betydning kan blive en troende kristen. Når mennesket har fornægtet sig selv, kan Herren g re det til en ny skabning. Nye lædersække kan indeholde den nye vin. Kristi herlighed vil indgyde den troende nyt liv. Kristi karakter vil åbenbare sig i den, som ser hen til vor tros banebryder og fuldender.

KAPITEL 29 - Sabbat t en

Ved skabelsen blev Sabbatten helliget. Den blev til for mennesket skyld og havde sin oprindelse, dengang „alle morgenstjerner jublede, og alle gudssønner råbte af fryd.“ Der hvilede fred over verden, for jorden var i samklang med Himmelen. „Gud så alt, hvad han havde skabt, og han så, hvor godt det var.“ Og Gud hvilede i glæden over sit fuldbragte værk.

Til minde om skabelsen

„Gud velsignede den syvende dag og helligede den,“ fordi han havde hvilet på sabbatsdagen, og bestemte den til hellig brug. Han gav den til Adam som hviledag. Den var et mindesmærke over skaberværket og således et tegn på Guds magt og kærlighed. Skriften siger: „Han har sørget for, at hans undere mindes.“ „For hans usynlige væsen, både hans evige kraft og hans guddommelighed, har kunnet ses siden verdens skabelse.“

Alle ting blev skabt af Guds Søn. „I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud … Alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er.“ Og fordi Sabbatten er et mindesmærke for skaberværket, er den et tegn på Kristi kærlighed og magt.

Sabbatten vender vore tanker mod naturen og giver os fællesskab med Skaberen. I fuglenes sang, i træernes susen og i lyden af havets bølger kan vi stadig høre stemmen fra ham, som talte med Adam og Eva i Edens have, når dagen blev sval. Og mens vi ser hans magt i naturen, føler vi os trøstede, for det ord, som skabte alle ting, er det samme, som taler liv til mennesket. Han som sagde: „Af mørke skal lys skinne frem, han har ladet det skinne i vore hjerter til oplysning og til kundskab om Guds herlighed på Jesu Kristi ansigt“

Det var tanken herom, som inspirerede til denne sang: „Du har glædet mig ved din gerning, Herre, jeg jubler over dine hænders værk. Hvor er dine gerninger vældige, Herre, og dine tanker uransagelige!“

Og Helligånden siger ved profeten Esajas: „‘Med hvem vil I sammenligne Gud? Hvad vil I sætte op til sammenligning med ham? … Ved I det ikke? Hører I det ikke? Er det ikke fortalt jer fra begyndelsen? Har I ikke indset det fra jordens grundlæggelse? Det er ham, der troner over jordens flade, men alle dens beboere er som græshopper; han spænder himlen ud som et slør, breder den ud som et telt til at bo i…Med hvem vil I sammenligne mig, så vi skulle være lige?’ siger den Hellige. Løft jeres øjne mod himlen, og se! Hvem skabte den? Han, som fører dens hær talstærkt ud og kalder dem alle sammen ved navn. På grund af hans vældige kraft og mægtige styrke mangler der ikke en eneste. Jakob, hvorfor siger du Israel, hvorfor erklærer du: ‘Min vej er skjult for Herren, Gud ænser ikke min .’ Ved du det ikke, har du ikke hørt det: Herren er en evig Gud, skaberen af den vide jord. Han bliver ikke træt og udmattet, hans indsigt kan ingen udforske. Han giver den udmattede kraft, den kraftesløse giver han ny styrke.“ „Frygt ikke, for jeg er med dig, fortvivl ikke, for jeg er din Gud. Jeg styrker dig og hjælper dig, min sejrrige hånd holder dig fast.“ „Vend

dig til mig, og bliv frelst, hele du vide jord! For jeg er Gud, der er ingen anden.“ Det er dette budskab, som står skrevet i naturen, og som Sabbatten er bestemt til at minde os om. Da Herren bød Israel holde hans sabbater hellige, sagde han: „Mine sabbatter skal I holde hellige; de skal være tegn mellem mig og jer, så I kan forstå, at jeg er Herren, jeres Gud.“

Hviledagsbudet i loven

Sabbatten var indbefattet i den lov, der blev givet på Sinaj; men det var ikke dengang, den først blev kendt som hviledag. Israels folk havde kendskab til den, før de kom til Sinaj. Sabbatten blev overholdt på vejen derhen. Hvis der var nogen, der vanhelligede den, dadlede Herren dem og sagde: „Hvor længe vil I nægte at holde mine befalinger og love?“

Sabbatten gjaldt ikke blot for Israel, men for hele menneskeheden. Mennesket havde fået kendskab til den i Edens have, og ligesom de ti buds andre forskrifter har den evig gyldighed. Om denne lov, som det fjerde bud er en del af, siger Kristus: „Før himmel og jord forgår, skal ikke det mindste bogstav eller en eneste tøddel forgå af loven.“ Så længe himmelen og jorden er til, vil Sabbatten blive ved med at være et tegn på Skaberens almagt, og når Paradiset atter skal blomstre på jorden, vil Guds hellige hviledag blive æret af alle under solen. „Hver uge på sabbatten“ skal den herliggjorte nye jords indbyggere „komme for at tilbede mig, siger Herren“ .

Ingen anden lov, der var givet jøderne, skilte dem så fuldstændigt ud fra de omgivende folkeslag, som Sabbatten gjorde. Gud besluttede, at overholdelsen af den skulle betegne dem som hans tilbedere. Den skulle være et tegn på deres adskillelse fra afgudsdyrkelse og deres forbindelse med den sande Gud. Men for at kunne holde Sabbatten hellig måtte mennesker selv være hellige. Ved troen måtte de blive delagtige i Kristi retfærdighed. Da dette bud blev givet til Israel: „Husk sabbatsdagen og hold den hellig,“ sagde Herren også til dem: „I skal være hellige for mig.“ Kun på denne måde kunne Sabbatten skille Israel ud som Guds tilbedere.

Jesus og det fjerde bud

Da jøderne vendte sig fra Gud og ikke ved tro ville gøre Kristi retfærdighed til deres egen, mistede Sabbatten sin betydning for dem. Satan søgte at ophøje sig selv og drage mennesker bort fra Kristus, og han arbejdede på at forvanske Sabbatten, fordi den er tegnet på Kristi magt. De jødiske ledere gik Satans ærinde ved at omgive Guds hviledag med besværlige forordninger. På Kristi tid var Sabbatten blevet så forvansket, at overholdelsen af den snarere genspejlede selviske og egenmægtige menneskers tanker end den kærlige himmelske Faders sind. I realiteten fremstillede de skriftkloge Gud som den, der gav love, som det var umuligt for mennesker at overholde. De fik folket til at betragte Gud som en tyran og at tænke, at en overholdelse af Sabbatten, sådan som han krævede den, gjorde menneskene hårdhjertede og grusomme. Det var Kristi opgave at fjerne disse fejlopfattelser. Skønt de skriftkloge fulgte ham med ubarmhjertigt fjendskab, lod han det ikke en gang se ud som om, han rettede sig efter deres krav, men gik lige frem og overholdt Sabbatten i overensstemmelse med Guds lov.

Engang på en sabbatsdag, da Frelseren og hans disciple vendte fra en gudstjeneste, kom de igennem en mark med modent korn. Jesus var blevet ved med at arbejde, til det blev sent, og mens de vandrede gennem markerne, begyndte disciplene at samle aksene og spise kernerne efter at have gnedet dem mellem hænderne. På en hvilken som helst anden dag ville dette ikke have vakt nogen opmærksomhed, for enhver, som kom igennem en kornmark, en frugthave eller en vingård, havde lov til at samle, hvad han kunne spise. . Men at gøre dette på en sabbat regnede man for at være en vanhelligelse. Ikke blot var det at samle aks en form for at høste, men at gnide dem mellem hænderne var en form for at tærske. Således var dette efter de skriftkloges mening en dobbelt forsyndelse.

De udsendte spioner klagede straks til Jesus og sagde: „Se, dine disciple gør noget, som det ikke er tilladt at gøre på en sabbat.“

Da Jesus ved Betesda blev beskyldt for at bryde Sabbatten forsvarede han sig ved at stadfæste, at han var Guds søn og erklære, at han arbejdede i samklang med sin Fader. Nu, hvor hans disciple blev angrebet, mindede han sine anklagere om to eksempler fra Det gamle Testamente, handlinger, der blev udført på en sabbatsdag af dem, der var i Guds tjeneste.

De jødiske lærere var stolte over deres kendskab til Skrifterne, og i Frelserens svar var der en underforstået bebrejdelse for deres uvidenhed om de hellige Skrifter. Han sagde. „Har I da ikke læst, hvad David gjorde, dengang han og hans mænd blev sultne, at han gik ind i Guds hus, tog skuebrødene og spiste af dem, … selv om det kun er tilladt præsterne at spise dem?“ „Og Jesus sagde til dem: ‘Sabbatten blev til for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbattens skyld.’“ „Eller har I ikke læst i loven, at præsterne på selve sabbatten krænker sabbatten i templet og det uden at pådrage sig skyld? Men jeg siger jer: Her er noget større end templet!“ „Derfor er Menneskesønnen herre også over sabbatten.“

Hvis det var rigtigt af David at stille sin sult ved at spise af det brød, der kun var beregnet til helligt brug, så var det også rigtigt af disciplene at skaffe sig, hvad de behøvede ved at plukke aks på Sabbattens hellige timer. Desuden udførte præsterne mere arbejde i templet på sabbatsdagen end på ugens andre dage. Hvis det samme arbejde blev udført i verdsligt øjemed, ville det være syndigt; men præsterne arbejdede i Guds tjeneste. De udførte de ritualer, som pegede hen til Kristi forløsende kraft, og deres gerning var i overensstemmelse med Sabbattens betydning. Men nu var Kristus selv kommet. Ved at udrette Kristi gerning var disciplene beskæftigede med tjeneste for Gud, og det var rigtigt at gøre det, som var nødvendigt for at udføre dette arbejde, på sabbatsdagen.

Kristus ville lære sine disciple og sine fjender, at tjenesten for Gud går forud for alt andet. Formålet med Guds gerning på jorden er menneskers frelse; derfor er det, som nødvendigvis må gøres på Sabbatten for at fuldføre denne gerning, i overensstemmelse med sabbatsloven. Jesus kronede derpå sin bevisførelse med at erklære sig selv for „herre over Sabbatten“ ; den, som var hævet over alle tvivlsspørgsmål og alle love. Denne evige

dommer frikender disciplene for skyld ved at påberåbe sig de selv samme love, som de beskyldes for at overtræde.

Jesus lod ikke sagen passere med at tildele sine fjender en irettesættelse. Han erklærede, at de i deres blindhed havde misforstået Sabbattens betydning. Han sagde: „Havde I fattet, hvad det betyder: 'Barmhjertighed ønsker jeg, ikke slagtoffer', havde I ikke fordømt de uskyldige." Deres mange hjerteløse ritualer kunne ikke opveje mangelen på sand retskaffenhed og mild kærlighed, som altid vil kendetegne de virkeligt gudfrygtige.

Atter gentog Kristus sandheden om, at ofre ikke har nogen værdi i sig selv. De er et middel og ikke et mål. Formålet med dem var at føre mennesker til Frelseren og således skaffe dem fred med Gud. Det er kærlighedens tjeneste, som betyder noget for Gud. Når den mangler, er rækken af ceremonier alene en krænkelse af ham. På samme måde med Sabbatten. Det var hensigten med den at bringe mennesker i forbindelse med Gud; men hvis sindet var opfyldt af trættende ritualer, blev Sabbattens betydning modarbejdet. Den rent ydre overholdelse af den var en hån.

Om at gøre godt på Sabbatten

En anden sabbat kom Jesus ind i en synagoge og så der en mand med en vissen hånd. Farisæerne iagttog ham, spændte på at se, hvad han ville gøre. Frelseren vidste godt, at han ved at helbrede på en sabbat ville blive betragtet som lovovertræder, men han tøvede ikke med at nedbryde den mur af traditionsmæssige forordninger, som omgav Sabbatten. Jesus bad den syge mand træde frem og spurgte: „Er det tilladt at gøre noget godt eller at gøre noget ondt på en sabbat, at frelse liv eller at slå ihjel?" Der var blandt jøderne den grundregel, at undladelse af at gøre godt, når man havde lejlighed til det, var at gøre ondt; at undlade at frelse liv var at slå ihjel. Således mødte Jesus de skriftkloge på deres egen grund. „Men de tav. Han så rundt på dem med vrede, og bedrøvet over deres forhærdede hjerte sagde han til manden: 'Ræk hånden frem!' Han rakte den frem, og hans hånd blev rask igen."

Da man spurgte Jesus: „Er det tilladt at helbrede på en sabbat?" svarede han: „Hvem af jer, der har et får, ville ikke gribe fat i det og trække det op, hvis det faldt i grøften på en sabbat? Et menneske er dog meget mere værd end et får. Derfor er det tilladt at gøre noget godt på en sabbat."

Spionerne vovede ikke at svare Kristus i nærværelse af menneskemængden for ikke at pådrage sig vanskeligheder. De vidste, at han havde talt sandhed. Hellere end at afvige fra deres traditioner ville de lade et menneske pines, skønt de ville befri et dyr på grund af det tab, det ville volde ejeren, hvis man undlod det. Sådan blev der vist større omsorg for et umælende dyr end for et menneske skabt i Guds billede. Dette er et eksempel på virkningen af alle falske religioner. De stammer fra menneskets ønske om at ophøje sig over Gud, men de ender med at regne mennesket for ringere end dyr. Enhver religion, der strider imod Guds herredømme, berøver mennesket den herlighed, som ved skabelsen blev hans, og

som vil blive givet ham ved Kristus. Enhver falsk religion lærer sine tilhængere at være ligeglade med menneskers nød, lidelser og rettigheder. Evangeliet regner menneskeslægten for meget værdifuld, fordi den er betalt med Kristi blod, og det lærer os kærlig omsorg for menneskers nød og ulykke. Herren siger:

„Jeg gør et menneske mere sjældent end det reneste guld, en mand mere sjælden end Ofir-guld."

Da Jesus vendte sig mod farisæerne med spørgsmålet, om man på Sabbatten havde lov til at gøre godt eller ondt, at frelse liv eller slå ihjel, konfronterede han dem med deres egne onde hensigter. De stræbte ham efter livet med det bitreste had, mens han frelste liv og bragte lykke til mange mennesker. Var det bedre at slå ihjel på Sabbatten, som det var deres hensigt at gøre, end at helbrede de plagede, som han havde gjort? Var det mere retsindigt at gå med mordtanker i hjertet på Guds hellige dag end med den kærlighed til alle mennesker, som giver sig udtryk ved barmhjertige gerninger?

Ved at helbrede den visne hånd fordømte Jesus jødernes almindelige skik og lod det fjerde bud blive stående, som Gud havde givet det. Han fastslog, at det er „tilladt at gøre noget godt på en sabbat." Ved at feje jødernes meningsløse restriktioner bort ærede Kristus Sabbatten, mens de, som beklagede sig over ham, vanærede Guds hellige dag.

Jesus stadfæster hviledagsbudet

De som mener, at Kristus afskaffede loven, siger at han brød Sabbatten og berettigede sine disciple til at gøre det samme. Således indtager de i virkeligheden det samme standpunkt som jøderne med deres smålige indvendinger. Herved modsiger de Kristi eget vidnesbyrd, som siger: „Jeg har holdt min faders bud og bliver i hans kærlighed." Hverken Frelseren eller hans disciple brød sabbatsloven. Kristus var selv den levende repræsentant for loven. I hans liv fandtes ingen overtrædelse af dens hellige bud. Mens han så på et folk af øjenvidner, der søgte anledning til at dømme ham, kunne han uimodsagt sige: „Hvem af jer kan påvise nogen synd hos mig?"

Frelseren var ikke kommet for at afvise det, som var talt af patriarker og profeter; for det var ham selv, som havde talt gennem disse stedfortrædere. Alle Guds ords sandheder kommer fra ham. Men disse uvurderlige juveler var blevet sat i falske indfatninger. Deres dyrebare lys var blevet brugt til at tjene vildfarelser. Gud ønskede dem fjernet fra deres falske indfatninger og atter anbragt i sandhedens rammer. Denne opgave kunne kun udføres af en guddommelig hånd. Ved sin forbindelse med vildfarelsen var sandheden kommet til at tjene Guds og menneskers fjende. Kristus var kommet for at anbringe den, hvor den ville herliggøre Gud og arbejde for menneskers frelse.

„Sabbatten blev til for menneskets skyld, og ikke mennesket for sabbattens skyld," sagde Jesus. Det, som Gud har indstiftet, tjener til gavn for menneskeslægten. „Alting sker for jeres skyld." „Alt tilhører jo jer, enten det er Paulus eller Apollos eller Kefas, enten det er

verden eller liv eller død, enten det er det, som nu er, eller det, som kommer — alt tilhører jer. Men I tilhører Kristus, og Kristus Gud.“ De ti buds lov, hvoraf Sabbatten udgør en del, gav Gud sit folk som en velsignelse. Moses sagde: „Herren befalede os at følge alle disse love og at frygte Herren vor Gud til vort eget bedste alle dage, så han kunne holde os i live.“ Og gennem salmisten kom dette budskab til Israel: „Tjen Herren under glædessang, træd frem for ham under jubel! Forstå, at Herren er Gud, han har skabt os, og ham hører vi til, vi er hans folk og de får, han vogter. Gå ind ad hans porte med takkesang, ind i hans forgårde med lovsang, tak ham, pris hans navn!“ Og „alle, der holder sabbatten,“ siger Herren, „fører jeg til mit hellige bjerg, og jeg giver dem glæde i mit bedehus.“

„Derfor er Menneskesønnen herre også over sabbatten.“ Disse ord er fulde af belæring og trøst. Fordi Sabbatten blev til for menneskets skyld, er den Herrens dag. Den tilhører Kristus. For „alt blev til ved ham, og uden ham blev intet til af det, som er.“ Da Kristus har skabt alt, har han også skabt Sabbatten. Den er af ham bestemt til at være et mindesmærke over skaberværket. Den viser hen til ham, som både skaber og helliggører. Den siger, at han, som skabte alle ting i himmelen og på jorden, og ved hvem alle ting består, er menighedens hoved, og at vi ved hans magt er blevet forligt med Gud. For da han talte om Israel, sagde han: „Også mine sabbatter gav jeg dem som tegn mellem mig og dem, så de kunne forstå, at jeg, Herren, helliger dem.“ Sabbatten er altså et tegn på Kristi magt til at helliggøre os. Sabbatten gives som tegn på hans helliggørende kraft til alle dem, der ved Kristus bliver en del af Guds Israel.

Og Herren siger: „Hvis du tager dig i vare på sabbatten og ikke driver handel på min hellige dag, hvis du kalder sabbatten frydefuld og Herrens hellige dag ærværdig, … så skal du glæde dig over lykken hos Herren.“ For alle, der tager imod Sabbatten som et tegn på Kristi skabende og forløsende kraft, vil den være en fryd. Når de ser Kristus i den, vil de frydes over ham. Sabbatten viser dem hen til skaberværket som et vidnesbyrd om hans vældige magt til at frelse. Mens den minder os om den tabte fred i Paradiset, fortæller den om fred, genoprettet ved Frelseren. Og hver eneste ting i naturen gentager hans opfordring: „Kom hid til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.“

KAPITEL 30 - De tolv udvalgte

Kapitlet er bygget op over Mark 3 ,13-19 ; Luk 6,12-16. Jesus gik op på bjerget og kaldte dem til sig, som han selv ønskede at have med, og de kom hen til ham. „Han valgte tolv, … for at de skulle være sammen med ham, og for at han kunne sende dem ud for at prædike."

Det var under de skyggefulde træer på bjergskråningen, ikke langt fra Genezaret sø, at de tolv blev kaldet til at være apostle, og Bjergprædikenen blev holdt. Markerne og bjergene var Jesu foretrukne opholdsteder, og en stor del af hans lære blev givet under åben himmel frem for i templet eller synagogerne. Ingen synagoge kunne have rummet de skarer, som fulgte ham; men dette var ikke den eneste årsag til, at han valgte at undervise på markerne og under træerne. Jesus elskede naturens skønhed. For ham var hvert stille tilflugtssted som et helligt tempel.

Gud taler gennem naturen

Det var under træerne i Edens have, at jordens første beboere havde valgt at have deres helligdom. Det var der, Kristus havde været sammen med menneskeslægtens far. Da vore første forældre blev forvist fra Paradiset, fandt deres tilbedelse stadig sted på markerne og i lundene, og der mødte Kristus dem med evangeliet om sin nåde. Det var Kristus, der talte med Abraham under Mamres ege; med Isak, da han gik ud på marken for at bede ved aftenstid; med Jakob på bjergskråningen ved Betel; med Moses mellem Midjans bjerge og med drengen David, mens han vogtede sin hjord. Det var på Kristi bud, at hebræerne i femten hundrede år havde forladt deres hjem en uge om året og havde boet i hytter, der var dannet af „palmegrene og grene af løvrige træer og af popler" .

Under oplæringen af sine disciple trak Jesus sig helst fra byens forvirring til stilheden på markerne og bjergsiderne, hvilket var mere i harmoni med den lære om selvfornægtelse, han ønskede at bibringe dem. Og når han prædikede, elskede han at samle folket omkring sig under den blå himmel et sted på et græsbevokset bakkedrag eller ved søens bred. Her kunne han, omgivet af sit eget skaberværk, vende sine tilhøreres tanker fra det kunstige til det naturlige. Væksten og udviklingen i naturen åbenbarede hans riges principper. Hvis mennesker ville løfte blikket mod Guds bjerge og iagttage hans hænders vidunderlige værk, kunne de få værdifuld lærdom af guddommelig sandhed. Kristi lære vil gentage sig for dem i alt, hvad der sker i naturen. Sådan vil det være for alle, der går ud i markerne med Kristus i hjertet. De vil føle sig omgivet af en hellig påvirkning. Naturen overtager vor Herres lignelser og gentager hans råd. Ved kontakten med Gud i naturen bliver sindet opløftet, og hjertet finder hvile.

Nu skulle de første skridt tages til oprettelsen af den menighed, der efter Kristi bortgang skulle repræsentere ham her på jorden. Ingen kostbar helligdom stod til deres rådighed, men Frelseren førte sine disciple til det tilflugtssted, han elskede, og i deres erindring var

de hellige minder fra denne dag for altid forbundet med bjergenes, dalenes og søens skønhed.

Forskellige i karakter

Jesus havde kaldet sine disciple for at kunne sende dem ud som sine vidner for at forkynde verden, hvad de havde set og hørt af ham. Deres embede var det mest betydningsfulde, som mennesker nogensinde var blevet kaldet til, og kom næst efter Kristi egen gerning. De skulle sammen med Gud arbejde for menneskers frelse. Som de tolv patriarker i Det gamle Testamente står som repræsentanter for Israel, således skulle de tolv apostle stå som repræsentanter for evangeliets menighed.

Frelseren kendte de mænd, som han havde udvalgt. Han kunne se alle fejl og svagheder ved deres karakterer. Han kendte de farer, de måtte igennem, og det ansvar der ville komme til at hvile på dem, og han følte med disse udvalgte. Alene på et bjerg i nærheden af Genezaret sø tilbragte han hele natten i bøn for dem, mens de sov ved foden af bjerget. Ved det første daggry kaldte han dem til sig, for han havde noget meget vigtigt at meddele dem.

Disse disciple havde i nogen tid været sammen med Jesus i aktivt arbejde. Johannes og Jakob, Andreas og Peter havde sammen med Filip, Nathanael og Matthæus været tættere knyttet til ham end de andre og havde været vidne til flere af hans mirakler. Peter, Jakob og Johannes kom ham stadig nærmere. De var næsten konstant sammen med ham, var vidne til hans mirakler og hørte hans ord. Johannes stræbte efter at få et endnu mere fortroligt forhold til Jesus, og derfor betegnes han som den discipel, Jesus elskede. Frelseren elskede dem alle, men Johannes havde det mest modtagelige sind. Han var yngre end de andre, og med en næsten barnlig tillid åbnede han sit hjerte for Jesus. Derved kom han til større forståelse af Kristus, og ved ham er Frelserens dybeste åndelige lærdomme blevet meddelt hans folk.

I spidsen for en af de grupper, hvori disciplene blev inddelt, står Filips navn. Han var den første discipel, til hvem Jesus rettede denne direkte befaling: „Følg mig!“ Filip var fra Betsajda, Andreas' og Peters by. Han havde lyttet til Johannes Døbers lære og havde hørt hans forkyndelse om Kristus som Guds Lam. Filip var en oprigtig sandhedssøger, men han var længe om at komme til tro. Skønt han havde sluttet sig til Kristus, viser hans udtalelse om ham til Nathanael, at han ikke var fuldstændig overbevist om Jesu guddommelighed. Skønt Kristus af en stemme fra himmelen var blevet erklæret for at være Guds Søn, var han for Filip „Jesus, Josefs søn, fra Nazaret.“ Og da de fem tusinde blev mættede, viste Filips mangel på tro sig atter. Det var for at prøve ham, at Jesus spurgte: „Hvor skal vi købe brød, så disse folk kan få noget at spise?“ Filips svar grænsede til vantro: „Brød for to hundrede denarer slår ikke til, så de kan få bare en lille smule hver.“ Jesus blev bedrøvet. Til trods for at Filip havde set hans gerninger og følt hans magt, havde han dog ingen tro. Da grækerne udspurgte Filip om Jesus, benyttede han ikke lejligheden til at føre dem til Frelseren, men han gik hen og sagde det til Andreas. Og i de sidste timer før korsfæstelsen var Filips ord atter af den slags, som svækker troen. Da Tomas sagde til Jesus: „Herre, vi

ved ikke, hvor du går hen; hvordan kan vi så kende vejen?“ svarede Frelseren: „Jeg er vejen og sandheden og livet.… Kender I mig, vil I også kende min fader.“ Fra Filip lød dette vantro svar: „Herre, vis os Faderen, og det er nok for os.“ Så tungnem, så svag i troen var denne discipel, som i tre år havde været sammen med Jesus.

En glædelig kontrast til Filips vantro var Natanaels barnlige tillid. Han var et menneske med en dybt alvorlig natur, en mand, hvis tro holdt fast ved de usete realiteter. Alligevel var Filip elev i Kristi skole, og den guddommelige lærer udviste tålmodig overbærenhed med hans vantro og sløvhed. Da Helligånden var blevet udgydt over disciplene, blev Filip en lærer efter den guddommelige orden. Han vidste, hvad han talte om, og han underviste med en sikker forvisning, som virkede overbevisende på hans tilhørere.

Judas Iskariot

Mens Jesus forberedte disciplene til deres indvielse, var der en, som ikke var kaldet, der indtrængende bad om at få en plads iblandt dem. Det var Judas Iskariot, en mand, der foregav at være Jesu discipel. Nu trådte han frem og bad om en plads i disciplenes inderkreds. Med stor alvor og tilsyneladende oprigtigt erklærede han: „Mester, jeg vil følge dig, hvor du end går hen.“ Jesus hverken afviste ham eller bød ham velkommen, men sagde blot disse sørgelige ord: „Ræve har huler, og himlens fugle har reder, men Menneskesønnen har ikke et sted at hvile sit hoved.“ Judas troede på, at Jesus var Messias, og han håbede ved at slutte sig til apostlene at kunne sikre sig en høj stilling i det kommende rige. Dette håb ville Jesus fratage ham ved at tilkendegive sin fattigdom.

Disciplene ønskede meget, at Judas skulle være med i deres kreds. Han havde en respektindgydende fremtræden og var en handlekraftig mand med en skarp dømmekraft, og de anbefalede ham til Jesus som en mand, der ville være ham til stor hjælp i arbejdet. De var overraskede over, at Jesus modtog ham så køligt.

Det havde været en stor skuffelse for disciplene, at Jesus ikke havde forsøgt at sikre sig samarbejde med ledende mænd i Israel. De følte, at det var en fejl ikke at styrke hans sag ved at sikre sig disse indflydelsesrige mænds støtte. Hvis han havde afvist Judas, ville de i deres stille sind have draget deres Mesters klogskab i tvivl. Judas’ senere historie skulle komme til at lære dem, hvor farligt det er at tillade verdslige hensyn, når man skal afgøre, hvor egnede mennesker er til Guds arbejde. En medvirken af den slags mænd, som disciplene var ivrige efter at sikre sig, ville have forrådt gerningen over i hænderne på dens værste fjender.

Dog var Judas, da han sluttede sig til disciplene, ikke ufølsom overfor skønheden i Kristi personlighed. Han følte påvirkningen fra den guddommelige kraft, som drog menneskene til Frelseren. Han, som ikke kom for at bryde det knækkede rør eller slukke den osende væge, ville ikke afvise denne mand, hvis blot der var et eneste ønske om at nå frem til lyset. Frelseren læste i Judas’ hjerte som i en åben bog; han vidste, til hvilken dybde af synd Judas ville synke, hvis han ikke blev frigjort ved Guds nåde. Da Jesus knyttede denne mand

til sig, gav han ham en plads, hvor han dag efter dag kunne komme i kontakt med hans egen uselviske kærligheds rigdom. Hvis han ville åbne sit hjerte for Kristus, ville Guds nåde uddrive selviskhedens ånd, og selv Judas kunne komme til at høre med i Guds rige.

Gud tager imod mennesker, som de er med deres menneskelige karakteregenskaber, og oplærer dem så til sin tjeneste, hvis de vil lade sig lede og belære af ham. De er ikke udvalgt, fordi de er fuldkomne, men på trods af deres ufuldkommenheder, for at de gennem kendskab til og udøvelse af sandheden ved Kristi nåde kan forvandles til at ligne ham.

Judas havde de samme muligheder som de andre disciple. Han lyttede til de samme værdifulde lærdomme. Men den udøvelse af sandheden, som Kristus fordrede, stemte ikke overens med Judas' ønsker og hensigter, og han ville ikke opgive sine egne ideer for at kunne tage imod visdom fra Himmelen.

Hvor var Frelseren dog mild over for ham, som skulle blive hans forræder! Når Jesus underviste, gjorde han meget ud af pligten til godgørenhed, som ramte griskheden i selve roden. Mens Judas hørte på det, talte han om begærlighedens hæslige væsen, og mange gange var disciplen klar over, at hans karakter var blevet skildret og hans synd udpeget; men han ville ikke bekende og opgive sin syndighed. Han var selvsikker, og i stedet for at modstå fristelsen fortsatte han med sine svigagtige handlemåder. Kristus stod for ham som et levende eksempel på, hvordan han kunne blive, hvis han høstede frugten af den guddommelige hjælp og tjeneste; men den ene lære efter den anden gik upåagtet hen over hovedet på Judas.

Jesus irettesatte ham ikke strengt for hans begærlighed, men bar med guddommelig tålmodighed over med denne vildfarne mand, selv mens han gav ham bevis for, at han læste hans tanker som en åben bog. Han viste ham de højeste motiver til at handle rigtigt, og hvis Judas forkastede Himmelens lys, ville han ikke have nogen undskyldning.

Judas valgte at beholde sine fejl i stedet for at vandre i lyset. Onde ønsker, hævngerrighed og mørke og utilfredse tanker blev dyrket, indtil Satan havde denne mand helt i sin magt. Judas blev repræsentant for Kristi fjende.

Dengang han kom i forbindelse med Jesus, havde han nogle værdifulde karakteregenskaber, som kunne være blevet til velsignelse for menigheden. Hvis han havde været villig til at bære Kristi åg, kunne han være blevet en af de betydeligste apostle; men han forhærdede sit hjerte, når han blev gjort opmærksom på sine fejl, og i hovmod og oprørsånd valgte han sin egen ærgerrighed og gjorde sig på denne måde uskikket til den opgave, som Gud ville have betroet ham.

Disciplene havde fejl og mangler

Alle disciplene havde betydelige fejl, da Jesus kaldte dem til sin tjeneste. Selv Johannes, der kom til at stå den sagtmodige og ydmyge Frelser nærmest, var af natur hverken ydmyg

eller føjelig. Han og hans broder blev kaldt „tordensønner“. Mens de var sammen med Jesus, vakte enhver krænkelse af ham deres harme og kampiver. Et heftigt sind, hævntørst og trang til at kritisere fandtes alt sammen hos den discipel, Herren elskede. Han var stolt og stræbte efter at være den første i Guds rige. Men dag efter dag så han Jesu mildhed og overbærenhed, i kontrast til sit eget heftige sind, og hørte ham prædike om ydmyghed og langmodighed. Han åbnede sit hjerte for den guddommelige påvirkning og blev ikke blot en hører, men en gører af Frelserens ord. Hans eget jeg blev skjult i Kristus. Han lærte at tage Kristi åg på sig og at bære hans byrde.

Jesus irettesatte sine disciple, han advarede og formanede dem; men Johannes og hans medbrødre forlod ham ikke. De valgte Jesus trods hans bebrejdelser. Frelseren trak sig heller ikke fra dem på grund af deres svagheder og fejl. De fortsatte til det sidste med at dele hans prøvelser og tage ved lære af hans liv. Ved at se på Kristus blev deres karakter forvandlet.

Apostlene var vidt forskellige i vaner og sindelag. Der var tolderen LeviMattæus og den glødende zelot, Simon, en uforsonlig fjende af Roms herredømme; den storsindede, impulsive Peter og den feje Judas; Tomas, som var oprigtig, skønt frygtsom og ængstelig; Filip, der var langsomt opfattende og tilbøjelig til at tvivle, og de ærgerrige, frimodige sønner af Zebedæus, og deres medbrødre. De blev ført sammen med alle deres forskellige fejl, og alle med nedarvede og udviklede tilbøjeligheder til det onde; men i og ved Kristus skulle de være i Guds familie for at lære at blive ét i tro, i lære og i ånd. De ville få deres prøvelser, deres beklagelser, deres meningsforskelle; men så længe Kristus var i deres hjerter, kunne der ikke blive nogen uenighed. Hans kærlighed ville få dem til at elske hinanden. Mesterens opdragelse af dem ville føre til udjævning af alle forskelligheder og gøre disciplene til en enhed, indtil de fik ét sind og én mening. Kristus er det store midtpunkt, og de ville komme nærmere til hinanden i samme forhold, som de nærmede sig midtpunktet

Da Jesus havde sluttet sin undervisning af disciplene, samlede han den lille gruppe tæt omkring sig, og mens han knælede iblandt dem og lagde sine hænder på deres hoveder, bad han en bøn, som indviede dem til hans hellige gerning. På denne måde blev Herrens disciple viet til evangeliets tjeneste.

Guds medarbejdere

Som sine repræsentanter blandt mennesker vælger Jesus ikke engle, der aldrig har syndet, men mennesker med de samme lidenskaber som dem, de søger at frelse. Kristus iførte sig menneskeskikkelse for at kunne nå mennesker. Guddommen havde selv brug for menneskeheden, for der krævedes både det guddommelige og det menneskelige for at bringe frelsen til verden. Guddommen havde brug for mennesket, for at mennesket kunne være forbindelsesled mellem Gud og mennesker. Således også med Kristi tjenere og sendebud. Mennesket behøver en kraft uden for og over sig selv til at genoprette ligheden med Gud og sætte det i stand til at udføre Guds gerning; men det gør ikke den menneskelige

medvirken uvæsentlig. Mennesket tager imod kraft fra Gud, Kristus bor ved troen i hjertet, og ved samarbejdet med Guddommen bliver mennesket i stand til at gøre godt.

Han, som kaldte fiskerne fra Galilæa, kalder stadig mennesker til sin tjeneste. Og han er lige så villig til at åbenbare sin magt gennem os som gennem de første disciple. Hvor ufuldkomne og syndige vi end er, så rækker Herren hånden frem med tilbud om partnerskab med sig selv og oplæring i at blive som Kristus. Han indbyder os til at få den guddommelige vejledning, så at vi, når vi forenes med Kristus, kan komme til at udrette Guds gerninger.

„Men denne skat har vi i lerkar, for at den overvældende kraft skal være Guds og ikke vores.“ Dette er grunden til, at evangeliets forkyndelse blev betroet til fejlende mennesker og ikke til englene. Det er åbenbart, at den kraft, som virker gennem svage mennesker, er Guds kraft; og på denne måde får vi mod til at tro, at den kraft som kan hjælpe andre, der er lige så svage som vi, også kan hjælpe os. Og den, som jo „selv er et skrøbeligt menneske,“ burde kunne „føle med de uvidende og vildfarende“ . Da de selv har været i fare, er de kendt med vejens farer og vanskeligheder, og derfor er de udvalgt til at nå ud til andre, som er i samme fare. Der findes mennesker, som er forvirrede af tvivl, tyngede af skrøbeligheder, svage i troen og ude af stand til at fatte det, som ikke ses; men en ven, som de kan se, og som kommer til dem i Kristi sted, kan blive et forbindelsesled, som styrker deres vaklende tro på Kristus.

Vi skal sammen med de himmelske engle arbejde på at forkynde Jesus for verden. Englene venter med næsten utålmodig iver på vor medvirken; for mennesket skal være forbindelsesledet til mennesker. Og nar vi overgiver os selv til Kristus i helhjertet tilbedelse, fryder englene sig over, at de kan tale med vore Stemmer for at åbenbare Guds kærlighed.

KAPITEL 31 - Bjergprædikenen

Kapitlet er bygget op over Matt kap. 5-7.
Det var sjældent, Kristus samlede sine disciple for kun at lade dem høre hans ord. Som tilhørere valgte han ikke kun dem, der kendte vejen til livet. Det var hans opgave at nå de store skarer, der levede i uvidenhed og vildfarelse. Han talte om sandheden der, hvor den kunne nå ud til de formørkede sind. Han var selv sandheden, stod altid klar med hænderne udstrakt til velsignelse, og med advarende, bønfaldende og opmuntrende ord søgte han at nå ind til alle, som kom til ham.

En blandet forsamling

Skønt bjergprædikenen især var rettet til disciplene, blev den holdt i skarernes påhør. Efter indvielsen af apostlene gik Jesus sammen med dem ned til bredden af søen. Her, i den tidlige morgen, var folk begyndt at samles. Foruden de sædvanlige skarer fra de galilæiske byer var der mennesker fra Judæa og endog fra selve Jerusalem; fra Peræa, fra Dekapolis, fra Idumæa, helt syd for Judæa; og fra Tyrus og Sidon, de fønikiske byer ved Middelhavets kyst. Da de „havde hørt om alt det, han gjorde," kom de „for at høre ham og for at blive helbredt for deres sygdomme. … For der udgik en kraft fra ham, og han helbredte alle."

På søens smalle bred var der inden for hørevidde ikke engang ståplads til alle dem, der gerne ville høre ham, og Jesus førte dem til bjergskråningen. Da de nåede til et sted, hvor terrænet var plant og velegnet som samlingssted for den store skare, satte han sig i græsset, og disciplene og forsamlingen fulgte hans eksempel.

Disciplene havde altid deres plads nærmest Jesus. Folk trængte sig hele tiden ind på ham, men disciplene forstod, at de ikke skulle lade sig trænge bort fra hans nærhed. De sad tæt ved siden af ham for ikke at gå glip af et eneste ord af hans undervisning. De lyttede opmærksomt, ivrige efter at forstå de sandheder, der skulle forkyndes for alle lande og til alle tider.

De holdt sig nu tæt ved deres Mester, da de fornemmede, at der kunne forventes noget ud over det sædvanlige. De troede, at kongeriget snart skulle oprettes, og ud fra morgenens begivenheder følte de sig sikre på, at man kunne vente en meddelelse herom. Også skarerne var grebet af en forventningens ånd, og de ivrige ansigter vidnede om deres interesse.

Falske forhåbninger

Mens folket sad på den grønne bjergskråning og ventede på den guddommelige lærers ord, var deres hjerter opfyldt af tanker om den kommende herlighed. Der var skriftkloge og farisæere, som så hen til den dag, hvor de skulle have herredømmet over de forhadte romere og komme i besiddelse af rigdomme og herligheder fra verdens største rige. De fattige fiskere og bønder håbede at høre en forsikring om, at deres elendige hytter, den knappe kost, den slidsomme tilværelse og frygten for at lide nød skulle ombyttes med gode boliger og dage uden bekymringer. I stedet for det ene grove klædningsstykke, som var deres

beklædning om dagen, og deres uldtæppe om natten, håbede de, at Kristus ville give dem deres erobreres kostbare og rige klædninger. Alles hjerter dirrede af det stolte håb om, at Israel snart skulle æres som Herrens udvalgte folk over for andre folkeslag, og at Jerusalem skulle ophøjes til hovedstad for et universelt kongerige.

Kristus skuffede dem i deres håb om verdslig storhed. I bjergprædikenen søgte han at nedbryde det, som var blevet forårsaget af falsk lære, og at give sine tilhørere den rigtige forestilling om hans rige og om hans egen karakter. Men han angreb ikke direkte folkets vildfarelser. Han så, hvor elendig verden var på grund af synden, og gav dem alligevel ikke en levende fremstilling af deres elendighed. Han lærte dem om noget uendeligt meget bedre, end de havde kendt. Uden at bestride deres forestillinger om Guds rige fortalte han dem om betingelserne for at komme derind, idet han overlod dem selv at drage deres konklusioner om, hvad det var. De sandheder han forkyndte, er ikke mindre betydningsfulde for os end for de skarer, som fulgte ham. Vi trænger ikke mindre end de til at lære de grundprincipper, der gælder for Guds rige.

De fattige

Kristi første ord til folket på bjerget var en velsignelse. Salige er de, sagde han, som erkender deres åndelige fattigdom og føler deres behov for frelse. Evangeliet skal prædikes for de fattige. Det bliver ikke åbenbaret for de åndeligt stolte, de som hævder at være rige og ikke mangler noget, men for dem, som er ydmyge og angerfulde. Kun én kilde er blevet åbnet mod synd, en kilde for de fattige i ånden.

Det stolte hjerte stræber efter at gøre sig fortjent til frelse, men både vor til Himmelen og vor egnethed til at komme der findes i Kristi retfærdighed. Herren kan ikke gøre noget for et menneskes genoprejsning, før det overbevist om sin egen svaghed og berøvet al sin selvsikkerhed overgiver sig til Gud. Så kan vi modtage den gave, som Gud venter på at give os. Intet holdes fra den, som selv føler sin nød. Vi har uhindret adgang til ham, i hvem al fylden bor. „For dette siger den højt ophøjede, som troner for evigt, og hvis navn er Hellig: Jeg bor i det høje og hellige og hos den, der er knust, hvis ånd er nedbøjet, for at oplive den nedbøjede ånd, og oplive det knuste hjerte.“

De som sørger

„Salige er de, som sørger, for de skal trøstes.“ Ved disse ord lærer Kristus ikke, at sorgen i sig selv har magt til at fjerne syndens skyld. Han giver ikke sin godkendelse til hykleri eller påtaget ydmyghed. Den sorg, hvorom han taler, består ikke i tungsind og klagen. Skønt vi sørger på grund af synd, skal vi fryde os over vores dyrebare til at kaldes Guds børn.

Ofte sørger vi, fordi vore onde handlinger har ubehagelige konsekvenser for os selv, men dette er ikke anger. Virkelig sorg over synden er en følge af Guds Ånds virke. Ånden afslører utaknemmeligheden i det hjerte, som har ringeagtet og bedrøvet Frelseren, og leder os i anger til korsets fod. Ved hver synd såres Jesus på ny, og når vi ser på ham, som vi har

gennemboret, sørger vi over de synder, som har voldt ham smerte. En sådan sorg vil føre til, at man afholder sig fra synd.

Et verdsligt menneske vil måske kalde denne sorg for svaghed, men det er den kraft, som binder den angrende til den Almægtige med bånd, som ikke kan brydes. Den viser, at Guds engle giver mennesket de nådegaver , som det havde mistet ved hjertets hårdhed og ved overtrædelser. Den angrendes tårer er kun de regndråber, der går forud for helliggørelsens solskin. Denne sorg varsler en glæde, der vil blive som en kilde af levende vand i dets indre. „Erkend din skyld, at du har brudt med Herren din Gud." Så vil jeg „ikke længere se vredt til jer, for jeg er trofast, siger Herren." Han har lovet „at give Zions sørgende hovedpynt i stedet for aske, glædens olie i stedet for sørgedragt og lovsang i stedet for svigtende mod."

Også for dem, der sørger i prøvelser og kval, er der trøst. Bitterheden fra sorg og ydmygelse er bedre end syndens nydelser. Gennem lidelser åbenbarer Gud os de dårlige steder i vor karakter, for at vi ved hans nåde kan overvinde vore fejl. Ukendte kapitler angående os selv bliver åbnet for os, og så Sommer prøven, om vi er villige til at tage imod irettesættelse og råd fra Gud. Når vi kommer ud i prøvelser, skal vi ikke blive bekymrede eller klage. Vi bør ikke være rebelske eller bekymre os selv ud af Kristi hånd. Vi skal ydmyge os for Gud. Herrens veje er dunkle for dem, der gerne vil se alt i et lys, som tiltaler dem selv. For vor menneskelige natur kan de se mørke og glædesløse ud. Men Guds veje er altid barmhjertighedens veje, og de ender med frelse. Elias vidste ikke, hvad han gjorde, da han ude i ørkenen sagde, at han havde fået nok af livet, og bad om at han måtte dø. I sin nåde tog Herren ham ikke på ordet. Der var endnu et stort arbejde for Elias at udrette; og da hans hverv var endt, skulle han ikke omkomme i modløshed og ensomhed i ørkenen. Han skulle ikke stige ned i gravens støv, men op i herlighed, fulgt af himmelske stridsvogne, til tronen i det høje.

Guds ord til de sørgende lyder sådan: „Men jeg så deres færd, og jeg vil helbrede dem og skaffe dem hvile, jeg giver dem trøst til gengæld." „Jeg vender deres sorg til fryd, jeg trøster og glæder dem, der klager."

De sagtmodige

„Salige er de sagtmodige." De vanskeligheder vi skal udsættes for, kan mindskes rigtigt meget ved den ydmyghed, som skjuler sig i Kristus. Hvis vi er i besiddelse af hans ydmyghed, vil vi være hævede over de forbigåelser, de afvisninger og de ærgrelser, som vi daglig er udsat for, og de vil ophøre med at kaste skygge over vort sind. For en kristen er selvbeherskelse det største vidnesbyrd om et ædelt sind. Den, som under overgreb og grusomhed ikke kan bevare en rolig og tillidsfuld ånd, berøver Gud hans til i den pågældende at åbenbare sin egen karakters fuldkommenhed. Ydmyghed er den styrke, som giver sejr til Kristi efterfølgere; den er tegnet på deres forbindelse med himlen.

„Herren er ophøjet, men han ser til de ydmyge." De, som åbenbarer Kristi ydmyge og beskedne ånd, bliver af Gud betragtet med mildhed. Verden ser måske på dem med foragt,

men for Gud er de af stor værdi. Ikke kun de kloge, de store, de godgørende vil få adgang til de himmelske boliger; ikke kun den travle arbejder, som er fuld af iver og rastløs aktivitet. Nej, de fattige i ånden, som har behov for nærheden fra en vedholdende Kristus, de ydmyge af hjertet, hvis højeste ambition er at gøre Guds vilje, de vil gå talrigt ind. De vil være at finde blandt dem, der har tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod. „Derfor står de for Guds trone og tjener ham dag og nat i hans tempel, og han, som sidder på tronen, skal rejse sit telt over dem.“

De som søger retfærdighed

„Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden.“ Følelsen af uværdighed vil få hjertet til at hungre og tørste efter retfærdighed, og dette ønske vil ikke blive skuffet. De, som i deres hjerte gør plads for Jesus, vil erkende hans kærlighed. Alle de, som længes efter at blive Gud lig i karakter, vil få deres ønske opfyldt. Helligånden efterlader aldrig et menneske, som ser hen til Jesus, uden hjælp. Han tager af det, som hører Kristus til, og viser det til mennesket. Hvis blikket stadig er fæstnet på Kristus, hører Åndens arbejde ikke op, før mennesket er i overensstemmelse med Kristi billede. Den rene kærlighed vil udvikle sjælen og give den kapacitet til højere formål, til forøget viden om det himmelske, så den ikke skal komme til at mangle fylde. „Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, for de skal mættes.“

De barmhjertige og rene af hjertet

De barmhjertige skal finde barmhjertighed, og de rene af hjertet skal se Gud. Enhver uren tanke forurener sindet, skader sansen for moral og er tilbøjelig til at tilintetgøre Åndens påvirkning. Den gør det åndelige syn uklart, så mennesker ikke kan se Gud. Herren kan og vil tilgive den angrende synder, men skønt han er tilgivet, har han lidt skade. Hvis man ønsker en klar forståelse af åndelig sandhed, må urenhed i tale og tanke undgås.

Men Kristi ord omfatter mere end frigørelse fra sanselig urenhed, mere end en frigørelse fra den ceremonielle besmittelse, som jøderne så hårdnakket søgte at undgå. Selviskhed hindrer os i at se Gud. Den egoistiske vurderer Gud som værende stort set lige, som han selv er. Før vi har givet afkald på dette, kan vi ikke forstå ham, som er kærlighed. Kun det uegennyttige hjerte, den ydmyge og tillidsfulde ånd, vil komme til at se, at „Herren er en barmhjertig og nådig Gud, sen til vrede og rig på troskab og sandhed.“

De som skaber fred

„Salige er de, som stifter fred.“ Kristi fred er født af sandheden. Den er harmoni med Gud. Verden lever i fjendskab med Guds lov; syndere lever i fjendskab med deres Skaber, og som følge deraf lever de i fjendskab med hinanden. Men salmisten siger: „Megen fred har de, der elsker din lov, og intet bliver til anstød for dem.“ Mennesker kan ikke selv skabe fred. Menneskelige planer om at rense og højne de enkelte eller samfundet vil ikke kunne fremskaffe fred, fordi de ikke når ind til hjertet. Den eneste magt, som kan skabe sand fred, er Kristi nåde. Når denne indpodes i hjertet, vil den udrydde de onde lidenskaber, som er

årsag til strid og uenighed. „I stedet for tjørnekrat vokser enebær op, myrter i stedet for nælder," og livets ørken „skal glæde sig, … juble og blomstre" .

Folkeskarerne undrede sig over denne lære, som var så vidt forskellig fra farisæernes forskrifter og eksempel. Folket var kommet til at mene, at lykken bestod i at være i besiddelse af denne verdens goder, og at berømmelse og menneskers ære var noget, man især måtte stræbe efter. Det var meget tiltalende at blive kaldt „rabbi" og at blive hævet til skyerne som vise og fromme ved at stille sine dyder offentligt til skue. Dette blev betragtet som toppen af lykke. Men i nærværelse af denne vældige skare erklærede Jesus, at jordisk vinding og ære var den eneste belønning, den slags mennesker nogensinde ville modtage. Han talte med sikkerhed, og hans ord ledsagedes af en overbevisende kraft. Folket tav, og de blev grebet af en følelse af frygt. De så tvivlrådigt på hinanden. Hvem af dem kunne blive frelst, hvis denne mands lærdomme var rigtige? Mange var overbevist om, at denne bemærkelsesværdige lærer var drevet af Guds Ånd, og at de tanker, han gav udtryk for, stammede fra Gud.

De som bliver forfulgt

Efter at have forklaret hvad sand lykke består i, og hvordan man opnår den, fremhævede Jesus mere tydeligt sine disciples forpligtelser som lærere, udvalgt af Gud til at lede andre på vej til retfærdighed og evigt liv. Han vidste, at de tit ville komme til at lide under skuffelser og modløshed, at de ville komme til at møde hårdnakket modstand, at de ville blive hånede og at deres vidnesbyrd ville blive forkastet. Han vidste godt, at disse jævne mennesker, som lyttede så opmærksomt til hans ord, ved at opfylde deres mission ville komme til at udholde bagvaskelse, tortur, fængsel og død, og han fortsatte:

„Salige er de, som forfølges på grund af retfærdighed, for Himmeriget er deres. Salige er I, når man på grund af mig håner jer og forfølger jer og lyver jer alt muligt ondt på. Fryd jer og glæd jer, for jeres løn er stor i himlene; således har man også forfulgt profeterne før jer."

Verden elsker synd og hader retfærdighed, og dette var årsagen til dens fjendskab mod Jesus. Alle, som forkaster hans evige kærlighed, vil finde, at kristendommen er et forstyrrende element. Kristi lys fordriver mørket, som dækker over deres synder, og behovet for forandring bliver åbenbart. Mens de, som giver efter for Helligåndens påvirkning, begynder at kæmpe mod sig selv, vil de, som klamrer sig til synden, kæmpe mod sandheden og dens repræsentanter.

På denne måde skabes der strid, og Kristi efterfølgere beskyldes for at vække uro blandt mennesker. Men det er tilhørsforholdet til Gud, som påfører dem verdens fjendskab. De må bære Kristi skam. De vandrer ad den vej, som er blevet betrådt af de ædleste i verden. Ikke med sorg, men med glæde, skulle de møde forfølgelser. Enhver ildprøve er Guds middel til deres lutring. Hver prøve dygtiggør dem til deres tjeneste som hans medarbejdere. Hver konflikt har sin opgave i den store kamp for retfærdigheden og vil forøge glæden ved

deres endelige sejr. Med dette i udsigt vil prøven på deres tro og tålmodighed snarere blive accepteret med glæde end frygtet og undgået. Med iver efter at opfylde deres forpligtelser over for verden, med et oprigtigt ønske om at vinde Guds bifald, skal hans tjenere gøre deres pligt fuldt ud, uden at tage hensyn til frygt eller menneskers gunst.

Jordens salt og verdens lys

„I er jordens salt," sagde Jesus. Lad være med at trække jer fra verden for at undgå forfølgelse. I skal forblive sammen med andre mennesker, således at fornemmelsen af den guddommelige kærlighed kan være som salt til at bevare verden fra fordærvelse.

Hjerter, som reagerer på Helligåndens påvirkning, er de kanaler, Guds velsignelser strømmer igennem. Hvis de, som tjener Gud, blev fjernet fra jorden, og hans Ånd blev taget bort fra menneskeslægten, så ville denne verden være overladt til trøstesløshed og tilintetgørelse, resultatet af Satans herredømme. Skønt de gudløse ikke ved det, skyldes endog velsignelserne i dette liv, at Guds folk, som de ringeagter og underkuer, er til stede i denne verden. Men hvis de kristne kun er kristne af navn, så ligner de krydderiet, som har mistet sin smag. De har ingen indflydelse på det gode i verden. Ved deres urigtige fremstilling af Gud er de værre end ikke troende.

„I er verdens lys." Jøderne troede, de kunne begrænse frelsens velsignelser til deres eget folk; men Kristus viste dem, at frelsen er som solskinnet.

Det tilhører hele verden. Bibelens gudsdyrkelse skal ikke begrænses af en bogs omslag, eller af kirkens mure. Den skal ikke tages frem lejlighedsvis til gavn for os selv og derpå omhyggeligt lægges til side igen. Den skal helliggøre dagligdagen og manifestere sig i enhver forretningstransaktion og i alle vore sociale relationer.

Sand karakter skabes ikke udefra, lige til at tage på; den stråler frem indefra. Hvis vi ønsker at vejlede andre på retfærdighedens vej, så må retfærdighedens principper være til stede i vort eget hjerte. Det kan godt være, vor bekendelse af tro teoretisk udtrykker religion, men det vor fromhed i praksis, som åbenbarer sandhedens ord. Livet i overensstemmelse hermed, den åndfulde samtale, usvigelig retskaffenhed, den aktive, godgørende ånd, det gode eksempel, disse er medierne, gennem hvilke lyset bringes til jorden.

Jesus havde ikke opholdt sig ved lovens enkeltheder, men han overlod det ikke til sine tilhørere at drage den slutning, at han var kommet for at tilsidesætte dens krav. Han vidste, at spioner stod parat til at gribe hvert ord, der kunne omfortolkes til at tjene deres formål. Han kendte de fordomme, der fandtes hos mange af hans tilhørere, og han sagde intet, som kunne rokke deres tro på den religion og de forordninger, der var overgivet dem af Moses. Det var Kristus selv, som havde givet både moralloven og ceremoniloven. Han var ikke kommet for at nedbryde tilliden til sine egne instrukser. Det var på grund af hans store ærbødighed for loven og profeterne, at han søgte at bryde igennem den mur af overleverede krav, som omgærdede jøderne. Samtidig med at han tilsidesatte deres falske fortolkninger

af loven, advarede han omhyggeligt sine disciple mod at opgive de vitale sandheder, som var blevet betroet jøderne.

Ikke ophæve men fuldende

Farisæerne roste sig af deres lydighed mod loven; dog kendte de så lidt til dens principper i det daglige livs gøremål, at Frelserens ord for dem lød som kætteri. Når han fjernede alt det snavs, som havde begravet sandheden, mente de, at han fejede selve sandheden bort. De hviskede til hinanden, at han tog sig loven let. Han læste deres tanker og sagde:

„Tro ikke, at jeg er kommet for at nedbryde loven eller profeterne. Jeg er ikke kommet for at nedbryde, men for at opfylde.“ Herved tilbageviser Jesus farisæernes anklage. Han var udsendt til verden for at håndhæve de hellige krav i den lov, som de beskyldte ham for at nedbryde. Hvis Guds lov kunne have været ændret eller afskaffet, så havde Kristus ikke behøvet at lide under følgerne af vore overtrædelser. Han kom for at forklare lovens forhold til mennesker og for at illustrere dens bud ved sit eget liv i lydighed.

Gud har givet os sine hellige bud, fordi han elsker menneskeslægten. For at skærme os mod følgerne af overtrædelser, åbenbarer han os retfærdighedens principper. Loven er et udtryk for Guds tanke; når den modtages i Kristus, bliver den vor tanke. Den løfter os op over magten fra de naturlige ønsker og tilbøjeligheder, over fristelser, der fører til synd. Gud vil, at vi skal være lykkelige, og han gav os lovens bud, for at vi ved at adlyde dem kunne få glæde. Dengang englene sang ved Jesu fødsel: „Ære være Gud i det højeste! Og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!“ , forkyndte de princippet i den lov, som han var kommet for at ophøje og ære.

Da loven blev forkyndt fra Sinajbjerget, gav Gud mennesker kendskab til sin hellige natur, for at de skulle kunne se deres egen syndighed i kontrast hertil. Loven blev givet for at overbevise dem om synd og tydeliggøre deres behov for en frelser. Den ville gøre dette, efterhånden som dens principper ved Helligånden blev overført til hjertet. Dette arbejde skal stadig gøres. Gennem Kristi liv viser lovens principper sig tydeligt; og når Guds hellige Ånd rører hjertet, når Kristi lys viser mennesker deres behov for hans rensende blod og hans retfærdiggørelse, så er loven stadig et redskab til at føre os til Kristus, for at vi kan blive retfærdiggjorte ved troen. „Herrens lov er fuldkommen, omvender sjælen.“

„Før himmel og jord forgår,“ sagde Jesus, „skal ikke det mindste bogstav eller en eneste tøddel forgå af loven, før alt er sket.“ Solen, som skinner fra himmelen, den faste jord, som vi bor på, er Guds vidnesbyrd om, at hans lov er evig og uforanderlig. Selv om de skulle forsvinde, så står de guddommelige befalinger fast. „Men himmel og jord skal snarere forgå end en eneste tøddel af loven falde væk.“ Systemet af forbilleder, som viste hen til Jesus som Guds Lam, skulle afskaffes ved hans død, men de ti buds forskrifter er lige så uforanderlige som Guds trone.

Da nu „Herrens lov er fuldkommen“11, må enhver afvigelse fra den være af det onde. De, som ikke adlyder Guds bud og lærer andre at gøre det samme, fordømmes af Kristus. Frelserens liv i lydighed opretholdt lovens krav. Det beviste, at loven kunne overholdes af et menneske og viste hvilken vidunderlig karakter, der kunne udvikles gennem lydighed. Alle, der er lydige, som han var det, forkynder, at loven er hellig og retfærdig og god . På den anden side støtter alle, som bryder Guds lov, Satans påstand om, at loven er uretfærdig og ikke kan adlydes. På denne måde støtter de den store modstanders bedrag og vanærer Gud. De er børn af den onde, af ham, som var den første til at sætte sig op mod Guds bud. At lade dem få adgang til Himmelen ville igen indføre elementer af uenighed og oprør og bringe universets trivsel i fare. Intet menneske, som forsætligt ser bort fra et af lovens principper, skal komme ind i Himmeriget.

Ægte retfærdighed

De skriftkloge regnede deres retfærdighed for at være et adgangskort til Himmelen, men Jesus erklærede, at den var utilstrækkelig og uværdig. Farisæernes retfærdighed bestod af ydre ceremonier og en teoretisk viden om sandheden. De skriftkloge hævdede at være hellige ved deres egne bestræbelser for at holde loven, men deres gerninger havde adskilt retfærdighed fra gudsfrygt. Mens de punktligt overholdt de rituelle påbud, var deres livsførelse både umoralsk og lastefuld. Deres såkaldte retfærdighed ville aldrig kunne skaffe dem adgang til Himmelen.

Menneskesindets største bedrag på Kristi tid var, at blot et samtykke til sandheden betød retfærdighed. Efter al menneskelig erfaring har en teoretisk viden om sandheden vist sig at være utilstrækkelig til menneskets frelse. Den frembringer ikke retfærdighedens frugter. En nidkær iagttagelse af, hvad der kan betegnes som teologisk sandhed, ledsages ofte af had til den ægte sandhed, sådan som det fremgår af livet. De mørkeste kapitler i historien er tynget af beretninger om forbrydelser, der er begået af fanatiske religionsdyrkere. Farisæerne hævdede at være Abrahams børn og pralede af deres besiddelse af Guds orakler; men alligevel afholdt disse fordele dem ikke fra egenkærlighed, ondskab, begærlighed og det laveste hykleri. De mente selv at være verdens største religiøse personligheder, men deres såkaldte ortodoksi fik dem til at korsfæste Herlighedens Herre.

Den samme fare eksisterer stadig. Mange tager det for givet, at de er kristne, simpelthen fordi de bifalder visse teologiske læresætninger. Men de har ikke ført sandheden ud i det praktiske liv. De har hverken troet eller elsket den, og derfor har de ikke modtaget den kraft og nåde, som kommer gennem helliggørelse ved sandheden. Mennesker kan hævde, at de tror på sandheden, men hvis den ikke gør dem oprigtige, venlige, tålmodige overbærende og åndeligt interesserede, er den en forbandelse for dem, og gennem deres indflydelse er den en forbandelse for verden.

Den retfærdighed, som Jesus lærte os om, er hjertets og gerningernes overensstemmelse med Guds vilje, som den er åbenbaret os. Syndige mennesker kan kun blive retfærdige, når de tror på Gud og opretholder en levende forbindelse med ham. Den sande gudsfrygt vil så

ophøje tankerne og livet. Så stemmer de ydre former for gudsfrygt overens med den kristnes indre renhed. Så er de ceremonier, der kræves i tjenesten for Gud, ikke meningsløse ritualer, som de var for de hykleriske farisæere.

Jesus tager budene op særskilt og forklarer omfanget og rækkevidden af deres bestemmelser. I stedet for at fjerne blot den mindste smule af deres kraft viser han, hvor vidtrækkende deres principper er og blotter jødernes skæbnesvangre fejltagelse ved at vise lydighed udadtil. Han erklærer, at Guds lov bliver overtrådt ved onde tanker eller et vellystigt øjekast. Et menneske, som tager del i den ringeste uret, bryder loven og nedbryder sin egen moral. Mord opstår først i tanken. Den, som giver plads til had i sit hjerte, går i morderens fodspor, og hans offergaver er en vederstyggelighed for Gud.

Jøderne havde et hævngerrigt sind. I deres had til romerne gav de udtryk for hård fordømmelse og glædede den onde ved at manifestere hans egenskaber.

På denne måde trænede de sig op til at udføre de frygtelige ting, som han forledte dem til. I farisæernes religiøse liv var der intet, som talte for at vise kærlighed til hedningerne. Jesus bad dem om ikke at bedrage sig selv med, at de i deres tanker kunne rejse sig mod deres undertrykkere og dyrke længselen efter at hævne deres forurettelser.

Der er sandt nok en harme, som er berettiget, selv for Kristi disciple. Når de ser, at Gud vanæres, og at tjenesten for ham bringes i vanry, når de ser, at uskyldige undertrykkes, så fyldes de af retfærdig harme. En sådan vrede, som udspringer af moralsk følsomhed, er ikke nogen synd. Men de, som ved den mindste formodede provokation føler, at de har til at blive vrede eller krænkede, åbner deres hjerte for Satan. Bitterhed og fjendskab må bandlyses, hvis vi ønsker at være i harmoni med Himmelen.

Frelseren går endnu længere. Han siger: „Når du derfor bringer din gave til alteret og dér kommer i tanker om, at din broder har noget mod dig, så lad din gave blive ved alteret og gå først hen og forlig dig med din broder; så kan du komme og bringe din gave.“ Mange er nidkære i religiøse pligter, mens der mellem dem og deres medbrødre er ulykkelige uenigheder, som de kunne få bragt ud af verden. Gud pålægger dem at gøre alt, hvad der står i deres magt for atter at tilvejebringe fred. Før de har gjort dette, kan han ikke modtage deres gaver. Den kristne pligt i så henseende er klart tilkendegivet.

Gud lader sine velsignelser komme alle til gode. „Han lader sin sol stå op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige.“ „Han er god mod de utaknemlige og onde.“ Han befaler os at ligne ham. „Velsign dem, der forbander jer,“ sagde Jesus; „gør godt mod dem, der hader jer,“ „for at I må være jeres himmelske faders børn.“ Dette er lovens principper, og de er udspring for selve livets kilde.

Gud sætter målet for sine børn højere, end den højeste menneskelige tanke kan nå. „Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!“ I denne befaling ligger

der et løfte. Frelsesplanen omhandler vor fuldstændige frigørelse fra Satans magt. Kristus vil altid befri det sønderknuste menneske fra synd. Han kom for at tilintetgøre Djævelens gerninger, og han har sørget for, at Helligånden bliver tildelt hver eneste angrende for at bevare ham fra at synde.

Fristerens påvirkning må ikke bruges som en undskyldning for en eneste forkert handling. Satan fryder sig, når han hører disciple, der bekender sig til Kristus, komme med undskyldninger for deres karaktermangler. Det er disse undskyldninger, som fører til synd. Der findes ingen undskyldning for at synde. Et helligt sind, et liv som kristen er opnåeligt for ethvert angrende, troende barn af Gud.

Idealet for en kristen karakter er at ligne Kristus. Som Menneskesønnen var fuldkommen i sin livsførelse, sådan skal hans efterfølgere være fuldkomne i deres. Jesus var i alle henseender som sine brødre. Han blev kød, ligesom vi selv er det. Han følte sult, tørst og træthed. Han blev holdt oppe ved at spise og forfrisket ved at sove. Han delte menneskets lod, men alligevel var han Guds skyldfri Søn. Han var Gud selv legemliggjort. Vi skal have den samme karakter som han. Herren siger om dem, som tror på ham:

„Jeg vil bo og vandre midt iblandt dem; jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk.“

Kristus er den stige, som Jakob så. Dens fod hvilede på jorden, og dens øverste trin nåede til Himmelens port, til selve herlighedens tærskel. Hvis denne stiges nederste trin ikke havde nået jorden, ville vi have været fortabte. Men Kristus når os, hvor vi er. Han påtog sig vor natur og sejrede, for at vi ved at få del i hans natur kunne sejre. Dannet „i syndigt køds lighed“ levede han et liv uden synd. I kraft af sin guddommelighed holder han nu fast i Himmelens trone, mens han ved sin menneskelighed kan nå os. Han tilbyder os ved tro på ham at opnå herligheden ved Guds karakter. Derfor skal vi være fuldkomne, ligesom vor „himmelske fader er fuldkommen.“

Jesus havde vist, hvad retfærdighed består i, og havde peget på Gud som kilden dertil. Nu gik han over til de praktiske pligter. Han sagde, at når man giver almisse, når man beder, og når man faster, så gør intet for at vække opmærksomhed eller for at få ros. Giv af et oprigtigt hjerte for at hjælpe de nødlidende fattige. Når du beder, så lad dit hjerte være ét med Gud. Når du faster, så gå ikke med bøjet hoved og hjertet opfyldt af tanken om dig selv. Farisæernes hjerter var som en gold og unyttig jordbund, hvor ingen af det himmelske livs frø kunne trives. Det er den, som med mindst forbehold overgiver sig til Gud, der vil kunne yde ham den bedste tjeneste. For gennem fællesskab med Gud samarbejder mennesker med ham for at præsentere hans egenskaber i menneskeskikkelse.

Den tjeneste, der ydes med et oprigtigt hjerte, vil få stor løn. „Din fader, som ser i det skjulte, skal lønne dig.“ Ved det liv, vi ved Kristi nåde lever, dannes karakteren. Sjælens oprindelige skønhed begynder at blive gendannet. Kristi karakteregenskaber bliver tildelt

os, og Guds billede begynder at kunne skimtes. Ansigterne på de mænd og kvinder, som følger og arbejder sammen med Gud, udtrykker den himmelske fred. De er omgivet af himmelsk atmosfære. For disse mennesker er Guds rige allerede kommet. De ejer Kristi glæde, glæden ved at være en velsignelse for menneskeheden. De har den ære at være anerkendt til brug for Mesteren; de har fået betroet at gøre hans gerning i hans navn.

At være helhjertet

„Ingen kan tjene to herrer." Vi kan ikke tjene Gud med et hjerte, som er delt. Bibelsk religion er ikke en påvirkning blandt mange andre; dens påvirkning skal være den højeste og skal gennemtrænge og beherske enhver anden påvirkning. Den skal ikke være som et let penselstrøg af farve anbragt hist og her på lærredet, men den skal gennemtrænge hele livet, som lærredet var blevet dyppet i farven og hver eneste tråd havde fået en dyb, uforgængelig farve.

„Er dit øje klart, er hele dit legeme lyst; men er dit øje mat, er hele dit legeme mørkt." Renhed og fast beslutsomhed er betingelserne for at modtage lyset fra Gud. Den, som ønsker at kende sandheden, må være villig til at tage imod alt, hvad den åbenbarer. Han kan ikke gå på kompromis med vildfarelser. At være vaklende og halvhjertet i sin troskab mod sandheden er at vælge vildfarelsens mørke og Satans bedrag.

Verdslig taktik og retfærdighedens ufravigelige principper blander sig ikke umærkeligt med hinanden ligesom farverne i regnbuen. Mellem dem har den evige Gud trukket en bred og klar skillelinje. Kristi billede skiller sig lige så klart ud fra Satans, som middag i kontrast til midnat. Og kun de, der lever Kristi liv, er hans medarbejdere. Hvis én enkelt synd bliver næret i hjertet eller én dårlig vane beholdt i livet, er hele mennesket besmittet, og bliver et redskab for uretfærdighed.

Alle, som har valgt at tjene Gud, skal hvile i hans omsorg. Kristus pegede på fuglene, der fløj oppe i luften, på markens blomster og bad sine tilhørere betragte disse Guds skabninger. „Er I ikke langt mere værd end de?" sagde han. Det mål af guddommelig omsorg, der skænkes enhver skabning, står i forhold til den rang, den har inden for skabningernes række. Forsynet våger over den lille spurv. Markens blomster og jordens græstæppe har del i vor himmelske Fars opmærksomhed og omsorg. Den store guddommelige kunstner har haft tanke for liljerne og gjort dem så smukke, at de overgår Salomos herlighed. Hvor meget mere har han så ikke omsorg for mennesket, som er Guds billede og ære? Han længes efter at se sine børn åbenbare en karakter i lighed med hans. Som solstrålerne giver blomsterne deres forskellige og sarte farver, sådan tildeler Gud mennesker skønheden fra sin egen karakter.

Alle, som vælger Kristi rige med kærlighed, retfærdighed og fred og lader dets indflydelse overskygge alt andet, er forbundet med verden over os, og vil få al den velsignelse, de har brug for i dette liv. I Guds forsyns bog, livets bog, har vi hver fået en side. Denne rummer

hver enkelthed i vor tilværelse; selv vore hovedhår er talte. Guds børn er aldrig ude af hans tanker.

Grundvolden for Guds rige

„Så vær da ikke bekymrede for dagen i morgen.“ Vi skal følge Kristus dag for dag. Gud skænker os ikke hjælp til dagen i morgen. Han giver ikke sine børn anvisninger for deres livs rejse på én gang, for at de ikke skal lade sig forvirre. Han fortæller dem netop så meget, som de kan huske og udføre. Den kraft og visdom, der bliver tildelt, gælder for den øjeblikkelige nødsituation. „Men hvis nogen af jer står i visdom,“ — for dagen i dag — „skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den.“

„Døm ikke, for at I ikke selv skal dømmes.“ Tro ikke, at I selv er bedre end andre mennesker, og gør ikke jer selv til deres dommere. Da I jo ikke kan skelne, hvad der ligger til grund for en sag, er I ikke i stand til at dømme et andet menneske. I dømmer jer selv ved at kritisere ham; for det viser, at I er i ledtog med Satan, brødrenes anklager. „Ransag jer selv, om I er i troen! Prøv jer selv!“ Dette er vor opgave. „Hvis vi agtede på os selv, ville vi ikke blive dømt.“

Et godt træ bærer god frugt. Hvis frugten er smagløs og ubrugelig, er træet dårligt. På samme måde er den frugt, der bæres i vort liv, vidnesbyrd om hjertets tilstand og karakterens egenskaber. Gode gerninger kan aldrig købe os frelse, men de er vidnesbyrd om den tro, der er virksom ved kærlighed og renser hjertet. Og skønt evighedens løn ikke gives på grund af vore fortjenester, så vil den dog stå i forhold til den gerning, der er blevet gjort ved Kristi nåde.

Sådan forkyndte Kristus principperne i sit rige og viste dem som rettesnor for livet. For at indprente læren tilføjer han et eksempel. Det er ikke nok, siger han, at I hører mine ord. I må gennem lydighed gøre dem til grundlaget for jeres karakter. Jeres eget jeg er kun flygtigt sand. Hvis I bygger på menneskers teorier og påfund, falder jeres hus sammen. Det vil blive revet bort af fristelsens storme og trængslernes uvejr. Men disse lærdomme, som jeg har givet jer, vil vare ved. Tag imod mig, byg på mine ord.

„Derfor: Enhver, som hører disse ord og handler efter dem, skal ligne en klog mand, der har bygget sit hus på klippen. Og skybruddet kom, og floderne steg, og stormene suste og ramte det hus. Men det faldt ikke, for dets grund var lagt på klippen.“

KAPITEL 32 - Officeren i Kapernaum

Kapitlet er bygget op over Matt 8 ,5-13; Luk 7,1-17.
Kristus havde sagt til den kongelige embedsmand, hvis søn han havde helbredt: „Hvis I ikke får tegn og undere at se, tror I ikke.“ Han var bedrøvet over, at hans eget folk skulle behøve disse ydre tegn på, at han var Messias. Atter og atter havde han undret sig over deres vantro. Men han forbavsedes over troen hos den officer, som kom til ham. Officeren tvivlede ikke på Frelserens magt. Han bad ham end ikke om at komme personligt for at udføre miraklet. Han sagde: „Sig blot et ord, så vil min tjener blive helbredt.“

Tro uden betingelser

Officerens tjener var ramt af en lammelse og var ved at dø. Hos romerne var tjenerne slaver, der blev købt og solgt på markederne og behandlet med hårdhed og grusomhed; men officeren var inderligt knyttet til denne tjener og ønskede meget, at han skulle blive helbredt. Han troede, at Jesus kunne helbrede ham. Han havde ikke set Frelseren, men de rygter, han hørte, havde indgivet ham troen. Trods jødernes formalisme var denne romer overbevist om, at deres religion stod over hans egen. Han havde allerede nedbrudt de skranker af nationale fordomme og had, som skilte erobrerne fra det besejrede folk. Han havde vist ærbødighed for dyrkelsen af Gud og havde vist jøderne venlighed som tilbedere af ham. Han havde i Kristi lære, som den var blevet indberettet til ham, fundet det, som kunne hjælpe ham i hans nød. Alt det, som var åndeligt i ham, var modtageligt for Frelserens ord. Men han følte sig uværdig til at være i Jesu nærhed, og han henvendte sig til jødernes ældste for at få dem til at gå i forbøn for hans tjeners helbredelse. De kendte den store lærer, og han mente, at de måtte vide, hvordan man bedst kunne henvende sig til ham for at vinde hans gunst.

Da Jesus kom ind i Kapernaum, mødte han en lille flok af de ældste, der fortalte ham om officerens ønske. De fremhævede, at „han fortjener, at du gør dette for ham, for han elsker vort folk, og han har selv ladet synagogen bygge til os.“

Jesus begav sig straks af sted til officerens hus, men da skarerne trængte sig om ham, kom han kun langsomt frem. Rygtet om hans komme var hurtigere fremme, og officeren sendte i sin følelse af uværdighed Jesus dette bud: „Herre, gør dig ingen ulejlighed, for jeg er for ringe til, at du går ind under mit tag.“ Men frelseren gik blot videre, og officeren, som endelig vovede at nærme sig ham, sagde: „Derfor regnede jeg mig heller ikke for værdig til at komme selv. Men sig blot et ord og helbred min tjener! Jeg er jo selv en mand, der står under kommando og har soldater under mig. Siger jeg til en: Gå! så går han, og til en anden: Kom! så kommer han, og til min tjener: Gør det og det! Så gør han det.“ — Ligesom jeg er repræsentant for Roms magt, og mine soldater anerkender min myndighed som deres overordnede, sådan repræsenterer du den almægtige Guds magt, og alt, hvad der er skabt, adlyder dit ord. Du kan befale sygdommen at forsvinde, og den vil adlyde dig. Du kan hidkalde dine himmelske sendebud, og de vil bringe helbredelse. Sig blot dette ord, så bliver min tjener rask.

Troen blev belønnet

„Da Jesus hørte det, undrede han sig over ham og vendte sig om og sagde til den skare, der fulgte ham: 'Jeg siger jer, ikke engang i Israel har jeg fundet så stor en tro.'" „Men til officeren sagde Jesus: 'Gå, det skal ske dig, som du troede!' Og hans tjener blev helbredt i samme time."

De jødiske ældste, som anbefalede officeren til Kristus, havde vist, hvor langt de var fra at besidde evangeliets ånd. De forstod ikke, at vor store nød er vor eneste berettigelse til Guds barmhjertighed. I deres selvretfærdighed anbefalede de officeren på grund af den gunst, han havde vist „vort folk." Mens officeren selv sagde: „Jeg er ikke værdig." Hans hjerte var blevet berørt af Kristi nåde. Han så sin egen uværdighed, men dog var han ikke bange for at bede om hjælp. Han stolede ikke på sin egen godhed; han påberåbte sig kun sin store nød. Ved troen forstod han, hvordan Kristus virkelig var. Han troede ikke blot på ham som den, der gjorde undere, men som menneskers ven og frelser.

Det er på denne måde, at enhver synder kan komme til Kristus. „Ikke fordi vi havde gjort retfærdige gerninger, men fordi han er barmhjertig." Når Satan siger til dig, at du er en synder, som ikke kan håbe på at opnå Guds velsignelse, så sig til ham, at Kristus kom til verden for at frelse syndere. Vi ejer intet, som kan tale vor sag over for Gud; men vi kan både nu og altid påberåbe os vor fuldstændigt hjælpeløse tilstand, som gør, at vi ikke kan undvære hans frelsende magt. Vi må give afkald på al selvsikkerhed og se hen til Golgatas kors og sige: „Intet bringer jeg til dig. Kun til korset klynger mig."

Jøderne var fra barndommen blevet belært om Messias' gerning. De havde haft patriarkernes og profeternes inspirerede ord og offertjenestens symbolske belæring. Men de havde ignoreret lyset, og nu så de i Jesus ikke noget ønskværdigt. Men officeren, som var født inden for hedenskabet og opdraget til afgudsdyrkelse i kejsertidens Rom, oplært som soldat og tilsyneladende afskåret fra åndeligt liv på grund af sin uddannelse og sine omgivelser, og yderligere udelukket gennem jødernes fanatisme og sine egne landsmænds foragt for Israels folk — denne mand opfattede den sandhed, som Abrahams børn var blinde for. Han ventede ikke for at se, om jøderne selv ville tage imod ham, som hævdede at være Messias. „Da det sande lys, som oplyser ethvert menneske," havde skinnet på ham, havde han, skønt på afstand, skimtet Guds Søns herlighed.

For Jesus var dette en forsmag på det arbejde, som evangeliet skulle udrette blandt hedningerne. Han så frem til at samle mennesker fra alle folkeslag i sit rige. Dybt bedrøvet skildrede han for jøderne, hvad deres forkastelse af hans nåde ville føre med sig: „Jeg siger jer: Mange skal komme fra øst og vest og sidde til bords med Abraham og Isak og Jakob i Himmeriget, men Rigets egne børn skal kastes ud i mørket udenfor. Dér skal der være gråd og tænderskæren." Hvor mange går ikke i dag den samme skæbnesvangre skuffelse i møde. Mens mennesker i hedensk mørke tager imod hans nåde, hvor mange er der så ikke i de kristne lande, som ignorerer det lys, der skinner for dem.

Jesus opvækker enkens søn

Over tredive kilometer fra Kapernaum, på en højslette med udsigt over den store, smukke Esdralon slette, lå landsbyen Nain, og der begav Jesus sig nu hen. Mange af hans disciple og andre fulgte med ham, og langs hele vejen kom der mennesker, som længtes efter hans kærlige og medfølende ord, medbringende deres syge, for at han kunne helbrede dem, og hele tiden med håbet om, at han, som udøvede en så vidunderlig magt, ville give sig til kende som Israels konge. En stor skare flokkedes om ham, og det var en glad og forventningsfuld flok, der fulgte ham op ad bjergstien til den lille bys porte.

Mens de nærmer sig, ser de et begravelsesfølge komme ud gennem porten. Med langsomme, bedrøvede skridt bevæger det sig hen mod gravpladsen. På en åben båre forrest i følget ligger den døde, og omkring den går de sørgende, mens luften genlyder af deres klagen. Alle byens beboere ser ud til at være samlet for at vise deres respekt for den døde og deres medfølelse med den efterladte.

Det var et syn, der måtte vække deltagelse. Den afdøde var sin moders eneste søn, og hun var enke. Den ensomme, sørgende kvinde fulgte sin eneste jordiske støtte og trøst til graven. „Da Herren så hende, ynkedes han over hende." Mens hun grædende vandrede fremad som i blinde og ikke bemærkede hans tilstedeværelse, gik han tæt hen til hende og sagde blidt: „Græd ikke!" Jesus ville forvandle hendes sorg til glæde, men alligevel kunne han ikke lade være med at sige disse kærlige, medfølende ord.

„Og han gik hen og rørte ved båren." På ham kunne ikke engang berøring med døde virke besmittende. Bærerne stod stille, og de sørgende holdt op med deres klageråb. De to flokke samledes om båren med håb imod håb. Der var én til stede, som havde helbredt sygdom og overvundet onde ånder; mon døden også var undergivet hans magt?

Med klar og myndig røst lyder ordene: „Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op!" Denne stemme trænger igennem til den dødes ører. Den unge mand åbner sine øjne. Jesus tager ham ved hånden og rejser ham op. Hans blik falder på hende, som har stået grædende ved siden af ham, og moder og søn forenes i en lang, tæt og lykkelig omfavnelse. Skaren ser til i tavshed som tryllebundne. „Alle blev fyldt af frygt." Fuldstændigt tavse og ærbødige, som om Gud var til stede, stod de der en kort tid. Så priste de „Gud og sagde: En stor profet er fremstået iblandt os, og Gud har besøgt sit folk". Begravelsesfølget vendte til Nain som et triumftog. „Og det ord om ham nåede ud over hele Judæa og i hele omegnen."

Han, som stod ved den sørgende moders side ved porten til Nain, lægger mærke til enhver, som står sørgende ved en båre. Han har medfølelse med os i vor sorg. Hans hjerte, som elskede og følte medynk, er fyldt med uforanderlig ømhed. Hans ord, som vakte den døde til live, er ikke mindre virkningsfuldt i dag end dengang, det blev talt til den unge mand i Nain. Han siger: „Mig er givet al magt i Himmelen og på jorden." Denne magt er hverken formindsket i årenes løb eller blevet opbrugt som følge af hans overvældende nådes uophørlige aktivitet. For alle, der tror på ham, er han stadig en levende Frelser.

Jesus forvandlede moderens sorg til glæde, da han gav hende sønnen ; og dog blev denne unge mand kun hentet til dette jordiske liv for at udholde dets sorger, dets møje og farer, og så igen komme i dødens magt. Men Jesus trøster os i vor sorg over de døde med et budskab om evigt håb: „Jeg er den, … som lever: Jeg var død, og se, jeg lever i evighedernes evigheder, og jeg har nøglerne til døden og dødsriget.“ „Siden børnene alle er af kød og blod, måtte han også blive det ligesom de, for at han med sin død skulle gøre ham magtesløs, som har dødens magt, nemlig Djævelen, og befri alle dem, som af frygt for døden hele livet igennem havde været holdt nede i trældom.“

Satan kan ikke fastholde taget i de døde, når Guds Søn byder dem at leve. Han kan heller ikke holde en eneste fast i åndelig død, hvis han i tro tager imod Kristi mægtige ord. Gud siger til alle, der er døde i synden: „Vågn op, du som sover, stå op fra de døde.“ Dette ord er evigt liv! Som Guds ord, der bød det første menneske leve, stadig giver os liv; som Kristi ord: „Unge mand, jeg siger dig: Rejs dig op!“ gav liv til den unge mand fra Nain; sådan er ordene „Stå op fra de døde!“ livet for den, der i tro på Gud tager imod det. „Gud friede os ud af mørkets magt og flyttede os over i sin elskede søns rige.“ Det bliver alt sammen tilbudt os i hans ord. Hvis vi tager imod ordet, får vi frelsen.

„Og når hans ånd, han som oprejste Jesus fra de døde, bor i jer, skal han, som oprejste Kristus fra de døde, også gøre jeres dødelige legemer levende ved sin and, som bor i jer.“ „For Herren selv vil, nar befalingen lyder, nar a:rkeenglen kalder og Guds basun gjalder, stige ned fra himlen, og de, der er døde i Kristus, skal opstå først. Så skal vi, der lever og endnu er her, rykkes bort i skyerne sammen med dem for at møde Herren i luften, og så skal vi altid være sammen med Herren.“ Dette er det trøstende ord, hvormed han byder os trøste hinanden.

KAPITEL 33 - Hvem er mine brødre?

Kapitlet er bygget op over Matt 12,22-50; Mark 3,20-35.
Josefs sønner var langtfra venligt indstillet over for Jesu gerning. De rygter, de hørte om hans liv og virksomhed, fyldte dem med forundring og forfærdelse. De hørte, at han tilbragte hele nætter i bøn, at han hele dagen var omgivet af store folkeskarer og ikke engang undte sig tid til at spise. Hans venner mente, at han blev slidt op af sit ustandselige arbejde. De var ikke i stand til at gøre rede for hans holdning over for farisæerne, og der var nogle, der var bange for, at han ikke altid var ved sin fulde fornuft.

Hans brødre hørte såvel om dette som om farisæernes beskyldning om, at han uddrev djævle ved Satans hjælp. De følte stærkt den misbilligelse, som ramte dem, fordi de var i familie med Jesus. De vidste, hvilken uro hans ord og gerninger vakte, og de var ikke blot forfærdede over hans modige tale, men vrede over hans fordømmelse af de skriftkloge og farisæerne. De besluttede, at han måtte overtales eller tvinges til at holde op med at gøre sådan noget, og de overtalte Maria til at gå sammen med sig, fordi de mente, at det på grund af hans kærlighed til hende måske kunne lykkes for dem at få ham til at være mere fornuftig.

Synd mod Helligånden

Kort forinden havde Jesus for anden gang udført miraklet med at helbrede en mand, som var besat, blind og stum, og farisæerne havde gentaget deres beskyldning: „Det er ved dæmonernes fyrste, han uddriver dæmoner.“ Kristus sagde rent ud til dem, at ved at tillægge Satan Helligåndens gerning afskar de sig selv fra frelsens kilde. De, som havde talt imod Jesus selv uden at være klar over hans guddommelige natur, kunne måske få tilgivelse; de kunne måske ved Helligåndens hjælp komme til at indse deres fejltagelse og angre den. Uanset hvilken synd det drejer sig om, så er skylden fjernet ved Kristi blod, hvis blot mennesket angrer og tror; men den, som forkaster Helligåndens gerning, anbringer sig selv, hvor hverken anger eller tro kan nå ham. Det er ved Ånden, Gud påvirker hjertet. Når mennesker forsætligt afviser Ånden og erklærer, at den kommer fra Satan, så lukker de af for den kanal, gennem hvilken Gud kan meddele sig til dem. Når Ånden til sidst er afvist, er der intet mere, Gud kan gøre for mennesket.

De farisæere, som Jesus gav denne advarsel, troede ikke selv på de beskyldninger mod ham, som de fremkom med. Der var ikke en eneste af disse høje gejstlige, der ikke havde følt sig draget imod Frelseren. De havde hørt Åndens stemme erklære i deres egne hjerter, at han var Israels Salvede, og tilskynde dem til at bekende sig som hans disciple. I lyset af hans nærværelse havde de erkendt deres ugudelighed og havde længtes efter en retfærdighed, som de ikke selv kunne skabe. Men efter deres afvisning af ham ville det være alt for ydmygende at tage imod ham som Messias. Da de først var trådt ind på vantroens vej, var de alt for stolte til at indrømme deres fejltagelse, og for at undgå at anerkende sandheden prøvede de med desperat voldsomhed at bestride Frelserens lære. Beviserne på hans magt og barmhjertighed irriterede dem voldsomt. De kunne ikke

forhindre Frelseren i at gøre mirakler, de kunne ikke standse hans belæring af folket, men de gjorde alt, hvad der stod i deres magt for at give et fordrejet billede af ham og forfalske hans ord. Endnu fulgte Guds overbevisende Ånd dem, og de måtte opbygge mange skranker for at kunne modstå dens magt. Den stærkeste kraft, der kan indvirke på et menneskehjerte, kæmpede med dem, men de ville ikke give efter.

Det er ikke Gud, som forblinder menneskers øjne eller forhærder deres hjerter. Han sender dem lys til at rette deres fejltagelser og lede dem ind på sikker vej. Det er ved at forkaste dette lys, at øjnene forblindes og hjertet forhærdes. Det foregår ofte gradvist og næsten umærkeligt. Lyset kommer til mennesket ved Guds ord, ved hans tjenere eller ved direkte påvirkning af hans Ånd; men hvis blot en eneste stråle af lys ignoreres, sker der en delvis lammelse af den åndelige opfattelsesevne, og den næste åbenbaring af lys opfattes mindre klart. Sådan fordybes mørket, indtil det bliver nat i mennesket. Således var det gået jødefolkets ledere. De var overbevist om, at en guddommelig kraft var til stede i Kristus, men for at modstå sandheden tillagde de Satan Helligåndens værk. Ved at gøre dette valgte de forsætligt bedraget, de overgav sig til Satan og var herefter behersket af hans magt.

Virkningen af vore ord

Tæt forbundet med Kristi advarsel om synd mod Helligånden er en advarsel mod tomme og onde ord. Ordene er en tilkendegivelse af, hvad der findes i hjertet. „Hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.“ Men ordene er mere end en tilkendegivelse af karakteren, de har også magt til at indvirke på karakteren. Mennesker påvirkes af deres egne ord. Efter en pludselig indskydelse, som kommer fra Satan, giver de ofte udtryk for jalousi eller ondartet mistænksomhed, idet de udtrykker, hvad de ikke reelt tror på, men deres udtryksmåde er påvirket af tankerne. De lader sig vildlede af deres egne ord og kommer til at tro, at det, som Satan anstiftede, er sandt. Når de en gang har udtrykt en holdning eller en afgørelse, er de ofte for stolte til at trække den og prøver at bevise over for sig selv, at de har , indtil de til sidst tror på det. Det er farligt at sige et tvivlende ord, farligt at betvivle eller kritisere det himmelske lys. Uovervejet og uærbødig kritik anvendt vanemæssigt påvirker karakteren ved at fremkalde uærbødighed og vantro. Mange mennesker er fortsat uvidende om risikoen ved den vanemæssige kritik, indtil de til sidst endog kan få sig selv til at kritisere og afvise Helligåndens arbejde. Jesus sagde: „På dommens dag skal mennesker aflægge regnskab for ethvert tomt ord, de har talt. På dine ord skal du frikendes, og på dine ord skal du fordømmes.“

En fæstning mod det onde

Derefter tilføjede han en advarsel til dem, der var blevet påvirket af hans ord, og som med glæde havde hørt ham, men som ikke havde overgivet sig til at tage imod Helligånden. Det er ikke kun ved modstand, men også ved forsømmelse mennesket går til grunde. „Men når den urene ånd er drevet ud af et menneske,“ sagde Jesus, „flakker den om i øde egne og søger hvile, men finder den ikke. Da siger den: Jeg vil vende til mit hus, som jeg er drevet ud af. Og når den kommer, finder den det ledigt, fejet og prydet. Så går den ud og tager

syv andre ånder med, værre end den selv, og de kommer og flytter ind dér. Og det sidste bliver værre for det menneske end det første."

Som det er tilfældet i dag, var der på Kristi tid mange, over hvem Satans magt for en tid syntes at være brudt. Ved Guds nåde blev de befriet for de onde ånder, som havde behersket deres sind. De frydede sig over Guds kærlighed, men ligesom tilhørerne i lignelsen, hvor ordet faldt på stengrund, forblev de ikke i hans kærlighed. De overgav ikke dagligt sig selv til Gud, så Kristus kunne bo i deres hjerter, og når den onde ånd vendte med „syv andre ånder, værre end den selv", var de fuldstændigt domineret af det ondes magt.

Når mennesket overgiver sig til Kristus, tager en ny magt det nye hjerte i besiddelse. Der sker en ændring, som mennesket aldrig selv kan præstere. Der er tale om en overnaturlig begivenhed, som fører et overnaturligt element ind i den menneskelige natur. Den, som har overgivet sig til Kristus, bliver til hans fæstning, som han forsvarer midt i en oprørsk verden, og det er hans hensigt, at der ikke skal være nogen anden myndighed i den end hans egen. Et menneske, som således er i de himmelske magters varetægt, er uimodtageligt for Satans overgreb. Men medmindre vi overgiver os til Kristi vilje, vil vi blive behersket af den onde. Vi kan ikke undgå at være kontrolleret af enten den ene eller den anden af de to store magter, som kæmper om herredømmet over verden. Det er ikke nødvendigt med overlæg at vælge at tjene mørkets rige for at blive behersket af det. Vi behøver blot at undlade at alliere os med lysets rige. Hvis vi ikke samarbejder med de himmelske magter, vil Satan tage vort hjerte i besiddelse og gøre det til sin bolig. Det eneste forsvar mod det onde er at lade Kristus bo i hjertet ved troen på hans retfærdighed. Medmindre vi bliver levende forbundet med Gud, vil vi aldrig kunne modstå den onde påvirkning af egenkærlighed, nydelsessyge og fristelsen til at synde. Vi giver måske afkald på mange dårlige vaner i den tid, hvor vi tager afstand fra Satan; men uden en levende forbindelse med Gud, som vi må sikre ved hele tiden at overgive os til ham, vil vi blive overvundet. Uden et personligt forhold til Kristus og vedvarende kontakt med ham er vi i fjendens magt og må til sidst gøre, som han vil.

Jødefolkets skæbnesvangre synd

„Det sidste bliver værre for dette menneske end det første. Sådan skal det også gå denne onde slægt," sagde Jesus. Der findes ingen mere forhærdede end de, som har ringeagtet tilbudet om barmhjertighed og gjort det på trods af nådens Ånd. Den mest almindelige tilkendegivelse af synd mod Helligånden er vedholdende at ringeagte Himmelens opfordring til at omvende sig. Hvert skridt til forkastelse af Kristus er et skridt til forkastelse af frelsen, hen til synden og bort fra Helligånden.

Ved at forkaste Kristus begik jødefolket den utilgivelige synd, og ved at afvise tilbudet om barmhjertighed kan vi komme til at synde på samme måde. Vi krænker livets Konge og gør ham til skamme over for Satans synagoge og over for den himmelske verden, når vi nægter at lytte til hans udvalgte sendebud og i stedet lytter til Satans hjælpere, der vil lede

os væk fra Kristus. Så længe et menneske gør dette, kan det ikke finde håb eller tilgivelse, og til slut vil det miste ethvert ønske om at blive forsonet med Gud.

Jesu brødre

Mens Jesus var i færd med at undervise folket, gav hans disciple ham besked om, at hans mor og hans brødre stod udenfor og gerne ville se ham. Han vidste, hvad de havde i sinde, og „han svarede ham, der sagde det til ham:

'Hvem er min mor, og hvem er mine brødre?' Og han pegede på sine disciple og sagde: »Se, her er min mor og mine brødre. For den, der gør min himmelske faders vilje, er min bror og søster og mor."

Alle, der i troen gerne ville tage imod Kristus, var forbundet med ham med et tættere bånd end menneskeligt slægtskab. De ville blive ét med ham, ligesom han var ét med Faderen. Som et menneske, der troede og handlede efter hans ord, var hans mor mere nært og trygt knyttet til ham end ved sit naturlige slægtskab. Hans brødre ville ikke få nogen fordel af deres forbindelse med ham, hvis ikke de tog imod ham som deres personlige Frelser.

Hvilken støtte ville Kristus ikke have fundet i sine jordiske slægtninge, hvis de havde troet på ham som udsendt fra Himmelen og havde samarbejdet med ham om at gøre Guds gerning! Deres vantro kastede en skygge over Jesu jordiske liv. Den var en del af bitterheden i det smertens bæger, som han tømte for os.

Det fjendskab mod evangeliet, som var optændt i menneskers hjerter, føltes stærkt af Guds Søn, og det var mest smerteligt for ham i hans hjem, for hans eget hjerte var fyldt af venlighed og kærlighed, og han værdsatte kærlig hensyntagen i familierelationer. Hans brødre ønskede, at han skulle rette sig efter deres ideer, selv om det ville have været ganske uforeneligt med hans guddommelige mission. De betragtede ham som en, der trængte til deres råd. De bedømte ham ud fra deres menneskelige synspunkt og mente, at hvis han ville nøjes med kun at sige, hvad de skriftkloge og farisæerne kunne godtage, ville han undgå den ubehagelige kontrovers, som hans ord fremkaldte. De mente, at han måtte være helt ved siden af sig selv, når han hævdede at have guddommelig myndighed og ved over for de skriftkloge at optræde som den, der bebrejdede dem deres synder. De vidste, at farisæerne søgte anledning til at anklage ham, og de var klar over, at han havde givet dem tilstrækkelig anledning.

Med deres korte målestok kunne de ikke lodde dybden af den opgave, han var kommet for at løse, og derfor kunne de ikke føle deltagelse med ham i hans prøvelser. Deres grove, ringeagtende ord viste, at de ikke havde nogen sand opfattelse af hans karakter, og de kunne ikke få øje på, at det guddommelige blandede sig med det menneskelige. De så ham ofte dybt bedrøvet; men i stedet for at trøste ham sårede deres ånd og deres ord hans hjerte. Hans følsomme sind pintes, hans motiver blev misforstået, og hans gerning var ubegribelig for dem.

Hans brødre fremførte tit farisæernes filosofi, som var forslidt og grå af ælde, og de vovede at tro, at de kunne belære ham, som forstod al sandhed og begreb alle hemmeligheder. De fordømte i udstrakt grad det, som de ikke kunne forstå. Deres bebrejdelser ramte ham dybt, og han følte sig træt og ulykkelig. De hævdede at tro på Gud og mente, at de forsvarede Gud, dengang da Gud var hos dem som menneske, og de kendte ham ikke.

Disse ting gjorde hans gerning umådeligt svær. Så forpint var Kristus af misforståelserne i sit hjem, at det var en lettelse for ham at være, hvor de ikke fandtes. Der var et hjem, som han elskede at besøge — Lazarus', Marias og Martas hjem; for hans ånd fandt hvile i denne atmosfære af tro og kærlighed. Dog fandtes der ingen på jorden, der kunne gennemskue hans guddommelige mission eller kende den byrde, han bar for menneskehedens skyld. Ofte følte han først lindring ved at være alene og i kontakt med sin himmelske Fader.

De, som er kaldede til at lide for Kristi skyld, og som må tåle misforståelser og mistillid selv i deres eget hjem, kan finde trøst ved tanken om, at Jesus har måttet tåle det samme. Han føler medynk med dem. Han tilbyder dem fællesskab med sig og lettelse, hvor han fandt den, nemlig i fællesskabet med Faderen.

Medlemmer af Guds familie

De, der tager imod Kristus som deres personlige frelser, bliver ikke efterladt faderløse og overladt til at udholde livets prøvelser alene. Han tager imod dem som medlemmer af den himmelske familie, han lader dem betragte sin far som deres far. „Disse små" er hans, og de er elsket af Gud og knyttet til ham med de kærligste og stærkeste bånd. Han føler en overvældende kærlighed for dem, som langt overgår den, vore forældre har følt for os i vor hjælpeløshed, fordi det guddommelige overgår det menneskelige.

I de love, der blev givet Israel, er der et smukt billede på Kristi forhold til sit folk. Hvis en hebræer på grund af fattigdom havde været nødt til at skille sig af med sin fædrenearv og sælge sig selv som træl, så påhvilede pligten til at tilbagekøbe ham og hans arv det menneske, som var nærmest beslægtet med ham. Se 3 Mos 25,25.47-49; Ruth 2,20. På samme måde påhvilede opgaven med at løskøbe os og vor arv, der ved synden var gået tabt, ham, som er „i slægt med os." Det var for at frelse os, at han blev vor nærmeste slægtning. Herren og Frelseren står nærmere end både far og mor, bror, ven eller den, som elsker os. „Frygt ikke," siger han, „for jeg har løskøbt dig, jeg kalder dig ved navn, du er min." „For du er dyrebar i mine øjne, højt agtet, og jeg elsker dig. Jeg betaler for dig med mennesker, med folkeslag for dit liv."

Kristus elsker de himmelske væsener, der omgiver hans trone, men hvad kan forklare den store kærlighed, hvormed han har elsket os? Vi fatter det ikke, men af egen erfaring kan vi vide, at det er sandt. Og dersom vi har en slægtskabsforbindelse til ham, med hvilken kærlighed burde vi så ikke betragte dem, der er vor Herres brødre og søstre! Burde vi ikke

være hurtige til at erkende, hvad vort guddommelige slægtskab kræver af os? Når vi er optaget i Guds familie, burde vi så ikke ære vor Far og vor slægt?

KAPITEL 34 - „KOM TIL MIG“

Kapitlet er bygget op over Matt 11,28-30.
„Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.“

Disse trøstens ord blev talt til den skare, som fulgte Jesus. Frelseren havde sagt, at kun gennem ham kunne mennesker komme til at kende Gud. Han havde omtalt sine disciple som dem, der havde fået kendskab til himmelsk viden. Men han lod ingen føle sig udelukket fra hans omsorg og kærlighed. Alle de, der er trætte og tyngede af byrder, kan komme til ham.

Trods deres nøje overholdelse af religiøse skikke havde de skriftkloge og rabbinerne en fornemmelse af at mangle noget, som bodsritualerne aldrig kunne erstatte. Toldere og syndere kunne foregive at lade sig tilfredsstille af det sanselige og jordiske, men i deres hjerter var der mistillid og frygt. Jesus så på de nødstedte og de ulykkelige, hvis håb var slukket, og som forsøgte at stille deres længsler med jordiske glæder, og han indbød dem alle til at finde hvile hos sig.

Kristi åg

Han sagde mildt til de hårdtarbejdende: „Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.“

Med disse ord henvender Jesus sig til hvert eneste menneske. Hvad enten de ved det eller ej, så er alle trætte og belastede. Alle er tyngede af byrder, som kun Kristus kan lette. Den tungeste byrde, vi bærer på, er syndens byrde. Hvis vi blev overladt til selv at bære denne byrde, ville den knuse os. Men han, som er uden synd, har taget vor plads. „Herren lod al vor skyld ramme ham.“ Han har båret byrden af vor synd. Han vil tage byrden fra vore trætte skuldre. Han vil give os hvile. Han vil også bære bekymringens og sorgens byrde. Han opfordrer os til at kaste al vor bekymring på ham, thi han bærer os i sit hjerte.

Vor slægts ældre bror er ved den evige trone. Han ser til hvert eneste menneske, der retter ansigtet mod ham som sin Frelser. Han kender af erfaring menneskers svagheder og ved, hvad vi trænger til, og hvor stærke vore fristelser er, for han blev i alle måder fristet ligesom vi, dog uden at synde. Han våger over dig, du ængstelige Guds barn. Bliver du fristet? Han vil udfri dig. Er du svag? Han vil give dig kraft. Er du såret? Han vil læge dig. Heren „bestemmer stjernernes tal“ , og dog læger han „dem, hvis hjerte er knust, og forbinder deres sår.“ „Kom til mig!“ lyder hans indbydelse. Uanset hvad dine ængstelser og dine prøvelser består i, så læg dem frem for Herren. Dit sind vil få styrke til at holde ud. Der vil åbne sig en vej for dig, så du kan frigøre dig for hindringer og vanskeligheder. Jo svagere og mere hjælpeløs du føler dig, jo stærkere vil du blive ved hans kraft. Jo tungere dine byrder er, jo mere velsignet vil hvilen føles ved at lægge dem over på ham, som bærer dine byrder. Den hvile, som Kristus tilbyder os, gives på visse betingelser, men der er gjort klart

rede for disse betingelser. De er af en art, som alle kan imødekomme. Han fortæller os netop, hvordan man kan få hans hvile.

„Tag mit åg på jer," siger Jesus. Åget er et arbejdsredskab. Okser får et åg på, når de skal arbejde, og åget er en betingelse for, at de kan arbejde ordentligt. Ved dette eksempel lærer Kristus os, at vi er kaldede til at tjene, så længe vi lever. Vi skal tage hans åg på os, så at vi kan blive hans medarbejdere.

Det åg, som binder os til tjenesten, er Guds lov. Kærlighedens store lov, som blev åbenbaret i Edens have, forkyndt på Sinaj og i den nye pagt indskrevet i hjertet, er det, som binder den menneskelige arbejder til Guds vilje. Hvis vi var overladt til at følge vore egne tilbøjeligheder, til at gå netop derhen, hvor vor egen vilje ville føre os, så ville vi komme ind i Satans rækker og få hans egenskaber. Derfor holder Gud os inden for rammerne af sin vilje, som er ophøjet, ædel og højnende. Han ønsker, at vi tålmodigt og klogt skal påtage os tjenestens pligter. Kristus bar selv tjenestens åg, da han var menneske. Han sagde: „Jeg ønsker at gøre din vilje, Gud, din lov er i mit indre." „For jeg er kommet ned fra himlen, ikke for at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig." Kærlighed til Gud, iver efter hans æreog kærlighed til den faldne menneskehed førte Jesus til jorden for at lide og dø. Det var denne magt, som beherskede hans liv. Han vil, at vi skal handle efter de samme principper.

Der findes mange, hvis hjerte pines under en byrde af bekymringer, fordi de søger at leve efter verdens målestok. De har valgt at tjene den, accepteret dens forvirring og antaget dens skikke. Således ødelægges deres karakter, og deres liv bliver til en byrde. For at kunne tilfredsstille deres ambitioner og verdslige ønsker krænker de samvittigheden og pålægger sig selv ekstra byrder af samvittighedsnag. De bestandige bekymringer slider på livskraften. Vor Herre vil, at vi skal lægge dette trældomsåg fra os. Han opfordrer os til at tage imod sit åg. Han siger: „Mit åg er godt, og min byrde er let." Han byder os først søge Guds rige og hans retfærdighed, og han lover os, at alt, hvad der er nødvendigt i dette liv, skal gives os. Bekymring er blind og kan ikke se ind i fremtiden, men Jesus ser afslutningen lige fra begyndelsen. For hver vanskelighed har han sin egen måde til at bringe lettelse. Vor himmelske Fader har tusinde måder at sørge for os på, som vi ikke kender noget til. De, der accepterer princippet om at lade tjenesten for Gud og hans ære gå forud for alt andet, vil se vanskelighederne forsvinde og en tydelig vej foran sig.

Lær af mig

„Lær af mig," siger Jesus, „for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile." Vi må gå i Kristi skole for af ham at lære sagtmodighed og ydmyghed. Genløsningen er den proces, gennem hvilken mennesket forberedes til himlen. Denne oplæring er det samme som kendskab til Kristus. Den betyder frigørelse fra ideer, vaner og handlinger, som er blevet tilegnet i skolen hos mørkets fyrste. Mennesket skal befries for alt, hvad der er i modstrid med troskab mod Gud.

I Kristi hjerte, hvor der herskede fuldkommen harmoni med Gud, var der fuldkommen fred. Han blev aldrig stolt over bifald eller modløs over kritik eller skuffelser. Omgivet af den kraftigste modstand og under den mest grusomme behandling tabte han aldrig modet. Men mange, der hævder at være hans disciple, har et ængsteligt, bekymret sind, fordi de er bange for at betro sig til Gud. De overgiver sig ikke helt til ham, fordi de viger for de følger, en sådan overgivelse kunne få. Men hvis de ikke overgiver sig helt, kan de ikke få fred.

Det er egenkærlighed, der bringer uro. Når vi er født ovenfra, vil det samme sind være i os, som var i Jesus; dette sind, der fik ham til at ydmyge sig selv, for at vi kunne blive frelst. Derfor skal vi ikke søge de højeste pladser. Vi skal lære at sidde ved Jesu fødder og lære af ham. Vi skal forstå, at værdien af vor gerning ikke består i at gøre os bemærkede i verden og ved at være aktive og nidkære med vor egen styrke. Værdien af vort arbejde står i forhold til tildelingen af Helligånden. Tillid til Gud giver renere karakteregenskaber, så at vi kan vinde vore sjæle med tålmodighed.

Åget bliver lagt på okserne for at hjælpe dem til at kunne trække læsset, for at gøre byrden lettere. Sådan er det også med Kristi åg. Når vor vilje bliver ét med Guds vilje, og vi bruger hans gaver til velsignelse for andre, så vil vi opdage, at livets byrder er lette at bære. Den, der vandrer efter Guds bud, vandrer sammen med Kristus, og i hans kærlighed findes hvile. Da Moses bad: „Vis mig nu din vej, så jeg kan kende dig," svarede Herren ham: „Jeg vil selv gå med dig, og jeg vil give dig hvile." Og ved profeterne blev dette budskab givet: „Dette siger Herren: 'Stil jer ved vejene, og se jer om; spørg efter de gamle stier; følg vejen til det gode, så skal I finde hvile for jeres sjæle!'"

Og han siger: „Gid du ville lytte til mine befalinger, så blev din fred som en flod og din retfærdighed som havets bølger."

De, der tager Kristus på ordet og overgiver sig i hans varetægt og deres liv til hans befalinger, vil finde hvile og fred. Intet af denne verden kan gøre dem bedrøvede, når Jesus gør dem glade ved sin nærværelse. Ved fuldkomment samtykke er der fuldkommen fred. Herren siger: „Du vil bevare ham i fuldkommen fred, hvis sind støtter sig til dig, fordi han stoler på dig." Vort liv kan synes meget forvirret, men når vi overgiver det til den kloge Mester, vil han få det livsog karaktermønster frem, som vil være til hans ære. Og den karakter, som udtrykker Kristi herlighed og karakter, vil blive modtaget i Guds Paradis. En fornyet slægt skal vandre med ham i hvide klæder, fordi de er værdige dertil.

Når vi i Jesus finder fred, begynder Himmelen her på jorden. Vi tager imod hans opfordring: „Kom, … lær af mig!", og ved således at komme begynder vi på det evige liv. Himmelen er en uophørlig tilnærmelse til Gud gennem Kristus. Jo længere vi er i lyksalighedens Himmel, jo mere — og stadig mere — af herligheden vil blive åbnet for os, og jo mere vi kender til Gud, jo mere intens vil vor lykke være. Når vi vandrer med Jesus i dette liv, kan vi blive fyldt af hans kærlighed og tilfredsstilles ved hans nærhed. Alt, hvad

et menneske kan tåle, kan vi komme til at modtage her. Men hvad er dette i sammenligning med den kommende tilværelse! Der „står de for Guds trone og tjener ham dag og nat i hans tempel, og han, som sidder på tronen, skal rejse sit telt over dem. De skal ikke sulte længere og ikke tørste længere, hverken solen eller nogen anden hede skal plage dem, for Lammet midt for tronen skal vogte dem og lede dem til livets kildevæld, og Gud vil tørre hver tåre af deres øjne.“

KAPITEL 35 - „TI STILLE, HOLD I INDE!“

Kapitlet er bygget op over Matt 8,23-34; Mark 4,35-41; 5,1-20; Luk 8,22-39. Det havde været en begivenhedsrig dag for Jesus. Ved Genezaret sø havde han fortalt sine første lignelser, idet han med velkendte eksempler forklarede folket om sit rige, og hvordan det skulle oprettes. Han havde sammenlignet sin egen gerning med en sædemands, udviklingen af sit rige med et sennepsfrøs vækst og virkningen af surdej i et mål mel. Den store, endelige adskillelse mellem de retfærdige og de onde illustrerede han med lignelserne om hveden og rajgræsset og om voddet. Den umådelige rigdom i de sandheder, han lærte dem om, var blevet skildret som den skjulte skat og den kostbare perle, mens han i lignelsen om husholderen lærte sine disciple, hvordan de skulle arbejde som hans stedfortrædere.

Hele dagen var gået med at undervise og helbrede, og da det blev aften, stimlede skarerne stadig sammen om ham. Dag efter dag tjente han dem, næsten uden pause til mad eller hvile. Den ondskabsfulde kritik og den fordrejning af hans ord, som farisæerne konstant forfulgte ham med, gjorde hans gerning endnu mere streng og opslidende; og nu, ved dagens afslutning, var han så totalt udmattet, at han besluttede at trække sig til et eller andet ensomt sted på den anden side af søen.

Genezaretsøens østlige kyst var ikke ubeboet, for hist og her lå der byer ved søens bred; men det var dog en ensom egn i sammenligning med den vestlige side. Befolkningen dér bestod mere af hedninger end af jøder, og den havde kun ringe forbindelse med Galilæa. Der kunne Jesus finde den afsondrethed, han søgte, og han bad nu sine disciple ledsage sig derover.

Da han havde sendt skarerne bort, tog de ham med, „i den båd, han sad i,“ og skyndte sig at komme af sted. Men de kom ikke til at sejle bort alene. Der lå andre fiskerbåde nær ved kysten, og de fyldtes hurtigt med mennesker, som fulgte efter Jesus, stadig ivrige efter at se og høre ham.

Stormen på søen

Frelseren var endelig blevet fri for skarernes trængsel, og overvældet af træthed og sult lagde han sig ned i bagstavnen af båden, hvor han hurtigt faldt i søvn. Det havde været en stille og smuk aften, og søen var ganske rolig; men pludselig blev himmelen overskyet, blæsten susede vildt ned fra bjergslugterne langs den østlige bred, og et voldsomt uvejr brød ud over søen.

Solen var gået ned, og nattens mørke sænkede sig over den oprørte sø. Bølgerne, der blev pisket til skum af den hylende storm, slog ind over disciplenes båd og truede med at opsluge den. Disse hærdede fiskere havde tilbragt deres liv på søen og havde ført deres skib trygt gennem mangt et uvejr, men her slog deres kræfter og dygtighed ikke til. De var hjælpeløse i uvejrets magt, og de tabte modet, da de så båden fyldes med vand.

De var så optaget af deres anstrengelser for at redde sig, at de havde glemt, at Jesus var med om bord. Men nu, hvor de så, at deres slid var forgæves, og at de måtte se døden i øjnene, kom de til at huske på, hvem det var, der havde befalet dem at begive sig over søen. Jesus var deres eneste håb. I deres hjælpeløshed og fortvivlelse råbte de: „Mester, Mester!“ Men det tætte mørke skjulte ham for deres blik. Deres stemmer druknede i stormens hylen, og der lød intet svar. De blev grebet af tvivl og frygt. Havde Jesus mon svigtet dem? Var han, som havde overvundet sygdomme og onde ånder, ja selv døden, nu ude af stand til at hjælpe sine disciple? Bekymrede han sig slet ikke om dem i deres ulykke?

Atter kalder de, men der lyder intet andet svar end stormens rasende tuden. Deres båd er allerede ved at synke. Endnu et øjeblik, og de ville tilsyneladende blive opslugt af de grådige bølger.

„Ti stille, hold inde!“

Pludselig gennembrydes mørket af et lynglimt, og de ser Jesus ligge og sove uden at lade sig forstyrre af larmen. Forundrede og fortvivlede råber de:

„Mester, er du ligeglad med, at vi går under?“ Hvor kan han dog hvile så trygt, mens de er i fare og kæmper mod døden?

Deres råb vækker Jesus. Skæret fra lynene oplyser ham, og de ser en himmelsk fred over hans ansigt. De læser i hans blik både selvforglemmelse og den inderligste kærlighed, og af hele deres hjerte råber de til ham: „Herre, frels os! Vi går under!“

Aldrig har noget menneske upåagtet råbt sådan. Idet disciplene griber årerne for at gøre en sidste anstrengelse, rejser Jesus sig op. Han står midt iblandt disciplene, mens stormen raser, bølgerne slår ind over dem, og lynene oplyser hans ansigt. Han løfter sin hånd, som han så ofte har brugt til barmhjertighedsgerninger, og siger til de vrede bølger: „Ti stille, hold inde!“

Stormen stilner af. Bølgerne falder til ro. Skyerne ruller bort, og stjernerne kommer frem. Båden ligger på en rolig sø. Så spørger Jesus bedrøvet, idet han vender sig til disciplene: „Hvorfor er I bange? Har I endnu ikke tro?“

Der blev tavshed blandt disciplene. Selv Peter forsøgte ikke at give udtryk for den ærefrygt, som fyldte ham. De både, der var sat ud for at ledsage Jesus, havde været i samme fare som disciplenes. De ombordværende havde været grebet af rædsel og fortvivlelse; men Jesu befaling bragte ro i al forvirringen. Stormens hærgen havde ført bådene tæt op ad hinanden, og alle ombordværende så miraklet. Mændene hviskede til hinanden: „Hvem er dog han, siden både storm og sø adlyder ham?“

Fri for frygt

Da Jesus blev vækket for at trodse stormen, var han fuldkommen rolig. Der var intet spor af frygt i stemmen eller blikket, for der fandtes ikke frygt i hans sind. Han hvilede ikke i kraft af sin almagt. Det var ikke som „jordens og havets og himlens Herre", han hvilede så trygt. Den magt havde han givet fra sig. Han siger: „Jeg kan slet intet gøre af mig selv." Han stolede på sin Faders magt. Det var i tro — tro på Guds kærlighed og omsorg — at Jesus hvilede, og kraften i det ord, der stillede stormen, var Guds kraft.

Ligesom Jesus hvilede i tro på sin Faders omsorg, skal vi hvile i Frelserens omsorg. Hvis disciplene havde stolet på ham, ville de være blevet bevaret i fred. Deres frygt i farens stund afslørede deres manglende tro. I deres bestræbelser for at redde sig selv havde de glemt Jesus; og det var først, da de — efter fortvivlet at have opgivet håbet herom — henvendte sig til ham, at han kunne hjælpe dem.

Hvor ofte oplever vi ikke det samme som disciplene! Når fristelsernes uvejr trækker med voldsomme lyn, og bølgerne slår ind over os, kæmper vi alene mod stormen og glemmer, at der er én, som kan hjælpe os. Vi stoler på vor egen styrke, indtil håbet er ude og vi er nær ved at bukke under. Så husker vi på Jesus, og hvis vi kalder på hjælp fra ham, kommer vi ikke til at kalde forgæves. Skønt han bedrøvet bebrejder os vor mangel på tro og selvtillid, undlader han aldrig at give os den hjælp, vi behøver. Hvad enten det er til lands eller til vands, har vi Frelseren i vort hjerte, er der ingen grund til frygt. En levende tro på Frelseren gør livets hav roligt og udfrier os af fare på den måde, som han ved, er bedst.

Der er endnu en åndelig lære i dette mirakel med at stille stormen. Ethvert menneskes erfaring bekræfter sandheden i ordene fra Skriften: „Men de ugudelige er som det oprørte hav, der ikke kan falde til ro … De gudløse har ingen fred, siger min Gud." Synden har ødelagt vor fred. Så længe selvet ikke er neddæmpet, kan vi ikke finde nogen hvile. Hjertets stærke lidenskaber kan ikke styres af nogen menneskelig kraft. Det formår vi lige så lidt, som disciplene formåede at standse den rasende storm. Men han, som fik bølgerne på Genezaret sø til at falde til ro, har talt fredens ord til hver eneste menneske. Hvor voldsomt uvejret end er, så vil de, der henvender sig til Jesus med råbet „Herre, frels os!", blive reddet. Hans nåde, som forsoner sjælen med Gud, dæmper de menneskelige lidenskabers strid, og i hans kærlighed finder hjertet hvile. „Han fik stormen til at stilne, og havets bølger lagde sig; de blev glade, fordi det faldt til ro, og han førte dem til den havn, de ønskede." „Da vi nu er blevet gjort retfærdige af tro, har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus." „Retfærdighed skaber fred, retfærdighed bringer ro og tryghed til evig tid."

De besatte fra gravhulerne

Tidligt om morgenen nåede Frelseren og hans ledsagere ind til bredden, og strålerne fra den opgående sol lagde sig over sø og land som med fredens velsignelse. Men ikke så snart var de trådt ind på bredden, før deres øjne mødte et syn, der var mere frygteligt end stormens rasen. Fra et skjulested mellem gravene kom to vanvittige mænd styrtende mod dem, som ville de flå dem i stykker. På disse mænd hang der stumper af lænker, som de

havde revet itu, da de undslap derfra, hvor de var blevet holdt indespærret. Deres hud var forrevet og blødte, hvor de havde såret sig med skarpe sten. Deres øjne stirrede ud fra deres lange, filtrede hår, enhver menneskelig lighed syntes at være udslettet af de dæmoner, som havde besat dem, og de lignede mere vilde dyr end mennesker.

Disciplene og deres ledsagere flygtede i rædsel, men snart bemærkede de, at Jesus ikke var med dem, og de vendte sig om for at se efter ham. Han stod, hvor de havde forladt ham. Han, som havde standset stormen, og som tidligere havde mødt Satan og overvundet ham, flygtede ikke for disse dæmoner. Da mændene tænderskærende og med fråde om munden nærmede sig ham, løftede Jesus den hånd, som havde vinket bølgerne til ro, og mændene kunne ikke komme nærmere. Rasende, men magtesløse stod de foran ham.

Han bød med myndighed de urene ånder fare ud af dem. Hans ord trængte ind i de ulykkelige menneskers formørkede sind. De fik en uklar følelse af, at én var nær, som kunne frelse dem fra de plagsomme dæmoner. De kastede sig ned for Frelserens fødder for at tilbede ham; men da de åbnede munden for at bønfalde ham om barmhjertighed, talte dæmonerne gennem dem og skreg voldsomt: „Hvad har jeg med dig at gøre Jesus, du Gud den Højestes søn! Jeg besværger dig for Guds skyld: Pin mig ikke!“

Jesus spurgte: „Hvad er dit navn?“ og svaret lød: „Legion er mit navn; for vi er mange.“ Idet de brugte de besatte mænd som talerør, tryglede de Jesus om ikke at sende dem ud af landet. På en bjergskråning ikke langt derfra græssede en flok svin. De urene ånder bad om at få lov til at fare i dem, og Jesus tillod dem det. Straks blev flokken grebet af panik. De styrtede som vanvittige ned ad skrænten, og ude af stand til at styre sig selv på bredden styrtede de ned i søen og omkom.

I mellemtiden var der sket en fantastisk forandring med de besatte. Lyset havde skinnet ind i deres hjerter, og fra deres øjne strålede igen sund fornuft. Ansigterne, som så længe havde været præget af Satan, blev pludselig milde; de blodplettede hænder blev rolige, og med glade stemmer priste mændene Gud for deres udfrielse.

Fra skrænten havde svinehyrderne set alt, hvad der var foregået, og de skyndte sig af sted for at fortælle det videre til deres arbejdsgivere og til alle mennesker. I frygt og forundring samledes hele befolkningen for at træffe Jesus. De to besatte havde været en rædsel for landet. Det havde ikke været sikkert for nogen at passere det sted, hvor de holdt til; for de plejede at falde over enhver rejsende med djævelsk raseri. Nu sad disse mænd påklædte og med deres forstands fulde brug ved Jesu fødder og lyttede til hans ord, mens de priste navnet på Ham, som havde sat dem fri. Men folket, som overværede denne vidunderlige begivenhed, glædede sig ikke. For dem syntes tabet af svinene at være af større betydning end befrielsen af disse fanger af Satan.

Det var af barmhjertighed mod svinenes ejermænd, at dette tab havde fået lov til at ramme dem. De var så optaget af materielle ting, og bekymrede sig ikke om det åndelige liv. Jesus

ønskede at bryde den selviske ligegyldigheds fortryllelse, så de kunne komme til at tage imod hans nåde. Men ærgrelsen over deres materielle tab havde forblindet deres øjne for Frelserens nåde.

Denne demonstration af overnaturlig kraft vakte folkets overtro og fremkaldte frygt hos dem. Der kunne følge andre ulykker med, hvis denne fremmede blev hos dem. De frygtede økonomisk ruin og besluttede, at de ikke ville have ham hos sig. De, som var taget over søen sammen med Jesus, fortalte dem om alt, hvad der var sket den foregående nat, om deres dødsfare under uvejret, og hvordan søen og stormen var blevet stille. Men deres ord havde ingen virkning. Folket flokkedes i rædsel omkring Jesus og bønfaldt ham om at drage bort fra dem, og han indvilligede og drog straks med et skib over til den anden bred.

Beboerne i gadarenernes egn stod over for det levende vidnesbyrd om Kristi magt og barmhjertighed. De så de mænd, der havde fået deres fornuft ; men de var så ængstelige for at bringe deres jordiske interesser i fare, at han, som havde besejret mørkets fyrste lige for deres øjne, blev behandlet som en uønsket person, og Himmelens gave blev afvist af dem. Vi har ikke mulighed for at afvise Kristus personligt, sådan som gadarenerne gjorde det, men der er stadig mange, der nægter at adlyde hans ord, fordi lydighed ville medføre afkald på en eller anden verdslig interesse. Af frygt for at lide økonomiske tab afviser mange hans nåde og jager hans ånd bort fra sig.

Gå og fortæl

Men følelserne hos de helbredte besatte var vidt forskellige herfra. De ønskede at være sammen med deres befrier. I hans nærhed følte de sig i sikkerhed for de urene ånder, som havde gjort deres tilværelse til en pine og ødelagt deres liv. Da Jesus skulle til at gå om bord i båden, holdt de sig tæt ved siden af ham, knælede ved hans fødder og tiggede ham om at beholde dem i sin nærhed, hvor de altid kunne lytte til hans ord. Men Jesus bød dem gå hjem og fortælle, hvor store ting Herren havde gjort for dem.

Her havde de en gerning at udføre — at gå til et hedensk hjem og fortælle om den velsignelse, de havde modtaget fra Jesus. Det var hårdt for dem at skilles fra Frelseren. De var sikre på at komme til at møde store vanskeligheder i forbindelse med deres hedenske landsmænd. Og deres lange isolation fra samfundet syntes at have gjort dem uegnede til det arbejde, han havde anvist dem. Men så snart Jesus viste dem, hvad der var deres pligt, var de rede til at adlyde ham. Ikke blot fortalte de deres egen familie og deres naboer om Jesus, men de gik gennem hele Dekapolis, og fortalte overalt om hans magt til at frelse og beskrev, hvordan han havde udfriet dem fra dæmonerne. Ved at gøre dette kunne de få en større velsignelse, end hvis de mest til gavn for dem selv var blevet i hans nærhed. Det er ved at arbejde for at udbrede det gode budskab om frelse, at vi kommer Frelseren nær.

Disse to helbredte besatte var de første missionærer, som Kristus sendte ud for at prædike evangeliet i Dekapolis regionen. Kun i nogle få øjeblikke havde disse mænd haft det privilegium at lytte til Kristi lære. De havde aldrig hørt en eneste prædiken fra hans mund.

De kunne ikke belære folket sådan som disciplene, der dagligt havde været sammen med Kristus. Men de medbragte i sig selv beviset for at Kristus var Messias. De kunne fortælle, hvad de vidste, hvad de selv havde set og hørt og oplevet af Kristi kraft. Dette er, hvad enhver kan gøre, hvis hjerte har følt Guds nåde. Johannes, den discipel Herren elskede, skrev: „Det, som var fra begyndelsen, det, som vi har hørt, det, som vi har set med vore øjne, det, som vi betragtede og vore hænder rørte ved: Livets ord, … det, som vi har set og hørt, forkynder vi også for jer.“ Som Kristi vidner bør vi fortælle, hvad vi ved, hvad vi selv har set og hørt og følt. Hvis vi skridt for skridt har fulgt Jesus, må vi have noget afgørende at fortælle om den måde, hvorpå han har ført os. Vi kan fortælle, hvordan vi har sat hans løfter på prøve og fundet, at de var sande. Vi kan vidne om, hvad vi har erfaret af Kristi nåde. Det er til dette vidnesbyrd, Herren kalder os, og uden det vil verden gå til grunde.

Skønt gadarenerne ikke havde taget imod Jesus, lod han dem ikke forblive i det mørke, de selv havde valgt. Da de bad ham om at forlade dem, havde de ikke hørt hans ord. De var uvidende om, hvad de forkastede. Derfor sendte han atter lyset til dem og gjorde det ved hjælp af nogen, som de ikke kunne nægte at høre på.

Ved at forårsage, at svinene omkom, var det Satans hensigt at vende folket fra Frelseren og forhindre, at evangeliet blev prædiket i denne del af landet. Men netop denne begivenhed vækkede hele landet, som intet andet kunne have gjort det, og henledte opmærksomheden på Kristus. Skønt Frelseren selv tog af sted, blev de mænd, han havde helbredt, som vidner om hans magt. De, som havde været medier for mørkets fyrste, blev til lyskilder og sendebud for Guds Søn. Mennesker undrede sig, mens de lyttede til den vidunderlige beretning. Der blev åbnet en dør for evangeliet i hele denne egn af landet. Da Jesus vendte til Dekapolis, flokkedes folk om ham, og i tre dage lyttede ikke blot en enkelt bys beboere til frelsens budskab, men tusinder fra hele regionen omkring den. Selv magten over dæmoner er under vor Frelsers kontrol, og påvirkningen fra det onde er overvundet for bestandig.

Onde vaner lænkebinder

Mødet med de besatte mænd fra gadarenernes egn indeholdt en lære for disciplene. Det viste dybden af nedværdigelse, som Satan forsøger at trække hele menneskeslægten ned i, og Kristi mission er at frigøre dem fra hans magt. Disse ødelagte skabninger, der boede mellem gravene, besatte af dæmoner og slaver af ubeherskede lidenskaber og afskyeligt begær, er et billede på, hvad menneskeslægten ville blive til, hvis den blev overladt til satanisk myndighed. Satans indflydelse udøves konstant på mennesker for at distrahere fornuften, gøre tankerne onde og anstifte til vold og kriminalitet. Han svækker legemet, formørker forstanden og nedværdiger mennesket. Når som helst mennesker afviser Frelserens indbydelse, overgiver de sig til Satan. Utallige mennesker gør det i dag i hvert stadium af livet, i hjemmet, i erhvervslivet og selv i kirken. Det er årsag til vold og forbrydelser i verden, og til at åndeligt mørke som et ligklæde indhyller menneskers tilværelse. Ved sine besnærende fristelser forleder Satan menneskene til større og større ondskab, indtil resultatet er fuldkommen moralsk fordærv og ødelæggelse. Den eneste

sikkerhed mod hans magt er Kristi nærvær. For mennesker og engle er Satan blevet afsløret som menneskets fjende og ødelægger, og Kristus som menneskets ven og befrier. Hans Ånd vil i mennesket udvikle alt det, som forædler karakteren og giver værdighed til dets natur. Den vil udvikle mennesket til Guds herlighed i krop, sind og ånd. „For Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed.“ Han har givet kaldet, „for at I skulle opnå vor Herre Jesu Kristi herlighed“ — hans karakter. Han har kaldet os til „at formes efter sin søns billede“ .

Mennesker, der har været degraderet til Satans redskaber, bliver ved Kristi kraft stadig forvandlet til at blive budbringere af retfærdighed og sendes ud af Guds søn for at fortælle, „om alt det, Herren har gjort mod dig, og at han har forbarmet sig over dig“.

KAPITEL 36 - En berøring i tro

Kapitlet er bygget op over Matt 9,18-26; Mark 5,21-43; Luk 8,40-56. Da Jesus var vendt til den vestlige bred fra gadarenernes egn, fandt han der en stor skare forsamlet for at tage imod ham, og de hilste ham med glæde. Han blev en tid ved søens bred, underviste og helbredte og begav sig derpå til Levi-Matthæus' hus for der at mødes med tolderne ved et gæstebud. Det var her synagogeforstanderen Jairus fandt ham.

Denne jødernes ældste kom dybt fortvivlet til Jesus og kastede sig ned for hans fødder, mens han udbrød: „Min lille datter ligger for døden. Ville du blot komme og lægge hænderne på hende, så hun kan blive frelst og leve."

„Frygt ikke, tro kun!"
Jesus begav sig med det samme med forstanderen til hans hus. Skønt disciplene havde set så mange af hans barmhjertighedsgerninger, undrede de sig dog over, at han indvilligede i at opfylde den hovmodige skriftkloges bøn; alligevel ledsagede de deres Mester, og folket fulgte med dem, spændte og forventningsfulde.

Forstanderens hjem lå ikke langt borte, men Jesus og hans ledsagere kom kun langsomt frem, fordi folket trængtes om ham fra alle sider. Den ængstelige far blev utålmodig over forsinkelsen; men Jesus, som havde medlidenhed med skaren, standsede nu og da for at skaffe en syg lindring eller for at trøste nogle, som var nedtrykte og urolige.

Mens de endnu var på vej, trængte et sendebud sig frem gennem mængden med en meddelelse til Jairus, at hans datter var død, og at det ville være nytteløst at gøre Mesteren yderligere ulejlighed. Disse ord blev hørt af Jesus. „Frygt ikke," sagde han, „tro kun, så vil hun blive frelst."

Jairus holdt sig tættere ved Frelseren; og sammen skyndte de sig til forstanderens hjem. De lejede grædekoner og fløjtespillere var der allerede og fyldte luften med deres larm. Menneskemængdens tilstedeværelse og tumulten tyngede Jesus ånd. Han forsøgte at bringe dem til tavshed ved at sige: „Hvorfor larmer og græder I? Barnet er ikke dødt, det sover." De blev vrede over denne fremmedes ord. De havde set barnet i dødens favntag, og de lo hånligt ad ham. Jesus forlangte, at de alle skulle forlade huset, og tog så pigens far og mor og de tre disciple Peter, Jakob og Johannes med sig, og de gik sammen ind i værelset, hvor den døde lå.

Jesus gik hen til sengen, tog barnets hånd i sin og sagde blidt med ord på det velkendte sprog fra hendes hjemegn:: „Lille pige, jeg siger dig, rejs dig op!"

Straks gik der en skælven gennem den bevidstløse skikkelse. Livets puls slog atter. Læberne adskiltes i et smil. Øjnene åbnede sig helt, som om hun vågnede af søvne, og den

lille pige stirrede undrende på dem, der stod ved siden af hende. Hun rejste sig op, og hendes forældre knugede hende ind til sig og græd af glæde.

Din tro har frelst dig

På vejen til forstanderens hus havde Jesus i skaren truffet en stakkels kvinde, som i tolv år havde lidt af en sygdom, der gjorde livet til en byrde for hende. Hun havde brugt alt, hvad hun ejede til læger og lægemidler, men kun for at blive erklæret for uhelbredelig. Hun fattede dog atter håb, da hun hørte om de helbredelser, Kristus udførte. Hun følte sig overbevist om, at hvis hun blot kunne komme til ham, ville hun blive helbredt. Svag og lidende var hun kommet til søens bred, hvor han underviste, og prøvede at trænge sig frem gennem mængden, men forgæves. Atter var hun fulgt efter ham fra Levi-Matthæus' hus, men var stadig ude af stand til at nå ham. Hun var lige ved at fortvivle, da han, idet han banede sig vej gennem skaren, kom hen i nærheden af det sted, hvor hun var.

Endelig var det rette øjeblik kommet! Hun var lige i nærheden af den store læge! Men hun kunne ikke komme til at tale med ham i al forvirringen og kunne heller ikke se andet end et flygtigt glimt af hans skikkelse. Angst for at gå glip af sin eneste mulighed for helbredelse trængte hun sig frem og sagde ved sig selv: „Bare jeg rører ved hans tøj, bliver jeg frelst." Idet han gik forbi, rakte hun hånden ud, og det lykkedes hende lige netop at røre ved kanten af hans kappe. Men i samme øjeblik vidste hun, at hun var helbredt. I denne ene berøring lå hele hendes tro gemt, og hendes smerter og svaghed måtte vige for en fuldstændig sundhed.

Opfyldt af taknemmelighed forsøgte hun derpå at trække sig fra mængden, men pludselig standsede Jesus, og alle standsede samtidig med ham. Han vendte sig om og sagde med en stemme, der tydeligt hørtes trods mængdens larm: „Hvem var det, som rørte ved mig?" Folket besvarede dette spørgsmål med en forundret stirren. Når man blev skubbet og stødt og trængt hid og did, som han blev, måtte det synes at være et mærkeligt spørgsmål.

Peter, som altid var parat til at tale, sagde: „Mester, folk trænges jo om dig, og de skubber." Jesus svarede: „Der var en, som rørte ved mig, for jeg mærkede, at der udgik en kraft fra mig." Frelseren kunne skelne mellem troens berøring og den hensynsløse skares tilfældige berøring. En sådan tro skulle ikke forbigås i tavshed. Han ville tale trøstende ord til denne ydmyge kvinde, der kunne blive til et væld af glæde for hende; ord som for hans efterfølgere ville være til velsignelse til tidernes ende.

Mens han så hen mod kvinden, insisterede Jesus på at få at vide, hvem der havde rørt ved ham. Da hun så, at det ville være forgæves at skjule sig, kom hun skælvende frem og kastede sig ned for hans fødder. Grædende af taknemlighed fortalte hun om sin lidelse og om, hvordan hun var blevet befriet for den. Jesus sagde mildt: „Datter, din tro har frelst dig. Gå bort med fred, og vær helbredt for din lidelse!" Han gav ingen anledning til overtro ved at hævde, at man fik helbredelse blot ved at røre ved hans klæder. Det var ikke ved den

ydre berøring af ham, men ved den tro, som greb fat i hans guddomskraft, at helbredelsen var sket.

Den undrende skare, som flokkedes tæt om Jesus, følte ikke, at der tilflød dem nogen levende kraft. Men da den syge kvinde rakte sin hånd ud for at røre ved ham i forvisning om, at hun ville blive rask, følte hun den helbredende kraft. Sådan er det også med det åndelige. At tale tilfældigt om religion, at bede uden en hungrende sjæl og levende tro, er til ingen nytte. En nominel tro på Kristus, som blot accepterer ham som verdens Frelser, kan aldrig bringe lægedom til sjælen. Den tro, der udvirker frelse, er ikke blot en intellektuel godkendelse af sandheden. Den, som venter på fuldstændig viden, før han vil handle i tro, kan ikke få nogen velsignelse fra Gud. Det er ikke nok at tro noget om Kristus, vi må tro på ham. Den eneste tro, som vil gavne os, er den, der tager imod ham som sin personlige Frelser, og som selv tilegner sig hans positive egenskaber. Mange anser troen for at være en anskuelse. Frelsende tro er en åndelig overenskomst, gennem hvilken de, som tager imod Kristus, forener sig i en pagt med Gud. Den ægte tro er liv. En levende tro betyder forøget styrke og fuld tillid, hvorved sjælen bliver til en sejrende kraft.

Da Jesus havde helbredt kvinden, ville han have, at hun skulle vedkende sig den velsignelse, hun havde fået. De gaver, som evangeliet giver os, skal ikke tilegnes i det skjulte eller nydes i hemmelighed. Derfor kalder Herren os til at vidne om sin godhed. „'I er mine vidner', siger Herren, 'det er mig, der er Gud'."

Vor bekendelse af hans trofasthed er det hjælpemiddel, Himmelen har valgt til at åbenbare Kristus for verden. Vi skal anerkende hans nåde, sådan som vi har lært den at kende gennem fortidens hellige mænd; men det som betyder mest, er vidnesbyrdet om vore egne erfaringer. Vi er vidner for Gud, når vi i os selv åbenbarer en guddommelig krafts gerning. Hvert enkelt menneske har en tilværelse, der tydeligt adskiller sig fra alle andres, og en erfaring, der er væsentlig forskellig fra deres. Gud vil, at vor lovprisning skal stige op til ham, præget af vor egen individualitet. Disse værdifulde anerkendelser til lovprisning af herligheden ved hans nåde har med baggrund i et kristent liv en uimodståelig kraft, som arbejder for menneskenes frelse.

Da de ti spedalske kom til Jesus for at blive helbredt, bad han dem gå hen og lade sig syne af præsten. På vejen derhen blev de rene, men kun én af dem vendte for at takke ham. De andre gik bort og glemte ham, som havde helbredt dem. Hvor er der mange, som stadig bærer sig ad på denne måde! Herren arbejder uafbrudt til gavn for mennesker. Han lader os altid få del i sine gaver. Han gør de syge raske, han frelser mennesker fra en fare, som de ikke ser. Han udsender himmelske engle for at frelse dem fra ulykker, for at vogte dem fra „pesten, der breder sig i mørket", fra „soten, der hærger ved højlys dag" , men deres hjerter lader sig ikke påvirke. Han har givet al Himmelens rigdom for at genløse dem, og dog husker de ikke hans store kærlighed. Ved deres utaknemmelighed lukker de deres hjerte for Guds nåde.

„Han bliver som en busk i ørkenen, han ser ikke lykken komme, han skal bo i stenørkenen, i saltlandet, hvor ingen kan bo.“

Det er til vort eget bedste at bevare enhver af Guds gaver i frisk erindring. Således bliver troen styrket til at bede om og til at modtage mere og mere. Der er større opmuntring for os i den mindste velsignelse, som vi selv modtager fra Gud, end i alle de beretninger, vi kan læse, om andres tro og erfaringer. Den, der tager imod Guds nåde, „bliver som en vandrig have“ . „Da læges hastigt dit sår“ , „dit lys skal stråle frem i mørke“ , for „over dig bryder Herren frem“ . Så lad os da huske på Herrens miskundhed og mængden af beviser på hans kærlige barmhjertighed. Lad os ligesom Israels folk også rejse sten som vidnesbyrd og på dem skrive den dyrebare beretning om, hvad Gud har gjort for os. Når vi ser på hans handlemåde med os under vor pilgrimsfærd, så lad os med et hjerte, der strømmer over af taknemlighed, sige: „Hvordan kan jeg gengælde Herren alle hans velgerninger mod mig? Jeg løfter frelsens bæger og påkalder Herrens navn. Jeg indfrier mine løfter til Herren for øjnene af hele hans folk.“

KAPITEL 37 - Apostlene sendes ud

Kapitlet er bygget op over Matt 10; Mark 6,7-11; Luk 9,1-6
Apostlene var medlemmer af Jesu familie, og de havde fulgt ham, mens han til fods drog gennem Galilæa. De havde delt det hårde slid og strabadserne med ham. De havde lyttet til hans taler, de havde vandret sammen med og talt med Guds Søn, og gennem hans daglige undervisning havde de lært, hvordan de skulle arbejde for menneskehedens oprejsning. Når Jesus tog sig af de store skarer, som samledes om ham, var disciplene klar til ivrigt at adlyde hans befalinger og lette hans arbejde. De hjalp med at organisere de mange mennesker, bringe de syge til Frelseren og bidrage til, at alle befandt sig godt. De holdt øje med interesserede tilhørere, forklarede dem skrifterne og virkede på forskellige måder til gavn for deres åndelige bedste. De lærte andre, hvad de selv havde lært af Jesus og høstede hver eneste dag nye, rige erfaringer. Men de havde også brug for at gøre erfaringer i at arbejde alene. De havde stadig brug for instruktion, stor tålmodighed og overbærenhed. Nu, mens han personligt var hos dem og kunne udpege deres fejltagelser og råde og korrigere dem, sendte Frelseren dem ud som sine stedfortrædere.

Mens disciplene havde været sammen med ham, havde de ofte ladet sig forvirre af præsternes og farisæernes lære, men de var kommet til Jesus med deres rådvildhed. Han havde holdt Skriftens sandheder op for dem i kontrast til traditionerne. På denne måde havde han styrket deres tillid til Guds ord og havde i det store og hele befriet dem for deres frygt for de skriftkloge og deres traditionsbundethed. For disciplenes oplæring var Frelserens eget eksempel af langt større virkning end nogen dogmatisk undervisning. Når de ikke var sammen med ham, mindedes de hvert blik, hver betoning og hvert ord. I meningsudvekslinger med evangeliets fjender gentog de ofte hans ord, og når de så virkningen heraf på folket, blev de fyldt med glæde.

Jesus kaldte de tolv til sig og bød dem gå ud to og to til byerne og landsbyerne. Ingen blev sendt ud alene, men broder fulgtes med broder og ven med ven. På denne måde kunne de hjælpe og opmuntre hinanden, rådslå og bede sammen, og den enes styrke kunne supplere den andens svaghed. På samme måde udsendte Jesus siden hen de halvfjerds. Det var Frelserens hensigt, at evangeliets sendebud skulle være knyttet til hinanden på denne måde. I vor egen tid ville det evangeliske arbejde få meget større fremgang ved nøjere at følge dette eksempel.

Til de fortabte får i Israel
Disciplenes budskab var det samme som Johannes Døbers og Kristi eget: „Himmeriget er kommet nær!“ De skulle ikke indlade sig i nogen ordstrid med folk om, hvorvidt Jesus fra Nazaret var Messias, men de skulle i hans navn gøre de samme barmhjertighedsgerninger, som han havde gjort. Han bød dem: „Helbred syge, opvæk døde, gør spedalske rene, driv dæmoner ud. I har fået det for intet, giv det for intet.“

Når Jesus arbejdede, afsatte han mere tid til at helbrede de syge end til at prædike. Hans mirakler bekræftede sandheden i hans ord: At han ikke var kommet for at nedbryde, men for at frelse. Hans retfærdighed gik forud for ham, og Herrens herlighed bagude. Hvor han end kom hen, var rygtet om hans barmhjertighed kommet før ham. Hvor han var passeret forbi, frydede de sig over deres sundhed, som havde været genstand for hans omsorg, mens de prøvede sig frem med deres genvundne kræfter. Skarer samlede sig om dem for af deres mund at høre om, hvad Herren havde udrettet. Hans stemme var den første lyd, mange nogensinde havde hørt, hans navn det første ord, de nogensinde havde udtalt, hans ansigt det første, de nogensinde havde set. Hvorfor skulle de så ikke elske Jesus og forkynde hans pris? Når han vandrede gennem de små og større byer, var han som en livets kilde, der spredte lys og glæde, hvor han kom frem.

Kristi disciple skal arbejde på samme måde som han. Vi skal give de sultáne mad og de nøgne klæder, og vi skal trøste de lidende og sygdomsramte. Vi skal hjælpe de fortvivlede og give de modløse nyt håb. Og også for os vil dette løfte blive opfyldt: „Din retfærdighed går i spidsen for dig, og Herrens herlighed er bag dig.“ Kristi kærlighed, som kommer til udtryk ved uselvisk tjeneste, vil vise sig at være mere effektiv til at forbedre forbryderen end sværdet eller domstolen. Disse er nødvendige for at vække rædsel hos lovovertræderen, men en kærlig missionær kan udrette endnu mere. Hjertet vil ofte blive forhærdet ved irettesættelser, men det vil smelte ved at føle Kristi kærlighed. Missionæren kan ikke blot lindre legemlige sygdomme, men han kan lede synderen til den store læge, der kan rense sindet for syndens spedalskhed. Det er Guds vilje, at de syge, de ulykkelige og de, som er besat af onde ånder, skal høre ham gennem hans tjenere. Ved sine menneskelige budbringere ønsker han at blive den, der trøster, som verden aldrig før har kendt det.

Disciplene skulle på deres første missionsrejse kun gå til „de fortabte får af Israels hus.“ Hvis de på daværende tidspunkt havde prædiket evangeliet for hedningerne eller samaritanerne, ville de have mistet deres indflydelse på jøderne. Ved at vække farisæernes modvilje ville de være blevet indblandet i en meningsudveksling, som ville have taget modet fra dem straks fra starten af deres arbejde. Selv apostlene var længe om at forstå, at evangeliet skulle bringes ud til alle folkeslag. Før de selv kunne begribe denne sandhed, var de ikke klar til at arbejde blandt hedningerne. Hvis jøderne ville tage imod evangeliet, var det Guds hensigt at gøre dem til sine sendebud til hedningerne. Derfor skulle de høre budskabet først.

Overalt hvor Kristus arbejdede, var der mennesker, som åndeligt var vågnet op, havde erkendt deres behov og nu hungrede og tørstede efter sandheden. Tiden var inde til at sende kærlighedsbudskabet til disse længselsfulde mennesker. Det var alle dem, disciplene skulle komme til som Jesu stedfortrædere. På denne måde ville de troende komme til at betragte dem som guddommeligt udpegede lærere, og når Frelseren skulle tages fra dem, ville de ikke være efterladt uden vejledere.

På denne første rejse skulle disciplene kun tage hen, hvor Jesus havde været tidligere, og hvor han havde fået venner. Deres forberedelser til rejsen skulle være af den enkleste art. Intet var tilladt, som kunne aflede deres tanker fra deres store opgave eller på nogen måde vække modstand, så dørene lukkedes i for fortsat arbejde. De skulle ikke efterligne tidens religiøse læreres påklædning og heller ikke klæde sig, så de adskilte sig fra de fattige bønder. De skulle ikke gå ind i synagogerne og kalde folk sammen til offentlig gudstjeneste. Deres indsats skulle koncentreres om husbesøg. De skulle ikke spilde tiden med unødvendige hilsener eller med at gå fra hus til hus for at hilse på. Men hvert sted skulle de tage imod gæstfrihed fra dem, som var værdige til det, dem, der ville tage lige så hjerteligt imod dem, som hvis de havde været Kristus selv. De skulle gå ind i husene med denne smukke hilsen: „Fred være med dette hus!“ Dette hjem ville blive velsignet ved deres bønner, deres lovsange og ved udlægningen af Skrifterne i familiekredsen.

Som får blandt ulve

Disse disciple skulle være sandhedens forkyndere og bane vejen for deres Mesters komme. Det budskab, de havde at bringe, var ordene om det evige liv; og menneskers skæbne var afhængig af, om de tog imod eller forkastede det. For at anskueliggøre for folket, hvor seriøst det var, befalede Jesus sine disciple: „Men vil nogen ikke tage imod jer eller høre jeres budskab, så forlad det hus eller den by og ryst støvet af jeres fødder. Sandelig siger jeg jer: Det skal gå Sodomas og Gomorras land tåleligere på dommens dag end den by.“ Nu vender Frelseren blikket mod fremtiden! Han ser de større arbejdsmarker, hvor disciplene efter hans død skal vidne om ham. Hans profetiske blik ser, hvad hans tjenere skal gennemgå gennem alle tiderne, indtil han kommer anden gang. Han viser sine disciple de konflikter, der venter dem, og han afslører karakteren af og formålet med kampen. Han lader dem klart se de farer, de vil komme ud for og den selvfornægtelse, der vil kræves af dem. Han ønsker, at de skal kunne tage deres forholdsregler for ikke at blive overrumplet af fjenden. Deres strategi skal ikke være rettet mod kød og blod, „men mod myndigheder og magter, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet.“ De skal kæmpe mod overnaturlige kræfter, men de er sikre på at få overnaturlig hjælp. Alle Himmelens fornuftvæsener er med i denne hær. Og der er andet end engle i rækkerne. Helligånden, som repræsenterer lederen af Herrens hær, kommer for at lede slaget. Vore skavanker kan være nok så mange, vore synder og fejltagelser meget alvorlige, men Guds nåde er for alle, der søger den i oprigtig anger. Almagtens kraft er med alle dem, der stoler på Gud.

„Se,“ sagde Jesus, „jeg sender jer ud som får blandt ulve. Vær derfor snilde som slanger og enfoldige som duer.“ Kristus selv undlod aldrig at sige sandhedens ord, men han sagde dem altid i kærlighed. Han udviste den største takt, hensynsfuld og venlig opmærksomhed i sin omgang med folket. Han var aldrig grov, sagde aldrig uden grund et alvorligt ord og forvoldte aldrig unødvendig smerte i et følsomt sind. Han kritiserede ikke menneskelig svaghed. Frygtløs fordømte han hykleri, vantro og uretfærdighed, men det var med sorg i stemmen, han gav sine meget skarpe irettesættelser. Han græd over Jerusalem, den by han elskede, men som nægtede at tage imod ham, som var vejen og sandheden og livet. De

forkastede ham, deres Frelser, men han betragtede dem med medfølende ømhed og en sorg så dyb, at hans hjerte var ved at briste. Hvert eneste menneske var dyrebart i hans øjne. Skønt han altid optrådte med guddommelig værdighed, bøjede han sig med den kærligste opmærksomhed ned til hvert eneste medlem af Guds familie. I alle mennesker så han faldne sjæle, som det var hans opgave at frelse.

Om at repræsentere Kristus

Kristi tjenere skal ikke handle efter, hvad deres eget hjerte dikterer dem. De behøver nær kontakt med Gud for at undgå, at deres eget jeg ved given lejlighed gør oprør og fremkommer med en strøm af ord, som er upassende — som ikke er som dug eller stille, silende regn, der forfrisker de visnende planter. Dette er, hvad Satan ønsker, de skal gøre, for sådan er hans metoder. Det er dragen, som er vred. Det er Satans ånd, som åbenbarer sig gennem vrede og beskyldninger. Men Guds tjenere skal repræsentere Ham. Han ønsker, at de kun bruger Himmelens mønt — sandheden, som bærer hans billede og påskrift. Den kraft, ved hvilken de kan overvinde det onde, er Kristi kraft. Kristi herlighed er deres styrke. De skal holde tankerne fast ved hans kærlige karakter. Så kan de forkynde evangeliet med guddommelig takt og mildhed. Og den ånd, der bevares mild på trods af oprør, vil forsvare sandhedens sag mere virkningsfuldt end nogen bevisførelse, hvor overbevisende den end er. De, som er kommet i strid med sandhedens fjender, skal møde ikke blot mennesker, men også Satan og hans hjælpere. De skal huske på Frelserens ord: „Se, jeg sender jer ud som lam blandt ulve.“ Lad dem hvile i Guds kærlighed, og deres sind vil blive bevaret roligt, selv ved personligt overgreb. Herren vil iføre dem en guddommelig rustning. Hans hellige Ånd vil indvirke på deres sind og hjerte, så de ikke kommer til at hyle med ulvene.

Jesus blev ved med at belære sine disciple og sagde: „Tag jer i agt for mennesker!“ De skulle ikke have ubetinget tillid til dem, der ikke kendte Gud, eller tage dem med på råd, for det ville være en fordel for Satans medhjælpere. Menneskers påfund modarbejder ofte Guds planer. De, som bygger Herrens tempel, skal bygge i overensstemmelse med det forbillede, som blev vist på bjerget: Guds forbillede. Gud bliver vanæret og evangeliet forrådt, hvis hans tjenere forlader sig på rådgivning fra mennesker, som ikke ledes af den Hellige Ånd. Verdens visdom er dårskab for Gud. De, som forlader sig på den, vil helt sikkert fare vild.

„De skal udlevere jer til domstolene, … og I vil blive stillet for statholdere og konger på grund af mig, som et vidnesbyrd for dem og for hedningerne.“ Forfølgelse vil sprede lyset. Kristi tjenere vil blive stillet for verdens store mænd, som uden dette måske aldrig ville have hørt evangeliet. Sandheden er blevet udlagt forkert for disse mennesker. De har lyttet til falske beskyldninger om Kristi disciples tro. Deres eneste mulighed for at lære dens sande karakter at kende er ofte kun vidnesbyrdet fra dem, som er stillet for domstolen på grund af deres tro. Under forhørene kræves der, at de skal svare, og at deres dommere skal lytte til det vidnesbyrd, der bliver aflagt. Men Guds nade vil blive givet til hans tjenere for at imødegå nødsituationer. „Det skal blive givet jer i samme stund, hvad I skal sige,“ siger Jesus. „For det er ikke jer, der taler, men det er jeres faders ånd, som taler gennem jer.“

Styrke og mod bliver givet

Når Guds Ånd oplyser hans tjeneres sind, vil sandheden blive forkyndt i al sin guddommelige kraft og skønhed. De, som forkaster sandheden, vil rejse sig for at anklage og undertrykke disciplene. Men under tab og lidelser, selv ind til døden, skal Guds børn åbenbare den samme sagtmodighed som deres guddommelige forbillede. Således vil man kunne se forskellen mellem Satans medhjælpere og Kristi stedfortrædere. Frelseren vil blive ophøjet over for herskerne og folket.

Disciplene blev ikke udstyret med martyrernes mod og styrke, før de fik brug for en sådan nåde. Så blev Frelserens løfte opfyldt. Da Peter og Johannes aflagde vidnesbyrd for det jødiske råd, „undrede de sig; de vidste, at de havde været sammen med Jesus, og … kunne ..ikke tage til genmæle“ . Om Stefanus skrives der, at „alle, der sad i Rådet, stirrede på ham, og for dem at se var hans ansigt som en engels ansigt“ . Mennesker kunne „ikke modstå den visdom og ånd, som han talte med“ . Og da Paulus skriver om sit eget forhør ved kejserens domstol, siger han: „Under mit første forsvar kom ingen mig til hjælp. Alle svigtede mig. … Men Herren stod mig bi og gav mig kraft til at fuldføre min forkyndelse af budskabet, så at alle folkeslagene kan få den at høre, og jeg blev udfriet af løvens gab.“

Kristi tjenere skulle ikke forberede nogen forud indlært tale, når de blev stillet for en domstol. De skulle forberede sig ved dag efter dag at samle en skat af Guds ords dyrebare sandheder og styrke deres tro ved bøn. Når de så blev ført for retten, ville Helligånden erindre dem om netop de sandheder, som de havde brug for.

En daglig, alvorlig stræben efter at kende Gud og Jesus Kristus, som blev sendt af Ham, ville give dem åndelig kraft og styrke. Den viden, som blev opnået ved flittigt at studere Guds ord, ville falde på plads i erindringen til rette tid. Men hvis nogen havde forsømt at få kendskab til Kristi ord, hvis de aldrig havde afprøvet kraften fra hans nåde under en rettergang, kunne de ikke forvente, at Helligånden skulle minde dem om hans ord. De skulle hver dag tjene Gud med helhjertet kærlighed, og så stole på ham.

Så bittert ville fjendskabet mod evangeliet blive, at der ikke ville blive taget hensyn til selv de stærkeste jordiske bånd. Kristi disciple ville blive forrådt til døden af medlemmer af deres egen familie. „I skal hades af alle på grund af mit navn,“ tilføjede han, „men den, der holder ud til enden, skal frelses.“ Men han befalede dem ikke at udsætte sig for unødvendig forfølgelse. Selv forlod han ofte et arbejdsområde til fordel for et andet for derved at undslippe dem, der stræbte ham efter livet. Da han blev afvist i Nazaret, og hans egne bysbørn forsøgte at dræbe ham, tog han ned til Kapernaum, og der var folket forbavset over hans lære, „for der var myndighed bag hans ord“ . På samme måde skulle hans disciple ikke tabe modet, hvis de blev forfulgt, men opsøge et andet sted, hvor de kunne fortsætte arbejdet for at frelse mennesker.

Sandhedens forkyndere

En tjener står ikke over sin herre. Himmelens Konge blev kaldt Beelzebul, og hans disciple

vil på samme måde blive fremstillet forkert. Men hvad faren end består i, så skal Kristi disciple vedkende sig deres principper. De skal med foragt afvise hemmeligholdelse. De kan ikke forblive neutrale, indtil de har sikkerhed for, at de uden risiko kan bekende sandheden. De er sat som vægtere, der skal advare mennesker om deres risiko. Den sandhed, de har modtaget fra Kristus, skal gives videre til alle, frit og åbent. Jesus sagde: „Hvad jeg siger jer i mørket, skal I tale i lyset, og hvad der hviskes jer i øret, skal I prædike fra tagene."

Jesus selv købte aldrig fred ved et kompromis. Han var opfyldt af kærlighed til hele menneskeslægten, men han var aldrig overbærende over for deres synder. Han var alt for meget deres ven til at forholde sig tavs, mens de fulgte en kurs, der ville virke ødelæggende på deres sjæle; de sjæle han havde købt med sit eget blod. Han arbejdede for, at mennesket skulle være ærligt over for sig selv og ærligt over for sine højere, evige interesser. Kristi tjenere er kaldet til den samme opgave, og de bør passe på, at de ikke giver køb på sandheden, når de søger at undgå uenighed. De bør „stræbe efter det, der tjener freden." Men virkelig fred kan aldrig opnås ved at gå på kompromis. Og intet menneske kan være tro mod sine principper uden at vække modstand. Der vil blive opponeret mod en åndelig kristendom af ulydighedens børn. Men Jesus sagde til sine disciple: „Frygt ikke dem, der slår legemet ihjel, men ikke kan slå sjælen ihjel." De, som er tro mod Gud, behøver ikke at frygte for menneskers magt eller for Satans fjendskab. Det evige liv er sikret dem ved Kristus. Deres eneste frygt skulle være at komme til at svigte sandheden og dermed den tillid, som Gud i sin nåde har vist dem.

Det er Satans gerning at fylde menneskers sind med tvivl. Han får dem til at betragte Gud som en streng dommer. Han frister dem til at synde og til derefter at betragte sig selv som alt for usle til at komme til deres himmelske Fader eller vække hans medfølelse. Herren forstår alt dette. Jesus forsikrer sine disciple om Guds medfølelse i deres nød og svaghed. Der lyder ikke et suk, der lides ikke en smerte, og ingen sorg piner sjælen, uden at det giver genklang i Faderens hjerte.

Gud har omsorg

Bibelen viser os Gud i det høje og det hellige, ikke i en tilstand af inaktivitet, ikke i tavshed og ensomhed, men omgivet af ti tusinde gange ti tusinde og tusinder af tusinder af hellige hjælpere, der alle venter på at udføre hans vilje. Ad veje, som vi ikke kan kende, er han i levende forbindelse med alle dele af sit rige. Men det er i dette støvgran af en verden, i de mennesker, som han gav sin enbårne Søn at frelse, at hans og hele Himmelens interesse er centreret. Gud bøjer sig ned fra sin trone for at høre de undertryktes råb. Til enhver ærlig bøn svarer han: „Her er jeg!" Han oprejser de ulykkelige og underkuede. Han tager del i alle vore lidelser. I enhver fristelse og enhver prøvelse er hans engel os nær for at udfri os.

Ikke engang en spurv falder til jorden, uden at Faderen lægger mærke til det. Satans had mod Gud får ham til at hade alt, hvad der er genstand for Frelserens omsorg. Han søger at ødelægge Guds hænders værk, og det er ham en fryd at dræbe selv de umælende dyr. Det

er kun ved Guds beskyttende omsorg, at fuglene bliver bevarede, så de kan glæde os med deres glade sang. Han glemmer ikke spurvene. „Frygt derfor ikke, I er mere værd end mange spurve.“

Jesus fortsætter: Når I kendes ved mig over for mennesker, så vil jeg også kendes ved jer over for Gud og de hellige engle. I skal være mine vidner her på jorden, de kanaler, som min nåde kan strømme igennem til frelse for mennesker. Sådan vil jeg også være jeres stedfortræder i Himmelen. Faderen ser ikke jeres mangelfulde karakter, men han ser jer iført min fuldkommenhed. Det er gennem mig, Himmelens velsignelser skal komme til jer. Og enhver, som kendes ved mig ved at tage del i mit offer for de fortabte, ham skal han kendes ved som en, der har del i de frelstes herlighed og glæde.

Den, som vil bekende sig til Kristus, må have Kristus boende i sig. Han kan ikke meddele andet, end hvad han selv har modtaget. Disciplene kunne måske uden vanskelighed fortælle om læren; de kunne gentage Kristi egne ord, men hvis ikke de var i besiddelse af Kristi sagtmodighed og kærlighed, så bekendte de sig ikke til ham. En ånd, der er i modstrid med Kristi ånd, vil fornægte ham, hvordan bekendelsen så end er. Mennesker fornægter Kristus ved at tale ondt om andre, ved dårlig tale og ved ord, der er usande eller uvenlige. De kan fornægte ham ved at søge at undgå livets byrder eller ved at dyrke syndige glæder. De kan fornægte ham ved at underlægge sig verdslige skikke, ved uhøflig optræden, ved at retfærdiggøre sig selv, ved at nære tvivl, ved at bringe sig i vanskeligheder og blive i mørket. På alle disse forskellige måder forkynder de, at Kristus ikke bor i dem. Og han siger: „Men den, der fornægter mig over for mennesker, vil jeg også fornægte over for min fader, som er i himlene.“

Frelseren pålagde sine disciple, at de ikke skulle sætte deres lid til, at verdens fjendskab over for evangeliet ville lade sig overvinde, og at dens modstand ville ophøre, når der var gået nogen tid. Han sagde: „Jeg er ikke kommet for at bringe fred, men sværd.“ Striden er ikke fremkaldt af evangeliet, men den er en følge af den modstand, det vækker. De trængsler, som er allersværest at bære, er uoverensstemmelser i hjemmet og venskaber, der brydes. Men Jesus siger: „Den, der elsker far eller mor mere end mig, er mig ikke værd, og den, der elsker søn eller datter mere end mig, er mig ikke værd. Og den, der ikke tager sit kors op og følger mig, er mig ikke værd.“

Tjenesten for Kristus er en stor ære og et helligt tillidshverv. Jesus siger: „Den, der tager imod jer, tager imod mig, og den, der tager imod mig, tager imod ham, som har udsendt mig.“ Enhver venlighed, der bliver vist dem iv hans navn, vil blive anerkendt og belønnet. Og med den samme kærlige påskønnelse omfatter han de svageste og ydmygeste af Guds familie. „Og den, der giver en af disse små blot et bæger koldt vand at drikke, fordi det er en discipel,“ — de, der er som børn i deres tro og i deres kendskab til Kristus— „sandelig siger jeg jer: Han skal ikke gå glip af sin løn,“

Således endte Frelseren sin belæring. I Kristi navn gik de tolv udvalgte af sted, ligesom han havde gjort, „for at bringe godt budskab til fattige, … for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed, for at udråbe et nådeår fra Herren.“

KAPITEL 38 - Kom og hvil jer lidt

Kapitlet er bygget op over Matt 14,1-2.12-13; Mark 6,30-32; Luk 9,7-10. Disciplene, som var vendt fra deres missionsvandring, „samledes igen hos Jesus og fortalte ham om alt det, de havde gjort, og alt det, de havde lært folk. Og han sagde til dem: 'Kom med ud til et øde sted, hvor I kan være alene og hvile jer lidt.' For der var mange, som kom og gik, så de ikke engang havde tid til at spise."

Disciplene kom til Jesus og fortalte ham alt. Deres tætte forhold til ham gav dem mod til at forelægge ham såvel deres heldige som mindre heldige erfaringer, deres glæde over at se resultater af deres arbejde, og sorg over deres fejltagelser, deres fejl og deres svagheder. De havde begået fejl under deres første gerning som evangelister, og da de frimodigt fortalte Jesus om deres oplevelser, så han, at de behøvede megen vejledning. Han så også, at de var blevet trætte af deres anstrengelser, og at de trængte til hvile.

Men der, hvor de dengang opholdt sig, kunne de ikke få den nødvendige uforstyrrethed; „for der var mange, som kom og gik, så de ikke engang havde tid til at spise". Folket flokkedes om Jesus, ivrige efter at blive helbredt og ivrige efter at lytte til hans ord. Mange følte sig draget til ham, for han forekom dem at være kilden til alle velsignelser. Mange af dem, der dengang flokkedes om Jesus for at modtage helbredelsens vidunderlige gave, tog imod ham som deres Frelser. Mange andre, som dengang var bange for at bekende sig til ham på grund af farisæerne, blev omvendt, da Helligånden kom, og de bekendte over for de vrede præster og rådsherrer, at han var Guds Søn.

Men nu længtes Kristus efter at trække sig , så han kunne være sammen med sine disciple, for han havde meget at sige til dem. I deres gerning havde de været udsat for konflikter, og de havde mødt modstand under forskellige former. Hidtil havde de spurgt Jesus til råds om alt; men de havde i nogen tid været alene, og til tider havde de været meget bekymrede over, hvad de skulle gøre. Deres gerning havde været dem til stor opmuntring, for Kristus sendte dem ikke af sted uden sin ånd, og ved troen på ham udførte de mange mirakler; men nu trængte de til at spise af livets brød. De trængte til at trække sig til et sted, hvor de kunne være sammen med Jesus og modtage instruktion for deres fremtidige arbejde.

„Og han sagde til dem: 'Kom med ud til et øde sted, hvor I kan være alene og hvile jer lidt.'" Kristus er fuld af omsorg for og medfølelse med alle, der tjener ham. Nu ville han vise sine disciple, at Gud ikke kræver offer, men barmhjertighed. De havde lagt hele deres sjæl i arbejdet for folket, og dette var opslidende for deres fysiske og åndelige kræfter. Nu var det deres pligt at hvile.

Da disciplene havde set, at de havde haft succes med deres arbejde, var de i fare for at komme til at overvurdere sig selv, i fare for at komme til at nære åndeligt hovmod, og således falde for Satans fristelser. Et stort arbejde lå foran dem, og allerførst måtte de lære, at deres styrke ikke kom fra dem selv, men fra Gud. Ligesom Moses i Sinajs ørken, som

David i Judæas bjerge eller Elias ved bækken Krit trængte disciplene til at komme bort fra skuepladsen for deres travle aktivitet for at være alene sammen med Jesus, med naturen og med deres eget hjerte.

Mens disciplene havde været borte på deres missionsrejse, havde Jesus besøgt andre byer og landsbyer og havde prædiket Rigets evangelium. Det var omkring dette tidspunkt, han fik meddelelsen om Johannes Døbers død. Denne begivenhed viste ham med levende klarhed den afslutning, han selv var på vej mod. Skyggerne samlede sig tæt om ham. Præster og skriftkloge vogtede på ham med planer om hans død, spioner var i hælene på ham, og alle havde travlt med sammensværgelser for at ødelægge ham. Nyheden om apostlenes forkyndelser i hele Galilæa nåede Herodes og gjorde ham opmærksom på Jesus og hans gerning. „Det er Johannes Døber," sagde han.

„Han er stået op fra de døde," og han udtrykte ønsket om at få Jesus at se. Herodes levede i en stadig frygt for, at der var hemmelige planer om et oprør, der havde til formål at afsætte ham fra tronen og bryde det romerske åg, som hvilede på jødefolket. Blandt folket var misfornøjelsens og oprørets ånd moden. Det var tydeligt, at Kristi offentlige arbejde i Galilæa ikke kunne fortsætte meget længere. Tidspunktet for hans lidelser nærmede sig, og han længtes efter at være borte et stykke tid fra menneskemængdernes forvirring.

Tunge om hjertet havde Johannes' disciple båret hans lemlæstede legeme til graven. Derefter gik de „hen og fortalte Jesus det." Disse disciple havde været misundelige på Kristus, fordi det så ud som om, han trak folket bort fra Johannes. De havde taget farisæernes parti ved at anklage ham, da han sad til bords med tolderne ved Matthæus' gæstebud. De havde tvivlet på hans guddommelige mission, fordi han ikke havde sat Døberen i frihed. Men nu, hvor deres lærer var død, og de trængte til trøst i deres store sorg og til vejledning om deres fremtidige gerning, kom de til Jesus og forenede deres interesser med hans. Også de trængte til en stille tid for at være sammen med Frelseren.

I nærheden af Betsajda, ved den nordlige ende af søen, var der et ensomt område, der lige nu var smukt og forårsgrønt. Det ville være et kærkomment tilflugtssted for Jesus og hans disciple, og de begav sig på vej dertil i deres båd tværs over søen. Her ville de være væk fra de store færdselsårer og fra byens larm og uro. Naturens sceneri var i sig selv en hvile, en forandring, der virkede velgørende på sanserne. Her kunne de lytte til Kristi ord uden at skulle høre på de vrede afbrydelser og skarpe svar og beskyldninger fra de skriftkloge og farisæerne. Her kunne de nyde en kort stund med værdifuldt fællesskab i selskab med Frelseren.

Den hvile, som Kristus og hans disciple undte sig, var ikke en egoistisk nydelse. Den tid, de tilbragte borte fra andre, var ikke beregnet til fornøjelser. De talte sammen om Guds gerning og om muligheden for at gøre arbejdet mere effektivt. Disciplene havde været sammen med Kristus, og de forstod ham; til dem behøvede han ikke at tale i lignelser. Han rettede deres fejl og forklarede dem, hvordan man bedst kom i kontakt med folket. Han gav

dem endnu bedre indblik i den guddommelige sandheds dyrebare skatte. Ved guddommelig kraft blev de genoplivet og tilført nyt håb og mod.

Skønt Jesus kunne udføre mirakler og havde givet sine disciple magt til det samme, instruerede han sine tjenere om at tage ud på landet og hvile. Da han sagde, at høsten var stor og arbejderne få, indskærpede han ikke sine disciple nødvendigheden af uophørligt arbejde, men sagde: „Bed derfor høstens herre om at sende arbejdere ud til sin høst." Gud har tildelt hvert eneste menneske dets arbejde alt efter dets evner, og han vil ikke, at nogle få skal tynges af ansvar, mens andre ikke bærer nogen byrde, ikke har noget åndeligt slid.

Kristi medfølende ord gælder lige så sikkert for hans tjenere i dag, som de gjaldt for hans disciple. „Kom med ud til et øde sted, hvor I kan … hvile jer lidt", siger han til dem, der er udslidte og trætte. Det er ikke klogt altid at være under pres af arbejde og spændinger, selv om man tjener menneskers åndelige behov; for på denne måde forsømmes ens egen gudsdyrkelse, og sindets, sjælens og legemets kræfter bliver overbelastede. Der kræves selvfornægtelse af Kristi disciple, og der må bringes ofre; men de må også udvise forsigtighed og ikke blive for nidkære, så Satan udnytter den menneskelige svaghed, og Guds arbejde bliver ødelagt.

Efter de skriftkloges vurdering bestod virkelig fromhed i altid at være i energisk aktivitet. De var afhængige af en eller anden ydre præstation for at vise deres store fromhed. Således skilte de deres sjæle fra Gud og byggede sig op med selvtilstrækkelighed. De samme farer er der stadig. Når aktiviteten stiger, og det lykkes for mennesker at udrette noget for Gud, er der risiko for at komme til at stole for meget på menneskelige planer og metoder. Der kommer tilbøjelighed til at bede mindre og til at have mindre tro. Ligesom disciplene er vi i fare for at tabe vor afhængighed af Gud af syne og søge frelse i vore gerninger. Vi må konstant have Jesus for øje og gøre os klart, at det er hans kraft, som gør arbejdet. Selvom vi skal arbejde alvorligt for de fortabtes frelse, skal vi også tage os tid til overvejelse og bøn og til at studere Guds ord. Kun det arbejde, der er udført med megen bøn og helliget ved Kristus, vil til slut vise sig at have virket til det gode.

Ingen andens liv har nogensinde været så overbebyrdet med arbejde og ansvar som Jesu liv; alligevel fandt man ham ofte i bøn! Hvor konstant var han ikke i kontakt med Gud! Atter og atter møder vi i beretningen om hans liv på jorden ord som disse: „Ganske tidligt, mens det endnu var helt mørkt, stod Jesus op, og han gik bort og ud til et øde sted og bad dér." „Store skarer samledes for at høre ham og for at blive helbredt for deres sygdomme. Men han trak sig til øde steder og bad." „I de dage gik han engang op på bjerget for at bede, og han tilbragte natten i bøn til Gud."

I en tilværelse, der helt var viet til gavn for andre, var det nødvendigt for Frelseren at trække sig fra trafikken af rejsende og fra de skarer, der fulgte ham dag efter dag. Han måtte vende sig bort fra et liv med uophørlig aktivitet og kontakt med menneskelige behov, for at søge ensomhed og uforstyrret samvær med sin Fader. Som ét med os, havde han også

vore fornødenheder og svagheder, og var helt afhængig af Gud. Derfor søgte han guddommelig kraft i bøn på afsides steder, så han kunne gå styrket ud til pligter og prøvelser. I en verden af synd måtte Jesus udholde kampe og sjælekval. I samværet med Gud kunne han lægge de sorger fra sig, som var ved at knuse ham. Her fandt han trøst og glæde.

Ved Kristus nåede menneskehedens råb Faderen med den uendelige medfølelse. Som menneske lå han i ydmyg bøn for Guds trone, indtil den menneskelige side af hans væsen blev fyldt med en himmelsk kraft, som skulle forene menneskeligheden med guddommeligheden. Ved kontinuerlig kontakt modtog han liv fra Gud for at kunne tilføre verden liv. Hans erfaring skal være vor.

„Kom med ud til et øde sted," siger han til os. Hvis vi ville gøre, som han siger, ville vi blive stærkere og mere nyttige. Disciplene søgte til Jesus og fortalte ham alt, og han opmuntrede og vejledte dem. Hvis vi i dag ville tage os tid til at fortælle Jesus, hvad vi trænger til, ville vi ikke blive skuffede; han ville være hos os for at hjælpe os. Vi trænger til mere enkelhed, mere tro og tillid til vor Frelser. Han skal kaldes „Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste" han, om hvem der står skrevet, at „herredømmet skal ligge på hans skuldre," er den Underfulde Rådgiver. Vi opfordres til at bede ham om visdom. Han „giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser."

I alle, der er under Guds oplæring, skal der åbenbares et liv, som ikke harmonerer med verden, dens skikke eller dens sædvaner, og enhver er nødt til at have personlig erfaring med at opnå kendskab til Guds vilje. Vi må hver især høre ham tale til vort hjerte. Når enhver anden stemme er bragt til tavshed, og vi i stilhed venter foran ham, vil sjælens stilhed gøre Guds stemme tydeligere. Han siger til os: „Stands, og forstå, at jeg er Gud." Kun her kan der findes sand hvile. Og dette er den virkningsfulde forberedelse for alle, der kæmper for Gud. Midt i livets travlhed og under pres af intens aktivitet vil det menneske, der s:iledes har forfrisket sig, være omgivet af en atmosfære af lys og fred. Livet vil blive som en duft og åbenbare en guddommelig kraft, der kan n:i til menneskers hjerter.

KAPITEL 39 - „GIV I DEM NOGET AT SPISE!“

Kapitlet er bygget op over Matt 14,13-21; Mark 6,32-44; Luk 9,10-17; Joh 6,1-13. Kristus havde trukket sig til et afsides sted sammen med sine disciple, men denne sjældne stund med fredfyldt stilhed blev snart afbrudt. Disciplene mente, at de havde fundet et sted, hvor de ikke ville blive forstyrret, men så snart folkeskaren savnede den guddommelige lærer, spurgte de: „Hvor er han?“ Nogle af dem havde lagt mærke til, i hvilken retning Kristus og hans disciple var gået. Mange gik til fods for at møde dem, mens andre fulgte efter dem i deres både over søen. Påsken nærmede sig, og skarer af pilgrimme, der var kommet fra fjern og nær på rejse til Jerusalem, samledes for at se Jesus. Flere og flere strømmede til, indtil der var samlet fem tusinde mænd foruden kvinder og børn. Før Kristus nåede bredden, ventede en stor menneskemængde på ham. Men han kom ubemærket i land og tilbragte en kort tid alene sammen med sine disciple.

Fra bjergskråningen så han skaren, som bevægede sig frem, og han fik inderlig medlidenhed med dem. Skønt forstyrret og berøvet sin hvile var han ikke utålmodig. Han så et meget større behov, som krævede hans opmærksomhed, da han betragtede menneskene, som blev ved med at komme. „Han ynkedes over dem, for de var som får uden hyrde.“ Han forlod sit tilflugtssted og fandt et passende sted, hvorfra han kunne hjælpe dem. Fra præsterne og rådsherrerne fik de ingen hjælp, men livets helbredende vand strømmede fra Kristus, mens han lærte folket om vejen til frelse.

Folket lyttede til nådens ord, der flød så frit fra Guds Søns læber. De hørte de milde ord, der var så enkle og så letfattelige, at de var som Gileads balsam for deres sjæle. Helbredelse ved hans guddommelige hånd bragte glæde og liv til de døende og lettelse og sundhed til dem, der var syge. Denne dag forekom dem at være som Himmelen på jorden, og de anede ikke det mindste om, hvor længe det var siden, de havde fået noget at spise.

Til sidst var dagen næsten til ende. Solen gik ned i vest, og stadig blev folk, hvor de var. Jesus havde arbejdet hele dagen uden mad eller hvile. Han var bleg af træthed og sult, og disciplene bønfaldt ham om at holde op med det strenge arbejde. Men han kunne ikke løsrive sig fra de mange, der trængte sig om ham.

Disciplene gik til sidst hen til ham og gjorde opmærksom på, at folk for deres egen skyld burde sendes hjem. Mange var kommet langvejs fra og havde ikke fået noget at spise siden om morgenen. I de omliggende byer og landsbyer kunne de måske købe mad. Men Jesus sagde: „Giv I dem noget at spise!“, og derefter vendte han sig til Filip og spurgte: „Hvor skal vi købe brød, så disse folk kan få noget at spise?“ Dette sagde han for at prøve disciplens tro.

Miraklet med brødene og fiskene

Filip så ud over dette menneskehav og tænkte på, hvor umuligt det ville være at skaffe mad til at mætte en sådan skare. Han svarede, at brød for to hundrede denarer ikke ville være

nær nok til at dele ud iblandt dem, hvis de hver skulle have en lille smule. Jesus spurgte, hvor meget mad der kunne skaffes til veje blandt skaren. „Der er en lille dreng," sagde Andreas, „han har fem bygbrød og to fisk, men hvad er det til så mange?" Jesus bad dem bringe dem til ham. Så bad han disciplene om at få folket til at sætte sig ned i græsset i flokke på halvtreds eller hundrede for at holde orden, og for at alle kunne være vidne til det, han nu ville gøre. Da dette var gjort, tog Jesus brødene og fiskene, „så op mod himlen og velsignede dem, brød brødene og gav sine disciple dem, for at de skulle dele ud til folk." „Og alle spiste og blev mætte; og de samlede stykker sammen, også af fiskene, tolv kurve fulde."

Han som lærte folket vejen til fred og lykke, tænkte lige så meget på deres timelige fornødenheder, som på deres åndelige behov. Folket var træt og udmattet. Der var mødre med spædbørn på armen og små børn, som klamrede sig til deres skørter. Mange havde stået op i timevis. De havde været så dybt interesserede i Kristi ord, at de ikke en eneste gang havde tænkt på at sætte sig ned, og skaren var så stor, at der var fare for, at de skulle trampe hinanden ned. Jesus ville give dem lejlighed til at hvile sig, og han bad dem sætte sig ned. Der var meget græs der på stedet, og alle kunne hvile sig godt.

Kristus udførte kun mirakler, når det virkeligt var nødvendigt, og hvert mirakel var af en sådan art, at det kunne lede mennesker til livets træ, hvis blade bringer lægedom til alle folkeslag. Den enkle mad, som blev uddelt af disciplene, rummede en rigdom af belæring. Det var kun enkel kost, der blev fremskaffet, fiskene og brødene var den daglige føde for fiskerbefolkningen ved Galilæas sø. Kristus kunne have dækket et rigt bord for folket, men mad, som kun var beregnet til at kildre ganen, ville ikke have lært dem, hvad der tjente til deres gavn. Kristus lærte dem ved dette, at Guds naturlige gaver til mennesket var blevet forvanskede. Og aldrig nogensinde har mennesker nydt overdådige gæstebud, beregnet til tilfredsstillelse af kræsen smag, sådan som disse mennesker nød hvilen og den enkle kost, som Kristus skaffede dem så langt fra menneskelig beboelse.

Hvis mennesker i dag havde en mere enkel livsform og levede i harmoni med naturens love, sådan som Adam og Eva gjorde det ved tidernes begyndelse, så ville der være rigeligt til at dække alle menneskers behov. Der ville være færre indbildte behov og flere muligheder for at arbejde, som Gud vil det. Men egoisme og tilfredsstillelse af en unaturlig lyst har bragt synd og elendighed ind i verden som følge af for meget af det ene og for lidt af det andet.

Jesus forsøgte ikke at tiltrække folk ved at tilfredsstille deres trang til overdådighed. For alle disse mennesker, som var trætte og sultne efter den lange, indholdsrige dag, var den enkle kost ikke blot en forsikring om hans magt, men også om hans kærlige omsorg for dem, når det gjaldt livets almindelige behov. Frelseren har ikke lovet sine disciple denne verdens overdådighed. Deres kost kan være både ringe og knap, deres lod i verden hæmmet af fattigdom; men de har fået hans tilsagn om, at han vil komme dem til hjælp i deres nød,

og han har lovet dem det, som er langt bedre end jordiske goder — den varige trøst ved sin egen tilstedeværelse.

Ved at bespise de fem tusinde løfter Jesus sløret for naturens verden og åbenbarer den kraft, der til stadighed udøves til vort bedste. Ved at frembringe jordens afgrøder udfører Gud et mirakel hver eneste dag. Ved naturens kræfter fuldføres det samme, som skete ved bespisningen af den store skare. Mennesker forbereder jorden og sår sæden, men det er det liv, Gud har givet, som bevirker at sæden spirer. Det er Guds regn, luft og solskin, som er årsag til, at den spirer frem „først strå, så aks, så fuld kerne i akset.“

Hvad kan vi lære af bespisningsunderet?
Det er Gud, som hver eneste dag mætter millioner ved hjælp af høsten fra jordens marker. Menneskers opgave er at samarbejde med Gud ved at dyrke kornet og tilberede brødet, men ofte taber de den guddommelige medvirken af syne. De giver ikke Gud den ære, der tilkommer hans hellige navn. Virkningen af hans magt tilskrives naturlige årsager eller menneskelig mellemkomst. Mennesket får æren i stedet for Gud, og hans gode gaver bliver lavet om til egoistiske formål og bliver derved en forbandelse i stedet for en velsignelse. Alt dette forsøger Gud at ændre. Han ønsker, at der kommer liv i vore sløve sanser, så vi kan opdage hans barmhjertige godhed og ære ham for hans vældige gerninger. Han vil, at vi skal erkende ham i hans gaver, så de kan blive til det, som var hans hensigt — en velsignelse for os. Det var med dette for øje, Kristus udførte sine mirakler.

Da de mange mennesker havde spist, var der en overflod af mad tilovers. Men han, som rådede over alle ressourcerne fra almægtig kraft, sagde: „Saml de stykker sammen, som er tilovers, så intet går til spilde.“ Disse ord betød mere end at lægge brødet i kurvene. De rummede en dobbelt lære. Intet må gå til spilde. Vi må ikke lade noget jordisk gode forblive uudnyttet. Vi må ikke overse noget, som kan gavne et andet menneske. Lad alt blive samlet op, som kan lette nøden for de sultende i verden. Og der burde herske den samme omhu i åndelig henseende. Da de mange kurve med resterne af maden var samlet sammen, tænkte folk på deres venner derhjemme. De ville gerne have, at de også skulle få del i det brød, som Jesus havde velsignet. Kurvenes indhold blev delt ud til den ivrigt ventende skare og blev bragt ud til hele den omliggende egn. Således skulle de, som deltog i måltidet, bringe andre det brød, som kommer ned fra Himmelen for at stille sjælens sult. De skulle genfortælle, hvad de havde lært om Guds vidunderlige gaver. Intet skulle gå til spilde. Ikke et eneste ord vedrørende deres evige frelse skulle tabes på jorden til ingen nytte.

Miraklet med brødene lærer os noget om afhængighed af Gud. Da Kristus bespiste de fem tusinde, var maden ikke lige ved hånden. Tilsyneladende havde han ingen muligheder at råde over. Han stod her i en ødemark med fem tusinde mænd foruden kvinder og børn. Han havde ikke opfordret den store skare til at følge sig. De kom uden invitation eller befaling; men han vidste, at de ville føle sig sultne og udmattede efter at have lyttet så længe til hans tale; for han var lige som de i deres behov for mad. De var langt hjemme fra, og natten ville snart falde på. Mange af dem havde ikke midler til at købe mad. Han, som for deres skyld

havde fastet i fyrre dage i ørkenen, ville ikke plage dem med at måtte vende fastende hjem igen. Guds forsyn havde placeret Jesus, hvor han var, og han stolede på, at hans himmelske Fader ville hjælpe ham med det fornødne.

Også vi bør stole på Gud, når vi kommer i vanskelige situationer. Vi skal bruge vor forstand og dømmekraft i alle livets tilskikkelser, for ikke at blive udsat for prøvelser som følge af uforsvarlige handlinger. Vi skal ikke styrte os i vanskeligheder og forsømme de muligheder, Gud har givet os, eller misbruge de evner, han har ladet os få. Kristi tjenere skal adlyde hans befalinger ubetinget. Gerningen er Guds, og hvis vi ønsker at være til velsignelse for andre, skal vi følge hans anvisninger. Vort eget jeg må ikke være det centrale og har ikke til nogen ære. Hvis vi handler ud fra vore egne ideer, vil Herren overlade os til selv at gøre vore fejltagelser. Men hvis vi kommer i vanskeligheder efter at have fulgt hans anvisninger, vil han hjælpe os. Vi skal ikke modløst opgive håbet, men i enhver krisesituation bede om hjælp hos ham, som har uudtømmelige hjælpekilder til rådighed. Ofte vil vi befinde os i prøvende omstændigheder, og så skal vi med fuld tillid stole på Gud. Hvert eneste menneske, der måtte blive grebet af rådvildhed, vil Han hjælpe igennem ved at prøve at få dem til at følge Herren.

Kristus har ved profeten befalet os dette: „At du deler dit brød med den sultne," „mætter den forkuede," „at du klæder den nøgne, du ser," og „giver husly til hjemløse stakler." Han har befalet os: „Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen." Men hvor ofte taber vi ikke modet, og troen svigter os, når vi ser, hvor stort behovet er, og hvor få midler vi har til rådighed. Vi udbryder ligesom Andreas, da han så på de fem bygbrød og de to småfisk: „Hvad er det til så mange?" Ofte tøver vi, uvillige til at give alt hvad vi har af frygt for at blive udnyttet af andre. Men Jesus har befalet os: „Giv I dem noget at spise." Hans befaling er også et løfte, og bag det er den samme kraft, som bespiste den store skare ved søen.

I Kristi handling med at tilvejebringe timelige fornødenheder til en sultán menneskemængde er der gemt en dyb åndelige lærdom til alle hans tjenere. Kristus modtog fra Faderen, han gav videre til sine disciple, de gav videre til skaren, og folket til hinanden. Sådan skal alle, der er forenet med Kristus, modtage livets brød fra ham og give det videre til andre.

I fuld tillid til Gud tog Jesus de få brød, og skønt de i sig selv næppe rakte til ham og hans disciple, opfordrede han dem ikke til selv at spise, men fordelte brødene mellem dem med befaling om at give dem videre til folket. Brødene mangedobledes i hans hænder, og disciplenes hænder, som raktes frem mod Kristus, som selv var livets brød, var aldrig tomme. Det lille forråd var tilstrækkeligt til alle. Da alle var blevet mætte, blev resterne samlet op, og Kristus og hans disciple spiste sammen af det dyrebare, himmelsendte brød.

Disciplene var kommunikationsledet mellem Kristus og folket. Dette burde være en stor opmuntring for hans disciple i dag. Kristus er det enestående midtpunkt, kilden til al kraft.

Hans disciple skal modtage deres forsyning fra ham. Selv de bedst begavede, de mest åndeligt indstillede, kan kun give, hvad de har modtaget. Ved egen kraft kan de ikke tilføre noget for menneskers behov. Vi kan kun dele ud af, hvad vi har modtaget fra Kristus, og vi kan kun blive ved med at modtage, når vi giver videre til andre. Når vi bliver ved med at dele ud, bliver vi ved med at modtage, og jo mere vi deler ud, jo mere vil vi komme til at modtage. Således kan vi fortsat have tro, have tillid, modtage og give videre. Arbejdet med at opbygge Kristi rige vil skride fremad, skønt det efter alt at dømme går langsomt, og umuligheder synes at vidne imod fremskridt. Arbejdet er for Gud, og han vil fremskaffe midler og udsende hjælpere, sande og alvorlige disciple, hvis hænder også vil blive fyldt med føde til de sultende skarer. Gud glemmer ikke dem, der i kærlighed arbejder med at give livets ord til døende sjæle, der, når det atter bliver deres tur, rækker hænderne frem efter føde til andre sultne sjæle.

Under vort arbejde for Gud er der fare for, at vi stoler for meget på, hvad mennesker kan udrette med deres talenter og evner. På den måde mister vi den eneste virkelige Mester af syne. Alt for ofte formår Kristi tjener ikke at erkende sit personlige ansvar. Han er i fare for at ville lægge sin byrde over på organisationer i stedet for at stole på ham, som er kilden til al styrke. Det er en stor fejl at stole på menneskers visdom eller antal, når det gælder tjenesten for Gud. Et vellykket arbejde for Kristus afhænger ikke så meget af antal eller talenter som af rene hensigter, den sande enfoldighed ved dyb, tillidsfuld tro. Man må være sig sit personlige ansvar bevidst; man må påtage sig personlige pligter; der må gøres personlige anstrengelser for dem, som ikke kender Kristus. I stedet for at lægge dit ansvar over på en eller anden, som du synes har fået rigeligere gaver end du selv, skal du arbejde med de evner, du selv har fået.

Når du spørger dig selv: „Hvor skal vi købe brød, så disse folk kan få noget at spise?“ så lad ikke dit svar være præget af vantro. Da disciplene hørte Frelserens henstilling til dem: „Giv I dem noget at spise!“, dukkede alle vanskelighederne frem i deres sind. De spurgte: „Skal vi gå hen i landsbyerne og købe mad?“ Sådan er det også nu. Når mennesker ikke har livets brød, spørger Guds børn: „Skal vi sende bud efter en eller anden langvejs fra, så han kan komme og give dem åndelig næring?“ Men hvad sagde Kristus? „Få folk til at sætte sig!“ og han mættede dem dér. Når du altså er omgivet af mennesker i nød, skal du vide, at Kristus er hos dig. Tal med ham om det. Bring dine bygbrød til Jesus.

De midler, der står til vor rådighed, ser måske ikke ud til at række til opgaven; men hvis vi fortsætter fremad i tro og har tillid til Guds altformående kraft, vil der åbne sig rige muligheder for os. Hvis opgaven kommer fra Gud, vil han selv muliggøre, at den kan blive fuldført. Han vil belønne den ærlige, enfoldige tillid til ham. Det lidt, som klogt og sparsommeligt anvendes til tjeneste for Himmelens Herre, vil forøges i samme øjeblik, som man uddeler det. I Kristi hænder forblev det lille forråd uformindsket, indtil den sultne folkeskare var blevet mættet. Hvis vi går til kilden for al kraft, med troens hænder strakt ud for at modtage, vil vi blive holdt oppe i vort arbejde, selv under de mest truende omstændigheder, og vi vil blive i stand til at række andre livets brød.

Herren siger: „Giv, så skal der gives jer.“ „Den, der sår sparsomt, skal også høste sparsomt, og den, der sår rigeligt, skal også høste rigeligt … Gud magter at give jer al nåde i rigt mål, så I altid i alle måder har nok af alt og endda overflod til at gøre godt — som der står skrevet: Han strøede ud, han gav til de fattige, hans retfærdighed består til evig tid.

Og han, der forsyner sædemanden med udsæd og med brød til at spise, skal også forsyne jer rigeligt med udsæd, forøge det med mange fold og lade jeres retfærdighed bære rige frugter, så I får rigeligt af alt til al gavmildhed, og det en gavmildhed, som fører til taksigelse til Gud gennem os.“

KAPITEL 40 - En nat på søen

Kapitlet er bygget op over Matt 14,22-33; Mark 6,45-52; Joh 6,14-21.
I forårsaftenens tusmørke sad folket på den græsklædte slette og spiste den mad, som Kristus havde sørget for. Ordene, de havde hørt denne dag, havde lydt for dem som Guds røst. De helbredelser, de havde været vidne til, kunne kun ske ved guddommelig kraft. Men miraklet med brødene appellerede til enhver i denne store skare. Alle havde fået del i denne velgerning. På Moses' tid havde Gud mættet Israel med manna i ørkenen, og hvem andre end netop han, som Moses havde profeteret om, kunne have givet dem mad, som det skete i dag? Ingen menneskelig magt kunne af fem bygbrød og to småfisk skabe mad nok til at mætte tusinder af sultne mennesker. Og de sagde til hinanden: „Han er sandelig Profeten, som skal komme til verden."

De ville gøre Jesus til konge

I dagens løb er denne overbevisning blevet stærkere. Denne krone på værket giver vished for, at den længe ventede befrier er hos dem. Folkets håb vokser og vokser. Her står han, som vil gøre Judæa til et paradis på jorden, til et land, der flyder med mælk og honning. Han kan opfylde ethvert ønske. Han kan bryde de forhadte romeres magt. Han kan befri Israel og Jerusalem. Han kan helbrede de soldater, der er såret i kampen. Han kan skaffe mad til hele hæren. Han kan besejre folkeslagene og give Israel det længe ønskede herredømme.

I deres begejstring er de rede til at kåre ham til konge. De ser, at han ikke selv bestræber sig for at tiltrække sig opmærksomhed eller sikre sig nogen ære. Heri er han væsentligt forskellig fra præsterne og rådsherrerne, og de frygter, at han aldrig vil hævde sin til Davids trone. De rådfører sig med hinanden, og bliver enige om med magt at tage ham og udråbe ham til Israels konge. Disciplene forener sig med mængden i erklæringen om, at Davids trone er deres Mesters retmæssige arv. Ifølge dem er det Kristi beskedenhed, der får ham til at afvise en sådan ære. Lad folket hylde deres befrier. Lad de hovmodige præster og rådsherrer blive tvunget til at ære ham, der kommer til dem med Guds myndighed!

De forbereder sig ivrigt på at gennemføre deres forsæt, men Jesus ser, hvad der er i gære, og i modsætning til dem indser han, hvad resultatet af en sedan udvikling ville blive. Allerede nu stræber præsterne og rådsherrerne ham efter livet. De anklager ham for at lokke folket bort fra dem. Vold og oprør ville blive følgen af at sætte ham på tronen, og det åndelige riges gerning ville blive hindret. Denne udvikling må omgående standses. Jesus kalder sine disciple til sig og befaler dem at tage båden til Kapernaum og overlade til ham at sende folket hjem.

Aldrig nogensinde før havde en befaling fra Kristus syntes så umulig at efterkomme. Disciplene havde længe håbet på en folkelig bevægelse til at sætte Jesus på tronen. De kunne ikke udholde tanken om, at al denne begejstring ikke skulle føre til noget. Skarerne, der var samlede for at fejre påske, var spændte på at se den nye profet. For hans disciple

syntes dette at være en gylden chance for at anbringe deres elskede mester på Israels trone. I glansen af denne nye ambition var det svært for dem selv at tage af sted og efterlade Jesus alene på denne øde bred. De protesterede mod beslutningen; men Jesus talte nu med en autoritet, som han aldrig før havde anvendt over for dem. De vidste, at yderligere modstand fra deres side ville være nytteløs, og i tavshed gik de mod søen.

Jesus befaler nu skaren at sprede sig, og hans adfærd er så bydende, at de ikke vover at være ulydige. De lovprisende ord forstummer på deres læber. I samme øjeblik, som de vil gå frem for at tage fat i ham, standser de op, og det glade ivrige udtryk forsvinder fra deres ansigter. I denne skare er der mænd med stærke viljer og fast beslutsomhed; men Jesu kongelige attitude og de få bydende ord, han siger, dæmper uroen og tilintetgør deres planer. De erkender i ham en magt, der er hævet over enhver jordisk autoritet, og de adlyder uden indvendinger.

Jesus går bort for at bede

Da Jesus var blevet alene , „gik han ene op på bjerget for at bede." I timevis bad han indtrængende til Gud. Han bad ikke for sig selv, men for menneskene. Han bad om magt til at åbenbare sin missions guddommelige karakter for mennesker, så Satan ikke skulle forblinde deres forståelse og ødelægge deres dømmekraft. Frelseren vidste, at hans dage med personlig tjeneste på jorden snart var til ende, og at kun få ville tage imod ham som deres Frelser. Han bad i sjælekval for sine disciple. De ville komme til at møde hårde prøvelser. Deres længe nærede håb, der byggede på en folkelig vrangforestilling, ville blive skuffet på den smerteligste og mest ydmygende måde. I stedet for at se ham ophøjet på Davids trone skulle de være vidner til hans korsfæstelse. Dette skulle i virkeligheden være hans sande kroning. Men dette fattede de ikke, og derfor ville de komme ud for hårde fristelser, som de ville have vanskeligt ved at opfatte som fristelser. Uden Helligånden til at oplyse og give en større forståelse ville disciplenes tro ikke slå til. Det var smerteligt for Jesus, at deres opfattelse af hans rige i så høj grad var begrænset af verdslig storhed og ære. For deres skyld hvilede der en tung byrde på hans sjæl, og han opsendte sine indtrængende bønner med den bitreste kval og tårer.

Disciplene sejler ud på søen

Disciplene var ikke straks sejlet ud, som Jesus havde bedt dem om. De ventede en tid i håb om, at han ville komme ned til dem. Men da de så, at mørket hurtigt sænkede sig, gik de „om bord i en båd for at tage over til Kapernaum." De havde forladt Jesus med stor utilfredshed og mere utålmodige over for ham end nogensinde, siden de havde anerkendt ham som deres Herre. De brokkede sig, fordi de ikke havde fået lov til at udråbe ham til konge. De bebrejdede sig selv, fordi de så hurtigt havde givet efter for hans befaling. De forestillede sig, at hvis de havde været lidt mere vedholdende, kunne de måske have fået deres vilje ført igennem.

Vantroen var ved at gribe dem fuldstændigt. Ærgerrigheden havde forblindet dem. De vidste, at Jesus var forhadt af farisæerne, men de var ivrige efter at se ham ophøjet, sådan

som de mente han burde være. At være knyttet til en lærer, som kunne udføre mægtige mirakler, og dog blive hånet som bedragere var en prøvelse, som de næsten ikke kunne klare. Skulle de da altid blive regnet for at følge en falsk profet? Ville Kristus mon aldrig hævde sin myndighed som konge? Når han havde så stor en magt, hvorfor åbenbarede han sig så ikke i sin sande karakter og gjorde deres tilværelse mindre pinefuld? Hvorfor havde han ikke frelst Johannes Døber fra en voldsom død? Sådan ræsonnerede disciplene, indtil de havde bragt sig selv ud i et stort åndeligt mørke. De spurgte sig selv: Kunne Jesus være en bedrager, som farisæerne hævdede?

Disciplene havde samme dag været vidne til Jesu underfulde gerninger. Det havde været, som om Himmelen var kommet ned til jorden. Erindringen om denne dyrebare, vidunderlige dag burde have fyldt dem med tro og håb. Havde de talt om disse ting, mens hjertet var fyldt til overflod med dem, var de ikke faldet i fristelse. Men skuffelsen dominerede helt deres tanker. Kristi ord: „Saml de stykker sammen, som er tilovers, så intet går til spilde," forblev upåagtede. Det havde for disciplene været timer med rig velsignelse, men nu var det glemt alt sammen. De var ude på dybt vand. Deres tanker var i oprør og urimelige, og Herren gav dem noget andet til at forurolige deres sind og beskæftige deres tanker med. Dette gør Gud ofte, når mennesker selv skaber sig byrder og vanskeligheder. Disciplene behøvede ikke at skabe sig vanskeligheder. Faren nærmede sig allerede hastigt.

I havsnød

En voldsom storm havde listet sig ind på dem, og de var ikke forberedt på den. Det var en pludselig kontrast, for dagen havde været perfekt, og da stor men brød løs, blev de bange. De glemte deres misfornøjelse, deres vantro og deres utålmodighed. Hver eneste af dem arbejdede for at redde båden fra at synke. Til søs var der kun kort afstand fra Betsajda til det sted, hvor de forventede at træffe Jesus, og i almindeligt vejr tog turen kun et par timer; men nu blev de drevet længere og længere bort fra det sted, de søgte. De sled i det med årerne indtil den fjerde nattevagt. Så gav de udmattede mænd fortabt. I storm og mørke havde søen belært dem om deres egen hjælpeløshed, og de længtes efter at være i nærheden af Jesus.

Jesus kommer gående på søen

Men Jesus havde ikke glemt dem. Han fulgte dem fra bredden og så de rædselsslagne mænd kæmpe mod stormen. Ikke et øjeblik tabte han sine disciple af syne. Med den kærligste omsorg fulgte hans blik den stormomsuste båd med dens dyrebare last; for disse mænd skulle blive verdens lys. Som en mor, der ømt våger over sit barn, således vågede den medfølende Mester over sine disciple. Da deres hjerter var kuede, deres ugudelige ambitioner dæmpet, og de i ydmyghed bad om hjælp, fik de den.

I det øjeblik, hvor de tror, de er fortabt, åbenbarer et lysglimt en forunderlig skikkelse, der kommer gående på vandet hen imod dem. Men de ved ikke, at det er Jesus. Han, som kommer dem til hjælp, tror de, er en fjende. De bliver overvældet af rædsel. Hænderne, der

har grebet om årerne med muskler af stål, slipper deres tag. Båden kastes hid og did af bølgerne. Alles blik fæstes ved synet af en mand, der går på de skumklædte bølger over den brusende sø.

De tror, det er et spøgelse, som varsler deres undergang, og skriger af angst. Jesus fortsætter, som om han ville gå forbi dem, men de genkender ham og råber bønfaldende, om han vil hjælpe dem. Deres elskede Mester vender om, hans stemme dæmper deres frygt: „Vær frimodige; det er mig, frygt ikke!“

Peters erfaring

Så snart de turde tro på den vidunderlige kendsgerning, var Peter næsten ude af sig selv af glæde. Som om han endnu knap kunne tro på det, råbte han: „‘Herre, er det dig, så befal mig at komme ud til dig på vandet.’ Han sagde: ‘Kom!’“

Så længe Peter ser på Jesus, går han i sikkerhed; men da han selvsikkert kigger til sine kammerater i båden, er hans blik vendt bort fra Frelseren. Stormen hyler, bølgerne går højt og skyller direkte ind mellem ham og Mesteren, og han bliver bange. Et øjeblik er Kristus skjult for hans øjne, og hans tro svigter. Han begynder at synke. Men mens bølgerne truer med død, hæver Peter sit blik fra det rasende vand og fæster det på Jesus, mens han råber: „Herre, frels mig!“ Straks griber Jesus den udstrakte hånd, idet han siger: „Du lidettroende, hvorfor tvivlede du?“

Mens de går ved siden af hinanden, Peter med sin hånd i Mesterens, trækker der de sammen ind i båden. Men nu var Peter afdæmpet og tavs. Han havde grund til at prale over for sine kammerater, for han havde nær mistet livet ved sin vantro og selvhævdelse. Da han holdt op med at se på Jesus, mistede han fodfæstet og sank ned i bølgerne.

Hvor ofte ligner vi ikke Peter, når vanskelighederne tårner sig op over os. Vi ser på bølgerne i stedet for at holde blikket fæstet på Frelseren. Vi mister fodfæstet, og de store bølger skyller ind over vore sjæle. Jesus kaldte ikke på Peter, for at han skulle omkomme. Han kalder os ikke til at følge sig for derpå at svigte os. „Frygt ikke,“ siger han, „for jeg har løskøbt dig, jeg kalder dig ved navn, du er min. Går du gennem vand, er jeg med dig, gennem floder, skyller de ikke sammen over dig; går du gennem ild, bliver du ikke forbrændt, flammen brænder dig ikke. For jeg er Herren din Gud, Israels Hellige er din frelser.“

Jesus kendte sine disciples karakter. Han vidste, hvor hårdt deres tro ville blive sat på prøve. Med denne episode på søen ville han afsløre Peters svaghed for ham selv og vise ham, at hans sikkerhed til stadighed var afhængig af Guds kraft. Omgivet af fristelsens storme kunne han kun vandre trygt, hvis han erkendte sin egen utilstrækkelighed og satte sin lid til Frelseren. Det var netop på det punkt, hvor Peter mente sig stærk, at han var svag; og først da han blev klar over sin egen svaghed, kunne han indse nødvendigheden af sin

afhængighed af Kristus. Hvis han havde forstået, hvad det var, Jesus prøvede at lære ham ved denne oplevelse på søen, ville han ikke have svigtet, da han virkelig blev sat på prøve.

Dag efter dag underviser Gud sine børn. Gennem det daglige livs hændelser forbereder han dem til deres rolle på den langt større scene, som han ved sit forsyn har bestemt for dem. Det er resultatet af den daglige prøve, som er afgørende for, om vi skal sejre eller tabe i livets store kriser.

De, som ikke kan nå til erkendelse af deres konstante afhængighed af Gud, vil blive overvundet af fristelser. Vi mener måske, at vort fodfæste nu er sikkert, og at vi aldrig vil kunne rokkes. Vi siger måske med fuld overbevisning: Jeg ved, hvem jeg tror på! Intet kan rokke min tro på Gud og på hans ord! Men det er Satans hensigt at drage fordel af vore nedarvede og udviklede karaktertræk og at gøre vore øjne blinde for vore egne behov og mangler. Kun ved klart at indse vor egen svaghed og ved urokkeligt at se hen til Jesus kan vi være i sikkerhed.

I samme øjeblik, som Jesus havde indtaget sin plads i båden, lagde stormen sig, „og straks var båden fremme ved den søbred, de var på vej til.“ Rædselsnatten blev efterfulgt af morgenrødens skær. Disciplene og andre, som også var med om bord, kastede sig ned for Jesu fødder i dyb taknemmelighed og sagde: „Sandelig, du er Guds søn.“

KAPITEL 41- Vendepunktet i Galilæa

Kapitlet er bygget op over Joh 6,22-71.
Da Jesus forhindrede folket i at udråbe ham til konge, vidste han, at han var nået til et vendepunkt i sin tilværelse. Store menneskemængder, som den dag ønskede at ophøje ham på tronen, ville næste dag vende sig fra ham. Deres skuffede, egoistiske ambitioner ville forvandle deres kærlighed til had og deres lovprisninger til forbandelser. Men skønt han vidste dette, tog han ingen forholdsregler for at afværge faren. Allerede fra første færd havde han ikke stillet sine disciple nogen jordisk belønning i udsigt. Til en, der kom og ønskede at blive hans discipel, havde han sagt: „Ræve har huler, og himlens fugle har reder, men Menneskesønnen har ikke et sted at hvile sit hoved.“

Hvis mennesker kunne have fået verden med Kristus, ville de i massevis have tilbudt at adlyde ham, men en sådan tjeneste kunne han ikke tage imod. Mange af dem, der nu havde sluttet sig til ham, havde været tiltrukket af håbet om et jordisk rige. Den vildfarelse måtte de rives ud af. Den dybere åndelige betydning af underet med brødene var ikke blevet forstået. Dette måtte gøres klart for dem, og denne nye erkendelse var i sig selv en hårdere prøve.

Miraklet med brødene var rygtedes vidt og bredt, og ganske tidligt næste morgen kom folk strømmende til Betsajda for at møde Jesus. De kom i stort antal til lands og til søs. De, der havde forladt ham den foregående aften, vendte , da de forventede, at han stadig var der, for der havde ikke været nogen båd, der kunne sejle ham over til den anden side. Men deres søgen var uden resultat, og mange vendte til Kapernaum, hvor de stadig ledte efter ham.

I mellemtiden var Jesus ankommet til Genesaret efter kun at have været borte en enkelt dag. Så snart det rygtedes, at han var ankommet, skyndte de sig „rundt i hele egnen og begyndte at bære de syge på bårer hen, hvor de hørte han var“ .

Efter nogen tids forløb gik han ind i synagogen, hvor de, der var kommet fra Betsajda, fandt ham. De hørte fra hans disciple, hvordan han var kommet over søen. Den voldsomme storm og de mange timer med nytteløs roen op imod vinden, synet af Kristus, som vandrede på vandet, den skræk dette havde vakt, hans beroligende ord, Peters oplevelse og dens følger samt stormens pludselige ophør, og hvordan båden var landet, blev det alt sammen nøjagtigt fortalt til den undrende skare. Men mange, som ikke lod sig stille tilfreds hermed, flokkedes imidlertid om Jesus og spurgte: „Rabbi, hvornår er du kommet hertil?“ De håbede at høre en yderligere beretning om miraklet af hans egen mund.

De evige værdier
Jesus tilfredsstillede ikke deres nysgerrighed. Han sagde blot bedrøvet: „I leder ikke efter mig, fordi I fik tegn at se, men fordi I fik brød at spise og blev mætte.“ De opsøgte ham ikke af ædlere grunde, men da de havde fået noget at spise, håbede de at modtage yderligere

materielle fordele ved at slutte sig til ham. Frelseren sagde til dem: „Arbejd ikke for den mad, som forgår, men for den mad, som består til evigt liv.“ — Søg ikke kun materielle goder. Lad det ikke være jeres hovedformål at sørge for det nuværende liv, men søg åndelig føde, den visdom, som alene varer til evigt liv. Den kan kun Guds Søn give jer. „For ham har Faderen, Gud selv, sat sit segl på.“

Et kort øjeblik vakte dette tilhørernes interesse. De udbrød: „Hvad skal vi gøre, for at vi kan gøre Guds gerninger?“ De havde udrettet mange hårde gerninger for at vinde Guds velbehag, og de var rede til at høre, om der var noget nyt, de skulle overholde, og som kunne sikre dem flere fordele. Deres spørgsmål betød: Hvad skal vi gøre for at gøre os fortjent til Himmelen? Hvad er prisen, vi skal betale for at opnå det kommende liv?

„Jesus svarede dem: ‘Guds gerning er den, at I tror på ham, han har udsendt.’“ Prisen for Himmelen er Jesus. Vejen til Himmelen er at tro på „Guds Lam, som bærer verdens synd“ .

Vantroen breder sig

Men folket valgte ikke at tage imod denne udlægning af guddommelig sandhed. Jesus havde netop gjort det, som profeterne havde forudsagt, at Messias ville gøre, men de havde ikke oplevet det, som de i deres egoistiske forhåbninger havde forestillet sig, ville være hans gerning. Kristus havde ganske vist én gang bespist menneskemængden med bygbrød; men på Moses’ tid var Israel blevet bespist med manna i fyrre år, og man ventede sig langt større velgerninger fra Messias. I deres utilfredshed spurgte de sig selv, hvorfor Jesus, når han kunne udføre så mange mirakuløse gerninger, som de selv havde set, så ikke kunne give hele sit folk sundhed, kræfter og rigdom, befri dem fra deres undertrykkere og ophøje dem til magt og ære? Den kendsgerning, at han hævdede at være den, som Gud havde udsendt, men alligevel afslog at ville være Israels konge, var et mysterium, som de ikke kunne fatte. Hans afslag blev misfortolket. Mange konkluderede, at han ikke vovede at hævde sine krav, fordi han selv var i tvivl om sin missions guddommelige karakter. Således åbnede de deres hjerter for vantro, og den sæd, som Satan havde sået, bar hans frugt med misforståelser og frafald.

Livets brød

Nu spurgte en skriftklog halvt spottende: „Hvilket tegn gør du, så vi kan se det og tro dig? Hvad kan du gøre? Vore fædre spiste manna i ørkenen, som der står skrevet: ‘Brød fra himlen gav han dem at spise.’“

Jøderne ærede Moses som den, der havde givet dem manna. De hædrede redskabet, men Ham, som havde ladet gerningen ske, mistede de af syne. Deres fædre havde brokket sig over Moses, og de havde betvivlet og fornægtet hans guddommelige mission. Nu forkastede børnene med den samme ånd Ham, som bragte Guds eget budskab til dem. „Jesus sagde så til dem: ‘Sandelig, sandelig siger jeg jer: Moses gav jer ikke brødet fra himlen.’“ Den, som gav manna stod midt iblandt dem. Det var Kristus selv, som havde ført hebræerne gennem ørkenen, og som dagligt havde bespist dem med brød fra Himmelen.

Dette næringsmiddel var et forbillede på det sande brød fra Himmelen. Den livgivende Ånd, som strømmer ud fra Guds uendelige rigdom, er den sande manna. Jesus sagde: „Guds brød er det, der kommer ned fra himlen og giver liv til verden."

Nogle af tilhørerne udbrød, fordi de stadig mente, at det var jordisk føde, som Jesus talte om: „Herre, giv os altid det brød!" Så sagde Jesus klart og tydeligt: „Jeg er livets brød!"

Det billede, Jesus brugte, var velkendt for jøderne. Inspireret af Helligånden havde Moses sagt: „At mennesket ikke lever af brød alene, men af alt, hvad der udgår af Herrens mund." Og profeten Jeremias havde skrevet: „Jeg fandt dine ord og slugte dem; dine ord blev til fryd for mig og til hjertets glæde." De skriftkloge havde selv et ordsprog, som sagde, at det at spise brød i dets åndelige betydning var at granske loven og gøre gode gerninger; og man sagde tit, at når Messias kom, ville hele Israel blive mættet. Profeternes lære forklarede tydeligt den dybe åndelige lærdom i miraklet med brødene. Denne lærdom forsøgte Kristus at gøre forståelig for sine tilhørere i synagogen. Hvis de havde forstået Skrifterne, ville de også have forstået hans ord, da han sagde: „Jeg er livets brød." Det var kun en dag siden, den store skare trætte og udmattede af sult var blevet bespist med det brød, som han havde givet dem. Ligesom de ved at spise dette brød havde fået legemlige kræfter og havde følt sig forfriskede, sådan kunne de fra Kristus få åndelig kraft til evigt liv. „Den, der kommer til mig," sagde Jesus, „skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste." Men han tilføjede: „I har set mig, og I tror ikke."

Den Hellige Ånd havde åbenbaret Kristi guddommelighed for dem. Det levende bevis for hans kraft havde de haft for øje dag efter dag, men alligevel forlangte de stadig nye tegn. Hvis de havde fået dem, ville de være forblevet lige så vantro som hidtil. Hvis ikke de var overbevist af det, som de havde set og hørt, var det nytteløst at vise dem flere vidunderlige gerninger. Vantroen vil altid finde undskyldninger for tvivl og vil bortforklare de mest sikre beviser.

Atter appellerede Jesus til disse stædige sind. „Den, der kommer til mig, vil jeg aldrig vise bort." Han sagde, at alle, der tog imod ham i tro, ville have evigt liv. Ikke en eneste skulle gå fortabt. Farisæerne og saddukæerne havde ingen grund til at skændes om det fremtidige liv. Mennesker behøvede ikke mere at sørge i håbløs fortvivlelse over deres døde. „For min faders vilje er, at enhver, som ser Sønnen og tror på ham, skal have evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag."

Folkets ledere blev vrede

Men folkets ledere var fornærmede, „og de sagde: 'Er det ikke Jesus, Josefs søn, hvis far og mor vi kender? Hvordan kan han så sige: Jeg er kommet ned fra himlen?'" De forsøgte at vække fordomme ved hånligt at hentyde til Jesu ringe herkomst. De kom med ringeagtende hentydninger til hans liv som en af Galilæas arbejdere og til hans familie, fordi den var fattig og ringe. De sagde, at denne uoplyste tømrers påstande ikke var deres opmærksomhed værd. Og på grund af hans uforklarlige fødsel insinuerede de, at han var

af tvivlsom afstamning. Således blev de menneskelige omstændigheder i forbindelse med hans fødsel fremstillet som en skamplet på hans liv.

Jesus forsøgte ikke at forklare mysteriet omkring sin fødsel. Han svarede ikke på spørgsmål om, hvorvidt han var kommet ned fra Himmelen eller om sin vandring over søen. Han henledte ikke opmærksomheden på de mirakler, som kendetegnede hans liv. Frivilligt havde han valgt at være uden anseelse og havde taget en tjeners skikkelse. Men hans sande karakter åbenbarede sig gennem hans ord og gerninger. Alle, hvis hjerter var åbne for det himmelske lys, ville i ham genkende Faderens enbårne Søn, „fuld af nåde og sandhed."

Farisæernes fordomsfuldhed stak dybere, end deres spørgsmål indikerede. Den havde rod i deres hjerters forstokkethed. Hvert ord og hver handling fra Jesus vakte modstand hos dem, for den ånd, som de dyrkede, kunne ikke finde genklang hos ham.

„Ingen kan komme til mig, hvis ikke Faderen, som har sendt mig, drager ham, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag. Der står skrevet hos profeterne: 'Alle skal være oplært af Gud.' Enhver, som har hørt og lært af Faderen, kommer til mig." Ingen vil nogensinde komme til Kristus, hvis ikke de føler sig draget af Faderens kærlighed. Men Gud drager alle hjerter til sig, og kun de, som modsætter sig hans påvirkning, vil afslå at komme til Kristus.

Med ordene: „Alle skal være oplært af Gud," hentydede Jesus til Esajas' profeti: „Alle dine sønner skal være oplært af Herren, dine sønner får stor lykke." Disse skriftord tilegnede jøderne sig selv. De pralede med, at Gud var deres lærer. Men Jesus viste dem, hvor forgæves denne påstand var, for han sagde: „Enhver, som har hørt og lært af Faderen, kommer til mig." Kun gennem Kristus kunne de få kendskab til Faderen. Mennesker kunne ikke tåle synet af Guds herlighed. De, som havde lært om Gud, havde lyttet til hans Søns røst, og de ville i Jesus fra Nazaret genkende Ham, der gennem natur og åbenbaring har vist Faderen.

„Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der tror, har evigt liv." Gennem Johannes, den elskede discipel, som lyttede til disse ord, meddelte Helligånden menighederne: „Dette er vidnesbyrdet, at Gud har givet os det evige liv, og det liv er i hans søn. Den, der har Sønnen, har livet." Og Jesus sagde: „Jeg skal oprejse ham på den yderste dag." Kristus blev ét med os i kødet, for at vi skulle kunne blive én ånd med ham. Det er i kraft af denne forening, at vi skal opstå af graven — ikke blot som en tilkendegivelse af Kristi magt, men fordi hans liv ved troen er blevet vort. De, som ser Kristus i hans sande væsen og tager imod ham i deres hjerte, har evigt liv. Det er ved Ånden, at Kristus bor i os, og Guds Ånd, som modtages i hjertet i tro, er begyndelsen til det evige liv.

Jesu „legeme" og „blod"

Folket havde over for Kristus omtalt den manna, som deres fædre spiste i ørkenen, som om tilvejebringelsen af denne mad var et større mirakel end det, Jesus havde udført. Men han

viser dem, hvor ringe denne gave var i forhold til de velsignelser, han var kommet for at tildele dem. Mannaen kunne kun opretholde den jordiske tilværelse. Den hindrede ikke dødens komme eller sikrede udødelighed. Men brødet fra Himmelen ville give mennesket næring til evigt liv. Frelseren sagde: „Jeg er livets brød. Jeres fædre spiste manna i ørkenen, og de døde. Men det brød, som kommer ned fra himlen, gør, at den, der spiser af det, ikke dør. Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himlen; den, der spiser af det brød, skal leve til evig tid.“ Til dette eksempel føjer Kristus nu et andet. Kun ved at dø kunne han tildele mennesker livet, og i ordene, som følger, henviser han til sin død som midlet til frelse. Han siger: „Det brød, jeg vil give, er mit kød, som gives til liv for verden.“

Jøderne skulle netop til at fejre påsken i Jerusalem til minde om natten for Israels udfrielse, hvor dødens engel slog ned på de ægyptiske hjem. Gud ville, at de i påskelammet skulle se Guds Lam og ved hjælp af dette symbol tage imod ham, som gav sig selv for verdens liv. Men jøderne var nået til at anse symbolet for at være det altafgørende, mens de ikke var opmærksomme på dets betydning. De forstod ikke, at det var Herrens legeme. Den samme sandhed, som blev symboliseret ved påskens højtid, blev lært dem gennem Kristi ord. Men stadig forstod de det ikke.

Nu udbrød de skriftkloge vredt: „Hvordan kan han give os sit kød at spise?“ De foregav at forstå hans ord på den samme bogstavelige måde som Nikodemus, da han spurgte: „Hvordan kan et menneske fødes, når det er gammelt?“ Til en vis grad forstod de, hvad Jesus mente, men de var ikke villige til at erkende det. Ved at misfortolke hans ord håbede de at gøre folket forudindtaget imod ham.

Jesus gjorde ikke sin symbolske fremstilling mildere. Han gentog sandheden med endnu stærkere ord: „Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis ikke I spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I ikke liv i jer. Den, der spiser mit kød og drikker mit blod, har evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag. For mit kød er sand mad, og mit blod er sand drik. Den, der spiser mit kød og drikker mit blod, bliver i mig, og jeg i ham.“

At spise Kristi kød og drikke hans blod vil sige at tage imod ham som en personlig Frelser i troen på, at han tilgiver alle vore synder, og at vi er fuldkomne i ham. Det er ved at betragte hans kærlighed, ved at dvæle i den, ved at indsuge den, at vi får del i hans natur. Hvad mad er for legemet, må Kristus være for sjælen. Mad kan ikke hjælpe os, hvis vi ikke spiser den, hvis den ikke bliver en del af os selv. På samme måde er Kristus ikke til nogen gavn for os, hvis vi ikke kender ham som vor personlige Frelser. En teoretisk viden nytter os ikke. Vi må næres af ham, modtage ham i vort hjerte, så hans liv bliver til vort liv. Hans kærlighed og hans nåde må optages i os.

Men selv disse billeder er ikke tilstrækkelige til at illustrere den troendes privilegium ved sit forhold til Kristus. Jesus sagde: „Ligesom den levende Fader har udsendt mig, og jeg lever i kraft af Faderen, sådan skal også den, der spiser mig, leve i kraft af mig.“ Ligesom Guds Søn lever i kraft af Faderen, skal vi leve ved tro på Kristus. Så fuldt og helt var Kristus

overgivet til Guds vilje, at Faderen alene kom til syne i hans liv. Skønt han blev fristet i alle ting ligesom vi, stod han over for verden uplettet af det onde, som omgav ham. Således skal vi også sejre, som Kristus sejrede.

Følger du Kristus? Så er alt, hvad der er skrevet om det åndelige liv, blevet skrevet for dig, og du kan opnå det ved at forene dig med Jesus. Er din iver ved at svigte? Er den første kærlighed blevet kold? Så tag igen imod den kærlighed, som Kristus tilbyder dig. Spis hans kød og drik hans blod, så vil du blive ét med Faderen og med Sønnen.

De vantro jøder nægtede at se andet end den mest bogstavelige betydning i Frelserens ord. Efter ritualloven var det dem forbudt at smage blod, og nu fortolkede de Kristi tale som gudsbespottelig og skændtes indbyrdes om den. Selv mange af disciplene sagde: „Det er hård tale; hvem kan holde ud at høre på det?“

Frelseren svarede dem: „Forarger det jer? Hvad så, hvis I ser Menneskesønnen stige derop, hvor han var før? Det er Ånden, som gør levende, kødet gør ingen gavn. De ord, jeg har talt til jer, er ånd og liv.“

Kristi liv, som giver liv til verden, er i hans ord. Det var ved sit ord, at Jesus helbredte sygdomme og uddrev dæmoner; ved sit ord gjorde han søen stille og oprejste de døde; og folket vidnede om, at hans ord havde magt. Han talte Guds ord, som han havde gjort det ved alle Det gamle Testamentes profeter og lærere. Hele Bibelen er en åbenbaring af Kristus, og Frelseren ønskede at holde troen hos dem, der fulgte ham, fast ved ordet. Når hans synlige tilstedeværelse skulle tilbagekaldes, måtte ordet være deres kraftkilde. De skulle ligesom Mesteren leve af „hvert ord, der udgår af Guds mund“ .

Som vort fysiske liv opretholdes ved føde, således opretholdes vort åndelige liv ved Guds ord. Og enhver skal modtage liv fra Guds ord til sig selv. Ligesom vi selv må spise for at få næring, må vi selv modtage ordet. Vi kan ikke bare opnå det ved hjælp af et andet menneskes tanker. Vi skal studere Bibelen omhyggeligt og bede Gud om Helligåndens hjælp til at forstå hans ord. Vi skal tage et vers ad gangen og koncentrere os om opgaven med at finde ud af den betydning, som Gud har lagt i dette vers. Vi skal fastholde tanken, indtil den bliver vor egen, så vi ved, hvad Herren vil sige os.

Med sine løfter og advarsler tænker Jesus på mig. Således elskede Gud verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at jeg ved tro på ham ikke skal fortabes, men have evigt liv. De oplevelser, der berettes om i Guds ord, skal blive mine oplevelser. Bøn og løfter, forskrifter og advarsler tilhører mig. „Jeg er korsfæstet med Kristus. Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig, og mit liv her på jorden lever jeg i troen på Guds søn, der elskede mig og gav sig selv hen for mig.“ Når troen på denne måde tager imod sandheden og optager den i sig, bliver den en del af vort væsen og drivkraften i livet. Når Guds ord modtages i sjælen, former de tankerne og påvirker karakterens udvikling.

Ved fortsat at se på Jesus med troens øje vil vi blive styrket. Gud vil åbenbare de mest vidunderlige ting for sit sultne, tørstende folk. De vil opdage, at Kristus er en personlig Frelser. Når de næres ved hans ord, vil de se, at det er ånd og liv. Ordet tilintetgør den medfødte, jordiske natur og skaber et nyt liv i Kristus Jesus. Helligånden kommer til sjælen med trøst. Ved den forvandlende virkning fra Hans nåde genskabes Guds billede i den troende, og han bliver en ny skabning. Kærlighed afløser had, og hjertet får lighed med det guddommelige. Dette er, hvad det vil sige at leve „af hvert ord, der udgår af Guds mund". Dette er at spise det brød, som kommer ned fra Himmelen.

Kristus havde talt om en hellig, evig sandhed i forbindelse med relationen mellem ham selv og dem, som fulgte ham. Han kendte karakteren hos dem, som hævdede at være hans disciple, og hans ord satte deres tro på prøve. Han erklærede, at de skulle tro på og handle efter hans lære. Alle, som tog imod ham, ville få del i hans natur og blive forvandlet til at få hans karakter. Dette indebar, at de opgav deres største ambitioner Det krævede, at de fuldt og helt overgav sig til Jesus. De var kaldet til at blive selvopofrende, ydmyge og sagtmodige. De måtte vandre ad den snævre vej, hvor manden fra Golgata havde vandret før dem, hvis de ville have del i livets gave og Himmelens herlighed.

Folket vender ham ryggen

Denne prøve var for krævende. Begejstringen kølnedes hos dem, der havde villet tage ham med magt og kåre ham til konge. De erklærede, at denne dialog i synagogen havde åbnet deres øjne. Nu var de revet ud af vildfarelsen. For dem var hans ord en direkte indrømmelse af, at han ikke var Messias, og at der ikke var nogen materielle fordele ved at slutte sig til ham. De havde med glæde taget imod hans mirakler; de higede efter at blive befriet for sygdomme og lidelser, men de havde ingen forståelse for hans selvopofrende liv. De bekymrede sig ikke om dette hemmelighedsfulde, åndelige rige, som han fortalte om. De hykleriske og de egenkærlige, som havde søgt ham, havde ikke mere brug for ham. Hvis han ikke ville vie sin kraft og indflydelse til at befri dem fra romerne, ville de ikke have noget at gøre med ham.

Jesus sagde rent ud til dem: „Der er nogle af jer, som ikke tror!" og han tilføjede: „Det var derfor, jeg sagde til jer, at ingen kan komme til mig, hvis ikke det er givet ham af Faderen." Han ville have dem til at forstå, at hvis de ikke følte sig draget til ham, så var det, fordi deres hjerter ikke var åbne for Helligåndens påvirkning. „Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en dårskab for sådan et menneske, og det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun efter Åndens målestok." Det er ved troen, at sjælen kan se Jesu herlighed. Denne herlighed er skjult, indtil troen ved Helligånden vækkes i sjælen.

Ved denne offentlige irettesættelse af deres vantro blev disse disciple stødt endnu mere bort fra Jesus. De var yderst misfornøjede og for at såre Frelseren og tilfredsstille farisæernes ondskab, vendte de ham ryggen og forlod ham med foragt. De havde truffet

deres valg — havde valgt formen uden ånd og skallen uden kerne. De forandrede aldrig siden hen denne beslutning; for de fulgte ikke længere Jesus.

„Han har sin kasteskovl i hånden, og han skal rydde sin tærskeplads og samle sin hvede i lade.“ Dette var et af de tidspunkter, hvor han foretog en udrensning. Ved sandhedens ord blev avnerne skilt fra hveden. Mange vendte Jesus ryggen, fordi de var alt for forfængelige og selvretfærdige til at tage imod kritik, for materielt indstillede til at ville leve et liv i ydmyghed. Der er stadig mange, som gør det samme. Også i dag bliver mennesker sat på prøve, ligesom disse disciple blev det i synagogen i Kapernaum. Når sandheden går op for dem, ser de, at deres liv ikke er i overensstemmelse med Guds vilje. De indser nødvendigheden af en fuldstændig forvandling; men de er ikke villige til at påtage sig denne selvfornægtende opgave. Derfor bliver de vrede, når deres synder kommer frem. De går fornærmede bort, ligesom disciplene forlod Jesus, mens de mumler: „Det er hård tale; hvem kan holde ud at høre på det?“

Ros og smiger ville lyde behageligt i deres ører; men sandheden er uvelkommen, den vil de ikke høre. Når mængden følger med, folkeskarerne mættes og triumfråbene lyder, lovpriser de højlydt; men når Guds Ånd ved sin ransagning åbenbarer synd og byder dem afstå fra den, så vender de sandheden ryggen og følger ikke Jesus mere.

Da disse utilfredse disciple vendte sig bort fra Jesus, fik en helt anden ånd dem i sin magt. De kunne ikke se noget attraktivt ved ham, som de engang havde fundet så interessant. De begyndte at lede efter hans fjender, fordi de harmonerede med deres ånd og gerning. De fejlfortolkede hans ord, forfalskede hans udtalelser og drog hans motiver i tvivl. De støttede deres sag ved at opsnappe alt, hvad der kunne bruges imod ham; og der udløstes en sådan vrede ved disse falske rygter, at hans liv var i fare.

Rygtet spredtes hurtigt, at Jesus fra Nazaret selv havde tilstået, at han ikke var Messias. Og på denne måde vendtes folkestemningen i Galilæa imod ham, ligesom den året i forvejen havde gjort det i Judæa. Stakkels Israel! De forkastede deres Frelser, fordi de længtes efter en erobrer, der ville give dem verdslig magt. De ville have det kød, som fordærves, og ikke det, som varer ved til evigt liv.

Med længsel i hjertet så Jesus dem, der havde været hans disciple, forlade ham, som var menneskenes liv og lys. Bevidstheden om, at hans medfølelse ikke blev påskønnet, hans kærlighed ikke gengældt, hans nåde ringeagtet og hans frelse forkastet, fyldte ham med usigelig sorg. Det var hændelsesforløb som disse, der voldte ham bekymringer og sorg.

„Hvem skal vi gå til?“

Uden at gøre forsøg på at hindre dem, der forlod ham, vendte Jesus sig mod de tolv og sagde: „Vil I også gå jeres vej?“

Peter svarede ved at spørge: „Herre, hvem skal vi gå til?“ Han tilføjede: „Du har det evige livs ord, og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige.“ „Hvem skal vi gå til?“ Israels lærere var slaver af formalisme. Farisæerne og saddukæerne lå konstant i strid med hinanden. At forlade Jesus ville sige at falde i hænderne på dem, der holdt strengt på former og ceremonier, og ambitiøse mænd, der søgte deres egen ære. Siden disciplene havde taget imod Kristus, havde de oplevet mere fred og glæde end i hele deres tidligere liv. Hvordan skulle de så kunne vende til dem, der havde spottet og forfulgt syndernes ven? De havde ventet så længe på Messias. Nu var han kommet, og de kunne ikke forlade ham til fordel for dem, der stræbte ham efter livet, og som havde forfulgt dem, fordi de var blevet hans disciple.

„Hvem skal vi gå til?“ Ikke bort fra Kristi lære om kærlighed og barmhjertighed, til vantroens mørke og verdens ondskab. Mens Frelseren blev svigtet af mange af dem, der havde været vidne til hans mirakler, gav Peter udtryk for disciplenes tro: „Du er Guds Hellige.“ Selve tanken om at miste dette anker for deres sjæle fyldte dem med frygt og smerte. At måtte undvære en Frelser var det samme som at drive for vind og vejr på et mørkt og stormfuldt hav.

Mange af Jesu ord og gerninger forekommer uforståelige for den begrænsede viden, men hvert eneste ord og handling havde sit bestemte formål i arbejdet for vor frelse. Hver af dem var beregnet til at frembringe sit eget resultat. Hvis vi var i stand til at forstå hans hensigter, ville alt vise sig at være betydningsfuldt, fuldkomment og i overensstemmelse med hans opgave.

Mens vi nu ikke forstår Guds handlinger og veje, kan vi skelne hans store kærlighed, der ligger til grund for hele hans handlemåde over for mennesker. Den, som lever tæt på Jesus, vil forstå meget af gudfrygtighedens mysterium. Han vil forstå den barmhjertighed, som giver irettesættelser, som prøver karakteren og bringer de inderste tanker frem i lyset.

Da Jesus forkyndte den sandhedens prøve, der gjorde, at så mange af disciplene vendte ham ryggen, vidste han, hvad følgen af hans ord ville blive; men han havde et nådigt formål med at gøre det. Han forudså, at i fristelsens stund ville hver eneste af hans elskede disciple blive hårdt prøvet. Hans dødsangst i Getsemane, forræderiet og hans korsfæstelse ville blive en stor prøvelse for dem. Hvis der ikke havde været nogen forudgående prøve, ville mange, der kun blev drevet af selviske motiver, stadig have været knyttet til dem. Når deres Herre blev dømt i domssalen; når skarerne, der havde hyldet ham som deres konge, snerrede ad ham og hånede ham; når den spottende hob råbte: „Korsfæst ham!“ , når deres jordiske ambitioner blev skuffede, så ville disse egoistiske mennesker ved at frasige sig deres troskab mod Jesus have voldt disciplene bitter og overvældende sorg oven i deres smerte og skuffelse over ødelæggelsen af deres kæreste håb. I denne mørkets time kunne eksemplet fra dem, som vendte sig fra ham, have ført andre med sig. Men Jesus fremkaldte denne krise, mens han ved sin personlige tilstedeværelse kunne styrke troen hos sine sande disciple._

Medfølende Frelser, som med fuld viden om den skæbne, der ventede ham, omsorgsfuldt jævnede vejen for sine disciple og forberedte dem på deres livs prøvelse og styrkede dem til den afgørende prøve.

KAPITEL 42 - Guds bud og traditioner

Kapitlet er bygget op over Matt 15,1-20; Mark 7,1-23.
De skriftkloge og farisæerne, som ventede at se Jesus ved påskehøjtiden, havde stillet en fælde for ham. Men Jesus, som kendte deres planer, havde holdt sig borte fra denne sammenkomst. „Farisæerne og nogle skriftkloge, som var kommet fra Jerusalem, samlede sig omkring Jesus." Da han ikke ville komme til dem, kom de til ham. En tid havde det set ud til, at Galilæas befolkning ville anerkende Jesus som Messias, og at præsternes magt i denne landsdel skulle brydes. Udsendelsen af de tolv, der indikerede udvidelsen af Kristi gerning og bragte disciplene i mere direkte konflikt med de skriftkloge, havde på ny vakt skinsyge hos lederne i Jerusalem. De spioner, som de havde sendt til Kapernaum på et tidligere tidspunkt af Jesu virksomhed, og som havde forsøgt at anklage ham for at bryde Sabbatten, var blevet bragt i forlegenhed; men rabbinerne var fast besluttede på at udføre deres forsæt. Nu blev der sendt en anden deputation ud for at overvåge hans handlinger og finde på en eller anden beskyldning imod ham.

Ligesom tidligere var grundlaget for klagen Jesu ligegyldighed over for de overleverede forskrifter, som Guds lov var behæftet med. Disse var efter sigende bestemt til at vogte lovens overholdelse, men de blev betragtet som mere hellige end loven selv. Hvis de kom i modstrid med de bud, som blev givet på Sinaj, havde rabbinernes forskrifter præferencen.

Blandt de højtideligholdelser, som blev håndhævet mest strengt, var den ceremonielle renselse. En forsømmelse af reglerne, der skulle overholdes før spisning, blev regnet for en frygtelig synd, der måtte straffes både i denne og den kommende verden; og det blev betragtet som en god gerning at dræbe synderen.

Der fandtes utallige regler med hensyn til renselse. Et menneskes levetid var næppe tilstrækkelig til at lære dem alle. For dem, der forsøgte at overholde de skriftkloges krav, var tilværelsen en lang kamp mod formel besmittelse og en endeløs række af tvætninger og renselser. Mens folket var beskæftiget med ubetydelige forskelle og overholdelse af regler, som Gud ikke havde forlangt, blev deres opmærksomhed bortledt fra de store principper i Hans lov.

Kristus og hans disciple overholdt ikke disse ceremonielle tvætninger, og spionerne gjorde denne undladelse til grundlaget for deres anklager.

De fremkom imidlertid ikke med et direkte angreb på Kristus, men gik til ham med kritik af hans disciple. I folkeskarens påhør sagde de: „Hvorfor overtræder dine disciple de gamles overlevering? De vasker ikke deres hænder, før de spiser."

Når som helst sandhedens budskab ved en særlig kraft finder vej til mennesker, sætter Satan gang i sine hjælpere for at starte en strid om et eller andet underordnet spørgsmål. Således søger han at bortlede opmærksomheden fra, hvad det egentlig drejer sig om. Hver

gang et godt arbejde er påbegyndt, står smålige kritikere parat til at begynde en strid om skik og brug eller tekniske enkeltheder for at aflede tankerne fra kendsgerningerne. Når det viser sig, at Gud vil til at arbejde på en særlig måde for sit folk, så lad dem ikke blive lokket ind i en strid, som kun vil medføre ødelæggelse af mennesker. De vigtigste spørgsmål for os er: Tror jeg med en frelsende tro på Guds Søn? Lever jeg mit liv i overensstemmelse med Guds lov? „Den, der tror på Sønnen, har evigt liv; den, der er ulydig mod Sønnen, skal ikke se livet." „Og deraf kan vi vide, at vi kender ham: hvis vi holder hans bud."

Til angreb på ubibelske traditioner

Jesus gjorde ikke noget forsøg på at forsvare hverken sig selv eller sine disciple. Han kom ikke med nogen hentydning til beskyldningerne imod sig, men gav sig til at påvise den ånd, som drev disse pedantiske forsvarere af menneskelige ritualer. Han gav dem et eksempel på, hvad de altid gjorde, og hvad de netop havde gjort, lige før de kom for at søge efter ham. Han sagde: „Hvor kønt! I forkaster Guds bud for at indføre jeres egen overlevering. Moses har jo sagt: 'Ær din far og din mor!' og: 'Den, der forbander sin far eller sin mor, skal lide døden.' Men I siger: Hvis et menneske siger til sin far eller sin mor: Det, du skulle have haft som hjælp af mig, skal være korban — det vil sige tempelgave — så tillader I ikke længere, at han gør noget for sin far eller sin mor." De tilsidesatte det femte bud, som om det ikke havde nogen betydning; men de var meget nøjeregnende med at rette sig efter de ældstes overleveringer. De lærte folket, at overdragelse af deres ejendom til templet var en pligt, der var mere hellig end selv det at hjælpe sine forældre, og at det var helligbrøde at tildele sin far eller mor noget som helst af det, der var blevet helliget på denne måde, uanset hvor meget de end trængte til det. En søn, som ikke var pligtopfyldende, behøvede blot at udtale ordet „korban" over sin ejendom og på den måde vie den til Gud. Han kunne derefter benytte den til eget brug hele sin levetid, og efter hans død ville den blive overdraget til tempeltjenesten. Således stod det ham frit både i livet og i døden at vanære og bedrage sine forældre under dække af hyklerisk hengivenhed over for Gud.

Aldrig — hverken i ord eller handling — lempede Jesus menneskers forpligtelse til at bringe gaver og ofre til Gud. Det var Kristus, som gav alle retningslinjer i loven med hensyn til tiende og offergaver. Da han var på jorden, roste han den fattige enke, som lagde alt, hvad hun ejede, i tempelblokken. Men præsternes og de skriftkloges tilsyneladende nidkærhed over for Gud var et hykleri, som skulle dække over deres trang til selvforherligelse. Folket blev bedraget af dem. De bar tunge byrder, som Gud ikke havde pålagt dem. Selv Kristi disciple var ikke helt frigjort fra det åg, som var blevet lagt på dem, ved nedarvet fordom og rabbinsk autoritet. Ved at afsløre rabbinernes sande jeg søgte Jesus nu at befri de mennesker fra traditionsåget, som virkeligt ønskede at tjene Gud. „Hyklere!" sagde han, idet han henvendte sig til de listige spioner, „Esajas profeterede rigtigt om jer, da han sagde: 'Dette folk ærer mig med læberne, men deres hjerte er langt borte fra mig, forgæves dyrker de mig, for det, de lærer, er menneskebud.'" Kristi ord var en anklage mod hele det farisæiske system. Han erklærede, at ved at vægte deres krav tungere end de guddommelige forskrifter, placerede de skriftkloge sig selv højere end Gud.

Udsendingene fra Jerusalem blev rasende. De kunne ikke beskylde Kristus for at gøre vold på den lov, der blev givet på Sinaj, for han forsvarede den mod deres overleveringer. Lovens store forskrifter, som han forkyndte, stod i slående kontrast til de smålige regler, som mennesker havde opfundet.

For folkeskaren — og senere mere udførligt for sine disciple — forklarede Jesus, at besmittelse ikke kommer udefra, men indefra. Renhed og urenhed er noget, der angår sindet. Det er de onde gerninger, de onde ord, de onde tanker, overtrædelsen af Guds bud og ikke undladelse af ydre, menneskeskabte ceremonier, som gør et menneske urent.

Disciplene lagde mærke til spionernes raseri, da deres falske lære blev afsløret. De så de vrede blikke og hørte den lavmælte mumlen, der udtrykte misfornøjelse og hævntørst. Uden at tænke på, hvor ofte Kristus havde givet dem beviser på, at han læste i hjerterne som i en åben bog, fortalte de ham, hvordan hans ord havde virket. I håb om, at han ville forsone sig med de vrede embedsmænd, sagde de til Jesus: „Ved du, at farisæerne tog anstød af at høre den tale?“

Han svarede: „Enhver plante, som min himmelske fader ikke har plantet, skal rykkes op med rode.“ De skikke og overleveringer, som de skriftkloge værdsatte så højt, var af denne verden og stammede ikke fra Himmelen. Hvor stor magt de end havde over folket, så kunne de ikke bestå Guds prøve. Enhver menneskelig opfindelse, som er blevet sat i stedet for Guds bud, vil blive regnet for værdiløs på den dag, hvor „Gud kræver dig til regnskab for enhver handling, alt det skjulte, godt eller ondt.“

Sker også i vor tid

Anvendelsen af menneskers forskrifter som erstatning for Guds bud er stadig ikke ophørt. Endog blandt kristne findes der regler og skikke, som ikke har noget bedre grundlag end fædrenes overleveringer. Sådanne foranstaltninger, som alene hviler på menneskelig autoritet, har fortrængt de guddommeligt fastsatte. Mennesker klamrer sig til deres traditioner, sætter deres skikke højt og nærer had mod dem, der forsøger at vise, at de begår fejl. Når vi i vore dage bliver bedt om at henlede opmærksomheden på Guds bud og troen på Kristus, ser vi det samme fjendskab, som blev tilkendegivet på Kristi tid. Om den rest af Guds folk, der er , står der skrevet: „Og dragen rasede mod kvinden og gik hen for at føre krig mod hendes øvrige børn, som holder fast ved Guds bud og ved Jesu vidnesbyrd.“

Men „Enhver plante, som min himmelske fader ikke har plantet, skal rykkes op med rode.“ I stedet for de såkaldte kirkefædres autoritet, befaler Gud os at tage imod ordet fra den evige Far, Himmelens og jordens Herre. Kun her er sandheden ikke blandet med vildfarelser. David sagde: „Jeg har mere indsigt end alle mine lærere, for jeg har dine formaninger i tankerne. Jeg har mere forstand end de gamle, for jeg overholder dine forordninger.“ Lad alle, som accepterer menneskelig autoritet, kirkens skikke eller forfædrenes traditioner, være opmærksomme på advarslen, der bringes i Kristi ord: „Forgæves dyrker de mig, for det, de lærer, er menneskebud.“

KAPITEL 43 - Skrankerne nedbrydes

Kapitlet er bygget op over Matt 15,21-28; Mark 7,24-36.
Efter mødet med farisæerne tog Jesus bort fra Kapernaum og begav sig tværs over Galilæa til højlandet ved Fønikiens grænser. Når han så mod vest, kunne han på sletten nedenfor se de ældgamle byer Tyrus og Sidon med deres hedenske templer, deres pragtfulde paladser og markedspladser og havnene, som vrimlede med skibe. Bag dem lå Middelhavets blå flade, over hvilken evangeliets sendebud skulle bringe det glade budskab til de store byer i verdens største rige. Men endnu var tiden ikke kommet. Det arbejde, som nu lå foran ham, var at forberede disciplene til deres tjeneste. Ved at tage til denne egn håbede han på at få mulighed for at trække sig lidt , hvad der ikke var lykkedes ham ved Betsajda. Dog var dette ikke hans eneste hensigt med denne rejse.

En kvinde beder om hjælp
„Og se, en kana'anæisk kvinde kom fra den samme egn og råbte: Forbarm dig over mig, Herre, Davids søn! Min datter plages slemt af en démon." Befolkningen i dette område tilhørte den gamle kana'anæiske folkestamme. De var afgudsdyrkere, og de var hadet og foragtet af jøderne. Det var en kvinde af denne slags, der nu kom til Jesus. Hun var hedning, og derfor var hun udelukket fra de rettigheder, som jøderne daglig nød godt af. Der var mange jøder, som boede blandt fønikerne, og rygtet om Kristi gerning var nået helt op til dette område. Nogle blandt folket havde lyttet til hans ord og havde været vidne til hans undergerninger. Denne kvinde havde hørt tale om profeten, om hvem man sagde, at han helbredte alle slags sygdomme. Da hun hørte om hans kraft, vågnede håbet i hendes sjæl. Opfyldt af moderkærlighed besluttede hun at fortælle ham om sin datters tilfælde. Det var hendes faste beslutning at komme til Jesus med sin sorg. Han måtte helbrede hendes barn. Hun havde søgt hjælp hos de hedenske guder, men til ingen nytte. Og til tider følte hun sig fristet til at tænke: Hvad kan denne jødiske lærer gøre for mig? Men hun havde hørt dette rygte: Han helbreder alle slags sygdomme, hvad enten det er rige eller fattige, der kommer til ham. Hun besluttede ikke at slippe sit eneste håb.

Kristus vidste alt om denne kvinde. Han vidste, at hun længtes efter at træffe ham, og han sørgede for at møde hende. Ved at hjælpe hende i hendes nød kunne han give en levende fremstilling af det, som han havde til hensigt at undervise om. Derfor havde han ført sine disciple til denne egn. Han ville have, at de skulle se, hvilken uvidenhed der herskede i byer og landsbyer lige op ad Israels land. Det folk, som havde fået enhver mulighed for forståelse af sandheden, var uden kendskab til den nød, der var omkring dem. Der blev intet gjort for at hjælpe disse mennesker ud af deres åndelige mørke. Den skillevæg, som det jødiske hovmod havde rejst, udelukkede selv disciplene fra at føle deltagelse med den hedenske verden. Men disse skranker skulle nedbrydes.

Jesus udfordrer hendes tro
Kristus svarede ikke umiddelbart på kvindens bøn. Han modtog denne repræsentant for et foragtet folk, som jøderne ville have gjort det. Hermed tilsigtede han, at hans disciple skulle

få et indtryk af den kolde og hjerteløse holdning, som jøderne plejede at indtage i en sådan sag, sådan som han tilkendegav det ved sin modtagelse af kvinden, samt den medmenneskelige holdning han ville have dem til at indtage, og som fremgik af, at han efterfølgende opfyldte hendes bøn.

Men skønt Jesus ikke svarede, mistede kvinden ikke troen. Da han gik videre, som om han ikke hørte hende, fulgte hun efter ham og vedblev at bønfalde ham. Irriterede over hendes plageri bad disciplene Jesus om at sende hende bort. De så, at deres Mester behandlede hende med ligegyldighed, og derfor antog de, at han syntes godt om jødernes fordomme mod kana'anæerne. Men det var til en medfølende Frelser, kvinden henvendte sin bøn, og som svar på disciplenes opfordring sagde Jesus: „Jeg er ikke sendt til andre end til de fortabte får af Israels hus." Skønt dette svar syntes at stemme overens med jødernes fordom, rummede det en irettesættelse til disciplene, som de siden hen forstod, fordi den mindede dem om det, som han så ofte havde sagt til dem, at han var kommet til verden for at frelse alle dem, der ville tage imod ham.

Med forøget styrke fremførte kvinden nu sin bøn, kastede sig ned for Kristi fødder og råbte: „Herre, hjælp mig!" Jesus tilbageviste tilsyneladende stadig hendes tryglen og svarede i overensstemmelse med jødernes fordom: „Det er ikke rigtigt at tage børnenes brød og give det til de små hunde." Dette var i virkeligheden en tilkendegivelse af, at det ikke var retfærdigt at ødsle de velsignelser, der tilkom Guds udvalgte folk, på fremmede og sådanne, som ikke tilhørte Israel. Dette svar ville helt have taget modet fra en mindre alvorligt troende. Men kvinden så, at hendes mulighed var kommet. Bag Jesu tilsyneladende afslag så hun en medfølelse, som han ikke kunne skjule. Hun svarede: „Jo, Herre, for de små hunde æder da af de smuler, som falder fra deres herres bord." Selvom husets børn spiser ved deres fars bord, så lader man dog heller ikke hundene sulte. De har til de smuler, der falder fra det rigt forsynede bord. Skønt der var givet Israel så mange velsignelser, var der så ikke alligevel en velsignelse til hende? Hun blev betragtet som en hund, og havde hun så ikke også en hunds krav på at få en krumme af hans gaver?

Jesus havde lige forladt sit arbejdsområde, fordi de skriftkloge og farisæerne stræbte ham efter livet. De murrede og beklagede sig. De afslørede både vantro og bitterhed og afviste den frelse, der blev tilbudt dem så frit. Her møder Kristus et menneske, som tilhører et uheldigt og ringeagtet folk, som ikke har været begunstiget med Guds lys. Alligevel lader hun sig straks påvirke af Kristi guddommelige indflydelse og har ubetinget tro på hans kraft til at yde hende den tjeneste, hun beder om. Hun beder om krummerne, der falder fra Herrens bord. Hvis hun må få de samme rettigheder som en hund, så er hun villig til at lade sig betragte som en hund. Hun har ingen religiøs eller national stolthed eller fordom, der kan påvirke hende, og hun anerkender umiddelbart Jesus som Frelseren og som den, der kan udrette alt det, hun beder ham om.

Frelseren er tilfreds. Han har prøvet hendes tro på ham. Ved sin handlemåde over for hende har han vist, at hun, der af Israel er blevet betragtet som et udskud, ikke mere er en

fremmed, men er medlem af Guds husstand. Som et barn har hun til at få del i Faderens gaver. Nu opfylder Kristus hendes bøn og afslutter sin belæring til disciplene. Han vender sig mod hende med et blik, der udtrykker medlidenhed og kærlighed og siger: „Kvinde, din tro er stor. Det skal ske dig, som du vil." Og fra det øjeblik var hendes datter helbredt. Dæmonen plagede hende ikke mere. Kvinden gik bort, vedkendte sig sin Frelser og var lykkelig over, at hendes bøn var blevet opfyldt.

Dette var det eneste mirakel, som Jesus udførte på denne rejse. Det var for at udføre denne handling, at han drog til Tyrus' og Zidons grænser. Han ville hjælpe denne hårdt ramte kvinde, og samtidig ved sin barmhjertighedsgerning mod et medlem af det foragtede folk efterlade et eksempel til gavn for sine disciple, når han ikke mere skulle være sammen med dem. Han ønskede at lede dem bort fra deres jødiske, afvisende holdning til at interessere sig for at arbejde for andre end deres eget folk.

Også hedningerne har del i Guds gave

Jesus længtes efter at afsløre de dybe mysterier i sandheden, som gennem menneskealdre havde været skjult, om at hedningerne skulle være jødernes medarvinger og „har medandel i forjættelsen i Kristus Jesus i kraft af" evangeliet. Disciplene var længe om at lære denne sandhed, og deres guddommelige lærer gav dem den ene lektion efter den anden. Ved at belønne officerens tro i Kapernaum og ved at prædike evangeliet for Sykars beboere havde han allerede givet dem beviser for, at han ikke delte jødernes intolerance. Men samaritanerne vidste noget om Gud, og officeren havde vist venlighed mod Israel. Nu bragte Jesus disciplene i forbindelse med en hedning, som efter deres mening ikke havde mere til gunstbevisning fra ham end andre af hendes folk. Han ville give dem et eksempel på, hvordan man burde behandle sådant et menneske. Disciplene syntes, at han uddelte sine nådegaver alt for gavmildt. Han ville vise dem, at hans kærlighed ikke var begrænset af race eller nation.

Da Jesus sagde: „Jeg er ikke sendt til andre end til de fortabte får af Israels hus," var det sandhed, han udtalte, og ved at hjælpe den kana'anæiske kvinde udførte han sit hverv. Denne kvinde var et af de fortabte får, som Israel burde have reddet. Det var den gerning, de var udvalgt til, den gerning de havde forsømt, som Kristus udførte.

Denne handling gav disciplene en mere klar forståelse af den gerning, som ventede dem blandt hedningerne. De så et vidtstrakt arbejdsområde uden for deres land. De så mennesker belastet af sorger, som var ukendte for disse højere privilegerede. Blandt dem, som de var blevet oplært til at ringeagte, var der mennesker, som længtes efter hjælp fra den mægtige helbreder, og som hungrede efter det sandhedens lys, der var blevet givet så rigeligt til jøderne.

Senere, da jøderne endnu mere hårdnakket vendte sig fra disciplene, fordi de erklærede Jesus for at være verdens Frelser, og da skillevæggen mellem jøder og hedninger blev nedbrudt ved Kristi død, havde dette eksempel og andre tilsvarende, som indikerede en

forkyndelse af evangeliet uden begrænsning af skikke eller nationalitet, en stærk indflydelse på Kristi repræsentanter som vejledning i deres arbejde.

Frelserens besøg i Fønikien og miraklet, han der udførte, havde et langt bredere perspektiv. Denne gerning udførtes ikke kun for den ramte kvindes skyld eller for disciplene og dem, som de arbejdede iblandt, men også „for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds søn, og for at I, når I tror, skal have liv i hans navn." De samme kræfter, som forhindrede mennesker i at nå Kristus for to tusind år siden, er virksomme i dag. Den ånd, som opbyggede skillevæggen mellem jøder og hedninger, er stadig aktiv. Stolthed og fordom har bygget stærke skillevægge mellem mennesker. Kristus og hans opgave er blevet udlagt forkert, og mange føler, at de praktisk talt er udelukket fra evangeliets tjeneste. Men de skal ikke føle, at de er lukket ude fra Kristus. Hverken mennesker eller Satan kan rejse skranker, som troen ikke kan trænge igennem.

Den fønikiske kvinde kastede sig i tro mod de skranker, der havde tårnet sig op mellem jøder og hedninger. På trods af modløshed, uden hensyntagen til holdninger, som kunne have fået hende til at tvivle, stolede hun på Frelserens kærlighed. Det er således, Kristus ønsker, at vi skal stole på ham. Frelsens velsignelse gælder for hvert eneste menneske. Kun et menneskes eget valg kan hindre det i at få del i Kristi løfter ved evangeliet.

Gud hader social rangordning. Den slags ignorer han totalt. I hans øjne er alle mennesker lige meget værd. „Af ét menneske har han skabt alle folk og ladet dem bosætte sig overalt på jorden og fastsat bestemte tider og grænser for, hvor de skal bo — for at de skulle søge Gud, om de kunne famle sig frem og finde ham, som dog ikke er langt borte fra en eneste af os." Uden skelnen til alder, rang, nationalitet eller religiøse privilegier er alle indbudt til at komme til ham og leve. „Her kommer det ikke an på at være jøde eller græker, på at være træl eller fri." „'Ingen, som tror på ham, skal blive til skamme.' Der er ingen forskel." „Rig og fattig kan mødes, Herren er begges skaber." „Alle har den samme Herre, rig nok for alle, som påkalder ham, for 'enhver, som påkalder Herrens navn, skal frelses.'"

KAPITEL 44 - Det sande tegn

Kapitlet er bygget op over Matt 15,29-39; 16,1-12; Mark 7,31-37; 8,1-21. „Jesus drog igen bort fra egnen ved Tyrus og kom over Sidon til Galilæas Sø midt igennem Dekapolis.“

Det var i landsdelen Dekapolis, de besatte i Gadarenernes egn var blevet helbredt. Her havde befolkningen — opskræmte over tilintetgørelsen af svinene — tvunget Jesus til at drage bort fra dem. Men de havde lyttet til de budbringere, han havde efterladt der, og der var opstået et ønske om at se ham. Da han nu atter kom til den egn, samledes en skare om ham, og man bragte en døv, stammende mand til ham. Jesus helbredte ikke manden, som han plejede ved bare at sige et ord. Han førte ham bort fra mængden, stak sine fingre i hans ører og rørte ved hans tunge. Idet han så op mod Himmelen, sukkede han ved tanken om de ører, som ikke ville være åbne for sandheden, og de tunger, som havde nægtet at anerkende Frelseren. Ved ordene: „Luk dig op!“fik manden atter talens brug, og uden at bryde sig om befalingen om ikke at fortælle det til nogen, fortalte han vidt og bredt historien om sin helbredelse.

Jesus gik op på et bjerg, og der flokkedes mængden om ham medbringende deres syge og lamme, som de lagde ved hans fødder. Han helbredte dem alle, og skønt folket var hedninger, priste de Israels Gud. I tre dage vedblev de med at stimle sammen om Frelseren; de sov om natten under åben himmel og pressede om dagen på for at høre Kristi ord og for at se hans gerninger. Da de tre dage var gået, havde de ikke mere mad. Jesus ville ikke sende dem sultne bort, og han kaldte sine disciple til sig, for at de skulle give dem mad. Atter blev disciplenes vantro afsløret. De havde ved Betsajda set, hvordan deres lille forråd ved Kristi velsignelse havde været tilstrækkeligt til at mætte de mange mennesker. Alligevel kom de ikke frem med alt, hvad de havde i tillid til hans magt til at mangedoble det til de sultne skarer. Desuden var det jøder, han havde bespist ved Betsajda; her drejede det sig om fremmede og hedninger. De jødiske fordomme var stadig stærke hos disciplene, og de svarede Jesus: „Hvorfra skal nogen få brød til at mætte dem her i ødemarken?“ Men de adlød hans ord og bragte ham, hvad de havde — syv brød og to fisk. Skaren blev mættet, og syv store kurve med levninger blev tilovers. Således blev fire tusinde mænd foruden kvinder og børn mættede, og Jesus sendte dem bort, glade og taknemmelige.

Derefter tog han sammen med sine disciple en båd over søen til Magadan ved den sydlige ende af Genezaretsletten. I egnene ved Tyrus og Sidon var han blevet glad og opmuntret på grund af den tillid, den kana'anæiske kvinde havde vist. Det hedenske folk i Dekapolis havde modtaget ham med glæde. Men nu, hvor han en gang mere landede i Galilæa, hvor hans kraft havde åbenbaret sig allerstærkest, hvor de fleste af hans barmhjertighedsgerninger var sket, og hvor han havde udbredt sin lære, blev han mødt med hånlig vantro.

Farisæerne og saddukæerne kræver tegn

Udsendinge fra farisæerne havde fået følgeskab af repræsentanter for de rige og fornemme saddukæere, præsternes parti, nationens skeptikere og aristokrati. Der havde hersket bittert fjendskab mellem disse to partier. Saddukæerne bejlede til regeringsmagtens velvilje for at kunne opretholde deres egen stilling og autoritet. Farisæerne derimod nærede det samme had mod romerne som folket og længtes efter det øjeblik, hvor de kunne frigøre sig for erobrernes åg. Men nu sluttede farisæerne og saddukæerne sig sammen mod Kristus. Krage søger mage, og det onde vil overalt og til enhver tid slutte sig sammen med ondt for at ødelægge det gode.

Nu kom farisæerne og saddukæerne til Kristus og bad om et tegn fra Himmelen. Da Israel på Josvas' tid drog ud for at kæmpe mod kana'anæerne ved Bet-Horon, stod solen stille på deres førers bud, indtil sejren var vundet; og mange lignende undere var sket i folkets historie. Nu krævede de et sådant tegn af Jesus. Men det var ikke den slags tegn, jøderne havde brug for. Intet rent ydre bevis ville være dem til nogen nytte. Det, de trængte til, var ikke forstandsmæssig oplysning, men åndelig fornyelse.

Jonas tegnet

„I hyklere", sagde Jesus, „himlens udseende forstår I at tyde," — de kunne forudsige vejret ved at betragte himmelen — „men tidernes tegn kan I ikke tyde." Kristi egne ord sagt med Helligåndens kraft, der overbeviste dem om synd, var det tegn, som Gud havde givet til deres frelse. Og der var blevet givet direkte tegn fra Himmelen for at bevidne Kristi mission. Englenes sang for hyrderne, stjernen, som ledte de vise mænd, duen og stemmen fra Himmelen ved hans dåb var alt sammen vidnesbyrd om ham.

„Så sukkede han dybt i sin ånd og sagde: 'Hvorfor kræver denne slægt et tegn'?" „Den skal ikke få andet tegn end Jonastegnet." Jonas var tre dage og tre nætter i havdyrets bug, og Kristus skulle være lige så længe „i jordens skød." Og ligesom Jonas' prædiken for ninevitterne var et tegn, sådan var Kristi prædiken et tegn for hans slægtled. Men hvor var der stor forskel på, hvordan de modtog ordet! Indbyggerne i den store, hedenske by skælvede, da de hørte de advarende ord fra Gud. Konger og stormænd ydmygede sig, høj og lav råbte sammen til Himmelens Gud, og han skænkede dem barmhjertighed. „Mænd fra Nineve skal opstå ved dommen sammen med denne slægt," havde Kristus sagt, „og fordømme den, for de omvendte sig ved Jonas' prædiken, og se, her er mere end Jonas."

Hvert mirakel, som Kristus udførte, var et tegn på hans guddommelighed. Han gjorde netop de gerninger, der var blevet forudsagt om Messias, men for farisæerne var disse gerninger direkte anstødelige. Jødefolkets ledere betragtede menneskelige lidelser med hjerteløs ligegyldighed. I mange tilfælde havde deres egoisme og tyranni været skyld i de lidelser, som Kristus lindrede. Derfor opfattede de hans mirakler som en bebrejdelse mod sig.

Det, som fik jøderne til at forkaste Frelserens gerning, var det største bevis på hans guddommelighed. Det mest betydningsfulde ved hans mirakler er den kendsgerning, at de var til velsignelse for menneskeheden. Det største bevis på, at han kom fra Gud, er, at han åbenbarede Guds karakter. Han gjorde Guds gerninger og talte Guds ord. Et sådant liv er det største af alle mirakler. Når sandhedens budskab præsenteres i vore dage, er der mange, der ligesom jøderne råber: Giv os et tegn! Vis os et mirakel! Jesus udførte ingen mirakler på farisæernes opfordring. Han udførte intet mirakel i ørkenen som svar på Satans fristelser. Han giver os ikke magt til at retfærdiggøre os selv eller til at tilfredsstille krav fra vantro og hovmod. Men evangeliet er ikke uden tegn på sin guddommelige oprindelse. Er det ikke et mirakel, at vi kan frigøre os fra Satans trældom? Fjendskab mod Satan er ikke naturligt for menneskehjertet; det er indpodet ved Guds nåde. Når et menneske, som har været behersket af en genstridig, lunefuld vilje, bliver frigjort og helhjertet overgiver sig til Guds himmelske kræfter, så er der sket et mirakel. Det samme er tilfældet, når et menneske, der har svævet i store vildfarelser, kommer til at forstå sandhedens moral. Hver eneste gang en sjæl bliver omvendt og lærer at elske Gud og holde hans bud, opfyldes Guds løfte: „Jeg giver jer et nyt hjerte og en ny ånd i jeres indre.“ Forandringen i menneskehjerter, forvandlingen af menneskers karakter er et mirakel, som åbenbarer en evig Frelser, der arbejder for at redde sjæle. Et liv, som er i overensstemmelse med Kristus, er et stort mirakel. Ved forkyndelsen af Guds ord er tegnet, som skal vise sig nu og altid, tilstedeværelsen af Helligånden, som gør ordet til en genfødende kraft for dem, der hører. Dette er Guds vidnesbyrd over for verden om hans Søns guddommelige mission.

De, der ønskede et tegn fra Jesus, havde i den grad forhærdet deres hjerter i vantro, at de ikke opdagede ligheden med Gud i hans karakter. De ville ikke se, at hans gerning var en opfyldelse af Skrifterne. I lignelsen om den rige mand og Lazarus sagde Jesus til farisæerne: „Hvis de ikke hører Mores og profeterne, vil de heller ikke lade sig overbevise, selv om en står op fra de døde.“ Intet tegn, der kunne gives i Himmelen eller på jorden, ville kunne gavne dem.

Den farlige surdej

Jesus „sukkede .. dybt i sin ånd“, vendte sig væk fra denne gruppe smålige kritikere og gik igen i båden sammen med sine disciple. I sørgmodig tavshed krydsede de igen søen. De vendte imidlertid ikke til det sted, de havde forladt, men satte kursen mod Betsajda i nærheden af det sted, hvor de fem tusinde var blevet bespist. Da de var nået over til den anden side, sagde Jesus: „Se til, at I tager jer i agt for farisæernes og saddukæernes surdej.“ Jøderne havde fra Moses' tid været vant til at fjerne al surdej fra deres hjem i påsketiden, og derfor havde de lært at betragte den som et billede på synd. Alligevel misforstod disciplene Jesus. Ved den pludselige afrejse fra Magadan havde de glemt at tage brød med, og de havde nu kun et eneste brød. De mente, at det var dette Kristus hentydede til, og at han advarede dem mod at købe brød af en farisæer eller en saddukæer. Deres mangel på tro og åndelig indsigt havde ofte forledt dem til lignende misforståelser af hans ord. Nu irettesatte Jesus dem for at tro, at han som havde mættet tusinder med nogle få fisk og bygbrød, med denne højtidelige advarsel kun havde hentydet til timelig føde. Der var

fare for, at farisæernes og saddukæernes snedige ræsonnementer kunne smitte disciplene med vantro og få dem til at undervurdere Jesu gerninger.

Disciplene var tilbøjelige til at mene, at deres Mester burde have imødekommet kravet om et tegn fra Himmelen. De troede, at han sagtens kunne gøre det, og at et sådant tegn ville bringe hans fjender til tavshed. De opfattede ikke, hvor hykleriske disse smålige kritikere var.

Måneder herefter, „da folk havde samlet sig i tusindtal, så de var ved at træde hinanden ned," gentog Jesus den samme belæring. Han sagde, „først til sine disciple: 'Tag jer i agt for farisæernes surdej, deres hykleri.'"

Når surdejen kommer i melet, arbejder den umærkeligt og forandrer hele dejen efter sin egen natur. Sådan vil hykleriet, hvis det får lov til at bo i hjertet, gennemsyre karakteren og livet. Et slående eksempel på farisæernes hykleri havde Kristus allerede irettesat ved at fordømme brugen af „korban", hvorved undladelse af sønlige pligter skjulte sig under påskud af gavmildhed over for templet. De skriftkloge og farisæerne indførte bedrageriske principper. De skjulte deres læresætningers virkelige hensigt og benyttede enhver lejlighed til snedigt at indpode dem i deres tilhøreres sind. Når disse falske principper først var blevet godkendt, virkede de ligesom surdejen i melet og gennemsyrede og forvandlede karakteren. Det var denne bevidst vildledende lærdom, som gjorde det så vanskeligt for folket at tage imod Jesu ord.

De samme kræfter arbejder i dag gennem dem, der forsøger at udlægge Guds lov på en sådan måde, at den kommer til at passe sammen med deres skikke. Denne slags mennesker angriber ikke åbenlyst loven, men de fremkommer med teorier, som undergraver dens principper. De forklarer den sådan for at ødelægge dens kraft.

Farisæernes hykleri var et produkt af egoisme. Forherligelse af sig selv var målet med deres liv. Det var dette, som fik dem til at forvanske og bruge Skrifterne forkert, og som gjorde dem blinde for meningen med Kristi mission. Dette spidsfindige onde var selv disciplene i fare for at komme til at dyrke. De, som hævdede at følge Jesus, men som ikke havde forladt alt for at blive hans disciple, blev i høj grad påvirket af farisæernes argumenter. De vaklede ofte mellem tro og vantro, og opfattede ikke de skatte af visdom, der skjulte sig i Kristus. Selv disciplene var, skønt de udadtil havde forladt alt for Jesu skyld, ikke i deres hjerte holdt op med at ønske storhed for sig selv. Det var denne ånd, som udløste striden om, hvem af dem der skulle være den største. Dette var, hvad der stod imellem dem og Kristus, og som gjorde, at de havde en så dårlig forståelse af hans selvopofrende gerning og var så længe om at begribe frelsens mysterium. Ligesom surdejen vil forårsage fordærvelse og forfald, hvis den får lov at fuldende sit værk, vil den egoistiske ånd, hvis den bliver næret, forårsage forurening og ødelæggelse af sjælen.

I dag, som i gamle dage, findes der alt for meget af denne spidsfindige, vildledende synd blandt Herrens disciple! Hvor ofte ødelægges vor tjeneste for Kristus og vort fællesskab med hinanden ikke af det hemmelige ønske om at hævde sig selv! Hvor er vi hurtige til at rose os selv og længes efter menneskers bifald! Det er selvglæden og ønsket om en lettere vej end den, Gud har anvist os, som får os til at erstatte de guddommelige forskrifter med menneskelige teorier og traditioner. Disse advarende ord blev sagt til Jesu egne disciple: „Tag jer i agt for farisæernes surdej.“7

Kristi religion er oprigtighed i sig selv. Iver for Guds ære er motivet, som er indpodet af Helligånden, og kun Åndens virkningsfulde gerning kan indpode dette motiv. Kun Guds kraft kan udrydde egoisme og hykleri. Denne forvandling er tegnet på hans gerning. Når den tro, vi får, tilintetgør egoisme og hykleri, når den fører os til at søge Guds ære og ikke vor egen, så ved vi, at den er ægte. „Fader, herliggør dit navn!“ var grundtonen i Kristi liv, og hvis vi følger Ham, vil det blive grundtonen i vort liv. Han befaler os at „leve sådan, som han levede.“ „Og deraf kan vi vide, at vi kender ham: hvis vi holder hans bud.“

KAPITEL 45 - I korsets skygge

Kapitlet er bygget op over Matt 16,13-28 ; Mark 8,27-38; Luk 9,18-27. Kristi gerning på jorden nærmede sig hastigt sin afslutning. Livagtigt skitseret så han foran sig de begivenheder, som hans vej førte hen til. Allerede før han påtog sig menneskeskikkelse, så han hele udstrækningen af den vej, han måtte gå for at redde, hvad der var tabt. Hver smerte, der sårede hans hjerte, hver forhånelse, han blev udsat for, hvert afsavn, han måtte lide, stod klart for hans blik, før han lagde kronen og kongekåben fra sig og steg ned fra sin trone for at give sin guddommelighed menneskeskikkelse. Vejen fra krybben til Golgata lå udbredt for hans øjne. Han kendte den smerte, han måtte lide. Han vidste det alt sammen, og dog sagde han: „Se, jeg er kommet — i bogrullen er der skrevet om mig — jeg ønsker at gøre din vilje, Gud, din lov er i mit indre.“

Han havde altid resultatet af sin mission for øje. Hans liv på jorden, så fyldt med slid og selvopofrelse, så lysere ud ved udsigten til, at al hans møje ikke ville være forgæves. Ved at give sit liv for menneskers liv ville han vinde verden til loyalitet mod Gud. Skønt bloddåben først skulle modtages, skønt verdens synder skulle tynge hans uskyldige sjæl, skønt skyggen af en usigelig kval hvilede over ham, valgte han alligevel at udholde korsets smerte og ringeagtede skammen.

De begivenheder, som lå foran ham, havde hidtil været skjult for de ledsagere, han havde udvalgt til sin tjeneste; men tiden nærmede sig, da de måtte være vidne til hans lidelse. De måtte se Ham, som de havde elsket og stolet på, overgivet i sine fjenders hænder og ophængt på Golgatas kors. Snart måtte han lade dem møde verden ansigt til ansigt uden trøsten ved hans synlige tilstedeværelse. Han vidste, hvordan bittert had og vantro ville forfølge dem, og han ønskede at forberede dem på deres prøvelser.

Jesus og hans disciple var nu kommet til en af byerne i nærheden af Cæsarea Filippi. De var uden for Galilæas grænser i en egn, hvor afgudsdyrkelse var almindelig. Her var disciplene borte fra jødedommens overvågende indflydelse og bragt i nærmere kontakt med den hedenske gudsdyrkelse. De var omgivet af de overtroiske forestillinger, som eksisterede i alle dele af verden. Jesus ønskede, at synet af dette skulle få dem til at føle deres ansvar over for hedningerne. Mens han opholdt sig i denne egn, bestræbte han sig på at afstå fra at undervise folket for helt at hellige sig sine disciple.

Han ville nu fortælle dem om den lidelse, der ventede ham. Men først gik han alene bort og bad om, at deres hjerter måtte være parate til at tage imod hans ord. Da han atter sluttede sig til dem, fortalte han dem ikke straks, hvad det var, han ønskede at meddele dem. Før han gjorde dette, gav han dem lejlighed til at bekende deres tro på ham, så de kunne blive styrket til den forestående prøve. Han spurgte dem: „Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?“

Disciplene måtte med sorg erkende, at Israel ikke ville anerkende ham som deres Messias. Nogle havde dog ved synet af hans mirakler erklæret ham for at være Davids søn. Menneskemængden, han havde mættet ved Betsajda, havde ønsket at kåre ham til Israels konge. Mange var rede til at regne ham for en profet, men de troede ikke på, at han var Messias.

Peters bekendelse

Jesus stillede nu sit næste spørgsmål, der angik disciplene selv: „Men I, hvem siger I, at jeg er?“ Peter svarede: „Du er Kristus, den levende Guds søn.“

Peter havde lige fra begyndelsen troet, at Jesus var Messias. Mange andre, der havde ladet sig overbevise ved Johannes Døbers prædiken og havde taget imod Kristus, var begyndt at tvivle på Johannes' udsendelse, da han blev fængslet og henrettet, og nu tvivlede de på, om Jesus var den Messias, som de så længe havde ventet. Mange af de disciple, som havde næret et brændende håb om, at Jesus ville indtage sin plads på Davids trone, forlod ham, da det gik op for dem, at dette ikke var hans hensigt. Men Peter og hans venner fraveg ikke deres troskab. Usikkerheden hos dem, der priste ham den ene dag og fordømte ham den næste, nedbrød ikke troen hos Frelserens trofaste discipel. Peter erklærede: „Du er Kristus, den levende Guds søn.“ Han ventede ikke på, at hans Herre skulle blive kronet med kongelige æresbevisninger, men tog imod ham under hans ydmygelse.

Peter havde givet udtryk for troen hos de tolv. Dog var disciplene stadig langt fra at forstå Kristi mission. Præsternes og de skriftkloges modstand og forvanskning voldte dem stadig store vanskeligheder, selvom den ikke kunne få dem til at vende sig bort fra Kristus. De kunne ikke se vejen klart for sig. Påvirkningen af deres barndoms undervisning, de skriftkloges lære og traditionernes magt hæmmede stadig deres opfattelse af sandheden. Fra tid til anden skinnede værdifulde stråler af lys fra Jesus for dem, men tit var de som mennesker, der famler sig frem blandt skygger. Men på denne dag, før de var stillet ansigt til ansigt med den store prøve på deres tro, hvilede Helligånden over dem med kraft. For et kort øjeblik var deres blik vendt bort fra „det synlige“ for at se på „det usynlige“ . Gennem menneskeskikkelsen skimtede de Guds Søns herlighed.

Jesu svar til Peter lød således: „Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader i himlene.“

Den sandhed, som Peter havde bekendt, er grundlaget for den troendes tro. Det er den, som Kristus selv har erklæret for at være evigt liv. Men at være i besiddelse af denne viden var ingen grund til selvforherligelse. Det var ikke på grund af Peters egen visdom eller godhed, at den var blevet ham åbenbaret. Et menneske kan aldrig ved egen kraft nå til erkendelse af det guddommelige. „Det er højere end himlen — hvad kan du udrette? Det er dybere end dødsriget — hvad kan du forstå?“ Kun barnekårets ånd kan åbenbare os Guds dybder, det, som „intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneskes hjerte. … Det har Gud åbenbaret for os ved Ånden. Thi Ånden ransager alt,

selv Guds dybder“ . „De, der frygter Herren, har fællesskab med ham.“ At Peter kunne se Kristi herlighed, var et vidnesbyrd om, at han var „oplært af Gud“ . Ja, i sandhed: „Salig er du, Simon, Jonas’ søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig.“

Menighedens grundvold

Jesus fortsatte: „Og jeg siger dig, at du er Peter, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den.“ Ordet Peter betyder en sten — en rullesten. Peter var ikke den klippe, hvorpå kirken blev bygget. Dødsrigets porte fik magt over ham, da han fornægtede sin Herre under eder og forbandelser. Kirken blev bygget på Ham, som Dødsrigets porte ikke kunne få magt over.

Århundreder før Frelserens komme havde Moses vist hen til Israels klippe til frelse . Salmisten havde sunget om „min sikre tilflugtsklippe“ . Esajas havde skrevet: „Derfor siger Gud Herren: ‘Se, i Zion lægger jeg en grundsten, en prøvet sten. Det er en kostbar hjørnesten, der lægges.’“ Peter selv, som skrev under inspiration, tillægger Jesus denne profeti. Han siger: „Så sandt I har smagt, at Herren er god. Kom til ham, den levende sten, som blev vraget af mennesker, men er udsøgt og kostbar for Gud, og lad jer selv som levende sten bygges op til et åndeligt hus.“

„For ingen kan lægge en anden grundvold end den, der er lagt, Jesus Kristus.“ „På den klippe,“ sagde Jesus, „vil jeg bygge min kirke.“ I nærværelse af Gud og alle de himmelske skabninger, i nærværelse af helvedes usynlige hær har Jesus grundlagt sin kirke på den levende klippe. Denne klippe er ham selv — hans eget legeme, der for vor skyld blev såret og knust. Dødsrigets porte skal ikke få magt over den kirke, der er bygget på denne grundvold.

Hvor syntes kirken svag, da Kristus sagde disse ord! Der fandtes kun en håndfuld troende, mod hvem alle djævles og onde menneskers magt ville være rettet; men alligevel behøvede Kristi disciple ikke at frygte. Opbygget på deres styrkes klippe kunne de ikke overvindes.

I seks tusinde år har troen bygget på Kristus. Gennem seks tusinde år har flodbølger og storme med djævelsk raseri angrebet vor frelses klippe; men den står urokket.

Himmerigets nøgler

Peter havde givet udtryk for den sandhed, som er grundlaget for kirkens tro, og nu hædrede Jesus ham som repræsentant for alle de troendes samfund. Han sagde: „Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene.“

„Nøglerne til Himmeriget“ er Kristi ord. Hvert ord i Den hellige Skrift er hans og indbefattes heri. Disse ord har magt til at åbne og lukke Himmelen. De forkynder betingelserne for, om et menneske bliver modtaget eller forkastet. Således bliver gerningen

fra dem, som forkynder ordet, en duft af liv til liv eller af død til død. De har en mission, som er vægtet med følger for evigheden.

Frelseren overgav ikke arbejdet med evangeliet til Peter personligt. På et senere tidspunkt, hvor han gentog de ord, der var sagt til Peter, rettede han dem direkte til menigheden. Og ord med det samme indhold blev også sagt til de tolv som repræsentanter for de troendes samfund. Hvis Jesus havde uddelegeret nogen særlig myndighed til én af disciplene frem for de andre, ville vi ikke så ofte have fundet dem i strid om, hvem af dem der skulle være den største. De ville have bøjet sig for deres Mesters ønske og have æret den, som han havde valgt.

I stedet for at udpege en af dem til at være deres overhoved sagde Kristus til disciplene: „I må heller ikke lade nogen kalde jer lærer; for én er jeres lærer, Kristus.“

„Kristus er hver mands hoved.“ Gud, som lagde alt under Frelserens fødder, „har givet ham som hoved over alle ting til kirken; den er hans legeme,“ „fyldt af ham, som giver alle al sin fylde“ . Kirken er bygget på Kristus som dens grundvold; den skal adlyde Kristus som sit overhoved. Den skal ikke være afhængig af mennesker og heller ikke lade sig beherske af mennesker. Mange hævder, at en stilling inden for kirken giver dem myndighed til at diktere, hvad andre skal tro, og hvad de skal gøre. Gud bifalder ikke denne påstand. Frelseren siger: „I er alle brødre.“ Alle er udsatte for fristelser, og alle er tilbøjelige til at fare vild. Troens klippe er Kristi levende nærværelse i menigheden. Dette kan den svageste sætte sin lid til, og de, som mener om sig selv, at de er de stærkeste, vil vise sig at være de svageste, hvis ikke de lader Kristus virke i sig. „Forbandet den mand, som stoler på mennesker og søger sin styrke hos dødelige.“ Herren „er klippen, hvis gerning er fuldkommen“ . „Lykkelig hver den, der søger tilflugt hos ham.“

Peter irettesættes

Efter Peters trosbekendelse pålagde Jesus disciplene ikke at fortælle nogen, at han var Kristus. De fik dette påbud på grund af de skriftkloges og farisæernes målbevidste modstand. Og desuden havde folket og endog disciplene en så forkert opfattelse af Messias, at en offentlig bekendtgørelse om ham ikke ville give dem den sande forståelse af hverken hans karakter eller hans gerning. Men dag efter dag åbenbarede han sig for dem som Frelseren, og således ønskede han at give dem en sand forestilling om ham som Messias.

Disciplene forventede stadig, at Kristus skulle regere som en jordisk fyrste. Skønt han så længe havde skjult for dem, hvad han var bestemt til, så troede de, at han ikke altid skulle leve i fattigdom og ubemærkethed. Tiden var nær, hvor han ville oprette sit rige. At præsternes og de skriftkloges had aldrig ville lade sig overvinde, at Kristus ville blive forkastet af sit eget folk, dødsdømt som en bedrager og korsfæstet som en forbryder, — den slags tanker havde disciplene aldrig gjort sig. Men mørkets time nærmede sig, og Jesus måtte åbenbare for sine disciple, hvilken konflikt der ventede dem. Han var bedrøvet ved tanken om denne prøvelse.

Indtil nu havde han undladt at tale om noget, der vedrørte hans lidelse og død. Under sin samtale med Nikodemus havde han sagt: „Ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan skal Menneskesønnen ophøjes, for at enhver, som tror, skal have evigt liv i ham.“ Men dette hørte disciplene ikke, og havde de hørt det, ville de ikke have forstået det. Men nu har de været sammen med Jesus, lyttet til hans ord og set hans mirakler så længe, at de på trods af hans ydmyge omgivelser og præsternes og folkets modstand kan tilslutte sig Peters vidnesbyrd: „Du er Kristus, den levende Guds søn.“ Nu var tiden kommet, hvor sløret kunne drages bort fra fremtiden. „Fra da af begyndte Jesus at lade sine disciple vide, at han skulle gå op til Jerusalem og lide meget ondt af de ældste og ypperstepræsterne og de skriftkloge og slås ihjel og opstå på den tredje dag.“

Målløse af sorg og forbløffelse lyttede disciplene til ham. Kristus havde godkendt Peters anerkendelse af ham som Guds Søn, og disse ord, som pegede i retning af hans lidelse og død, forekom dem ubegribelige. Peter kunne ikke tie stille. Han greb fat i sin Mester, som om han ville holde ham fra den hårde skæbne, der ventede ham, mens han udbrød: „Gud bevare dig, Herre, sådan må det aldrig gå dig!“

Peter elskede sin Herre; men Jesus roste ham ikke for sådan at give udtryk for ønsket om at skåne ham for lidelser. Peters ord var ikke af en art, der kunne være til hjælp og trøst for Jesus under den store prøvelse, der forestod ham. De harmonerede hverken med Guds intention om nåde til en fortabt verden eller med læren om selvopofrelse, som Jesus var kommet for at lære andre gennem sit eget eksempel. Peter nærede ikke noget ønske om at se korset som en del af Kristi gerning. Det indtryk, som hans ord ville gøre, var i direkte modstrid med det, Kristus ønskede at efterlade hos sine disciple, og Frelseren følte sig foranlediget til at give en af de alvorligste irettesættelser, der nogensinde har lydt fra hans læber: „Vig bag mig, Satan! Du vil bringe mig til fald. For du vil ikke, hvad Gud vil, men hvad mennesker vil.“

Satan prøvede at få Jesus til at miste modet og lokke ham bort fra sin opgave, og blindet af kærlighed lagde Peter ord til fristelsen. Det ondes fyrste var anstifter til tanken bag Peters impulsive ord. Satan havde i ørkenen tilbudt Kristus herredømmet over verden på betingelse af, at han opgav ydmygelsens og opofrelsens vej. Nu udsatte han Kristi discipel for den samme fristelse. Han prøvede at fiksere Peters blik ved jordisk ære, for at han ikke skulle se korset, som Jesus ønskede at vende hans blik imod. Og ved hjælp af Peter trængte Satan atter ind på Jesus med fristelsen. Men Frelseren ænsede det ikke. Hans eneste tanke gjaldt hans discipel. Satan havde stillet sig imellem Peter og hans Mester, for at disciplens hjerte ikke skulle lade sig røre ved udsigten til Kristi ydmygelse for hans skyld. Kristi ord var ikke rettet til Peter men til den, der forsøgte at skille ham fra hans Frelser. „Vig bag mig, Satan!“ Stå ikke mere mellem mig og min vildfarne tjener. Lad mig stå ansigt til ansigt med Peter, så jeg kan åbenbare ham min kærligheds mysterium.

Det var en bitter lektie for Peter, og han lærte den kun langsomt — at Kristi vej på jorden førte gennem kval og ydmygelse. Disciplen veg fra lidelsesfællesskab med sin Herre. Men

i ildprøvens hede skulle han komme til at lære dens velsignelse at kende. Længe efter, da hans kraftige skikkelse var bøjet af årenes og arbejdets byrde, skrev han: „I kære, I skal ikke undre jer over den ildprøve, I er ude for, som var det noget fremmed, der skete med jer; men glæd jer, når I deler Kristi lidelser, så at I også kan juble af glæde, når hans herlighed åbenbares.“

Hvad Jesus måtte lide

Nu forklarede Jesus sine disciple, at hans eget liv i selvfornægtelse var et eksempel på, hvordan deres ville blive. Han kaldte sammen med sine disciple de mennesker til sig, som havde ventet i nærheden, og sagde: „Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.“ Korset forbandt man med Roms herredømme. Det var redskabet til den mest grusomme og ydmygende måde at dø på. Det blev krævet af de usleste forbrydere, at de skulle bære korset til henrettelsesstedet, og når det blev lagt på deres skuldre, gjorde de ofte voldsom modstand, indtil de blev overmandet, og torturredskabet blev bundet fast til dem. Men Jesus bød sine disciple tage deres kors op og bære det ligesom han. Skønt disciplene kun uklart forstod hans ord, pegede de i retning af, at de for Kristi skyld måtte underkaste sig den mest bitre ydmygelse — endog døden. Frelserens ord kunne ikke have skildret nogen mere fuldkommen selvovergivelse. Men alt dette havde han påtaget sig for deres skyld. Jesus regnede ikke Himmelen for et attråværdigt sted, mens vi var fortabt. Han forlod de himmelske boliger for at leve et liv i skam og skændsel og lide en forbryders død. Han, som ejede Himmelens uvurderlige skatte, blev fattig, for at vi ved hans fattigdom kunne blive rige. Vi skal følge ham på den vej, han vandrede.

Kærlighed til mennesker, for hvem Kristus døde, vil sige korsfæstelse af vort eget jeg. Den, som er et Guds barn, skal herefter betragte sig selv som et led i den kæde, der er sænket herned for at frelse verden, og være ét med Kristus i hans frelsesplan ved at gå ud med ham for at søge og frelse de fortabte. En kristen skal altid gøre sig klart, at han har viet sig selv til Gud, og at han i sin karakter skal åbenbare Kristus for verden. Selvopofrelsen, medfølelsen og kærligheden, der viste sig i Kristi liv, skal genfindes i Guds tjeners liv.

„Den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det.“ Selviskhed betyder død. Intet af legemets organer kunne leve, hvis dets funktion var begrænset til det alene. Hvis hjertet ikke kunne sende sit levende blod ud til hånden og hovedet, ville det hurtigt miste sin kraft. Kristi kærlighed er ligesom vort levende blod spredt til hver del af hans åndelige legeme. Vi er alle dele heraf, og den, som nægter at medvirke, vil gå til grunde. Og Jesus sagde: „For hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden, men bøde med sit liv? Eller hvad kan et menneske give som vederlag for sit liv?“

Hinsides den nuværende tids fattigdom og ydmygelse udpegede han for sine disciple sit komme i herlighed, — ikke med en jordisk kongetrones pragt, men med Guds og de

himmelske hærskarers herlighed. Og så, sagde han, „vil han gengælde enhver efter hans gerning“. Derpå gav han dem dette løfte til opmuntring: „Sandelig siger jeg jer: Nogle af dem, der står her, skal ikke smage døden, før de ser Menneskesønnen komme i sit rige.“ Men disciplene forstod ikke hans ord. Herligheden syntes dem at være så fjern. De holdt blikket fæstet ved det nære, det jordiske liv i fattigdom, ydmygelse og lidelse. Skulle de virkelig opgive deres brændende forventning om Messias' rige? Skulle de ikke komme til at se deres Herre ophøjet på Davids trone? Var det muligt, at Kristus skulle leve som en ydmyg, hjemløs vandringsmand, der skulle ringeagtes, forkastes og slås ihjel? Sorgen overvældede dem, for de elskede deres Mester. Også tvivlen plagede deres sind, for det forekom dem uforståeligt, at Guds Søn skulle blive genstand for en så grusom ydmygelse. De stillede spørgsmålstegn ved, hvorfor han frivilligt skulle tage til Jerusalem for at finde sig i den behandling, som han havde sagt, han ville få der. Hvordan kunne han overgive sig til en sådan skæbne og efterlade dem i endnu større mørke end det, de famlede sig frem i, før han åbenbarede sig for dem.

I egnen omkring Kæsarea Filippi var Kristus uden for Herodes' og Kaifas' rækkevidde — sådan ræsonnerede disciplene. Her havde han intet at frygte fra jødernes had eller romernes magt. Hvorfor så ikke arbejde her, langt borte fra farisæerne? Hvorfor behøvede han at overgive sig selv til døden? Hvis han skulle dø, hvordan skulle hans rige så oprettes så stærkt, at Dødsrigets porte ikke skulle kunne få magt over det? Dette var fuldstændigt ubegribeligt for disciplene.

De var allerede nu på vej langs Galilæasøens bredder hen imod den by, hvor alle deres forhåbninger skulle knuses. De vovede ikke at gøre indvendinger til Kristus, men de talte sammen med sagte og bedrøvede stemmer om, hvad frerntiden ville bringe. Midt i deres tvivl klamrede de sig alligevel til tanken om, at et eller andet uforudset måske kunne hindre den skæbne, der ventede deres Herre. Sådan sørgede og tvivlede, håbede og frygtede de i seks lange triste dage.

KAPITEL 46 - Forklarelsen på bjerget

Kapitlet er bygget op over Matt 17,1-8; Mark 9,2-8; Luk 9,28-36. Aftenen er ved at falde på, da Jesus kalder tre af sine disciple til sig, Peter, Jakob og Johannes, og fører dem hen over markerne og langt op ad en ujævn sti til en ensom bjergskråning. Frelseren og hans disciple har tilbragt dagen med at rejse og undervise, og bjergbestigningen gør dem endnu mere trætte. Kristus har lettet byrderne på sjæl og legeme for mange stakler; han har sendt livets åndepust gennem deres skrøbelige legemer; men også han er underlagt menneskelige kår, og han er lige så træt efter opstigningen som disciplene.

Lyset fra den synkende sol ses stadig på bjergtoppen og forgylder med sit sidste skær stien, de går på. Men snart svinder lyset fra både bjerg og dal, solen forsvinder bag den vestlige horisont, og de ensomme vandrere indhylles ind i nattens mørke. De dystre omgivelser synes at passe til deres triste tilværelse, som skyerne trækker stadigt tættere sammen om.

Disciplene vover ikke at spørge Kristus, hvor han går hen, eller hvorfor han gør det. Han har ofte tilbragt hele nætter i bøn oppe i bjergene. Han, hvis hånd dannede bjerge og dale, føler sig hjemme i naturen og nyder dens stilhed. Disciplene følger Jesus, hvor han fører dem hen. Dog undrer de sig over, hvorfor deres Mester fører dem ad denne besværlige sti, når de er trætte, og han også selv trænger til hvile.

I bøn på bjerget

Lidt efter siger Kristus til dem, at de nu ikke skal gå længere. Han går lidt væk fra dem og tynget af sorg og overvældet af gråd, bønfalder han ydmygt Gud. Han beder om styrke til at udholde prøven for menneskenes skyld. Han må selv forny sit tag i kraften fra Den Almægtige, for kun således kan han overskue, hvad der ligger foran ham. Og han udøser sin største bekymring vedrørende sine disciple — at deres tro ikke må svigte i timen for mørkets magt. Duggen falder tæt på hans bøjede skikkelse, men han ænser det ikke. Nattens skygger samler sig om ham, men han lægger ikke mærke til, hvor mørkt det er. På denne måde glider timerne langsomt hen. Først forener disciplene sig med ham i inderlig bøn; men efter en tids forløb bliver de overvældet af træthed, og selv mens de forsøger at fastholde deres opmærksomhed ved det, der sker, falder de i søvn. Jesus har fortalt dem om sine lidelser. Han har taget dem med sig, for at de skal forene sig med ham i bøn. Selv i dette øjeblik beder han for dem. Jesus har set sine disciples mørke tanker, og han længes efter at lette deres sorg ved at forvisse dem om, at deres tro ikke har været forgæves. Ikke alle, selv ikke alle de tolv, kan modtage den åbenbaring, han ønsker at give dem. Kun de tre, som skal være vidne til hans sjælekval i Getsemane, er blevet udvalgt til at være sammen med ham på bjerget. Nu er hovedvægten i hans bøn, at de må få en åbenbaring af den herlighed, han havde hos sin Fader, før verden blev til; at hans rige må blive åbenbaret for menneskers øjne, og at hans disciple må få styrke til at se det. Han trygler om, at de må blive vidne til en tilkendegivelse af hans guddommelighed, som vil være dem til trøst i

timen for hans yderste smerte i bevidstheden om, at han i sandhed er Guds Søn, og at hans skændige død er en del af frelsesplanen.

I himmelsk lys

Hans bøn bliver hørt. Mens han bøjer sig dybt og ydmygt på klippegrunden, åbnes Himmelen pludselig, portene til Gud står vidt åbne, og en hellig stråleglans daler ned over bjerget og indhyller Frelserens skikkelse. Den indre guddommelighed stråler ud gennem menneskeskikkelsen og møder herligheden, der kommer ovenfra. Kristus rejser sig fra sin bøjede stilling og står i guddommelig majestæt. Sjælekvalen er forbi. Nu stråler hans ansigt „som solen“, og hans klæder er „hvide som lyset“.

Disciplene vågner og ser det væld af herlighed, der oplyser bjerget. Med frygt og forbavselse stirrer de på deres Mesters strålende skikkelse. Da de bliver i stand til at tåle det vidunderlige lys, ser de, at Jesus ikke er alene. Ved siden af ham er to himmelske skikkelser i fortrolig samtale med ham. Det er Moses, der på Sinaj havde talt med Gud, og Elias, som fik det høje privilegium — der kun var tildelt én mere af Adams efterkommere — aldrig at komme under dødens magt.

På bjerget Pisga havde Moses for femten hundrede år siden stået og stirret ind i Det forjættede Land. Men på grund af hans synd ved Meriba fik han ikke lov til at komme derind. Det var ikke ham, der skulle have glæden af at føre Israels folk ind til deres fædres arv. Hans fortvivlede bøn, „Lad mig få lov at komme over og se det herlige land på den anden side af Jordan, dette herlige bjergland og Libanon,“ blev afslået. Det håb, som gennem fyrre år havde lyst op i ørkenvandringens mørke, skulle fratages ham. En grav i ødemarken blev afslutningen på alle disse års møje og bekymringer. Men han, „som formår med sin kraft, der virker i os, at gøre langt ud over alt, hvad vi beder om eller forstår,“ havde på denne måde opfyldt sin tjeners bøn. Moses kom under dødens herredømme, men han skulle ikke forblive i graven. Kristus selv kaldte ham frem til livet. Fristeren Satan havde gjort fordring på Moses’ legeme på grund af hans synd; men Frelseren Kristus kaldte ham frem fra graven .

På Forklarelsens bjerg var Moses vidne til Kristi sejr over synd og død. Han var et symbol på dem, der skal stige op fra graven ved de retfærdiges opstandelse. Elias, der var blevet optaget til Himmelen uden at have set døden, repræsenterede dem, der ville leve på jorden ved Kristi genkomst, og som „skal forvandles. For dette forgængelige skal iklædes uforgængelighed, og dette dødelige skal iklædes udødelighed.“ Jesus var iklædt Himmelens lys, sådan som han vil vise sig, for han „vil anden gang komme til syne, ikke for syndens skyld, men for at frelse.“ For han vil komme „i sin faders herlighed sammen med de hellige engle“ . Nu var Frelserens løfte til disciplene blevet opfyldt. På bjerget blev fremtidens herlighedsrige vist i lille format: Kristus som Kongen, Moses som repræsentant for de opstandne hellige og Elias for dem, som bortrykkes.

Disciplene forstår endnu ikke, hvad det er, der foregår, men de fryder sig over, at deres tålmodige lærer, den ydmyge og sagtmodige, der har vandret omkring som en hjælpeløs fremmed, nu bliver æret af Himmelens udvalgte. De tror, at Elias er kommet for at bekendtgøre Messias' regeringstid, og at Kristi rige er ved at blive oprettet på jorden. Mindet om deres frygt og skuffelse kan de glemme for altid. Her, hvor Guds herlighed har åbenbaret sig, vil de gerne blive. Peter udbryder: „Rabbi, det er godt, at vi er her. Lad os bygge tre hytter, én til dig og én til Moses og én til Elias." Disciplene er overbeviste om, at Moses og Elias er blevet sendt for at beskytte deres Mester og for at stadfæste hans autoritet som konge.

Kors og krone

Men korset må komme forud for kronen. Det er ikke indvielsen af Kristus som konge, deres samtale med Jesus drejer sig om, men døden der venter ham i Jerusalem. Iført menneskehedens svaghed og bebyrdet med dens sorger og synd gik Jesus alene blandt mennesker. Da presset fra hans kommende prøvelse virkeligt tyngede ham, var han åndeligt ensom i en verden, som ikke kendte ham. Selv hans elskede disciple, som var så optaget af deres egen tvivl og sorg og ærgerrige forhåbninger, havde ikke forstået baggrunden for hans mission. Han havde boet midt i Himmelens kærlighed og fællesskab, men i den verden, som han havde skabt, var han ensom. Nu havde Himmelen sendt sine sendebud til Jesus; ikke engle, men mennesker, der havde lidt skuffelser og sorg, og som havde forståelse for Frelseren i hans jordiske livs prøvelse. Moses og Elias havde samarbejdet med Kristus. De havde taget del i hans længsel efter menneskers frelse. Moses havde tryglet for Israel: „Gid du dog vil tilgive dem deres synd! Men hvis ikke, så slet mig af den bog, du fører." Elias havde kendt til åndelig ensomhed, da han i tre og et halvt år med hungersnød havde båret byrden af folkets had og dets ulykke. Alene havde han stået foran Gud på Karmels bjerg. Alene var han flygtet til ørkenen i smerte og fortvivlelse. Disse mænd, der var udvalgt frem for enhver engel omkring tronen, var kommet for i nær samtale med Jesus at støtte ham til de forestående lidelser og for at trøste ham med forsikringen om Himmelens deltagelse. Verdens håb, frelsen af hvert eneste menneske, var det, som deres samtale drejede sig om.

Fordi de var så overmandede af søvn, hørte disciplene kun lidt af, hvad der foregik mellem Kristus og de himmelske sendebud. Da de ikke havde formået at våge og bede, havde de ikke modtaget det, som Gud havde ønsket at give dem — viden om Kristi lidelser og den herlighed, der ville følge efter den. De gik glip af den velsignelse, de kunne have fået ved at dele hans selvopofrelse. Disse disciple var langsomme til at tro og påskønnede kun i ringe grad den skat, som Himmelen forsøgte at skænke dem.

Dog modtog de meget lys. De fik vished for, at hele Himmelen kendte til jødefolkets synd ved at forkaste Kristus. De fik en dybere indsigt i Frelserens gerning. Med deres egne øjne og ører så og hørte de ting, som lå uden for menneskelig forståelse. De „havde med egne øjne set Jesu majestæt," og de indså, at Jesus virkelig var den Messias, som patriarker og profeter havde vidnet om, og at han blev anerkendt som sådan af det himmelske univers.

Mens de stadig stirrede på, hvad der foregik på bjerget, „da overskyggede en lysende sky dem, og der lød en røst fra skyen: 'Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!'" Da de så den lysende sky, mere strålende end den, som gik foran Israels stammer i ørkenen; da de hørte Guds stemme tale med frygtindgydende majestæt, så bjerget bævede, faldt disciplene med stor kraft til jorden. De blev liggende med hovedet nedad og ansigtet skjult, indtil Jesus kom hen og rørte ved dem og jog deres frygt bort med sin velkendte stemme: „Rejs jer og frygt ikke!" Da de vovede at se op, så de, at den himmelske stråleglans var borte, og at Moses' og Elias' skikkelser var borte. De var alene på bjerget sammen med Jesus.

KAPITEL 47 - I tjeneste

Kapitlet er bygget op over Matt 17,9-21; Mark 9,9-29; Luk 9,37-45. Hele natten tilbragte de på bjerget, og da solen stod op, gik Jesus og hans disciple ned til sletten. Disciplene var fordybede i deres egne tanker, tavse og fulde af ærefrygt. Selv Peter havde ikke et ord at sige. De ville med glæde være blevet på dette hellige sted, hvor de havde oplevet det himmelske lys, og hvor Guds Søn havde åbenbaret sin herlighed; men der var arbejde at gøre for folket, som allerede ledte efter Jesus alle vegne.

Ved forklarelsens bjerg

Ved bjergets fod havde en stor flok samlet sig, ført derhen af de disciple, der var blevet , men som vidste, hvor Jesus var gået hen. Da Frelseren nærmede sig, pålagde han sine tre ledsagere at tie med det, de havde været vidne til, idet han sagde: „Fortæl ikke nogen om dette syn, før Menneskesønnen er opstået fra de døde.“ Denne åbenbaring, som disciplene havde oplevet, skulle de overveje i deres egne hjerter og ikke fortælle derom vidt og bredt. At fortælle om den til skarerne ville kun vække latter eller unødig forundring. Og selv de ni apostle ville ikke forstå denne begivenhed før efter Kristi opstandelse. Hvor langsomt opfattende selv de tre udvalgte disciple var, ser man af den kendsgerning, at de til trods for alt, hvad Kristus havde fortalt om, hvad der skulle ske ham, alligevel drøftede indbyrdes, hvad det ville sige at opstå fra de døde. Dog bad de ikke Jesus om nogen forklaring. Hans ord med hensyn til fremtiden havde fyldt dem med sorg. De søgte ikke nogen yderligere åbenbaring af det, som de helst ville tro aldrig skulle ske.

Da folket på sletten fik øje på Jesus, løb de ham i møde og hilste ham med udtryk for både ærbødighed og glæde. Dog opdagede hans skarpe blik, at de var kommet i store vanskeligheder. Disciplene så bekymrede ud. Der var lige sket noget, som havde forvoldt dem en bitter skuffelse og ydmygelse.

Mens de ventede ved bjergets fod, havde en far bragt sin søn hen til dem, for at de skulle befri ham for en ånd, som plagede ham og gjorde ham stum. Jesus havde givet disciplene magt til at uddrive urene ånder, da han sendte de tolv ud for at prædike i hele Galilæa. Når de handlede i fast tro, havde de onde ånder adlydt deres befaling. Nu bød de i Kristi navn den onde ånd forlade sit offer, men ånden spottede dem blot ved en ny demonstration af sin magt. Disciplene, som ikke var i stand til at redegøre for deres nederlag, følte, at de bragte skam over både sig selv og deres Mester. Og der var skriftkloge i mængden, som straks benyttede lejligheden til at ydmyge dem. De trængte sig ind på disciplene og overøste dem med spørgsmål for at bevise, at de og deres Mester var bedragere. De skriftkloge erklærede triumferende, at der her var en ond ånd, som hverken disciplene eller Kristus selv kunne overvinde. Folket var tilbøjeligt til dele de skriftkloges holdning, og en følelse af foragt og hån var ved at få overhånd i skaren.

Et nyt mirakel

Men pludselig holdt beskyldningerne op. Man så Jesus og de tre disciple komme vandrende,

og med hurtigt omslag i følelserne vendte folket om for at gå dem i møde. Denne nat i nær kontakt med den himmelske herlighed havde sat sine spor på Frelseren og hans ledsagere. Der var et lys over deres ansigter, som slog tilskuerne med ærefrygt. De skriftkloge trak sig ængsteligt , mens folket hilste Jesus velkommen.

Som om Frelseren havde været vidne til det, der var sket, gik han hen til det sted, hvor striden foregik og spurgte, mens han holdt blikket fæstet ved de skriftkloge: „Hvad er det, I diskuterer med dem?“

Men de stemmer, der før havde lydt så tapre og trodsige, tav nu stille. Der var lagt en dæmper på hele forsamlingen. Nu banede den ulykkelige far sig vej gennem skaren og kastede sig ned for Jesu fødder, mens han udøste hele historien om sine bekymringer og sin skuffelse.

„Mester,“ sagde han, „jeg har bragt min søn til dig; han er besat af en ånd, som gør ham stum. Hvor som helst den overvælder ham, kaster den ham til jorden. … Jeg sagde til dine disciple, at de skulle drive den ud, men det kunne de ikke.“

Jesus så ud over skaren, som var grebet af ærefrygt, så på de smålige, kritiske skriftkloge og de forvirrede disciple. I hvert eneste hjerte stod vantroen skrevet, og med sorg i stemmen udbrød han: „Du vantro slægt, hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg holde jer ud?“ Derefter befalede han den ulykkelige far: „Kom herhen med ham!“

Drengen blev bragt derhen, og idet Frelserens blik faldt på ham, kastede den urene ånd ham til jorden i frygtelige krampetrækninger. Han lå og vred sig, mens han frådede, og luften genlød af uhyggelige skrig.

Igen havde livets Fyrste og de mørke magters fyrste mødt hinanden på slagmarken, Kristus for at opfylde sin bestemmelse, at „udråbe frigivelse for fanger, … for at sætte undertrykte i frihed“ , og Satan for at forsøge at bevare magten over sit offer. Lysets engle og en hær af onde engle — alle usynlige — trængte sig på for at overvære kampen. En kort stund tillod Jesus den onde ånd at vise sin magt, for at de tilstedeværende skulle kunne forstå, hvilken befrielse der nu ville ske.

Skaren så til med tilbageholdt åndedræt; faderen i ulidelig spænding med både håb og frygt. Jesus spurgte: „Hvor længe har han haft det sådan?“ Faderen fortalte om de lange år med lidelse og, som om han nu ikke kunne udholde mere, udbrød han: „Men hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os.“ „Hvis du kan!“ Selv nu tvivlede faderen på Kristi magt.

Jesus svarede ham: „Hvis du kan! Alt er muligt for den, der tror.“ Fra Kristi side er der ingen mangel på magt. Sønnens helbredelse er afhængig af faderens tro. Grådkvalt og i

følelsen af sin egen svaghed overgiver faderen sig til Kristi barmhjertighed med råbet: „Jeg tror, hjælp min vantro!“

Jesus vender sig til den syge og siger: „Du stumme og døve ånd, jeg befaler dig: Far ud af ham, og far aldrig mere ind i ham!“ Der lyder et skrig, og en frygtelig kamp følger. Det er, som om den onde ånd, idet den farer ud, er ved at berøve sit offer livet. Så ligger drengen ganske stille og tilsyneladende livløs. Mængden hvisker: „Han er død.“ Men Jesus tager ham ved hånden, rejser ham op og overgiver ham, fuldkommen sund på legeme og sjæl, til hans far. Far og søn priser deres befriers navn. Skaren „blev overvældet af Guds storhed“, mens de skriftkloge lister sig bort, ærgerlige, besejrede og slukørede.

Hvad troen kan udrette

„Hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os.“ Hvor mange mennesker har, tynget af synden, ikke gentaget denne bøn! Og til dem alle lyder den barmhjertige Frelsers svar: „Hvis du kan! Alt er muligt for den, der tror.“ Det er troen, som forener os med Himmelen og giver os styrke til at tage kampen op mod mørkets magter. I Kristus har Gud givet os mulighed for at undertrykke ethvert syndigt karaktertræk og modstå enhver fristelse, hvor stærk den end måtte være. Men mange føler, at de mangler tro, og derfor holder de sig borte fra Kristus. Gid disse mennesker i deres hjælpeløse uværdighed ville overgive sig til deres medfølende Frelsers nåde. Se ikke på dig selv, men se på Kristus. Han, som helbredte de syge og uddrev dæmoner, dengang han vandrede blandt mennesker, er i dag den samme mægtige Frelser. Troen kommer ved Guds ord. Så hold fast ved hans løfte: „Den, der kommer til mig, vil jeg aldrig vise bort.“ Kast dig ned for hans fødder og råb: „Jeg tror, hjælp min vantro!“ Du kan aldrig gå fortabt, når du gør dette — aldrig!

I løbet af ganske kort tid har de udvalgte disciple set den største herlighed og den største ydmygelse. De har set mennesket forvandlet i Guds billede og nedværdiget til at ligne Satan. Fra bjerget, hvor Jesus talte med de himmelske sendebud og af stemmen fra den strålende sky var blevet erklæret for at være Guds Søn, har de set ham gå ned for at møde det frygteligste og mest oprørende syn, den vanvittige dreng med de forvredne ansigtstræk, tænderskærende, i pinefuld krampe, som ingen menneskelig magt kunne lindre. Og denne mægtige Frelser, som kun få timer tidligere stod herliggjort foran sine undrende disciple, bøjer sig ned for at løfte Satans offer op fra jorden, hvor han ligger og vælter sig, og giver ham sund og rask på legeme og sjæl til hans far og hans hjem.

Det var anskuelsesundervisning i frelse. Fra Faderens herlighed nedværdiger den guddommelige sig til at frelse de fortabte. Det var også et eksempel på disciplenes tjeneste. Kristi tjeneres liv skal ikke tilbringes alene sammen med Jesus på bjergets top med timer i åndelig klarhed. Der er arbejde til dem nede på sletten. Mennesker, som Satan har gjort til sine slaver, venter på troens og bønnens ord for at blive befriet.

De ni disciple undrede sig alligevel over, at deres eget forsøg var mislykkedes, og da Jesus atter var alene med dem, spurgte de: „Hvorfor kunne vi ikke drive den ud?“ Jesus svarede

dem: „Fordi I har så lille en tro. Sandelig siger jeg jer: Har I en tro som et sennepsfrø, kan I sige til dette bjerg: Flyt dig herfra og derhen! Og det vil flytte sig. Og intet vil være umuligt for jer. Den slags fordrives kun ved bøn og faste.“ Deres vantro havde udelukket dem fra at få en dybere forståelse af Kristus, og den skødesløshed, hvormed de betragtede den hellige opgave, der var blevet dem betroet, havde været årsag til deres mislykkede bestræbelser i konflikten mod mørkets magter.

Kristi ord, der pegede i retning af hans død, havde skabt sorg og tvivl. Og udvælgelsen af de tre disciple til at ledsage Jesus op på bjerget havde vakt jalousi hos de ni. I stedet for at styrke deres tro gennem bøn og ved at tænke grundigt over Kristi ord havde de kun haft tanke for deres modløshed og deres egne klager. I denne dystre sindstilstand havde de påtaget sig at bekæmpe Satan.

For at sejre i sådan en konflikt skulle de have arbejdet i en helt anden ånd. Deres tro skulle have været styrket ved inderlig bøn og faste og med ydmygt sind. De skulle have været befriet fra deres eget jeg og fyldt af Guds Ånd og kraft. Alvorlig, inderlig bøn til Gud i tro — vel at mærke tro, som fører til fuldstændig afhængighed af Gud og uforbeholden overgivelse til hans gerning — kan alene udvirke Helligåndens hjælp til mennesker i kamp mod myndigheder og magter, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet. „Har I en tro som et sennepsfrø,“ sagde Jesus, „kan I sige til dette bjerg: Flyt dig herfra og derhen! Og det vil flytte sig.“ Skønt sennepsfrøet er så lille, rummer det nøjagtigt det samme hemmelighedsfulde liv, som frembringer vækst i det højeste træ. Når sennepsfrøet lægges i jorden, udnytter den lillebitte kim hvert eneste næringsstof, som Gud har sørget for, og udvikler hurtigt en kraftig vækst. Hvis I har en sådan tro, vil I holde fast ved Guds ord og alle de hjælpende kræfter, han har udpeget. På denne måde vil jeres tro blive stærkere og vil bringe jer Himmelens kraft til hjælp. De forhindringer, som Satan dynger op på jeres vej, og som forekommer lige sa uoverskuelige som de evige bjerge, vil forsvinde på troens bud, „Intet vil va:re umuligt for jer.“

KAPITEL 48 - Hvem er den største?

Kapitlet er bygget op over Matt 17,22-27; 18,1-20: Mark 9,30-50; Luk 9,46-48. Ved sin tilbagekomst til Kapernaum begav Jesus sig ikke til de velkendte steder, hvor han havde belært folket, men sammen med sine disciple opsøgte han i stilhed det hus, der skulle være hans midlertidige bolig. Under resten af sit ophold i Galilæa var det hans hensigt at vejlede disciplene frem for at virke blandt de store skarer.

På vandringen gennem Galilæa havde Jesus igen forsøgt at forberede disciplene mentalt på de begivenheder, der forestod. Han fortalte dem, at han skulle til Jerusalem for at blive dræbt og for at genopstå, og han tilføjede en mærkelig og højtidelig meddelelse om, at han ved at forrådes skulle komme i sine fjenders hænder. Heller ikke nu forstod disciplene hans ord. Skønt en stor sorg ventede dem, lod de sig gribe af rivaliseringens ånd. De skændtes indbyrdes om, hvem der ville blive regnet for størst i kongeriget. De forsøgte at skjule denne strid for Jesus, og de holdt sig ikke, som de plejede, lige op ad ham, men holdt sig bag ham i nogen afstand, så han var forud for dem, da de nåede ind i Kapernaum. Jesus læste deres tanker, og han længtes efter at råde og vejlede dem. Men hertil afventede han en stille time, hvor de ville være åbne for at modtage hans ord.

Tempelskatten

Kort tid efter at de var nået til byen, kom opkræveren af tempelskatten til Peter med spørgsmålet: „Betaler jeres mester ikke tempelskat?“ Denne skat var ikke nogen statsskat, men et religiøst bidrag som enhver jøde var forpligtet til at betale årligt til templets vedligeholdelse. At afslå at betale denne skat ville blive betragtet som manglende loyalitet over for templet — en meget alvorlig synd efter de skriftkloges bedømmelse. Frelserens indstilling til rabbinernes love og hans tydelige irettesættelser til forsvarerne af traditioner gav dem påskud til en anklage om, at han forsøgte at nedbryde tempeltjenesten. Nu så hans fjender en lejlighed til at miskreditere ham. I skatteopkræveren fandt de en villig forbundsfælle.

I skatteopkræverens spørgsmål fornemmede Peter en hentydning, der berørte Kristi troskab over for templet. Nidkær om sin Mesters ære svarede han hurtigt og uden først at spørge Jesus, at han ville betale skatten.

Men Peter havde kun delvis forstået den spørgendes hensigt. Der var nogle samfundsklasser, som blev holdt fritaget for at betale skatten. Da levitterne på Moses’ tid blev udskilt fra folket for at tjene i helligdommen, fik de ingen arv blandt folket. Herren sagde: „Derfor har Levi ikke fået tildelt arvelod, sådan som hans brødre fik det; Herren er hans lod.“ På Kristi tid blev præsterne og levitterne stadig betragtet som særligt indviede til templet, og man krævede ikke, at de skulle betale det årlige vedligeholdelsesbidrag. Også profeter var fritaget for at betale. Ved at kræve skatten af Jesus tilsidesatte de skriftkloge hans rettighed som profet og lærer og behandlede ham som ethvert andet menneske. Hvis han afslog at betale skatten, ville det blive fremstillet som manglende

ærbødighed mod templet; og betalte han den, ville det på den anden side blive betragtet som en erkendelse af, at deres afvisning af ham som profet var berettiget.

For ganske kort tid siden havde Peter anerkendt Jesus som Guds Søn; men nu gik han glip af en lejlighed til at præcisere, hvem hans Mester var. Ved at svare skatteopkræveren, at Jesus ville betale skatten, havde han faktisk anerkendt den falske opfattelse af ham, som præsterne og rådsherrerne forsøgte at sætte i omløb.

Da Peter trådte ind i huset, kom Frelseren ikke med nogen hentydning til det, der var foregået, men spurgte: „Hvad mener du, Simon? Af hvem tager jordens konger told og skat, af deres egne sønner eller af de fremmede?“ Peter svarede: „Af de fremmede.“ Og Jesus sagde: „Så er jo sønnerne fri.“ , Mens befolkningen i et land må betale skat til deres konges underhold, så danner kongens egne børn en undtagelse. Derfor krævedes det af Israel, Guds udvalgte folk, at de skulle opretholde tjenesten for ham; men for Jesus, Guds egen Søn, gjaldt der ikke nogen sådan forpligtelse. Hvis præsterne og levitterne var undtaget på grund af deres forbindelse med templet, var han så meget desto mere, for templet var jo hans Faders hus.

Hvis Jesus havde betalt skatten uden at protestere, ville han i realiteten have anerkendt kravets berettigelse, og således have benægtet sin guddommelighed. Men skønt han så det gode ved at imødekomme kravet, benægtede han den påstand, som lå til grund for det. Ved at tilvejebringe pengene til betaling af skatten beviste han sin guddommelige karakter. Det var blevet forkyndt, at han var ét med Gud og derfor ikke var skyldig at betale skat som en af landets almindelige undersåtter.

„Gå ned til søen,“ sagde han til Peter, „kast en krog ud og tag den første fisk, der bider på, og når du åbner dens gab, vil du finde en statér. Tag den og giv dem den for mig og dig.“

Skønt hans guddommelighed var iført menneskeskikkelse, åbenbarede han ved dette mirakel sin herlighed. Det var indlysende, at det var ham, om hvem David havde sagt: „For alt skovens vildt er mit, dyrene på de tusinder af bjerge. Jeg kender alle fuglene i bjergene, markens dyr hører mig til. Bliver jeg sulten, siger jeg det ikke til dig, for jorden er min med alt, hvad den rummer.“

Mens Jesus gjorde det klart, at han ikke havde nogen forpligtelse til at betale skatten, så indlod han sig ikke i ordstrid med jøderne herom, for de ville have fordrejet hans ord og vendt dem imod ham. For ikke at vække forargelse ved at nægte at betale skatten gjorde han noget, som man ikke med rette kunne forlange af ham. Denne lære ville være af stor værdi for hans disciple. Markante forandringer skulle snart finde sted i deres forhold til tempeltjenesten, og Kristus lærte dem, at de ikke unødvendigt skulle modsætte sig fastsatte regler. Så vidt muligt skulle de undgå at give anledning til fejlfortolkning af deres tro.

Selvom kristne ikke må ofre et eneste af sandhedens principper, bør de undgå strid, når som helst dette er muligt.

Den største i Himmeriget

Da Kristus og disciplene var alene i huset, mens Peter var gået ned til søen, kaldte Jesus de andre til sig og spurgte: „Hvad var det, I talte om på vejen?“ Jesu tilstedeværelse og hans spørgsmål anbragte sagen i et helt andet lys end dengang, de skændtes på vejen. Skam og selverkendelse fik dem til at tie. Jesus havde fortalt dem, at han skulle dø for deres skyld, og deres egoistiske ærgerrighed var en sørgelig modsætning til hans uselviske kærlighed.

Dengang Jesus fortalte dem, at han skulle dø og atter opstå, forsøgte han at drage dem ind i en samtale, der drejede sig om den store prøve på deres tro. Hvis de havde været rede til at modtage det, som han ønskede at lade dem vide, så ville de være blevet sparet for bitter smerte og fortvivlelse. Hans ord ville have bragt dem trøst i timen for skuffelsen og det smertelige tab. Men skønt han havde talt så tydeligt om, hvad der ventede ham, så havde hans omtale af, at han snart skulle til Jerusalem, atter genoplivet deres håb om, at riget nu skulle oprettes. Dette havde ført til diskussion om, hvem der ville få de højeste embeder. Da Peter vendte hjem fra søen, fortalte disciplene ham om Frelserens spørgsmål, og til sidst var der én, som vovede at spørge Jesus: „Hvem er den største i Himmeriget?“

Frelseren samlede sine disciple omkring sig og sagde til dem: „Hvis nogen vil være den første, skal han være den sidste af alle og alles tjener.“ I disse ord var der en højtidelighed og en storslåethed, som disciplene langt fra forstod. Hvad Kristus klart erkendte, kunne de ikke se. De forstod ikke Kristi riges natur, og denne uvidenhed var tilsyneladende årsagen til deres strid. Men den virkelige årsag stak dybere. Ved at forklare, af hvilken natur riget var, kunne Kristus måske for en tid have dæmpet deres stridighed, men dette ville ikke have berørt den dybere liggende årsag. Selv efter at de havde fået den mest fuldstændige viden, kunne et hvilket som helst spørgsmål om rangfølge have fornyet problemerne. En sådan katastrofe ville være blevet ført ind i menigheden efter Kristi bortgang. Striden om den øverste plads var forårsaget af den samme ånd, som startede den enorme kontrovers i den himmelske verden, og som resulterede i, at Kristus skulle ned på jorden for at dø. I et syn så han Lucifer for sig, den „strålende morgenstjerne“ , der i sin herlighed overgik alle englene omkring tronen og var knyttet til Guds Søn med de stærkeste bånd. Lucifer havde sagt: Jeg vil være „lige med den Højeste“ . Og ønsket om selvophøjelse havde bragt strid ind i de himmelske boliger og havde forvist en stor del af Guds engleskarer.

Hvis Lucifer virkelig havde ønsket at blive som den Højeste, ville han aldrig have forladt den plads, der var tildelt ham i Himmelen; for den Højestes Ånd giver sig udtryk gennem uselvisk tjeneste. Lucifer ønskede Guds magt, men ikke hans egenskaber. Han søgte den øverste plads for sig selv, og enhver skabning, der drives af hans ånd, vil gøre det samme. Derfor vil fjendskab, uenighed og strid være uundgåelige. Herredømmet bliver den stærkestes sejrspris. Satans rige er et magtens rige; hvert individ betragter enhver anden

som en hindring på vejen til sin egen forfremmelse eller som et springbræt til en højere placering af sig selv.

Lucifer regnede det for noget attråværdigt at være Gud lig, mens Kristus, den ophøjede, „gav afkald på det, tog en tjeners skikkelse på og blev mennesker lig; og da han var trådt frem som et menneske, ydmygede han sig og blev lydig indtil døden, ja, døden på et kors“ . Nu var dette kors umiddelbart forude, og hans egne disciple var så fyldt af egoisme — selve grundprincippet i Satans rige — at de ikke kunne komme til forståelse med deres Herre, ja end ikke kunne forstå ham, når han talte om sin ydmygelse for deres skyld.

Meget nænsomt, men dog med højtidelig præcisering, forsøgte Jesus at afhjælpe ondet. Han viste dem, hvad det er for et princip, der hersker i Himmeriget, og hvad sand storhed består i efter de himmelske boligers målestok. De, som lod sig drive af stolthed og ærgerrighed, tænkte mere på sig selv og den løn, de skulle få, end hvordan de skulle gengælde Gud de gaver, som de havde modtaget. De ville slet ikke få nogen plads i Himmeriget, for de havde stillet sig på lige fod med Satans forkæmpere.

Før ære kommer ydmyghed. Til at udfylde en betroet plads blandt mennesker vælger Himmelen en tjener, der som Johannes Døber indtager en ydmyg plads over for Gud. Den mest barnlige discipel kan udrette det mest virkningsfulde arbejde for Gud. De himmelske kræfter kan samarbejde med den, som ikke er ude på at ophøje sig selv, men at frelse sjæle. Den, som stærkest føler sin trang til guddommelig hjælp, vil trygle om at få den; og Helligånden vil give ham glimt af Jesus, som vil styrke og opmuntre ham. Efter en sådan kontakt til Jesus vil han gå ud for at arbejde for dem, der er ved at gå fortabt i deres synder. Han er salvet til sin gerning, og den vil lykkes for ham, hvor den mislykkes for mange lærde og intellektuelt begavede.

Men når mennesker ophøjer sig selv og føler, at de er nødvendige for et godt udfald af Guds store plan, så sørger Herren for, at de bliver tilsidesat.

Det vil med stor tydelighed fremgå, at Herren ikke er afhængig af dem. Arbejdet går ikke i stå, fordi de bliver fjernet fra det, men skrider fremad med større kraft.

Det var ikke nok for Jesu disciple at blive belært om hans riges sande væsen. Det, som de trængte til, var en forvandling af hjertet, som kunne bringe dem i harmoni med rigets principper. Jesus kaldte et lille barn til sig og anbragte det midt iblandt dem. Så tog han kærligt den lille i sine arme og sagde: „Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.“ Et lille barns enfoldighed, selvforglemmelse og tillidsfulde kærlighed er de egenskaber, som Himmelen værdsætter. Det er de karakteristiske egenskaber for ægte storhed.

Igen forklarede Jesus disciplene, at hans rige ikke er karakteriseret af jordisk værdighed og pragtudfoldelse. Ved Jesu fødder glemmes alle disse udmærkelser. De rige og de fattige,

de lærde og de uvidende mødes uden tanke for klasseforskelle eller verdslig betydning. Alle mødes som dyrekøbte sjæle, der alle er lige afhængige af Ham, som har løskøbt dem til Gud.

Den oprigtigt angrende er dyrebar i Guds øjne. Han sætter sit eget segl på mennesker, ikke på grund af deres rang, ikke på grund af deres rigdom, ikke på grund af deres intellektuelle storhed, men fordi de er ét med Kristus. Ærens Konge er tilfreds med dem, som er sagtmodige og ydmyge. „Du gav mig din frelse til skjold," sagde David, „din omsorg gjorde mig stor!"

„Den, der tager imod sådan et barn i mit navn, tager imod mig," sagde Jesus, „og den, der tager imod mig, tager ikke imod mig, men tager imod ham, som har sendt mig." „Dette siger Herren: Himlen er min trone, jorden min fodskammel … Det er den hjælpeløse, jeg ser til, den modløse og den, der skælver for mit ord."

Omsorg for den mindste

Frelserens ord fremkaldte hos disciplene en følelse af mistillid til sig selv. Ingen af dem var blevet særligt udpeget ved svaret; men Johannes kunne ikke lade være med at spørge, om han i et enkelt tilfælde havde handlet rigtigt. Med barnlig enfoldighed fremlagde han sagen for Jesus: „Vi så en mand, der drev dæmoner ud i dit navn; vi sagde til ham, at det skulle han holde op med; han er jo ikke en af vore!"

Jakob og Johannes havde ment, at de ved at standse denne mand havde tænkt på deres Herres ære. Nu begyndte de at indse, at de havde tænkt mere på deres egen. De indrømmede deres fejl og tog imod Jesu irettesættelse: „I må ikke hindre ham, for der er ingen, som gør en undergerning i mit navn, der straks efter kan tale ondt om mig.." Ingen af dem, der på nogen måde viste Jesus venlighed, måtte afvises. Der var mange, der havde været dybt betaget af Jesu personlighed og gerning, og hvis hjerte var ved at åbne sig for ham i tro; og disciplene, der ikke kunne tyde bevæggrundene, måtte være forsigtige for ikke at gøre disse mennesker modløse. Når Jesus ikke mere selv var hos dem, og gerningen var overgivet i deres hænder, måtte de ikke give efter for en snæversindet, afvisende ånd, men give udtryk for den samme udstrakte venlighed, som de havde set hos deres Mester.

Den kendsgerning, at et menneske ikke i alt stemmer overens med vore personlige forestillinger eller meninger, kan ikke berettige os til at forbyde det at arbejde for Gud. Kristus er den store lærer. Vi skal hverken dømme eller befale, men vi skal alle i ydmyghed sidde ved Jesu fødder og lære af ham. Hvert eneste menneske, som ved Guds hjælp har åbnet sig, er et redskab gennem hvilket Kristus vil åbenbare sin tilgivende kærlighed. Hvor må vi være omhyggelige for ikke at tage modet fra en af Guds lysbærere og således hindre de stråler, som han ville have til at skinne for verden!

Hvis en discipel viser hårdhed eller kulde mod en, som Kristus er ved at føre til sig — en handling af samme slags som da Johannes forbød en mand at gøre undergerninger i Kristi

navn — så kan følgen blive, at den pågældende vælger fjendens vej, og at et menneske går fortabt. Bedre end at gøre dette ville for det menneske være, „at have en møllesten hængt om halsen og være kastet i havet." Og han tilføjede: „Hvis din hånd bringer dig til fald, så hug den af; du er bedre tjent med at gå lemlæstet ind til livet end med begge hænder i behold at komme i Helvede, til den uudslukkelige ild, hvor deres maddiker ikke dør, og ilden ikke slukkes. Og hvis din fod bringer dig til fald, så hug den af; du er bedre tjent med at gå halt ind til livet end med begge fødder i behold at kastes i Helvede."

Hvorfor disse alvorlige ord, som ikke kunne siges stærkere? Fordi „Menneskesønnen er kommet for at frelse det fortabte." Skal hans disciple udvise mindre omsorg for deres medmenneskers frelse, end Himmelens Majestæt har gjort? Ethvert menneske har kostet en uendeligt stor pris, og hvor er det en frygtelig synd at vende blot et eneste menneske bort fra Kristus, så Frelserens kærlighed og ydmygelse og kval i dette tilfælde har været forgæves.

„Ve verden for det, der fører til fald. Vel må der komme fald, men ve det menneske, som bliver årsag til fald." Verden vil under Satans påvirkning sikkert sætte sig op imod Kristi disciple og forsøge at tilintetgøre deres tro; men ve den, som bærer Kristi navn, men alligevel handler på denne måde! Vor Herre gøres til skamme af dem, der hævder at tjene ham, men som giver en falsk fremstilling af hans væsen; og utallige bliver narret og ført på vildspor.

Enhver vane eller handlemåde, der kan føre til synd og dermed vanære over Kristus, er det bedst at opgive, koste hvad det vil. Det, som vanærer Gud, kan aldrig være til gavn for mennesket. Himmelens velsignelse kan ikke følge et menneske, der overtræder retfærdighedens evige principper. Og en enkelt synd, der bliver hæget om, er tilstrækkelig til at medføre svækkelse af karakteren og til at vildlede andre. Hvis foden eller hånden måtte hugges af eller endog øjet rives ud for at frelse legemet for synd, hvor langt alvorligere burde vi så ikke afvise den synd, der kan forårsage den åndelige død.

Ved den rituelle tjeneste blev ethvert offer tilsat salt. Dette betegnede ligesom røgelsesofferet, at kun Kristi retfærdighed kunne gøre tjenesten acceptabel for Gud. Det var denne skik, Jesus hentydede til, da han sagde:

„Sammen med alle dine gaver skal du bringe salt." „Bevar saltet i jer selv, og hold fred med hinanden!" Enhver, der vil bringe sig selv som „et levende og helligt offer, der er Gud til behag" , må tage imod det frelsende salt, vor Frelsers retfærdighed. Så bliver de til „jordens salt" og modvirker det onde i verden, ligesom saltet bevarer fra fordærvelse. Men hvis saltet har mistet sin kraft, hvis der kun findes en tilsyneladende fromhed uden Kristi kærlighed, så er der ingen kraft til det gode. Livet kan ikke udøve nogen frelsende indflydelse på verden. Jeres energi og effektivitet ved opbygningen af mit rige, siger Jesus, afhænger af, om I modtager min Ånd. I skal have del i min nåde for at kunne blive en kraft

af liv til liv. Så vil der ikke være nogen rivalisering, ingen egoisme, intet ønske om de øverste pladser. I vil have den kærlighed, der ikke søger rigdom for sig selv, men for andre._

Få den angrende synder til at fæste blikket ved „Guds Lam, som bærer verdens synd," og ved at betragte det, vil han forvandles. Hans frygt bliver vendt til glæde, hans tvivl til håb. Taknemmelighed bryder frem. Det hårde hjerte knuses. En bølge af kærlighed strømmer ind over sjælen. Kristus er i ham en kilde af vand, der springer frem til evigt liv. Når vi ser Jesus, tynget af sorg og smerte, arbejde for at frelse de fortabte, ringeagtet, spottet, hånet og jaget fra by til by, indtil hans mission var fuldført; når vi ser ham i Getsemane, svedende store dråber af blod, og døende på korset under de frygteligste smerter — når vi ser dette, så vil vort eget jeg ikke mere kræve vor opmærksomhed. Når vi ser Jesus, vil vi blive skamfulde over vor kulde, vor sløvhed og vor egoisme. Vi må være villige til alt eller intet, så vi kan tjene Mesteren af hele vort hjerte. Vi skal fryde os over at bære korset efter Jesus, over at tåle prøvelser, skam eller forfølgelser på grund af hans navn._

„Vi, som er stærke, skylder at bære de svages svagheder og ikke tænke på os selv." Ingen, der tror på Kristus, skal bedømmes lavt, uanset om hans tro er svag og hans skridt vaklende som et lille barns. På grund af alt, hvad der har givet os fordele frem for andre, det være sig uddannelse, opdragelse, forædling af karakteren, kristen oplæring, religiøs erfaring, står vi i gæld til dem, som har været mindre heldige, og så vidt det står i vor magt, skal vi tage os af dem. Hvis vi er stærke, skal vi holde de svages hænder oppe. Herlighedens engle, som altid kan se vor himmelske Faders ansigt, glæder sig over at tjene hans små. Ængstelige sjæle, som har mange uønskede karaktertræk, er genstand for deres særlige omsorg. Engle er altid til stede, hvor der er størst behov for dem; hos dem, der har de hårdeste kampe at kæmpe med sig selv, og hvis omgivelser er mest nedslående. Og denne tjeneste vil Kristi sande tjenere tage del i._

Hvis en af disse små skulle komme til at begå en uret imod dig, så er det din opgave at prøve at få ham på rette vej igen. Vent ikke på, at han skal tage det første skridt til forsoning. „Hvad mener I?" sagde Jesus, „hvis en mand har hundrede får, og ét af dem farer vild, lader han så ikke de nioghalvfems blive i bjergene og går ud og leder efter det vildfarne? Og lykkes det ham at finde det, sandelig, jeg siger jer, han glæder sig mere over det end over de nioghalvfems, der ikke fór vild. Således er det jeres himmelske faders vilje, at ikke en eneste af disse små skal gå fortabt."

I ydmyghedens ånd skal du „se til, at du ikke selv bliver fristet," men gå til den vildfarne „og drag ham til ansvar på tomandshånd". Hæng ham ikke ud over for andre, og bring ikke vanære over Kristus ved at offentliggøre synder og fejl hos en, der bærer Hans navn. Tit må sandheden siges rent ud til den pågældende. Han skal hjælpes til at indse sin fejl, så han kan forandre sig. Men det tilkommer ikke dig at dømme eller fordømme. Gør ikke noget forsøg på at retfærdiggøre dig selv. Lad alle dine bestræbelser gælde hans genrejsning. Behandling af sjælens sår skal ske med den største varsomhed og indfølingsevne. Kun den kærlighed, der udspringer fra Ham, som led på Golgata, kan nytte her. Med kærlig

indfølingsevne skal bror omgås bror i bevidstheden om, at hvis det lykkes, frelser du „hans sjæl fra døden og skjuler mange synder“ .

Men selv disse bestræbelser slår måske ikke til. „Så tag,“ sagde Jesus, „én eller to med dig.“ Det kan ske, at der med deres samlede påvirkning kan opnås et resultat, hvor det ikke lykkedes for den første. Da de ikke har nogen andel i problemet, vil de lettere kunne handle upartisk, og denne kendsgerning vil give deres ord større vægt over for den vildfarne.

Hvis han da ikke vil høre på dem, men også først da, skal sagen forelægges de troendes samfund. Lad menighedens medlemmer som Kristi stedfortrædere bede sammen og kærligt bønfalde om, at den fejlende atter må kunne vindes . Under Helligåndens påvirkning vil Kristi tjenere indtrængende bede den vildfarne om at vende til Gud. Apostlen Paulus siger under Åndens påvirkning: „Idet Gud så at sige formaner gennem os. Vi beder på Kristi vegne: Lad jer forlige med Gud!“ Den, som afviser denne fælles tilnærmelse, har brudt det bånd, der binder ham til Kristus og har således afskåret sig selv fra menighedsfællesskabet. Fra nu af, siger Jesus, „skal han i dine øjne være som en hedning og en tolder“, men han skal ikke betragtes som udelukket fra Guds barmhjertighed. Han må ikke foragtes eller forsømmes af sine tidligere brødre, men behandles med mildhed og medfølelse som et af de fortabte får, Kristus stadig prøver at bringe til sin fold.

Kristi belæring om, hvordan man skal behandle de vildfarne, gentager på en mere specifik måde den lære, der ved Moses blev givet israelitterne: „Du må ikke nære had til din broder i dit hjerte, men du skal åbent gå i rette med din landsmand, så du ikke pådrager dig skyld.“

Det vil sige, at hvis man forsømmer den af Kristus påbudte pligt til at forsøge at retlede dem, der lever i vildfarelse og synd, bliver man meddelagtig i synden. Synder, som vi kunne have forhindret, er vi lige så ansvarlige over for, som hvis vi selv havde begået dem.

Kristus havde trukket sig til et afsides sted sammen med sine disciple, men denne sjældne stund med fredfyldt stilhed blev snart afbrudt. Disciplene mente, at de havde fundet et sted, hvor de ikke ville blive forstyrret, men så snart folkeskaren savnede den guddommelige lærer, spurgte de: „Hvor er han?“ Nogle af dem havde lagt mærke til, i hvilken retning Kristus og hans disciple var gået. Mange gik til fods for at møde dem, mens andre fulgte efter dem i deres både over søen. Påsken nærmede sig, og skarer af pilgrimme, der var kommet fra fjern og nær på rejse til Jerusalem, samledes for at se Jesus. Flere og flere strømmede til, indtil der var samlet fem tusinde mænd foruden kvinder og børn. Før Kristus nåede bredden, ventede en stor menneskemængde på ham. Men han kom ubemærket i land og tilbragte en kort tid alene sammen med sine disciple.

KAPITEL 49 - Løvhyttefesten

Kapitlet er bygget op over Joh 7,1-15.37-39.
Tre gange om året skulle jøderne samles i Jerusalem af religiøse årsager. Indhyllet i en skystøtte havde Israels usynlige fører givet dem anvisninger med hensyn til disse sammenkomster. Under jødernes fangenskab var det ikke muligt at overholde dem, men da folket var genetableret i deres eget land, begyndte man igen at overholde disse mindehøjtider. Det var Guds tanke, at disse årsfester skulle minde folket om Ham; men med ganske få undtagelser havde præsterne og folkets ledere tabt dette formål af syne. Han, som havde forordnet disse nationale forsamlinger og forstod deres betydning, var vidne til den forvanskning, der havde fundet sted.

En fest for alle

Løvhyttefesten var årets afsluttende højtid. Det var Guds hensigt, at folket på dette tidspunkt skulle tænke på hans godhed og nåde. Hele landet havde været under hans ledelse og modtaget hans velsignelse. Dag og nat havde han våget over dem. Hjulpet af solen og regnen havde jorden frembragt sin afgrøde. Fra Palæstinas dale og sletter var høsten blevet hentet. Olivenfrugterne var blevet plukket og den værdifulde olie lagret i kander. Palmerne havde afgivet deres forråd. De purpurfarvede vindrueklaser var blevet trådt i persekarrene.

Festen varede i syv dage, og såvel beboerne i Palæstina som jøder fra andre lande forlod deres hjem og drog til Jerusalem for at fejre den. De kom fra fjern og nær med et tegn på deres glæde i hånden. Gamle og unge, rige og fattige, alle medbragte en eller anden gave som et takoffer til Ham, der havde kronet året med sin godhed og ladet jorden bugne af frugtbarhed. Alt, hvad der kunne fryde øjet og give udtryk for den universelle glæde, blev bragt frem fra skovene. Byen kom til at ligne den skønneste skov.

Festen var ikke kun en taksigelse for høsten, men et minde om Guds beskyttende omsorg for Israel i ørkenen. Til minde om deres liv i telte boede israelitterne under festen i hytter eller overdækninger af grønne grene. Disse blev rejst på gaderne, i tempelgårdene eller på husenes tage. Bakkerne og dalene omkring Jerusalem var også fyldt med disse løvklædte beboelser og syntes at være levende af mennesker.

Med religiøse sange og taksigelser fejrede de troende denne begivenhed. Et lille stykke tid før festen blev forsoningsdagen fejret, hvor folket efter at have bekendt deres synder blev erklæret for at have fred med Himmelen. På denne måde var vejen banet for en glædesfest. „Tak Herren, for han er god, hans trofasthed varer til evig tid," lød det triumferende, mens al slags musik, blandet med hosiannaråb, ledsagede den fælles sang. Templet var midtpunktet for glæden. Her foregik offerceremonierne med al deres pragt. Gudstjenestens sang blev ledet af levitternes kor, der stod opstillet på begge sider af den hvide marmortrappe op til den hellige bygning. Svingende med deres palme- og myrtegrene tog de mange tempelgæster melodien op som et ekko af korene, og melodien

blev igen opfanget af stemmer fra nær og fjern, indtil de omliggende bjerge genlød af lovsang.

Ved nattetid var templet og tempelgårdene kunstigt oplyst. Musikken, de viftende palmegrene, de glade hossiannaråb, den store tilstrømning af mennesker, over hvem lyset strålede fra de hængende lamper, præsternes dragter og den højtid, der var over ceremonierne, forenedes til en helhed, der gjorde et dybt indtryk på de tilstedeværende. Men det mest betagende ved festen og det, der skabte størst glæde, var en ceremoni til minde om en begivenhed under opholdet i ørkenen.

Ved det første daggry blæste præsterne en lang, gennemtrængende tone på deres sølvtrompeter, og trompeterne, der svarede, og folkets glade råb fra deres hytter gav genlyd over bakker og dale og hilste festdagen velkommen. Derefter tog præsten en kande fyldt med vand fra Kedrons rindende vand, løftede den højt op, og under trompeternes klang steg han op ad templets brede trappe i takt til musikken med langsomme, afmålte skridt, mens han sang: „Nu står vore fødder i dine porte, Jerusalem."

Han bar kanden hen til alteret, som indtog en central plads i præsternes gård. Her stod to sølvskåle, og ved hver af dem stod en præst. Kanden med vandet blev tømt i den ene skål, i den anden en kande vin, og indholdet af begge skåle flød ind i et rør, der havde forbindelse med Kedron, og førtes derfra ud i Det døde Hav. Denne symbolik med det indviede vand repræsenterede den kilde, der på Guds befaling vældede frem af klippen for at slukke Israels børns tørst. Derefter klang disse jublende toner: „Herren er min styrke og lovsang. … I skal øse vand med glæde af frelsens kilder."

Jesus venter med at komme

Da Josefs sønner gjorde forberedelser til at deltage i løvhyttefesten, lagde de mærke til, at Kristus ikke foretog sig noget, der tydede på, at han havde til hensigt at deltage. De så bekymret på ham. Siden helbredelsen ved Betesda dam havde han ikke deltaget i nogen af folkets sammenkomster. For at undgå unødig konflikt med de ledende mænd i Jerusalem havde han indskrænket sit arbejdsområde til Galilæa. Hans tilsyneladende ligegyldighed over for de store religiøse festdage, og det fjendskab, som præsterne og de skriftkloge udviste mod ham, forårsagede forvirring blandt folk omkring ham, ja selv blandt hans egne disciple og hans familie. I sin lære havde han lagt vægt på lydighed mod Guds lov, men alligevel syntes han selv at være ligeglad med den guddommeligt indstiftede tjeneste. Hans samkvem med tolderne og andre med dårligt omdømme, hans ligegyldighed over for rabbinernes forskrifter, og den dristighed, hvormed han tilsidesatte de traditionelle krav vedrørende Sabbatten, syntes alt sammen at bringe ham i modsætningsforhold til den gejstlige øvrighed og forårsagede mange spørgsmål. Hans brødre mente, at det var en fejl af ham at skabe fjendskab med landets store og lærde mænd. De følte, at disse mænd havde , og at Jesus begik en fejl ved at bringe sig i modsætningsforhold til dem. Men de havde været vidne til hans pletfrie liv, og skønt de ikke betragtede sig selv som hans disciple, så havde hans gerninger gjort dybt indtryk på dem. Det tilfredsstillede deres ærgerrighed, at

han var så elsket i Galilæa. De håbede stadig på, at han ville give et bevis på sin magt, som kunne få farisæerne til at indse, at han var den, som han hævdede at være. Tænk, om han virkelig var Messias, Israels Konge! Med stolt tilfredshed hægede de om denne tanke.

De var så ivrige efter det, at de tilskyndede Jesus til at drage til Jerusalem. „Tag herfra og gå til Judæa, for at dine disciple også kan se de gerninger, du gør. Der er jo ingen, der gør noget i hemmelighed, når han vil frem i offentlighed. Når du gør sådanne ting, så vis dig for verden.“ Disse ord gav udtryk for tvivl og vantro. De tillagde ham fejhed og svaghed. Hvis han vidste, at han var Messias, hvorfor holdt han sig så uvirksomt ? Hvis han virkelig ejede en sådan magt, hvorfor så ikke dristigt drage til Jerusalem og hævde sine krav? Hvorfor ikke i Jerusalem gøre de samme vidunderlige gerninger, som der blev berettet om i Galilæa? Lad være med at skjule dig i afsides provinser, sagde de, og udelukkende udføre dine mægtige gerninger for uvidende bønder og fiskere. Træd frem i Hovedstaden, få støtte fra præsterne og rådsherrerne og få folket samlet til oprettelsen af det nye rige.

Jesu brødre ræsonnerede ud fra det egoistiske motiv, der så ofte fines hos dem, som gerne vil føre sig frem. Denne ånd var den fremherskende i verden. De var krænkede, fordi Kristus i stedet for at søge verdslig magt havde erklæret, at han var livets brød. De var dybt skuffede, fordi så mange af hans disciple svigtede ham. De vendte sig selv bort fra ham for at undgå det ubehagelige ved at anerkende, hvad hans gerninger åbenbarede — at han var den, som Gud havde udsendt.

„Da sagde Jesus til dem: ‘Min tid er endnu ikke kommet, men jeres tid er det altid. Jer kan verden ikke hade, men mig hader den, fordi jeg vidner om den, at dens gerninger er onde. Drag I op til festen, jeg drager ikke op til denne fest, for min tid er endnu ikke inde.’“ Hans brødre havde talt til ham i en myndig tone og foreskrevet ham, hvilken fremgangsmåde han burde følge. Han vendte irettesættelsen mod dem selv ved ikke at ligestille dem med sine selvfornægtende disciple, men med verden. „Jer kan verden ikke hade“, sagde han, „men mig hader den, fordi jeg vidner om den, at dens gerninger er onde.“ Verden hader ikke dem, der i ånden er som den; dem elsker den som sine egne.

For Kristus var verden ikke et sted til velvære og selvforherligelse. Han var ikke ude efter dens magt og dens ære. For ham frembød den intet af værdi. Den var det sted, hvortil hans Far havde sendt ham. Han var blevet givet for verdens liv, for at gennemføre den store frelsesplan. Han var i færd med at udføre sit arbejde for den faldne slægt. Men han skulle ikke være overmodig, ikke udsætte sig for fare, ikke fremskynde kriser. Hver begivenhed i hans gerning havde sin fastsatte time. Han skulle vente tålmodigt. Han vidste, at han skulle møde verdens had. Han vidste, at hans arbejde ville resultere i hans død; men at udsætte sig for det før tiden, ville ikke være hans Faders vilje.

Fra Jerusalem havde rygtet om Kristi mirakler spredt sig overalt, hvor der boede jøder; og skønt han i mange måneder ikke havde været til stede ved højtiderne, var interessen for ham ikke mindsket. Fra alle verdens egne var mange kommet op til løvhyttefesten i håb

om at få ham at se. Ved festens begyndelse var der mange, som spurgte efter ham. Farisæerne og rådsherrerne holdt udkik efter ham i håb om at finde en anledning til at få ham dømt. De spurgte ivrigt: „Hvor er han?“ men ingen vidste det. Tanken om Ham var den første i alles sind. Af frygt for præsterne og rådsherrerne vovede ingen at anerkende ham som Messias, men alle vegne blev han drøftet lavmælt og alvorligt. Mange forsvarede ham som Guds sendebud, mens andre beskyldte ham for at vildlede folket.

Han tager del i løvhyttefesten

I mellemtiden var Jesus i al stilhed ankommet til Jerusalem. Han havde valgt en ubefærdet rute for at undgå de rejsende, der fra alle egne begav sig til hovedstaden. Hvis han havde sluttet sig til en af de karavaner, der var på vej til festen, ville det have vakt almindelig opmærksomhed, når han ankom til byen, og en folkelig demonstration til fordel for ham ville have ophidset øvrigheden imod ham. Det var for at undgå dette, han valgte at foretage rejsen alene.

Midt under højtiden, da ophidselsen på grund af ham var på sit højeste, gik han ind i tempelgården og stod ansigt til ansigt med de store skarer. Fordi han havde været fraværende under festen, var det blevet antydet, at han ikke turde udsætte sig for at falde i hænderne på præsterne og rådsherrerne. Alle var forbavsede over hans tilstedeværelse. Al tale forstummede. Alle undrede sig over hans værdige og modige optræden midt blandt de magtfulde fjender, der stræbte ham efter livet.

Mens Jesus således stod som midtpunkt for den store skares opmærksomhed, talte han til dem, som intet menneske nogensinde havde gjort. Hans ord viste et kendskab til Israels love og indstiftelser, til offertjenesten og profeternes lære, som langt overgik de skriftkloges og præsternes. Han nedbrød formalismens og traditionens skranker. Begivenheder i fremtiden syntes at ligge udbredt foran ham. Som én, der kunne se det skjulte, talte han om det jordiske og det himmelske, det menneskelige og det guddommelige med sikker autoritet. Hans ord var særdeles klare og overbevisende, og ligesom i Kapernaum var folket igen forbavset over hans lære, „for der var myndighed bag hans ord“ . Ved hjælp af en række forskellige eksempler advarede han sine tilhørere om den katastrofe, der ville blive følgen for alle, der forkastede de velsignelser, han var kommet for at bringe dem. Han havde givet dem ethvert muligt bevis på, at han var udgået fra Gud, og havde på enhver måde bestræbt sig på at få dem til at omvende sig. Han ville ikke afvises og myrdes af sit eget folk, hvis han kunne frelse dem fra at begå en sådan ugerning.

Alle undrede sig over hans kendskab til loven og profetierne, og fra den ene til den anden lød spørgsmålet: „Hvordan kan han have forstand på Skriften, når han ikke er oplært i den?“ Ingen blev anset for kvalificeret til at være religiøs lærer, medmindre han havde studeret ved rabbinernes skoler, og både Jesus og Johannes Døber var blevet omtalt som uvidende, fordi de ikke havde gennemgået denne oplæring. De, som hørte dem, var forbløffede over deres skriftkundskab, da de ikke var blevet „oplært“. Af mennesker havde

de i sandhed ikke lært; men Himmelens Gud var deres lærer, og fra Ham havde de modtaget den højeste form for visdom.

Mens Jesus talte i templet, var folket som tryllebundet. De samme mænd, som hørte til hans mest lidenskabelige modstandere, følte sig ude af stand til at gøre ham fortræd. Lige i øjeblikket var alt andet glemt.

Jesus tilbyder levende vand

Dag efter dag belærte han folket, indtil „festens sidste og største dag." Om morgenen denne dag var folket blevet træt af de mange festligheder. Pludselig hævede Jesus sin stemme og råbte, så det gav genlyd i tempelgårdene:

„Den, der tørster, skal komme til mig og drikke. Den, der tror på mig, skal det gå, som Skriften siger: 'Fra hans indre skal der rinde strømme af levende vand.'" Folkets tilstand gjorde denne henvendelse meget virkningsfuld. De havde været optaget af et fortsat skue af pragt og festivitas, deres øjne havde været blændet af lys og farver, og deres ører var blevet frydet med den rigeste musik; men i hele denne række af ceremonier havde der ikke været noget, der kunne stille sjælens længsel, intet, der kunne slukke sjælens tørst efter det, som ikke forgår. Jesus indbød dem til at komme og drikke af livets kilde, af den, som i dem ville blive en kilde, der sprang til evigt liv.

Præsten havde samme morgen udført den ceremoni, der skulle minde om, hvordan der i ørkenen var blevet slået på klippen. Denne klippe var et symbol på Ham, som ved sin død ville få frelsens levende vand til at strømme ud til alle dem, der tørstede. Kristi ord var livets vand. Her, i overværelse af de forsamlede skarer, udleverede han sig selv til at blive slået, for at livets vand kunne komme til at strømme ud til verden. Satan mente, at han ved at slå Kristus kunne tilintetgøre livets Konge, men fra klippen, der blev slået, strømmede der levende vand. Da Jesus talte således til folket, dirrede deres hjerter af en forunderlig ærefrygt, og mange var rede til som kvinden fra Samaria at udbryde: „Giv mig det vand, så jeg ikke skal tørste."

Jesus kendte sjælens længsel. Pragt, rigdom og ære kan ikke tilfredsstille hjertet. „Den, der tørster, skal komme til mig." De rige og de fattige, de høje og de lave, alle er lige velkomne. Han lover at lette byrden fra det tyngede sind, at trøste de sørgende og give håb til de modløse. Mange af dem, der hørte Jesus, sørgede over skuffede forhåbninger. Mange nærede en hemmelig sorg. Mange søgte at tilfredsstille deres rastløse længsler med denne verdens goder eller menneskers bifald; men når alt var opnået, opdagede de, at de trods al deres møje kun var nået til en utæt brønd, som ikke kunne hjælpe dem med at slukke deres tørst. Midt i glansen fra de muntre scener stod de, utilfredsstillede og bedrøvede. Det pludselige råb: „Den, der tørster," vækkede dem af deres sørgmodige grublerier, og da de lyttede til ordene, der fulgte, tændtes et nyt håb i deres sind. Helligånden præsenterede symbolet foran dem, indtil de deri så tilbudet om frelsens uvurderlige gave.

Kristi råb til den tørstende sjæl lyder stadig i verden, og det taler til os med endnu større kraft end til dem, der hørte det i templet på løvhyttefestens sidste dag. Dette kildespring er åbent for alle. De som er trætte og udmattede, får tilbudt det evige livs forfriskende vand. Jesus råber stadig: „Den, der tørster, skal komme til mig og drikke.“ „Den, der drikker af det vand, jeg vil give ham, skal aldrig i evighed tørste. Det vand, jeg vil give ham, skal i ham blive en kilde, som vælder med vand til evigt liv.“

KAPITEL 50 - Jesus læser deres tanker

Kapitlet er bygget op over Joh 7,16-36.40-53; 8,1-11.
Mens Jesus var i Jerusalem under højtiden, blev han hele tiden skygget af spioner. Dag efter dag forsøgte man noget nyt for at få ham til at tie. Præsterne og rådsherrerne var på vagt for at lokke ham i en fælde. De lagde planer om at standse ham med vold. Men dette var ikke alt. De ville ydmyge denne galilæiske lærer i folkets påsyn.

Den første dag af hans tilstedeværelse ved festen var nogle af de ældste kommet til ham og havde forlangt at få at vide, med hvilken autoritet han underviste. De ønskede at bortlede opmærksomheden fra ham til spørgsmålet om hans til at belære andre, og dermed til deres egen betydning og autoritet.

Ordduel med de skriftkloge
„Min lære er ikke min egen," sagde Jesus, „men hans, som har sendt mig. Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv." Jesus imødegik disse smålige kritikeres spørgsmål; ikke ved at svare på deres spidsfindigheder, men ved at forkynde den sandhed, som er livsvigtig for sjælens frelse. Opfattelsen og påskønnelsen af sandheden afhænger mindre af forstanden end af hjertet, sagde han. Sandheden skal erkendes inderst inde: den kræver anerkendelse fra viljen. Hvis sandheden alene skulle opfattes fornuftsmæssigt, ville hovmod ikke være nogen hindring for at kunne modtage den. Men den skal modtages ved nådens påvirkning af hjertet, og modtagelsen af den er afhængig af, at man giver afkald på enhver synd, som Guds Ånd afslører. Menneskers fordele ved at opnå viden om sandheden vil — uanset hvor store de end måtte være — ikke gavne noget, hvis de ikke er åbne for at modtage sandheden og viljen til samvittighedsfuldt at opgive alt, hvad der står i modsætning til dens principper, ikke er til stede. For dem, der således overgiver sig til Gud med et ærligt ønske om at kende og gøre hans vilje, åbenbares sandheden som Guds kraft til deres frelse. De vil være i stand til at skelne mellem den, der taler på Guds vegne, og den, der kun taler for sig selv. Farisæernes vilje var ikke på samme side som Guds vilje. De søgte ikke efter sandheden, men efter en undskyldning for at omgå den. Kristus viste dem, at dette var grunden til, at de ikke forstod hans lære.

Han gav nu en prøve, gennem hvilken den sande lærer kunne skelnes fra den falske. „Den, der taler af sig selv, søger sin egen ære. Men den, der søger hans ære, som har sendt ham, han er sanddru, og der er ingen uret hos ham." Den, der søger sin egen ære, taler kun ud fra sig selv. Egoismens ånd afslører selv sin oprindelse. Men Kristus søgte Guds ære. Han talte Guds ord. Dette var beviset på hans autoritet som sandhedens lærer.

Jesus gav de skriftkloge et bevis på sin guddommelighed ved at vise, at han læste deres tanker. Lige siden helbredelsen ved Betesda havde de lagt planer om hans død. Således overtrådte de selv den lov, som de hævdede at forsvare.

„Har Moses ikke givet jer loven?“ sagde han, „og dog er der ingen af jer, der holder loven. Hvorfor vil I slå mig ihjel?“

Lynhurtigt afslørede disse ord for de skriftkloge, hvilken ødelæggende afgrund de var ved at styrte sig i. Et øjeblik fyldtes de med rædsel. De indså, at de var i konflikt med Almagten. Men de ville ikke lade sig advare. For at opretholde deres indflydelse over folket måtte deres morderiske planer skjules. De veg uden om Jesu spørgsmål og udbrød: „Du må være besat af en dæmon, hvem vil slå dig ihjel?“ De antydede, at Jesu mirakuløse gerninger var sket ved hjælp af en ond ånd.

Jesus tog ikke hensyn til denne beskyldning. Han fortsatte med at vise, at hans arbejde med helbredelsen ved Betesda var i overensstemmelse med sabbatsloven, og at det var retfærdiggjort ved den fortolkning, som jøderne selv gav loven. Han sagde: „Moses har givet jer omskærelsen; … og I omskærer mennesker selv på en sabbat.“ Ifølge loven skulle ethvert drengebarn omskæres på den ottende dag. Skulle dette tidspunkt falde på en sabbat, måtte den rituelle handling alligevel udføres. Hvor langt mere ville det da ikke stemme overens med lovens ånd at gøre „et helt menneske rask på en sabbat?“ Og han advarede dem og sagde: „Døm ikke efter det ydre, men fæld en retfærdig dom!“

Rådsherrerne måtte tie, og mange udbrød: „Er det ikke ham, de vil slå ihjel? Se bare, han taler offentligt, og de siger ingenting til ham. Skulle medlemmerne af Rådet virkelig have erkendt, at han er Kristus?“

Had og intriger

Mange blandt Kristi tilhørere, som boede i Jerusalem, og som ikke var uvidende om rådsherrernes planer imod ham, følte sig draget imod ham af en uimodståelig kraft. Overbevisningen om, at han var Guds Søn, trængte sig ind på dem. Men Satan stod parat til at så tvivl, og hertil var vejen banet gennem deres egne fejlagtige begreber om Messias og hans komme. I almindelighed troede man, at Kristus skulle fødes i Betlehem, men at han efter en tids forløb atter ville forsvinde, og ved hans andet komme ville ingen vide, hvorfra han kom. Der var ikke så få, der mente, at Messias ikke ville have noget naturligt slægtskabsforhold til mennesker. Og da den populære opfattelse af Messias’ herlighed ikke blev imødekommet af Jesus fra Nazaret, var der mange, som hældede til følgende: „Vi ved, hvor denne mand er fra. Når Kristus kommer, er der ingen, der ved, hvor han er fra.“

Mens de således vaklede mellem tvivl og tro, fulgte Jesus op på deres tanker og svarede dem: „Ja, I ved, hvem jeg er, og I ved, hvor jeg er fra. Og dog er jeg ikke kommet af mig selv, men han, som har sendt mig, er sanddru, og ham kender I ikke.“ De påberåbte sig en viden om, hvordan Kristi oprindelse skulle være, men de var fuldstændigt uvidende om den. Hvis de havde levet i overensstemmelse med Guds vilje, så ville de have kendt hans Søn, når han blev åbenbaret for dem.

Tilhørerne kunne ikke undgå at forstå Kristi ord. Det var tydeligt, at de var en gentagelse af, hvad han havde hævdet over for Sanhedrin for mange måneder siden, da han erklærede, at han var Guds Søn. Ligesom rådsherrerne dengang forsøgte at udvirke hans død, sådan søgte de også nu at gribe ham; men de blev forhindret af en usynlig magt, som tøjlede deres raseri og sagde: Hertil og ikke længere!

Blandt folket var der mange, der troede på ham, og de sagde: „Når Kristus kommer, vil han så gøre flere tegn, end denne mand har gjort?“ De ledende blandt farisæerne, som spændt fulgte begivenhedernes gang, opfangede disse sympatitilkendegivelser blandt mængden. De skyndte sig hen til ypperstepræsterne, mens de planlagde at arrestere ham. Imidlertid aftalte de at gribe ham, når han var alene, for de turde ikke gøre det i folkets nærværelse. Atter gav Jesus dem beviser på, at han kunne læse deres tanker. „En kort tid endnu er jeg hos jer,“ sagde han, „så går jeg til ham, som har sendt mig. I vil lede efter mig og ikke finde mig, og hvor jeg er, kan I ikke komme.“ Snart skulle han finde et tilflugtssted uden for rækkevidden af deres hån og had. Han ville stige op til sin Far og atter blive Den Englene Tilbeder; og derhen kunne hans mordere aldrig komme.

De skriftkloge sagde spottende: „Hvor mon han vil tage hen, siden vi ikke kan finde ham? Han vil vel ikke tage til dem, der lever spredt blandt grækerne, og undervise grækerne?“ Disse smålige kritikere drømte ikke om, at de med deres hånende ord tegnede et billede af det, som var Kristi opgave! Hele dagen igennem havde han rakt hænderne frem mod et ulydigt og genstridigt folk; dog skulle han findes af dem, som ikke søgte ham; blandt et folk, som ikke påkaldte hans navn, ville han give sig til kende .

Mange, der var overbevist om, at Jesus var Guds Søn, blev vildledt af præsternes og de skriftkloges falske argumenter. Disse lærere havde med stor virkning gentaget profetierne om, at Messias „er konge på Zions bjerg og i Jerusalem, og de ældste skal se hans herlighed;“ og at „han skal herske fra hav til hav og fra floden til jordens ender.“ Så foretog de ringeagtende sammenligninger mellem den herlighed, der her var skildret, og Jesu ydmyge fremtoning. Selve profetiens ord blev så fordrejet, at de retfærdiggjorde vildfarelsen._

Hvis folket selv oprigtigt havde studeret skrifterne, ville de ikke være blevet vildledt. KAPITEL 61 hos Esajas vidner om, at Kristus netop skulle gøre den gerning, han gjorde. KAPITEL 53 forkynder hans forkastelse og lidelser i denne verden, og kapitel 59 beskriver præsternes og de skriftkloges karakter.

Gud tvinger ikke mennesker til at opgive deres vantro. Foran sig har de lys og mørke, sandhed og vildfarelse. Det er op til dem at afgøre, hvad de vil tage imod. Mennesket har fået evne til at skelne mellem og uret. Gud tilstræber, at mennesker ikke skal beslutte sig impulsivt, men ud fra vægtige beviser ved omhyggeligt at sammenligne skrift med skrift. Hvis jøderne havde set bort fra deres fordomme og sammenlignet de skrevne profetier med de kendsgerninger, der kendetegnede Jesu liv, ville de have opdaget en smuk harmoni mellem profetierne og deres opfyldelse i den ydmyge galilæers liv og gerning.

Mange vildledes i dag på samme måde, som jøderne blev det. Teologiske undervisere læser Bibelen i lyset af deres egen opfattelse og traditioner, og folk læser ikke selv i Skrifterne, eller tager selv stilling til, hvad der er sandhed, men opgiver at bruge dømmekraften og overgiver deres sjæle til deres ledere. Prædiken og undervisning i Hans ord er et af de midler, Gud har anvist til at sprede lys; men vi skal sikre os, at enhver lære er i overensstemmelse med Skriften. Den, der vil læse Bibelen og under bøn ytrer ønske om at kende sandheden for at kunne adlyde den, vil modtage guddommelig oplysning. Han vil komme til at forstå Skrifterne. „Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud."

„Aldrig har noget menneske talt sådan"

På højtidens sidste dag vendte de folk, som præsterne og rådsherrerne havde sendt ud for at gribe Jesus, uden ham. Man spurgte dem vredt: „Hvorfor har I ham ikke med?" Med et højtideligt ansigtsudtryk svarede de: „Aldrig har noget menneske talt sådan."

Hårdhjertede som de var, lod de sig alligevel bevæge ved hans ord. Mens han talte i tempelgården, havde de stået i nærheden for at opsnappe noget, som kunne bruges imod ham. Men mens de lyttede, havde de glemt, hvorfor de var blevet udsendt. De stod som tryllebundne. Kristus åbenbarede sig for deres sjæle. De så det, som præsterne og rådsherrerne ikke ville se: Menneskelighed badet i guddommelig herlighed. Da de vendte , var de så opfyldt af hans tanker, så præget af hans ord, at de til spørgsmålet: „Hvorfor har I ham ikke med?" kun kunne svare: „Aldrig har noget menneske talt sådan."

Da rådsherrerne og præsterne første gang havde mødt Jesus, havde de følt den samme overbevisning. De var dybt bevægede, og denne tanke trængte sig ind på dem: „Aldrig har noget menneske talt sådan." Men de havde kvalt Helligåndens overbevisende kraft. Nu råbte de, oprørte over, at selv lovens håndhævere blev påvirket af den forhadte galilæer: „Er I nu også blevet vildført? Er der da nogen af Rådets medlemmer eller af farisæerne, der tror på ham? Nej, denne folkeskare, som ikke kender loven, er forbandet."

De, til hvem sandhedens budskab bringes, spørger sjældent: „Er det sandt?“ men: „Hvem er det der siger det?“ Mange mennesker bedømmer det efter, hvor mange der tager imod det; og dette spørgsmål lyder stadig: „Har mon nogen af de lærde eller de teologiske ledere troet på det?“ Mennesker er ikke mere velvilligt indstillet over for ægte gudfrygtighed nu, end de var på Kristi tid. De er akkurat lige så begærlige i deres søgen efter materielle goder på bekostning af de evige rigdomme; og det er ikke noget argument mod sandheden, at så mange ikke vil acceptere den, eller at denne verdens store, eller selv de religiøse ledere ikke vil tage imod den.

Nikodemus forsvarer Jesus

Præsterne og rådsherrerne gik nu videre med at lægge planer om at arrestere Jesus. De påstod, at hvis han var fri meget længere, så ville han lede folket bort fra deres retmæssige ledere, og at det mest sikre var at få ham bragt til tavshed omgående. Midt i deres diskussion blev de pludselig afbrudt. Nikodemus spurgte: „Vores lov dømmer da ikke et menneske, uden at man først har hørt på ham og fået rede på, hvad han har gjort?“ Der blev tavshed i forsamlingen. Nikodemus’ ord ramte dem i deres samvittighed. De kunne ikke dømme en mand, uden at han var forhørt. Men det var ikke blot af denne grund, at de hovmodige rådsherrer blev tavse, mens de stirrede på ham, der havde vovet at tale retfærdighedens sag. De var både rystede og bedrøvede over, at en af deres egne i den grad havde ladet sig betage af Jesu personlighed, at han ville sige et ord til hans forsvar. Da de var kommet sig af deres forbavselse, henvendte de sig til Nikodemus med bidende ironi: „Er du måske også fra Galilæa? Se efter i Skriften, så vil du se, at der fremstår ingen profet i Galilæa.“

Alligevel resulterede protesten i udsættelse af rådets drøftelse. Rådsherrerne var ikke i stand til at realisere deres hensigt og dømme Jesus uden noget forhør. Overvundne, som de i øjeblikket var, „gik de hver til sit. Men Jesus gik ud til Oliebjerget.“

Jesus og den foragtede kvinde

Fra byens uro og forvirring, fra de fordringsfulde skarer og de forræderiske skriftkloge begav Jesus sig til stilheden i olivenlundene, hvor han kunne være alene med Gud. Men tidligt om morgenen vendte han til templet, og da folket flokkedes om ham, satte han sig ned og underviste dem.

Snart efter blev han afbrudt. En flok farisæere og skriftkloge kom hen til ham, og med sig slæbte de en rædselsslagen kvinde, som de med skarpe, hidsige stemmer beskyldte for at have overtrådt det syvende bud. Efter at have skubbet hende hen i nærheden af Jesus, sagde de til ham med hyklerisk ærbødighed: „I loven har Moses påbudt os at stene den slags kvinder; hvad siger du?“

Deres foregivne ærbødighed dækkede over en udspekuleret plan til hans ødelæggelse. De havde grebet denne lejlighed til at få ham fordømt, fordi de mente, at uanset hvilken afgørelse han traf, ville de finde anledning til at anklage ham. Hvis han frikendte kvinden,

kunne han anklages for at ringeagte Moses' lov. Hvis han erklærede hende for skyldig til døden, kunne romerne anklage ham for at tiltage sig en myndighed, der alene tilkom dem.

Et øjeblik så Jesus på, hvad der foregik. Det skælvende og dybt skamfulde offer, de strenge øvrighedspersoner, blottet for enhver menneskelig medfølelse. Med sin fuldkommen rene ånd veg han for dette syn. Han vidste udmærket, hvorfor denne sag var blevet forelagt ham. Han læste tankere og kendte karakter og livsforløb hos alle, der stod hos ham. Disse selvbestaltede vogtere af retfærdigheden havde selv ført deres offer i synd for at kunne lægge en fælde for Jesus. Uden at tilkendegive, at han havde Hort deres spørgsmål, bøjede han sig ned, og mens han holdt blikket fæstet ved jorden, gav han sig til at skrive i støvet.

Utålmodige over hans tøven og tilsyneladende ligegyldighed trådte anklagerne nærmere hen til ham for at påkalde sig hans opmærksomhed for sagen. Men da deres blik ved at følge Jesu blik faldt på brolægningen ved hans fødder, forandredes deres ansigtsudtryk. Der, for øjnene af dem, stod alle synderne i deres liv skrevet i støvet. Folket, der kiggede på, så den pludselige forandring af deres udtryk og trængte sig frem for at finde ud af, hvad det var, som de betragtede med en sådan forbløffelse og skamfuldhed.

Trods al deres hævdelse af ærbødighed for loven lod disse rabbinere dnes bestemmelse ude af betragtning ved at fremkomme med anklagen mod kvinden. Det var ægtemandens pligt at rette anklage imod hende, og de skyldige parter skulle have samme straf. Anklagernes handling var aldeles ulovlig. Jesus imødegik dem imidlertid på deres egne præmisser. Loven sagde udtrykkeligt, at hvis nogen skulle stenes, så skulle vidnerne i sagen være de første til at kaste en sten. Nu rejste Jesus sig, og mens han så fast på de sammensvorne ældste, sagde han: „Den af jer, der er uden synd, skal kaste den første sten på hende." Og idet han bøjede sig ned, fortsatte han med at skrive på jorden.

Han havde ikke tilsidesat den lov, Moses havde givet, og heller ikke krænket Roms myndighed. Anklagerne var blevet besejret. Nu, hvor deres foregivne fromheds robe var trukket af dem, stod de skyldige og dømte over for uendelig renhed. De skælvede for, at deres livs skjulte synder skulle blive afsløret for offentligheden, og den ene efter den anden listede sig bort, med bøjet hoved og nedslåede øjne, og efterlod deres offer alene sammen med den medfølende Frelser.

Jesus rejste sig op og sagde, mens han så på kvinden: „Kvinde, hvor blev de af? Var der ingen, der fordømte dig?" Hun sagde: „Nej, Herre, ingen!" Og Jesus sagde til hende: „Heller ikke jeg fordømmer dig. Gå, og synd fra nu af ikke mere."

Kvinden havde stået foran Jesus og tildækket sit ansigt af frygt. Hans ord: „Den af jer, der er uden synd, skal kaste den første sten på hende," havde lydt for hende som en dødsdom. Hun vovede ikke at hæve blikket til Frelserens ansigt, men afventede i tavshed sin dom. Med forundring så hun sine anklagere gå bort, målløse og forvirrede. Så lød disse

håbets ord for hendes ører: „Heller ikke jeg fordømmer dig. Gå, og synd fra nu af ikke mere“. Hun brød sammen og kastede sig ned for Jesu fødder, mens hun hulkende udtrykte sin taknemmelige kærlighed og under bitre tårer bekendte sine synder.

For hende var dette begyndelsen til et nyt liv i renhed og fred og viet til at tjene Gud. Ved at oprejse dette faldne menneske udførte Jesus et større mirakel end ved at helbrede den mest alvorlige legemlige sygdom. Han helbredte den åndelige sygdom, som fører til evig død. Denne bodfærdige kvinde blev en af hans mest trofaste disciple. Med selvopofrende kærlighed og hengivenhed lønnede hun hans tilgivende nåde.

Ved at tilgive denne kvinde og opmuntre hende til at leve et bedre liv, træder den fuldkomne retfærdighed i Jesu karakter frem i al sin skønhed. Mens han hverken undskylder synden eller formindsker skyldfølelsen, så søger han ikke at fordømme, men at frelse. Verden havde kun foragt og hån tilovers for denne vildfarne kvinde; men Jesus indgyder hende trøst og håb. Den syndfri har medlidenhed med synderens svaghed og rækker hende en hjælpende hånd. Mens de hykleriske farisæere anklager, byder Jesus hende: „Gå, og synd fra nu af ikke mere.“

Man følger ikke Kristus, hvis man med bortvendt blik vender ryggen til de vildfarne og overlader dem til uhindret at fortsætte deres nedadgående kurs. De, som er ivrige for at anklage andre og nidkære for, at retfærdigheden skal ske fyldest, er ofte i deres eget liv mere skyldige. Mennesker hader synderen, mens de elsker synden. Kristus hader synden, men elsker synderen. Den samme ånd vil være i dem, der følger ham. Kristen kærlighed er langsom til at dømme, hurtig til at opfatte anger og rede til at tilgive, at opmuntre, at lede den vandrende ind på vejen til hellighed og hjælpe ham til at blive der.

KAPITEL 51- „VERDENS LYS“

Kapitlet er bygget op over Joh 8,12-59 og kap. 9.
Jesus talte nu atter til dem og sagde: „Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.“

Da Jesus sagde dette, stod han i den tempelgård, som var specielt forbundet med tjenesterne, der hørte til løvhyttefesten. Midt i denne gård stod to meget høje master til understøtning af nogle mægtige lamper. Efter aftenofferet blev alle lamper tændt og spredte deres lys over Jerusalem. Denne ceremoni var til minde om ildstøtten, der viste Israel vej i ørkenen, og den ansås også for at pege frem til Messias' komme. Når lamperne var tændt om aftenen, var gården skueplads for store glædesscener. Gråhårede mænd, templets præster og folkets rådsherrer tog del i festdansene til lyden af musikinstrumenter og levitternes sange.

Med illuminationen af Jerusalem gav folket udtryk for deres håb om Messias' komme for at sprede sit lys over Israel. Men for Jesus havde dette optrin en bredere betydning. Ligesom de strålende tempellamper oplyste alt omkring sig, sådan lyser Kristus, kilden til åndeligt lys, i denne verdens mørke. Men alligevel var billedet ufuldkomment. Det store lys, som hans egen hånd havde sat på himmelen, var et mere virkeligt billede af herligheden ved hans mission.

Lyskilden
Det var morgen. Solen var lige stået op over Oliebjerget. Dens stråler faldt med blændende glans på marmorpaladserne og oplyste guldet på tempelmurene, og idet han pegede på det, sagde Jesus: „Jeg er verdens lys.“

Gennem en af dem, der lyttede til disse ord, gav de længe efter genlyd med dette vidunderlige skriftsted: „I ham var liv, og livet var menneskers lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket greb det ikke.“ „Lyset, det sande lys, som oplyser ethvert menneske, var ved at komme til verden.“ Og længe efter at Jesus var blevet optaget til Himmelen, skrev også Peter under Guds Ånds inspiration og mindedes det symbol, Kristus havde brugt: „Så meget mere fast står profeternes tale for os, og den gør I i at være opmærksomme på som på en lampe, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen bryder frem, og morgenstjernen stiger op i jeres hjerter.“

Når Gud åbenbarede sig for sit folk, havde lyset altid været et symbol på hans nærværelse. Ved skabelsens første ord havde lyset strålet frem fra mørket. Lyset havde været indhyllet i skystøtten om dagen og i ildstøtten om natten, mens det ledte Israels store hærskarer. Lys havde flammet med frygtindgydende vælde omkring Herren på Sinaj bjerg. Der var lys over nådestolen i tabernaklet. Lys fyldte Salomos tempel ved dets indvielse. Lys strålede over bakkerne ved Betlehem, da englene bragte frelsens budskab til hyrderne på deres vagt.

Gud er lys, og med ordene: „Jeg er verdens lys," erklærede Kristus sig for at være ét med Gud og i slægt med hele menneskeheden. Det var Ham, som fra verdens begyndelse havde sagt: „Af mørke skal lys skinne frem." Han er solens, månens og stjernernes lys. Han var det åndelige lys, der ved symboler, forbilleder og profetier havde skinnet over Israel. Men lyset blev ikke givet til det jødiske folk alene. Ligesom solens stråler trænger ud til jordens fjerneste afkroge, sådan skinner lyset fra Retfærdighedens Sol på ethvert menneske. „Lyset, det sande lys, som oplyser ethvert menneske, var ved at komme til verden."2 Verden har haft sine store lærere, mænd med enormt intellekt og vidunderlig forskning, mænd, hvis udtalelser har sat tanker i gang og åbnet for store områder af viden; og disse mænd er blevet æret som menneskehedens ledere og velgørere. Men der er én, der er højere end de. „Men alle dem, der tog imod ham, gav han til at blive Guds børn." „Ingen har nogensinde set Gud; den Enbårne, som selv er Gud, og som er i Faderens favn, han er blevet hans tolk." Vi kan følge rækken af verdens store lærere så langt , som de menneskelige optegnelser når; men Lyset var til før dem. Ligesom månen og stjernerne i solsystemet skinner ved at reflektere lyset fra solen, sådan reflekterer verdens store tænkere — for så vidt som deres lære er sand — strålerne fra Retfærdighedens Sol. Hver ædel tanke, hvert lysende intellekt er fra verdens lys. I vore dage hører man så meget om „højere uddannelse." Den sande „højere uddannelse" er den, som meddeles af ham, „i hvem alle visdommens og kundskabens skatte er skjult." „I ham var liv, og livet var menneskers lys."1 „Den, der følger mig," sagde Jesus, „skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys."

Med ordene: „Jeg er verdens lys," erklærede Jesus, at han var Messias. Den aldrende Simeon havde i templet, hvor Kristus nu underviste, omtalt ham som „et lys til åbenbaring for hedninger og en herlighed for dit folk Israel."

Ved disse ord anvendte han på ham en profeti, som hele Israel kendte. Helligånden havde ved profeten Esajas forkyndt: „Det er ikke nok, at du som min tjener skal genrejse Jakobs stammer og føre Israels overlevende hjem; derfor gør jeg dig til et lys for folkene, for at min frelse skal nå til jordens ende." I almindelighed forstod man denne profeti sådan, at den talte om Messias, og da Jesus sagde, „Jeg er verdens lys!", kunne folket ikke undgå at erkende hans hævdelse af at være den Forjættede.

Sandheden gør fri

For farisæerne og rådsherrerne syntes denne hævdelse at være en arrogant antagelse. At et menneske som de selv skulle komme med den slags påstande, kunne de ikke tolerere. Idet de tilsyneladende ignorerede hans ord, spurgte de: „Hvem er du?" De var fast besluttede på at tvinge ham til at erklære sig selv for Kristus. Hans fremtoning og hans gerning var så vidt forskellig fra folkets forventninger, at en direkte forkyndelse af ham selv som Messias ville forårsage, at han blev afvist som en bedrager, hvilket hans listige fjender også troede.

Men til deres spørgsmål: „Hvem er du?" svarede Jesus: „Jeg er den, som jeg har sagt jer fra begyndelsen." Det, som var blevet åbenbaret ved hans ord, blev også åbenbaret gennem hans karakter. Han var legemliggørelsen af de sandheder, som han fortalte om. „Jeg gør af

mig selv," fortsatte han, „men som Faderen har lært mig, sådan taler jeg. Og han, som har sendt mig, er med mig; han har ikke ladt mig alene, for jeg gør altid det, der er godt i hans øjne." Han gjorde ikke noget forsøg på at bevise, at han var Messias, men viste dem at han var ét med Gud. Hvis de havde været åbne for at tage imod Guds kærlighed, ville de have taget imod Jesus.

Blandt tilhørerne følte mange sig draget til ham i tro, og til dem sagde han: „Hvis I bliver i mit ord, er I sandelig mine disciple, og I skal lære sandheden at kende, og sandheden skal gøre jer frie."

Disse ord krænkede farisæerne. De så bort fra, at folket længe havde levet under fremmed åg, og sagde vredt: „Vi er Abrahams efterkommere og har aldrig trællet for nogen. Hvordan kan du så sige: I skal blive frie?" Jesus så på disse mennesker, slaver af ondskaben, hvis tanker kun drejede sig om hævn, og svarede bedrøvet: „Sandelig, sandelig siger jeg jer: Enhver, som gør synden, er syndens træl." De levede i den værste slags trældom — behersket af ondskabens ånd.

Ethvert menneske, som nægter at overgive sig til Gud, er under kontrol af en anden magt. Han tilhører ikke sig selv. Han kan godt tale om frihed, men han lever i det usleste slaveri. Han får ikke lov til at se sandhedens skønhed, fordi hans sind beherskes af Satan. Mens han smigrer sig med, at han kun retter sig efter det, hans egen dømmekraft dikterer ham, adlyder han mørkets fyrstes vilje. Kristus kom for at fjerne lænkerne fra syndens slaveri fra sjælen. „Hvis altså Sønnen får gjort jer frie, skal I være virkelig frie." „For livets ånds lov har i Kristus Jesus befriet mig fra syndens og dødens lov."

I forbindelse med genløsningen er der ingen tvang. Der anvendes ingen ydre magt. Under indflydelse af Guds Ånd overlades det til mennesket frit at vælge, hvem det vil tjene. I den forvandling, der finder sted, når mennesket overgiver sig til Kristus, findes den højeste form for frihed. Uddrivelsen af synd er menneskets egen handling. Sandt nok, har vi ikke selv har kraft til at frigøre os fra Satans herredømme; men når vi ønsker at blive frigjort fra synden og i vor store nød råber efter en kraft uden for og over vor rækkevidde, så bliver sjælens kræfter fyldt af Helligåndens guddommelige kraft, og de adlyder viljens ordre om at udføre Guds vilje.

Det eneste forhold, der muliggør menneskets frigørelse er, at det bliver ét med Kristus. „Sandheden skal gøre jer frie," og Kristus er sandheden. Synden kan kun sejre ved at svække sindet og nedbryde menneskets frihed. Afhængighed af Gud betyder genoprettelse af ens eget jeg til menneskets sande herlighed og værdighed. Den guddommelige lov, som vi skal underkaste os, hedder „frihedens lov" .

Abrahams slægt

Farisæerne havde erklæret, at de var Abrahams børn. Jesus sagde til dem, at denne fordring kun kunne efterkommes, ved at de gjorde Abrahams gerninger. Abrahams sande børn ville,

som han gjorde det, leve i lydighed mod Gud. De ville ikke søge at dræbe den, der talte den sandhed, der var overgivet ham af Gud. De skriftkloge gjorde ikke Abrahams gerninger ved at lave sammensværgelser mod Kristus. Det havde ikke nogen værdi blot i lige linje at nedstamme fra Abraham. Uden en åndelig forbindelse med ham, der ville give sig udtryk ved at være i besiddelse af den samme ånd og gøre de samme gerninger, var de ikke hans børn.

Dette princip har vejet lige så tungt i et spørgsmål, som længe har skabt røre i den kristne verden. Det drejer sig om spørgsmålet om den apostolske rækkefølge. At nedstamme fra Abraham blev ikke bevist gennem navn og slægtsregister, men ved lighed med hans karakter. Således hviler den apostolske rækkefølge ikke på nogen overgivelse af kirkelig autoritet, men på åndeligt slægtskab. Et liv drevet af apostlenes ånd, troen på og belæring om den sandhed, de forkyndte, dette er det sande vidnesbyrd om apostolsk rækkefølge. Dette er, hvad der gør mennesker til efterfølgere af evangeliets første lærere.

Jesus benægtede, at jøderne var Abrahams børn. Han sagde: „I gør jeres faders gerninger." De svarede hånligt: „Vi er ikke uægte børn; vi har kun én fader, og det er Gud." Disse ord, der hentydede til omstændighederne ved hans fødsel, var ment som et udfald mod Kristus i overværelse af dem, der var begyndt at tro på ham. Jesus tog ikke hensyn til denne usle hentydning, men sagde: „Hvis Gud var jeres fader, ville I elske mig, for det er fra Gud, jeg er udgået og kommet."

Deres gerninger bekræftede deres slægtskab med ham, som var en løgner og en morder. „I har Djævelen til fader," sagde Jesus, „og I er villige til at gøre, hvad jeres fader lyster. Han har været en morder fra begyndelsen, og han står ikke i sandheden, for der er ikke sandhed i ham. … Men jeg siger sandheden, derfor tror I mig ikke." Den kendsgerning, at Jesus talte sandhed og gjorde det med sikkerhed, var årsagen til, at de jødiske ledere ikke ville tage imod ham. Det var sandheden, som krænkede disse selvretfærdige mænd. Sandheden udstillede fejl og vildfarelser. Den fordømte deres lære og handlinger, og den var uvelkommen. De ville hellere lukke øjnene for sandheden end ydmyge sig selv ved at erkende, at de havde taget fejl. De elskede ikke sandheden. De ønskede den ikke, selv om den var sandhed.

Kristus vidner om sin guddommelighed

„Hvem af jer kan påvise nogen synd hos mig? Når jeg siger sandheden, hvorfor tror I mig da ikke?" Dag efter dag i tre år havde Kristi fjender fulgt efter ham og prøvet at finde en plet på hans karakter. Satan og alle hans onde medsammensvorne havde forsøgt at besejre ham; men de havde ikke i ham kunnet finde noget, som de kunne drage fordel af. Selv de onde ånder var nødt til at erkende: Du er „Guds Hellige." Jesus levede efter loven i Himmelens påsyn, i de syndfrie verdeners påsyn og i syndige menneskers påsyn. Over for engle, mennesker og dæmoner havde han uimodsagt talt ord, som fra enhver anden ville have været gudsbespottelse: „Jeg gør altid det, der er godt i hans øjne."

At jøderne ikke ville tage imod Kristus, skønt de ikke kunne opdage nogen synd hos ham, beviste, at de selv ikke havde nogen forbindelse med Gud. De genkendte ikke Hans stemme i Sønnens budskab. De mente, at det var dem, der skulle fælde dom over Kristus; men ved at forkaste ham fældede de dom over sig selv. Jesus sagde: „Den, der er af Gud, hører Guds ord; men I hører ikke, fordi I ikke er af Gud."

Denne lære gælder for alle tider. Mange mennesker, der elsker ordkløveri, at kritisere, søge noget at betvivle i Guds ord, mener, at de derved giver bevis for tankens uafhængighed og åndelig skarpsindighed. De tror, at de skal bedømme Bibelen, mens de i virkeligheden dømmer sig selv. De tilkendegiver, at de ikke er i stand til at værdsætte sandheder med oprindelse i Himmelen, og som når evigheden. Guds store retfærdighed gør ikke indtryk på dem. De beskæftiger sig med at jage efter ubetydeligheder og afslører herved en snæversindet og materialistisk karakter og et hjerte, der hastigt mister evnen til at værdsætte Gud. Den, hvis hjerte har reageret på den guddommelige berøring, vil søge efter det, som kan forøge hans viden om Gud, og som kan højne og forædle karakteren. Som en blomst, der vender sig mod solen, så de klare stråler kan komme til at fremhæve dens skønne farvenuancer, sådan vil mennesket vende sig mod Retfærdighedens Sol, så Himmelens lys kan komme til at forskønne karakteren med egenskaber fra Kristi karakter.

Jesus vedblev, idet han trak en skarp skillelinje mellem jødernes og Abrahams indstilling: „Abraham, jeres fader, jublede over at skulle se min dag, og han fik den at se og glædede sig."

Det havde været Abrahams store ønske at komme til at se den forjættede Frelser. Han opsendte den inderligste bøn om, at han før sin død måtte få Messias at se. Og han så Kristus. Der blev givet ham et overjordisk lys, og han erkendte Kristi guddommelige karakter. Han så Hans dag og glædede sig. Han så i et syn det guddommelige offer for synden. Gennem sine egne erfaringer havde han fået et eksempel på det offer. Han fik denne befaling:

„Tag Isak, din eneste søn, ham du elsker, og begiv dig til Morija-landet. Der skal du bringe ham som brændoffer." På brændofferalteret lagde han forjættelsens søn, som var midtpunkt for alt hans håb. Da han derefter ventede ved siden af alteret med kniven hævet for at adlyde Gud, hørte han en stemme fra Himmelen, som sagde: „Læg ikke hånd på drengen, og gør ham ikke noget! Nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke vil nægte mig din eneste søn."

Abraham blev udsat for denne frygtelige prøve, for at han kunne komme til at se Kristi dag og erkende Guds store kærlighed til verden, en kærlighed så stor, at Gud for at oprejse verden fra dens nedværdigelse lod sin enbårne Søn lide en yderst skændig død.

Abraham modtog fra Gud den største lære, der nogensinde er blevet givet til en dødelig. Hans bøn om at måtte se Kristus før sin død blev hørt. Han så Kristus; han så alt, hvad en

dødelig kan tåle at se, og dog leve. Ved at overgive sig selv helt og fuldt blev han i stand til at opfatte det syn af Kristus, der blev givet ham. Det blev vist ham, at ved at give sin enbårne Søn for at frelse syndere fra evig fortabelse bragte Gud et større og mere vidunderligt offer, end et menneske nogensinde kunne bringe._

Abrahams oplevelser gav svar på dette spørgsmål: „Hvordan skal jeg træde frem for Herren og bøje mig for Gud i det høje? Skal jeg træde frem for ham med brændofre, med årgamle kalve? Tager Herren imod væddere i tusindtal, imod oliestrømme i titusindtal? Skal jeg give min førstefødte for min overtrædelse, min livsfrugt for min synd?“ Ved Abrahams ord: „Gud vil selv udse sig et offerlam, min dreng,“ og ved at Gud skaffede et andet offer i stedet for Isak, blev det erklæret, at intet menneske kan bringe soning for sig selv. Den hedenske offertjeneste var Gud vederstyggelig. Ingen far skulle bringe sin søn eller datter som sonoffer. Kun Guds Søn kan bære verdens synd._

Gennem sin egen lidelse blev det muligt for Abraham at se Frelserens mission og tjeneste. Men Israel ville ikke forstå det, som var så uvelkomment for deres stolte hjerter. Kristi ord med hensyn til Abraham gav ikke hans tilhørere nogen dybere forståelse. Farisæerne så i dem kun en ny anledning til at kritisere. Deres svar var en hån, som om de ville bevise, at Jesus var vanvittig: „Du er endnu ikke halvtreds år, og du har set Abraham?“

Højtideligt og værdigt svarede Jesus: „Sandelig, sandelig siger jeg jer: JEG ER, før Abraham blev født.“

Der blev tavshed i den store forsamling. Guds navn, der blev givet til Moses for at udtrykke tanken om evig nærhed, havde denne lærer fra Galilæa hævdet som sit eget. Han havde erklæret sig selv for at være den, som har livet i sig selv, den, der var blevet lovet Israel, hvis „udspring er i fortiden, i ældgamle dage.“_

Atter råbte præsterne og de skriftkloge op om, at Jesus var en gudsbespotter. Hans erklæring om at være ét med Gud havde tidligere ophidset dem til at ville tage hans liv, og nogle få måneder senere erklærede de rent ud: „Det er ikke for nogen god gerning, vi vil stene dig, men for bespottelse, fordi du, der er et menneske, gør dig selv til Gud.“ Fordi han var, og åbent erklærede, at han var Guds Søn, var det deres faste beslutning at tilintetgøre ham. Nu gjorde mange af folket fælles sag med præsterne og de skriftkloge og tog sten op for at kaste dem på ham. „Men Jesus forsvandt og forlod tempelpladsen.“ Lyset skinnede i mørket, men „mørket greb det ikke“ ._

Synd og lidelse

„På sin vej så Jesus en mand, der havde været blind fra fødslen. Hans disciple spurgte ham: ‘Rabbi, hvem har syndet, han selv eller hans forældre, siden han er født blind?’ Jesus svarede: ‘Hverken han selv eller hans forældre har syndet, men det er, for at Guds gerninger skal åbenbares på ham.’ … Da han havde sagt det, spyttede han på jorden lavede dynd med spyttet, smurte dyndet på den blindes øjne og sagde til ham: ‘Gå hen og vask dig i

Siloadammen!' Siloa betyder Udsendt. Han gik så hen og vaskede sig, og da han kom , kunne han se."

Det var den almindelige tro blandt jøderne, at synd bliver straffet her i livet. Enhver sygdom blev betragtet som straf for en eller anden misgerning, som var begået enten af den lidende selv eller af hans forældre. Det er sandt, at al lidelse er en følge af overtrædelse af Guds lov, men denne sandhed var blevet fordrejet. Satan, som er ophav til al synd og alle dens følger, havde fået mennesker til at betragte sygdom og død som noget, der stammede fra Gud, som en straf, der vilkårligt blev tildelt på grund af synd. Derfor måtte den, der blev ramt af en eller anden stor sorg eller ulykke, i tilgift bære den byrde at blive betragtet som en stor synder.

Således var vejen banet for jøderne til at forkaste Jesus. Men „det var vore sygdomme, han tog" og „det var vore lidelser, han bar", selv om jøderne „regnede ham for en, der var ramt, slået og plaget af Gud" , og skjulte deres ansigt for ham. .

Gud har givet os en lære med henblik på at hindre dette. Jobs historie har vist os, at lidelse påføres af Satan og beherskes af Gud til barmhjertighedens formål. Men Israel forstod ikke denne belæring. Den samme vildfarelse, for hvilken Gud havde irettesat Jobs venner, gentog sig hos jøderne ved deres forkastelse af Kristus.

Jødernes tro med hensyn til forbindelsen mellem synd og lidelse havde Jesu disciple også. Skønt Jesus korrigerede deres vildfarelse, gav han dem ingen forklaring på årsagen til mandens sygdom, men fortalte dem, hvad resultatet ville blive. Ved hjælp af den skulle Guds gerninger åbenbares. Han sagde: „Mens jeg er i verden, er jeg verdens lys." Da han havde smurt dyndet på den blindes øjne, sendte han ham hen for at vaske sig i dammen Siloam, og manden fik sit syn. På denne måde besvarede Jesus disciplenes spørgsmål på en håndgribelig måde, sådan som han plejede at besvare spørgsmål, der blev rettet til ham af nysgerrighed. Disciplene var ikke kaldede til at drøfte spørgsmålet om, hvem der havde syndet eller ikke havde syndet, men til at forstå Guds magt og barmhjertighed ved at give en blind synet. Det var indlysende, at der ikke var nogen helbredende virkning hverken i dyndet eller i dammen, hvor den blinde blev sendt hen for at vaske sig, men at kraften fandtes i Kristus.

Farisæerne kunne ikke andet end være forundrede over helbredelsen. Dog fyldtes de mere end nogensinde af had; for dette mirakel var blevet udført på sabbatsdagen.

Den blindfødte krydsforhøres

Den unge mands naboer og de, som tidligere havde kendt ham som blind, sagde: „Er det ikke ham, der plejer at sidde og tigge?" De så tvivlende på ham, for når hans øjne var åbne, var hans ansigtsudtryk forandret og oplivet, og han var et helt andet menneske. Spørgsmålet lød fra den ene til den anden. Nogle sagde: „Jo, det er ham" og andre: „Nej, han ligner ham bare." Men han, som havde fået den store velsignelse, afgjorde sagen ved at sige: „Det er

mig.“ Så fortalte han dem om Jesus, og hvordan han var blevet helbredt, og de spurgte: „Hvor er han?“ Han sagde: „Det ved jeg ikke.“

Så førte de ham for et råd af farisæere. Igen blev manden spurgt om, hvordan han havde fået synet. Han svarede dem: „Han kom dynd på mine øjne, og jeg vaskede mig, og nu kan jeg se.“ Nogle af farisæerne sagde så: „Den mand er ikke fra Gud, for han overholder ikke sabbatten.“ Farisæerne håbede på at bevise, at Jesus var en synder og derfor ikke kunne være Messias. De vidste ikke, at det var ham, som havde indstiftet sabbatten og kendte alle dens forpligtelser, der havde helbredt den blinde. De viste sig forunderligt ivrige efter at overholde sabbatten og planlagde alligevel et mord på den selv samme dag. Men mange blev dybt bevæget ved at høre om dette mirakel og var overbevist om, at han, som havde åbnet den blindes øjne, var mere end et almindeligt menneske. Som svar på beskyldningen om, at Jesus var en synder, fordi han ikke overholdt sabbatten, sagde de: „Hvordan kan et syndigt menneske gøre den slags tegn?“

Igen henvendte rabbinerne sig til den blinde: „Hvad mener du om ham? Det var jo dine øjne, han åbnede.“ Han svarede: „Han er en profet.“ Nu hævdede farisæerne, at han ikke havde været født blind og derefter fået sit syn. De tilkaldte hans forældre og spurgte dem: „Er det jeres søn, som I siger er født blind?“

Der stod manden selv og erklærede, at han havde været blind og var kommet til at se; men farisæerne ville hellere benægte, hvad de så med deres egne øjne end indrømme, at de tog fejl. Så stærk er fordom, så forvrængende er farisæisk retfærdighed.

Farisæerne havde ét håb , og det var at skræmme mandens forældre. Tilsyneladende troskyldigt spurgte de: „Hvordan kan han så se nu?“ Forældrene frygtede at kompromittere sig selv, for det var blevet bekendtgjort, at hvem som helst, der anerkendte Jesus som Kristus, skulle „udelukkes af synagogen“; dvs. skulle være udelukket fra synagogen i tredive dage. I dette tidsrum kunne intet barn blive omskåret, og der kunne ikke blive holdt klage over døde i synderens hjem. Denne straf blev betragtet som katastrofal, og hvis den ikke fremkaldte anger, blev den efterfulgt af langt hårdere straffe. Den store gerning, der var udført med deres søn, havde virket overbevisende på forældrene, men alligevel svarede de: „Vi ved, at han er vores søn, og at han er født blind; men hvordan det er gået til, at han nu kan se, ved vi ikke; og hvem det er, der har åbnet hans øjne, ved vi heller ikke. Spørg ham selv, han er gammel nok til at svare for sig.“ Sådan skubbede de hele ansvaret fra sig selv over på deres søn; for de turde ikke bekende sig til Kristus.

Det dilemma, som farisæerne nu var kommet i, deres afhøringer og fordomme, deres afvisning af sagens kendsgerninger, var ved at åbne øjnene på folk, især det jævne folk. Jesus havde hyppigt udført sine mirakler på åben gade, og det var altid gerninger, der befriede mennesker fra lidelser. Nu spurgte mange sig selv, om Gud mon ville gøre så mirakuløse gerninger ved hjælp af en bedrager, som farisæerne jo påstod, at Jesus var. Uoverensstemmelserne på begge sider var ved at blive meget alvorlige.

Farisæerne indså, at de skabte reklame for de gerninger, som Jesus udførte. De kunne ikke benægte miraklet. Den blinde mand var opfyldt af glæde og taknemmelighed; han kunne se alt det vidunderlige i naturen og frydede sig over jordens og himmelens skønhed. Han fortalte frimodigt om, hvad han havde oplevet, og atter forsøgte de at få ham til at tie ved at sige: „Giv Gud æren! Vi ved, at den mand er en synder." Dvs.: Lad være med igen at sige, at dette menneske har givet dig dit syn. Det er Gud, som har gjort det.

Den blinde svarede: „Om han er synder, ved jeg ikke; men én ting ved jeg: Jeg var blind, og nu kan jeg se."

Så spurgte de ham igen: „Hvad gjorde han ved dig? Hvordan åbnede han dine øjne?" De prøvede på at forvirre ham med mange ord, for at han skulle komme til at tro, at han var blevet narret. Satan og hans onde engle var på farisæernes side og forenede deres kraft og snedighed med menneskers ræsonnement for at modvirke indflydelsen fra Kristus. De sløvede den overbevisning, der var ved at fæstne sig i mange sind. Guds engle var også til stede for at styrke manden, der havde fået sit syn.

Farisæerne var ikke klar over, at de havde med andre at gøre end den ulærde mand, der var født blind. De kendte ikke ham, som de var i strid med. Et guddommeligt lys oplyste den blindes sind. Da disse hyklere forsøgte at få ham til at tvivle, hjalp Gud ham med stærke og målrettede svar for at vise, at han ikke lod sig besnære. Han svarede: „'Det har jeg allerede fortalt jer, men I hørte ikke efter. Hvorfor vil I høre det igen? I vil måske også til at være hans disciple?' De skældte ham ud og sagde: 'Du er hans discipel, men vi er Moses' disciple. Vi ved, at Gud har talt til Moses, men hvor den mand er fra, ved vi ikke.'"

Herren Jesus vidste besked om den ildprøve, som manden måtte igennem, og gav ham nåde og evne til at blive et vidne for Kristus. Han svarede farisæerne med ord, der var en skarp irettesættelse af deres spørgsmål. De hævdede at være Skriftens fortolkere og folkets religiøse vejledere, men her var en, som udførte mirakler, og de indrømmede, at de var totalt uvidende om, hvorfra han havde sin magt og om hans karakter og berettigelse. „Det underlige ved det er," sagde manden, „at I ikke ved, hvor han er fra, han har dog åbnet mine øjne. Vi ved, at syndere hører Gud ikke på, men den, der frygter Gud og gør hans vilje, ham hører han på. Det er aldrig hørt før, at nogen har åbnet øjnene på en, der er født blind. Hvis den mand ikke var fra Gud, kunne han intet gøre."

Manden havde imødegået de spørgende på deres egen grund. Hans ræsonnementer var uimodsigelige. Farisæerne var forbløffede, og de tav stille, tryllebundene af hans saglige og målrettede ord. I nogle øjeblikke var der tavshed. Så samlede præsterne og de skriftkloge med rynkede pander deres kapper om sig, som om de frygtede smitte ved kontakt med ham. De rystede støvet af deres fødder og udslyngede fordømmelser mod ham: „'Du er helt igennem født i synd, og du vil belære os?' Så jog de ham ud."

„Til dom er jeg kommet“

Jesus hørte, hvad der var sket, og da han kort efter fandt ham, sagde han: „Tror du på Menneskesønnen?“

For første gang så den blinde sin redningsmands ansigt. Foran rådet havde han set sine forældre bekymrede og forvirrede. Han havde set rabbinernes vrede ansigter. Nu hvilede hans blik på Jesu kærlige og fredfyldte ansigtstræk. Han havde allerede — med store personlige omkostninger — anerkendt ham som den guddommelige magts udsending. Nu blev der bevilget ham en højere åbenbaring.

På Frelserens spørgsmål: „Tror du på Menneskesønnen?“ svarede den blinde med at spørge: „Hvem er det, Herre, så jeg kan tro på ham?“ Og Jesus sagde: „Du har set ham; det er ham, der taler med dig.“ Manden kastede sig ned for Frelserens fødder og tilbad ham. Ikke alene havde han fået sit legemlige syn, men også hans øjne til åndelig forståelse var blevet åbnet. Kristus var klevet åbenbaret for ham, og han tog imod ham som den, der var sendt af Gud.

En flok farisæere havde samlet sig i nærheden, og synet af dem mindede Jesus om den modsætning, der altid åbenbarer sig i virkningen af hans ord og gerninger. Han sagde: „Til dom er jeg kommet til denne verden, for at de, der ikke ser, skal komme til at se, og de, der ser, skal blive blinde.“ Kristus var kommet for at åbne de blinde øjne — at give lys til dem, som er i mørke. Om sig selv havde han erklæret, at han var verdens lys, og det netop udførte mirakel var en bekræftelse af hans mission. Det folk, der så Frelseren ved hans komme, nød godt af en mere fyldestgørende åbenbaring af det guddommelige, end verden nogensinde før havde oplevet. Lærdommen om Gud blev åbenbaret mere fuldkomment. Men netop ved denne åbenbaring blev der fældet dom over mennesker. Deres karakter blev prøvet og deres skæbne afgjort.

Den tilkendegivelse af guddomsmagt, som havde givet den blinde både legemlig og åndelig synsevne, havde efterladt farisæerne i et endnu dybere mørke. Nogle af Kristi tilhørere, som følte, at Hans ord var rettet mod dem, spurgte: „Er vi måske også blinde?“ Jesus svarede: „Var I blinde, havde I ikke synd.“ Hvis Gud havde gjort det umuligt for jer at se sandheden, så ville jeres uvidenhed ikke medføre nogen skyld. „Men nu siger I: Vi ser.“ I mener, at I selv er i stand til at se og forkaster det eneste middel, som kan få jer til at se. Alle, som erkendte deres behov, fik ubegrænset hjælp af Kristus. Men farisæerne ville ikke vedkende sig deres behov. De nægtede at komme til Kristus, og fra nu af blev de overladt til deres blindhed — en blindhed, som de selv var skyld i. Jesus sagde: „I synd er og bliver I.“

KAPITEL 52 - Den gode hyrde

Kapitlet er bygget op over Joh 10,1-30.
„Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene.“ „Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får, og mine får kender mig, ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg sætter mit liv til for fårene.“

Atter fandt Jesus vej til sine tilhøreres sind med genvejen omkring dagligdags forhold. Han havde sammenlignet Åndens virkning med køligt, forfriskende vand. Han havde fremstillet sig selv som lyset, kilden til liv og glæde for naturen og mennesket. Ved hjælp af et smukt hyrdebillede illustrerede han nu sin forbindelse med dem, der tror på ham. Intet billede var mere velkendt for hans tilhørere end dette, og hans ord forbandt det for altid med ham selv.

Hyrdesymbolet i bibelsk profeti
Disciplene kunne aldrig mere betragte hyrderne, der vogtede deres hjorde, uden at huske på Frelserens belæring. De ville se Kristus i enhver trofast fårehyrde. De ville se sig selv i hver eneste hjælpeløs og afhængig fåreflok.

Dette billede havde profeten Esajas anvendt om Messias’ mission med disse trøstende ord: „Stig op på et højt bjerg, Zions budbringer, råb højt, Jerusalems budbringer, råb uden frygt! Sig til Judas byer: Her kommer jeres Gud! … Som hyrden vogter han sin hjord, han samler dem med sin arm; han løfter lammene op i sin favn, han leder moderfårene.“ David havde sunget: „Herren er min hyrde, jeg lider ingen nød.“ Og ved Ezekiel havde Helligånden forkyndt: „Jeg vil sætte én hyrde over dem, min tjener David; han skal vogte dem.“ „De vildfarne vil jeg lede efter, de bortkomne vil jeg føre , de kvæstede vil jeg forbinde, de syge vil jeg styrke.“ „Jeg vil slutte en fredspagt med dem.“ „De skal ikke længere være bytte for folkene, … de skal bo trygt, uden at nogen jager dem bort.“

Kristus er hyrden
Kristus anvendte disse profetier om sig selv, og han viste den forskel i karakter, der var mellem ham selv og Israels ledere. Farisæerne havde netop jaget én ud af folden, fordi han vovede at vidne om Kristi magt. De havde afvist et menneske, som den sande hyrde var ved at føre til sig. Hermed havde de vist sig uvidende om det arbejde, der var betroet dem, og uværdige til tillidsposten som hyrder for hjorden. Nu forklarede Jesus dem forskellen på dem og den gode hyrde, og han udpegede sig selv som den virkelige vogter af Herrens hjord. Men før han gjorde dette, talte han om sig selv ved hjælp af et andet eksempel.

Han sagde: „Den, der ikke går ind i fårefolden gennem døren, men klatrer over et andet sted, han er en tyv og en røver. Men den, der går ind gennem døren, er fårenes hyrde.“ Farisæerne opfattede ikke, at disse ord var talt imod dem. Mens de ved sig selv grundede over, hvad de betød, fortalte Jesus dem rent ud: „Jeg er døren. Den, der går ind gennem mig, skal blive frelst; han skal gå ind og gå ud og finde græsgange. Tyven kommer

kun for at stjæle og slagte og ødelægge. Jeg er kommet, for at de skal have liv og have i overflod."

Kristus er døren ind til Guds fold. Gennem denne dør er alle hans børn gået ind fra de allerførste tider. I Jesus, som han er vist ved symboler, fremstillet ved forbilleder, manifesteret ved profeterne, åbenbaret gennem læren til hans disciple, og ved de mirakler, der skete for menneskenes børn, har de set „Guds Lam, som bærer verdens synd" . Og gennem ham er de ført ind i hans nådes fold. Mange har fremlagt andre trosobjekter for verden; ceremonier og systemer er blevet udviklet, ved hjælp af hvilke mennesker håber at modtage retfærdiggørelse og fred med Gud og dermed adgang til hans fold. Men den eneste dør er Kristus og alle, som har indsat noget til erstatning for ham, alle som har prøvet at komme ind i folden på en anden måde, er tyve og røvere.

Vranglærens virkning

Farisæerne var ikke gået ind gennem døren. De var klatret ind i folden ad en anden vej end ved Kristus, og de udførte ikke den sande hyrdes gerning. Præsterne og rådsherrerne, de skriftkloge og farisæerne ødelagde de levende græsgange og forurenede kilderne med livets vand. Skriftens inspirerede ord beskriver disse falske hyrder helt nøjagtigt: „De svage har I ikke styrket, de syge har I ikke helbredt, og de kvæstede har I ikke forbundet, de bortkomne har I ikke ført , de vildfarne har I ikke ledt efter, og de stærke har I underkuet med vold."

Til alle tider har filosoffer og lærere fremlagt teorier for verden, hvormed man skulle kunne tilfredsstille sjælens behov. Enhver hedensk nation har haft sine store lærere og religiøse systemer, der tilbød andre muligheder for frelse end gennem Kristus, og som vendte menneskers blik bort fra Faderens ansigt og fyldte dem med frygt for Ham, som kun har givet dem velsignelse. Formålet er at berøve Gud det, som er hans ejendom, både gennem skabelsen og forløsningen. Alle disse falske lærere stjæler også fra mennesker. Millioner af mennesker er bundet af falske religioner, de er fanget af slavisk frygt, af sløv ligegyldighed; slæbende som lastdyr, berøvet håb, glæde eller ambitioner her i verden, og kun med en vag frygt for det, der skal komme herefter. Det er alene evangeliet om Guds nåde, som kan løfte dem fri. Forventningen om den kærlighed, som Gud har åbenbaret i sin Søn, vil påvirke dem og vække sjælens kræfter, som intet andet kan gøre det. Kristus kom for at genskabe Guds billede i mennesket, og hvem der end vender mennesker bort fra Kristus, vender dem bort fra kilden til sand udvikling. Han berøver dem håbet, formålet med og glæden ved livet. Han er en tyv og en røver.

Hyrden og fårene

„Den, der går ind gennem døren, er fårenes hyrde." Kristus er både døren og hyrden. Han går ind gennem sig selv. Det er gennem sit eget offer, at han bliver fårenes hyrde. „For ham lukker dørvogteren op, og fårene hører hans røst, og han kalder sine egne får ved navn og fører dem ud. Når han har fået alle sine får ud, går han foran dem, og de følger ham, fordi de kender hans røst"

Af alle skabninger er fåret et af de mest frygtsomme og hjælpeløse, og i Østen er hyrdens omsorg for sin hjord utrættelig og uophørlig. I gamle dage var der ligesom nu kun ringe sikkerhed uden for byerne, der var omgivet af mure. Røvere fra de omstrejfende grænsestammer eller rovdyr i deres skjulesteder i bjergene, lå på lur for at plyndre hjordene. Hyrden holdt vagt, vel vidende, at det var med fare for sit eget liv. Jakob, som vogtede Labans hjorde på græsgangene ved Karan, sagde, da han beskrev sit eget utrættelige arbejde: „Om dagen blev jeg fortæret af heden, om natten af kulden, og søvnen flygtede fra mine øjne." Og det var, mens drengen David vogtede sin fars får, at han mødte løven og bjørnen og helt alene reddede det røvede lam fra deres tænder.

Når hyrden leder sin hjord over klippefyldte bakker, gennem skove og vilde slugter til græsbevoksede steder ved flodbredden; når han vogter dem på bjergene alene i natten, skærmer dem mod røvere og tager sig kærligt af de syge og svage, bliver hans tilværelse ét med deres. En stærk og kærlig tilknytning forener ham med dem, han vogter. Hvor stor hjorden end er, så kender hyrden hvert eneste får. Hvert af dem har sit eget navn og kommer, når hyrden kalder det ved navn.

Jesu omsorg for den enkelte

Som en jordisk hyrde kender sine får, således kender den guddommelige hyrde sin hjord, som er spredt over hele jorden. „I er mine får, de får jeg har på græs. I er mennesker, jeg er jeres Gud, siger Gud Herren." Jesus siger: „Jeg kalder dig ved navn, du er min." „Se, i mine hænder har jeg tegnet dig."

Jesus kender og har omsorg for hver især af os med alle vore svagheder. Han kender os alle ved navn. Han kender endog det hus, som vi bor i, og navnet på hver af dets beboere. Undertiden har han givet sine tjenere anvisning på at tage til en bestemt gade i en bestemt by og til et nærmere angivet hus for at finde et af hans får.

Jesus kender hvert enkelt menneske så fuldstændigt, som var det kun for ham, Frelseren døde. Den enkeltes lidelser tager han sig nær. Råbet om hjælp når hans øre. Han kom for at føre alle mennesker til sig. Han siger: „Følg mig!" og hans Ånd påvirker dem, så de ledes mod ham. Mange nægter at lade sig lede. Jesus ved, hvem det er. Han ved også, hvem der med glæde hører hans kalden og gerne vil under hans omsorg som hyrde. Han siger: „Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig." Han har omsorg for hver eneste, som om der ikke fandtes andre på hele jorden.

„Han kalder sine egne får ved navn og fører dem ud." Og fårene „følger ham, fordi de kender hans røst." Den østerlandske hyrde driver ikke sine får foran sig. Han er ikke afhængig af magt eller frygt; men mens han går foran dem, kalder han på dem. De kender hans stemme og adlyder hans kalden. Sådan gør frelserhyrden med sine får. Skriften siger: „Du førte dit folk som en fåreflok ved Moses' og Arons hånd." Ved profeten forkynder Jesus: „Med evig kærlighed har jeg elsket dig, derfor bevarer jeg min troskab mod dig."

Han tvinger ingen til at følge sig. Han siger: „Jeg drog dig med menneskesnore, med kærligheds reb.“

Det er ikke frygten for straf eller håbet om evig belønning, der driver Kristi disciple til at følge ham. De ser Frelserens enestående kærlighed, som blev åbenbaret under hans pilgrimsfærd på jorden fra krybben i Betlehem til Golgatas kors. Og synet af ham tiltrækker, blødgør og beroliger sjælen. Kærligheden vågner hos dem, der ser ham. De hører hans stemme og følger ham. Som hyrden går foran sine får og selv møder alle farer på vejen først, sådan handler Jesus over for sit folk. „Når han har fået alle sine får ud, går han foran dem.“ Vejen til Himmelen er helliget ved Frelserens fodspor. Stien er måske stejl og ujævn, men Jesus er gået ad den vej. Hans fødder har trådt de grusomme torne ned, for at gøre vejen lettere for os at gå. Hver eneste byrde, der bliver pålagt os at bære, har han selv båret.

Skønt han nu er steget op for at være hos Gud og deler universets trone med ham, har Jesus ikke mistet noget af sin medfølende natur. I dag viser han den samme kærlige deltagelse med alle menneskehedens sorger. Den hånd, som blev gennemboret, rækkes i dag ud for endnu rigeligere at velsigne hans folk i denne verden. „De skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd.“ Det menneske, der har overgivet sig til Kristus, er i hans øjne mere dyrebart end hele verden. Frelseren ville have gennemgået Golgatas pinsler, hvis blot en eneste var blevet frelst derved til hans rige. Han vil aldrig forlade en eneste af dem, som han gik i døden for. Medmindre hans disciple selv vælger at forlade ham, vil han holde dem fast.

I alle vore prøvelser har vi en aldrig svigtende hjælper. Han lader os ikke kæmpe alene mod fristelser og ondskab, så vi til sidst bryder sammen under byrder og sorger. Skønt han nu er skjult for os dødelige, kan vi med troens øre høre hans stemme sige: Frygt ikke, jeg er med dig. „Jeg var død, og se, jeg lever i evighedernes evigheder.“ Jeg har udholdt dine sorger, oplevet dine kampe, mødt dine fristelser. Jeg kender dine tårer, jeg har selv grædt. De dybe sorger, som er for tunge til at blive hvisket i noget menneskeligt øre, kender jeg. Tro ikke, at du er forladt og svigtet. Selv om din smerte ikke møder genklang hos noget menneske på jorden, så se op på mig, og du skal leve. „For bjergene kan rokkes og højene vakle, men min troskab mod dig rokkes ikke, og min fredspagt vakler ikke, siger Herren, der viser dig barmhjertighed.“

Hvor højt en hyrde end elsker sine får, så elsker han dog sine sønner og døtre højere. Jesus er ikke blot vor hyrde; han er „Evigheds Fader“ for os. Og han siger: „Jeg kender mine får, og mine får kender mig, ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen.“ Hvilken enestående erklæring! Den enbårne Søn, han, „som er i Faderens favn“ . Han, som Gud kalder „den mand, der står mig nær“ . Fællesskabet, der er mellem ham og den evige Gud, bliver brugt til at sammenligne fællesskabet mellem Kristus og hans børn på jorden!

Jesus elsker os, fordi vi er gaven fra hans Fader og lønnen for hans tjeneste. Han elsker os som sine børn. Du, som læser dette, han elsker også dig. Selv Himmelen kan ikke skænke noget større eller bedre. Stol derfor på det.

Jesus tænkte på de mennesker på hele jorden, som var blevet vildledt af falske hyrder. De mennesker, som han længtes efter at samle som får på sin græsgang, var spredt blandt ulve, og han sagde: „Jeg har også andre får, som ikke hører til denne fold; også dem skal jeg lede, og de skal høre min røst, og der skal blive én hjord, én hyrde."

„Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til for at få det ." Det betyder: Min Far har elsket jer så højt, at han endog elsker mig endnu højere, fordi jeg giver mit liv for at frelse jer. Ved at blive jeres stedfortræder og stå inde for jer, ved at ofre mit liv og påtage mig jeres ansvar og jeres overtrædelser er jeg blevet endnu mere dyrebar for min Far.

„Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at få det ." Mens han som medlem af menneskeslægten var dødelig, var han som Gud verdens kilde til liv. Han kunne have modstået døden som nærmede sig og nægtet at komme under dens herredømme; men han ofrede sit liv frivilligt for at bringe liv og udødelighed. Han bar verdens synd, udholdt dens forbandelse og gav sit liv som et offer, for at mennesker ikke skulle dø den evige død. „Men det var vore sygdomme, han tog, det var vore lidelser, han bar. … Han blev gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder. Han blev straffet, for at vi kunne få fred, ved hans sår blev vi helbredt. Vi flakkede alle om som får, vi vendte os hver sin vej; men Herren lod al vor skyld ramme ham." .

KAPITEL 53 - På vej t il Jer usal em

Kapitlet er bygget op over Luk 9,51-56; 10,1-24. Efterhånden som afslutningen på Kristi gerning nærmede sig, skete der en forandring med hans måde at arbejde på. Hidtil havde han søgt at undgå uro og offentlig omtale. Han havde afslået at modtage folkets hyldest og var hurtigt taget fra sted til sted, når den folkelige begejstring for ham syntes at gå over alle grænser. Gentagne gange havde han frabedt sig at blive erklæret for at være Kristus.

På løvhyttefestens tid foretog han sin rejse til Jerusalem hurtigt og hemmeligt. Da hans brødre tilskyndede ham til offentligt at erklære, at han var Messias, svarede han: „Min tid er endnu ikke kommet." Han tog ubemærket til Jerusalem og ankom til byen uanmeldt og uden at blive hyldet af folket. Men således var det ikke ved hans sidste rejse. Han havde for en tid forladt Jerusalem på grund af præsternes og de skriftkloges ondskab, men nu rejste han i fuld offentlighed. Han gjorde mange omveje, og hans ankomst blev i modsætning til tidligere overalt meddelt på forhånd. Han var nu på vej mod stedet for sit store offer, og det var dette, folkets opmærksomhed skulle rettes imod.

„Ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan skal Menneskesønnen ophøjes." Ligesom Israels øjne havde været rettet mod den ophøjede slange, symbolet på deres helbredelse, sådan måtte alles øjne rettes mod Kristus, offeret, som bragte frelse til den fortabte verden.

Det var en forkert opfattelse af Messias' gerning og manglende tro på Jesu guddommelighed, der fik hans brødre til at opfordre ham til at fremstille sig offentligt ved løvhyttefesten. Nu ville disciplene, drevet af en tilsvarende ånd, forhindre ham i at foretage rejsen til Jerusalem. De huskede hans ord om, hvad der skulle ske med ham der, de kendte de religiøse lederes dødelige fjendskab, og de ville gerne have overtalt deres Mester til ikke at tage derop.

Onde magter prøver på at hindre ham

Det var en bitter opgave for Kristus at tvinge sin vilje igennem over for sine elskede disciples frygt, skuffelse og vantro. Det var hårdt at skulle føre dem til den smerte og fortvivlelse, der ventede dem i Jerusalem. Og Satan var klar til at presse sine fristelser ned over menneskesønnen. Hvorfor skulle han nu til Jerusalem, til den visse død? Alle omkring ham hungrede efter livets brød. Overalt var der lidende mennesker, som ventede på hans helbredende ord. Den gerning, der skulle udføres ved hans nådes evangelium, var først lige begyndt. Og han stod i sin fulde manddomskraft. Hvorfor ikke tage ud i hele verden med nådebudskabet og med sin kraft til at helbrede? Hvorfor ikke fryde sig over at kunne bringe lys og glæde til disse formørkede og sørgende millioner? Hvorfor overlade til sine disciple at hente høsten ind, når de var så svage i troen, så tungt opfattende og så langsomme til at handle? Hvorfor møde døden nu og forlade gerningen, som kun er i sin vorden? Fjenden, som Kristus var blevet konfronteret med i ørkenen, angreb ham nu med voldsomme og

spidsfindige fristelser. Hvis Jesus blot et øjeblik havde givet efter, hvis han havde ændret den mindste detalje i sin kurs for at redde sig selv, ville Satans magter have sejret, og verden ville have været fortabt.

Men Jesus vendte „sig mod Jerusalem som målet for sin rejse“. Den eneste lov i hans liv var hans Fars vilje. Under besøget i templet, da han var dreng, havde han sagt til Maria: „Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?“ Da Maria i Kana ville have ham til at åbenbare sin forunderlige magt, lød hans svar: „Min time er endnu ikke kommet.“ Han svarede sine brødre med de samme ord, da de indtrængende opfordrede ham til at tage op til højtiden. Men efter Guds store plan var timen blevet forudbestemt, hvor han skulle ofres for menneskers synd, og denne time var nu snart inde. Han ville hverken fejle eller vakle. Hans skridt rettes mod Jerusalem, hvor hans fjender længe har lagt planer om at tage hans liv. Nu vil han overgive det. Han stilede urokkeligt mod forfølgelse, fornægtelse, afvisning, fordømmelse og død.

Samaritanerne afviser ham

„Han sendte nogle sendebud i forvejen; de gik af sted og kom ind i en samaritansk landsby for at forberede hans ankomst.“ Men folket nægtede at tage imod ham, fordi han var på vej til Jerusalem. Dette tog de som udtryk for, at Jesus favoriserede jøderne, som de hadede indædt og bittert. Hvis han var kommet for at genopbygge templet og tilbede Gud på Garizims bjerg, ville de med glæde have taget imod ham; men han var på vej til Jerusalem, og de ville ikke vise ham nogen gæstfrihed. Kun lidet anede de, at de lukkede deres dør for Himmelens bedste gave. Jesus opfordrede mennesker til at tage imod ham. Han bad dem om tjenester for at kunne komme dem nær og give dem de rigeste velsignelser. Enhver tjeneste, der blev ydet ham, gengældte han med en langt rigere nåde. Men alt dette mistede samaritanerne på grund af deres fordom og fanatisme.

Kristi sendebud, Jakob og Johannes, var meget ærgerlige over den fornærmelse, der blev udvist mod deres Herre. De var meget forargede, fordi han var blevet så uforskammet behandlet af samaritanerne, som han hædrede med sin tilstedeværelse. De havde for nylig været sammen med ham på Forklarelsens Bjerg og havde set ham blive herliggjort af Gud og æret af Moses og Elias. Denne åbenlyse vanære fra samaritanernes side skulle efter deres mening ikke forblive ustraffet.

Da de kom til Jesus, fortalte de ham, hvad der var blevet sagt, og at folk endog havde nægtet at yde ham natlogi. De syntes, at der var sket ham alvorlig uret, og da de i det fjerne kunne se Karmels bjerg, hvor Elias havde dræbt de falske profeter, sagde de: „Herre, vil du have, at vi skal sige, at der skal falde ild ned fra himlen og fortære dem?“ . De blev overraskede over at se, at Jesus blev bedrøvet over deres ord, og endnu mere overraskede, da hans irettesættelse faldt: „I ved ikke, af hvad ånd I er. Thi Menneskesønnen er ikke kommet for at ødelægge menneskeliv, men for at frelse dem.“ Så gik de til en anden landsby.

At tvinge mennesker til at modtage sig er ikke en del af Kristi mission. Det er Satan og mennesker, der drives af hans ånd, som prøver på at tvinge samvittigheden. Mennesker, der har forbindelse med onde engle men foregiver at tjene retfærdigheden, påfører deres medmennesker lidelser for at omvende dem til deres opfattelse af religion; men Kristus viser altid barmhjertighed og søger altid at sejre ved at åbenbare sin kærlighed. Han kan hverken tillade nogen åndelig medbejler eller tage imod delvis tjeneste; han ønsker kun frivillig tjeneste, en villig overgivelse til sig som et resultat af kærlighedens magt. Der findes intet mere afgørende bevis for, at vi beherskes af Satans ånd end tilbøjeligheden til at skade og ødelægge dem, der ikke påskønner vor gerning eller handler i modstrid med vore ideer.

Ethvert menneske tilhører Gud med legeme, sjæl og ånd. Kristus døde for at frelse alle. Intet kan være mere krænkende for Gud, end hvis mennesker på grund af religiøs fanatisme bringer lidelser over dem, som er købt med Frelserens blod.

„Så brød Jesus op og drog til Judæa og landet øst for Jordan; atter samlede der sig folkeskarer hos ham, og han underviste dem igen, som han plejede.“

En betydelig del af de sidste måneder af Kristi gerning blev tilbragt i Peræa, provinsen „øst for Jordan“ , over for Judæa. Her flokkedes mængden omkring ham ligesom i starten af hans gerning i Galilæa, og her blev meget af hans tidligere lære gentaget.

Udsendelsen af de 70

Ligesom han havde udsendt de 12, sådan „udpegede Herren tooghalvfjerds andre og sendte dem i forvejen, to og to, til alle de byer og steder, hvor han selv agtede sig hen.“ Disse disciple havde været sammen med ham i nogen tid for at blive oplært til deres tjeneste. Da de 12 var blevet sendt ud på deres første rejse alene, ledsagede andre disciple Jesus på hans vandring gennem Galilæa. På denne måde nød de godt af det nære samvær med ham og fik direkte, personlig belæring. Nu skulle dette større antal også udsendes alene.

Anvisningerne til de 70 lignede dem, der var givet til de 12. Men befalingen til de 12 om ikke at gå ind i nogen af hedningernes eller samaritanernes byer blev ikke givet til de 70. Skønt Kristus var blevet afvist af samaritanerne, var der ikke sket nogen ændring i hans kærlighed til dem. Da de 70 drog ud i hans navn, besøgte de først og fremmest de samaritanske byer.

Frelserens eget besøg i Samaria og senere hans ros til den barmhjertige samaritaner og den taknemlige glæde hos den spedalske, en samaritaner, som alene af de ti vendte for at takke Kristus, var af stor betydning for disciplene. Denne lære havde fæstnet sig dybt i deres sind. I sin befaling til dem lige før sin himmelfart, omtalte han Samaria sammen med Jerusalem og Judæa som de steder, hvor de først skulle prædike evangeliet. Denne befaling havde hans undervisning gjort dem parat til at udføre. Da de i deres Mesters navn drog til Samaria, fandt de folket rede til at modtage dem. Samaritanerne havde hørt om Kristi

rosende ord og om hans velgerninger mod mennesker af deres folk. De så, at han til trods for deres særdeles uhøflige optræden imod ham kun nærede kærlige tanker om dem, og det vandt deres hjerter for ham. Efter Frelserens himmelfart tog de imod hans sendebud, og disciplene hentede en rig høst blandt dem, der engang havde været deres bitreste fjender. „Det knækkede rør sønderbryder han ikke, den osende væge slukker han ikke, han fører retten til sejr.“ „Folkene håber på hans navn.“

Som Jesus havde gjort, da han sendte de 12 af sted, pålagde han de 70 ikke at trænge sig på, hvor de ikke var velkomne. „Når I kommer til en by, og man ikke tager imod jer,“ sagde han, „gå så ud på gaderne og råb: Selv det støv fra jeres by, som hænger ved vore fødder, kan I beholde, vi børster det af; men det skal I vide: Guds rige er kommet nær!“ De skulle ikke gøre det på grund af bitterhed eller såret forfængelighed, men for at vise, hvor alvorlig en sag det er at afvise Herrens eller hans udsendinges budskab. At forkaste Herrens tjenere er det samme som at forkaste Kristus selv.

„Jeg siger jer:“ tilføjede Jesus, „På dommedag skal det gå Sodoma tåleligere end den by.“ Derefter vendte hans tanker til de byer i Galilæa, hvor så mange af hans gerninger var blevet gjort. Med dyb sorg udbrød han: „Ve dig, Korazin! Ve dig, Betsajda! For hvis de mægtige gerninger, der er sket i jer, var sket i Tyrus og Sidon, havde de for længst omvendt sig og siddet i sæk og aske. Men det skal gå Tyrus og Sidon tåleligere ved dommen end jer. Og du, Kapernaum, skal du ophøjes til himlen? I dødsriget skal du styrtes ned!“

Himmelens rigeste velsignelser var i rigt mål blevet tilbudt disse travle byer ved Galilæas sø. Dag efter dag var livets Fyrste gået ud og ind iblandt dem. Guds herlighed, som profeter og konger havde længtes efter at se, havde lyst over skarerne, som stimlede sammen i Frelserens fodspor. Alligevel havde de nægtet at tage imod den himmelske gave.

Med en stort anlagt demonstration af deres klogskab havde de skriftkloge advaret folket imod at anerkende den nye lærdom, som denne nye lærer belærte om; for hans teorier og handlinger var i modstrid med fædrenes lære. Folket stolede på det, som præsterne og farisæerne lærte dem, i stedet for selv at prøve på at forstå Guds ord. De rettede sig efter præsterne og rådsherrerne i stedet for Gud, og de afviste sandheden for at kunne overholde deres egne traditioner. Mange var blevet betaget og næsten overbevist, men de handlede ikke efter deres overbevisning og kunne ikke siges at følge Kristus. Satan fristede så længe, at lyset så ud som mørke. På denne måde forkastede mange den sandhed, der ville have været deres sjæls frelse.

Det sanddru vidne siger: „Se, jeg står ved døren og banker på.“ Enhver advarsel, irettesættelse og bønfaldelse i Guds ord eller gennem hans sendebud er en banken på hjertets dør. Det er Jesu stemme, som beder om at måtte komme ind. For hver upåagtet banken bliver tilskyndelsen til at lukke op svagere. Den påvirkning fra Helligånden, som man ignorerer i dag, vil ikke være så kraftig i morgen. Hjertet bliver mindre modtageligt og glider over i en farlig tilstand af mangel på bevidsthed om livets kortvarighed og

evigheden bagefter. Fordømmelsen af os ved dommen vil ikke være et resultat af, at vi har taget fejl, men af den kendsgerning at vi har ignoreret mulighederne givet os fra Himmelen for at lære, hvad der er sandhed.

Lige som apostlene havde de 70 fået tildelt overjordiske evner som en besegling af deres mission. Da deres arbejde var fuldført, vendte de glade og sagde: „Herre, selv dæmonerne adlyder os i dit navn.“ Jesus svarede dem:

„Jeg så Satan falde ned fra himlen som et lyn.“

En slagen fjende

Fortidens og fremtidens begivenheder tegnede sig for Jesu blik. Han så Lucifer, da han første gang blev udstødt fra de himmelske boliger. Han så fremad til begivenhederne omkring hans egen dødskamp, hvor den store bedragers natur skulle afsløres for hele verden. Han hørte råbet, „Det er fuldbragt,“ som forkyndte, at frelsen for den fortabte slægt var sikret for stedse, og at Himmelen for evigt var sikret mod de beskyldninger, bedrag og påstande, som Satan måtte anstifte.

Efter Golgatas kors med al dets smerte og skam så Jesus frem til den store, sidste dag, hvor fyrsten over luftens magter skal møde sin tilintetgørelse på den jord, som så længe har været skæmmet af hans oprør. Jesus så det ondes gerning endt for stedse og Himmel og jord opfyldt af Guds fred.

I fremtiden skulle Kristi disciple betragte Satan som en overvunden fjende. På korset skulle Jesus vinde sejren for dem — den sejr han ønskede, at de skulle betragte som deres egen. Han sagde: „Se, jeg har givet jer magt til at træde på slanger og skorpioner og magt over hele fjendens styrke, og intet vil kunne skade jer.“

Helligåndens almægtige kraft er hvert eneste angrende menneskes forsvar. Ikke en eneste, som i anger og tro har påkaldt sig hans beskyttelse, vil Kristus lade komme under fjendens magt. Frelseren står ved sine fristede og prøvede børns side. Sammen med ham er der ikke noget, der hedder manglende evne, tab, umulighed eller nederlag; med ham til at styrke os formår vi alt. Når fristelser og prøvelser kommer, vent så ikke med at gøre noget ved alle vanskelighederne, men benyt dig af Jesus, din hjælper.

Der er kristne, der tænker på og taler alt for meget om Satans magt. De tænker på deres modstander, de beder om styrke mod ham, de taler om ham, og i deres fantasi dominerer han mere og mere. Det er sandt, at Satan er et magtfuldt væsen; men Gud være lovet, at vi har en mægtig Frelser, der drev den onde ud fra Himmelen. Det glæder Satan, når vi overdriver hans magt. Hvorfor ikke tale om Jesus? Hvorfor ikke lade hans magt og hans kærlighed dominere mere og mere?

Forjættelsens regnbue omgiver tronen i det høje og er et evigt vidnesbyrd om, at „således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.“ Over for universet bekræfter den, at Gud aldrig vil svigte sit folk under deres kamp mod det onde. For os er den en forsikring om styrke og beskyttelse, så længe tronen selv vil bestå.

Jesus tilføjede: „Dog, glæd jer ikke over, at ånderne adlyder jer; men glæd jer over, at jeres navne er indskrevet i himlene.“ Glæd jer ikke over at være i besiddelse af magt for ikke at miste jeres afhængighed af Gud. Pas på, at ikke selvsikkerhed får indpas, så I snarere arbejder ud fra egen styrke end fra jeres Mesters ånd og styrke. Vort ego er altid rede til at tilegne sig æren, hvis arbejdet skulle krones af held. Vi føler os smigrede og beærede, og ingen får indtryk af, at Gud er alt og i alle. Apostlen Paulus siger: „Når jeg er magtesløs, så er jeg stærk.“ Når vi selv er klar over vor svaghed, lærer vi at forlade os på en kraft, som ikke er vor egen. Intet kan få så fast et greb om hjertet som den stadige fornemmelse af vort ansvar over for Gud. Intet når så fuldstændigt de inderste motiver for vore handlinger, som en følelse af Kristi tilgivende kærlighed. Vi skal have føling med Gud; så vil vi blive fyldt af hans Helligånd, der gør os i stand til at få føling med vore medmennesker. Så glæd dig over, at du gennem Kristus er kommet i forbindelse med Gud, er blevet et medlem af den himmelske familie. Når du løfter blikket mod Himmelen, vil du få en bestandig fornemmelse af menneskehedens svaghed. Jo mindre du dyrker dit eget ego, jo mere tydelig og klar vil din forståelse af Frelserens storhed blive. Jo tættere du knytter dig til kilden med lyset og kraften, jo kraftigere lys vil der være over dig, og jo større kraft vil du få til at gøre Guds gerning. Glæd dig over, at du er ét med Gud, ét med Kristus og ét med hele den himmelske familie.

Mens de 70 lyttede til Kristi ord, virkede Helligånden på dem med livagtige forestillinger og indprentede sandheden i deres sind. Skønt menneskeskarer omgav dem, var det, som om de var alene med Gud.

De enfoldige vil forstå

I bevidstheden om at de havde opfanget øjeblikkets inspiration, „jublede Jesus i Helligånden og sagde: ‘Jeg priser dig, Fader, himlens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åbenbaret det for umyndige; ja, Fader, for således var det din vilje. Alt har min Fader overgivet mig, og ingen ved, hvem Sønnen er, undtagen Faderen, og ingen ved, hvem Faderen er, undtagen Sønnen og den, som Sønnen vil åbenbare ham for’.“

De mænd, som verden hædrede de såkaldte vise og store mænd, kunne med al den visdom, de pralede af, ikke fatte Kristi natur. De bedømte ham efter den ydre fremtræden, ud fra den ydmygelse, der overgik ham som menneske. Men det var blevet givet fiskere og toldere at kunne se den Usynlige. Selv disciplene lykkedes det ikke at forstå alt, hvad Jesus ønskede at åbenbare for dem; men lidt efter lidt, efterhånden som de overgav sig til Helligåndens magt, blev deres sind oplyst. De indså at almagtens Gud iført

menneskeskikkelse var hos dem. Jesus frydede sig over, at skønt vise og kloge mennesker ikke var i besiddelse af denne viden, var den blevet åbenbaret for disse jævne mennesker. Ofte, når han havde forkyndt Det gamle Testamentes skrifter og havde påvist, at de talte om ham selv og hans forsoningstjeneste, var de blevet påvirket af hans Ånd og hævet op i en himmelsk atmosfære. De havde en klarere forståelse af profeternes åndelige sandheder, end de oprindelige forfattere selv havde haft. Herefter ville de ikke mere læse Det gamle Testamentes skrifter som farisæernes og de skriftkloges lærdomme, ikke som udtalelser af vise mænd, der nu var døde, men som en ny åbenbaring fra Gud. De så den Ånd, „som verden ikke kan tage imod, fordi den hverken ser eller kender den. I kender den, for den bliver hos jer og skal være i jer. Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer.“

Den eneste måde, hvorpå vi kan opnå en mere fuldkommen forståelse af sandheden, er ved at bevare hjertet følsomt og undergivet Kristi Ånd. Vi skal renses for forfængelighed og hovmod og befries for alt det, som har haft herredømme over os, og Kristus må blive enerådende. Menneskelig videnskab er for begrænset til at kunne fatte forsoningen. Frelsesplanen er så vidtrækkende, at filosofi ikke kan redegøre for den. Den vil altid forblive et mysterium, som selv de mest dybsindige ræsonnementer ikke kan gennemskue. Frelsens videnskab kan ikke forklares; men den kan erfares. Kun den, der ser sin egen syndighed, kan få øje på Frelserens herlighed. Fyldt med vejledning var de lektioner, som Kristus gav, mens han langsomt bevægede sig fra Galilæa til Jerusalem. Folk lyttede ivrigt til hans ord. I Peræa var folket ligesom i Galilæa under mindre streng kontrol af fanatiske jøder end i Judæa, og hans lære fandt respons hos mange.

Jesus brugte billedsprog

Mange af Kristi lignelser blev fortalt i løbet af disse sidste måneder af hans gerning. Præsterne og de skriftkloge forfulgte ham med en stadigt voksende bitterhed, og han tilslørede sine advarsler til dem ved hjælp af symboler. De kunne ikke tage fejl af, hvad han mente, men kunne alligevel ikke i hans ord finde noget, der kunne berettige til en anklage imod ham. I lignelsen om farisæeren og tolderen stod den selvtilfredse bøn: „Gud, jeg takker dig, fordi jeg ikke er som andre mennesker,“ i skarp modsætning til den bodfærdiges tryglen: „Gud, vær mig synder nådig!“ På denne måde dadlede Kristus jødernes hykleri. Og ved hjælp af eksemplerne med det ufrugtbare figentræ og det store gæstebud forudsagde han den dom, der skulle fældes over det ubodfærdige folk. De, som hånligt havde afvist indbydelsen til evangeliets gæstebud, hørte hans advarende ord: „For jeg siger jer: Ingen af de mænd, som var indbudt, skal smage mit måltid.“

Den belæring, disciplene fik, var uendeligt værdifuld. Lignelsen om den påtrængende enke og om vennen, der bad om brød ved midnatstid, gav fornyet kraft til hans ord: „Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.“ Og tit blev deres vaklende tro styrket ved erindringen om, hvad Kristus havde sagt: „Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte deres , når de råber til ham dag og nat? Lader han dem vente? Jeg siger jer: Han vil skaffe dem , og det snart.“

Kristus gentog den smukke lignelse om det mistede får. Og han uddybede den lære, der var i den, idet han fortalte om den tabte mønt og den fortabte søn. Dengang kunne disciplene ikke fuldt ud værdsætte styrken i denne belæring; men efter udgydelsen af Helligånden, da de så høsten af hedninger og jødernes misundelige vrede, forstod de bedre betydningen af lignelsen om den fortabte søn og kunne tilslutte sig glæden i Kristi ord: „Men nu burde vi feste og være glade;“ „for min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet.“ Da de gik ud i deres Mesters navn og mødte bebrejdelse, fattigdom og forfølgelse, holdt de ofte modet oppe ved at gentage hans formaninger til dem på denne sidste vandring. „Frygt ikke, du lille hjord, for jeres fader har besluttet at give jer Riget. Sælg jeres ejendele og giv almisse. Skaf jer punge, som ikke slides op, en uudtømmelig skat i himlene, hvor ingen tyv kommer, og intet møl ødelægger. For hvor jeres skat er, dér vil også jeres hjerte være.“

KAPITEL 54 - Den barmhjertige samaritaner

Kapitlet er bygget op over Luk 10,25-37.
I fortællingen om den barmhjertige samaritaner giver Kristus et eksempel på sand gudsfrygt. Han viser, at den ikke består af systemer, trosbekendelser eller ritualer, men i at udføre kærlige gerninger, at gøre mest muligt godt mod andre og i ægte barmhjertighed.

Hvad skal jeg gøre
Mens Kristus underviste folket, „rejste en lovkyndig sig og ville sætte Jesus på prøve og spurgte ham: 'Mester, hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?'" I åndeløs spænding ventede den store forsamling på svaret. Præsterne og de skriftkloge havde tænkt sig at kunne bringe Jesus i vanskeligheder ved at få den lovkyndige til at stille dette spørgsmål; men Frelseren indlod sig ikke i nogen ordstrid. Han krævede svaret af den spørgende selv. Han sagde: „Hvad står der i loven? Hvad læser du dér?" Jøderne beskyldte stadig Jesus for at tage let på loven, der var givet på Sinaj; men han gjorde spørgsmålet om frelse afhængigt af overholdelse af Guds bud.

Den lovkyndige sagde: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke og af hele dit sind, og din næste som dig selv." Jesus sagde: „Du har svaret rigtigt. Gør det, så skal du leve."

Den lovkyndige var ikke tilfreds med farisæernes indstilling og gerninger. Han havde studeret Skrifterne med ønsket om at lære deres sande betydning at kende. Han var levende interesseret i sagen og havde spurgt med et oprigtigt sind: „Hvad skal jeg gøre?" I sit svar på, hvad loven krævede, havde han sprunget alle ceremonielle og rituelle forskrifter over. Han regnede ikke med, at disse havde nogen værdi men fremførte de to store principper, som hele loven og profeterne byggede på. Dette svar, som Kristus roste, placerede Frelseren gunstigt i forhold til rabbinerne. De kunne ikke dømme ham for at godkende det, som var blevet fremført af en af lovens fortolkere.

„Gør det, så skal du leve!" sagde Jesus. Han fremstillede loven som en guddommelig enhed og belærte herved om, at det ikke er muligt at overholde et bud og bryde et andet; for der gælder et og samme grundprincip for dem alle. Et menneskes skæbne vil blive afgjort efter dets lydighed mod hele loven. Den højeste kærlighed til Gud og en upartisk kærlighed til mennesker er de principper, der skal føres ud i livet.

Den lovkyndige opdagede, at han var lovovertræder. Han blev kendt skyldig ved Kristi spørgende ord. Den lovens retfærdighed, som han hævdede at forstå, havde han ikke praktiseret. Han havde ikke udvist kærlighed mod sine medmennesker. Der krævedes anger; men i stedet for at angre forsøgte han at retfærdiggøre sig selv. I stedet for at anerkende sandheden forsøgte han at vise, hvor vanskeligt det var at overholde budet. På denne måde håbede han at afparere dommen og at få oprejsning i folkets øjne. Frelserens

ord havde vist, at hans spørgsmål var unødvendigt, fordi han selv havde været i stand til at besvare det. Alligevel stillede han nu et andet spørgsmål, der lød: „Hvem er så min næste?“

Dette spørgsmål forårsagede endeløse stridigheder blandt jøderne. Der herskede ikke nogen tvivl med hensyn til hedninger og samaritanere; de var fremmede og fjender. Men hvor skulle man sætte skillelinjen blandt mennesker af ens eget folk og mellem de forskellige samfundsklasser? Hvem skulle præsterne, de skriftkloge eller de ældste betragte som deres næste? De brugte deres liv på en lang række ceremonier for at bevare deres renhed. Ifølge deres lære ville berøring med den uvidende og ligegyldige hob forårsage en besmittelse, som det ville kræve store anstrengelser atter at få fjernet. Skulle de mon også betragte „de urene“ som deres næste?

Atter nægtede Jesus at lade sig drage ind i nogen meningsudveksling. Han fordømte ikke fanatismen hos dem, der var ude på at få ham dømt; men ved hjælp af en enkel fortælling tegnede han for sine tilhørere et sådant billede af udfoldelsen af himmelsk kærlighed, at det bevægede alle og aftvang den lovkyndige en bekendelse af sandheden. Man spreder mørket ved at lade lyset komme ind. Den bedste måde til at bekæmpe vildfarelser er at forkynde sandheden. Det er åbenbaringen af Guds kærlighed, der afslører synd og skæmmende fejl hos den, der kun tænker på sig selv.

Den barmhjertige samaritaner

Jesus sagde: „En mand var på vej fra Jerusalem ned til Jeriko og faldt i hænderne på røvere. De trak tøjet af ham og slog ham, så gik de og lod ham ligge halvdød. Tilfældigvis kom en præst den samme vej; han så manden, men gik forbi. Det samme gjorde en levit, der kom til stedet; også han så ham og gik forbi.“ Dette var ikke nogen opdigtet begivenhed, men en virkelig tildragelse som man vidste, var foregået nøjagtigt, som den blev fremstillet. Præsten og levitten, der var gået lige forbi, var til stede blandt dem, der lyttede til Kristi ord.

Når man skulle fra Jerusalem til Jeriko, måtte den rejsende igennem en del af Judæas ørken. Vejen førte gennem en vildsom og klippefuld slugt, som var hjemsøgt af røvere, og som ofte havde været skueplads for voldshandlinger. Det var her, at den vejfarende var blevet overfaldet, og berøvet alt af værdi, såret og forslået og til sidst efterladt halvdød ved vejkanten. Mens han lå der, kom præsten samme vej; men han kiggede blot hen på den sårede mand. Derefter viste levitten sig. I sin nysgerrighed efter at få at vide, hvad der var sket, standsede han og betragtede den sårede. Han var ganske klar over, hvad han burde gøre, men det var ikke nogen behagelig pligt. Han ville ønske, at han ikke var kommet den vej, så han ikke havde behøvet at se den sårede. Han overbeviste sig selv om, at dette ikke var noget, der angik ham.

Begge disse mænd havde et helligt embede og foregav at udlægge Skrifterne. De hørte til den samfundsklasse, som var særligt udvalgt til at være Guds stedfortrædere over for folket. De skulle „føle med de uvidende og vildfarende“ for at kunne få mennesker til at forstå

Guds store kærlighed til menneskeslægten. Den gerning, de var kaldet til, var den samme, som Jesus havde beskrevet som sin egen, da han sagde: „Herrens ånd er over mig, fordi han har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse for fanger og syn til blinde, for at sætte undertrykte i frihed.“

Himmelens engle ser på elendigheden hos Guds familie på jorden, og de er rede til at samarbejde med mennesker for at lindre undertrykkelse og lidelse. Gud havde i sit forsyn sendt præsten og levitten ad den samme vej, hvor den sårede stakkel lå, for at de kunne se hans behov for barmhjertighed og hjælp. Hele Himmelen holdt øje med, om disse mænd ville lade sig bevæge af medlidenhed med et menneskes nød. Det var Frelseren, der i ørkenen havde vejledt israelitterne. Fra skystøtten og ildstøtten havde han lært dem noget ganske andet end det, som folket nu blev belært om af deres præster og lærere. Lovens nådige omsorg strakte sig endog så vidt som til de laverestående dyr, der ikke med ord kan udtrykke deres nød og lidelse. Moses havde givet Israels børn anvisninger herom: „Når din fjendes okse eller æsel er faret vild, og du møder dem, skal du bringe dem til ham. Når du ser din uvens æsel segne under sin byrde, må du ikke svigte ham; du skal hjælpe ham.“

Men i den mand, der var blevet såret af røvere, skildrede Jesus en broder i nød. Hvor meget mere burde de da ikke lade sig bevæge af medlidenhed med ham end med et lastdyr! De havde ved Moses fået dette budskab, at Herren, deres Gud, er „den store, den vældige og den frygtindgydende Gud, … som skaffer den faderløse og enken , og som elsker den fremmede. … Derfor skal I elske den fremmede“ . „Du skal elske ham som dig selv.“

Job havde sagt: „Ingen fremmed måtte overnatte ude, min dør holdt jeg åben for vejfarende.“ Og da de to engle, forklædt som mennesker, kom til Sodoma, bøjede Lot sig helt ned til jorden og sagde: „Kom med hjem, og overnat hos jeres tjener.“ Alle disse påbud var velkendte for præsten og levitten, men de havde ikke omsat dem i handling. Oplært som de var i den nationale fanatismes skole, var de blevet egenkærlige, snæversynede og afvisende. Da de så på den sårede mand, var de ikke i stand til at afgøre, om han tilhørte deres folk eller ej. De tænkte, at han måske var samaritaner, og de vendte sig bort fra ham.

Sådan som Kristus havde beskrevet deres handlemåde, så den lovkyndige ikke noget, der var i modstrid med, hvad han havde lært med hensyn til lovens krav. Men nu lød der noget helt andet.

En samaritaner havde på sin rejse nået stedet, hvor den sårede lå, og da han så ham, fik han medynk med ham. Han spurgte ikke, om denne fremmede var jøde eller hedning. Hvis han var jøde, vidste samaritaneren godt, at hvis situationen havde været omvendt, ville manden spytte ham i ansigtet og gå forbi ham med foragt. Men han tøvede ikke af denne grund. Han overvejede ikke, om han måske selv kunne være i fare for overfald, hvis han blev her på stedet. Det var ham tilstrækkeligt, at han her stod over for et menneske i nød og lidelse. Han tog sin kappe af for at dække ham til. Olien og vinen, som han havde anskaffet til sin rejse, brugte han til at læge og forfriske den sårede mand. Han løftede ham

op på sit eget dyr og gik langsomt af sted med jævne skridt, for at den fremmede ikke skulle blive rystet og komme til at lide endnu større smerter. Han bragte ham hen til et herberg og tog sig af ham om natten, hvor han vågede over ham med den største omhu. Da den syge om morgenen havde det bedre, vovede samaritaneren at rejse videre. Men før han gjorde dette, overgav han den sårede til værtens omsorg, betalte for ham og efterlod penge til udlæg for ham; og da han var bange for, at det ikke var nok, sørgede han for yderligere behov ved at sige til værten: „Sørg for ham, og hvad mere du lægger ud, vil jeg betale dig, når jeg kommer .“

Da fortællingen var endt, så Jesus fast på den lovkyndige med et blik, der syntes at læse hans tanker, og sagde: „Hvem af disse tre synes du var en næste for ham, der faldt i røvernes hænder?“

End ikke nu ville den lovkyndige lade navnet samaritaner komme over sine læber, og han svarede: „Han, som viste ham barmhjertighed.“ Jesus sagde: „Gå du hen og gør ligeså!“

Lige så aktuelt i dag

På denne måde er spørgsmålet: „Hvem er min næste?“ besvaret for evigt. Kristus har vist os, at vor næste ikke blot betyder en af det kirkesamfund eller den tro, som vi tilhører. Det har intet at gøre med race, farve eller klasseforskel. Vor næste er ethvert menneske, der trænger til vor hjælp. Vor næste er enhver, der er såret og knust af modstanderen. Vor næste er ethvert menneske, som tilhører Gud.

I fortællingen om den barmhjertige samaritaner skildrede Jesus sig selv og sin mission. Mennesket var blevet bedraget, såret, bestjålet og ødelagt af Satan og overladt til døden; men Frelseren havde medynk med os i vor hjælpeløse tilstand. Han forlod sin herlighed for at komme os til hjælp. Han fandt os døden nær, og han tog sig af os. Han lægte vore sår. Han dækkede os med sin retfærdigheds kappe. Han skaffede os et sikkert tilflugtssted og sørgede fuldstændigt for os for egen regning. Han døde for at frelse os. Idet han henviser til sit eget eksempel, siger han til sine efterfølgere: „Dette byder jeg jer, at I skal elske hinanden.“ „Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden.“

Den lovkyndiges spørgsmål til Jesus havde lydt således: „Hvad skal jeg gøre?“ Og Jesus, som anså kærlighed til Gud og mennesker for at være summen af retfærdighed, havde sagt: „Gør det, så skal du leve.“ Samaritaneren havde adlydt et venligt og kærligt hjertes befaling, og derved havde han vist sig som én, der overholdt loven. Kristus bød den lovkyndige: „Gå du hen og gør ligeså!“ Der ventes af Guds børn, at de ikke blot skal tale, men også handle. „Den, der siger, at han bliver i ham, skylder også selv at leve sådan, som han levede.“

Denne lære er i dag ikke mindre tiltrængt i verden, end dengang den lød fra Jesu læber. Egenkærligheden og kold formalisme har næsten slukket kærlighedens ild og fordrevet de gode egenskaber, der skulle virke forskønnende på karakteren. Mange, der bekender sig til Kristus, har glemt, at kristne skal repræsentere Kristus. Hvis vi ikke praktiserer

selvopofrelse til fordel for andre i familiekredsen, i nabolaget, i menigheden, og hvor vi ellers måtte være, er vi ikke kristne, hvad vi så end bekender os til.

Kristus har forbundet sine interesser med menneskehedens, og han beder os blive ét med ham for at frelse mennesker. „I har fået det for intet," siger han, „giv det for intet." Synden er det værste af alt, og det tilkommer os at have medlidenhed med synderen og hjælpe ham. Der er mange, som farer vild, og som føler deres skam og deres dårskab. De hungrer efter et opmuntrende ord. De ser på deres fejl og vildfarelser, indtil de næsten drives til fortvivlelse. Disse mennesker må ikke forsømmes. Hvis vi er kristne, skal vi ikke bare gå forbi eller holde os længst muligt væk fra dem, der trænger mest til vor hjælp. Når vi møder mennesker, der er ulykkelige, hvad enten det er på grund af sygdom eller synd, må vi aldrig sige, „det er ikke noget, der angår mig".

„I, som har Ånden," skal „hjælpe ham til rette med mildhed." Bekæmp fjendens magt med tro og bøn. Sig opmuntrende, troende ord, og det vil virke som lægende balsam for den kvæstede og sårede. Der er så mange, som er segnet og har tabt modet under livets store kamp, hvor et venligt, opmuntrende ord kunne have givet dem ny styrke til at sejre. Vi må aldrig gå forbi et menneske i nød uden at forsøge at give ham del i den trøst, vi selv har modtaget fra Gud.

Alt dette er kun opfyldelse af princippet i loven — det princip, der er skildret i fortællingen om den barmhjertige samaritaner, og som er åbenbaret i Jesu liv. Hans karakter åbenbarer lovens sande betydning og viser os, hvad det vil sige at elske sin næste som sig selv. Og når Guds børn udviser venlighed, barmhjertighed og kærlighed mod alle mennesker, så bekræfter de også de himmelske loves karakter. De er et vidnesbyrd om, at „Herrens lov er fuldkommen." Og hvem, der end undlader at udvise denne kærlighed, bryder den lov, som han hævder at overholde. For den ånd, som vi lægger for dagen over for vore brødre, fortæller, hvilken ånd vi nærer over for Gud. Guds kærlighed i hjertet er den eneste kilde til kærlighed mod vor næste.

„Hvis nogen siger: 'Jeg elsker Gud,' men hader sin broder, er han en løgner; for den, der ikke elsker sin broder, som han har set, kan ikke elske Gud, som han ikke har set." I elskede, „hvis vi elsker hinanden, bliver Gud i os, og hans kærlighed er fuldendt i os."

KAPITEL 55 - Hvor findes Guds rige

Kapitlet er bygget op over Luk 17,20- Nogle af farisæerne var kommet til Jesus og havde spurgt, hvornår Guds rige skulle komme. Det var mere end tre år siden, t Johannes Døber havde forkyndt det budskab, der som et trompetstød havde givet genlyd i hele landet: „Himmeriget er kommet nær.“ Og indtil nu kunne disse farisæere ikke se noget tegn på, at riget skulle oprettes. Mange af dem, der havde forkastet Johannes, og som skridt for skridt havde modarbejdet Jesus, kom nu med hentydninger om, at hans udsendelse havde været mislykket.

Jesus svarede: „Guds rige kommer ikke således, at man udvortes kan iagttage det. Ej heller vil man kunne sige: Se her! eller se, der er det! thi se, Guds rige er inden i jer.“ Guds rige begynder i hjertet. Se ikke her eller der efter tilkendegivelser af jordisk magt, der skal betegne dets komme.

Så henvendte han sig til sine disciple og sagde: „Der skal komme dage, da I vil længes efter at se blot en af Menneskesønnens dage, men I skal ikke se den.“ Fordi min gerning ikke ledsages af verdslig pragt, er der fare for, at det ikke lykkes jer at se dens herlighed. I gør jer ikke klart, hvor stort et gode I for øjeblikket har ved at have Ham iblandt jer, som er menneskers lys og liv, skønt han er skjult i menneskeskikkelse. De dage skal komme, da I med længsel vil se til de muligheder, I nu har ved at vandre og tale med Guds Søn.

På grund af deres selviskhed og jordbundethed forstod selv Jesu disciple ikke den åndelige herlighed, som han prøvede på at åbenbare for dem. Det var først efter, at Kristus var steget op til sin Far, og efter at Helligånden var blevet udgydt over de troende, at disciplene fuldt ud påskønnede Frelserens personlighed og opgave. Først efter at de havde modtaget Åndens dåb, begyndte det at gå op for dem, at de havde været sammen med selve herlighedens Herre. Efterhånden som Kristi ord dukkede op i deres erindring, åbnede deres sind sig for forståelsen af profetierne og de mirakler, han havde udført. Hans forunderlige liv viste sig for dem, og de var som mennesker, der vågner op af en drøm. Nu stod det dem klart, at „Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed.“ Kristus var virkelig kommet fra Gud til en syndig verden for at frelse Adams faldne sønner og døtre. Nu syntes disciplene i deres egne øjne at være langt mindre betydningsfulde, end før de havde forstået dette. De blev aldrig trætte af at gentage og genopleve hans ord og gerninger. Hans lære, som de kun svagt havde fattet, forekom dem nu som en frisk åbenbaring. Skriften blev som en ny bog for dem.

Da disciplene gennemsøgte de profetier, der vidnede om Kristus, blev de bragt i forbindelse med guddommen og lærte af ham, der var steget op til Himmelen, hvordan de skulle fuldende det værk, han havde begyndt på jorden. De erkendte, at der i ham var en visdom, som intet menneske kunne opfatte uden guddommelig hjælp. De trængte til hjælp fra Ham, som var blevet forudsagt af konger, profeter og retfærdige mænd. Med

forbløffelse læste de gang på gang de profetiske skildringer af hans karakter og gerning. Hvor uklart havde de dog forstået de profetiske skrifter! Hvor havde de været langsomme til at opfatte de store sandheder, som vidnede om Kristus! Når de så på hans ydmygelse, da han som menneske var hos dem, så havde de ikke forstået det hemmelighedsfulde ved hans legemliggørelse som menneske, den dobbelte karakter i hans natur. Deres øjne var tillukkede, så de ikke fuldt ud havde erkendt guddommen i menneskeskikkelse. Men efter at de havde fået Helligåndens lys, længtes de bare efter at se ham igen og anbringe sig ved hans fødder! Hvor de dog ønskede, at de kunne komme til ham og få ham til at forklare de skriftsteder, som de ikke kunne forstå! Hvor ville de lytte opmærksomt til hans ord! Hvad havde Kristus mon ment, dengang han sagde: „Jeg har endnu meget at sige jer, men det kan I ikke bære nu.“ Hvor de higede efter at vide det alt sammen! De sørgede over, at deres tro havde været så svag, at deres forestillinger havde været så langt ved siden af, at de i den grad var gået glip af at forstå det væsentlige.

En budbringer var blevet udsendt fra Gud for at forkynde Kristi komme og henlede såvel det jødiske folks som hele verdens opmærksomhed på hans mission, så mennesker kunne forberede sig til at tage imod ham. Denne vidunderlige personlighed, som Johannes havde bebudet, havde været hos dem i mere end tredive år, og de havde i virkeligheden ikke erkendt ham som den, der var sendt af Gud. Disciplene blev overvældet af anger, fordi de havde ladet den almindelige vantro gennemsyre deres opfattelse og overskygge deres forståelse. Lyset fra denne mørke verden havde skinnet midt i al dunkelheden, og det var ikke lykkedes dem at begribe, hvorfra lysstrålerne kom. De spurgte sig selv, hvorfor de havde handlet sådan, at det var nødvendigt for Kristus at irettesætte dem. Tit gentog de, hvad han havde sagt, og sagde: Hvorfor lod vi dog jordiske hensyn og præsternes og de skriftkloges modstand forvirre vore sanser, så vi ikke forstod, at én, der var større end Moses var iblandt os, at én, som var visere end Salomo, underviste os? Hvor var vi sløve! Hvor var vor forståelse svag!

Thomas ville ikke tro, før han havde stukket sin finger i det sår, som de romerske soldater havde tilføjet Jesus. Peter havde fornægtet ham under hans ydmygelse og forkastelse. Disse smertelige erindringer meldte sig nu i klar rækkefølge. De havde været sammen med ham, men de havde ikke kendt eller påskønnet ham. Men hvor var alt dette bevægende at tænke på nu, hvor de erkendte deres vantro.

Da præster og rådsherrer sluttede sig sammen imod dem, og de blev ført for rådet og kastet i fængsel, frydede Kristi disciple sig over, at „de var blevet anset for værdige til at blive vanæret for Jesu navns skyld“ . Det frydede dem at bevise over for mennesker og engle, at de anerkendte Kristi herlighed og valgte at følge ham, om så det ville koste dem alt.

Det er lige så sandt nu som i apostlenes dage, at uden lyset fra Guds Ånd kan mennesker ikke erkende Kristi herlighed. Sandheden og Guds gerning påskønnes ikke af en verdsligsindet og kompromissøgende kristenhed. Det er ikke på den brede, behagelige vej

med jordisk hæder og i overensstemmelse med verden, at de, der følger Mesteren, skal findes. De er langt forude, på stierne med hårdt slid, ydmygelse og bebrejdelse, forrest i kampen „mod myndigheder og magter, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet.“ Og nu, som på Kristi tid, bliver de misforstået, bebrejdet og undertrykt af præster og farisæere.

Guds rige kommer ikke med ydre pragt. Guds nådes evangelium kan med sin selvfornægtende ånd aldrig harmonere med verdens ånd. De to retningslinjer er i indbyrdes modsætningsforhold. „Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en dårskab for sådan et menneske, og det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun efter Åndens målestok.“

Men i dag er der inden for den religiøse verden utallige, der tror, at de arbejder for oprettelsen af Kristi rige som et jordisk og timeligt herredømme. De ønsker at gøre vor Herre til hersker over denne verdens riger, på alle samfundsområder. De forventer, at han skal herske med lovbestemmelser, der er sat i kraft af menneskelig autoritet. Da Kristus nu ikke er personligt til stede, vil de selv påtage sig at handle i hans sted og bringe Hans riges love til udførelse. Oprettelsen af et sådant rige er, hvad jøderne på Kristi tid ønskede. De ville have taget imod Jesus, hvis han havde været villig til at oprette et timeligt rige for at håndhæve, hvad de betragtede som Guds love, og gøre dem til fortolkere af sin vilje og til udøvere af sin myndighed. Men han sagde: „Mit rige er ikke af denne verden.“ Han ville ikke tage mod den jordiske trone.

Jesus levede under en regering, som var korrupt og undertrykkende; alle vegne skete der himmelråbende overgreb, så som afpresning, intolerance og ekstrem grusomhed. Alligevel forsøgte Frelseren ikke at gennemføre samfundsreformer. Han angreb ikke de nationale overgreb, der skete, ligesom han heller ikke fordømte folkets fjender. Han blandede sig ikke i de magthavendes myndighed eller administration heraf. Han, som var vort forbillede, holdt sig på afstand af jordiske magthavere. Ikke fordi menneskelige lidelser var ham ligegyldige, men fordi de ikke kunne afhjælpes ved rent menneskelige og ydre forholdsregler. For at være effektiv måtte hjælpen nå ind til hvert enkelt menneske og forny det indefra.

Kristi rige oprettes ikke efter beslutning fra regeringer, domstole eller rådgivende forsamlinger, eller gennem beskyttelse fra verdens store mænd, men ved indpodning af Kristi natur i menneskene ved hjælp af Helligånden.

„Men alle dem, der tog imod ham, gav han til at blive Guds børn, dem, der tror på hans navn; de er ikke født af blod, ikke af køds vilje, ikke af mands vilje, men af Gud.“ Her er den eneste kraft, som kan udvirke menneskeslægtens oprejsning. Og menneskers medvirken til fuldførelsen af dette arbejde består i at undervise og selv praktisere Guds ord.

Da apostlen Paulus begyndte sin gerning i Korint, denne folkerige, velhavende og ugudelige by, der var besmittet med hedenskabets unævnelige, moralske fordærv, sagde han: „Jeg havde besluttet, at jeg hos jer ikke ville vide af andet end Jesus Kristus, og det som korsfæstet.“ Da han bagefter skrev til nogle af dem, der havde været ødelagt af de værste synder, kunne han sige: „I blev vasket rene, I blev helliget, I blev gjort retfærdige ved Herren Jesu Kristi navn og ved vor Guds ånd.“ „Jeg takker altid min Gud for jer, for den nåde, som han har givet jer i Kristus Jesus.“

I dag, som på Kristi tid, tilkommer arbejdet for Guds rige ikke dem, der kræver anerkendelse og støtte fra jordiske magthavere og menneskers love, men dem, som i hans navn forkynder folket de åndelige sandheder, som vil give modtagerne den samme oplevelse, som Paulus fik: „Jeg er korsfæstet med Kristus. Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig.“ Så vil de som Paulus arbejde til gavn for mennesker. Han sagde: „Så er vi altså udsendinge i Kristi sted, idet Gud så at sige formaner gennem os. Vi beder på Kristi vegne: Lad jer forlige med Gud!“

KAPITEL 56 - Jesus velsigner børnene

Kapitlet er bygget op over Matt 19,13-15; Mark 10,13-16; Luk 18,15-17. Jesus havde altid elsket børn. Han holdt af deres barnlige tillid og deres frimodige, uforbeholdne kærlighed. Den taknemmelige lovprisning fra deres læber var som musik i hans ører og forfriskede hans sind, når det var knuget af samvær med listige og hykleriske mennesker. Hvor Frelseren end gik hen, vandt han med sit milde ansigt og sin blide, venlige væremåde børnenes kærlighed og tillid.

Blandt jøderne var det almindeligt at bringe børnene til en rabbiner, for at han kunne lægge sine hænder på dem og velsigne dem; men Frelserens disciple mente, at hans gerning var alt for vigtig til at blive afbrudt på denne måde. Da mødrene kom til ham med deres små børn, betragtede disciplene dem med misbilligelse. De mente, at disse børn var for små til at have gavn af at komme til Jesus og konkluderede, at han ikke ville synes om det. Men det var disciplene, han var misfornøjet med! Frelseren havde forståelse for omsorgen og ansvarsfuldheden hos de mødre, som forsøgte at opdrage deres børn i overensstemmelse med Guds ord. Han havde hørt deres bønner. Han havde selv påvirket dem til at komme.

Jesus velsigner børnene

En mor var med sit barn taget af sted for at opsøge Jesus. På vejen fortalte hun en nabo om sit ærinde, og naboen ville gerne have, at Jesus også skulle velsigne hendes børn. På denne måde samledes adskillige mødre med deres små børn. Nogle af dem var ikke spæde mere, men større børn og unge mennesker. Da mødrene fremkom med deres ønske, hørte Jesus med venlighed på deres frygtsomme, tårefyldte bøn. Men han ventede for at se, hvordan disciplene ville behandle dem. Da han så dem sende mødrene bort, i den tro at de gjorde ham en tjeneste, gjorde han dem opmærksom på deres fejltagelse og sagde: „Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres.“ Og han tog børnene i sin favn, lagde hænderne på dem og gav dem den velsignelse, som de var kommet for at få.

Mødrene var fortrøstningsfulde. De vendte til deres hjem, styrket og velsignet ved Kristi ord. De blev opmuntret til at bære deres byrder med fornyet glæde og til at arbejde fyldt af håb for deres børn. Mødre af i dag skal tage imod hans ord med den samme tro. Kristus er i sandhed en personlig Frelser i dag, ligesom da han levede blandt mennesker. Han er i sandhed mødrenes hjælper i dag ligesom dengang, hvor han tog de små i sin favn i Judæa. Vore børn er lige så vel købt med hans blod, som børnene dengang var det.

Jesus ved, hvad der tynger enhver moders hjerte. Han, som selv havde en mor, der kæmpede med fattigdom og afsavn, føler med enhver mors indsats. Han, som foretog en lang vandring for at lette en kananæisk kvindes ængstelige sind, vil gøre det samme for mødrene i dag. Han, som gav enken i Nain hendes eneste søn , og som i sin dødskamp på korset huskede på sin egen mor, bevæges også i dag ved en mors sorg. I enhver sorg og i enhver nød vil han bringe trøst og hjælp.

Lad mødre komme til Jesus med deres rådvildhed. De vil finde nåde; tilstrækkeligt til at hjælpe dem med at vejlede deres børn. Døren står åben for enhver moder, der ønsker at lægge sin byrde ved Frelserens fødder. Han, som sagde: „Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i," indbyder stadig mødrene til at komme med deres små for at blive velsignet af ham. Selv det spæde barn i moderens arme omfattes af den Almægtiges skygge ved den bedende moders tro. Johannes Døber var fyldt af Helligånden lige fra sin fødsel. Hvis vi lever i Guds fællesskab, har vi også lov til at forvente, at den guddommelige Ånd vil virke i vore små, lige fra deres allerførste øjeblik.

I de børn, der blev bragt til ham, så Jesus de mænd og kvinder, der skulle blive arvinger til hans nåde og borgere i hans rige, og af hvem nogle ville blive martyrer for hans skyld. Han vidste, at disse børn ville lytte til ham og tage imod ham som deres Frelser langt mere beredvilligt end de voksne mennesker, hvoraf mange var verdsligt sindede og hårdhjertede. Han underviste dem på deres niveau. Han, som var Himmelens Majestæt, afviste ikke at besvare deres spørgsmål, men forenklede sin betydningsfulde lære for at imødekomme deres barnlige forståelse. Han såede sandhedens sæd i deres hjerter, så den senere i livet kunne spire frem og bære frugt til evigt liv.

Børn påvirkes både af det gode og af det onde

Det er stadig sådan, at børn er de mest modtagelige for evangeliets lære. De er åbne for guddommelig påvirkning, og er gode til at huske, hvad de har lært. Små børn kan godt være kristne og have erfaringer, der står i forhold til deres alder. De har behov for at blive oplært i åndelige forhold, og forældrene bør støtte dem på alle måder, så deres karakter kan formes efter Kristi karakter.

Fædre og mødre skal betragte deres børn som yngre medlemmer af Herrens familie, som det er blevet betroet dem at opdrage til Himmelen. Det, som vi selv lærer af Kristus, skal vi give videre til vore børn, efterhånden som de unge sjæle kan tage imod det, og lidt efter lidt give dem et indblik i skønheden ved de himmelske principper. På denne måde bliver det kristne hjem en skole, hvor forældrene fungerer som hjælpelærere, mens Kristus selv er den øverste lærer.

Når vi arbejder på vore børns omvendelse, skal vi ikke forvente voldsomme følelser som det væsentlige udtryk for syndsbevidsthed. Det er heller ikke nødvendigt at kende det nøjagtige tidspunkt for deres omvendelse. Vi må lære dem at komme til Jesus med deres synder og bede ham om tilgivelse og tro på, at han tilgiver dem og tager imod dem, som han tog imod børnene, da han selv levede på jorden.

Når en moder lærer sine børn at adlyde hende, fordi de elsker hende, lærer hun dem de første lektioner i det kristne liv. Moderens kærlighed bliver for barnet et billede på Kristi kærlighed, og de små, der stoler på og adlyder deres moder, lærer at stole på og adlyde Frelseren.

Jesus var et eksempel for børnene, lige som han var et eksempel for fædrene. Han talte med autoritet, og hans ord havde magt; men i samvær med uforskammede og voldelige mennesker brugte han aldrig et eneste uvenligt eller uhøfligt ord. En ægte, kristen tankegang vil give en naturlig værdighed og forståelse af korrekt optræden. Den vil blødgøre, hvad der måtte være hårdt, og neddæmpe alt, hvad der er groft og uvenligt. Den vil hjælpe fædre og mødre til at behandle deres børn som fornuftvæsener, sådan som de selv gerne ville behandles.

Når I forældre skal opdrage jeres børn, tag så ved lære af det, som Gud har givet i naturen. Hvis I skulle dyrke en nellike, en rose eller en lilje, hvordan ville I så bære jer ad? Spørg gartneren, hvad han gør for at få hver eneste stilk og hvert blad til at udvikle sig og blomstre så harmonisk og smukt. Han vil sige dig, at det ikke skete ved nogen voldsom berøring eller ved store anstrengelser; for dette ville blot knække de sarte stængler. Det skete ved små virkemidler, som ofte blev gentaget. Han vandede jorden og beskyttede de spirende planter mod den kolde blæst og den brændende sol, og Gud fik dem til at trives og blomstre i al deres skønhed. Når I opdrager jeres børn, så følg gartnerens anvisning. Søg ved blid behandling, ved kærlig omsorg at forme deres karakterer efter Kristi eksempel.

Ethvert udtryk for kærlighed til Gud og til hinanden skal opmuntres. Årsagen til, at der findes så mange hårdhjertede mænd og kvinder i verden, er, at sand kærlighed er blevet betragtet som svaghed, der er blevet holdt nede og behandlet med afstandtagen. Disse menneskers bedre natur blev kvalt i barndommen, og medmindre lyset fra Guds kærlighed smelter deres kolde egoisme bort, vil deres lykke for evigt være tilintetgjort. Hvis vi ønsker, at vore børn skal besidde Jesu blide sind og den forståelse, som englene har for os, må vi opmuntre barnesindets gavmilde og kærlige tilskyndelser.

Lær børnene at se Kristus i naturen. Tag dem med ud i den friske luft under havens smukke træer, og lær dem at se et udtryk for hans kærlighed i alt det smukke, han har skabt. Lær dem, at det var ham, som skabte de love, der behersker alt levende, at han har skabt love for os, og at disse love er skabt til vor lykke og glæde. Lad være med at trætte dem med lange bønner og kedelige formaninger, men lær dem gennem naturens anskuelsesundervisning lydighed mod Guds lov.

Efterhånden som de får tillid til jer som Kristi disciple, vil det være let for jer at lære dem om den store kærlighed, hvormed han elskede os. Når I prøver at forklare børnene frelsens sandheder og viser dem Kristus som deres personlige Frelser, vil englene stå ved jeres side. Herren vil hjælpe forældre til at skabe interesse hos børnene for den dyrebare beretning om det lille barn i Betlehem, som i sandhed er hele verdens håb.

Lad de små børn komme til mig

Da Jesus sagde til sine disciple, at de ikke måtte hindre børnene i at komme til ham, talte han til sine efterfølgere gennem alle tider — til kirkens embedsmænd, præster,

medhjælpere og alle kristne. Jesus kalder børnene til sig, og han befaler os: Dem må I ikke hindre! Som om han ville sige: De ville komme, hvis I ikke hindrede dem!

Lad ikke dit ukristelige sind fremstille Jesus forkert. Hold ikke de små borte fra ham ved din kulde og hårdhed. Giv dem aldrig grund til at føle, at Himmelen ikke vil være et rart sted at være. Lad være med at tale om religion, som noget børn ikke kan forstå, eller handle som om du ikke regner med, at de kan tage mod Kristus i deres barndom. Giv Dem ikke det forkerte indtryk, at kristendom er en trist religion, og at man for at komme til Frelseren må opgive alt det, der gør livet rart.

Når Helligånden påvirker børnene, prøv så at samarbejde med den! Lær dem, at Frelseren kalder på dem, og at intet kan bringe ham større glæde, end hvis de overgiver sig til ham nu, hvor de er så unge og friske.

Frelseren ser med uendelig ømhed på disse små, som han har købt med sit eget blod. Gennem sin kærlighed har han krav på dem. Han betragter dem med længsel. Han kalder ikke blot på de mest velopdragne børn, men også på børn med nedarvede utiltalende karaktertræk. Mange forældre forstår ikke, i hvor høj grad de er ansvarlige for disse karaktertræk hos deres børn. De mangler den kærlighed og visdom, der skal til for at tage sig af de vildfarne små, som de selv har gjort til det, de er. Men Jesus ser med medynk på disse børn. Han ser vejen fra årsag til virkning.

Den kristne arbejder kan være Kristi medhjælper til at lede disse børn til Frelseren. Han kan med klogskab og forståelse knytte dem til sig, han kan give dem mod og håb, og ved Kristi nåde får han dem måske at se med en forvandlet karakter, så man kan sige om dem: „Guds rige er deres.“

KAPITEL 57 - Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv

Kapitlet er bygget op over Matt 19,16-22; Mark 10,17-22; Luk 18,18-23. „Da han gik ud og gav sig på vej, kom der en løbende og faldt på knæ for ham og spurgte ham: Gode Mester! Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?“

Den unge mand, som havde stillet dette spørgsmål, var en rådsherre. Han havde store ejendomme og beklædte en betroet stilling. Han så den kærlighed, Kristus viste over for de børn, man havde bragt til ham. Han så, hvor kærligt han tog imod dem og omfavnede dem, og han følte en dyb hengivenhed for Frelseren. Han ønskede at være hans discipel. Han var så dybt betaget, at han, da Kristus gik videre, løb efter ham, og mens han knælede ved hans fødder, stillede han oprigtigt og alvorligt det spørgsmål, der var så vigtigt for ham og for ethvert menneske: „Gode Mester! Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?“

„Hvorfor kalder du mig god?“ sagde Kristus. „Ingen er god undtagen én, nemlig Gud.“ Jesus ønskede at afprøve rådsherrens oprigtighed og få ham til at sige, på hvilken måde han betragtede ham som god. Var han klar over, at den, han talte med, var Guds Søn? Hvordan var hans inderste holdning?

Rådsherren havde høje tanker om sin egen retfærdighed. Han mente i virkeligheden ikke, at han manglede noget, men alligevel var han ikke helt tilfreds. Han følte, at der manglede noget, som han ikke var i besiddelse af. Kunne Jesus ikke velsigne ham, som han velsignede de små børn, og opfylde hans store ønske?

Som svar på hans spørgsmål sagde Jesus, at lydighed mod budene var en nødvendighed, hvis han ville opnå et evigt liv; og han anførte flere af de bud, som viser menneskets pligter over for sine medmennesker. Rådsherrens svar var selvsikkert: „Det har jeg holdt alt sammen. Hvad mangler jeg så?“

Kristus så på den unge mands ansigt, som om han læste hans tanker og undersøgte hans karakter. Han elskede ham, og han ville så gerne give ham den fred, nåde og glæde, der ville forandre hans indstilling til jordiske ting. Han sagde: „Én ting mangler du: Gå hen og sælg alt, hvad du har, og giv det til de fattige, så vil du have en skat i Himmelen. Og kom så og følg mig!“

Kristus følte sig draget mod denne unge mand. Han vidste, at han var oprigtig, når han hævdede: „Det har jeg holdt alt sammen.“ Frelseren længtes efter i ham at skabe den dømmekraft, der ville gøre ham i stand til at indse nødvendigheden af hjertets fromhed og kristen godhed. Han længtes efter i ham at se et ydmygt og angerfuldt hjerte, der var bevidst om at give Gud den højeste kærlighed, og som skjulte sine mangler i Kristi fuldkommenhed.

I denne rådsherre så Jesus netop den hjælper, han havde brug for, hvis denne unge mand ville samarbejde med ham i arbejdet om frelsen. Hvis han ville lade sig lede af Kristus, kunne han blive en betydelig kraft. På en markant måde kunne rådsherren have repræsenteret Kristus; for han besad egenskaber, der, hvis han sluttede sig til Frelseren, ville gøre ham i stand til at blive en guddommelig kraft blandt mennesker. Kristus elskede ham, da han så ind i hans sind. Kærligheden til Kristus var ved at vågne i rådsherrens hjerte, for kærlighed avler kærlighed. Jesus længtes efter at se ham som sin medarbejder, efter at gøre ham lig sig selv — til et spejl, hvori Guds billede ville blive reflekteret, efter at udvikle hans fortræffelige karakter og hellige den til Mesterens tjeneste. Hvis rådsherren dengang havde overgivet sig til Kristus, ville han være vokset under påvirkning af Hans nærværelse. Hvis han havde truffet dette valg, hvor ville hans fremtid da have formet sig anderledes.

En ting mangler du

„Én ting mangler du," sagde Jesus. „Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige, så vil du have en skat i himlene. Og kom så og følg mig!" Kristus læste i rådsherrens hjerte. Han manglede kun én ting, men det var af vital betydning. Han trængte til at have Guds kærlighed i sit hjerte. Hvis ikke denne mangel blev afhjulpet, ville den blive skæbnesvanger for ham; hele hans karakter ville blive ødelagt. Ved eftergivenhed ville egenkærligheden blive stærkere. For at kunne tage imod Guds kærlighed, måtte hans endnu større kærlighed til sig selv overvindes.

Kristus satte denne mand på prøve. Han lod ham vælge mellem de himmelske skatte og verdslig storhed. Den himmelske skat var sikret ham, hvis han ville følge Kristus. Men han måtte overgive sig selv. Hans vilje måtte gives under Kristi herredømme. Det blev tilbudt denne unge rådsherre at blive hellig som Gud selv. Han fik det privilegium at blive søn af Gud og medarving til den himmelske skat sammen med Kristus. Men han skulle tage korset op og følge Frelseren på selvfornægtelsens vej.

Kristi ord var i sandhed en opfordring til rådsherren: „Vælg i dag." Valget blev overladt til ham selv. Jesus længtes efter hans omvendelse. Han havde vist ham det mangelfulde sted i hans karakter, og med interesse afventede han beslutningen, mens den unge mand overvejede spørgsmålet! Hvis han besluttede sig til at følge Kristus, måtte han adlyde Hans ord fuldstændigt. Han måtte opgive sine ambitiøse fremtidsplaner. Alvorligt og spændt så Jesus på den unge mand, og håbede at han ville give efter for Helligåndens opfordring.

Kristus stillede de betingelser, der som de eneste kunne få rådsherren til at udvikle en perfekt kristen karakter. Hans ord var visdomsord, selvom de lød alvorlige og krævende. At acceptere og adlyde dem var rådsherrens eneste håb om frelse. Hans høje stilling og hans besiddelser udgjorde en lumsk påvirkning af det onde på hans karakter. Hvis dette stadig blev opretholdt, ville det fortrænge Gud i hans sind. At holde sig fra Gud, lidt eller meget, var det samme som at holde fast ved det, som ville reducere hans moralske styrke og dygtighed; for hvis man elsker materielle ting, hvor usikre og uværdige de end kan være, så vil de blive altopslugende.

Rådsherren blev hurtigt klar over alt det, Jesu ord ville føre med sig, og han blev bedrøvet. Hvis han havde forstået værdien af den tilbudte gave, ville han omgående have meldt sig som en af Kristi efterfølgere. Han var medlem af jødernes høje råd, og Satan fristede ham med smigrende fremtidsudsigter. Han ville gerne eje den himmelske skat, men han ville også gerne eje de timelige fordele, som hans rigdom kunne skaffe ham. Han var bedrøvet over, at der var sådanne betingelser. Han ville gerne have evigt liv, men han var ikke villig til at bringe det offer, som krævedes. Prisen for det evige liv syntes ham for stor, og han gik bedrøvet bort, „for han var meget velhavende".

Hans påstand om, at han havde holdt Guds bud, var et selvbedrag. Han viste nu, at rigdommen var hans afgud. Han kunne ikke overholde Guds bud, så længe han elskede verden mest. Han elskede Guds gaver højere, end han elskede giveren. Kristus havde tilbudt den unge mand fællesskab med sig selv. „Følg mig," sagde han. Men Frelseren betød ikke så meget for ham, som hans eget navn blandt mennesker eller hans besiddelser. At opgive sin jordiske skat, som han kunne se, til fordel for den himmelske skat, som han ikke kunne se, var for stor en risiko. Han afslog tilbudet om evigt liv og gik bort, og herefter var det verden, han dyrkede. Tusinder må bestå denne prøve og veje Kristus op mod verden; og mange vælger verden. Ligesom den unge rådsherre vender de sig fra Frelseren og siger til sig selv: Jeg vil ikke lade mig lede af denne mand.

Enten — eller

Kristi handlemåde over for denne unge mand er et skoleeksempel. Gud har givet os den leveregel, som enhver af hans tjenere skal følge. Den består i lydighed mod hans lov, ikke blot en lovmæssig lydighed, men en lydighed, som gennemtrænger vort liv og kommer til udtryk i vor personlighed. Gud har sin egen målestok for alle, der gerne vil høre til hans rige. Kun de, som vil være Kristi medarbejdere, kun de, som vil sige: Herre, alt hvad jeg har, og alt hvad jeg er, tilhører dig, vil blive anerkendt som Guds sønner og døtre. Alle bør overveje, hvad det betyder at ønske sig Himmelen og derpå vende sig bort på grund af de betingelser, der stilles. Tænk på, hvad det betyder at sige nej til Kristus. Rådsherren sagde: Nej, jeg kan ikke give dig alt! Siger vi det samme? Frelseren tilbyder os at være fælles med os om den gerning, Gud har givet os at gøre. Han tilbyder at bruge de midler, Gud har givet os, til at fremme sit arbejde på jorden. Kun på denne måde kan han frelse os.

Rådsherrens besiddelser var betroet ham, for at han skulle vise sig som en tro husholder. Han skulle uddele disse rigdomme til velsignelse for de nødlidende. På samme måde betror Gud mennesker pengemidler, evner og muligheder, så de kan være hans medhjælpere over for de fattige og lidende. Den, som bruger de ham betroede gaver efter Guds plan, bliver en af Frelserens medarbejdere. Han vil vinde sjæle for Kristus, fordi han repræsenterer Kristi karakter.

For dem, der som den unge rådsherre er i betroede stillinger, og som har store rigdomme, kan det synes at være for stort et offer at opgive det alt sammen for at følge Kristus. Men dette er en leveregel for alle, der vil være hans disciple. Intet mindre end lydighed kan

accepteres. Overgivelse af selvet er hovedindholdet i Kristi lære. Ofte bliver dette præsenteret og påbudt på en måde, som kan virke streng. Men der kan ikke findes nogen anden måde at frelse mennesker på end at skære alt det bort, som ville demoralisere os fuldstændigt, hvis ikke det blev fjernet.

Når Kristi disciple giver Herren det , som er hans eget, samler vi skatte, som vi vil få igen, når disse ord lyder: „Godt, du gode og tro tjener, … gå ind til din Herres glæde.“

„Idet vi ser hen til Jesus, troens banebryder og fuldender, som for den glædes skyld, der ventede ham, udholdt korset uden at ænse dets skam og nu sidder på højre side af Guds trone.“ Glæden ved at se mennesker, som er blevet genløst og frelst for evigt, er lønnen for alle, der følger Ham, som sagde „Følg mig.“

KAPITEL 58 - Magt over død og grav

Kapitlet er bygget op over Luk 10,38-42; Joh 11,1-44.
Lazarus fra Betania hørte til Jesu mest trofaste disciple. Lige fra deres første møde, havde hans tro på Kristus været stærk. Hans kærlighed til ham var dyb, og Frelseren elskede ham højt. Det var for Lazarus, det største af Kristi mirakler blev udført. Frelseren velsignede alle, der søgte hans hjælp. Han elskede hele menneskeslægten, men til nogle var han knyttet med særligt stærke bånd. Hans hjerte var med den inderligste kærlighed forbundet med familien i Betania, og for den ene af dem udførte han sin mest vidunderlige gerning.

Hos venner i Betania
Jesus havde ofte fundet hvile i Lazarus' hjem. Frelseren havde ikke selv noget hjem. Han var afhængig af sine venners og disciples gæstfrihed, og ofte, når han var træt og længtes efter menneskeligt fællesskab, havde han været glad for at kunne ty til dette fredelige hjem, fjernt fra de vrede farisæeres mistænksomhed og skinsyge. Her blev han budt oprigtigt velkommen med rent og helligt venskab. Her kunne han tale ligefremt og fuldstændigt frit, fordi han vidste, at hans ord ville blive forstået og værdsat.

Vor Frelser satte pris på et stille hjem og interesserede tilhørere. Han trængte til menneskelig omsorg, høflighed og hengivenhed. De, som modtog den himmelske lærdom, han altid var villig til at delagtiggøre dem i, var rigt velsignet. Når menneskeskarerne fulgte Kristus over de åbne marker, levendegjorde han skønheden i naturens verden for dem. Han forsøgte at få dem til at nå til en dybere forståelse af, hvordan Guds kraft opretholder verden. For at få dem til at påskønne Guds godhed og gavmildhed fremhævede han for dem den blidt faldende dug, de bløde regnbyger, og det klare solskin, der blev givet ligeligt til såvel gode som onde. Han ønskede at menneskene skulle være fuldt bevidste om den hensyntagen, som Gud udviser over for den menneskelige medvirken, han har skabt. Men skarerne var langsomt opfattende, og i hjemmet i Betania fandt Kristus hvile efter den trættende konflikt med offentligheden. Her åbenbarede han forsynets omfang for en forsamling, der værdsatte det. Under disse private samtaler åbenbarede han for sine tilhørere det, som han ikke gjorde noget forsøg på at fortælle den blandede menneskeskare. Han behøvede ikke at tale i lignelser til sine venner.

Når Kristus gav disse vidunderlige lektioner, sad Maria ved hans fødder som en andægtig og hengiven tilhører. Ved en bestemt lejlighed kom Marta, presset over arbejdet med at tilberede måltidet, til Kristus og sagde: „Herre, er du ligeglad med, at min søster lader mig være alene om at sørge for dig? Sig dog til hende, at hun skal hjælpe mig." Denne episode fandt sted ved Kristi første besøg i Betania. Frelseren og hans disciple havde netop foretaget den besværlige vandring til fods fra Jeriko. Marta var ivrig efter at de skulle have det godt, og i sin iver glemte hun den høflighed, hun skyldte sin gæst. Jesus svarede hende mildt og tålmodigt: „Martha, Martha! Du gør dig bekymringer og er urolig for mange ting. Men ét er fornødent. Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tages fra hende." Maria

huskede omhyggeligt på alle de dyrebare ord, der lød fra Frelserens læber, ord, der var mere dyrebare for hende end verdens kostbareste juveler.

„Den gode del," som Marta også trængte til, var et roligt, hengivende sind, et stærkere ønske om viden vedrørende fremtiden, det evige liv og de nådegaver, der er nødvendige for åndelig vækst. Hun trængte til at bekymre sig mindre om de forgængelige ting og mere om dem, der varer evigt. Jesus ville lære sine børn at gribe enhver lejlighed til at tilegne sig den viden, der kan give dem visdom med henblik på frelsen. Til Kristi sag er der brug for omhyggelige og energiske mennesker. For alle Marta'erne med deres store iver er der et stort virkefelt inden for religiøst arbejde. Men de skal først sidde ved Jesu fødder sammen med Maria. Lad flid, beredvillighed og energi blive helliggjort ved Kristi nåde; så vil livet blive en uovervindelig styrke til det gode.

Lazarus bliver syg og dør

Sorg ramte det fredfyldte hjem, hvor Jesus havde hvilet sig. Lazarus blev pludselig syg, og hans søstre sendte bud til Frelseren med ordene: „Herre, den, du elsker, er syg." De så, hvor alvorligt syg broderen var, men de vidste, at Kristus havde vist sig at være i stand til at helbrede alle slags sygdomme. De troede, at han ville dele deres store bekymring; derfor bad de ham heller ikke indtrængende om straks at komme, men sendte kun denne tillidsfulde meddelelse: „Den, du elsker, er syg." De troede, at han straks ville reagere på deres meddelelse og komme til dem, så snart han kunne nå frem til Betania.

Længselsfuldt ventede de på at høre fra Jesus. Så længe der endnu var en gnist af liv i deres broder, bad de og holdt øje med, om Jesus kom. Men sendebuddet vendte uden ham. Dog med en meddelelse til dem: „Den sygdom er ikke til døden," og de klamrede sig til håbet om, at Lazarus måtte leve. Nænsomt prøvede de at indgyde den næsten bevidstløse syge håb og opmuntring. Da Lazarus døde, var de bittert skuffede; men de følte sig støttet af Jesu nåde, og dette afholdt dem fra at bebrejde Frelseren noget.

Da Kristus fik meddelelsen, syntes disciplene, at han tog køligt imod den. Han gav ikke udtryk for sorg, sådan som de havde forventet af ham. Han så på dem og sagde: „Den sygdom er ikke til døden, men tjener til Guds herlighed, for at Guds søn skal herliggøres ved den." I to dage blev han, hvor han var. Disciplene forstod slet ikke denne tøven. Hvor ville hans tilstedeværelse have været en trøst i det sørgende hjem, tænkte de. Hans store hengivenhed for familien i Betania var velkendt for disciplene, og de var overraskede over, at han ikke reagerede på det sørgelige budskab: „Den, du elsker, er syg."

I disse to dage syntes Jesus at have skubbet meddelelsen helt ud af tankerne; for han talte ikke om Lazarus. Disciplene tænkte på Johannes Døber, bebuderen af Kristus. De havde undret sig over, hvorfor Jesus med sin magt til at udføre vidunderlige mirakler havde tilladt Johannes at vansmægte i et fængsel og dø en voldelig død. Når Kristus havde en sådan magt, hvorfor frelste han så ikke Johannes' liv? Dette spørgsmål var ofte blevet stillet af farisæerne, der fremførte det som et uimodsigeligt argument mod Kristi krav på at være

Guds Søn. Frelseren havde advaret sine disciple om prøvelser, tab og forfølgelser. Ville han mon svigte dem i prøvelser? Nogle spurgte sig selv, om de havde taget fejl af hans mission. Alle var dybt bekymrede.

Efter at have ventet i to dage, sagde Jesus til disciplene: „Lad os tage til Judæa.“ Disciplene spurgte sig selv, hvorfor han havde ventet i to dage, når han ville til Judæa. Men ængstelse for Kristus og for dem selv var det fremherskende i deres sind. De kunne ikke se andet end fare i den kurs, han var ved at følge. „Rabbi,“ sagde de, „jøderne har lige villet stene dig, og så vil du derhen igen?“ Jesus svarede: „Har dagen ikke tolv timer?“ Jeg er under min Fars ledelse. Så længe jeg gør hans vilje, er mit liv sikkert. Min tolv timers dag er endnu ikke til ende. Jeg er nået til den sidste del af min dag, men så længe der er noget af den , er jeg tryg.

„Den, der vandrer om dagen, snubler ikke,“ fortsatte han, „for han ser denne verdens lys.“ Den, som gør Guds vilje, og som går ad den vej, Gud har anvist, kan ikke snuble og falde. Lyset fra Guds vejledende Ånd giver ham en klar forståelse af hans pligt og viser ham til rette, indtil hans gerning er endt.

„Men den, der vandrer om natten, snubler, for lyset er ikke i ham.“ Den, som går en vej, han selv har valgt, og som Gud ikke har anvist, vil snuble. For ham er dagen blevet til nat, og hvor han end er, er han ikke i sikkerhed.

„Derefter siger han til dem: ‘Vor ven Lazarus sover, men jeg går hen og vækker ham.’“ „Vor ven Lazarus sover.“ Det var tankevækkende, bevægende og deltagende ord. Mens de tænkte på den dødsfare, som deres Mester udsatte sig for ved at tage til Jerusalem, havde de næsten glemt den sørgende familie i Betania. Men det havde Kristus ikke. Disciplene følte sig irettesat. De havde været skuffede, fordi Kristus ikke havde reageret mere prompte på meddelelsen. De havde følt sig fristet til at mene, at han ikke nærede den store kærlighed til Lazarus og hans søstre, som de havde troet, fordi han ikke skyndte sig med sendebuddet. Men ordene: „Vor ven Lazarus sover,“ vakte de rette følelser i deres sind. De var overbevist om, at Kristus ikke havde glemt sine sørgende venner.

„Disciplene sagde til ham: ‘Herre, hvis han sover, kommer han sig.’ Jesus havde talt om hans død, men de andre mente, at han talte om almindelig søvn.“ Kristus fremstiller døden som en søvn for sine troende børn. Deres liv er skjult med Kristus i Gud, og indtil den sidste basun lyder, skal de, som dør, sove i ham.

Jesus kommer til Betania

„Da sagde Jesus ligeud til dem: ‘Lazarus er død. Og for jeres skyld er jeg glad for, at jeg ikke var der, for at I må komme til tro. Men lad os gå hen til ham’“ Tomas kunne ikke se, at der var andet end døden i vente for hans Herre, hvis han drog til Judæa; men han samlede alt sit mod og sagde til de andre disciple: „Lad os gå med, så vi kan dø sammen med ham.“ Han kendte jødernes had mod Jesus. Det var deres hensigt at opnå hans død, men

endnu havde de ikke haft held med det, fordi der endnu var noget af hans tilmålte tid . I dette tidsrum var Jesus under beskyttelse af himmelske engle; og selv i de egne af Judæa, hvor de skriftkloge lagde planer om at gribe ham og dræbe ham, kunne der ikke ske ham noget ondt.

Disciplene undrede sig over Kristi ord, da han sagde: „Lazarus er død. … Jeg“ er „glad for, at jeg ikke var der“. Valgte Frelseren selv at undgå sine stakkels venners hjem? Tilsyneladende var Marta, Maria og den døende Lazarus ladt alene. Men de var ikke alene. Kristus så alt hvad der skete, og efter Lazarus' død fik de sørgende søstre støtte ved hans nåde. Jesus så sorgen i deres knuste hjerter, mens deres bror kæmpede med sin stærke fjende, døden. Han følte hvert jag af smerte, da han sagde til sine disciple: „Lazarus er død.“ Men Kristus havde ikke blot de kære i Betania at tænke på; han skulle også tage sig af sine disciples oplæring. De skulle være hans stedfortrædere i verden, for at Faderens velsignelse kunne nå ud til alle. For deres skyld tillod han, at Lazarus døde. Hvis han havde helbredt ham for hans sygdom, ville det mirakel, som er det mest afgørende bevis for hans guddommelighed, ikke være sket.

Hvis Kristus havde været ved sygelejet, ville Lazarus ikke være død; for Satan ville ikke have haft nogen magt over ham. Døden kunne ikke have afskudt sin pil mod Lazarus i nærværelse af livets giver. Derfor blev Kristus borte. Han udsatte fjenden for først at kunne udøve sin magt og derpå blive drevet af Ham som en slagen fjende. Han tillod Lazarus at komme ind under dødens herredømme; og de sørgende søstre så deres bror blive lagt i graven. Kristus vidste, at deres tro på Frelseren ville blive sat på en hård prøve, når de så deres broders døde ansigt. Men han vidste også, at på grund af den kamp, som de nu måtte igennem, ville deres tro stråle med langt større styrke. Han led med dem i den sorg, de måtte igennem. Han elskede dem ikke mindre, fordi han tøvede; men han vidste, at for dem, for Lazarus, for ham selv og for hans disciple skulle der vindes en sejr.

„For jeres skyld … for at I må komme til tro.“ For alle, der rækker ud efter Guds hjælpende hånd, er øjeblikket med den største modløshed det tidspunkt, hvor Guds hjælp er nærmest. De vil med taknemmelighed se på den mørkeste del af vejen. „Herren formår at fri de gudfrygtige fra fristelse.“ Fra hver fristelse og hver prøvelse vil han bringe dem videre med stærkere tro og rigere erfaringer.

Kristus ventede med at komme til Lazarus, fordi han ville være nådig mod dem, der ikke havde taget imod ham. Han ventede, fordi han ved at opvække Lazarus fra de døde kunne give sit stivsindede, vantro folk endnu et bevis på, at han i sandhed var „opstandelsen og livet“. Han ville så nødig helt opgive håbet for folket, de stakkels, vildfarende får af Israels hus. Hans hjerte var ved at briste på grund af deres forhærdelse. I sin nåde havde han til hensigt at give dem endnu et vidnesbyrd om, at han var genløseren, den eneste, som kunne vise dem vejen til livet og udødeligheden. Dette skulle være et bevis, som præsterne ikke kunne udlægge forkert, og det var årsagen til, at han ventede med at tage til Betania. Det

største af alle hans mirakler, opvækkelsen af Lazarus, ville sætte Guds segl på hans gerning og på hans hævdelse af guddommelighed.

På vejen til Betania hjalp Jesus de syge og nødlidende som han plejede. Da han nåede til byen, sendte han bud til søstrene med meddelelse om sin ankomst. Kristus gik ikke straks ind i hjemmet, men ventede på et roligt sted langs vejen. De store ceremonier, som det var jødernes skik at praktisere ved venners og slægtninges død, harmonerede ikke med Kristi ånd. Han hørte klageråbene fra de lejede grædekoner, og han ønskede ikke at møde søstrene midt i al forvirringen. Blandt de sørgende venner var der slægtninge af familien, af hvilke nogle beklædte store og ansvarsfulde stillinger i Jerusalem. Blandt disse var også nogle af Kristi bitreste fjender. Kristus kendte deres hensigter, og derfor gav han sig ikke straks til kende.

Meddelelsen blev givet til Marta så stilfærdigt, at andre i rummet ikke hørte den. Opslugt af sin sorg, hørte Maria ikke, hvad der blev sagt. Marta rejste sig straks og gik ud for at møde Herren, men Maria, som troede, at hun var gået hen, hvor Lazarus var blevet begravet, sad stille i sin sorg og sagde ikke noget.

Jeg er opstandelsen og livet

Marta skyndte sig af sted for at møde Jesus, opfyldt af modstridende følelser. I hans udtryksfulde ansigt læste hun den samme ømhed og kærlighed som hidtil. Hendes tillid til ham var usvækket, men hun tænkte på sin elskede broder, som Jesus også havde elsket. Overvældet af sorg, fordi Kristus ikke var kommet før, men alligevel med et håb om, at han selv nu kunne gøre noget for at trøste dem, sagde hun: „Herre, havde du været her, var min bror ikke død.“ Atter og atter, midt i larmen fra sørgende, havde søstrene gentaget disse ord.

Med både menneskelig og guddommelig medfølelse så Jesus ind i det sorgfulde, hærgede ansigt. Marta følte ikke trang til at gengive, hvad der var sket. Alt fik udtryk i disse rørende ord: „Herre, havde du været her, var min bror ikke død.“ Men da hun så hans kærlige udtryk, tilføjede hun: „Men selv nu ved jeg, at hvad du beder Gud om, vil Gud give dig.“

Jesus opmuntrede hendes tro ved at sige: „Din bror skal opstå.“ Hans svar havde ikke til hensigt at indgyde håb om en øjeblikkelig ændring. Han førte Martas tanker ud over den nuværende genoplivelse af hendes broder og lod dem fæste sig ved de retfærdiges opstandelse. Dette gjorde han, for at hun i Lazarus’ opvækkelse skulle kunne se et løfte om alle de retfærdiges opstandelse og en forsikring om, at det ville ske ved Frelserens magt.

Marta svarede: „Ja, jeg ved, at han skal opstå ved opstandelsen på den yderste dag.“ Idet han stadig forsøgte at lede hendes tro på rette vej, sagde Jesus: „Jeg er opstandelsen og livet.“ I Kristus er livet, det oprindelige, det retmæssige, det iboende. „Den, der har Sønnen, har livet.“ Kristi guddommelighed er den troendes forvisning om evigt liv. Jesus sagde: „Den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal

aldrig i evighed dø. Tror du det?“ Kristus ser her frem til tiden for sit andet komme. Så skal de retfærdige døde oprejses uforkrænkelige, og de levende retfærdige skal optages til Himmelen uden at se døden. Det mirakel, som Kristus snart ville lade ske ved at opvække Lazarus fra de døde, ville være et billede på de retfærdige dødes opstandelse. Ved sit ord og ved sine gerninger erklærede han at være opstandelsens Herre. Han, som selv snart skulle dø på korset, stod med dødens nøgler som sejrherre over graven og hævdede sin og magt til at give evigt liv.

Til Frelserens spørgsmål: „Tror du det?“ svarede Marta: „Ja, Herre, jeg tror, at du er Kristus, Guds søn, ham som kommer til verden.“ Hun forstod ikke fuldt ud betydningen af de ord, Kristus havde sagt, men hun bekendte sin tro på hans guddommelighed og sin overbevisning om, at han var i stand til at gøre, hvad der behagede ham.

„Da hun havde sagt det, gik hun og kaldte ubemærket på sin søster Maria og sagde: ‘Mesteren er her og kalder på dig.’“ Hun bragte denne meddelelse så stilfærdigt som muligt; for præsterne og rådsherrerne var parat til at gribe Jesus, så snart lejlighed bød sig. Larmen fra de sørgende forhindrede, at hendes ord blev hørt.

Ved Lazarus’ grav

Da Maria hørte budskabet, rejste hun sig i en fart og med et forventningsfuldt udtryk i ansigtet forlod hun rummet. Sørgeskaren fulgte efter hende, fordi de troede, at hun var gået til graven for at græde. Da hun nåede hen, hvor Jesus ventede, knælede hun ned ved hans fødder og sagde med bævende stemme: „Herre, havde du været her, var min bror ikke død.“ De sørgendes klageråb var pinefulde for hende, for hun længtes efter at tale nogle få ord alene med Jesus. Men hun kendte til den misundelse og skinsyge, nogle af de tilstedeværende nærede mod Jesus, og dette afholdt hende fra at give fuldt udtryk for sin sorg.

„Da Jesus så hende græde og så de jøder græde, som var fulgt med hende, blev han stærkt opbragt og kom i oprør.“ Han kunne læse alle de tilstedeværendes tanker. Han så, at den sorg, som mange gav udtryk for, kun var hykleri. Han vidste, at nogle i forsamlingen, der nu udtrykte hyklerisk sorg, inden længe ville lægge planer om ikke alene at ombringe ham, som udførte de mægtige mirakler, men også ham, som snart skulle opvækkes fra de døde. Kristus kunne have afsløret deres hykleriske sorg; men han tilbageholdt sin retfærdige harme. Han sagde ikke, hvad han med rette kunne have sagt, på grund af hende, som i sorg knælede ved hans fødder, og som i sandhed troede på ham.

„Hvor har I lagt ham?“ spurgte han. „‘Herre, kom og se!’ svarede de“ Sammen gik de hen til graven. Det var et sørgeligt syn. Lazarus havde været meget afholdt, og hans søstre græd over ham, som om deres hjerte skulle briste, mens de, som havde været hans venner, græd sammen med hans efterladte søstre. Med al denne menneskelige elendighed for øje og ved tanken om, at de bedrøvede venner kunne sørge over den døde, mens verdens Frelser stod ved siden af dem, græd Jesus. Skønt han var Guds Søn, havde han dog påtaget

sig menneskeskikkelse, og han blev dybt bevæget over menneskers sorg. Hans milde, medfølende hjerte bliver altid vækket til medynk over lidelse. Han græder med de grædende og glæder sig med de glade.

Men det var ikke blot på grund af sin menneskelige deltagelse over for Maria og Marta, at Jesus græd. I hans tårer var der en sorg, så højt over menneskers sorg, som himmelen er højere end jorden. Kristus græd ikke over Lazarus; for han ville snart kalde ham frem fra graven. Han græd, fordi mange af dem, der nu sørgede over Lazarus, snart ville lægge planer om at dræbe ham, som var opstandelsen og livet. Men de vantro jøder var slet ikke i stand til at fatte årsagen til hans tårer! Nogle, der ikke kunne se anden årsag til hans sorg end de ydre omstændigheder ved det, der foregik, sagde med sagte stemme: „Se, hvor han elskede ham." Andre, der prøvede at så vantroens sæd i de tilstedeværende, sagde spottende: „Kunne han, som åbnede den blindes øjne, ikke også have gjort, at Lazarus ikke var død?" Hvis Kristus havde haft magt til at redde Lazarus, hvorfor havde han så tilladt, at han døde?

Med profetisk blik så Kristus farisæernes og saddukæernes fjendskab. Han vidste, at de lagde planer om at dræbe ham. Han vidste, at nogle af dem, der tilsyneladende var så venlige, snart ville lukke håbets dør og portene ind til Guds stad for sig selv. Den begivenhed, der snart ville finde sted med hans ydmygelse og korsfæstelse, ville resultere i Jerusalems ødelæggelse, og til den tid ville der ikke være nogen klageråb over de døde. Den straf, der ville komme over Jerusalem, stod klart skildret for hans blik. Han så Jerusalem omringet af de romerske legioner. Han vidste, at mange af dem, der nu græd over Lazarus, ville dø under byens belejring, og ved deres død ville der ikke være noget håb.

Det var ikke blot på grund af det, der foregik omkring ham, at Jesus græd. Tidernes sorg hvilede tungt på ham. Han så de frygtelige virkninger af at overtræde Guds lov. Han så, at gennem hele verdens historie, begyndende ved Abels død, havde konflikten mellem det gode og det onde været uophørlig. Når han så fremad gennem årene, så han lidelser og sorger, tårer og død, som skulle blive menneskers lod. Menneskehedens smerte til alle tider og i alle lande skar ham i hjertet. Den syndige slægts elendighed hvilede tungt på ham, og hans tårer brød frem, fordi han længtes efter at udfri dem af al deres lidelse.

„Da blev Jesus atter stærkt opbragt, og han går hen til graven." Lazarus var blevet lagt i en klippehule, og en stor sten var anbragt foran indgangen. „Tag stenen væk!" sagde Kristus. Marta gjorde indvendinger, fordi hun mente, at han blot ønskede at se den døde. Hun sagde, at liget havde været gravlagt i fire dage, og at det allerede var begyndt at gå i forrådnelse. Denne udtalelse før Lazarus' opvækkelse, gjorde det umuligt for Kristi fjender at sige, at der var sket et bedrag. Tidligere havde farisæerne sat falske rygter i omløb om de mest vidunderlige beviser på Guds magt. Da Kristus vakte Jairus' datter til live, havde han sagt: „Barnet er ikke død, hun sover." Da hun kun havde været syg en kort tid og blev kaldt til live straks efter døden, erklærede farisæerne, at barnet ikke havde været dødt —

at Kristus selv havde sagt, at hun sov. De havde forsøgt at få det til at se ud, som om Kristus ikke kunne helbrede sygdomme, at hans mirakler var falskneri. Men i dette tilfælde var der ingen, der kunne benægte, at Lazarus var død.

Jesus opvækker Lazarus

Når Herren vil til at udrette noget, får Satan en eller anden til at gøre indvendinger. „Tag stenen væk!“ sagde Kristus. Så vidt det er muligt, skal I berede vejen for min gerning. Men Martas sikre og ærgerrige natur fornægtede sig ikke. Hun brød sig ikke om, at det henfaldende lig skulle blive synligt. Menneskets hjerte er længe om at fatte Kristi ord, og Martas tro havde ikke fået fat i den sande betydning af hans løfte.

Kristus bebrejdede Marta, men hans ord blev sagt med den yderste nænsomhed. „Har jeg ikke sagt dig, at hvis du tror, skal du se Guds herlighed?“ Hvorfor skulle du tvivle på min magt? Hvorfor komme med indvendinger mod det, jeg forlanger? Du har jo fået mit ord. Hvis du tror, skal du se Guds herlighed. Det, som efter naturens love er umuligt, kan ikke hindre den Almægtiges gerning. Tvivl og vantro er ikke det samme som ydmyghed. Ubetinget tro på Kristi ord er sand ydmyghed, sand selvovergivelse.

„Tag stenen væk!“ Kristus kunne have befalet stenen selv at flytte sig, og den ville have adlydt hans stemme. Han kunne have befalet englene, der stod tæt ved siden af ham, at de skulle gøre det. På hans bud ville usynlige hænder have flyttet stenen. Men den skulle fjernes af menneskehænder! På denne måde ville Kristus vise, at mennesker skal samarbejde med Gud. Guddomsmagten skal ikke påkaldes for at udføre, hvad der kan udrettes ved menneskers hjælp. Han styrker dem og samarbejder med dem, når de bruger den kraft og de evner, de har fået.

Befalingen bliver adlydt. Stenen bliver rullet bort. Alt sker åbenlyst og frivilligt. Alle har mulighed for at se, at der ikke foregår noget bedrag. Der ligger liget af Lazarus i sin klippegrav, kold og stille i døden. De sørgendes skrig forstummer. Forbavsede og forventningsfulde står de alle omkring graven og venter for at se, hvad der nu vil ske.

Kristus står roligt foran graven. En hellig højtidelighed hviler over alle tilstedeværende. Kristus træder nærmere hen til graven. Han ser op mod himmelen og siger: „Fader, jeg takker dig, fordi du har hørt mig.“ For ikke længe siden havde Kristi fjender beskyldt ham for gudsbespottelse og havde samlet sten sammen for at kaste på ham, fordi han hævdede at være Guds Søn. De beskyldte ham for at gøre mirakler ved Satans hjælp. Men her taler Kristus til Gud som sin Far og erklærer med fuldkommen tillid, at han er Guds Søn.

Alt, hvad Kristus gjorde, gjorde han sammen med sin Fader. Han havde altid været omhyggelig med at tilkendegive, at han ikke arbejdede uafhængigt. Det var ved tro og bøn, at han udførte sine mirakler. Kristus ønskede, at alle skulle kende hans forhold til Faderen. „Fader,“ sagde han, „jeg takker dig, fordi du har hørt mig. Selv vidste jeg, at du altid hører mig, men det var for folkeskarens skyld, som står her, at jeg sagde det, for at de skal tro, at

du har udsendt mig.“ Her fik disciplene og folket det mest overbevisende vidnesbyrd om det forhold, der bestod mellem Kristus og Gud. De skulle få at se, at Kristi ord ikke var noget bedrag.

„Da han havde sagt det, råbte han med høj røst: ‘Lazarus, kom herud!’“ Hans stemme, klar og gennemtrængende, trænger ind til den døde. Mens han taler, stråler det guddommelige ud gennem det menneskelige. I hans ansigt, der er oplyst af Guds herlighed, ser folket forvisningen om hans magt. Hvert øje er fæstet til hulens indgang. Hvert øre lytter spændt for at opfange den mindste lyd. Med intens og pinefuld opmærksomhed afventer alle prøven på Kristi guddommelighed, beviset, der skal dokumentere hans krav om at være Guds Søn, eller for stedse udslukke håbet.

Der er noget, der bevæger sig i den tavse grav, og han, som var død, står i døren til gravkammeret. Hans bevægelser besværliggøres af ligklæderne, som han blev lagt til hvile i, og Kristus siger til de forbløffede tilskuere: „Løs ham og lad ham gå.“ Atter får de at se, at mennesker skal samarbejde med Gud. Mennesker skal arbejde for mennesker. Lazarus bliver befriet for ligklæderne og står foran forsamlingen, ikke som et menneske, der er udtæret af sygdom, med svage, vaklende lemmer, men som en mand i sin bedste alder og i sin fulde manddomskraft. Hans øjne stråler af forstand og af kærlighed til Frelseren. Han kaster sig i tilbedelse ned for Jesu fødder.

De tilstedeværende, er først målløse af forundring. Så følger der et ubeskriveligt optrin med fryd og taksigelser. Søstrene får deres bror til livet som en gave fra Gud, og under glædestårer fremstammer de deres tak til Frelseren. Men alt imens bror, søstre og venner fryder sig over atter at være forenede, trækker Jesus sig . Da de ser sig om efter livets giver, er han ikke til at finde.

KAPITEL 59 - Præsternes sammensværgelse

Kapitlet er bygget op over Joh 11,47-54.
Gennem spioner, der havde overværet miraklet, var de jødiske rådsherrer hurtigt blevet informeret om kendsgerningerne. Der blev straks indkaldt til møde i Sanhedrin for at afgøre, hvad der skulle ske. Nu havde Kristus helt og fuldt åbenbaret sin magt over døden og graven. Dette mægtige mirakel var det altoverskyggende bevis fra Gud til mennesker på, at han havde sendt sin Søn til verden for deres frelse. Det var en tilkendegivelse af guddomsmagt, som var tilstrækkelig til at overbevise enhver, der var i besiddelse af sund fornuft og sine sansers fulde brug. Mange af de tilstedeværende ved Lazarus' opvækkelse kom til at tro på Jesus. Men præsternes had imod ham blev skærpet. De havde forkastet alle de mindre vidnesbyrd om hans guddommelighed, og dette nye mirakel ophidsede dem kun yderligere. Den døde var blevet kaldt til live ved fuldt dagslys og i overværelse af en mængde vidner. Intet kunstgreb kunne bortforklare et sådant vidnesbyrd. Af netop denne grund blev præsternes had endnu mere dødeligt. De var mere end nogensinde fast besluttet på at sætte en stopper for Kristi gerning.

Forvirring i rådet
Skønt saddukæerne ikke syntes om Kristus, havde de ikke været så ondskabsfulde imod ham som farisæerne. Deres had havde ikke været så bittert. Men nu blev de meget stærkt foruroligede. De troede ikke på en opstandelse fra døden. Ved hjælp af såkaldt videnskab havde de draget den slutning, at det ville være en umulighed for et dødt legeme atter at komme til live. Men ved nogle få ord fra Kristus var deres teori blevet kuldkastet. Det viste sig, at de hverken kendte Skrifterne eller Guds kraft. De kunne ikke se nogen mulighed for at slette det indtryk, som dette mirakel havde gjort på folket. Hvordan kunne mennesker ledes bort fra Ham, hvis magt havde berøvet graven dens døde? Løgnagtige rygter blev sat i omløb, men miraklet lod sig ikke benægte, og de vidste ikke, hvordan de skulle imødegå følgerne af det. Hidtil havde saddukæerne ikke støttet planen om at få Jesus dræbt; men efter Lazarus' opvækkelse stod det dem klart, at hans frygtløse fordømmelse af dem kun kunne standses ved hans død.

Farisæerne troede på opstandelsen, og de kunne ikke undgå at se, at dette mirakel var et bevis på, at Messias var iblandt dem. Men de havde altid været modstandere af Kristi gerning. De havde hadet ham fra første færd, fordi han havde afsløret deres hykleriske påstande. Han havde afsløret, hvordan deres strenge ritualer havde dækket over deres forkrøblede moral. Den rene lære, som han forkyndte, havde virket fordømmende på deres hule erklæringer om fromhed. De tørstede efter at hævne sig på ham på grund af hans skarpe irettesættelser. De havde forsøgt at provokere ham til at sige eller gøre noget, der kunne give dem anledning til at få ham dømt. Flere gange havde de prøvet på at stene ham, men han var ganske stille gået sin vej, og de havde tabt ham af syne.

De mirakler, han udførte på sabbatten, var alle til hjælp for lidende mennesker, men farisæerne havde forsøgt at få ham dømt som sabbatsbryder. De havde prøvet at ophidse

herodianerne imod ham. De angav, at han søgte at oprette et rivaliserende kongedømme, og de drøftede sammen med dem, hvordan de kunne få ham tilintetgjort. For at ophidse romerne imod ham havde de angivet ham som én, der prøvede at undergrave deres myndighed. De havde benyttet sig af ethvert påskud for at forhindre ham i at påvirke folket. Men hidtil var deres planer mislykkedes. Menneskemængderne, der var vidne til hans barmhjertighedsgerninger og hørte hans rene, hellige lære, vidste, at det ikke var gerninger og ord fra en sabbatsbryder og gudsbespotter. Selv de tjenere, som farisæerne havde udsendt, var blevet så påvirket af hans ord, at de ikke kunne lægge hånd på ham. I desperation havde jøderne til sidst udsendt en forordning om, at enhver, der bekendte at tro på Jesus, skulle udelukkes fra synagogen.

Så da præsterne, rådsherrerne og de ældste samledes for at drøfte sagen, var det deres faste beslutning at bringe Ham til tavshed, der udrettede så fantastiske ting, at alle mennesker undrede sig. Farisæere og saddukæere var tættere på hinanden end nogensinde før. Skønt hidtil splittede, blev de ét i deres modstand mod Kristus. Nikodemus og Josef havde ved tidligere rådsforsamlinger forhindret domfældelsen af Jesus, og af denne grund var de ikke indkaldt nu. Til stede i rådet var der andre indflydelsesrige mænd, men deres indflydelse nyttede intet mod de ondskabsfulde farisæere.

Dog var rådets medlemmer ikke alle enige. På dette tidspunkt var Sanhedrin ikke nogen retsgyldig forsamling. Det eksisterede kun på grund af romernes tolerance. Nogle af dets medlemmer var i tvivl om det kloge i at dømme Jesus til døden. De frygtede, at dette ville vække oprør blandt folket og få romerne til at fratage præsteskabet yderligere begunstigelser og den magt, de endnu havde. Saddukæerne var forenede i deres had mod Jesus, men alligevel var de tilbøjelige til at være forsigtige med deres forehavender af frygt for, at romerne skulle berøve dem deres store anseelse.

I dette råd, der var samlet for at planlægge Kristi død, var det vidne til stede, som hørte Nebukadnezars pralende ord, som var vidne til Belsazzars afgudsdyrkende gæstebud, og som var til stede, da Kristus i Nazaret erklærede at være den Salvede. Dette vidne gav nu rådsherrerne et indtryk af den gerning, de var ved at udføre. Begivenheder i Kristi liv dukkede op i deres erindring så tydeligt, at det forfærdede dem. De huskede begivenheden i templet, da Jesus som tolvårig dreng stod foran de lærde lovkyndige og stillede dem spørgsmål, som de undrede sig over. Det mirakel, der lige var sket, var et vidnesbyrd om, at Jesus ikke var nogen anden end Guds Søn. Det gamle Testamentes skrifter med deres omtale af Kristus dukkede pludselig op i deres tanker i deres sande betydning. Forvirrede og bekymrede spurgte rådsherrerne sig selv: „Hvad gør vi?“ Der var splittelse i rådet. Under Helligåndens påvirkning kunne præsterne og rådsherrerne ikke frigøre sig af overbevisningen om, at de kæmpede mod Gud.

Kajfas afgør sagen

Mens forvirringen i rådet var på sit højeste, rejste ypperstepræsten Kajfas sig. Kajfas var en hovmodig og grusom mand, arrogant og intolerant. Blandt hans slægtninge var der

saddukæere, hovmodige, dristige, hensynsløse, fyldt med ambitioner og grusomhed, som de skjulte bag falsk retfærdighed. Kajfas havde studeret profetierne, og skønt han var uvidende om deres sande betydning, talte han med stor myndighed og sikkerhed:

„I forstår ikke noget som helst. I tænker heller ikke på, at det er bedre for jer, at ét menneske dør for folket, end at hele folket går til grunde." Ypperstepræsten hævdede, at selv om Jesus var uskyldig, så måtte han skaffes af vejen. Han var besværlig, han førte folket til sig og svækkede rådsherrernes autoritet. Han var kun én! Det var bedre, at han døde, end rådsherrernes myndighed blev svækket. Hvis folket mistede tilliden til deres rådsherrer, ville deres magt over folket ødelægges. Kajfas fremhævede, at Jesu disciple efter dette mirakel sandsynligvis ville rejse en opstand. Så ville romerne komme, sagde han, og lukke vort tempel, afskaffe vore love, og tilintetgøre os som et folk. Hvad er denne galilæers liv værd i forhold til folkets liv? Hvis han står i vejen for Israels velfærd, vil det så ikke være at gøre Gud en tjeneste at få ham fjernet? Det er bedre, at ét menneske dør, end at hele folket går til grunde.

Ved at erklære at ét menneske burde dø for folket, indikerede Kajfas, at han havde et vist kendskab til profetierne, skønt det var meget begrænset. Men i sin beretning om denne begivenhed tager Johannes profetien op og viser os dens vidtrækkende betydning. Han siger: „Og ikke for folket alene, men også for at samle Guds spredte børn til ét." I al sin blindhed erkendte den hovmodige Kajfas dog Frelserens kald!

I Kajfas' mund blev denne dyrebare sandhed forvandlet til en løgn. Den politik, han var fortaler for, var baseret på et princip lånt fra hedenskabet. Blandt hedningerne havde en uklar erkendelse af, at én måtte dø for menneskeslægten, ført til menneskeofringer. Kajfas' forslag var altså at ofre Jesus for at frelse det skyldige folk, ikke fra overtrædelser, men over i overtrædelser, så de kunne fortsætte i synd. Og ved at ræsonnere således regnede han med at kvæle protesterne fra dem, som måtte vove at sige, at der indtil nu ikke var fundet noget hos Jesus, der gjorde ham skyldig til døden.

Rådet har talt: Jesus må dø!

Ved denne rådsforsamling var Jesu fjender blevet fuldt overbevist. Helligånden havde talt til deres samvittighed. Men Satan stræbte efter at få magten over dem. Han erindrede dem indtrængende om alle de besværligheder, de havde haft på grund af Jesus. Hvor lidt han havde værdsat deres retfærdighed! Han forkyndte en retfærdighed, der var langt større, og som alle, der ville kaldes Guds børn, måtte have. Uden at tage hensyn til deres skikke og ceremonier havde han opmuntret syndere til at gå direkte til Gud som en barmhjertig Far og betro ham deres nød. På denne måde havde han efter deres mening tilsidesat præsteskabet. Han havde nægtet at anerkende de rabbinske skolers teologi. Han havde udstillet præsternes onde handlinger og havde uigenkaldeligt skadet deres indflydelse. Han havde ødelagt virkningen af deres leveregler og overleveringer ved at erklære, at skønt de krævede streng overholdelse af ritualloven, så gjorde de Guds lov ugyldig. Alt dette fik Satan dem nu til at huske på.

Satan sagde til dem, at de for at opretholde deres myndighed var nødt til at dømme Jesus til døden. De fulgte dette råd. At de risikerede at miste den magt, som de nu udøvede, var efter deres mening tilstrækkelig grund til, at de måtte træffe en afgørelse. Med undtagelse af nogle få, der ikke vovede at sige deres mening, modtog Sanhedrin Kajfas' ord, som om de var Guds ord. Lettelse bredte sig i rådet; uenigheden holdt op. De besluttede at få Jesus henrettet ved den første gunstige lejlighed. Ved at forkaste beviset for Kristi guddommelighed havde disse præster og rådsherrer spærret sig selv inde i et uigennemtrængeligt mørke. De var kommet helt i Satans magt — for af ham at blive styrtet i afgrunden til evig fortabelse. Dog var deres selvbedrag af en sådan art, at de var veltilfredse med sig selv. De betragtede sig selv som patrioter, der søgte at redde folket.

Sanhedrin var imidlertid bange for at handle overilet over for Jesus, for at folket ikke skulle blive ophidset, og for at den voldshandling, som de pønsede på, ikke skulle falde på dem selv. Derfor tøvede de med at udføre den dom, de havde fældet. Frelseren var klar over præsternes sammensværgelse. Han vidste, at de længtes efter at skaffe sig af med ham, og at deres hensigt snart ville blive fuldbyrdet. Men det tilkom ikke ham at fremskynde den kritiske situation, og han tog af sted fra denne egn og tog sine disciple med sig. Således håndhævede Jesus atter ved sit eget eksempel det, han havde belært sine disciple om: „Når de forfølger jer i én by, så flygt til den næste."

Der var et udstrakt område, hvor man kunne arbejde for menneskers frelse; og hvis ikke deres troskab mod Herren krævede det, skulle hans tjenere ikke sætte deres liv på spil.

Jesus havde nu givet verden tre års hårdt arbejde blandt mennesker. De havde set hans eksempel på selvfornægtelse og uegennyttig godgørenhed. Hans liv i renhed, lidelse og hengivelse var kendt af alle. Og dog kunne verden ikke tåle sin Frelsers nærværelse længere end denne korte periode på tre år.

Hans liv havde været præget af forfølgelse og krænkelser. Jaget bort fra Betlehem af en skinsyg konge, forkastet af sit eget folk i Nazaret, uden grund dømt til døden i Jerusalem fandt Jesus dog sammen med sine trofaste ledsagere et midlertidigt tilflugtssted i en fremmed by. Han, som altid lod sig bevæge ved menneskers lidelser, som helbredte de syge, gav de blinde deres syn, de døve deres hørelse og de stumme evnen til at tale, som mættede de sultne og trøstede de sørgende, blev drevet bort fra det folk, han havde arbejdet hårdt for at frelse. Han, som vandrede på den oprørte sø og med et ord fik bølgernes vrede brusen til at standse, som uddrev onde ånder, der, når de fór bort, anerkendte ham som Guds Søn, som vækkede af dødens søvn, og som tryllebandt tusinder ved sin visdoms ord, han kunne ikke nå ind til dem, som var forblindede af fordom og had, og som hårdnakket forkastede lyset.

KAPITEL 60 - Gudsrigeslov

Kapitlet er bygget op over Matt 20,20-28; Mark 10,32-45; Luk 18,31-34. Påsketiden nærmede sig, og atter begav Jesus sig mod Jerusalem. I hans hjerte var freden fra den fuldkomne enhed med Faderens vilje, og han bevægede sig målrettet mod offerstedet. Men over disciplene hvilede der en følelse af noget hemmelighedsfuldt, af tvivl og frygt. Frelseren „gik foran dem. De var rystede, og de, der fulgte efter, var bange."

Igen kaldte Kristus de tolv til sig, og så konkret som aldrig tidligere fortalte han dem om forræderiet mod ham og de efterfølgende lidelser. „Se," sagde han, „vi går op til Jerusalem, og alt det, som er skrevet ved profeterne om Menneskesønnen, skal opfyldes: Han skal overgives til hedningerne, og de skal håne ham, mishandle ham og spytte på ham; de skal piske ham og slå ham ihjel, og på den tredje dag skal han opstå. Men de fattede ikke noget af dette; det var skjulte ord for dem, og de forstod ikke det, som blev sagt."

Havde de ikke lige forkyndt overalt, at: „Himmeriget er kommet nær!" Havde Kristus ikke selv lovet, at mange skulle sidde sammen med Abraham, Isak og Jakob i Guds rige? Havde han ikke lovet enhver, der havde forladt noget for hans skyld, at få det hundredefold igen og del i hans rige? Og havde han ikke givet de tolv det særlige løfte om ærefulde pladser i hans rige, at de skulle sidde på troner og dømme Israels tolv stammer? Selv nu havde han sagt, at alt det, der var skrevet om ham hos profeterne, skulle opfyldes. Og havde profeterne ikke forudsagt herligheden i Messias' rige? I lyset af disse tanker forekom hans ord om at forrådes, om forfølgelse og død uklare og tågede. Uanset hvilke vanskeligheder der måtte komme, så troede de, at Tibet snart skulle oprettes.

Stræber efter høje pladser

Johannes, Zebedæus' søn, havde været den ene af de første to disciple, der fulgte Jesus. Han og hans broder Jakob havde været blandt de første, der havde forladt alt for at tjene ham. De havde med glæde forladt både hjem og venner for at kunne være sammen med ham. De havde vandret med ham og talt med ham. De havde været sammen med ham i hjemmets uforstyrrethed og i de offentlige forsamlinger. Han havde beroliget deres frygt, udfriet dem fra farer, lindret deres smerter, trøstet dem i deres sorg, og med tålmodighed og mildhed havde han undervist dem, indtil deres hjerter syntes forbundet med hans, og i deres varme kærlighed higede de efter at være ham nærmest i hans rige. Hver gang, der var lejlighed til det, tog Johannes plads ved siden af Frelseren, og Jakob længtes efter at blive værdsat ved en tilsvarende tæt forbindelse med ham.

Deres mor var en af Kristi disciple og havde frivilligt tjent ham efter bedste evne. Med en mors kærlighed til og ambitioner for sine sønner stræbte hun efter den mest ærefulde plads for dem i det nye rige. Hun opmuntrede dem til at anmode om det.

Moderen og sønnerne kom sammen hen til Jesus og spurgte, om han ville opfylde en bøn, som var dem meget magtpåliggende.

„Hvad er det, I vil have, at jeg skal gøre for jer?“ spurgte han. Moderen svarede: „Sig, at mine to sønner her må få sæde i dit rige, den ene ved din højre, den anden ved din venstre hånd“

Jesus er mild og overbærende mod dem og bebrejder dem ikke deres egoisme ved at søge præference frem for deres brødre. Han læser deres tanker, han kender dybden af deres hengivenhed mod ham. Deres kærlighed er ikke kun en almindelig menneskelig hengivenhed; selvom den er besmittet af det jordiske element i dens menneskelige oprindelse, er den en udstrømning fra kilden med Hans egen frelsende kærlighed. Han vil ikke irettesætte, men gøre den dybere og renere. Han sagde: „Kan I drikke det bæger, jeg drikker, eller døbes med den dåb, jeg døbes med?“ De husker hans mærkelige ord om prøvelse og lidelse, men alligevel svarede de tillidsfuldt: „Ja, det kan vi.“ De ville anse det som den højeste ære at bevise deres loyalitet ved at dele alt, hvad der måtte overgå deres Herre.

„Det bæger, jeg drikker, skal I drikke, og den dåb, jeg døbes med, skal I døbes med,“ sagde han; for sig så han et kors i stedet for en trone, to forbrydere som lidelsesfæller ved højre og venstre side. Johannes og Jakob skulle få del i deres Mesters lidelse. Den ene skulle som den første af brødrene dø for sværdet; den anden måtte længere end nogen anden udholde hårdt slid, bebrejdelser og forfølgelse.

„Men sædet ved min højre og ved min venstre hånd står det ikke til mig at give nogen; det gives til dem, som min fader har bestemt det for.“ I Guds rige er position ikke noget, man opnår ved favorisering. Den kan ikke fortjenes eller modtages ved vilkårlig tildeling. Den er et resultat af karakteren. Kronen og tronen er tegn på en opfyldt betingelse; de er tegn på sejr over vort eget jeg gennem vor Herre Jesus Kristus.

Sande værdier

Meget længe efter, da disciplene var kommet til forståelse af Kristus gennem fællesskabet med hans lidelser, åbenbarede Herren for Johannes, hvad betingelsen for nærhed er i hans rige. Kristus sagde: „Den, der sejrer, vil jeg give sæde hos mig på min trone, ligesom jeg har sejret og har taget sæde hos min fader på hans trone“ „Den, der sejrer, vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel, og han skal aldrig mere fjernes, og på ham vil jeg skrive min Guds navn, … og mit nye navn.“ Apostlen Paulus skrev også således: „Mit blod skal snart udgydes, og tiden er inde, da jeg skal bryde op. Jeg har stridt den gode strid, fuldført løbet og bevaret troen. Nu har jeg retfærdighedens sejrskrans i vente, som Herren, den retfærdige dommer, på den dag vil give mig.“

Den, der står Kristus nærmest, vil være den, som her på jorden har påtaget sig mest af hans selvopofrende kærligheds ånd, „kærligheden praler ikke, bilder sig ikke noget ind, … søger ikke sit eget, hidser sig ikke op, bærer ikke nag,“ en kærlighed, der tilskynder disciplen, som den tilskyndede vor Herre, til at give alt, til at leve, arbejde og ofre sig indtil døden for menneskers frelse. Denne ånd blev åbenbaret i Paulus’ liv. Han sagde: „Thi for

mig er livet Kristus," for hans liv åbenbarede Kristus for mennesker; „og døden en vinding," en vinding for Kristus. Selv døden ville åbenbare hans nådes magt og vinde mennesker for ham. „At Kristus … må blive forherliget … ved det, der sker med mit legeme," sagde han, „hvad enten jeg skal leve eller dø."

Kristi rige er anderledes

Da de ti andre hørte om Jakobs og Johannes' anmodning, blev de meget utilfredse. Den øverste plads i riget var netop, hvad de hver især søgte for sig selv, og de var vrede over, at de to disciple tilsyneladende havde opnået en fordel frem for dem.

Igen syntes striden om, hvem af dem der skulle være den største, at være ved at blusse op, da Jesus kaldte dem til sig og sagde til de opbragte disciple:

„I ved, at folkenes fyrster undertrykker dem, og at stormændene misbruger deres magt over dem. Sådan skal det ikke være blandt jer."

I verdens riger betød position selvophøjelse. Folket regnedes for at eksistere til gavn for de herskende klasser. Indflydelse, rigdom og uddannelse var midler til at opnå herredømmet over masserne til brug for lederne. De højere samfundsklasser skulle tænke, afgøre, nyde og herske, og de lavere skulle adlyde og tjene. Gudsdyrkelsen var ligesom alt andet et spørgsmål om autoritet. Folket forventedes at tro og handle efter deres foresattes anvisning. Menneskets til selv at tænke og handle så man helt bort fra.

Kristus var ved at oprette et rige efter helt andre principper. Han kaldte ikke mennesker til myndighed, men til tjeneste, de stærke til at hjælpe de svage i deres skrøbelighed. Magt, position, evner og uddannelse gav indehaverne heraf større forpligtelse til at tjene sine medmennesker. Selv til de ringeste af Kristi disciple siges der: „Alting sker for jeres skyld."

„Ligesom Menneskesønnen ikke er kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange." For sine disciple var Kristus i enhver forstand den omsorgsfulde, og den der bar byrderne. Han delte deres fattigdom, han fornægtede sig selv for deres skyld, han gik foran dem for at jævne vejen, hvor de mødte vanskeligheder, og snart ville han fuldende sin gerning på jorden ved at ofre sit liv. Det princip, Kristus handlede ud fra, skal drive medlemmerne af den menighed, som er hans legeme. Hensigten med og grundlaget for frelsen er kærlighed. I Kristi rige er de største de, som følger det eksempel, han har givet os, og virker som hyrder for hans hjord.

Paulus' ord udtrykker det kristne livs sande værdighed og ære. „Skønt fri og uafhængig af alle har jeg gjort mig selv til alles tjener for at vinde så mange som muligt." Jeg „søger ikke mit eget bedste, men de andres, for at de kan frelses."

I samvittighedsspørgsmål skal der ingen begrænsninger være. Ingen skal kontrollere andres tanker, dømme for en anden eller foreskrive andres pligt. Gud giver enhver frihed til at tænke og til at følge sin egen overbevisning.

„Vi skal altså hver for sig aflægge regnskab over for Gud.“ Ingen har til at påtvinge en anden sin individualitet. I alle principielle spørgsmål skal enhver „stå fast ved sin overbevisning“ . I Kristi rige findes der ingen hovmodig undertrykkelse, ingen påtvungen livsform. Himmelens engle kommer ikke til jorden for at herske og kræve hyldest, men for som budbringere af nåde at samarbejde med mennesker om at højne menneskeheden.

Principperne og ordene i Kristi undervisning blev i al deres guddommelige skønhed bevaret i erindringen hos Johannes, den elskede discipel. Helt til hans sidste dage var hovedbudskabet i hans vidnesbyrd til menighederne: „For dette er det budskab, I har hørt fra begyndelsen: Vi skal elske hinanden.“ „Derpå kender vi kærligheden: at han satte sit liv til for os; så skylder også vi at sætte livet til for brødrene.“

Det var denne ånd, der prægede den første menighed. Efter udgydelsen af Helligånden var „hele skaren af troende … ét i hjerte og sind, og ikke én kaldte noget af sin ejendom for sit eget.“ „Der var da heller ikke nogen nødlidende iblandt dem.“ „Med stor kraft aflagde apostlene vidnesbyrd om Herren Jesu opstandelse, og alle nød de stor yndest.“

KAPITEL 61- Zakæus

Kapitlet er bygget op over Luk 19,1- På vejen til Jerusalem kom Jesus til Jeriko og gik gennem byen. Ikke langt fra Jordan, ved det vestlige hjørne af dalen, om her bredte sig ud til en slette, lå byen omgivet af tropisk vegetation og skøn frodighed. Med sine palmetræer og frugtbare haver, der fik vand fra sprudlende kilder, funklede den som en smaragd indfattet af kalkstensbjerge og øde kløfter, der skød sig ind imellem Jerusalem og byen på sletten.

Mange karavaner passerede gennem Jeriko på vej til højtiden. Deres ankomst var altid en festlig begivenhed, men nu var folket optaget af noget større og mere interessant. Det var rygtedes, at den galilæiske rabbi, der for ganske nylig havde gjort Lazarus levende, var til stede i mylderet, og skønt der blev hvisket meget om præsternes intriger, var skarerne ivrige efter at bringe ham deres hyldest.

Jeriko hørte til de byer, der oprindeligt var forbeholdt præsterne, og på dette tidspunkt havde et stort antal præster deres bopæl her. Men byen havde også en befolkning af en helt anden karakter. Den var et stort trafikalt knudepunkt, og romerske embedsmænd og soldater færdedes der sammen med fremmede fra forskellige egne af landet, mens rækken af toldsteder gjorde den til hjemsted for mange toldere.

Han ønskede at leve hæderligt

Den øverste tolder, Zakæus, var jøde og forhadt af sine landsmænd. Hans rang og hans rigdom var lønnen for et embede, som de afskyede, og som blev betragtet på lige fod med uretfærdighed og pengeafpresning. Men den velhavende toldembedsmand var alligevel ikke så forhærdet et verdensmenneske, som han så ud til. Bag facaden af verdslighed og stolthed var der et hjerte, som var modtageligt for guddommelig påvirkning. Zakæus havde hørt om Jesus. Rygtet om ham, der havde udvist venlighed og høflighed mod de foragtede samfundsklasser, var nået vidt omkring. I denne toldembedsmand var der opstået et stærkt ønske om at leve et bedre liv. Kun nogle kilometer fra Jeriko havde Johannes Døber prædiket ved Jordan, og Zakæus havde hørt om kaldet til omvendelse. Belæringen til tolderne: „Opkræv ikke mere end det, der er foreskrevet jer," havde gjort indtryk på ham, skønt han udadtil ignorerede det. Han kendte Skrifterne og var klar over, at han bar sig forkert ad. Nu, hvor han hørte, at ordene kom fra den store lærer, følte han sig som en synder i Guds øjne. Dog tændtes der et håb i ham efter alt, hvad han havde hørt om Jesus. Omvendelse og et helt nyt liv var muligt selv for ham. Var en af denne nye lærers mest betroede disciple ikke en tolder? Zakæus gav sig straks til at følge den overbevisning, der havde grebet ham, og at yde erstatning til dem, han havde gjort uret.

Således var han allerede begyndt at gøre uretten god igen, da nyheden om, at Jesus var på vej ind i byen, lød gennem Jeriko. Zakæus besluttede, at han ville se ham. Han var begyndt at indse, hvor bitre syndens frugter er, og hvor vanskeligt livet er for den, som prøver at vende om fra urettens vej. At blive misforstået, at blive mødt med mistænksomhed og

mistillid, når man forsøgte at rette op på sine fejl, var hårdt at bære. Toldembedsmanden længtes efter at se den mand, hvis ord havde givet ham nyt håb.

Der var trængsel på gaderne, og Zakæus, som var lille af vækst, kunne ikke se hen over de mange menneskers hoveder. Ingen ville gøre plads for ham. Derfor løb han et stykke forud for skaren hen til et stort figentræ, der bredte sine grene ud over vejen. Den rige tolder klatrede op til en plads mellem grenene, hvorfra han havde overblik over optoget, når det kom forbi. Mængden nærmer sig, og mens den passerer, spejder Zakæus ivrigt for at opdage det eneste ansigt, han længes efter at se.

Mødet med Jesus

Hævet over præsternes og de skriftkloges højrøstede protester og mængdens velkomstråb talte toldembedsmandens uudtalte ønske til Jesu hjerte. Pludselig standser en gruppe mennesker lige under figentræet, skarerne foran og bagved går i stå, og En, hvis blik synes at se ind i sjælen, ser op. Manden i træet tror næsten ikke sine egne ører, da han hører ordene: „Zakæus, skynd dig at komme ned! I dag skal jeg være gæst i dit hus."

Menneskeskaren giver plads, og Zakæus, der går som i drømme, viser vej til sit eget hjem. Men de skriftkloge ser til med skulende blikke, mens de vredt og foragteligt mumler: „Han er gået ind som gæst hos en syndig mand."

Zakæus var blevet overvældet, forbløffet og målløs over Kristi kærlighed og over, at han nedlod sig til at have med ham at gøre, som var så uværdig. Nu løsnes hans tungebånd af kærlighed og loyalitet til sin nyfundne Mester. Han vil offentligt bekendtgøre sin tro og sin omvendelse.

I overværelse af hele menneskeskaren stod Zakæus „frem og sagde til Herren: 'Se, Herre, halvdelen af, hvad jeg ejer, giver jeg til de fattige, og hvis jeg har presset penge af nogen, giver jeg det firedobbelt .'

Da sagde Jesus om ham: 'I dag er der kommet frelse til dette hus, fordi også han er en Abrahams søn.'"

Zakæus' omvendelse

Dengang den rige, unge rådsherre havde vendt sig bort fra Jesus, havde disciplene undret sig over, at deres Mester sagde: „Hvor er det vanskeligt for dem, der ejer meget, at komme ind i Guds rige." De havde sagt til hinanden:

„Hvem kan så blive frelst?" Nu så de en stadfæstelse af Kristi ord: „Det, som er umuligt for mennesker, er muligt for Gud." De så, hvordan en rig mand ved Guds nåde kunne komme ind i riget.

Før Zakæus havde set Kristi ansigt, var han begyndt på det arbejde, der beviste, at han i sandhed angrede. Han havde bekendt sin synd, før nogen havde beskyldt ham for den. Han havde givet efter for Helligåndens overbevisende kraft og var begyndt at leve efter læren i de ord, der blev skrevet for det gamle Israel såvel som for os. Herren havde for længe siden sagt: „Når det går dårligt for din landsmand, og han ikke kan klare sig, skal du understøtte ham, som var han fremmed eller tilflytter, så han kan opretholde livet hos dig; du må ikke tage rente eller åger af ham. Du skal frygte din Gud, så din landsmand kan opretholde livet hos dig. Du må ikke låne ham penge mod rente og ikke yde ham føde mod åger.“ „Landsmænd må ikke udnytte hinanden. Du skal frygte din Gud.“ Disse ord var blevet udtalt af Kristus selv, da han var indhyllet i skystøtten, og Zakæus' allerførste respons på Kristi kærlighed var at vise barmhjertighed mod de fattige og lidende._

Der eksisterede blandt tolderne en alliance, så de kunne undertrykke folket og støtte hinanden i deres ulovlige handlemåder. Ved deres pengeafpresning udførte de blot, hvad der næsten var blevet almindelig praksis. Selv præsterne og de skriftkloge, der foragtede dem, gjorde sig skyldige i at berige sig på uhæderlig vis under dække af deres hellige kald. Men så snart Zakæus havde givet efter for Helligåndens påvirkning, afstod han fra enhver handlemåde, der var i strid med hæderlighed.

En omvendelse er ikke ægte, hvis den ikke medfører en forbedring. Kristi retfærdighed er ikke en kappe til dækning af synder, man ikke har bekendt og afstået fra. Den er et livsprincip, der forvandler karakteren og behersker ens livsførelse. Hellighed vil sige helt at leve for Gud. Det betyder en fuldkommen overgivelse af hjertet og livet til de himmelske principper.

I forretningslivet skal en kristen afspejle Herrens holdning, således at det fremgår, at han handler efter Guds principper. „Helliget Herren“ burde der stå i alle forretningspapirer. De, der bekender sig som Kristi disciple, men som handler uhæderligt, bærer falsk vidnesbyrd om en hellig, retfærdig og barmhjertig Guds karakter. Ethvert omvendt menneske vil som Zakæus give udtryk for sin kristne holdning ved at opgive den uhæderlighed, der har præget hans liv. Ligesom toldembedsmanden vil han bevise sin oprigtighed ved at give erstatning. Herren siger, at hvis den gudløse „giver , hvad han tog i pant, erstatter, hvad han røvede, og følger livets love uden at øve uret,“ så skal „ingen af de synder, han har begået… huskes …, han skal bevare livet“ ._

Hvis vi har voldt andre skade ved uhæderlig forretningspraksis, hvis vi har narret eller bedraget nogen, selv om det måske er inden for lovens grænser, så bør vi bekende vor fejl og genoprette den, så vidt det står i vor magt. Det vil være rigtigt af os ikke blot at give det , som vi har taget, men også det, som det ville være blevet forøget til, hvis det havde været benyttet rigtigt og klogt i den tid, hvor det har været i vor besiddelse.

Frelseren sagde til Zakæus: „I dag er der kommet frelse til dette hus.“ Ikke blot var Zakæus selv blevet velsignet, men hele hans husstand var blevet det sammen med ham.

Kristus gik til hans hjem for at undervise ham om sandheden og for at belære dem, der boede hos ham, om det, der hører Guds rige til. De havde været udelukket fra synagogen på grund af de skriftkloges og andres ringeagt; men nu var de som den mest begunstigede husstand i hele Jeriko samlet i deres eget hjem om den guddommelige lærer for selv at høre livets ord.

Det er når Kristus modtages som en personlig Frelser, at frelsen kommer til mennesket. Zakæus havde taget imod Jesus, ikke blot som en tilfældig gæst i sit hjem, men som den Eneste, der kunne fylde hans sjæl. De skriftkloge og farisæerne beskyldte ham for at være en synder. De gav ondt af sig, fordi Kristus var hans gæst, men Herren anerkendte ham som en Abrahams søn. For „det er dem, som har troen, der er Abrahams sønner.“

KAPITEL 62 - Gæstebudet i Simonshus

Kapitlet er bygget op over Matt 26,6-13; Mark 14,3-11; Luk 7,36-50; Joh 11,55-57; 12,1-11.

Simon fra Betania blev anset for at være en af Jesu disciple. Han var en af de få farisæere, der åbenlyst havde sluttet sig til Kristus. Han anerkendte Jesus som lærer og håbede, at han var Messias, men han havde ikke taget imod ham som sin Frelser. Hans karakter var ikke forvandlet, hans principper var uændrede.

Simon var blevet helbredt for spedalskhed, og det var dette, der havde ført ham til Jesus. Han ville gerne vise sin taknemmelighed, og ved Kristi sidste besøg i Betania holdt han et gæstebud for Frelseren og hans disciple. Ved dette måltid var mange af jøderne til stede. Der var på dette tidspunkt stor ophidselse i Jerusalem. Kristus og hans virke tiltrak sig større opmærksomhed end nogensinde før. De, som var kommet til gæstebudet, iagttog ham nøje og nogle af dem med uvenlige blikke.

Frelseren var først nået til Betania seks dage før påsken, og som han plejede, havde han søgt hvile i Lazarus' hjem. De mange rejsende, der drog videre til hovedstaden, viderebragte meddelelsen om, at han var på vej til Jerusalem, og at han ville tilbringe sabbatten i Betania. Der var stor begejstring blandt folket. Mange flokkedes i Betania — nogle af sympati for Jesus og andre af nysgerrighed efter at se en, der var blevet oprejst fra døden.

Mange ventede at høre Lazarus fortælle vidunderlige beretninger om sine oplevelser efter døden. De var forbavsede over, at han ikke fortalte dem noget. Han havde intet at fortælle af den art. Skriften siger: „De døde ved ingenting…. Både deres kærlighed, deres had og deres misundelse er allerede gået til grunde." Men Lazarus havde et vidunderligt vidnesbyrd at bringe om Kristi gerning. Derfor var han blevet oprejst fra døden. Han forkyndte med overbevisning og kraft, at Jesus var Guds Søn.

Præsternes sammensværgelse

De beretninger, der blev bragt til Jerusalem af dem, der havde besøgt Betania, forøgede spændingen. Folk var ivrige efter at se og høre Jesus. Mange spurgte, om Lazarus mon ville ledsage ham til Jerusalem, og om profeten ville blive kronet til konge ved påskefesten. Præsterne og de skriftkloge så, at deres magt over folket blev stadigt mindre, og deres had mod Jesus blev endnu mere bittert. De kunne knap vente, til der viste sig en lejlighed til at få ham skaffet af vejen for altid. Efterhånden som tiden gik, blev de bange for, at han måske til syvende og sidst slet ikke ville komme til Jerusalem. De huskede, hvor tit han havde forpurret deres mordplaner, og de frygtede, at han nu havde gennemskuet deres planer imod ham og ville holde sig borte. De havde svært ved at skjule deres frygt og spurgte indbyrdes hinanden: „Hvad mener I? Mon han ikke kommer til festen?"

Et råd af præster og skriftkloge blev indkaldt. Siden Lazarus' opvækkelse havde Kristus så helt og fuldt vundet folkets sympati, at det ville være farligt at gribe ham offentligt. Derfor besluttede rådet at tage ham til fange i hemmelighed og lade retssagen foregå så stille som muligt. De håbede, at når hans dom først blev bekendtgjort, ville den vægelsindede folkestemning vende sig til deres fordel.

Således lagde de planer om at tilintetgøre Jesus. Men så længe Lazaru levede, vidste præsterne og rabbinerne, at de ikke kunne være trygge. Blot det, at der levede en mand, som havde ligget fire dage i graven, og som var blevet oprejst ved et ord fra Jesus, ville før eller siden forårsage en reaktion. Folket ville hævne sig på deres øvrighed, fordi de havde berøvet det menneske livet, der kunne udføre et sådant mirakel. Derfor besluttede Sanhedrin, at også Lazarus måtte dø. Så vidt kan misundelse og fordom føre deres slaver. De jødiske myndigheders had og vantro var blevet så stærkt, at de nu også ville berøve ham livet, som Almagtens kraft havde reddet fra graven.

Maria salver Jesu fødder

Mens denne sammensværgelse foregik i Jerusalem, var Jesus og hans venner blevet indbudt til Simons gæstebud. Ved måltidet sad Frelseren med Simon, som han havde helbredt for en forfærdelig sygdom, ved den ene side, og ved hans anden side sad Lazarus, som han havde oprejst fra de døde. Marta vartede op ved bordet, men Maria lyttede opmærksomt til hvert ord fra Jesu mund. Jesus havde i sin nåde tilgivet hendes synder, han havde kaldt hendes elskede broder frem fra graven, og Marias hjerte var fyldt af taknemmelighed. Hun havde hørt Jesus tale om sin forestående død, og i sin store kærlighed og sorg havde hun længtes efter at vise, hvor højt hun ærede ham. Ved store personlige ofre havde hun købt en alabastkrukke med „meget kostbar nardusolie," hvormed hun ville salve hans legeme. Men nu var der mange, der sagde, at han snart skulle krones til konge. Hendes sorg blev vendt til glæde, og hun var ivrig efter at være den første til at hylde sin Herre. Hun slog sin krukke med olie itu og hældte indholdet ud over Jesu hoved og fødder. Derefter knælede hun ned og græd, så hendes tårer vædede hans fødder, mens hun tørrede dem af med sit lange løsthængende hår.

Judas viser ansigt

Hun havde forsøgt at undgå at blive bemærket, og det kunne måske også være foregået i ubemærkethed, men olien fyldte rummet med sin duft og røbede hendes handling for alle de tilstedeværende. Judas betragtede den med det største mishag. I stedet for at afvente, hvad Kristus ville sige, gav han sig til at hviske sine beklagelser til de nærmest siddende, idet han bebrejdede Kristus, at han fandt sig i en sådan ødselhed. På udspekuleret vis kom han med hentydninger, som rimeligvis ville vække mishag.

Judas tog sig af disciplenes pengesager, og af deres lille beholdning havde han hemmeligt taget til eget brug og således formindsket deres pengebeholdning til en ubetydelighed. Han var ivrig efter at alt, hvad han kunne få fat i, blev lagt i pungen. Der blev ofte brugt af midlerne i pungen til at hjælpe de fattige, og når der blev købt noget, som Judas ikke fandt

nødvendigt, plejede han at sige, at det var spild af penge og spørge, hvorfor pengene ikke blev lagt i den pung til de fattige, som han stod for. Nu var Marias handling en så markant modsætning til hans selviskhed, at han måtte skamme sig; og som sædvanlig prøvede han at finde et værdigt motiv for sine indvendinger mod hendes gave. Han henvendte sig til disciplene og sagde: „'Hvorfor er denne olie ikke blevet solgt for tre hundrede denarer og givet til de fattige?' Det sagde han ikke, fordi han brød sig om de fattige, men fordi han var en tyv; han var nemlig den, der stod for pengekassen, og han stak noget til side af det, der blev lagt i den" Judas følte ikke noget for de fattige. Hvis Marias olie var blevet solgt, og udbyttet var kommet i hans besiddelse, ville det ikke være kommet de fattige til gode.

Judas havde høje tanker om sine egne administrative evner. Som pengeansvarlig følte han sig højt hævet over sine meddisciple, og han havde fået overbevist dem om det samme. Han havde vundet deres tillid og havde en stærk indflydelse på dem. Hans foregivne medfølelse med de fattige narrede dem, og hans snedige hentydninger fik dem til at betragte Marias hengivenhed med mistillid. Nu blev der mumlet rundt om bordet: „Hvorfor ødsle sådan? Denne olie kunne jo være solgt for mange penge og givet til de fattige."

Hun gjorde, hvad hun kunne

Maria hørte de misbilligende ord. Hendes hjerte bævede. Hun frygtede, at hendes søster også ville komme med bebrejdelser over hendes ødselhed. Mesteren ville måske også synes, at hun var letsindig. Hun skulle lige til at liste sig bort uden at sige et ord til sin undskyldning, da hun hørte Mesterens stemme: „Lad hende være! Hvorfor gør I det svært for hende?" Han så, at hun var forlegen og ulykkelig. Han vidste, at hun med denne handling havde udtrykt sin taknemmelighed over hendes synders forladelse, og det, han sagde, gjorde hende godt. Idet han hævede stemmen over den misbilligende mumlen, sagde han: „Hun har gjort en god gerning mod mig. De fattige har I jo altid hos jer, og når I vil, kan I gøre godt mod dem; men mig har I ikke altid. Hun har gjort, hvad hun kunne. Hun har på forhånd salvet mit legeme til begravelsen."

Den duftende gave, som Maria havde tænkt sig at udøse over Frelserens døde legeme, hældte hun nu over hans levende skikkelse. Ved begravelsen ville dens søde duft kun have fyldt graven. Nu glædede den hans hjerte ved sin forsikring om hendes tro og kærlighed. Josef fra Arimatæa og Nikodemus gav ikke Jesus deres kærlighedsgaver, mens han var i live. Med bitre tårer bragte de deres kostbare vellugtende urter til hans kolde, livløse legeme. Kvinderne, der bragte duftende urter til graven, gjorde det til ingen nytte, for han var opstået. Men Maria, som udøste sin kærlighed over Frelseren, mens han var sig hendes hengivenhed bevidst, salvede ham til hans begravelse. Og da han steg ned i sin store trængsels mørke, medbragte han erindringen om denne handling, et tegn på den kærlighed, som han for evigt ville have fra sine genløste.

Mange mennesker bringer store, dyre gaver til de døde. Når de står om den kolde, tavse skikkelse, får mange kærlige ord frit løb. Udtryk for ømhed, værdsættelse og hengivenhed

udøses over en, som ikke mere ser eller hører. Alle disse smukke ord burde have været sagt, mens de endnu kunne have varmet og glædet den trætte ånd.

Den knuste krukke — symbol på Kristus

Maria forstod ikke den fulde betydning af sin kærlighedsgerning. Hun kunne ikke give sine anklagere noget svar. Hun kunne ikke forklare, hvorfor hun havde valgt denne lejlighed til at salve Jesus. Helligånden havde tilskyndet hende, og hun havde adlydt. Ånden giver ikke nogen begrundelse. Usynligt nærværende taler den til sjæl og sind og påvirker til handling. Den har berettigelsen i sig selv.

Kristus forklarede Maria, hvad hendes handling betød, og på denne måde gav han hende mere, end han havde modtaget. „Hun har hældt denne olie ud over mit legeme," sagde han, „som en forberedelse til min begravelse." Ligesom alabastkrukken, der blev slået itu, så den fyldte hele huset med sin duft, således skulle Kristus dø og hans legeme mishandles. Men han skulle opstå fra graven, og duften af hans liv skulle fylde verden. Kristus „elskede os og gav sig selv hen for os som en gave og et offer til Gud, en liflig duft" .

„Sandelig siger jeg jer," sagde Kristus, „hvor som helst i hele verden dette evangelium prædikes, skal også det, hun har gjort, fortælles til minde om hende." Frelseren så ud i fremtiden og talte med vished om sit evangelium. Det skulle prædikes i hele verden, og så langt som evangeliet nåede ud, skulle Marias gave sprede sin duft, og mennesker ville blive velsignet ved hendes impulsive handling. Riger skulle opstå og atter falde; herskeres og erobreres navne ville blive glemt; men denne kvindes handling ville blive udødeliggjort på siderne med hellig historie. Til tidernes ende ville denne ituslåede alabastkrukke fortælle historien om Guds store kærlighed til en falden slægt.

Marias handling var en markant kontrast til det, som Judas var ved at gøre. Kristus kunne have givet en skarp irettesættelse til ham, som havde sået frø til kritiske og onde tanker i disciplenes sind! Hvor ville det have været retfærdigt, om anklageren selv var blevet anklaget! Han, som læser alle tanker og forstår enhver handling, kunne ved gæstebudet have afsløret mørke punkter i Judas' liv. Det hule hykleri, som forræderen baserede sine ord på, kunne være blevet afsløret, eftersom han i stedet for at have medfølelse med de fattige stjal de penge, der var beregnet til at lindre deres nød. Hans undertrykkelse af enker, faderløse og daglejere ville have vakt harme. Men hvis Kristus havde afsløret Judas, ville dette være blevet udlagt som grunden til hans senere forræderi. Og til trods for at Judas var anklaget for tyveri, ville han have opnået en vis sympati selv blandt disciplene. Frelseren irettesatte ham ikke og undgik således at give ham en grund til hans forræderi.

Men det blik, som Jesus rettede mod ham, overbeviste Judas om, at Frelseren gennemskuede hans hykleri og hans lave, foragtelige karakter. Og ved at rose Marias handling, der var blevet så hårdt fordømt, havde Kristus irettesat Judas. Før dette skete, havde Frelseren aldrig givet ham en direkte irettesættelse. Nu nagede irettesættelsen ham.

Han besluttede at hævne sig. Fra aftensmåltidet gik han direkte til ypperstepræstens palads, hvor han fandt rådet forsamlet, og han tilbød at forråde Jesus til dem.

Judas tager hævn

Præsterne blev meget glade. Disse ledere af Israel havde fået det privilegium at tage imod Kristus som deres Frelser uden nogen form for vederlag. Men de afslog den kostbare gave, der blev tilbudt dem med den mest inderlige og målrettede kærlighed. De nægtede at tage imod den frelse, der er mere værd end guld, og de købte deres Herre for tredive sølvpenge.

Judas havde givet efter for sin gerrighed, indtil den dominerede hele hans karakter. Han undte ikke Jesus det offer, som blev bragt ham. Hans hjerte brændte af misundelse over, at Frelseren modtog en gave, som ville være passende for jordens konger. Han forrådte sin Herre for et beløb, som var langt mindre end prisen for krukken med olie.

Disciplene var ikke som Judas. De elskede Frelseren. Men de værdsatte ikke hans ophøjede natur på den rette måde. Hvis de havde forstået, hvad han havde gjort for dem, ville de have følt, at intet af det, der blev givet ham, var spildt. De vise mænd fra Østen, der vidste så lidt om Jesus, havde udvist en mere sand anerkendelse af den ære, der tilkom ham. De bragte kostbare gaver til Frelseren og bøjede sig i ærefrygt for ham, da han kun var et lille barn med en krybbe som vugge.

Værdien af ægte venlighed

Kristus værdsætter handlinger af oprigtig ærefrygt. Når nogen gjorde ham en tjeneste, velsignede han kærligt den pågældende. Han afviste ikke den mindste blomst, plukket af barnehånd, og givet ham i kærlighed. I Skriften omtales Marias salvelse af Jesus som noget, der udmærker hende frem for de andre, der hedder Maria. Gerninger i kærlighed og ærefrygt over for Jesus er vidnesbyrd om tro på ham som Guds Søn, og Helligånden angiver som vidnesbyrd om en kvindes troskab mod Kristus, at hun har „vasket de helliges fødder, taget sig af nødlidende, ja, stræbt efter at gøre gode gerninger.“

Kristus glædede sig over Marias oprigtige ønske om at gøre sin Herres vilje. Han tog imod denne store, rene hengivenhed, som hans disciple hverken ville eller kunne forstå. Marias store ønske om at tjene sin Herre på denne måde betød mere for Kristus end alverdens kostbare salver, fordi det udtrykte hendes påskønnelse af verdens Frelser. Det var Kristi kærlighed, som var drivkraften. Den enestående ophøjethed i Kristi karakter opfyldte hende. Olien var et symbol på giverens hjerte. Den var den ydre tilkendegivelse af en kærlighed, der opfyldtes af himmelske kilder, indtil den flød over.

Marias handling var for disciplene netop den lektie, de trængte til for at vise dem, at det ville glæde Kristus, hvis de gav udtryk for deres kærlighed til ham. Han havde været alt for dem, og de gjorde sig ikke klart, at de snart ville være uden hans tilstedeværelse, at de snart ikke ville kunne give ham noget bevis på deres taknemlighed over hans store kærlighed. Kristi ensomhed, mens han var adskilt fra de himmelske boliger og levede et menneskes

liv, blev aldrig forstået eller påskønnet af disciplene, som den burde have været det. Han var ofte bedrøvet, fordi hans disciple ikke gav ham det, som han burde have fået af dem. Han vidste, at hvis de havde været under indflydelse af de himmelske engle, som ledsagede ham, ville de heller ikke have fundet noget offer for stort til at tilkendegive hjertets åndelige hengivenhed.

Deres viden senere hen gav dem den sande følelse af, hvor meget de kunne have gjort for Jesus som udtryk for deres taknemmelighed og kærlighed, mens de var ham nær. Da Jesus ikke mere var hos dem, og de virkelig følte sig som får uden hyrde, begyndte de at indse, hvordan de kunne have vist ham opmærksomhed, som ville have glædet ham. De bebrejdede ikke mere Maria, men kun sig selv. Å, hvis de dog bare havde kunnet tilbagekalde deres kritik, deres hævdelse af at de fattige var mere værdige til gaven end Kristus! De følte bebrejdelsen meget stærkt, da de løftede deres Herres mishandlede legeme ned fra korset.

Guds gave

Det samme viser sig tydeligt i verden af i dag. Kun få værdsætter alt, hvad Kristus er for dem. Hvis de gjorde, ville Marias store kærlighed komme til udtryk, og salvelsen ville blive foretaget i rigt omfang. Den dyre olie ville ikke blive betragtet som spildt. Intet ville være for kostbart at give til Kristus, og ingen selvfornægtelse eller selvopofrelse for stor til at udholdes for hans skyld.

De forargede ord, „Hvorfor ødsle sådan?“, fik Kristus til at se det største offer for sig, der nogensinde er blevet bragt — gaven, der bestod af ham selv som sonoffer for en fortabt verden. Herren ville være så gavmild over for sin menneskelige familie, at der ikke kunne siges om ham, at han kunne have gjort mere. Ved at give Jesus gav Gud hele Himmelen. Fra et menneskeligt synspunkt var sådan et offer et formålsløst spild. Ud fra menneskelig tankegang er hele frelsesplanen spild af barmhjertighed og resurser. Selvfornægtelse og helhjertet opofrelse møder os overalt. Med rette må de himmelske hærskarer se med forbavselse på menneskeslægten, som nægter at lade sig ophøje og berige med den uendelige kærlighed, der kommer til udtryk i Kristus. De kan med rette spørge: „Hvorfor ødsle sådan?“

Men soningen for en fortabt verden måtte være total, i rigeligt mål og fyldestgørende. Kristi offer var mere end rigeligt til at kunne nå hvert eneste menneske, som Gud har skabt. Det kunne ikke begrænses til ikke at overskride det antal, som ville tage imod den store gave. Ikke alle mennesker bliver frelst; men alligevel er frelsesplanen ikke et spild, selvom der ikke bliver brug for alt, hvad der gavmildt var stillet til rådighed. Der skal være nok, og der skal være ekstra reserver!

Simon tvivlede

Simon, der var vært, havde ladet sig påvirke af Judas’ kritik af Marias gave, og han blev forbavset over Jesu handlemåde. Hans stolthed som farisæer var krænket. Han vidste, at

mange af hans gæster betragtede Kristus med mistillid og mishag. Simon sagde ved sig selv: „Hvis den mand var profet, ville han vide, hvad det er for en slags kvinde, der rører ved ham, at det er én, der lever i synd.“

Ved at helbrede Simon for spedalskhed havde Kristus reddet ham fra at være levende død. Men nu tvivlede Simon på, om Frelseren var en profet. Fordi Kristus tillod denne kvinde at nærme sig ham, fordi han ikke hånligt afviste hende som en, hvis synder var for store til at blive tilgivet, fordi han ikke viste, at han var klar over, at hun havde syndet, følte Simon sig fristet til at tro, at han ikke var en profet. Jesus ved ikke noget om denne kvinde, der så frimodigt viser sine følelser, tænkte han, ellers ville han ikke tillade, at hun rørte ved ham.

Men det var Simons uvidenhed om Gud og om Kristus, der fik ham til at tænke, som han gjorde. Han var ikke klar over, at Guds Søn måtte handle, som Gud ville gøre det, med medfølelse, nænsomhed og barmhjertighed. Efter Simons mening skulle man ikke bekymre sig om Marias angerfulde handling. At hun kyssede Jesu fødder og salvede dem med olie, irriterede ham meget i hans hårdhjertethed. Han mente, at hvis Kristus var en profet, ville han vide hvem, der var syndere, og irettesætte dem.

En rystende erkendelse

På disse uudtalte tanker svarede Frelseren: „‘Simon, jeg har noget at sige dig. … En pengeudlåner havde to skyldnere. Den ene skyldte fem hundrede denarer, den anden halvtreds. Da de ikke havde noget at betale med, eftergav han dem begge deres gæld. Hvem af dem vil så elske ham mest?’ Simon svarede: ‘Den, han eftergav mest, vil jeg tro.’ Jesus sagde: ‘Det har du i.’“

Ligesom Natan gjorde med David, slørede Kristus sit velrettede angreb med en lignelse. Han pålagde sin vært den byrde at fælde dom over sig selv. Simon havde ført den kvinde i synd, som han nu foragtede. Han havde begået stor uret over for hende. De to skyldnere i lignelsen var eksempler på Simon og kvinden. Det var ikke Jesu hensigt at påpege, at de to personer burde føle forskellige grader af skyld, for de havde hver for sig en taknemmelighedsgæld, som aldrig kunne betales . Men Simon følte sig mere retfærdig end Maria, og Jesus ville have ham til at se, hvor stor hans skyld i virkeligheden var. Han ville vise ham, at hans synd var større end hendes, på samme måde som en gæld på fem hundrede kroner er større end en gæld på halvtreds kroner.

Simon begyndte nu at se sig selv i et nyt lys. Han så, hvordan Maria blev bedømt af én, der var mere end en profet. Han så, at Kristus med sit profetiske blik kunne se hendes kærlighed og gudsfrygt. Han blev grebet af skamfuldhed, og han indså, at han stod over for én, der var højt hævet over ham.

„Jeg kom ind i dit hus,“ fortsatte Kristus; „du gav mig ikke vand til mine fødder,“ men med angerens og kærlighedens tårer har Maria vædet mine fødder og tørret dem med sit hår. „Du gav mig ikke noget kys; men hun“ — som du foragter — „er blevet ved med at

kysse mine fødder, siden jeg kom herind.“ Kristus opregnede de muligheder, Simon havde haft for at vise sin kærlighed til sin Herre og sin påskønnelse af, hvad der var blevet gjort for ham. Tydeligt, men alligevel med fintfølende høflighed, forklarede han sine disciple, at det bedrøver ham, når hans børn undlader at vise ham deres taknemmelighed i ord eller ved kærlighedsgerninger.

Han, som læser alle tanker, så, hvad der var motivet til Marias handling, og han så også den indstilling, som udløste Simons tanker. „Ser du denne kvinde?“ sagde Jesus til ham. Hun er en synderinde. „Derfor siger jeg dig: Hendes mange synder er tilgivet, siden hun har elsket meget. Den, der kun får lidt tilgivet, elsker kun lidt.“

Simons kulde og forsømmelse over for Frelseren viste, hvor lidt han skønnede på den nåde, der var vist ham. Han havde ment, at han gjorde Jesus en ære ved at indbyde ham til sit hjem; men nu så han sig selv, som han virkelig var. Mens han havde troet at læse gæstens tanker, var det gæsten, som havde læst hans tanker. Han så, hvor rigtig Kristi bedømmelse af ham var. Hans gudsfrygt havde været farisæisme. Han havde ringeagtet Jesu barmhjertighed. Han havde ikke anerkendt ham som Guds udsending. Mens Maria var en tilgivet synder, var han en utilgivet synder. Den strenge håndhævelse af retfærdighed, som han havde forsøgt at anvende over for hende, havde fældet dom over ham selv.

Simon blev bevæget over Jesu venlighed ved ikke åbenlyst at bebrejde ham, mens gæsterne var til stede. Han var ikke blevet behandlet sådan, som han havde ønsket, at Maria skulle behandles. Han forstod, at Jesus ikke ønskede at afsløre hans skyld over for andre, men at han ved en sand fremstilling af sagen havde prøvet at overbevise ham og med deltagelse og venlighed havde prøvet at betvinge hans sind. Streng fordømmelse ville have gjort Simon så hård, at han ikke angrede, men en tålmodig formaning overbeviste ham om hans vildfarelse. Han så, hvor stor den gæld var, som han skyldte Herren. Hans stolthed blev til skam, han angrede, og den stolte farisæer blev en ydmyg, selvopofrende discipel.

Den, som meget tilgives, elsker meget

Maria var blevet betragtet som en stor synderinde, men Kristus kendte omstændighederne, der havde formet hendes tilværelse. Han kunne have slukket hver gnist af håb i hende, men han gjorde det ikke. Det var ham, som havde løftet hende op fra fortvivlelse og ødelæggelse. Syv gange havde hun hørt ham tale strengt til dæmonerne, der beherskede hende. Hun havde hørt ham bønfalde sin Fader med høje råb for hendes skyld. Hun vidste, hvor krænkende synden var for hans uplettede renhed, og ved hans styrke havde hun sejret.

Set med menneskers øjne var Marias tilfælde håbløst, men Kristus fandt egenskaber hos hende til gode formål. Han så de bedre træk i hendes karakter. Frelsesplanen har udstyret menneskeslægten med store muligheder, og hos Maria skulle disse muligheder findes frem. Ved hans nåde fik hun del i den guddommelige natur. Den, som var faldet, og som havde været besat af dæmoner, kom til at stå Frelseren meget nær i fællesskab og tjeneste. Det var Maria, som sad ved hans fødder og lærte af ham. Det var Maria, som hældte den

kostbare salvelsesolie over hans hoved og vædede hans fødder med sine tårer. Maria stod ved siden af korset og fulgte ham til graven. Maria var den første ved graven efter hans opstandelse. Det var Maria, der først af alle forkyndte den opstandne Frelser.

Jesus kender forholdene for hvert eneste menneske. Du siger måske, jeg er syndig, meget syndig. Det er du måske også; men jo værre du er, jo mere behøver du Jesus. Han afviser ingen grædende, angerfuld synder. Han fortæller ikke nogen om alt det, han kunne afsløre, men han opfordrer hver ængstelig sjæl til at fatte mod. Uden at kræve noget til gengæld vil han tilgive enhver, som kommer til ham for at få syndsforladelse og frelse.

Kristus kunne befale Himmelens engle at udøse Hans vredes skåle over vor verden og tilintetgøre dem, der er opfyldt af had mod Gud. Han kunne udslette denne mørke plet af sit univers. Men han gør ikke dette. Han er i dag hos Gud som talsmand for dem, der beder om hans hjælp.

De, som søger tilflugt hos ham, vil Jesus hæve højt over andres anklager og stridigheder. Hverken mennesker eller onde engle kan anklage dem. Kristus forener dem med sin egen guddommelige /menneskelige natur. De står ved siden af Ham, som bar vore synder, i lyset fra Guds trone. „Hvem vil anklage Guds udvalgte? Gud gør retfærdig. Hvem vil fordømme? Kristus Jesus er død, ja endnu mere, han er opstået og sidder ved Guds højre hånd og går i forbøn for os.“

KAPITEL 63 - „SE DIN KONGE KOMMER TIL DIG“

Kapitlet er bygget op over Matt 21,1-11; Mark 11,1-10; Luk 19,29-44; Joh 12,12-19.
„Bryd ud i jubel, Zions datter, råb af fryd, Jerusalems datter! Se, din konge kommer til dig, retfærdig og sejrrig, sagtmodig, ridende på et æsel, på en æselhoppes føl.“

Fem hundrede år før Kristi fødsel forudsagde profeten Zakarias således kongens komme til Israel. Nu skal denne profeti gå i opfyldelse. Han, som så længe har afslået at lade sig hylde som konge, kommer nu til Jerusalem som den lovede arving til Davids trone.

Det var på den første dag i ugen, Kristus holdt sit indtog i Jerusalem. Store skarer, der var stimlet sammen for at se ham i Betania, ledsagede ham nu, ivrige efter at overvære modtagelsen af ham. Der var mange mennesker på vej til byen for at holde påske, og de sluttede sig til den skare, som ledsagede Jesus. Hele naturen syntes at fryde sig. Træerne var grønne, og blomsterne duftede. Nyt liv og glæde oplivede folket. Håbet om det nye rige dukkede atter op.

Jesus havde til hensigt at ride ind i Jerusalem og havde sendt to af sine disciple i forvejen for at bringe ham et æsel og dets føl. Da han blev født, var Frelseren afhængig af fremmedes gæstfrihed. Den krybbe, han lå i, var lånt. Skønt alle dyr tilhører ham, er han nu afhængig af imødekommenhed fra en fremmed for at låne et dyr, hvorpå han kan ride ind i Jerusalem som byens konge. Men atter åbenbares hans guddommelighed sågar i de nøjagtige instrukser, han gav disciplene i forbindelse med dette ærinde. Som han forudsagde, blev anmodningen, „Herren har brug for dem,“ straks imødekommet. Jesus valgte til dette formål føllet, som endnu intet menneske havde siddet på. Disciplene lagde med glad begejstring deres klæder på dyret og lod deres Mester sætte sig op på det. Hidtil var Jesus altid rejst til fods, og i begyndelsen havde disciplene undret sig over, at han nu valgte at ride. Men håbet blussede op i deres hjerter ved den glædelige tanke, at han ville drage ind i hovedstaden, lade sig udråbe til konge og hævde sin magt. Mens de udrettede deres ærinde, viderebragte de deres store forventninger til Jesu venner, og begejstringen bredte sig vidt omkring og fik folkets forventninger til at stige til de højeste tinder.

Ridende på et æsel

Kristus fulgte den jødiske skik for kongeligt indtog. Dyret, han red på, var det samme, som blev redet af Israels konger, og profetien havde forudsagt, at således skulle Messias komme til sit rige. Så snart han havde sat sig på føllet, genlød luften af høje jubelråb. Skaren hyldede ham som Messias, deres konge. Nu tog Jesus imod den hyldest, som han aldrig før havde tilladt dem at bringe ham, og disciplene tog dette som bevis for, at deres glade håb nu skulle virkeliggøres ved at se ham indtage sin plads på tronen. Skaren var overbevist om, at befrielsens time var nært forestående. De forestillede sig de romerske hære fordrevet fra Jerusalem, og Israel atter engang som et uafhængigt folk. Alle var glade og begejstrede. Folk kappedes om at hylde ham. De kunne ikke fremvise ydre pomp og pragt, men de tilbad ham af et glad hjerte. De var ikke i stand til at give ham kostbare gaver, men de

bredte deres klæder ud som et tæppe på hans vej, og de spredte også olivenog palmegrene på vejen. De kunne ikke gå i spidsen for triumftoget med kongelige bannere, men de skar store palmegrene af, naturens eget billede på sejren, løftede dem højt op og vajede med dem under stort bifald og høje hosiannaråb.

Efterhånden som de kom frem, forøgedes mængden af mennesker på grund af dem, der havde hørt om Jesu komme, og som skyndte sig at slutte sig til optoget. Nye tilskuere blandede sig hele tiden med mængden og spurgte: Hvem er det? Hvad betyder alt dette postyr? De havde alle sammen hørt om Jesus og forventede, at han kom til Jerusalem; men de vidste, at han hidtil havde afvist alle bestræbelser på at sætte ham på tronen, og de var meget forbløffede over at få at vide, at det var ham. De undrede sig over, hvad der kunne have forårsaget denne forandring med ham, der havde erklæret, at hans rige ikke var af denne verden.

Deres spørgsmål drukner i jubelråb, som gentagne gange lyder fra den begejstrede skare. Mennesker langt borte stemmer i, og ekkoet af deres stemmer lyder fra de omliggende bjerge og dale. Og nu slutter skarer fra Jerusalem sig til optoget. Fra menneskeskarerne, der er samlet for at overvære påsken, går tusinder ud for at byde Jesus velkommen. De hilser ham med vajende palmegrene og et væld af religiøse sange. Templets præster blæser til aftengudstjenesten, men kun få reagerer, og rådsherrerne siger forfærdet til hinanden: „Alverden løber efter ham.“

Aldrig før havde Jesus i løbet af sit liv på jorden tilladt sådan en demonstration. Han forudså helt klart resultatet. Dette ville bringe ham til korset. Men det var hans hensigt således offentligt at præsentere sig som Frelseren. Han ønskede at henlede opmærksomheden på det offer, som skulle være kronen på hans mission for en falden verden. Mens folket samledes i Jerusalem for at fejre påskefesten, udleverede han, det virkelige offerlam, frivilligt sig selv som et sonoffer. I alle efterfølgende tidsaldre ville det være nødvendigt for hans menighed at gøre hans død for verdens synder til genstand for nøje studium og dyb eftertanke. Enhver kendsgerning i forbindelse hermed skulle bekræftes ud over enhver tvivl, og det var derfor nødvendigt, at folkets øjne nu skulle være rettet mod ham. De begivenheder, der gik forud for hans store offer, skulle henlede opmærksomheden på selve offeret. Efter sådan en demonstration, som den, der ledsagede hans indtog i Jerusalem, ville alles øjne følge ham på hans hastige færd mod den endelige afslutning.

De begivenheder, der stod i forbindelse med dette indtog, ville blive samtaleemne overalt og ville få enhver til at huske Jesus. Efter hans korsfæstelse ville mange tænke på disse begivenheder i forbindelse med hans domfældelse og død. De ville føle sig foranlediget til at studere profetierne og ville blive overbevist om, at Jesus var Messias; og i alle lande ville antallet af mennesker, der omvendte sig til troen, blive mangedoblet.

I denne ene triumfscene af sit jordiske liv kunne Frelseren være kommet, omgivet af himmelske engle og forkyndt af Guds basun. Men en sådan demonstration ville have været i modstrid med hans mission og den lov, som havde behersket hans liv. Han forblev tro mod den ydmyge lod, som han havde taget imod. Menneskelighedens byrde måtte han bære, indtil hans liv var givet for verdens liv.

Denne dag, der for disciplene syntes at være den største i deres liv, ville have været overskygget af mørke skyer, hvis de havde vidst, at denne jubelscene kun var et forspil til deres Mesters lidelse og død. Skønt han gentagne gange havde fortalt dem om det offer, han måtte bringe, glemte de alligevel i øjeblikkets glade triumf hans sorgfulde ord og så frem til hans lykkelige regering på Davids trone.

Stadig flere sluttede sig løbende til optoget, og med få undtagelser opfangede alle, som deltog, øjeblikkets inspiration og fik hosiannaråbene til at runge, så de gav genlyd fra bakke til bakke og fra dal til dal. Ustandselig lød råbet: „Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!“

Aldrig før havde verden været vidne til et sådant triumftog. Det lignede ikke verdens berømte feltherrers. Der var intet følge af sørgende fanger, der som trofæer for kongelig tapperhed udgjorde en del af sejrstoget. Men Frelseren var omgivet af de herlige sejrstrofæer for hans kærlighedsgerninger blandt syndige mennesker. Der var de fanger, han havde udfriet fra Satans magt, og som priste Gud for deres frihed. De blinde, som han havde givet deres syn, gik forrest i optoget. De stumme, hvis tungebånd han havde løst, råbte højest hosianna. Krøblingene, som han havde helbredt, sprang af glæde og havde allermest travlt med at bryde palmegrene af og svinge dem foran Frelseren. Enker og faderløse priste Jesu navn for hans barmhjertighed imod dem. De spedalske, som han havde renset, bredte deres ubesmittede klæder ud på vejen og hilste ham som ærens konge. De, som ved hans stemme var blevet vækket af dødens søvn, var også med i skaren. Lazarus, hvis legeme var begyndt at opløses i graven, men som nu frydede sig i sin manddoms fulde kraft, førte dyret, som Frelseren red på.

Farisæerne føler deres magtstilling truet

Mange farisæere var vidne til sceneriet, og glødende af skinsyge og had forsøgte de at vende folkestemningen. Med al deres autoritet prøvede de at få folket til at tie; men deres appeller og trusler forøgede kun begejstringen. De frygtede, at denne menneskemængde i kraft af sin størrelse ville gøre Jesus til konge. Som en sidste udvej trængte de sig gennem mængden hen til Frelseren og sagde bebrejdende og truende til ham: „Mester, sæt dine disciple i rette!“ De erklærede, at sådanne støjende demonstrationer var ulovlige og ikke ville blive tilladt af myndighederne. Men de blev bragt til tavshed ved Jesu svar: „Jeg siger jer: Hvis de tier, vil stenene råbe.“ Dette triumftog var efter Guds egen beslutning. Det var blevet forudsagt af profeten, og mennesket havde ikke magt til at tilsidesætte Guds hensigt. Hvis mennesker havde undladt at udføre hans beslutning, ville han have ladet de livløse

sten få stemmer, og de ville have hyldet hans Søn med lovprisninger. Da farisæerne tavse trak sig , blev Zakarias' ord gentaget af hundredvis af stemmer:

„Bryd ud i jubel, Zions datter, råb af fryd, Jerusalems datter! Se, din konge kommer til dig, retfærdig og sejrrig, sagtmodig, ridende på et æsel, på en æselhoppes føl."

Da optoget nåede til bakkekammen og skulle til at bevæge sig ned i byen, standsede Jesus, og menneskemasserne med ham. Foran dem lå Jerusalem i al sin herlighed, i dette øjeblik badet i lyset fra den nedgående sol. Templet tiltrak alles blikke. Stort og prægtigt ragede det op over alt andet og syntes at pege op mod himmelen, som om det ville lede folket mod den eneste sande og levende Gud. Templet havde længe været det jødiske folks stolthed og ære. Også romerne var stolte af dets pragt. En af romerne udpeget konge havde i fællesskab med jøderne genopbygget og forskønnet det, og den romerske kejser havde givet rige gaver til det. Dets styrke, pragt og rigdom havde gjort det til et af verdens underværker.

Mens den nedgående sol bredte sit gyldne farveskær over himmelen, oplyste dens stråleglans tempelmurenes rene, hvide marmor og funklede i de guldbeklædte søjler. Fra toppen af bakken, hvor Jesus og hans ledsagere stod, virkede det som en massiv snebygning med gyldne spir. Ved indgangen til templet var der en vinranke af guld og sølv, med grønne blade og massive drueklaser, der var forarbejdet af de dygtigste kunstnere. Motivet symboliserede Israel som en frodig vinranke. Guldet, sølvet og det livagtige grønne var kombineret med sjælden smag og mesterligt håndværk. Som det yndefuldt snoede sig omkring de hvide, blanke søjler og med skinnende slyngtråde klyngede sig til deres gyldne ornamenter, opfangede det lysskæret fra den nedgående sol og strålede med en herlighed, der var som lånt af himmelen.

Jesus græder over Jerusalem

Jesus stirrer på sceneriet, og den enorme menneskemængde dæmper deres råb, tryllebundne af denne pludselige skønhedsåbenbaring. Alle øjne rettes mod Frelseren i forventning om i hans ansigt at se den samme beundring, som de selv føler. Men de ser i stedet en skygge af sorg. De bliver forundrede og skuffede over at se hans øjne fyldes med tårer og hans skikkelse svaje som et træ i stormvejr, mens en angstfyldt klage lyder fra hans skælvende læber, som om den kom fra dybet af et knust hjerte. Hvilket syn for englene at se! Deres elskede fører i fortvivlet gråd! Hvilket syn for den glade skare, som med jubelråb og med viftende palmegrene ledsagede ham til den herlige by, hvor de dristigt håbede, at han nu skulle herske. Jesus havde grædt ved Lazarus' grav, men det var i guddommelig sorg og i medfølelse med menneskers elendighed. Men denne pludselige sorg kom som en klagetone midt i det store kor af begejstring. Midt i en frydefuld scene, hvor alle erklærede ham deres hyldest, græd Israels konge! Ikke stille glædestårer, men stærk gråd og udtryk for en smerte, som ikke kunne holdes . Mængden blev pludselig grebet af en dyster stemning. Mange græd af medfølelse med en sorg, som de ikke fattede.

Jesu tårer skyldtes ikke de lidelser, som ventede ham. Ret forude var Getsemane, hvor rædslen fra et stort mørke snart skulle overskygge ham. Inden for synsvidde var også fåreporten, gennem hvilken offerdyrene gennem århundreder var blevet ført ind. Denne port skulle snart åbne sig for Ham, Det virkelige Offer, hvis offer for verdens synder alle disse ofringer havde været symbol på. Lige i nærheden var også Golgata, skuepladsen for hans kommende dødskamp. Men det var ikke på grund af disse påmindelser om sin grusomme død, Frelseren græd så forpint. Hans sorg gjaldt ikke ham selv. Tanken om hans egen smerte skræmte ikke denne ædle, selvopofrende sjæl. Det var synet af Jerusalem, der skar Jesus i hjertet — Jerusalem, som havde forkastet Guds Søn og ringeagtet hans kærlighed, som nægtede at lade sig overbevise ved hans mægtige mirakler, og som nu forberedte sig til at tage hans liv. Han så, hvad den var, efter at have gjort sig skyldig i at forkaste sin Frelser, og hvad den kunne være blevet til, hvis den havde taget imod Ham, som var den eneste, der kunne læge dens sår. Han var kommet for at frelse den. Hvordan skulle han kunne opgive den?

Israel havde været et udvalgt folk. Gud havde gjort deres tempel til sin bolig: „Hans hellige bjerg knejser smukt til fryd for hele jorden.“ Det rummede beretningen om Kristi beskyttende omsorg og store kærlighed — som en fader for sit eneste barn — gennem mere end tusinde år. I dette tempel havde profeterne forkyndt deres højtidelige advarsler. Dér var de brændende kar med røgelse blevet svinget, mens røgelsen sammen med de tilbedendes bønner var steget op til Gud. Dér var dyrenes blod blevet udgydt som symbol på Kristi blod. Dér havde Jehova åbenbaret sin herlighed over nådestolen.

Dér havde præsterne forrettet gudstjenesten, og symbolernes og ceremoniernes pragtudfoldelse havde varet ved gennem tiderne. Men nu skulle alt dette få sin afslutning.

Jerusalems skæbnetime

Jesus hævede sin hånd, den hånd, der så ofte havde velsignet de syge og lidende, og idet han rettede den mod den dømte by, udbrød han med gråd i stemmen: „Vidste blot også du på denne dag, hvad der tjener til din fred.“ Her stoppede Frelseren og lod det forblive usagt, hvad Jerusalem kunne være blevet til, hvis den havde taget imod den hjælp, som Gud ønskede at give den, Hans elskede søn som gave. Hvis Jerusalem havde vidst, hvad den havde været udvalgt til at vide, og havde været opmærksom på det lys, som Himmelen havde sendt den, så ville den have bestået i stolt velstand, som dronning over rigerne, fri ved kraften fra sin gudgivne magt. Der ville ikke have stået bevæbnede soldater ved dens porte, ikke have vajet romerske bannere fra dens mure. Den glorværdige skæbne, der kunne være blevet Jerusalem til del, hvis den havde taget mod sin Frelser, viste sig for Guds Søns øjne. Han så, at den kunne være blevet reddet ved hjælp af ham, være blevet befriet for sin trældom og blevet gjort til verdens mægtige hovedstad. Fra dens mure ville fredsduen være fløjet ud til alle folkeslag. Den ville have været et prægtigt diadem for verden.

Men det strålende billede af, hvad Jerusalem kunne have været, forsvinder fra Frelserens blik. Han gør sig klart, hvad den er nu, under romernes åg, ramt af Guds vrede og dømt til

at blive ramt af hans gengældelse. Han fortsætter sin afbrudte klage: „Men nu er det skjult for dine øjne. Thi dage skal komme over dig, da dine fjender skal kaste en vold op omkring dig og indeslutte dig og trænge dig fra alle sider; og de skal jævne dig med jorden og dine børn i dig og ikke lade sten på sten i dig, fordi du ikke agtede på din besøgelsestid."

Kristus kom for at frelse Jerusalem og dens børn; men farisæernes hovmod, hykleri, skinsyge og ondskab forhindrede ham i at virkeliggøre sin hensigt. Jesus kendte den frygtelige gengældelse, der ville ramme den dømte by. Han så Jerusalem omringet af hære, så de belejrede indbyggere lide døden af sult, så mødre mætte sig med deres egne børns lig, og så både forældre og børn flå den sidste smule mad fra hinanden, fordi den naturlige kærlighed var tilintetgjort af den nagende sult. Han så, at jødernes hårdnakkethed, tilkendegivet ved deres forkastelse af hans frelse, også ville få dem til at afslå at underkaste sig de indtrængende hære. Han så Golgata, hvor han selv skulle blive ophøjet, tæt besat med kors som træerne i en skov. Han så de mishandlede indbyggere lide torturens kvaler på pinebænken og ved korsfæstelse, så de skønne paladser blive ødelagt, så templet i ruiner, så at der af dets massive mure ikke blev efterladt en sten oven på en anden, mens byen var pløjet ned som en mark. Frelseren havde god grund til at græde af smerte over disse rædselsscener.

Jerusalem havde været som hans barn, og ligesom en kærlig far sørger over en egensindig søn, sådan græd Jesus over den elskede by. Hvordan skal jeg kunne opgive dig? Hvordan skal jeg kunne se dig dømt til ødelæggelse? Skal jeg da slippe dig, så du kan fylde din ugudeligheds bæger? Et eneste menneske har så stor værdi, at verdener i sammenligning med det synker til ubetydelighed; men her var et helt folk fortabt. Når den hastigt dalende sol ikke mere ville være at se på himmelen, ville Jerusalems nådes dag være til ende. Mens optoget holdt stille på toppen af Oliebjerget, var det endnu ikke for sent for Jerusalem at omvende sig. Barmhjertighedens engel var dengang ved at folde sine vinger sammen for at stige ned fra den gyldne trone og vige pladsen for retfærdighed og den hastigt kommende dom. Men Kristi store, kærlige hjerte bad stadig for Jerusalem, som havde ringeagtet hans nåde, foragtet hans advarsler, og som snart ville væde sine hænder i hans blod. Hvis Jerusalem blot ville omvende sig, så var det endnu ikke for sent. Mens de sidste stråler fra den nedgående sol dvælede på templet, på tårn og tinder, ville mon ikke en god engel så lede den til Frelserens kærlighed og forhindre dens dom? Skønne, ugudelige by, som havde stenet profeterne, som havde forkastet Guds Søn, som ved sin manglende anger og bod lagde sig selv i trældommens lænker — nu var nådens dag næsten til ende!

Men igen taler Guds Ånd til Jerusalem. Før dagen er omme, bliver der aflagt et nyt vidnesbyrd om Kristus. Vidnesbyrdets stemme lyder som svar på kaldet fra en profetisk fortid. Hvis Jerusalem vil høre kaldet, hvis den vil tage imod Frelseren, som drager ind ad dens porte, så kan den endnu frelses.

Til Jerusalem i kongelig prosession

Rygtet har nået rådsherrerne i Jerusalem, at Jesus nærmer sig byen med et stort følge. Men

de har ingen velkomst til Guds Søn. Ængsteligt går de ham i møde i håb om at sprede mængden. Da optoget er ved at gå ned ad Oliebjerget, bliver det standset af rådsherrerne. De spørger efter grunden til denne højlydte glæde. Da de spørger: „Hvem er han?“ besvarer disciplene spørgsmålet med Åndens inspirerende kraft. Med stor veltalenhed gentager de profetierne om Kristus.

Adam vil kunne sige jer det: Det er kvindens sæd, som skal knuse slangens hoved.

Spørg Abraham, han vil kunne sige jer det: Det er „Melkisedek, Salems konge.“

Jakob vil fortælle jer det: Han er Silo af Judas stamme.

Esajas vil sige jer det: „Immanuel“ „Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Freds Fyrste.“

Jeremias kan sige jer det: Davids retfærdige spire, „Herren, vor Retfærdighed.“

Daniel kan sige jer det: Han er Messias.

Hoseas kan sige jer det: Han er „Jahve, Hærskarers Gud, Jahve er hans navn.“

Johannes Døber kan sige jer det: Han er „Guds Lam, som bærer verdens synd.“

Den store Jehova har fra sin trone forkyndt: „Det er min elskede søn.“

Vi, hans disciple, erklærer: Dette er Jesus, Messias, Livets Fyrste, Verdens Genløser.

Og mørkets fyrste anerkender ham ved at sige: „Jeg ved, hvem du er: Guds Hellige.“

KAPITEL 64 - Det jødiske folk besegler sin skæbne

Kapitlet er bygget op over Mark 11,11-14,21; Matt 21,17-19. Kristi indtog i Jerusalem var en svag bebudelse af hans komme i himmelens skyer med magt og herlighed, blandt jublende engle og de helliges fryd. Så vil Kristi ord til præsterne og farisæerne blive opfyldt: „Fra nu af skal I ikke se mig, før I siger: Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!“ I et profetisk syn fik Zakarias lov at se denne sidste sejrrige dag; og han så også dommen over dem, som ved Kristi første komme havde forkastet ham. „De skal se hen til mig, ham de har gennemboret. De skal holde dødsklage over ham, ligesom man klager over sin eneste søn, og holde bitter sorg over ham, ligesom man sørger over sin førstefødte.“ Dette forudså Kristus, da han betragtede byen og græd over den. I Jerusalems jordiske ødelæggelse så han den endelige tilintetgørelse af det folk, som var skyldig i Guds Søns blod.

Disciplene så jødernes had mod Jesus, men de så ikke, hvad det ville føre til. De hverken forstod Israels sande tilstand, eller fattede rækkevidden af den gengældelse, der skulle ramme Jerusalem. Dette gjorde Kristus dem begribeligt ved hjælp af betydningsfuld anskuelsesundervisning.

Den sidste appel til Jerusalem havde været forgæves. Præsterne og rådsherrerne havde hørt fortidens profetiske røst blive gentaget af skaren som svar på deres spørgsmål: „Hvem er dog han?“ Men de accepterede det ikke som inspireret tale. I vrede og forundring forsøgte de at få folket til at tie. Der var romerske officerer med i mængden, og over for dem anklagede Jesu fjender ham som oprørsleder. De udlagde det, som om han ville tage templet i besiddelse og herske som konge i Jerusalem.

Men Jesu rolige stemme fik et øjeblik den larmende skare til at tie, da han atter erklærede, at han ikke var kommet for at oprette et jordisk herredømme. Han skulle snart stige op til sin Far, og hans anklagere ville ikke mere få ham at se, før han kom igen i herlighed. Til den tid — men for sent for deres frelse — ville de anerkende ham. Disse ord sagde Jesus med sorg og med en enestående kraft i stemmen. De romerske officerer var tavse og afdæmpede. Skønt guddommelig påvirkning var fremmed for dem, var de bevægede, som de aldrig havde været det før. I Jesu rolige, højtidelige ansigt læste de kærlighed, godhed og stille værdighed. De blev grebet af en forståelse, som de ikke selv forstod. I stedet for at arrestere Jesus var de mere tilbøjelige til at holde ham. De vendte sig mod præsterne og rådsherrerne og beskyldte dem for at skabe uroen. Disse ledende mænd vendte sig ærgerlige og overvundne mod folket med deres beklagelser og drøftede vredt sagen indbyrdes.

I mellemtiden fortsatte Jesus ubemærket til templet. Her var alt stille, for begivenhederne på Oliebjerget havde kaldt folket væk. En kort tid blev Jesus stående ved templet og så bedrøvet på det. Så trak han sig sammen med sine disciple og vendte til Betania. Da folket ledte efter ham for at udråbe ham til konge, kunne de ikke finde ham.

Figentræet uden frugt

Hele natten tilbragte Jesus i bøn, og om morgenen kom han igen til templet. På vejen kom han forbi en figenhave. Han var sulten, „og da han på lang afstand fik øje på et figentræ med blade, gik han hen for at se, om han kunne finde noget på det; men da han kom hen til det, fandt han ikke andet end blade, for det var ikke figentid."

Det var endnu ikke årstiden for modne figner, undtagen på særlige steder, og i højlandet omkring Jerusalem kunne man med sandhed sige, at „det var ikke figentid". Men i den frugthave, som Jesus kom til, så et træ ud til at være forud for alle de andre. Det var allerede fyldt med blade. Det er figentræets natur, at frugten kommer frem og begynder at udvikle sig, før bladene springer ud. Derfor gav dette fuldt udsprungne træ løfte om veludviklet frugt. Men udseendet bedrog. Trods en gennemgang af grenene fra den laveste gren til den øverste kvist fandt Jesus „ikke andet end blade." Der var en mængde pralende løv, men intet andet.

Kristus udtalte en tilintetgørende forbandelse over det. „Aldrig mere i evighed skal nogen spise frugt af dig!" sagde han. Da Frelseren og hans disciple næste morgen atter var på vej til byen, tiltrak de tørre grene og visne blade sig deres opmærksomhed. Peter sagde: „Rabbi, se, det figentræ, som du forbandede, er visnet."

Kristi forbandelse over figentræet havde undret disciplene. Den forekom dem så forskellig fra hans måde at være og handle på. De havde tit hørt ham erklære, at han ikke var kommet for at dømme verden, men for at verden ved ham skulle blive frelst. De huskede hans ord: „Menneskesønnen er ikke kommen for at ødelægge menneskeliv, men for at frelse dem." Hans vidunderlige gerninger var sket for at helbrede og aldrig for at ødelægge. Disciplene havde kun kendt ham som den helbredende og lægende. Denne handling var helt enestående. Hvad var formålet med den? Spurgte de.

Gud „holder af at vise godhed" . „Så sandt jeg lever, siger Gud Herren: Jeg ønsker ikke den uretfærdiges død." For ham er ødelæggelsen og straffen „en fremmed gerning" . Men det er af barmhjertighed og kærlighed, at han løfter sløret for fremtiden og viser menneskene, hvor syndens vej fører hen.

Et talende symbol

Forbandelsen af figentræet var en lignelse udført i praksis. Dette ufrugtbare træ, der skiltede med sit pralende løv lige i ansigtet på Jesus, var et symbol på det jødiske folk. Frelseren ønskede at gøre det helt klart for sine disciple, hvad der var årsag til Israels kommende undergang, og at det var helt sikkert, at den ville komme. Af denne grund tildelte han træet moralske egenskaber og gjorde det til fortolker af den guddommelige sandhed. Jøderne udskilte sig tydeligt fra alle andre folkeslag ved at hævde deres troskab mod Gud. De var blevet særligt udvalgt af ham, og de gjorde krav på retfærdighed frem for alle andre folk. Men de var blevet fordærvede af kærlighed til verden og pengebegær. De pralede af deres viden, men de var uvidende om Guds krav og var fulde af hykleri. Ligesom

det ufrugtbare træ bredte de deres pralende grene ud, overdådige at se på og skønne for øjet, men de kastede „ikke andet end blade“ af sig. Den jødiske religion med sit pragtfulde tempel, sine hellige altre, sine mitra klædte præster og imponerende ceremonier var i sandhed smuk udadtil, men der manglede ydmyghed, kærlighed og godgørenhed.

Ingen af træerne i figenhaven bar frugt; men de bladløse træer gav ingen forventninger og ingen skuffelse. Disse træer var et billede på hedningerne. De var lige så blottede for gudsfrygt som jøderne, men de foregav ikke at tjene Gud. De pralede ikke af, hvor gode de var. De var blinde for Guds gerninger og veje. For dem var figentiden endnu ikke kommet. De ventede stadig på en dag, der ville bringe dem lys og håb. Jøderne, der havde modtaget større velsignelser fra Gud, måtte stå til regnskab for deres misbrug af disse gaver. De privilegier, som de pralede af, gjorde kun deres skyld større.

Jesus var kommet sulten hen til figentræet for at finde føde. Sådan var han også kommet til Israel, i forventning om hos dem at finde retfærdighedens frugter. Han havde ødslet sine gaver på dem, for at de skulle bære frugt til velsignelse for verden. Enhver mulighed og ethvert privilegium var blevet tildelt dem, og til gengæld søgte han hos dem sympati for og medvirken i sit arbejde med nåden. Hos dem længtes han efter at finde selvopofrelse og medfølelse, tjenstiver for Gud og en stærk længsel efter at frelse deres medmennesker. Hvis de havde holdt Guds lov, ville de have udført det samme uselviske arbejde som Kristus; men kærlighed til Gud og mennesket var formørket af stolthed og selvtilfredshed. De bragte ødelæggelse over sig selv ved at nægte at tjene andre. De sandhedens skatte, som Gud havde givet dem, gav de ikke videre til verden. Af det ufrugtbare træ kunne de aflæse både deres synd og dens straf. Som det stod der, visnet under Frelserens forbandelse, afsvedet og udtørret helt ned i roden, viste figentræet, hvad der ville blive af det jødiske folk, når Guds nåde blev taget fra dem. Fordi de nægtede at videregive velsignelsen, ville de ikke mere modtage den. „Ødelæggelsen kommer over dig, Israel,“ siger Herren, „hvem kommer dig til hjælp?“

Denne advarsel gælder for alle tider. Den handling, Kristus udførte, da han forbandede træet, som var skabt ved hans egen magt, skal betragtes som en advarsel til alle menigheder og alle kristne. Ingen kan leve efter Guds lov uden at tjene andre. Men der er mange, der ikke udlever Kristi barmhjertige, uselviske liv. Mange, der tror, de er gode kristne, forstår ikke, hvad det vil sige at tjene Gud. De planlægger og studerer, som det passer dem selv. De handler kun efter deres eget forgodtbefindende. Kun den tid, hvor de kan samle sammen til sig selv, er værdifuld for dem. Sådan er deres målsætning i alle livets forhold. De tjener ikke andre, men kun sig selv. Gud skabte dem til at leve i en verden, hvor der skulle udføres uegennyttigt arbejde. Han tilsigtede, at de skulle hjælpe deres medmennesker på alle mulige måder. Men jeg’et er blevet så stort, at de ikke kan se noget andet. De har ingen føling med menneskeheden. De, som således lever for sig selv, ligner figentræet, der så ud til at være meget værdifuldt, men som ikke bar frugt. De overholder den ydre gudsdyrkelse, men uden anger og tro. De hævder at ære Guds lov, men de mangler lydighed. De taler, men handler ikke. I dommen, der blev afsagt over figentræet, viser Kristus tydeligt, hvor

han hader dette tomme hykleri. Han siger, at den, som synder åbenlyst, er mindre skyldig end den, der foregiver at tjene Gud, men som ikke handler derefter.

Lignelsen om figentræet

Lignelsen om figentræet, som Kristus fortalte før sit besøg i Jerusalem, havde direkte forbindelse med den lære, han gav ved at forbande det ufrugtbare træ. Gartneren gik i forbøn for det i lignelsen: Lad det blive stående endnu et år, indtil jeg får gravet og gødet omkring det; og hvis det så bærer frugt, er det godt, men hvis ikke, så kan du jo til den tid hugge det om! Det ufrugtbare træ skulle have ekstra omsorg. Det skulle have enhver fordel. Men hvis det blev ved med ikke at bære frugt, kunne intet redde det fra tilintetgørelse. I lignelsen blev der ikke forudsagt noget om resultatet af gartnerens arbejde. Det afhang af de mennesker, som Kristi ord var rettet til. De blev skildret som det ufrugtbare træ, og det påhvilede dem selv at afgøre, hvordan deres skæbne skulle blive. Hver eneste fordel, som Himmelen kunne give, havde de fået, men de drog ikke fordel af deres forøgede velsignelser. Resultatet viste sig ved Kristi forbandelse af figentræet. De havde besluttet deres egen ødelæggelse.

I mere end tusinde år havde det jødiske folk misbrugt Guds barmhjertighed og nedkaldt hans domme over sig. De havde forkastet hans advarsler og dræbt hans profeter. Folket på Kristi tid gjorde sig medansvarlige for disse synder ved at fortsætte på samme måde. Denne generations brøde bestod i forkastelsen af de nuværende tilkendegivelser af nåde og advarsler til dem. De lænker, som nationen gennem århundreder havde smedet, lænkede folket på Kristi tid sig selv med.

I enhver tidsalder bliver der givet mennesker en prøveperiode med oplysning og privilegier, så de kan forsone sig med Gud. Men der er en grænse for denne nåde. Nåden kan i årevis indtrængende forsøge at påvirke mennesker og blive forbigået og forkastet; men der kommer en tid, hvor nåden prøver for sidste gang. Hjertet bliver så forhærdet, at det ophører med at være modtageligt for Guds Ånd. Så forsøger Ånden ikke mere at påvirke synderen, og formaningerne og advarslerne holder op.

Jerusalem var nået til denne dag. Jesus græd i smerte over den dødsdømte by, men han kunne ikke frelse den. Han havde opbrugt enhver resurse. Ved at forkaste advarslerne fra Guds Ånd havde Israel forkastet det eneste hjælpemiddel. Der var ingen anden magt, som kunne udfri dem.

Den jødiske nation — en lære og advarsel

Den jødiske nation var et symbol på folk, som håner den evige kærligheds indtrængende bønner. Kristi tårer, da han græd over Jerusalem, gjaldt synden til alle tider. I den dom, der blev fældet over Israel, kan de, der forkaster formaninger og advarsler fra Guds hellige Ånd, læse deres egen domfældelse.

I vores generation er der mange, der træder i de vantro jøders fodspor. De har oplevet åbenbaringen af Guds kraft. Helligånden har talt til deres hjerte, men de klamrer sig til deres vantro og modstand. Gud sender dem advarsler og formaninger, men de vil ikke indrømme deres vildfarelser og afviser hans budskab og hans budbringere. Selv midlet, han bruger for at frelse dem, bliver en anstødssten for dem.

Det frafaldne Israel hadede Guds profeter, fordi de bragte deres skjulte synder frem i lyset. Akab betragtede Elias som sin fjende, fordi profeten var trofast og bebrejdede kongen hans hemmelige synder. På samme måde vil den, der i dag tjener Kristus, og som irettesætter synden, møde foragt og afvisning. Bibelens sandhed — Kristi lære — kæmper mod en stærk strøm af moralsk urenhed. Fordomme hos mennesker er endnu stærkere i dag end på Kristi tid. Kristus indfriede ikke menneskers forventninger. Hans liv var en irettesættelse af deres synder, og de forkastede ham. På samme måde harmonerer sandheden i Guds ord ikke med menneskers handlemåde og deres naturlige tilbøjeligheder, og tusinder afviser dets lys. Mennesker, som bliver tilskyndet af Satan, drager Guds ord i tvivl og vælger at følge deres egen uafhængige dømmekraft. De vælger mørket frem for lyset, men de gør det med fare for deres frelse. De, som kom med urimelig kritik af Kristi ord, fandt på stadig mere, indtil de var kommet helt bort fra sandheden og livet. Sådan er det også nu. Det er ikke Guds hensigt at fjerne enhver indvending, som det kødelige hjerte kan fremkomme med imod hans sandhed. For dem, som afviser det dyrebare lys, som ville oplyse mørket, vil hemmelighederne i Guds ord forblive hemmelige for evigt. For dem er sandheden skjult. De går i blinde og erkender ikke den undergang, som venter dem.

Fra Oliebjerget så Kristus ud over verden og alle tider, og hans ord henvender sig til ethvert menneske, der tilsidesætter påvirkningen fra Guds nåde. Du, som foragter hans kærlighed, det er til dig, han taler i dag. Det er dig, netop dig, der burde vide, hvad der tjener til din fred. Kristus græder bitre tårer over dig, som ikke har tårer at græde over dig selv. Den skæbnesvangre hårdhjertethed, som ødelagde farisæerne, viser sig også i dig. Hvert vidnesbyrd om Guds nåde, hvert glimt af guddommeligt lys, vil enten smelte og blødgøre dit hjerte, eller fastholde det i en håbløs forhærdelse.

Kristus forudså, at Jerusalem ville blive ved med at være stivsindet og forhærdet. Men det var folkets egen skyld, og konsekvenserne af at afvise nåden måtte de selv bære. Sådan vil det være for ethvert menneske, der følger denne kurs. Herren siger: „Ødelæggelsen kommer over dig, Israel, hvem kommer dig til hjælp?“ „Hør, du jord: Jeg bringer en ulykke over dette folk, den er frugten af deres planer. For de lyttede ikke til mine ord, de forkastede min lov.“

KAPITEL 65 - Templet bliver atter renset

Kapitlet er bygget op over Matt 21,12-16.23-46; Mark 11,15-19.27-33; 12,1-12; Luk 19,45-48; 20,1-19.

Ved begyndelsen af sin gerning havde Kristus jaget de mennesker ud af templet, der besmittede det med deres ugudelige aktiviteter, og hans strenge og guddommelige adfærd havde vakt rædsel blandt de beregnende kræmmere. Ved afslutningen af sin mission vendte han til templet og fandt det mere vanhelliget end tidligere. Tingenes tilstand var meget værre end før. Templets forgård var som en stor kvægfold. Dyrenes brølen og den skarpe lyd af raslende mønter blandede sig med de handlendes vrede skænderier og stemmerne fra mænd med hellige embeder. Templets høje embedsmænd var selv beskæftiget med at købe, sælge og veksle penge. De var så totalt opslugt af deres pengebegær, at de i Guds øjne ikke var bedre end tyve.

Meningsløse ofringer

Præsterne og rådsherrerne tænkte næsten ikke mere på det højtidelige ved den gerning, de skulle udføre. Ved hver påskeog løvhyttefest blev der slagtet tusinder af dyr, og deres blod blev opsamlet af præsterne og udøst over alteret. Ofringen af blod var blevet til noget vanemæssigt for jøderne, og de havde næsten glemt, at det var synden, som nødvendiggjorde al denne udgydelse af dyrenes blod. De begreb ikke, at det symboliserede blodet fra Guds kære Søn, som skulle udgydes for verdens liv, og at mennesker gennem ofringerne skulle ledes til en korsfæstet Frelser.

Jesus betragtede de uskyldige dyr, som skulle ofres, og så, hvordan jøderne havde gjort disse store forsamlinger til scener for blodsudgydelse og grusomhed. I stedet for ydmygt at angre deres synder havde de mangedoblet ofringen af dyr, som om Gud kunne æres ved en hjerteløs tjeneste. Præsterne og rådsherrerne havde forhærdet deres hjerter ved egoisme og griskhed. Netop de symboler, der pegede til Guds Lam, havde de gjort til en indtægtskilde. På denne måde var offerhandlingens hellige karakter i høj grad blevet ødelagt i folkets øjne. Jesu harme blev vakt. Han vidste, at hans eget blod, der snart skulle udgydes for hele verdens synd af såvel præsterne som de ældste, ville blive lige så lidt værdsat som blodet fra offerdyrene, som de ustandseligt lod flyde.

Kristus havde gennem profeterne talt imod denne handlemåde. Samuel havde sagt: „Vil Herren hellere have brændofre og slagtofre end lydighed mod Herren? Nej, at adlyde er bedre end offer, at lytte er bedre end vædderes fedt.“ Og Esajas, som i et profetisk syn så jødefolkets frafald, talte til dem, som om de var dommere i Sodoma og Gomorra. „Hør Herrens ord, Sodomas stormænd, lyt til vor Guds belæring, Gomorras folk! Hvad skal jeg med jeres mange slagtofre? siger Herren. Jeg er mæt af brændofre af væddere og fedtet af fedekvæg; blod af tyre, lam og bukke vil jeg ikke have. Når I kommer for at se mit ansigt, hvem kræver så af jer, at mine forgårde bliver trampet ned?“

„Vask jer, rens jer! Fjern jeres onde gerninger fra mine øjne, hold op med at handle ondt, lær at handle godt! Stræb efter , hjælp den undertrykte, skaf den faderløse , før enkens sag!“

Jesu fuldmagt

Han, som selv havde givet disse profetier, gentog nu advarslen for sidste gang. Til opfyldelse af profetien havde folket udråbt Jesus til Israels konge. Han havde taget imod deres hyldest og modtaget kongeværdigheden. Som en sådan måtte han nu handle. Han vidste, at hans bestræbelser på at forandre et fordærvet præsteskab ville være forgæves; alligevel måtte han udføre sit hverv. Vidnesbyrdet om, at han var udsendt af Gud, måtte gives til et vantro folk.

Atter gled Jesu skarpe blik hen over templets vanhelligede forgård. Alles øjne var rettet imod ham. Præster og rådsherrer, farisæere og hedninger så med undren og ærefrygt på ham, som stod foran dem i himmelsk majestæt. Det guddommelige strålede frem gennem det menneskelige og omgav ham med en værdighed og herlighed, som han aldrig før havde vist. De, som stod nærmest, trak sig så langt , som menneskemængden tillod. Med undtagelse af nogle få af hans disciple stod Frelseren alene. Der hørtes ikke en lyd. Den dybe tavshed forekom ulidelig. Kristus talte med en kraft, der fik forsamlingen til at svaje som under et vældigt stormvejr: „Der står skrevet:

‘Mit hus skal være et bedehus.’ Men I har gjort det til en røverkule.“ Hans røst klang som en basun gennem templet. Det vrede udtryk i hans ansigt var som en fortærende ild. Myndigt befalede han: „Få det væk herfra!“

Tre år tidligere havde templets embedsmænd skammet sig over deres flugt efter Jesu befaling. De havde siden undret sig over deres egen frygt og over deres ubetingede lydighed over for et enkelt, ydmygt menneske. De havde følt, at dette uværdige nederlag ikke ville gentage sig. Dog var de nu mere rædselsslagne end tidligere og skyndte sig endnu mere med at adlyde hans befaling. Ingen vovede at drage hans autoritet i tvivl. Præster og handelsmænd flygtede bort fra hans nærhed, alt imens de drev deres kvæg foran sig.

På vejen fra templet mødte de en skare, der kom med deres syge, og som spurgte efter den store læge. Den beretning, som de flygtende gav, fik nogle af dem til at vende om. De var bange for at møde én, som var så mægtig, at han med sit blik havde jaget præsterne bort fra sig. Men et stort antal trængte sig gennem den flygtende skare i deres iver efter af nå hen til ham, som var deres eneste håb. Da folk flygtede bort fra templet, var mange blevet . Nu sluttede de nyankomne sig til dem. Igen var tempelgården fyldt med syge og døende, og endnu en gang tog Jesus sig af dem.

Børnenes hyldestråb

Da der var gået nogen tid, vovede præsterne og rådsherrerne at gå til templet. Da skrækken havde fortaget sig, blev de grebet af uro over, hvad det næste træk fra Jesus mon ville blive.

De forventede, at han ville gøre krav på Davids trone. De vendte i stilhed til templet og hørte stemmerne fra mænd, kvinder og børn, som priste Gud. Da de var kommet ind, blev de stående som lamslået ved det forunderlige syn. De så de syge blive helbredt, de blinde blive seende, de døve få deres hørelse igen og de lamme springe af glæde. Børnene frydede sig allermest. Jesus havde helbredt deres sygdomme, han havde taget dem i sine arme og modtaget deres taknemmelige og kærlige kys, og nogle af dem var faldet i søvn ved hans bryst, mens han underviste folket. Nu lød børnenes glade stemmer til hans pris. De gentog hosiannaråbene fra dagen før og vinkede begejstret med palmegrene foran Frelseren. Templet genlød igen og igen af deres lovprisninger:

„Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!“ „Se, din konge kommer til dig, retfærdig og sejrrig!“ „Hosianna, Davids søn!“

Lyden af disse glade, frimodige stemmer var en fornærmelse for templets embedsmænd. De gik i gang med at sætte en stopper for den slags tilkendegivelser. De foreholdt folket, at Guds hus blev vanhelliget ved lyden af børnenes trampen og glædesråb. Da det gik op for dem, at deres ord ikke gjorde noget indtryk på skaren, appellerede de til Kristus: „‘Hører du ikke, hvad de siger?’ ‘Men Jesus svarede dem: Jo, har I aldrig læst: Af børns og spædes mund har du beredt dig lovsang?’“ Profetierne havde forudsagt, at Kristus skulle udråbes til konge, og de ord skulle opfyldes. Israels præster og rådsherrer nægtede at forkynde hans ære, og Gud gav børnene lov til at være hans vidner. Hvis børnene havde tiet, ville selv templets søjler have lovprist Frelseren.

Farisæerne var fuldstændigt forvirrede og desorienterede. En, som de ikke kunne skræmme, befalede nu. Jesus havde indtaget sin plads som templets vogter. Aldrig tidligere havde han tiltaget sig en sådan kongelig autoritet. Aldrig tidligere havde hans ord og gerninger været i besiddelse af en sådan kraft. Han havde udrettet vidunderlige ting i hele Jerusalem, men aldrig tidligere på en så højtidelig og ærefrygtindgydende måde. I overværelse af folket, som havde været vidne til hans store gerninger, turde præsterne og rådsherrerne ikke åbenlyst vise ham deres fjendskab. Skønt hans svar fjorde dem rasende og forvirrede, var de ikke i stand til at udrette noget yderligere den dag.

Næste morgen overvejede Sanhedrin igen, hvilken fremgangsmåde man kunne bruge mod Jesus. Tre år forinden havde de krævet et tegn på hans værdighed som Messias. Siden da havde han udført mægtige gerninger i hele landet. Han havde helbredt de syge, havde på mirakuløs vis mættet tusinder af mennesker, vandret på bølgerne og gjort den oprørte sø rolig. Han havde gentagne gange læst i menneskers hjerter som i en åben bog, han havde uddrevet dæmoner og opvækket døde. Rådsherrerne havde allerede beviserne på, at han var Messias. Nu besluttede de sig til ikke at kræve noget tegn på hans autoritet, men at få ham til at komme med en indrømmelse eller erklæring, som han kunne dømmes efter.

De prøver at fange ham i ord

De vendte til templet, hvor han underviste, og spurgte ham: „Med hvilken gør du dette?

Hvem har givet dig til det?“ De ventede, at han skulle hævde, at han havde myndighed fra Gud. Noget sådant havde de i sinde at benægte. Men Jesus imødegik dem med et spørgsmål, der tilsyneladende vedrørte et andet emne, og han gjorde sit svar til dem afhængigt af deres svar til ham. Han sagde: „Johannes' dåb, hvor var den fra? Fra himlen eller fra mennesker?“

Præsterne indså, at de var kommet i et dilemma, som ingen spidsfindigheder kunne hjælpe dem ud af. Hvis de sagde, at Johannes' dåb var fra Himmelen, ville det være en tydelig selvmodsigelse. Kristus ville sige: Hvorfor troede I ham da ikke? Johannes havde vidnet om Kristus: „Se, dér er Guds Lam, som bærer verdens synd.“ Hvis præsterne troede på Johannes' vidnesbyrd, hvordan kunne de så benægte, at Jesus var Messias? Hvis de tilkendegav deres egentlige tro: at Johannes' virksomhed var menneskeværk, så ville de pådrage sig en storm af protester; for folket anså Johannes for at være en profet.

Med intens opmærksomhed afventede menneskemængden afgørelsen. De vidste, at præsterne havde foregivet at godtage Johannes' virksomhed, og de forventede, at de uden yderligere spørgsmål ville anerkende, at Gud havde sendt ham. Men efter at præsterne havde konfereret med hinanden, besluttede de ikke at tage stilling til spørgsmålet. Med påtaget uvidenhed sagde de: „Vi ved det ikke.“ Kristus sagde: „Så siger jeg heller ikke jer, med hvilken jeg gør dette.“

De skriftkloge, præsterne og rådsherrerne måtte alle tie. Magtesløse og skuffede stod de der med bøjede hoveder og vovede ikke at stille Kristus flere spørgsmål. Ved deres fejhed og ubeslutsomhed havde de i vid udstrækning mistet respekten hos folket, som nu stod og morede sig over at se disse stolte, selvretfærdige mænd besejret.

Alle disse ord og handlinger fra Kristus var betydningsfulde, og deres indflydelse skulle blive at føle i stadig stigende grad efter hans korsfæstelse og himmelfart. Mange af dem, der med spænding havde afventet resultatet af Jesu spørgsmål, skulle til slut blive hans disciple, efter at de for første gang havde følt sig draget imod ham på grund af hans ord på denne begivenhedsrige dag. Optrinet i tempelgården ville de aldrig glemme. Forskellen mellem Jesus og ypperstepræsten, mens de talte sammen, var markant. Templets stolte, øverste leder var rigt og kostbart klædt. På hovedet bar han en glitrende tiara. Hans holdning var majestætisk, hans hår og lange flagrende skæg var gråsprængt. Hele hans fremtræden indgød respekt. Foran denne ærefrygtindgydende personlighed stod Himmelens majestæt uden udsmykning at vise frem. Hans tøj var tilsmudset efter rejsen, hans ansigt var blegt med et tålmodigt, bedrøvet udtryk, men præget af såvel værdighed som velvilje; en ejendommelig kontrast til ypperstepræstens stolte, selvsikre og vrede mine. Mange af dem, der var vidne til Jesu ord og gerninger i templet, bevarede mindet om ham som en Guds profet. Men da folkestemningen vendte sig til gunst for ham, voksede præsternes had mod Jesus. Den visdom, hvormed han undgik de fælder, de satte for ham, var et nyt bevis på hans guddommelighed og gav yderligere næring til deres vrede.

Lignelsen om de to brødre

I striden med rabbinerne var det ikke Kristi hensigt at ydmyge sine modstandere. Han blev ikke glad over at se dem trængt op i en krog. Han havde en vigtig lærdom at give. Han havde ydmyget sine fjender ved at lade dem blive fanget i det garn, som de havde sat for ham. Den uvidenhed, de vedkendte sig med hensyn til, hvor Johannes' dåb kom fra, gav ham anledning til at tale, og han benyttede sig af lejligheden til at beskrive deres reelle situation for dem og give dem endnu en advarsel ud over de mange, der allerede var blevet givet.

„Men hvad mener I?" sagde han. „En mand havde to sønner. Han gik hen til den første og sagde: Min søn, gå ud og arbejd i vingården i dag. Men han svarede: Nej, jeg vil ikke! Bagefter fortrød han og gik derud. Så gik han til den anden søn og sagde det samme til ham. Han svarede: Ja, herre! men gik ikke derud. Hvem af de to gjorde deres fars vilje?"

Dette pludselige spørgsmål overrumplede hans tilhørere. De havde fulgt nøje med i lignelsen, og nu svarede de med det samme: „Den første." Jesus så fast på dem og svarede strengt og alvorligt: „Sandelig siger jeg jer: Toldere og skøger skal gå ind i Guds rige før jer. For Johannes kom til jer og lærte jer vejen til retfærdighed, og I troede ham ikke, men toldere og skøger troede ham. Og skønt I så det, angrede I heller ikke bagefter og troede ham."

Præsterne og rådsherrerne kunne ikke andet end besvare Kristi spørgsmål rigtigt, og således fik han deres mening til fordel for den første søn. Denne søn var et billede på tolderne, dem, som farisæerne hadede og foragtede. Tolderne havde været groft umoralske. De havde virkeligt overtrådt Guds bud og i deres liv udvist en absolut modstand mod hans krav. De havde været utaknemmelige og ugudelige. Da de fik besked på at gå hen og arbejde i Herrens vingård, havde de nægtet det med foragt. Men da Johannes kom og prædikede omvendelse og dåb, tog tolderne imod hans budskab og lod sig døbe.

Den anden søn var et billede på jødernes ledende mænd. Nogle af farisæerne havde omvendt sig og modtaget Johannes' dåb, men lederne ville ikke anerkende, at han var sendt af Gud. Hans advarsler og fordømmelse førte dem ikke til omvendelse. „Men farisæerne og de lovkyndige forkastede Guds plan med dem og lod sig ikke døbe af ham." De behandlede hans budskab med foragt. Ligesom den anden søn, der, da der blev kaldt på ham, sagde: „Ja, herre!" men ikke gik derhen, sådan foregav præsterne og de ældste lydighed, men handlede i ulydighed. De kom med mange forsikringer om fromhed, de hævdede at adlyde Guds lov, men det var kun en falsk lydighed. Tolderne blev af farisæerne fordømt og forbandet for at være utro; men de viste ved deres tro og gerninger, at de gik ind i Himmeriget før disse selvretfærdige mænd, som var blevet tildelt meget lys, men hvis gerninger ikke svarede til deres forsikringer om gudsfrygt.

Forpagterne og arvingen

Præsterne og rådsherrerne brød sig ikke om disse rammende sandheder. De tav imidlertid

i håb om, at Jesus ville sige noget, som de kunne benytte imod ham; men de skulle høre endnu mere!

„Hør endnu en lignelse!“ sagde Jesus. „Der var en vingårdsejer, som plantede en vingård og satte et gærde om den, og han gravede en perse i den og byggede et vagttårn. Han forpagtede den bort til nogle vinbønder og rejste udenlands. Da høsttiden nærmede sig, sendte han sine folk til vinbønderne for at få sin høst. Men vinbønderne greb hans folk, og én pryglede de, en anden dræbte de, og en tredje stenede de. Han sendte nogle andre folk, flere end første gang, men de gjorde det samme ved dem. Til sidst sendte han sin søn til dem, for han tænkte: De vil undse sig for min søn. Men da vinbønderne så sønnen, sagde de til hinanden: Det er arvingen. Kom, lad os slå ham ihjel og få hans arv. Og de greb ham og smed ham ud af vingården og slog ham ihjel. Når nu vingårdens ejer kommer, hvad vil han så gøre med de vinbønder?“

Jesus henvendte sig til alle de tilstedeværende, men præsterne og rådsherrerne svarede: „Et ondt endeligt vil han give de onde,“ sagde de, „og overlade vingården til andre vinbønder, som vil give ham høsten, når tiden er inde.“ I første øjeblik havde de havde ikke lige forstået, hvem lignelsen hentydede til, men nu indså de, at de havde afsagt dommen over sig selv. Husbonden i lignelsen var et billede på Gud, vingården var det jødiske folk, og gærdet var Guds lov, som beskyttede dem. Tårnet var et symbol på templet. Vingårdens herre havde gjort alt, hvad der var nødvendigt for dens trivsel. „Hvad var der mere at gøre ved min vingård,“ siger han, „som jeg ikke har gjort?“ Således fremstilledes Guds utrættelige omsorg for Israel. Og ligesom vingårdsmændene skulle give deres herre, hvad de skyldte ham af havens frugter, sådan skulle Guds folk ære ham ved at leve i overensstemmelse med deres hellige privilegier. Men ligesom vingårdsmændene havde de dræbt de tjenere, som herren havde sendt til dem for at hente frugten, sådan havde jøderne slået profeter ihjel, som Gud havde sendt for at vække dem til omvendelse. Sendebud efter sendebud var blevet dræbt. Til dette punkt kunne man ikke tvivle om lignelsens betydning, og i det følgende var det ikke mindre åbenbart. I den elskede søn, som vingårdens herre til sidst sendte til de ulydige tjenere, og som de greb og slog ihjel, så præsterne og rådsherrerne et tydeligt billede af Jesus og den skæbne, der ventede ham. De var allerede i gang med at planlægge at dræbe ham, som Faderen havde udsendt som den sidste appel til dem. I den gengældelse, der ramte de utaknemmelige vingårdsmænd, skildredes dommen over dem, der ville dræbe Kristus.

De vragede hovedhjørnestenen

Frelseren betragtede dem med medynk og fortsatte: „Har I aldrig læst i Skrifterne: Den sten, bygmestrene vragede, er blevet hovedhjørnesten. Det er Herrens eget værk, det er underfuldt for vore øjne? Derfor siger jeg jer: Guds rige skal tages fra jer og gives til et folk, som bærer dets frugter. Og den, der falder over denne sten, bliver kvæstet, men den, som stenen falder på, vil den knuse.“

Denne profeti havde jøderne ofte gentaget i synagogerne med henblik på den kommende Messias. Kristus var hjørnestenen i jødernes samfundsordning og i hele frelsesplanen. Denne hovedhjørnesten var de jødiske bygmestre, Israels præster og rådsherrer, nu ved at forkaste. Frelseren henledte deres opmærksomhed på de profetier, der ville vise dem, hvilken fare de var i. Med alle de midler, der stod til hans rådighed, forsøgte han at gøre dem klart, hvad det var for en handling, de stod i begreb med at udføre.

Hans ord havde også et andet formål. Ved at stille dem spørgsmålet: „Når nu vingårdens ejer kommer, hvad vil han så gøre med de vinbønder?“ havde Kristus planlagt, at farisæerne skulle svare, som de gjorde. Han havde planlagt, at de skulle fordømme sig selv. Når hans advarsler ikke kunne få dem til at omvende sig, ville de besegle deres undergang, og han ville, at de skulle se, at de selv havde forvoldt deres ødelæggelse. Han havde til hensigt at vise dem Guds retfærdighed ved at fratage dem deres privilegier som folk, noget som allerede var begyndt, og som ville ende ikke blot med templets og deres bys ødelæggelse, men med at hele folket blev spredt ud i verden.

Tilhørerne forstod advarslen. Men på trods af den dom, som de selv havde afsagt, var præsterne og rådsherrerne rede til at fuldende billedet ved at sige: „Det er arvingen. Kom, lad os slå ham ihjel.“ „Så søgte de at gribe ham, men de frygtede for folkeskaren,“ for folkestemningen var på Kristi side.

Ved at citere profetien om den forkastede hjørnesten refererede Kristus til en virkelig begivenhed i Israels historie. Det var en episode, som stod i forbindelse med opførelsen af det første tempel. Skønt den specielt vedrørte tiden for Kristi første komme og burde have appelleret med særlig kraft til jøderne, har den også noget at lære os. Da Salomons tempel blev opført, blev de vældige sten til murene og fundamentet hugget fuldstændigt færdigt i stenbruddet. Efter at de var blevet bragt til byggepladsen, måtte der ikke mere benyttes noget redskab på dem. Arbejderne skulle kun anbringe dem på deres plads. Til brug i fundamentet var der blevet bragt en enkelt sten af usædvanlig størrelse og særegen form, men arbejderne kunne ikke finde nogen plads til den og ville ikke tage imod den. Den irriterede dem, fordi den lå i vejen for dem og ikke kunne bruges. I lange tider var den en kasseret sten. Men da bygningsarbejderne skulle til at lægge hjørnestenen, ledte de længe for at finde en sten af tilstrækkelig størrelse og styrke og med den rigtige form til at passe på dette specielle sted og til at bære den store vægt, som skulle hvile på den. Hvis de kom til at foretage et uklogt valg til dette vigtige sted, ville hele bygningsværkets sikkerhed være i fare. De skulle finde en sten, der var i stand til at modstå påvirkning fra både sol, frost og storm. Adskillige sten var blevet udvalgt på forskellige tidspunkter, men de var blevet knust under trykket fra den kolossale vægt. Andre af dem kunne ikke bestå prøven med pludselige atmosfæriske forandringer. Men til sidst blev de opmærksomme på den sten, som så længe havde været kasseret. Den havde været udsat for luft, sol og storm, uden at der havde vist sig den mindste revne. Byggefolkene undersøgte denne sten. Den havde klaret enhver prøve med undtagelse af en. Hvis den kunne klare prøven med det voldsomme tryk, besluttede de at bruge den til hjørnesten. Prøven blev foretaget. Stenen

blev godtaget, bragt til den udpegede plads og viste sig at passe fuldstændigt. I en åbenbaring blev det vist Esajas, at denne sten var et symbol på Kristus.

Han siger: „Han skal være en helligdom, en anstødssten, en klippe til at snuble over, for Israels to huse, en fælde og snare for Jerusalems indbyggere. Mange skal snuble, de skal falde og lemlæstes, de bliver fanget i snaren.“

Profeten føres i sit syn til Kristi første komme og får at se, at han skal udholde prøvelser, som behandlingen af hovedhjørnestenen i Salomons tempel var symbol på. „Derfor siger Gud Herren: ‘Se, i Zion lægger jeg en grundsten, en prøvet sten. Det er en kostbar hjørnesten, der lægges. Den, der tror, skal ikke være urolig.’“

I sin uendelige visdom udvalgte Gud denne hjørnesten og lagde den selv. Han kaldte den „en prøvet sten.“ Hele verden kan lægge sine byrder og sorbet på den; den kan bære dem alle. De kan med fuldkommen sikkerhed bygge på den. Kristus er „en prøvet sten.“ Han skuffer aldrig dem, der stoler på ham. Han har bestået enhver prøve. Han har båret vægten af Adams og hans eftertids synd og er gået mere end sejrende ud af kampen mod de onde magter. Han har båret de byrder, der er læsset på ham af enhver angrende synder. Ved Kristus har den skyldige sjæl fundet befrielse. Han er det sikre fundament. Alle, der gør sig afhængige af ham, kan hvile i fuldkommen sikkerhed.

I Esajas’ profeti kaldes Kristus både for en urokkelig hjørnesten og en anstødssten. Apostlen Peter, som skriver under Helligåndens indflydelse, viser os klart, for hvem Kristus er en hjørnesten, og for hvem han er en anstødssten.

„Så sandt I har smagt, at Herren er god. Kom til ham, den levende sten, som blev vraget af mennesker, men er udsøgt og kostbar for Gud, og lad jer selv som levende sten bygges op til et åndeligt hus, til et helligt præsteskab, der bringer åndelige ofre, som takket være Jesus Kristus er kærkomne for Gud. For der står i Skriften: Se, i Zion lægger jeg en hjørnesten, udvalgt og kostbar. Den, der tror på ham, skal ikke blive til skamme. For jer, som tror, er den altså kostbar; men for dem, som ikke tror, er den sten, bygmestrene vragede, blevet hovedhjørnesten og en anstødssten, en klippe til at snuble over; det er dem, der tager anstød i deres ulydighed mod ordet.“

For dem, der tror, er Kristus det sikre fundament. Det er dem, der falder på klippen og sønderknuses. Overgivelse til og tro på Kristus bliver symboliseret her. At falde på klippen og blive knust vil sige at opgive sin egen selvretfærdighed og komme til Kristus med et barns ydmyghed, at angre sine overtrædelser og tro på hans tilgivende kærlighed. Og således er det også ved tro og lydighed, at vi bygger på Kristus som vort fundament.

På denne „levende sten“ kan både hedninger og jøder bygge. Den er det eneste fundament, som vi kan bygge sikkert på. Den er stor nok til alle og stærk nok til at bære vægten og byrden fra hele verden, og ved at være forbundet med Kristus, den „levende sten,“ bliver

alle, som bygger på dette fundament, til „levende sten.“ Mange mennesker er ved egne bestræbelser blevet tilhugget, poleret og forskønnet; men de kan ikke blive til „levende sten,“ fordi de ikke er forbundet med Kristus. Uden denne forbindelse kan intet menneske blive frelst. Uden Kristi liv i os kan vi ikke modstå fristelsernes storme. Vor evige sikkerhed afhænger af, om vi bygger på det sikre fundament. Mange mennesker bygger i dag på et fundament, som ikke er blevet afprøvet. Når regnen falder, stormene raser og vandløbene bruser, vil deres hus styrte om, fordi det ikke er bygget på den evige klippe, hovedhjørnestenen, som er Jesus Kristus.

„Det er dem, der tager anstød i deres ulydighed mod ordet.“ For dem er Kristus en anstødssten. Men „den sten, bygmestrene vragede, er blevet hovedhjørnesten.“ Ligesom den vragede sten har Kristus under sin gerning på jorden tålt tilsidesættelse og misbrug. Han var „foragtet og opgivet af mennesker, en lidelsernes mand, kendt med sygdom, … foragtet, vi regnede ham ikke for noget.“ Men den tid var nær, hvor han skulle herliggøres. Ved opstandelsen fra de døde ville han blive „stadfæstet som Guds søn.“ Ved sin genkomst skulle han åbenbare sig som Himmelens og jordens Herre. De, som nu skulle til at korsfæste ham, ville erkende hans storhed. I overværelse af hele universet skulle den vragede sten blive til hovedhjørnestenen.

„Men den, som stenen falder på, vil den knuse.“ De mennesker, som forkastede Kristus, ville snart komme til at se deres by og deres folk gå til grunde. Deres herlighed ville blive knust og spredt som støv for vinden. Og hvad var det, der tilintetgjorde jøderne? Det var den klippe, som ville være blevet deres redning, hvis de havde bygget på den. Det var Guds afviste godhed, hans forsmåede retfærdighed, hans ringeagtede nåde. Mennesker satte sig op imod Gud, og alt det, som kunne være blevet til deres frelse, vendte sig til at blive til deres ødelæggelse. Alt det, som Gud havde bestemt skulle være til liv, viste sig for dem at blive til død. Jerusalems ødelæggelse var en følge af jødernes korsfæstelse af Kristus. Blodet, der blev udgydt på Golgata, var det, der forårsagede deres undergang både i denne verden og i den kommende. Sådan vil det blive i de sidste dage, når dommen skal fældes over dem, der forkaster Guds nåde. Så vil Kristus, deres anstødssten, forekomme dem at være et hævnens bjerg. Hans ansigts stråleglans, som for de retfærdige er selve livet, vil for de onde være som en fortærende ild. Synderen vil gå til grunde, fordi han forkastede kærligheden og foragtede nåden.

Ved mange eksempler og gentagne advarsler viste Jesus, hvad der ville blive følgen af, at jøderne vragede Guds Søn. Med disse ord henvendte han sig til alle mennesker gennem alle tider, som nægter at modtage ham som deres frelser. Hver eneste advarsel gælder dem. Det vanhelligede tempel, den ulydige søn, de utro vingårdsmænd, bygningsmændene, der vragede stenen, finder deres sidestykke i enhver synders erfaringer. Hvis han ikke omvender sig, vil han blive ramt af den dom, som de forudsiger.

KAPITEL 66 - En ny konfrontation

Kapitlet er bygget op over Matt 22,15-46; Mark 12,13-40; Luk 20,20-47. Præsterne og rådsherrerne havde i tavshed lyttet til Kristi skarpe irettesættelser. De kunne ikke tilbagevise hans anklager; men de blev blot endnu mere opsat på at fange ham i en fælde, og med dette for øje sendte de nogle til ham, „der foregav at være ærlige folk, men skulle udspionere ham for at fange ham i hans ord, så de kunne overgive ham til øvrigheden og i statholderens magt". De sendte ikke de gamle farisæere, som Jesus tit havde mødt, men unge mænd, som brændte for sagen, og som de mente, at Jesus ikke kendte. De fulgtes med nogle af herodianerne, der også skulle høre Kristi ord, for at de kunne vidne mod ham under retssagen. Farisæerne og herodianerne havde været bitre fjender, men nu var de forenet i deres fjendskab mod Jesus.

Skattens mønt

Det havde altid ophidset farisæerne, at der blev opkrævet skat til romerne. De mente, at det stred imod Guds lov at betale skat. Nu så de her en mulighed for at sætte en fælde for Jesus. Spionerne kom hen til ham, og med tilsyneladende oprigtighed, som om de ønskede at få at vide, hvad der var deres pligt, sagde de: „Mester, vi ved, at det, du siger og lærer, er rigtigt, og at du ikke gør forskel på folk, men lærer sandt om Guds vej. Er det tilladt, at vi giver kejseren skat, eller ej?"

Hvis disse ord: „Vi ved, at det, du siger og lærer, er rigtigt," havde været ærligt ment, så ville de have været en vidunderlig indrømmelse. Men de blev sagt for at narre, skønt det, de udtrykte, var sandhed. Farisæerne vidste godt, at Kristus talte og underviste korrekt, og de vil blive dømt efter deres egen erklæring.

De, som stillede spørgsmålet til Jesus, mente, at de havde skjult deres hensigter tilstrækkeligt; men Jesus læste deres tanker som en åben bog og gennemskuede deres hykleri. „Hvorfor sætter I mig på prøve?" sagde han, idet han gav dem et tegn, som de ikke havde bedt om, ved at vise dem, at han kendte deres skjulte hensigter. De blev endnu mere forvirrede, da han tilføjede: „Vis mig en denar!" De rakte ham den, og han spurgte dem: „Hvis billede og indskrift bærer den?" De svarede og sagde: „Kejserens." Jesus pegede på møntens indskrift og sagde: „Så giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er!"

De udsendte spioner havde ventet, at Jesus ville besvare deres spørgsmål direkte, enten på den ene eller på den anden måde. Hvis han ville sige: Det strider mod loven at give kejseren skat, ville det blive meldt til de romerske myndigheder, og han ville blive kastet i fængsel som anstifter af oprør. Men hvis han skulle sige, at det var lovligt at betale skatten, var det deres hensigt over for folket at anklage ham for at sætte sig op mod Guds lov. Nu følte de sig magtesløse og besejrede. Deres planer var blevet forpurrede. Den fyndige måde, hvorpå spørgsmålet var blevet afgjort, bevirkede, at de ikke kunne finde på mere at sige.

Kristi svar var ikke undvigende, men et oprigtigt svar på deres spørgsmål. Han stod med den romerske mønt i hånden, hvorpå kejserens navn og billede var præget, og erklærede, at da de levede under beskyttelse af den romerske magt, måtte de yde denne magt den støtte, den forlangte, så længe det ikke kom i modstrid med en overordnet pligt. Men skønt de fredeligt skulle underkaste sig landets love, så burde de til alle tider først og fremmest være tro over for Gud.

Frelserens ord: „Giv….Gud, hvad Guds er," var en streng irettesættelse til de falske jøder. Hvis de med troskab havde opfyldt deres forpligtelser over for Gud, ville de ikke være blevet til et underkuet folk, der stod under en fremmed magt. Intet romersk flag ville have vajet over Jerusalem, ingen romerske skildvagter ville have stået ved byens porte, ingen romersk landshøvding ville have hersket inden for dens mure. Den jødiske nation betalte dengang prisen for deres frafald fra Gud.

Da farisæerne hørte Kristi svar, „undrede de sig og forlod ham og gik deres vej". Han havde bebrejdet dem deres hykleri og deres magtmisbrug. Ved at gøre dette havde han forkyndt et vigtigt princip, der klart sætter grænserne for et menneskes pligt over for øvrigheden og dets pligt over for Gud. For mange var et omstridt spørgsmål blevet afgjort. Herefter fulgte de altid det rigtige princip. Og skønt mange gik utilfredse bort, indså de dog, at der var blevet klart redegjort for det grundlæggende princip vedrørende dette spørgsmål, og de undrede sig over Kristi fremsynede dømmekraft.

De dødes opstandelse

Ikke så snart var farisæerne blevet bragt til tavshed, før saddukæerne kom frem med deres snedige spørgsmål. Disse to partier stod i bitter opposition til hinanden. Farisæerne holdt sig strengt til overleveringerne. De overholdt nøjagtigt de ydre ceremonier, var flittige med afvaskninger, faste og lange bønner og meget demonstrative, når de gav almisser. Men Kristus erklærede, at de satte Guds lov ud af kraft ved at undervise med læresætninger, som var menneskeskabte. Som helhed var de fanatiske og hykleriske; dog fandtes der oprigtigt fromme mennesker iblandt dem, der tog imod Kristi lære og blev hans disciple. Saddukæerne forkastede farisæernes overleveringer.

De hævdede at tro på størsteparten af Skrifterne og at betragte dem som rettesnor for deres handlinger; men i virkeligheden var de skeptikere og materialistiske.

Saddukæerne benægtede eksistensen af engle, de dødes opstandelse og læren om et fremtidigt liv med løn eller straf. På alle disse punkter var de forskellige fra farisæerne. Særlig opstandelsen var genstand for strid mellem de to partier. Farisæerne havde troet fast på opstandelsen, men gennem disse diskussioner var deres synspunkter med hensyn til det fremtidige liv blevet forvirrede. Døden blev for dem et uforklarligt mysterium. Deres manglende evne til at imødegå saddukæernes argumenter var årsag til konstant irritation. Diskussionerne mellem de to partier resulterede som regel i højrøstede skænderier, som førte dem endnu længere bort fra hinanden.

Saddukæerne stod i antal langt under deres modstandere, og de havde ikke så stærkt et greb om den jævne befolkning; men mange af dem var rige, og de havde den indflydelse, som rigdom fører med sig. De fleste af præsterne hørte til inden for deres rækker, og i reglen blev ypperstepræsten valgt blandt dem. Dette skete imidlertid på den udtrykkelige betingelse, at deres skeptiske synspunkter ikke måtte virke iøjnefaldende. På grund af farisæernes antal og popularitet var det nødvendigt for saddukæerne udadtil at indvillige i deres lærdomme, hvis de beklædte et præsteembede; men selve den kendsgerning, at de kunne vælges til en sådan stilling, gav deres vildfarelser større indflydelse.

Saddukæerne afviste Jesu lære. Han var besjælet af en ånd, som de ikke ville anerkende, således som den manifesterede sig, og hans lære med hensyn til Gud og det fremtidige liv modsagde deres teorier. De troede på Gud som den eneste, der stod over mennesket; men de hævdede, at et altdominerende, guddommeligt forsyn ville berøve mennesket moralsk handlefrihed og degradere det til en slave. Det var deres tro, at Gud, da han havde skabt mennesket, havde overladt det til sig selv, uafhængigt af højere påvirkning. De holdt på, at mennesket var frit til at kunne kontrollere sit liv og forme begivenhederne i verden; mennesket var selv herre over sin skæbne. De benægtede, at Guds Ånd virker gennem menneskelige handlinger eller naturlige virkemidler. Dog holdt de stadig fast ved, at mennesket ved den rigtige brug af sine medfødte evner kunne blive højnet og oplyst; at dets liv kunne blive lutret gennem strenge og hårde krav.

Deres opfattelse af Gud udformede deres egen karakter. Ligesom han efter deres opfattelse ikke interesserede sig for mennesket, havde de heller ikke megen respekt for hinanden. Der var ikke meget sammenhold blandt dem. Da de nægtede at anerkende Helligåndens indflydelse på menneskers handlinger, manglede de dens kraft i deres liv. Ligesom de øvrige jøder pralede de meget af deres medfødte rettighed som Abrahams børn og af deres strikte overholdelse af lovens krav; men de havde fuldstændigt mistet lovens sande ånd og Abrahams tro og menneskekærlighed. Deres naturlige sympatier gjaldt kun en snæver kreds. De mente, at alle havde mulighed for at sikre sig livets behageligheder og velsignelser, og det rørte dem ikke at se andres nød og lidelser. De levede for sig selv.

Ved sine ord og gerninger havde Kristus vidnet om en guddommelig kraft, der giver utrolige resultater, om et fremtidigt liv hinsides det nuværende og om Gud som en far for menneskenes børn og med en aldrig svigtende interesse for deres ve og vel. I godgørenhed og medfølelse åbenbarede han den guddommelige krafts gerning, som en irettesættelse af den egoistiske afvisende holdning hos Saddukæerne. Han viste, at Gud ved Helligånden indvirker på sjælen til både jordisk og evig gavn for mennesker. Han påviste det forkerte i at stole på menneskelig kraft til den forvandling af karakteren, som kun kan ske ved Guds Ånd.

Denne lære var saddukæerne besluttet på at bringe i miskredit. Da de prøvede at komme i diskussion med Jesus, var de overbevist om at kunne miskreditere ham, også selv om de ikke kunne opnå hans domfældelse. Opstandelsen var det emne, som de valgte at udspørge

ham om. Hvis han skulle vise sig at være enig med dem, ville han fornærme farisæerne endnu mere. Skulle han være uenig med dem, havde de planlagt at latterliggøre ham.

Saddukæerne ræsonnerede sådan, at hvis legemet skulle bestå af de samme stoffer i sin udødelige som i sin dødelige tilstand, så måtte det ved sin opstandelse fra døden være af kød og blod og måtte i den evige verden genoptage det liv, som var blevet afbrudt på jorden. De konkluderede således, at jordiske slægtsforhold ville blive genoptaget, mand og hustru ville blive genforenet, ægteskaber ville blive indgået, og alt ville fortsætte som før døden, dette livs svagheder og lidenskaber ville fortsætte uendeligt i livet hinsides døden.

Som svar på deres spørgsmål løftede Jesus sløret for det fremtidige liv. Han sagde: „I opstandelsen hverken gifter man sig eller giftes bort, men er som engle i himlen.“ Han påviste, at saddukæerne havde uret i deres tro. Deres forudsætninger var forkerte. „I er på vildspor,“ tilføjede han, „for I kender hverken Skrifterne eller Guds magt.“ Han anklagede dem ikke for hykleri, sådan som han havde anklaget farisæerne, men for vildfarelse i troen.

Saddukæerne havde smigret sig med, at de af alle mennesker var dem, der holdt sig mest strengt til Skrifterne. Men Jesus viste dem, at de ikke havde forstået deres sande betydning. At kendskabet hertil kun kan opnås med hjælp fra Helligånden. Han erklærede, at deres uvidenhed om Skrifterne og om Guds kraft var årsag til deres vildfarelser i troen og deres formørkede forståelse. De forsøgte at bringe Guds mysterier inden for rækkevidde af deres begrænsede forståelse. Kristus opfordrede dem til at være åbne for de hellige sandheder, som ville udvide og styrke deres forståelse. Tusinder bliver vantro, fordi deres begrænsede tankegang ikke kan fatte Guds mysterier. De kan ikke forklare den vidunderlige tilkendegivelse af guddommelig magt i hans forsyn, og derfor afviser de beviserne på en sådan magt og tilskriver dem naturkræfter, som de endnu mindre kan forstå. Den eneste nøgle til de mysterier, der omgiver os, er i dem alle at anerkende Guds tilstedeværelse og magt. Mennesker er nødt til at anerkende Gud som universets Skaber, som den der befaler og udretter alt. De er nødt til at få større indblik i hans karakter og hans skjulte virke.

Kristus erklærede over for sine tilhørere, at hvis der ikke fandtes nogen opstandelse fra de døde, så ville Skrifterne, som de hævdede at tro på, ikke være til nogen nytte. Han sagde: „Og om de dødes opstandelse, har I så ikke læst, hvad der er talt til jer af Gud, der siger: ‘Jeg er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud’? Han er ikke Gud for døde, men for levende.“ Gud regner de ting, der ikke er, som om de er. Han ser afslutningen lige fra begyndelsen og ser resultatet af sit værk, som om det allerede var fuldført. De dyrebare døde, lige fra Adam og ned til den sidste hellige, der dør, skal høre Guds Søns røst og skal opstå af graven til et evigt liv, hvor der ikke mere skal være død. Gud vil være deres Gud, og de skal være hans folk. Der vil blive et nært og kærligt forhold mellem Gud og de opståede hellige. Denne tilstand, som er forudset efter hans vilje, betragter han, som om den allerede eksisterede. For ham lever de døde.

Saddukæerne blev bragt til tavshed ved Kristi ord. De kunne ikke give ham noget svar. Der var ikke blevet sagt et ord, der kunne drages den mindste fordel af til hans domfældelse. Hans modstandere havde ikke vundet andet end folkets foragt.

De to store bud

Farisæerne opgav imidlertid ikke håbet om at få ham til at sige noget, som de kunne bruge imod ham. De overtalte en lærd skriftklog til at spørge Jesus, hvilket af de ti bud i loven der var det vigtigste.

Farisæerne havde ophøjet de første fire bud, der påpegede menneskers pligter over for deres Skaber, som værende af langt større vigtighed end de andre seks, som beskriver menneskers pligter over for deres medmennesker. Som følge deraf manglede de i høj grad praktisk gudfrygtighed. Jesus havde vist folket deres store ufuldkommenhed og havde lært dem nødvendigheden af gode gerninger ved at forkynde, at træet kendes på sine frugter. Af denne grund var han blevet beskyldt for at ophøje de sidste seks bud over de fire første.

Den lovkyndige kom hen til Jesus og spurgte ham lige ud: „Hvad er det største bud i loven?“ Kristi svar er direkte og kraftfuldt: „Det første bud er: ‘Hør Israel! Herren vor Gud, Herren er én, og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind og af hele din styrke.’ Dernæst kommer: ‘Du skal elske din næste som dig selv.’ Intet andet bud er større end disse.“ „På de to bud hviler hele loven og profeterne.“

De første fire af de ti bud er opsummeret i denne ene befaling: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte!“ De sidste seks er inkluderet i det andet: „Du skal elske din næste som dig selv!“ Begge disse bud er udtryk for kærlighedsprincippet. Man kan ikke holde det første og bryde det andet, og man kan heller ikke holde det andet, mens man bryder det første. Når Gud har den plads i hjertet, der tilkommer ham, vil vi også give vor næste den rigtige plads. Ham skal vi elske som os selv, og kun hvis vi elsker Gud af hele vort hjerte, er det muligt at elske vor næste, som vi skal.

Og da nu alle budene er opsummeret i kærlighed til Gud og mennesker, er følgen deraf, at man ikke kan bryde et eneste bud uden at overtræde dette princip. Således lærte Kristus sine tilhørere, at Guds lov ikke består af mange forskellige befalinger, af hvilke nogle har stor betydning, mens andre er af ringe betydning og ustraffet kan tilsidesættes. Vor Herre siger, at de fire første og de seks sidste bud er en guddommelig helhed, og at kærlighed til Gud vil vise sig i lydighed over for alle hans bud.

Den skriftkloge, der havde rettet spørgsmålet til Jesus, var velbevandret i loven, og han undrede sig over hans ord. Han havde ikke ventet, at Jesus ville tilkendegive et så indgående og grundigt kendskab til Skrifterne. Han havde fået et mere klart overblik over de principper, der lå til grund for de hellige bud. I overværelse af de forsamlede præster og ældste erkendte han ærligt, at Kristus havde fortolket loven på den rette måde, og sagde: „Det er rigtigt, Mester. Det er sandt som du sagde, at Gud er én, og at der ikke er nogen

anden end ham, og at det at elske ham af hele sit hjerte og af hele sin forstand og af hele sin styrke og det at elske sin næste som sig selv er mere værd end brændofre og slagtofre.“

Visdommen i Kristi svar havde overbevist denne skriftkloge. Han vidste, at den jødiske gudsdyrkelse mere bestod i ydre ceremonier end i indre fromhed. Han havde en vis forståelse af det værdiløse i de rent ceremonielle ofringer og blodudgydelser til soning af synder. Kærlighed til og lydighed mod Gud og uselvisk hensyntagen til mennesker forekom ham at være af større betydning end alle disse ritualer. Denne mands beredvillighed til at erkende det rigtige i Kristi bevisførelse og hans afgjorte og spontane svar i folkets påhør udtrykte en ånd, der var vidt forskellig fra præsternes og de ældstes. Jesus fik dyb medlidenhed med den ærlige skriftkloge, der havde vovet at udsætte sig for præsternes vrede miner og de ældstes trusler for at tale efter sin inderste overbevisning. Og da Jesus så, at han svarede forstandigt, sagde han til ham: „Du er ikke langt fra Guds rige.“

Den skriftkloge var nær ved Guds rige, fordi han indså, at Gud hellere tager imod retfærdige gerninger end brændofre og slagtofre. Men han manglede at erkende Kristi sande væsen for ved tro på ham at modtage kraft til at udføre retfærdighedens gerninger. Den rituelle tjeneste var uden værdi, hvis den ikke var forbundet med Kristus ved levende tro. Selv moralloven opnår ikke sin hensigt, hvis ikke den forstås i relation til Frelseren. Kristus havde gentagne gange vist, at hans Fars lov indeholdt andet og mere end blot autoritative befalinger. Loven udtrykker det samme princip, som åbenbares i evangeliet. Loven påpeger menneskets pligt og afslører dets synd. Mennesket kan kun gennem Kristus få tilgivelse og kraft til at gøre, hvad loven pålægger det.

Hvem Messias er

Farisæerne havde forsamlet sig tæt omkring Jesus, mens han besvarede den skriftkloges spørgsmål. Nu vendte han sig om og rettede et spørgsmål til dem. „Hvad mener I om Kristus? Hvis søn er han?“ Hensigten med dette spørgsmål var at prøve deres tro med hensyn til Messias, at vise, om de udelukkende betragtede ham som et menneske eller som Guds Søn. Et kor af stemmer svarede: „Davids.“ Dette var den betegnelse, som profetierne havde brugt om Messias. Da Jesus åbenbarede sin guddommelighed ved sine store mirakler, da han helbredte de syge og oprejste de døde, havde folk spurgt hinanden: „Mon han er Davidssønnen?“ Den syrisk — fønikiske kvinde, den blinde Bartimæus og mange andre havde råbt til ham for at få hjælp:

„Forbarm dig over mig, Herre, Davids søn!“ Da han red ind i Jerusalem, var han blevet hilst med dette glade råb: „Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!“ Og de små børn i templet havde gentaget denne glade hilsen. Men mange af dem, der kaldte Jesus Davids søn, erkendte ikke hans guddommelige væsen. De forstod ikke, at David søn også var Guds Søn.

Som svar på udsagnet om, at Kristus var Davids søn, sagde Jesus: „Hvordan kan David så ved Ånden kalde ham herre og sige: ‘Herren sagde til min herre: Sæt dig ved min højre

hånd, indtil jeg får lagt dine fjender under dine fødder? Når David altså kalder ham herre, hvordan kan han så være hans søn?' Ingen kunne svare ham et ord, og fra den dag turde heller ingen længere spørge ham om noget."

KAPITEL 67 - Ve over farisæerne

Kapitlet er bygget op over Matt 23; Mark 12,41-44; Luk 20,45-47; 21,1-4. Det var den sidste dag, hvor Kristus underviste i templet. Al opmærksomheden fra de store menneskeskarer, der var forsamlet i Jerusalem, havde været rettet mod ham. Folk var stimlet sammen i tempelgårdene for at overvære den strid, der fandt sted, og de lyttede spændt til hvert ord, der lød fra hans mund. Der stod den unge galilæer uden jordisk æresbevisning eller tegn på kongemagt. Rundt om ham stod præster i deres overdådige dragter, rådsherrer i lange kapper og med emblemer som tegn på deres ophøjede status og skriftkloge med bogruller i hænderne, som de tit slog op i. Jesus stod roligt foran dem med en konges værdighed. Med sin himmelske autoritet så han uforfærdet på sine modstandere, der havde afvist og ringeagtet hans lære, og som stræbte ham efter livet. Mange af dem havde angrebet ham, men deres planer om at fange ham på ord og få ham dømt havde været forgæves. Han havde imødegået den ene udfordring efter den anden og forkyndt den rene, klare sandhed i modsætning til præsternes og farisæernes dysterhed og vildfarelser. Han havde foreholdt disse ledere deres reelle situation og den sikre gengældelse, der fulgte, hvis de holdt fast ved deres onde gerninger. Advarslen var blevet givet helt tydeligt. Dog ventede der Kristus endnu en opgave at udføre. Endnu et mål skulle nås.

Folkets interesse for Kristus og hans gerning var steget støt. De var betaget af hans lære, men i høj grad også rådvilde. De havde respekteret præsterne og de skriftkloge for deres klogskab og tilsyneladende fromhed. I alle religiøse anliggender havde de udvist ubetinget lydighed over for deres autoritet. Men nu så de, at disse mænd ville prøve at miskreditere Jesus, en lærer, hvis godhed og visdom trådte endnu tydeligere frem efter hvert nyt angreb. De betragtede præsternes og de ældstes bøjede hoveder og læste skuffelse og forvirring i deres ansigtsudtryk. Det undrede dem, at rådsherrerne ikke ville tro på Jesus, når hans lære var så klar og enkel. Selv vidste de ikke, til hvilken side de skulle gå. Med spændt opmærksomhed iagttog de, hvad de mennesker foretog sig, hvis råd de altid havde fulgt.

Med de lignelser, som Kristus havde fortalt, var det hans hensigt både at advare rådsherrerne og vejlede de mennesker, der var villige til at lade sig belære. Men det var nødvendigt at tale endnu tydeligere. Folket var bundet af deres ærbødighed for overleveringerne og deres blinde tro på et fordærvet præsteskab. Dette måtte Kristus ændre på. Præsternes, rådsherrernes og farisæernes sande karakter måtte afsløres fuldstændigt.

Ve over farisæerne og de skriftkloge

„De skriftkloge og farisæerne sidder på Moses' stol," sagde han. „Alt det, de siger til jer, skal I derfor gøre og overholde, men I skal ikke gøre, som de gør, for de gør ikke selv, hvad de siger." De skriftkloge og farisæerne påberåbte sig at have fået overdraget guddommelig autoritet svarende til den, Moses havde. De foregav at have overtaget hans plads som fortolkere af loven og dommere over folket. Som sådan krævede de den yderste ærbødighed og lydighed af folket. Jesus bad sine tilhørere gøre, hvad rabbinerne lærte dem,

når det var i overensstemmelse med loven, men ikke at følge deres eksempel. De handlede nemlig ikke selv efter deres egen lære.

Og meget af det, de lærte folk, var i modstrid med Skrifterne. Jesus sagde: „De binder tunge og uoverkommelige byrder sammen og lægger dem på menneskers skuldre, men selv vil de ikke røre dem med en finger." Farisæerne påbød en mængde regler, som bundede i tradition, og indskrænkede den personlige frihed urimeligt. Visse dele af loven udlagde de sådan, at folket blev pålagt helligholdelser, som de dog selv i hemmelighed ignorerede og påstod sig fritaget for, når det passede dem.

De sigtede til enhver tid efter at udstille deres fromhed. Til dette formål var intet dem for helligt. Angående sine bud havde Gud sagt til Moses: „Du skal binde dem om din hånd som et tegn, de skal sidde på din pande som et mærke." Disse ord havde en dybere mening. Når man nøje overvejer Guds ord og handler derefter, påvirkes man positivt. Når man handler retfærdigt og barmhjertigt, vil handlingerne åbenbare principperne i Guds lov. Man vil afvise bestikkelse og alt, hvad der er korrupt og vildledende, og vil arbejde aktivt med kærlighed og medfølelse. Mennesker, der lever efter Guds ord om kærlighed, vil i deres ydre afspejle deres rene karakter. Men jøderne på Kristi tid erkendte ikke noget heraf. Den befaling, der blev givet til Moses, blev fordrejet til, at lovens forskrifter skulle bæres på personen. Forskrifterne blev som følge heraf skrevet på pergamentstrimler og på en iøjnefaldende måde bundet om hovedet og håndledene. Men Guds lov fik ikke af denne grund et fastere greb om sindet og hjertet. Pergamentstrimlerne blev kun båret som en slags ordenstegn, beregnet på at vække opmærksomhed. Det var meningen, at de skulle give den, der bar dem, et gudfrygtigt udseende, som kunne vække folkets ærbødighed. Dette tomme hykleri slog Jesus ned på:

„Alle deres gerninger gør de for at vise sig for mennesker; de går jo med brede bederemme og med lange kvaster; de ynder at sidde til højbords ved fester og at sidde øverst i synagogen og lade sig hilse på torvet, og at folk kalder dem rabbi. I må ikke lade jer kalde rabbi; for én er jeres mester, og I er alle brødre. Og I må ikke kalde nogen på jorden jeres fader; for én er jeres fader, han, som er i himlen. I må heller ikke lade nogen kalde jer lærer; for én er jeres lærer, Kristus." Med så klare ord afslørede Frelseren den egoistiske ærgerrighed, der med falsk ydmyghed altid stræbte efter storhed og magt, mens hjertet var fyldt af havesyge og misundelse. Når mennesker blev indbudt til festlige lejligheder, blev de placeret efter deres rang, og de, som fik de mest ærefulde pladser, blev betjent først og modtog specielle begunstigelser. Farisæerne var altid ivrige efter at sikre sig denne ære. Jesus dadlede denne fremgangsmåde.

Han irettesatte dem også for den forfængelighed, de udviste ved at hige efter at blive kaldt rabbi eller mester. Han erklærede, at en sådan benævnelse ikke tilkom mennesker, men Kristus. Præster, skriftkloge og rådsherrer, lovens fortolkere og administratorer var alle brødre og børn af den samme Far. Jesus indprentede folket, at de ikke skulle tildele noget menneske en ærestitel, der indikerede kontrol over deres samvittighed eller deres tro.

Hvis Kristus i dag var på jorden omgivet af dem, der kaldes „velærværdige“ eller „højærværdige,“ mon han så ikke ville gentage sine ord: „I må heller ikke lade nogen kalde jer lærer; for én er jeres lærer, Kristus.“ Skriften siger om Gud: „Hans navn er helligt og frygtindgydende.“ Hvilket menneske passer en sådan benævnelse på? Hvor lidt åbenbarer et menneske ikke af den visdom og retfærdighed, som den indikerer! Hvor er der mange af dem, der tiltager sig sådanne titler, som fejlfortolker Guds navn og karakter! Hvor ofte har verdslig ærgerrighed, tyranni og de mest syndige gerninger ikke skjult sig under et højt og helligt embedes guldbroderede klæder! Frelseren fortsatte:

„Men den største blandt jer skal være jeres tjener. Den, der ophøjer sig selv, skal ydmyges, og den, der ydmyger sig selv, skal ophøjes.“ Gang på gang havde Kristus lært dem, at sand storhed måles efter de moralske egenskaber. Efter Himmelens vurdering består sand storhed i at bekymre sig om sine medmenneskers velfærd og at handle kærligt og barmhjertigt. Kristus, ærens Konge, tjente den faldne menneskehed.

„Ve jer, skriftkloge og farisæere, I hyklere!“ sagde Jesus. „I lukker Himmeriget for mennesker. Selv går I ikke ind i det, og dem, der vil ind i det, tillader I det ikke.“ Ved at fordreje Skrifterne forblindede præsterne og de lovkyndige dem, der ellers ville have taget imod læren om Kristi rige og det indre, guddommelige liv, der er fundamentalt for sand hellighed.

„Ve jer, skriftkloge og farisæere, I hyklere! I æder enker ud af huset og beder længe for et syns skyld. Derfor skal I dømmes så meget hårdere.“ Farisæerne havde stor indflydelse blandt folket, og de udnyttede den til fordel for deres egne interesser. De vandt gudfrygtige enkers tillid og bildte dem ind, at det var deres pligt at skænke deres ejendom til religiøse formål. Efter at have sikret sig kontrollen med deres penge, benyttede de dem bedragerisk til deres egne formål. For at dække over deres uhæderlighed fremsagde de offentligt lange bønner og stillede på alle måder deres fromhed til skue. Kristus erklærede, at dette hykleri ville medføre en hårdere dom over dem. Det samme gælder de mange i vore dage, der foregiver stor gudfrygtighed. Deres liv er skæmmet af egoisme og pengebegær, men de dækker over det alt sammen med en foregiven renhed og narrer således for en tid deres medmennesker. Men de kan ikke narre Gud. Han kender alle tanker og vil dømme enhver efter hans gerninger.

Kristus fordømte skånselsløst misbrug, men han var omhyggelig med ikke at mindske forpligtelserne. Han irettesatte farisæernes selviskhed, når de pressede gaver fra enkerne og derefter misbrugte dem. Samtidig roste han den enke, der bragte sin offergave til Gud. Menneskers misbrug af gaven kunne ikke vende Guds velsignelse bort fra giveren.

Enkens offer

Jesus opholdt sig i den gård, hvor tempelblokkene stod, og han betragtede dem, der kom for at lægge deres gaver i dem. Mange af de rige kom med store pengesummer, som de fremviste på en pralende måde. Jesus så bedrøvet på dem, men kommenterede ikke deres

gavmildhed. Lidt efter lyste hans ansigt op, da han så en fattig enke nærme sig tøvende, som om hun var bange for at blive iagttaget. Når de rige og hovmodige fejede forbi hende for at aflevere deres offergaver, trak hun sig , som om hun knap nok turde komme længere frem. Og alligevel længtes hun efter at gøre noget, hvor lidt det end var, for den sag, som hun elskede. Hun så på gaven, hun havde i hånden. Den var meget lille i sammenligning med gaverne fra dem, der omgav hende, men dog var det alt, hvad hun havde. Da hun så sit snit til det, skyndte hun sig at kaste sine to småmønter i blokken og vendte sig om for at skynde sig bort. Men i samme øjeblik blev hun fanget af Jesu blik, som var fæstet alvorligt på hende

Frelseren kaldte sine disciple til sig og bad dem lægge mærke til enkens fattigdom. Så lød hans rosende ord for hendes øren: „Sandelig siger jeg jer: Denne fattige enke har givet mere end alle de andre.“ Hendes øjne fyldtes med glædestårer, da hun hørte, at man forstod og værdsatte hendes handling. Mange ville have rådet hende til selv at bruge sine småpenge på sig selv. Når de faldt i hænderne på de velnærede præster, ville de drukne i de mange kostbare gaver, der blev givet til templets skatkiste. Men Jesus forstod hendes bevæggrunde. Hun troede på, at tempeltjenesten var indstiftet af Gud, og hun stræbte efter at gøre sit yderste for at være med til at støtte den. Hun gjorde, hvad hun kunne, og hendes handling skulle blive et mindesmærke til ære og glæde for hende i al evighed. Hun gav af hele sit hjerte. Gaven blev værdsat, ikke efter mønternes værdi, men efter den kærlighed til Gud og den interesse for hans gerning, der havde tilskyndet hende til at handle sådan.

Jesus sagde om den fattige enke: Hun „har givet mere end alle de andre.“ De rige havde givet af deres overflod, og mange af dem havde gjort det for at vise sig frem og blive set op til af mennesker. Deres rige gaver havde på ingen måde betydet noget økonomisk afsavn for dem; der havde ikke været tale om nogen opofrelse for dem, og værdien heraf kunne ikke sammenlignes med enkens småmønter.

Det er motivet bag, der giver vore handlinger karakter og stempler dem enten som vanære eller stor moralsk værdi. Det er ikke de store ting, som ses og roses af alle, der af Gud betragtes som de mest værdifulde. De små pligter, der bliver udrettet med glæde, de små gaver, der ikke tiltrækker sig opmærksomhed, og som efter menneskelig målestok forekommer værdiløse, er dem, han værdsætter mest. Gud holder mere af et trofast og kærligt hjerte end den dyreste gave. Den fattige enke gav alt, hvad hun ejede, for at kunne gøre den smule, hun gjorde. Hun berøvede sig selv føden for at give disse to småmønter til det formål, hun elskede, og hun gjorde det i tro, fordi hun havde tillid til, at hendes himmelske Fader ikke ville glemme hendes store fattigdom. Det var denne uselviske ånd og barnlige tro, der gjorde, at Frelseren fremhævede hende.

Blandt de fattige er der mange, som gerne vil takke Gud for hans nåde og sandhed. Sammen med de mere velstillede brødre vil de gerne deltage i tjenesten for ham. Disse mennesker må ikke afvises. De skal også anbringe deres småpenge i Himmelens bank. Hvis

de bliver givet af kærlighed til Gud, bliver disse tilsyneladende ubetydeligheder til hellige gaver, til uvurderlige ofre, som Gud med glæde tager imod og velsigner.

Da Jesus sagde om enken: Hun „har givet mere end alle de andre," talte han sandt, ikke blot om motivet, men også om følgen af hendes gave. De „to småmønter af et par øres værdi," har tilført Guds skatkammer langt mere end bidragene fra disse rige jøder. Virkningen af denne lille gave har været som en flod, lille i begyndelsen, men dybere og bredere efterhånden som den strømmede gennem tiderne. På tusinde måder har den bidraget til at hjælpe de fattige og at udbrede evangeliet. Hendes selvopofrende eksempel har givet genlyd hos tusinder af mennesker i alle lande og til alle tider. Det har appelleret til både rige og fattige, og deres bidrag har øget værdien af hendes gave. Som følge af Guds velsignelse over enkens skærv er den blevet kilden til store resultater. Sådan er det med enhver gave, der gives, og enhver gerning, der gøres, til Guds ære. De er forbundet med Almagtens formål. De gode resultater kan ikke måles af noget menneske.

Frelseren fortsatte med sin fordømmelse af de skriftkloge og farisæerne. „Ve jer, blinde vejledere! I siger: Sværger nogen ved templet, har det ingenting at sige; men sværger nogen ved guldet i templet, så gælder det. Hlince tåber, hvad er størst, guldet eller templet, der helliger guldet? Og I siger: Sværger nogen ved alteret, har det ingenting at sige; men sværger nogen ved offergaven, der ligger på det, så gælder det. I blinde, hvad er størst, offergaven eller alteret, der helliger den?"

De fordrejede loven

Præsterne fortolkede Guds krav ifølge deres egen falske og smålige målestok. De dristede sig til at skelne nøje i forhold til skyldsspørgsmålet ved forskellige synder, idet de gik let hen over nogle og behandlede andre, der måske var mindre af betydning, som utilgivelige. Mod et økonomisk vederlag løste de folk fra deres ed, og for et større pengebeløb så de undertiden bort fra alvorligere forbrydelser. Samtidig kunne disse præster i andre tilfælde afsige hårde domme over ubetydelige forseelser.

„Ve jer, skriftkloge og farisæere, I hyklere! I giver tiende af mynte, dild og kommen, men I forsømmer det i loven, der vejer tungere, og barmhjertighed og troskab. Det ene skal gøres og det andet ikke forsømmes." Med disse ord fordømmer Kristus igen misbruget af de hellige forpligtelser. Han tilsidesætter ikke selve forpligtelsen. Tiendesystemet var indstiftet af Gud, og det var blevet overholdt fra de tidligste tider. Abraham, de troendes fader, betalte tiende af alt, hvad han ejede. De jødiske rådsherrer anerkendte forpligtelsen til at give tiende, men de overlod det ikke til folket at udføre forpligtelsen efter deres egen overbevisning. Der var fastlagt vilkårlige regler for hvert enkelt tilfælde. Kravene var efterhånden blevet så komplicerede, at de var umulige at opfylde. Ingen vidste, hvornår deres forpligtelser var opfyldt. Da Gud gav det, var systemet retfærdigt og rimeligt; men præsterne og rabbinerne havde gjort det til en trættende byrde.

Alt, hvad Gud befaler, er af betydning. Kristus anerkendte betalingen af tiende som en pligt; men han påviste, at dette ikke kunne undskylde forsømmelse af andre pligter. Farisæerne var meget nøjeregnende med at give tiende af havens urter, såsom mynte, dild og rude. Dette kostede dem kun lidt, og det gav dem ry for pligtopfyldenhed og fromhed. Samtidig hermed belastede deres unyttige restriktioner folket og nedbrød respekten for det hellige system, som Gud selv havde indstiftet. De optog menneskers sind med bagatelagtige sondringer og bortledte deres opmærksomhed fra de væsentlige sandheder. De mere tungtvejende spørgsmål om lov, retfærdighed og barmhjertighed blev tilsidesat. Kristus sagde: „Det ene skal gøres og det andet ikke forsømmes."

Andre love havde rabbinerne forvansket på samme måde. I de forordninger, Moses havde givet, var det forbudt at spise noget urent. Det var forbudt at spise svinekød og kødet af visse andre dyr, da det sandsynligvis kunne forurene blodet og forkorte livet. Men farisæerne lod ikke restriktionerne være, som Gud havde givet dem. De gik til helt uberettigede yderligheder. For eksempel skulle folk si alt det vand, der blev brugt, for at det ikke skulle indeholde det mindste insekt, der kunne klassificeres som urent. Jesus holdt udøvelsen af disse ligegyldige krav op mod størrelsesordenen af deres virkelige synder, og sagde til farisæerne: „I blinde vejledere, i sier myggen fra, men sluger kamelen."

Hvidkalkede grave

„Ve jer, skriftkloge og farisæere, I hyklere! I ligner kalkede grave; udenpå ser de smukke ud, men indeni er de fulde af dødningeben og al slags urenhed." Ligesom den kalkede og smukt pyntede grav dækkede over de forrådnende jordiske rester deri, sådan dækkede præsternes og de ældstes ydre fromhed over uretfærdighed.

Jesus fortsatte: „Ve jer, skriftkloge og farisæere, I hyklere! I bygger gravmæler over profeterne og pynter de retfærdiges grave og siger: Havde vi levet i vore fædres dage, havde vi ikke været deres medskyldige i profeternes blod. Dermed bevidner I selv, at i er børn af dem, der dræbte profeterne." For at vise deres agtelse for de døde profeter var jøderne meget nidkære med at udsmykke deres grave; men de udnyttede hverken deres lære eller var opmærksomme på deres irettesættelser.

På Kristi tid blev der næret en overtroisk ærbødighed for de dødes hvilesteder, og store pengesummer blev ødslet på udsmykning af dem. I Guds øjne var dette afgudsdyrkelse. Ved deres overdrevne hensyntagen til de afdøde viste mennesker, at de hverken elskede Gud højest af alt eller deres næste som sig selv. Den samme afgudsdyrkelse bliver også i vore dage drevet vidt. Mange gør sig skyldige i at forsømme enken, de faderløse, de syge og de fattige for at kunne rejse kostbare monumenter over de afdøde. Der bliver i vid udstrækning ofret tid, penge og arbejde på disse formål, mens forpligtelserne over for de levende, som Kristus helt klart har pålagt os, ikke bliver efterkommet.

Farisæerne byggede gravmæler over profeterne, udsmykkede deres grave og sagde til hinanden: Hvis vi havde levet på vore fædres tid, var vi ikke gået sammen med dem om at

udgyde Guds tjeneres blod. Samtidig lagde de planer om at tage Guds Søns liv. Dette burde være en lære for os. Det burde åbne vore øjne for Satans magt til at bedrage de mennesker, der vender sig bort fra sandhedens lys. Mange følger i farisæernes fodspor. De ærer dem, som er døde for deres tro. De undrer sig over, hvor blinde jøderne var, da de forkastede Kristus. Hvis vi havde levet på hans tid, erklærer de, ville vi med glæde have taget imod hans lære. Vi ville aldrig være blevet medskyldige i at forkaste Frelseren. Men når lydighed mod Gud kræver selvfornægtelse og ydmygelse, så dysser disse mennesker deres overbevisning i søvn og nægter at adlyde. På denne måde lægger de den samme ånd for dagen, som de farisæere, Kristus fordømte.

Fordi de forkastede Kristus

Kun i ringe grad forstod jøderne det frygtelige ansvar, de påtog sig ved at forkaste Jesus. Lige fra dengang, hvor det første uskyldige blod blev udgydt, da Abel faldt for Kains hånd, har den samme historie gentaget sig, og skylden er blevet større. Til alle tider har profeter hævet deres røst mod kongernes, herskernes og folkets synder og har talt de ord, som Gud indgav dem, og de har adlydt hans vilje med fare for deres liv. Fra generation til generation havde en frygtelig afstraffelse hobet sig op til dem, der forkastede lyset og sandheden. Nu nedkaldte Kristi fjender den over deres egne hoveder. Præsternes og rådsherrernes synd var større end nogen foregående generations synd. Ved deres forkastelse af Frelseren gjorde de sig ansvarlige for blodet fra alle de retfærdige mænd, der var blevet dræbt fra Abel til Kristus. Bægeret med deres synder var ved at flyde over, og snart skulle det udøses over deres hoveder som retfærdig gengældelse. Jesus advarede dem herom:

„For over jer må alt det retfærdige blod komme, der er udgydt på jorden, lige fra den retfærdige Abels blod til blodet af Zakarias, Barakias' søn, som I dræbte mellem templet og alteret. Sandelig siger jeg jer: Det skal alt sammen komme over denne slægt."

De skriftkloge og farisæerne, som lyttede til Jesus, vidste godt, at hans ord var sande. De vidste, hvordan profeten Zakarias var blevet dræbt. Mens de advarende ord fra Gud lød fra hans læber, var den frafaldne konge blevet grebet af et djævelsk raseri, og på hans befaling var profeten blevet henrettet. Hans blod var blevet præget ind i tempelgårdens sten og lod sig ikke udslette, men vedblev at være et vidnesbyrd mod det frafaldne Israel. Så længe templet blev stående, ville pletten af den retfærdiges blod være der og råbe til Gud om hævn. Da Jesus hentydede til disse frygtelige synder, gik der en gysen af rædsel gennem mængden.

Idet han så fremad, erklærede Jesus, at jødernes ubodfærdighed og intolerance over for Guds tjenere ville være den samme i fremtiden, som den havde været i fortiden:

„Derfor, se, jeg sender profeter og vise og skriftkloge til jer; nogle af dem vil I slå ihjel og korsfæste, andre vil I piske i jeres synagoger og forfølge fra by til by." Profeter og vise, fyldt med tro og Hellig Ånd — Stefanus, Jakob og mange andre — ville blive dømt og slået ihjel. Med sin hånd løftet mod himmelen og omgivet af et guddommeligt lysskær talte

Kristus som en dommer til dem, der stod foran ham. Hans stemme, der så ofte havde lydt mild og bønfaldende, lød nu irettesættende og fordømmende. Tilhørerne gøs. Indtrykket af hans ord og fremtoning skulle aldrig blive udslettet.

Kristi vrede var rettet mod hykleriet, denne grove synd, hvorved mennesker ødelagde deres egne sjæle, bedrog folket og vanærede Gud. I præsternes og rådsherrernes besnærende og vildledende måde at ræsonnere på erkendte han sataniske kræfters medvirken. Hans fordømmelse af synden havde været hård og grundig; men han talte ikke et ord om gengæld. Han følte en hellig vrede mod mørkets fyrste, men han tilkendegav ikke nogen ophidselse. Sådan vil en kristen, der lever i fred med Gud og er i besiddelse af kærlighedens og barmhjertighedens milde sind, føle en retfærdig vrede mod synden; men han vil ikke lade sig lede af lidenskabelig vrede og spotte dem, der håner ham. Selv når han møder dem, der drives af dybets kræfter til at opretholde falskhed, vil han ved Kristi hjælp stadig kunne bevare roen og selvbeherskelsen.

En guddommelig medlidenhed viste sig i Guds Søns ansigtsudtryk, da han kastede et langt blik på templet og derefter på sine tilhørere. Med en stemme, der var påvirket af smerte og bitre tårer, udbrød han: „Jerusalem, Jerusalem! du, som slår profeterne ihjel og stener dem, der er sendt til dig. Hvor ofte ville jeg ikke samle dine børn, som en høne samler sine kyllinger under vingerne, men I ville ikke.“ Dette er afskedskampen! I Kristi klage udøser Guds eget hjerte sig. Det er det hemmelighedsfulde farvel fra Guddommens langmodige kærlighed.

Farisæerne og saddukæerne var lige tavse. Jesus kaldte sine disciple til sig og gjorde klar til at forlade templet, ikke som en, der er besejret og tvunget bort af sine modstandere, men som en, hvis værk er fuldbyrdet. Han trak sig som sejrherre.

De perler af sandhed, der lød fra Kristi mund på denne begivenhedsrige dag, blev bevaret i manges hjerter. Nye tanker brød frem i deres liv, nye forhåbninger blev vakt, og et nyt afsnit begyndte. Efter Kristi korsfæstelse og opstandelse kom disse mennesker frem i forgrunden og opfyldte deres guddommelige bestemmelse med en visdom og nidkærhed, der svarede til gerningens storhed. De bragte et budskab, der appellerede til mennesker og svækkede den gamle overtro, der så længe havde domineret tilværelsen for tusinder. Over for deres vidnesbyrd svandt menneskelige teorier og livsanskuelser ind til at være tom snak. Det var vældige resultater, der blev følgen af Frelserens ord til denne undrende skare fyldt med ærefrygt i Jerusalems tempel.

Men Israel var som et folk blevet skilt fra Gud. De naturlige grene på oliventræet var knækket af. Mens Jesus for sidste gang kastede et bedrøvet blik på templets indre, sagde han sørgmodigt: „Se, jeres hus bliver overladt til jer selv, øde og tomt. For jeg siger jer: Fra nu af skal I ikke se mig, før I siger: Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!“ Hidtil havde han kaldt templet for sin Fars hus; men nu, hvor Guds Søn skulle gå ud fra disse mure, ville Guds nærværelse for stedse blive unddraget det tempel, der var

bygget til hans ære. Herefter ville dets ceremonier blive meningsløse og dets tjeneste en parodi.

KAPITEL 68 - I den ydre forgård

Kapitlet er bygget op over Joh 12,20-43.
„Blandt dem, der drog op til Jerusalem for at tilbede Gud ved festen, var der nogle grækere. De kom hen til Filip, som var fra Betsajda i Galilæa, og sagde til ham: 'Herre, vi vil gerne se Jesus.' Filip kom og sagde det til Andreas, og Andreas og Filip kom og sagde det til Jesus."

Grækere opsøger Jesus

På dette tidspunkt så det ud til, at Kristi gerning havde lidt et grusomt nederlag. Han var gået sejrrig ud af striden med præsterne og farisæerne, men det var klart, at de aldrig ville anerkende ham som Messias. Den endelige adskillelse var kommet. For hans disciple så sagen håbløs ud. Men Kristus nærmede sig fuldendelsen af sin gerning. Den store begivenhed, som ikke blot angik det jødiske folk, men hele verden, skulle til at finde sted. Da Kristus hørte den ivrige anmodning: „Vi vil gerne se Jesus." som et ekko af råbet fra en hungrende verden, lyste hans ansigt op, og han sagde: „Timen er kommet, da Menneskesønnen skal herliggøres." I grækernes henvendelse så han en forsmag på resultatet af sit store offer.

Disse mænd kom vestfra og fandt Frelseren ved afslutningen af hans liv på jorden, ligesom de vise mænd var kommet østfra ved begyndelsen. I tiden omkring Kristi fødsel var det jødiske folk så optaget af deres egne ærgerrige planer, at de ikke vidste noget om hans komme. Vismændene fra et hedensk land kom til krybben med deres gaver for at tilbede Frelseren. Nu kom disse grækere som repræsentanter for verdens nationer, stammer og folkeslag for at se Jesus. Sådan skal mennesker fra alle lande og til alle tider drages mod Frelserens kors. Sådan skal mange „komme fra øst og vest og sidde til bords med Abraham og Isak og Jakob i Himmeriget."

Grækerne havde hørt om Kristi indtog i Jerusalem. Nogle formodede — og havde udbredt rygtet herom — at Jesus havde uddrevet præsterne og rådsherrerne fra templet, og at han ville tage Davids trone i besiddelse og herske i Jerusalem som Israels konge. Grækerne længtes efter at kende sandheden omkring hans mission. „Vi vil gerne se Jesus," sagde de. De fik deres ønske opfyldt. Da anmodningen blev forelagt Jesus, befandt han sig i den del af templet, hvorfra alle undtagen jøderne var udelukkede, men han gik ud til grækerne i den ydre forgård for at møde dem.

Timen var kommet, hvor Kristus skulle herliggøres. Han stod i korsets skygge, og grækernes forespørgsel viste ham, at hans nært forestående Orfee snart skulle føre mange sønner og døtre til Gud. Han vidste, at grækerne snart ville få ham at se i en situation, de ikke drømte om nu. De ville se ham placeret ved siden af Barrabas, en røver og morder, som ville blive frigivet i stedet for Guds Søn. De ville høre folket træffe deres valg under påvirkning af præsterne og rådsherrerne. Og svaret på spørgsmålet: „Hvad skal jeg så gøre med Jesus, som kaldes Kristus?" ville lyde sådan: „Han skal korsfæstes!"

Kristus vidste, at hans rige gennem hans sonoffer ville blive fuldkommengjort og ville komme til at brede sig over hele jorden. Han ville virke som genløseren, og hans Ånd ville sejre. Et kort øjeblik så han ind i fremtiden og hørte stemmer overalt på jorden forkynde: „Se, dér er Guds lam, som bærer verdens synd." I disse fremmede så han løftet om en rig høst, når skellet mellem jøder og hedninger blev nedbrudt, og alle folkeslag og tungemål og folk skulle komme til at høre budskabet om frelsen. Forventningen herom, fuldbyrdelsen af hans håb, er udtrykt i ordene: „Timen er kommet, da Menneskesønnen skal herliggøres:" Men måden, hvorpå denne herliggørelse skulle finde sted, var aldrig ude af Jesu tanker. Omvendelsen af hedningerne skulle følge efter hans forestående død. Kun ved hjælp af hans død kunne verden frelses. Ligesom et hvedekorn måtte Menneskesønnen lægges i jorden og dø; blive begravet og være ude af syne; men han skulle leve igen.

Lignelsen om hvedekornet

Kristus fortalte om sin fremtid ved hjælp af eksempler fra naturen, for at disciplene skulle kunne forstå det. Det virkelige resultat af hans mission skulle opnås ved hans død. Han sagde: „Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det mange fold." Når hvedekornet lægges i jorden og dør, spirer det frem og bærer frugt. På samme måde ville Kristi død blive frugtbringende for Guds rige. I overensstemmelse med lovene for planteriget, skulle livet blive resultatet af hans død.

De, som dyrker jorden, har altid eksemplet for øje. År efter år bevarer mennesket sin forsyning af korn ved tilsyneladende at kaste den mest udsøgte del deraf bort. En tid må det ligge skjult under plovfuren, overvåget af Herren. Så kommer stråene til syne, derefter akset og så kornet i akset. Men denne udvikling kan ikke finde sted, medmindre kornet er begravet, ude af syne, gemt og tilsyneladende gået tabt.

Sæden, der er begravet i jorden, frembringer frugt, og når dens tur kommer, bliver den sået. Således vil Kristi død på Golgata bære frugt indtil evigt liv. At tænke på dette offer vil være herligheden for dem, der som frugten heraf skal leve til evige tider.

Det hvedekorn, som bevarer sit eget liv, kan ikke frembringe nogen frugt. Det bliver kun det ene korn. Kristus kunne, hvis han ville, frelse sig selv fra døden; men hvis han gjorde dette, måtte han blive ved med at være alene. Så kunne han ikke føre sønner og døtre til Gud. Kun ved at give sit liv kunne han skænke menneskeslægten liv. Kun ved at lægges i jorden for at dø kunne han blive sædekornet til den vældige høst — de store skarer, der fra alle folkeslag og stammer og tungemål og folk er genløst til Gud.

Kristus forbinder denne sandhed med læren om selvopofrelse, som alle bør lære: „Den, der elsker sit liv, mister det, og den, der hader sit liv i denne verden, skal bevare det til evigt liv." Alle de, der gerne vil bære frugt som Kristi medarbejdere, må først lægges i jorden og dø. Livet må lægges i den plovfure, som hedder verdens nød. Egenkærlighed og selviskhed skal dø. Selvopofrelsens lov er selvopholdelsens lov. Landmanden bevarer sit

korn ved at kaste det fra sig. Således også i menneskelivet. At give er at leve. Det liv, der bliver bevaret, er det, som i udstrakt grad gives til at tjene Gud og mennesker. De, som for Kristi skyld ofrer deres liv i denne verden, skal bevare det til evigt liv.

Det liv, vi bruger på os selv, er som det korn, der bliver spist. Det forsvinder, men det forøges ikke. Et menneske kan samle alt, hvad det kan til sig selv. Det kan leve, tænke og lægge planer for sig selv; men når livet er forbi, har det intet. At tjene sig selv, er at tilintetgøre sig selv.

„Den, der tjener mig," sagde Jesus, „skal følge mig, og hvor jeg er, dér skal også min tjener være. Den, der tjener mig, ham skal Faderen ære." Alle, der sammen med Jesus har båret opofrelsens kors, skal få del i hans herlighed. Det var Kristi glæde midt i hans ydmygelse og smerte, at hans disciple skulle herliggøres sammen med ham. De er frugten af hans selvopofrelse. Forvandlingen i dem til at opnå hans egen karakter og ånd er hans belønning og vil være hans glæde til evig tid. Denne glæde deler de med ham, når frugten af deres møje og opofrelse viser sig i andres liv. De er arbejdere sammen med Kristus, og Faderen vil ære dem, som han ærer sin Søn.

Budskabet fra grækerne, der varslede om høsten af hedninger, fik Jesus til at tænke på hele sin mission. Arbejdet med frelsen tegnede sig for ham, lige fra dengang planen blev lagt i Himmelen til den død, der nu var så nær forestående. En hemmelighedsfuld sky syntes at indhylle Guds søn. Dens dystre stemning kunne føles af dem, der var nær ved ham. Han sad hensunket i tanker. Til sidst blev stilheden brudt ved lyden af hans vemodige stemme: „Nu er min sjæl i oprør, og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig fra denne time?" På forhånd var Kristus allerede ved at drikke den bitre skål. Hans menneskelighed veg for opgivelsens time, hvor han efter alt at dømme ville blive svigtet, selv af Gud, hvor alle skulle se ham slået ud, ramt af Gud. Han veg for at blive fremvist for offentligheden, for at blive behandlet som den værste forbryder, for en skændig og vanærende død. En forudfølelse af hans kamp med mørkets magter, en følelse af den frygtelige byrde af menneskers overtrædelser og af Faderens vrede over synden var årsag til, at Jesu ånd blev svag, og at dødens bleghed bredte sig over hans ansigt.

Omgivet af guddommeligt lys

Så fulgte en guddommelig underkastelse under Faderens vilje. Han sagde: „Nej, det er derfor, jeg er nået til denne time. Fader, herliggør dit navn!" Kun gennem Kristi død kunne Satans herredømme besejres. Kun på denne måde kunne mennesket frelses og Gud blive herliggjort. Jesus indvilgede i at lide sjæleangst, han påtog sig offeret. Himmelens Majestæt samtykkede i at lide som Bærer af Synden. „Fader, herliggør dit navn!" sagde han. Idet Kristus sagde disse ord, lød der et svar fra den sky, som svævede over hans hoved. „Jeg har herliggjort det, og jeg vil atter herliggøre det." Hele Kristi liv, lige fra krybben til den tid, hvor disse ord blev sagt, havde herliggjort Gud, og ved den forestående prøvelse ville hans guddommelige og menneskelige lidelser i sandhed herliggøre hans Faders navn.

Idet stemmen lød, brød et lysende skær frem af skyen og omgav Kristus, som om Almagtens arme som en mur af ild lagde sig om ham. Folket så til med rædsel og undren. Ingen vovede at sige noget. Tavse og med tilbageholdt åndedræt stod alle og stirrede på Jesus. Faderens vidnesbyrd havde lydt, skyen hævede sig og spredtes i luften. For denne gang var den synlige forbindelse mellem Faderen og Sønnen forbi.

„Folkeskaren, som stod der og hørte det, sagde, at det var torden. Andre sagde: »En engel talte til ham.“ Men grækerne, som havde spurgt efter ham, så skyen, hørte stemmen, forstod betydningen, og at dette i sandhed var Kristus. For dem blev han åbenbaret som den, Gud havde sendt.

Guds stemme havde lydt ved Jesu dåb, ved begyndelsen af hans virksomhed, og atter ved forklarelsen på bjerget. Nu ved afslutningen af hans gerning lød den for tredje gang og blev hørt af mange mennesker og under særlige omstændigheder. Jesus havde netop udtalt de mest højtidelige sandheder med hensyn til jødernes tilstand. Han havde rettet sin sidste appel til dem og fældet dommen over dem. Nu satte Gud atter sit segl på sin Søns mission. Han anerkendte ham, som Israel forkastede. „Den røst lød ikke for min skyld,“ sagde Jesus, „men for jeres skyld.“ Dette var det højeste bevis for, at han var Messias, tegnet fra Faderen på, at Jesus havde talt sandhed og var Guds Søn.

Jesus taler om sin død

Kristus fortsatte: „‘Nu fældes der dom over denne verden, nu skal denne verdens fyrste jages ud. Og når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig.’ Det sagde han og betegnede dermed, hvordan han skulle dø.“ Dette er det store vendepunkt for verden! Hvis jeg bliver sonofferet for menneskenes synd, vil verden blive oplyst! Satans greb om menneskesjælen vil blive brudt! Det forvanskede billede af Gud skal genskabes i menneskeslægten, og en slægt af troende hellige skal til slut arve det himmelske hjem! Dette er resultatet af Kristi død! — Frelseren er hensunket i overvejelser over den sejrsscene, der viser sig for hans blik. Han ser korset, det grusomme, vanærende kors med alt, hvad der følger af rædsler, i en stråleglans af herlighed.

Men arbejdet til menneskers frelse er ikke det eneste, der fuldendes ved korset. Guds kærlighed åbenbares for hele universet. Denne verdens fyrste kastes ud. De anklager, som Satan har fremført mod Gud, modbevises. Den skændsel, som han har bragt over Himmelen, er for evigt borte. Engle såvel som mennesker drages mod Frelseren. „Og når jeg er blevet ophøjet fra jorden,“ sagde han, „vil jeg drage alle til mig.“

Der var mange mennesker til stede omkring Kristus, da han sagde disse ord, og der var en, der sagde: „Vi har lært af loven, at Kristus bliver til evig tid; hvordan kan du så sige, at Menneskesønnen skal ophøjes? Hvem er denne Menneskesøn?“ Da sagde Jesus til dem: „En kort tid endnu er lyset hos jer. I skal vandre, mens I har lyset, for at ikke mørket skal gribe jer. Den, der vandrer i mørket, ved ikke, hvor han går. Tro på lyset, mens I har lyset, så I kan blive lysets børn.“

„Skønt han havde gjort så mange tegn for øjnene af dem, troede de ikke på ham.“ De havde engang tidligere spurgt Frelseren: „Hvilket tegn gør du, så vi kan se det og tro dig?“ Der var blevet givet dem utallige tegn; men de havde lukket øjnene og forhærdet deres hjerter. Nu, hvor Faderen i Himmelen selv havde talt, og de ikke kunne bede om yderligere tegn, nægtede de stadig at tro.

„Ikke desto mindre kom mange, endog af Rådets medlemmer, til tro på ham. Men på grund af farisæerne bekendte de det ikke, for ikke at blive udelukket af synagogen. De elskede nemlig ære fra mennesker frem for ære fra Gud.“ For at redde sig selv fra skam og skændsel afviste de Kristus og forkastede hans tilbud om evigt liv. Og hvor mange har ikke siden dengang gennem alle århundrederne gjort det samme! Til dem lyder Frelserens advarende ord: „Den, der elsker sit liv, mister det.“ „Den, der forkaster mig og ikke tager imod mine ord,“ sagde Jesus, „har mødt sin dommer: Det ord, jeg har talt, det skal dømme ham på den yderste dag.“

Ve dem, som ikke kendte deres besøgelsestid! Langsomt og bedrøvet forlod Kristus for stedse templet.

KAPITEL 69 - På oliebjerget

Kapitlet er bygget op over Matt 24; Mark 13; Luk 21,5-38.
Kristi ord til præsterne og de ældste: „Se, jeres hus bliver overladt til jer selv, øde og tomt“ , havde slået dem med rædsel. De foregav at være ligeglade, men spørgsmålet om betydningen af disse ord blev ved med at nage dem. Det var, som om en usynlig fare truede dem. Var det muligt, at dette pragtfulde tempel, som var folkets stolthed, snart skulle blive til en ruinhob? Også disciplene nærede en forudanelse om noget ondt, og de afventede med spænding en eller anden mere tydelig forklaring fra Jesus. Da de sammen med ham gik ud af fra templet, henledte de hans opmærksomhed på dets styrke og skønhed. Templets sten var af det reneste marmor, blændende hvide, og nogle af dem af næsten fabelagtig størrelse. En del af muren havde modstået belejringen af Nebukanezars hære. Med sin fuldendte opbygning virkede den som en eneste massiv sten, der var hentet i stenbrudet. Disciplene fattede ikke, hvordan disse mægtige mure skulle kunne nedbrydes.

Hvilke uudtalte tanker rørte sig mon i Jesus, i ham, som folket forkastede, da han blev gjort opmærksom på templets pragt? Det var i sandhed et smukt syn, der viste sig for ham, men han sagde sørgmodigt: Jeg ser det alt sammen! Bygningerne er virkeligt vidunderlige. I mener, at disse mure tilsyneladende er uforgængelige; men lyt til, hvad jeg siger: „Der skal ikke lades sten på sten , men alt skal brydes ned.“

Jerusalems ødelæggelse og Kristi genkomst
Kristi ord var blevet sagt i overværelse af en mængde mennesker; men da han var alene og havde sat sig oppe på Oliebjerget, kom Peter, Jakob og Johannes hen til ham og sagde: „Sig os, hvornår dette skal ske, og hvad der er tegnet på dit komme og verdens ende?“ Jesus besvarede ikke disciplenes spørgsmål om henholdsvis Jerusalems ødelæggelse og den store dag for hans genkomst hver for sig. Han sammenblandede beskrivelsen af disse to begivenheder. Hvis han havde afsløret fremtidens begivenheder for disciplene, sådan som han så dem, havde de været ude af stand til at udholde det. Af barmhjertighed mod dem blandede han beskrivelsen af de to store krisetidspunkter og overlod så til disciplene selv at tolke betydningen. Når han omtalte Jerusalems ødelæggelse, nåede hans profetiske ord ud over denne begivenhed til den endelige, store verdensbrand på den dag, hvor Herren skal komme for at straffe verden for dens ugudelighed, hvor jorden skal bringe sit blod frem i lyset og ikke mere skjule sine dræbte. Hele denne udredning blev ikke kun givet til disciplene, men også til dem, som skulle opleve de sidste begivenheder i denne jords historie.

Kristus vendte sig mod disciplene og sagde: „Se til, at ingen fører jer vild! For der skal komme mange i mit navn og sige: Jeg er Kristus! Og de skal føre mange vild.“ Der vil vise sig mange falske Messias’er, der hævder at kunne gøre mirakler og erklærer, at tiden for det jødiske folks udfrielse nu er kommet. De vil føre mange vild. Kristi ord gik i opfyldelse. I tiden mellem hans død og Jerusalems belejring viste der sig mange falske Messias’er. Men denne advarsel gælder også dem, der lever i verden i dag. De samme bedrag, der fandt

sted forud for Jerusalems ødelæggelse, er blevet praktiseret gennem tiderne og vil blive praktiseret igen.

„I skal høre krigslarm og rygter om krig. Se til, at I ikke lader jer skræmme! For det skal ske, men det er endnu ikke enden." Før Jerusalems ødelæggelse blev der kæmpet om overherredømmet. Kejsere blev myrdet. De, som blev anset for at stå tronen nærmest, blev slået ihjel. Der var krig og rygter om krig. „For det skal ske," sagde Kristus, „men det er endnu ikke enden. For folk skal rejse sig imod folk, og land imod land, og sted efter sted skal der komme hungersnød og jordskælv. Alt dette er begyndelsen på veerne." Kristus sagde: Når de skriftkloge ser disse tegn, vil de sige, at de er Guds dom over folkeslagene, fordi de holder hans udvalgte folk i trældom. De vil hævde, at disse er tegnene på Messias' komme. Lad jer ikke føre vild, tegnene er begyndelsen på hans dom! Folket har kun tænkt på sig selv. De har ikke angret og omvendt sig, så jeg kunne helbrede dem. De tegn, som de omtaler som varsler om deres befrielse fra trældommen, er tegn på deres ødelæggelse.

Kristi efterfølgere vil blive forfulgt

„Da skal de udsætte jer for trængsler og slå jer ihjel, og I skal hades af alle folkeslag på grund af mit navn. Da skal mange falde fra, og de skal udlevere hinanden og hade hinanden." Alt dette måtte de kristne lide. Fædre og mødre forrådte deres børn. Børn forrådte deres forældre. Venner overgav deres venner til Sanhedrin. Forfølgerne fuldbyrdede deres hensigt ved at dræbe Stefanus, Jakob og andre kristne.

Gud gav ved sine tjenere det jødiske folk en sidste mulighed for at omvende sig. Han åbenbarede sig gennem sine vidner, når de blev pågrebet, når de blev anklaget, og når de var fængslet. Alligevel dømte deres dommere dem til døden. De var mænd, som verden ikke var værdig til, og ved at dræbe dem korsfæstede jøderne på ny Guds Søn. Og det vil ske igen. Øvrighederne vil lave love, der begrænser religionsfriheden. De vil tiltage sig en , som tilkommer Gud alene. De vil tro, at de kan tvinge samvittigheden, som kun Gud burde være herre over. De er i fuld gang, og de vil fortsætte, til de når en grænse, som de ikke kan overskride. Gud vil gribe ind og hjælpe sit trofaste folk, som holder hans bud.

Ved enhver lejlighed, hvor der sker forfølgelse, tager de, som er vidne dertil, beslutning om at være for eller imod Kristus. De, som viser sympati for de uretfærdigt dømte, viser deres hengivenhed for Kristus. Andre er krænkede, fordi sandhedens principper går direkte på tværs af deres sædvaner. Mange snubler og falder, fordi de svigter den tro, som de engang gjorde sig til talsmand for. De, som svigter, når prøven kommer, vil vidne falsk og forråde deres brødre for at sikre sig selv. Kristus har advaret os herom, for at vi ikke skal blive overraskede over den unaturlige, grusomme handlemåde hos dem, der forkaster lyset.

Jerusalem omringet

Kristus gav sine disciple et tegn på den ødelæggelse, der skulle ramme Jerusalem, og han fortalte dem, hvordan de selv kunne undslippe. „Når I ser Jerusalem omringet af hære, da

skal I vide, at dens ødelæggelse er nær. Da skal de, der er i Judæa, flygte ud i bjergene; de, der er inde i byen, skal forlade den, og de, der er ude på landet, skal ikke gå ind i byen. For det er straffens dage, da alt det, som står skrevet, skal gå i opfyldelse.“ Denne advarsel skulle de rette sig efter fyrre år senere ved Jerusalems ødelæggelse. De kristne adlød advarslen, og ikke en eneste kristen omkom, da byen faldt.

„Bed til, at jeres flugt ikke skal ske om vinteren eller på en sabbat,“ sagde Kristus. Han, som indstiftede sabbatten, afskaffede den ikke ved at nagle den til korset. Sabbatten blev ikke gjort ugyldig og sat ud af kraft ved hans død. Fyrre år efter hans korsfæstelse skulle den stadig holdes hellig. I fyrre år skulle disciplene bede om, at deres flugt ikke skulle ske på en sabbatsdag.

Den lange forfølgelsesperiode

Fra Jerusalems ødelæggelse gik Jesus hurtigt over til den større begivenhed, det sidste led i kæden i denne verdens historie, Guds Søns genkomst i majestæt og herlighed. Mellem disse to begivenheder så Kristus tydeligt lange mørke århundreder, der for hans menighed var kendetegnet af blod og tårer og smerte. Disciplene kunne dengang ikke tåle at se disse syner, og Jesus gik hen over dem med en kort bemærkning: „For da skal der være en stor trængselstid, som der ikke har været magen til fra verdens begyndelse indtil nu og heller aldrig vil komme. Og hvis de dage ikke afkortedes, blev intet menneske frelst; men for de udvalgtes skyld vil de dage blive afkortet.“ Gennem mere end tusinde år skulle en forfølgelse, som verden aldrig havde set mage til, ramme Kristi efterfølgere. Millioner og atter millioner af hans trofaste vidner ville blive dræbt. Hvis Gud ikke havde strakt hånden ud for at bevare sit folk, ville alle være omkommet. „Men for de udvalgtes skyld vil de dage blive afkortet,“ sagde han.

Tegn på Jesu genkomst

Med ord, som ikke er til at tage fejl af, taler Jesus nu om sit andet komme, og han advarer om de farer, der vil gå forud for hans genkomst til verden. „Hvis nogen da siger til jer: Se, her er Kristus! eller: Her er han! så tro det ikke; for der skal fremstå falske Kristus’er og falske profeter, og de skal gøre store tegn og undere for om muligt at føre selv de udvalgte vild. Nu har jeg sagt jer det forud. Siger de derfor til jer: Se, han er i ørkenen! Så gå ikke derud. Eller: Se, han er i kamrene! Så tro det ikke. For som lynet kommer fra øst og lyser helt om i vest, sådan skal også Menneskesønnens komme være.“

Som et af tegnene på Jerusalems ødelæggelse havde Kristus nævnt, at „mange falske profeter skal stå frem og føre mange vild“. Der opstod også falske profeter, som bedrog folket og førte mange af dem ud i ørkenen. Tryllekunstnere og troldmænd, der hævdede at have mirakuløse evner, ledte folket efter sig ud i bjergenes ensomhed. Men profetien gjaldt også for de sieste tider. Dette tegn gives som et tegn på Herrens genkomst. Allerede nu Ger falske Messias’er og falske profeter tegn og undere for at vildlede disciplene. Hører vi ikke også råbet: „Se, han er i ørkenen!“ Er tusinder ikke gået ud i ørkenen i håb om at finde Kristus? Og fra tusinder af sammenkomster, hvor mennesker hævder at være i forbindelse

med afdøde ånder, lyder råbet: „Se, han et i kamrene!“ Dette er netop, hvad spiritismen hævder og forkynder. Men hvad siger Kristus? „Tro det ikke. For som lynet kommer fra øst og lyser helt om i vest, sådan skal også Menneskesønnens komme være.“

Frelseren giver os tegn på sin genkomst, og mere end dette, han fastsætter tidspunktet, hvor de første af disse tegn skal vise sig. „Men straks ester trængslen i de dage skal solen formørkes og månen ikke skinne og stjernerne falde ned fra himlen og himlens kræfter rystes. Og da skal Menneskesønnens tegn komme til syne på himlen, og da skal alle jordens folkestammer jamre, og de skal se Menneskesønnen komme på himlens skyer med magt og megen herlighed. Og han skal sende sine engle ud med høj basunklang, og de skal samle hans udvalgte fra de fire verdenshjørner, fra den ene ende af Humlem til den anden.“

Ved afslutningen af pavedømmets store forfølgelse skulle solen formørkes og månen ikke skinne, erklærede Kristus. Og derefter skulle stjernerne falde ned fra himmelen. Og han siger: „Lær denne lignelse af figentræet: Når dets grene bliver bløde og får blade, ved I, at sommeren er nær. Sådan skal I også vide, når I ser alt dette, at han står lige for døren.“

Kristus har givet tegn på sit komme. Han siger, at vi kan vide, når han er nær, ja, lige ved døren. Han siger om dem, der ser disse tegn: „Denne slægt skal ikke forgå, før alt dette sker.“ Disse tegn har vist sig. Nu ved vi med sikkerhed, at Herrens komme er nær forestående. „Himmel og jord skal forgå,“ siger han, „men mine ord skal aldrig forgå.“

Kristus vil komme i skyerne og med stor herlighed. En stor skare strålende engle vil ledsage ham. Han vil komme for at oprejse de døde og for at forvandle de levende hellige til herlighed. Han vil komme for at hædre dem, der har elsket ham og holdt hans bud og for at tage dem til sig. Han har hverken glemt dem eller sine løfter. Familiebåndene vil blive knyttet igen. Når vi ser på vore døde, har vi lov at tænke på den morgen, hvor Guds basun skal lyde, når „de døde skal opstå som uforgængelige, og vi skal forvandles“ . En kort tid endnu, så skal vi se Kongen i al hans herlighed. En kort tid endnu, så vil han borttørre alle tårer af vore øjne. En kort tid endnu, så vil han fremstille os „over for sin herlighed, uden fejl og fulde af jubel“ . Derfor sagde han, da han gav disse tegn på sin genkomst: „Men når disse ting begynder at ske, så jer op og løft jeres hoved, for jeres forløsning nærmer sig.“

Men Kristus har ikke åbenbaret os dagen og timen for sin genkomst. Han sagde rent ud til sine disciple, at det ikke tilkom ham at angive dag og time for sit komme. Hvis det havde stået ham frit for at åbenbare dette, hvorfor skulle han så have formanet dem til at opretholde en konstant venteposition? Der er nogle, der hævder at kende selve dagen og timen for vor Herres genkomst. Med den største alvor kortlægger de fremtiden. Men Herren har advaret mod sådanne holdninger. Det nøjagtige tidspunkt for Menneskesønnens andet komme er Guds hemmelighed.

Når Menneskesønnen kommer

Kristus fortsætter, mens han præciserer, hvordan verdens tilstand vil være ved hans komme: „Som det var i Noas dage, sådan skal det også være ved Menneskesønnens komme. For i dagene før syndfloden åd og drak de, giftede sig og bortgiftede lige til den dag, da Noa gik ind i arken; og de vidste ikke noget, før syndfloden kom og rev dem alle bort. Sådan skal også Menneskesønnens komme være.“ Kristus stiller dem her ikke et jordisk tusindårsrige i udsigt, tusinde år, hvor de kan forberede sig til evigheden. Han siger os, at som det var i Noas dage, sådan vil det blive, når Menneskesønnen vender .

Hvordan var det i Noas dage? „Herren så, at menneskenes ondskab var stor på jorden, og at alt, hvad de ville og planlagde dagen lang, kun var ondt.“ Beboerne i verden før syndfloden vendte sig fra Jehova og nægtede at gøre hans vilje. De fulgte deres egne ugudelige forestillinger og fordærvede tanker. Det var på grund af deres ondskab, at de blev tilintetgjort; og verden i dag går den samme vej. Den frembyder ingen smigrende tegn på en tusindårsperiode med herlighed. De, som overtræder Guds lov, fylder jorden med ondskab. Deres væddemål, deres hestevæddeløb, deres spillelidenskab, deres udskejelser, deres lystne handlinger, deres utæmmelige lidenskaber er ved hastigt at fylde jorden med vold.

I profetien om Jerusalems ødelæggelse sagde Kristus: „Og fordi lovløsheden tager overhånd, skal kærligheden blive kold hos de fleste. Men den, der holder ud til enden, skal frelses. Og dette evangelium om Riget skal prædikes i hele verden som vidnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme.“ Denne profeti vil igen blive opfyldt. Den tids overvældende ugudelighed finder sit sidestykke i dag. Således også med forudsigelsen om forkyndelsen af evangeliet. Før Jerusalems fald erklærede Paulus, som skrev under Helligåndens inspiration, at evangeliet var „blevet prædiket for al skabningen under himlen“ . På samme måde skal nu, før Menneskesønnen kommer, det evige evangelium prædikes „for alle folkeslag og stammer, tungemål og folk“ .

Gud „har fastsat en dag, da han vil holde dom over hele verden med retfærdighed“ . Kristus siger os, hvornår denne dag indledes. Han siger ikke, at hele verden vil blive omvendt, men at „dette evangelium om Riget skal prædikes i hele verden som vidnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme“. Ved at give evangeliet til verden står det i vor magt at fremskynde vor Herres genkomst. Vi skal ikke blot afvente, men fremskynde Guds dags komme. . Hvis Kristi menighed havde gjort sit tildelte arbejde, således som Herren bestemte det, så ville hele verden allerede nu have været advaret, og Jesus ville være kommet til vor jord med magt og stor herlighed.

„Tag jer i agt, hold jer vågne!“

Efter at Kristus havde givet dem tegnene på sit komme, sagde han: „Sådan skal I også vide, når I ser alt dette, at han står lige for døren.“ „Tag jer i agt, hold jer vågne!“ Gud har altid advaret mennesker om en kommende dom. De, som troede på hans budskab, og som handlede ud fra deres tro og i lydighed mod hans bud, undgik den dom, der ramte de

ulydige og vantro. Der blev sagt til Noa: „Gå ind i arken med hele din familie, for dig har jeg fundet retfærdig i denne slægt.“ Noa adlød og blev frelst. Lot fik budskabet:

„Skynd jer væk herfra, for Herren vil til at ødelægge byen.“ Lot gav sig i de himmelske sendebuds varetægt og blev frelst. På samme måde blev Kristi disciple advaret om Jerusalems ødelæggelse. De, som holdt øje med tegnet på den kommende tilintetgørelse og flygtede fra byen, undslap ødelæggelsen. På samme måde er vi nu blevet advaret om Kristi komme og om den tilintetgørelse, der vil ramme verden. De, som er opmærksomme på advarslen, vil blive frelst.

Fordi vi ikke kender det nøjagtige tidspunkt for hans komme, bliver det befalet os at være vågne. „Salige de tjenere, som herren finder vågne, når han kommer!“ De, som holder øje med Herrens komme, tilbringer ikke tiden med inaktiv venten. Forventningen om Kristi komme skal få mennesker til at respektere Herren og hans dom over synden. Den skal få dem til at se, hvor stor en synd det er at afvise hans tilbud om nåde. De, som holder øje med Herrens komme, styrkes ved at bekende sig til sandheden. De forbinder alvorligt arbejde med årvågen vagtsomhed. Fordi de ved, at Herren snart kommer, øges deres iver efter at samarbejde med de guddommelige kræfter i arbejdet for menneskers frelse. Disse er de tro og kloge tjenere, som giver Herrens husstand „mad i rette tid.“ De forkynder den sandhed, der netop nu er brug for. Ligesom Enok, Noa, Abraham og Moses hver især forkyndte den sandhed, der var brug for på deres tid, sådan vil Kristi tjenere give deres generation den særlige advarsel, de behøver.

„Den dag eller time er der ingen“

Men nu gør Kristus opmærksom på en anden slags mennesker. „Men er det en dårlig tjener, der siger som så: Min herre lader vente på sig! og derpå giver sig til at slå sine medtjenere og spiser og drikker med svirebrødre, så skal den tjeners herre komme en dag, han ikke venter, og i en time, han ikke kender.“

Den dårlige tjener siger ved sig selv: „Min herre lader vente på sig!“ Han siger ikke, at Kristus ikke vil komme. Han gør ikke nar af tanken om hans genkomst. Men i sit hjerte og ved sine handlinger og ord siger han, at Herren lader vente på sig. Han får andre til at opgive deres overbevisning om, at Herren snart kommer. Hans påvirkning leder mennesker til en overmodig og letsindig tøven. De bekræftes i deres verdslighed og sløvhed. Jordiske lidenskaber og fordærvede tanker tager overhånd. Den dårlige tjener spiser og drikker med svirebrødre og deltager i verdens nydelsessyge. Han prygler sine medtjenere og anklager og fordømmer dem, der er tro mod deres Herre. Han blander sig med verden. Lige søger lige i overtrædelser. Dette er en frygtelig assimilation. Sammen med verden fanges han i fælden. „så skal den tjeners herre komme en dag, han ikke venter, og i en time, han ikke kender, og hugge ham ned og lade ham dele skæbne med hyklerne.“

„Hvis ikke du våger, kommer jeg som tyv, og du ved ikke, hvilken time jeg kommer over dig.“ Kristi genkomst vil komme overraskende for de falske lærere. De siger: „Fred og

ingen fare!“ Ligesom præsterne og de lærde før Jerusalems fald sørger de for, at kirken skal kunne nyde jordisk velstand og ære. De fortolker tidernes tegn som et varsel herom. Men hvad siger Skriftens ord?

„Da er undergangen pludselig over dem.“ Over alle, der bor på hele jorden, over alle, der betragter denne verden som deres hjem, vil Herrens dag være der som en fælde. Den kommer til dem som en snigende tyv.

Verden med dens larmende munterhed og alle dens gudløse fornøjelser er faldet i søvn; den sover i kødelig tryghed. Mennesker regner med, at Herrens genkomst er noget fjernt. De ler ad advarslerne. De praler hovmodigt: „Alting“ er „jo blevet ved at være, som det var fra skabelsens begyndelse.“

„I morgen skal blive som i dag, ja, bedre endnu!“ Forlystelsessygen vil blive større og større. Men Kristus siger: „Se, jeg kommer som en tyv.“ Netop når verden foragteligt spørger: „Hvad bliver der af løftet om hans komme“ opfyldes tegnene. Mens de råber: „Fred og ingen fare!“ kommer „undergangen pludselig over dem.“ Når spotteren og sandhedsfornægteren er klevet overmodige, når rutinearbejdet i de forskellige pengeindbringende foretagender udføres uden hensyntagen til principper, når den studerende ivrigt søger viden om alt andet end sin bibel, så kommer Kristus som en tyv.

Der er røre overalt i verden. Tidernes tegn er ildevarslende. Kommende begivenheder kaster deres skygger forud. Guds Ånd bliver trukket fra jorden, og ulykke følger på ulykke til søs og til lands. Der er orkaner, jordskælv, ildebrande, oversvømmelser, og der sker mord af enhver art. Hvem kan se ind i fremtiden? Hvor er der sikkerhed? Der findes ingen sikkerhed i noget, som er menneskeligt eller jordisk. Mennesker slutter sig hurtigt til det banner, de har valgt. Hvileløst venter de og holder øje med deres føreres bevægelser. Der er de mennesker, der venter på og våger og arbejder for, at Herren skal komme. En anden slags mennesker giver sig ind under førerskabet af den første store frafaldne. Kun få tror helhjertet, at vi har et helvede at undgå og en Himmel at vinde.

Krisen sniger sig gradvis ind på os. Solen skinner på himmelen og gennemløber sin sædvanlige bane, og himlene forkynder stadig Guds ære. Mennesker spiser og drikker stadig, de planter og bygger, de gifter sig og bortgifter. Købmænd køber og sælger stadig. Mennesker skubber og maser i kampen om at få den øverste plads. Forlystelsessyge mennesker strømmer til teatrene, hestevæddeløbene og spillebulerne. Der hersker den største begejstring, og dog er prøvetiden hastigt ved at rinde ud, og hvert menneskes skæbne skal afgøres for evigheden. Satan indser, at hans tid er kort. Han sætter alle sine kræfter ind på, at mennesker skal lade sig bedrage, forføre, beskæftiges og tryllebindes, indtil prøvetiden er til ende og nådens dør for evigt lukket.

Gennem århundrederne lyder vor Herres advarende ord højtideligt til os fra Oliebjerget: „Tag jer i agt, så jeres hjerte ikke sløves af svir og drukkenskab og dagliglivets bekymringer,

så den dag pludselig kommer over jer. … Våg altid, og bed om, at I må få styrken til at undslippe alt det, som skal ske, og til at stå foran Menneskesønnen.“

KAPITEL 70 - „En af disse mine mindste brødre“

Kapitlet er bygget op over Matt 25,31-4 „Når Menneskesønnen kommer i sin herlighed og alle englene med ham, da skal han tage sæde på sin herligheds trone. g alle folkeslagene skal samles foran ham, og han skal skille dem, som en hyrde skiller fårene fra bukkene.“ Således skildrede Kristus på Oliebjerget for sine disciple, hvordan det ville foregå på dagen for den store dom, og han fremlagde afgørelsen som værende afhængig af et eneste punkt. Når folkeslagene er samlet foran ham, vil der kun være to slags mennesker, og deres evige skæbne afgøres efter, hvad de har gjort eller undladt at gøre for ham i skikkelse af de fattige og lidende.

„Kom“

På denne dag forklarer Kristus ikke mennesker, hvor meget han har gjort for dem ved at give sit liv for deres frelse. Han fremlægger det trofaste arbejde, som de har gjort for ham. Til dem, han har stillet ved sin højre side, vil han sige: „Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt. For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog imod mig, Jeg var nøgen, og I gav mig tøj, jeg var syg, og I tog jer af mig, jeg var i fængsel, og I besøgte mig.“ Men de, som Kristus roser, ved ikke, at de har været med til at tjene ham. Han svarer på deres forvirrede spørgsmål: „Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.“

Jesus havde sagt til sine disciple, at de ville blive hadet af alle mennesker, at de ville blive forfulgt og plaget. Mange ville blive fordrevet fra deres hjem og bragt ud i fattigdom. Mange ville lide nød på grund af sygdom og savn. Mange ville blive kastet i fængsel. Alle, der forlod venner eller hjem for hans skyld, lovede han hundredefold igen i dette liv. Han sørgede for en særlig velsignelse til alle, der ville tjene deres brødre. I alle, der lider på grund af mit navn, skal i genkende mig, sagde Jesus. Som I ville tjene mig, sådan skal I tjene dem. Dette er beviset på, at I er mine disciple.

Alle, der er blevet født ind i den himmelske familie, er på en særlig måde vor Herres brødre. Kristi kærlighed knytter medlemmerne af hans familie sammen, og hvor som helst denne kærlighed er til stede, åbenbarer det guddommelige slægtskab sig. „Enhver, som elsker, er født af Gud og kender Gud.“

De, som Kristus roser ved dommen, har måske kun vidst lidt om teologi, men de har hyldet hans principper. Ved Helligåndens medvirken er de blevet til velsignelse for deres omgivelser. Selv blandt hedningerne findes der mennesker, som har værnet om godhedens ånd. Før livets ord var nået til deres ører, havde de vist velvilje mod missionærerne og endog hjulpet dem med fare for deres eget liv. Der er hedninger, der dyrker Gud i uvidenhed, og til hvem lyset aldrig blev bragt ved menneskers medvirken; alligevel skal de ikke gå fortabt. Skønt uvidende om Guds skrevne lov, har de hørt hans stemme tale til

sig i naturen og har gjort, hvad loven krævede. Deres handlinger vidner om, at Helligånden har rørt ved deres hjerter, og Gud kendes ved dem som sine børn.

Hvor overraskede og glade vil de ydmyge blandt folkeslagene og hedningerne ikke blive, når de hører Frelseren sige: „Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.“ Vor kærlige Frelser vil glæde sig, når hans efterfølgere overraskede og glade løfter blikket ved hans anerkendende ord.

Men Kristi kærlighed er ikke begrænset til nogen samfundsklasse. Han identificerer sig med hvert eneste barn af menneskeheden. For at vi kunne blive medlemmer af den himmelske familie, blev han medlem af den jordiske familie. Han er Menneskesønnen og således bror til enhver af Adams sønner og døtre. Hans disciple må ikke isolere sig fra den verden rundt omkring dem, som er ved at fortabes. De er en del af menneskehedens store netværk, og Himmelen betragter dem som brødre til såvel syndere som troende. Kristi kærlighed omfatter både de faldne, de vildfarende og de syndige, og enhver godhed, der udvises for at løfte et faldent menneske, enhver barmhjertighedsgerning anerkendes, som var den gjort mod Ham.

Himmelens engle bliver sendt ud for at tjene dem, der skal arve frelsen. Vi ved ikke nu, hvem det er. Det er endnu ikke åbenbaret, hvem der vil sejre og få del i de helliges arv i lyset; men Himmelens engle tager ud overalt på jorden og søger at trøste dem, der sørger, at beskytte dem, der er i fare, og at vinde menneskers hjerter for Kristus. Ingen bliver forsømt eller forbigået. Gud prioriterer ikke bestemte personer, men har lige stor omsorg for alle de mennesker, han har skabt.

Når du åbner din dør for nødlidende og syge venner af Kristus, tager du imod usynlige engle. Du indbyder himmelske væsener til at være dine gæster. De bringer en hellig atmosfære af glæde og fred. De kommer med rosende ord, og i Himmelen høres det samme. Hver eneste barmhjertighedsgerning giver genlyd dér. Fra sin trone regner Faderen de uselviske arbejdere blandt sine mest dyrebare skatte.

„Gå bort fra mig“

De, som befandt sig på Kristi venstre side, som havde undladt at hjælpe ham i skikkelse af de fattige og lidende, var ikke selv klar over deres skyld. Satan havde forblindet dem. Det var ikke gået op for dem, hvad de skyldte deres brødre. De havde været optaget af sig selv og ikke bekymret sig om andres nød.

Gud har givet de rige velstand, for at de skal hjælpe og trøste dem, der lider nød; men alt for ofte er de ligeglade med andres nød. De føler sig hævet over deres fattige brødre. De sætter sig ikke i den fattiges sted. De forstår ikke de fattiges fristelser og kampe, og barmhjertigheden dør ud i deres hjerter. I kostbare boliger og pragtfulde kirker lukker de rige sig ude fra de fattige. De midler, som Gud har givet dem til velsignelse for de trængende, bliver brugt til at forkæle deres stolthed og egoisme. De fattige bliver hele tiden

berøvet den viden, de burde have, om Guds kærlige barmhjertighed; for han har sørget rigeligt for, at de trygt skulle kunne have til livets fornødenheder. De er tvunget til at føle den fattigdom, der begrænser livet, og ofte fristes de til at blive misundelige, skinsyge og fyldt af onde mistanker. De, som ikke selv har måttet udholde trykket af savn og nød, behandler alt for ofte de fattige med ringeagt og lader dem mærke, at man betragter dem som mindreværdige.

Men Kristus ser det alt sammen, og han siger: Det var mig, som var sulten og tørstig. Det var mig, der var fremmed. Det var mig, der var syg. Det var mig, der var i fængsel. Mens I gjorde jer til gode ved jeres overdådigt dækkede bord, var jeg ved at dø af sult i den elendige rønne eller i den ensomme gade. Mens I nød livet i jeres bekvemme hjem, havde jeg ikke et sted, hvor jeg kunne lægge mit hoved til hvile. Mens I fyldte jeres klædeskab med kostbare dragter, led jeg nød. Mens I vedblev med at more jer, sygnede jeg hen i et fængsel.

Når I modstræbende uddelte en smule brød til de fattige, der var ved at dø af sult, og når I gav dem disse tynde klæder til at skærme dem mod den bidende frost, huskede I så på, at det var til herlighedens Herre, at I gav dem? Hver eneste dag i jeres liv var jeg jer nær i skikkelse af disse stakler, men I opsøgte mig ikke. I ville ikke have noget fællesskab med mig. Jeg kender jer ikke!

I Jesu fodspor

Mange føler, at det ville være et stort privilegium at besøge de steder, hvor Kristus har levet på jorden, at gå hvor hans fod har trådt, at se ud over søen ved hvis bred han elskede at undervise og bakkerne og dalene, som hans blik så tit hvilede på. Men vi behøver ikke at rejse til Nazaret, til Kapernaum eller til Betania for at kunne vandre i Jesu fodspor. Dem kan vi finde ved sygesengen, i fattige hytter, i storbyernes overbefolkede gyder og alle vegne, hvor der findes mennesker, som trænger til hjælp og trøst. Ved at gøre som Jesus gjorde, da han var her på jorden, kan vi gå i hans fodspor.

Alle kan finde noget at gøre. „De fattige har I jo altid hos jer," sagde Jesus, og ingen behøver at føle, at der ikke er noget sted, hvor de kan arbejde for ham. Millioner og atter millioner af mennesker, der er nær ved at gå til grunde i uvidenhed og synd, har aldrig så meget som hørt om Kristi kærlighed til dem. Hvis vi var i deres sted, hvad ville vi så ønske, at de skulle gøre for os? Alt dette er vi, så vidt det er os muligt, højtideligt forpligtet til at gøre for dem. Kristi leveregel, ved hvilken vi alle ved dommen enten skal bestå eller falde igennem, er denne: „Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem."

Frelseren har givet sit dyrebare liv for at etablere en menighed, der er i stand til at tage sig af bedrøvede, svage sjæle. En del af de troende er måske fattige, uoplyste og ukendte; alligevel kan de ved Kristi hjælp udrette noget i deres hjem, i nabolaget, i menigheden, endog „i de egne, der ligger længere borte" , hvis resultater vil række til evigheden.

På grund af, at dette arbejde forsømmes, når så mange unge disciple aldrig ud over børnelærdommen i deres erfaringer som kristne. Det lys, der var begyndt at skinne i deres egne hjerter, dengang Jesus talte til dem og sagde:

„Dine synder er dig tilgivet," kunne de have holdt liv i ved at hjælpe dem, der er i nød. Den rastløse energi, der så ofte er en kilde til fare for unge mennesker, kunne ledes i de rigtige kanaler og strømme ud som floder af velsignelse. Deres eget jeg ville blive glemt i oprigtigt arbejde for at gøre godt imod andre.

De, som hjælper andre, vil selv blive hjulpet af den Store Hyrde. De vil selv komme til at drikke af livets vand og få slukket deres tørst. De vil ikke mere længes efter spændende fornøjelser eller efter en forandring i deres tilværelse. Det største mål for deres interesse vil være, hvordan de skal frelse dem, der er ved at fortabes. Socialt samvær vil være en fordel. Frelserens kærlighed vil knytte os sammen til en enhed.

Når vi gør os klart, at vi er Guds medarbejdere, vil hans løfter ikke blive omtalt med ligegyldighed. De vil brænde i vore hjerter og fænge på vore læber. Da Moses blev kaldet til at tjene et uvidende, udisciplineret og oprørsk folk, gav Gud ham dette løfte: „Jeg vil selv gå med og skaffe dig et sted at bo." Og han sagde: „Jeg vil være med dig." Dette løfte gælder alle, der arbejder i Kristi sted for hans plagede og lidende menneskebørn.

Kærlighed til mennesker er den jordiske tilkendegivelse af kærlighed til Gud. Det var for at indpode os denne kærlighed, for at gøre os til børn af den samme familie, at Ærens Konge blev ét med os. Og når hans afskedsord Ger i opfyldelse: „I skal elske hinanden, ligesom jeg har elsket jer." Når vi elsker verden, sådan som han elskede den, så har han nået sit mål med os. Så er vi tilpasset Himmelen; for vi ejer Himmelen i vore hjerter.

„Red dem, der føres til døden, og dem, der vakler til retterstedet, skån dem dog! Du siger: 'Vi kender jo ikke den mand'; men mon ikke han, der prøver hjerterne, har indsigt? Han, der vogter på dit liv, ved besked og gengælder mennesket efter dets gerninger." På dommens store dag skal de, som ikke har arbejdet for Kristus, men har ladet stå til og kun tænkt på sig selv og taget hensyn til sig selv, af hele verdens dommer blive placeret sammen med dem, som gjorde det onde. De vil blive fordømt på samme måde.

Hvert eneste menneske har fået en opgave betroet. Til enhver vil den Store Hyrde rette dette spørgsmål: „Hvor er nu hjorden, jeg betroede dig, de prægtige får?"

KAPITEL 71 - Alle stjener

Kapitlet er bygget op over Luk 22,7-18. 24; Joh 13,1-17.
I et hus i Jerusalem sad Kristus til bords med sine disciple i et værelse ovenpå. De var forsamlet for at fejre påskefesten. Frelseren ønskede at fejre denne påske alene sammen med de tolv. Han vidste, at tiden var inde. Han var selv det sande påskelam, og på dagen, hvor påskemåltidet blev spist, skulle han selv ofres. Han skulle snart tømme vredens bæger. Han skulle snart modtage den sidste dåb — af lidelse. Men endnu havde han nogle få stille timer , og disse skulle bruges til gavn for hans elskede disciple.

Hele Kristi liv havde været uselvisk tjeneste for andre. „Ikke … for at lade sig tjene, men for selv at tjene," havde været læren af alle hans gerninger. Men hans disciple havde endnu ikke taget ved lære af den. Ved dette sidste påskemåltid gentog Jesus sin belæring med et eksempel, som for altid indprentede den i deres sind og hjerte.

Samtalerne mellem Jesus og hans disciple var sædvanligvis præget af stille glæde, og var højt værdsat af dem alle. Påskemåltiderne havde været noget ganske særligt; men ved denne lejlighed var Jesus bekymret. Han var tung om hjertet, og der hvilede en skygge over hans ansigtsudtryk. Da han mødtes med disciplene i værelset ovenpå, lagde de mærke til, at der var noget, som tyngede hans sind, og skønt de ikke kendte grunden, tog de del i hans sorg.

Sammen for sidste gang
Da de var samlet omkring bordet, sagde han med dybt bedrøvet stemme: „'Jeg har længtes meget efter at spise dette påskemåltid sammen med jer, før jeg skal lide, for jeg siger jer: Jeg skal aldrig mere spise det, før det fuldendes i Guds rige.' Så tog han et bæger, takkede og sagde: 'Tag det og del det mellem jer. For jeg siger jer: Fra nu af skal jeg aldrig mere drikke af vintræets frugt før Guds rige kommer.'"

Kristus vidste, at for ham var tiden inde til at forlade denne verden og gå til sin Far. Han befandt sig nu i korsets skygge, og hans hjerte var forpint af smerte. Han vidste, at han ville blive forladt i den time, hvor han blev forrådt. Han vidste, at han ville blive henrettet på den mest ydmygende måde, som kun forbrydere blev udsat for. Han kendte utaknemmeligheden og grusomheden hos dem, som han var kommet for at frelse. Han vidste, hvor stort det offer var, som han måtte bringe, og for hvor mange det ville være forgæves. Når han vidste alt, hvad der ventede ham, kunne han ganske naturligt være blevet overvældet ved tanken om sin egen ydmygelse og lidelse. Men han så på de tolv, der havde været sammen med ham som hans egne, og som, når hans skam, sorg og mishandling var forbi, ville blive ladt alene til at kæmpe i verden. Når han tænkte på, hvad han selv skulle lide, var det altid i relation til sine disciple. Det var ikke sig selv, han tænkte på. Hans omsorg for dem var det, han først tænkte på.

Denne sidste aften sammen med disciplene havde Jesus meget at sige til dem. Hvis de havde været forberedt til at modtage, hvad han længtes efter at delagtiggøre dem i, ville de være blevet skånet for sønderknusende sjælekval, for skuffelse og vantro. Men Jesus så, at de ikke kunne bære det, som han havde at sige dem. Da han så på deres ansigter, standsede de advarende og trøstende ord på hans læber. Nogle øjeblikke forløb i tavshed. Jesus så ud til at vente på noget. Disciplene følte sig ilde tilpas. Deltagelsen og ømheden, som var blevet vakt ved synet af Kristi sorg, syntes at være forsvundet. Hans ord, der fulde af sorg pegede på hans egen lidelse, havde kun gjort ringe indtryk. De blikke, de tilkastede hinanden, vidnede om skinsyge og stridighed.

Strid om førstepladsen

„De kom også i strid om, hvem af dem der skulle regnes for den største.“ Denne strid, der blev ført i Kristi nærværelse, både bedrøvede og sårede ham. Disciplene klamrede sig til deres yndlingstanke, at Kristus skulle hævde sin magt og tage sæde på Davids trone. Og hver især af dem stræbte inderst inde efter den øverste plads i Riget. De havde vurderet sig selv og hinanden, og i stedet for at betragte deres brødre som mere værdige havde de placeret sig selv øverst. Jakobs og Johannes' anmodning om at måtte sidde på højre og venstre side af Kristi trone havde vakt de andres forargelse. At de to brødre skulle driste sig til at bede om de øverste stillinger, ophidsede i den grad de ti, at en splittelse truede. De følte, at de blev fejlbedømt, at deres trofasthed og evner ikke blev påskønnet. Judas var den, der dømte Jakob og Johannes hårdest.

Da disciplene kom ind i lokalet, hvor de skulle spise, var deres hjerter fulde af bitre følelser. Judas skyndte sig hen til Kristi venstre side; Johannes var til højre. Hvis der var nogen højeste plads, så havde Judas besluttet at ville have den, og den plads måtte være ved siden af Kristus. Og Judas var en forræder!

Der var også opstået et andet stridsspørgsmål. Ved et festmåltid var det sædvane, at en tjener vaskede gæsternes fødder, og der var ved denne lejlighed truffet forberedelser til denne tjeneste. Kanden, fadet og håndklædet var der, parat til fodvaskningen; men der var ingen tjener til stede, og det var disciplens pligt at udføre den. Men hver af disciplene gav efter for sin sårede stolthed og besluttede ikke at ville optræde som tjener. Alle udviste de en stivsindet ligegyldighed og syntes ganske uvidende om, at der var noget, de burde gøre. Ved deres tavshed nægtede de at ydmyge sig.

Jesus vasker disciplenes fødder

Hvordan skulle Kristus føre disse stakkels venner hen, hvor Satan ikke kunne vinde nogen afgørende sejr over dem? Hvordan kunne han vise dem, at det ikke gjorde dem til disciple blot at bekende sig som disciple, eller at dette ikke sikrede dem en plads i hans rige? Hvordan kunne han vise dem, at det er kærlig tjeneste og sand ydmyghed, der udgør ægte storhed? Hvordan skulle han vække kærligheden til live i deres hjerter og gøre dem i stand til at forstå det, som han længtes efter at sige dem?

Disciplene foretog ikke noget skridt i retning af at ville tjene hinanden. Jesus ventede en tid for at se, hvad de ville gøre. Så rejste han sig, den guddommelige lærer. Han lagde sin kappe fra sig for bedre at kunne røre sig, tog et håndklæde og bandt det om sig. Disciplene så på med forbavselse og interesse og afventede i tavshed, hvad der skulle ske. „Derefter hælder han vand op i et fad og giver sig til at vaske disciplenes fødder og tørre dem med klædet, som han havde bundet om sig.“ Denne handling åbnede disciplenes øjne. De fyldtes af bitter skam og ydmygelse. De forstod den uudtalte irettesættelse og kom til at se sig selv i et helt nyt lys.

Sådan gav Kristus udtryk for sin kærlighed til sine disciple. Deres egoistiske sind fyldte ham med sorg, men han indlod sig ikke i nogen meningsudveksling med dem om deres problem. I stedet gav han dem et eksempel, som de aldrig ville glemme. Hans kærlighed til dem lod sig ikke så let rokke eller udslukke. Han vidste, at Faderen havde givet alt i hans hænder, og at han kom fra Gud og vendte til Gud. Han var sig sin guddommelighed fuldt bevidst; men han havde lagt det kongelige fra sig og påtaget sig en tjeners skikkelse. En af de sidste handlinger i hans liv på jorden var at iføre sig en tjeners dragt og gøre en tjeners arbejde.

Før påskehøjtiden havde Judas for anden gang mødt præsterne og de skriftkloge og lavet aftale om at udlevere Jesus til dem. Til trods herfor blandede han sig igen med disciplene, som om han var helt uskyldig og interesserede sig for arbejdet med at forberede festmåltidet. Disciplene kendte ikke noget til Judas' hensigter. Kun Jesus kunne læse hans hemmelighed. Men alligevel afslørede han ham ikke. Jesus ønskede at vinde ham for sig. Han følte en lige så stor byrde for ham som for Jerusalem, dengang han græd over den fortabte by. Hans hjerte råbte: Hvordan kan jeg ofre dig? Judas mærkede denne kærligheds magt. Da Frelserens hænder vaskede hans smudsige fødder og tørrede dem med klædet, var Judas nær ved at give efter og bekende sin synd. Men han kunne ikke få sig selv til at ydmyge sig. Han forhærdede sit hjerte mod angeren, og de gamle tilskyndelser, der for et øjeblik var skubbet til side, fik atter herredømmet over ham. Nu blev Judas krænket over, at Kristus vaskede disciplenes fødder. Hvis Jesus kunne ydmyge sig i den grad, kunne han ikke være Israels konge, tænkte han. Alt håb om verdslig ære i et jordisk rige var slukket. Det passede Judas udmærket, at der ikke var noget at vinde ved at følge Kristus. Efter at have set ham nedværdige sig — sådan opfattede han det blev han bestyrket i sin hensigt om at fornægte ham og indrømme, at han havde ladet sig føre bag lyset. Han var besat af en dæmon, og han besluttede at fuldføre det arbejde, han havde påtaget sig, ved at forråde sin Herre.

Judas havde i sit valg af plads ved bordet forsøgt at placere sig selv forrest, og Jesus gik som tjener først til ham. Johannes, som Judas havde næret så stor bitterhed mod, måtte vente til sidst. Men Johannes opfattede det ikke som en irettesættelse eller tilsidesættelse. Mens disciplene så, hvad Kristus foretog sig, blev de dybt bevægede. Da turen kom til Peter, udbrød han undrende:

„Herre, vasker du mine fødder?“ Hans hjerte var ved at briste, fordi Kristus nedværdigede sig på denne måde. Han blev skamfuld ved tanken om, at det ikke var en af disciplene, der udførte dette arbejde. „Hvad jeg gør, fatter du ikke nu,“ sagde Kristus, „men senere skal du forstå det.“ Peter kunne ikke udholde at se sin Herre, som han troede var Guds Søn, gøre en tjeners arbejde. Hele hans sjæl gjorde oprør mod denne ydmygelse. Han forstod ikke, at det var af denne grund, at Kristus var kommet til verden. Med stor vægt udbrød han: „Aldrig i evighed skal du vaske mine fødder.“

Kristus sagde højtideligt til Peter: „Hvis jeg ikke vasker dig, har du ikke lod og del sammen med mig.“ Denne tjeneste, som Peter nægtede at tage imod, var et forbillede på en mere ophøjet renselse. Kristus var kommet for at fjerne sporene af synd fra hjertet. Ved at nægte at lade Kristus vaske sine fødder nægtede Peter at tage imod den højere form for renselse, der var indbefattet i den ringere. I virkeligheden afviste han sin Herre. Der er for Mesteren intet ydmygende i, at vi tillader ham at arbejde for vor renselse. Sand ydmyghed er at modtage alt, hvad der sker til gavn for os, med et taknemmeligt sind og oprigtigt at tjene Kristus.

Ved ordene: „Hvis jeg ikke vasker dig, har du ikke lod og del sammen med mig,“ gav Peter afkald på sin stolthed og egensindighed. Han kunne ikke udholde tanken om at skulle skilles fra Kristus. Det ville have været døden for ham. „Så ikke kun fødderne,“ sagde han, „men også hænderne og hovedet.“ Jesus svarede ham: „Den, der er badet, behøver ikke at få vasket andet end fødderne, men er ren over det hele.“

Disse ord betyder mere end legemlig renhed. Kristus taler stadig om den højere form for renselse, som den lavere form er et eksempel på. Den, der kom fra badet, var ren, men de sandalklædte fødder blev snart støvede og trængte atter til at vaskes. På denne måde var Peter og hans medbrødre blevet vasket i den store kilde, som er åbnet mod synd og urenhed. Kristus regnede dem for at være sine egne; men fristelsen havde forledt dem, og de trængte stadig til hans rensende nåde. Da Jesus bandt et klæde om sig for at vaske støvet af deres fødder, var det hans ønske netop ved denne handling at vaske uenigheden, skinsygen og hovmodet bort fra deres hjerter. Dette var af langt større betydning end at vaske deres støvede fødder. Med det sind, som de dengang havde, var ingen af dem rede til fællesskab med Kristus. Før de havde fået et ydmygt og kærligt sind, var de ikke klar til at deltage i påskemåltidet eller til at tage del i den mindetjeneste, som Kristus snart skulle indstifte. Deres hjerter skulle renses. Stolthed og egoisme skaber splid og had, men alt dette vaskede Jesus bort ved at vaske deres fødder. Der skete en forandring af følelserne. Idet Jesus så på dem, kunne han sige: „I er rene.“ Nu var de et fællesskab med kærlighed til hinanden. De var blevet ydmyge og villige til at lære. Med undtagelse af Judas var de hver især rede til at indrømme en anden den øverste plads. Nu kunne de ydmygt og taknemmeligt tage imod Kristi ord.

Som Peter og hans medbrødre er også vi blevet renset ved Kristi blod; men ved kontakt med ondskaben sker det ofte, at vi tilsmudses igen. Kun ved at komme til Kristus kan vi

blive rene igen. Peter veg for at lade sin Herres og Mesters hænder røre ved sine smudsige fødder; men hvor ofte kommer vi ikke til Kristus med vore syndige, urene gerninger. Vort onde sind, vor forfængelighed og stolthed må gøre ham utroligt ondt! Alligevel må vi komme til ham med alle vore svagheder og urenheder. Kun han kan rense os igen. Vi kan ikke have forbindelse med ham, hvis ikke vi er renset ved hans kraft.

Jesus sagde til disciplene: „I er rene; dog ikke alle." Han havde vasket Judas' fødder, men kunne ikke nå ind til ham. Hans sind var ikke blevet renset. Judas havde ikke overgivet sig til Kristus.

Eksempel på ydmyghed

Efter at Jesus havde vasket disciplenes fødder og havde taget sin kappe på og atter sat sig ned, sagde han til dem: „Forstår I, hvad jeg har gjort mod jer? I kalder mig Mester og Herre, og med rette, for det er jeg. Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder. Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer. Sandelig, sandelig siger jeg jer: En tjener er ikke større end sin herre, og en udsending ikke større end den, der har sendt ham."

Kristus ville have sine disciple til at forstå, at skønt han havde vasket deres fødder, gik det på ingen måde ud over hans værdighed. „I kalder mig Mester og Herre, og med rette, for det er jeg." Og fordi han var så uendeligt højt hævet over dem, blev tjenesten ved ham fuld af nåde og umådeligt betydningsfuld. Ingen var så ophøjet som Kristus, og alligevel nedlod han sig til at udføre den ringeste tjeneste. For at hans folk ikke skulle lade sig vildlede af deres medfødte egenkærlighed, som styrkes ved kun at tænke på sig selv, gav Kristus personligt et eksempel på ydmyghed. Han ville ikke overlade dette vigtige emne til mennesker. Han betragtede det som så betydningsfuldt, at han, der var lig med Gud, selv agerede tjener over for sine disciple. Han, for hvem hvert knæ skal bøje sig, og som det for Himmelens engle er en ære at tjene, bøjede sig ned for at vaske fødderne på dem, som kaldte ham Herre, alt imens de kappedes om at få de højeste pladser. Han vaskede sin forræders fødder.

Gennem sit liv og sin lære har Kristus givet et fuldkomment eksempel på den uselviske tjeneste, der udspringer fra Gud. Gud lever ikke kun for sin egen skyld. Ved at skabe verden og ved at opretholde alle ting tjener han hele tiden andre. „Han lader sin sol stå op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige." Dette ideal for al tjeneste har Gud givet videre til sin Søn. Jesus blev givet os, for at stå i spidsen for hele menneskeheden, og for gennem sit eksempel at lære den, hvad det vil sige at tjene. Hele hans liv var underlagt tjenestens lov. Han tjente mennesker på alle områder. Han levede således under Guds lov og viste os ved sit eksempel, hvordan vi skal adlyde den.

Gentagne gange havde Jesus forsøgt at indføre dette princip blandt disciplene. Da Jakob og Johannes kom med deres anmodning om en høj status, havde han sagt: „Den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener."

I mit rige findes der ingen principper om fortrinsret eller suverænitet. Den eneste storhed er storheden ved ydmyghed. Den eneste udmærkelse findes i at vie sig til at tjene andre.

Da han nu havde vasket disciplenes fødder, sagde han: „Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer.“ Med disse ord pålagde Jesus dem ikke bare at udøve gæstfrihed. De betød mere end blot at vaske rejsestøvet af gæsternes fødder. Kristus indstiftede her en religiøs tjeneste. Gennem Jesu handling blev denne ydmygende ceremoni gjort til et indviet ritual. Den skulle overholdes af disciplene, for at de altid kunne huske på hans lære om at tjene andre i ydmyghed.

Dette ritual er af Kristus bestemt som forberedelse til den hellige nadvertjeneste. Så længe vi har stolthed, uoverensstemmelser og strid om at være den største, kan vi ikke have fællesskab med Kristus. Vi er ikke klar til gennem nadveren at modtage hans legeme og blod. Det var derfor Kristus fremhævede mindet om sin ydmyge tjeneste som det, der først skulle højtideligholdes.

De kristne, som deltager i dette ritual, bør huske på, hvad Jesus sagde: „Forstår I, hvad jeg har gjort mod jer? I kalder mig Mester og Herre, og med rette, for det er jeg. Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder. Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer. Sandelig, sandelig siger jeg jer: En tjener er ikke større end sin herre, og en udsending ikke større end den, der har sendt ham. Når I ved det, er I salige, hvis I gør det.“ Mennesket er tilbøjeligt til at sætte sig selv højere end sin bror, til kun at arbejde for sit eget bedste, til at søge de bedste pladser; og ofte resulterer det i ond og forbitret mistro. Dette ritual forud for Herrens nadver skal rydde disse misforståelser til side, føre mennesket bort fra egoisme og selvophøjethed for i oprigtig ydmyghed at tjene andre.

Helligånden er til stede ved en sådan lejlighed for at lede til selvransagelse, for at overbevise om synd og om den velsignede sikkerhed for syndsforladelse. Kristus vil også være der med hele sin nåde for at påvirke den egoistiske tankegang. Helligånden styrker dem, der følger Herrens eksempel. Når vi husker på Frelserens ydmygelse for vor skyld, griber den ene tanke den anden. En kæde af minder dukker frem, minder om Guds store godhed og om jordiske venners venlighed og kærlighed. Men også glemte velsignelser, misbrugte velgerninger og tilsidesatte venligheder. Rødder af bitterhed, der har fortrængt kærlighedens dyrebare plante. Karakterbrist, pligtforsømmelse, utaknemmelighed mod Gud og kulde over for vore brødre dukker op i erindringen. Synden ses i det samme lys, som Gud ser den. Vore tanker er ikke selvtilfredse men strengt selvfordømmende og ydmyge. Sindet får kraft til at nedbryde enhver skranke, der har været årsag til fjendskab. Onde tanker og ond tale forsvinder. Synder bekendes og tilgives. Kristi nåde fylder os, og Hans kærlighed forener hjerterne i en velsignet enhed.

Når man således har forstået den dybere mening med denne forberedende tjeneste, vækkes ønsket om et højere åndeligt liv. Gud vil gennem sin ånd imødekomme dette ønske. Sindet

vil blive højnet. Vi kan deltage i den hellige nadver med bevidstheden om, at vore synder er tilgivet. Lyset fra Kristi retfærdighed vil oplyse vort indre. Vi ser „Guds Lam, som bærer verdens synd“ .

For dem, der er modtagelige for denne tjenestes ånd, kan den aldrig blive en almindelig ceremoni. Dens lære vil til enhver tid være: „Tjen hinanden i kærlighed.“5 Ved at vaske sine disciples fødder beviste Kristus, at han ville udføre en hvilken som helst tjeneste, hvor ringe den end måtte være, som kunne gøre dem til medarvinger til Himmelens evige skatte sammen med ham. Ved at udføre den samme rituelle tjeneste forpligter hans disciple sig til i lighed med ham at tjene deres brødre. Hver gang dette ritual bliver udført på den rigtige måde, bringes Guds børn i et helligt slægtskab for at hjælpe og velsigne hinanden og deres medmennesker. Deres arbejdsområde er lige så stor, som deres Mesters var. Verden er fuld af mennesker, der trænger til vor hjælp. De fattige, de hjælpeløse, de uvidende er overalt. De, som har været i samfund med Kristus i salen ovenpå, vil gå ud for at tjene, som han gjorde det.

Jesus, som alle tjente, kom for at tjene alle. Og fordi han tjente alle, vil han atter blive tjent og æret af alle. Og de, som ønsker at få del i hans guddommelige egenskaber og med ham dele glæden over at se mennesker blive frelst, må følge hans eksempel med uselvisk tjeneste.

Alt dette var indbefattet i Jesu ord: „Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer.“ Dette var hensigten med den tjene ste, han indstiftede. Og han siger: „N:h I ved det“ hvis I forstar hensigten med hans here til jer „er I salige, hvis I gør det.“

KAPITEL 72 - „TIL IHUKOMMELSE AF MIG“

Kapitlet er bygget op over Matt 26,20-29; Mark 14,17-25; Luk 22,14-23; Joh 13,18-30.
„At Herren Jesus i den nat, da han blev forrådt, tog et brød, takkede, brød det og sagde: ‘Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig!’ Ligeså tog han også bægeret efter måltidet og sagde: ‘Dette bæger er den nye pagt ved mit blod; gør dette, hver gang I drikker det, til ihukommelse af mig!’ For hver gang I spiser dette brød og drikker bægeret, forkynder I Herrens død, indtil han kommer.“

Kristus stod ved skillelinjen mellem to systemer og deres to store højtider. Han, Guds lydefri Lam, skulle snart fremstille sig som et skyldoffer, og på denne måde danne afslutningen på systemet med forbilleder og ceremonier, der gennem fire tusinde år havde peget hen imod hans død. Mens han spiste påskemåltidet med sine disciple, indstiftede han i stedet den tjeneste, der skulle være til minde om hans store offer. Jødernes nationale højtid skulle falde bort for altid. Den tjeneste, som Kristus indstiftede, skulle overholdes af hans efterfølgere i alle lande og til alle tider.

Påsken blev indstiftet som en mindefest for Israels udfrielse af den ægyptiske trældom. Gud havde foreskrevet, at beretningen herom år efter år skulle genfortælles, når børnene spurgte om betydningen af dette ritual. Således ville alle have den vidunderlige udfrielse i frisk erindring. Indstiftelsen af Herrens nadver skete til minde om den store udfrielse, der skete som følge af Kristi død. Dette ritual skal højtideligholdes, indtil han kommer anden gang med magt og herlighed. Den holder Hans store gerning for os frisk i vores erindring.

Påskefesten på Jesu tid

Da de blev udfriet fra Ægypten, spiste Israels børn påskemåltidet stående, rejseklædte og med staven i deres hånd, rede til at tage af sted. Måden, hvorpå de højtideligholdt denne forordning, passede til deres situation, for de var ved at blive jaget ud af Ægypten og skulle begynde på en barsk og vanskelig rejse gennem ørkenen. Men på Kristi tid havde forholdene ændret sig. Nu skulle de ikke jages ud fra et fremmed land, men boede i deres eget land. I overensstemmelse med den fred, der var blevet givet dem, indtog folket dengang påskemåltidet i hvilende stilling. Der var stillet brikse rundt om bordet, og gæsterne lå på dem, idet de støttede sig til den venstre arm og havde højre arm fri til at spise med. I denne stilling kunne en gæst lægge sit hoved på brystet af den, som sad nærmest foran ham. Og fødderne, der befandt sig ved briksens yderste kant, kunne vaskes af en, som gik rundt langs kredsens yderside.

Nadveren bliver indstiftet

Kristus er stadig ved bordet, som er dækket med påskemåltidet. De usyrede brød, der bages i påsketiden, står foran ham. Påskevinen, som er ugæret, står på bordet. Disse symboler anvender Kristus til at fremstille sit eget lydefri offer. Intet, der var fordærvet ved gæring, symbolet på synd og død, kunne repræsentere „et lam uden plet og lyde“ .

„Mens de spiste, tog Jesus et brød, velsignede og brød det, gav sine disciple det og sagde: 'Tag det og spis det; dette er mit legeme.' Og han tog et bæger, takkede, gav dem det og sagde: 'Drik alle heraf; dette er mit blod, pagtens blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse. Jeg siger jer: Fra nu af skal jeg ikke drikke af vintræets frugt, før den dag jeg drikker den som ny vin sammen med jer i min faders rige.'"

Forræderen Judas var til stede ved den hellige nadvertjeneste. Han modtog af Jesus symbolerne på hans sønderbrudte legeme og hans udgydte blod. Han hørte ordene: „Gør dette til ihukommelse af mig!" Og mens han sad der, hvor selve Guds Lam var til stede, rugede forræderen over sine egne mørke planer og var opfyldt af hævngerrige tanker.

En af jer skal forråde mig

Ved fodvaskningen havde Kristus givet et klart bevis på, at han kendte Judas' karakter. „I er ikke alle rene," sagde han. Disse ord overbeviste den falske discipel om, at Kristus kendte hans hemmelige planer. Nu sagde Jesus det mere tydeligt. Da de sad sammen ved bordet, sagde han, mens han så på sine disciple: „Jeg taler ikke om jer alle; jeg ved, hvem jeg har udvalgt, men Skriftens ord må gå i opfyldelse: Den, der spiser brødet med mig, har løftet hælen imod mig."

Selv nu mistænkte disciplene ikke Judas. Men de så, at Kristus lod til at være dybt bekymret. En sky havde lagt sig over dem alle, en forudanelse om en rædselsfuld ulykke, men de forstod ikke, hvad det var. Mens de sad og spiste i tavshed, sagde Jesus: „Sandelig, sandelig siger jeg jer: En af jer vil forråde mig." Ved at høre disse ord blev de grebet af forbavselse og bestyrtelse. De kunne ikke fatte, hvordan nogen af dem skulle kunne handle forræderisk mod deres guddommelige lærer. Af hvilken grund skulle de forråde ham? Og til hvem? Hvem kunne udtænke sådan en plan? Sikkert ikke en af de udvalgte tolv, der havde været privilegeret frem for alle andre ved at høre hans lære, havde fået del i hans vidunderlige kærlighed, og som han havde vist så stor opmærksomhed ved at have bragt dem i nær forbindelse med sig selv!

Da betydningen af hans ord gik op for dem, og de huskede på, at alle hans ord var sandhed, blev de grebet af frygt og manglende selvtillid. De begyndte at granske sig selv for at se, om de husede en eneste tanke imod deres Mester. Med den mest pinefulde sindsbevægelse spurgte den ene efter den anden: „Det er vel ikke mig, Herre?" Men Judas sad tavs. Til sidst spurgte Johannes dybt fortvivlet: „Hvem er det, Herre?" Og Jesus svarede: „Det er ham, som med hånden dyppede i fadet sammen med mig, der vil forråde mig. Menneskesønnen går bort, som der står skrevet om ham, men ve det menneske, som Menneskesønnen forrådes af. Det var bedre for det menneske, om det aldrig var født." Disciplene havde set undersøgende på hinanden, da de spurgte:

„Det er vel ikke mig, Herre?" Og nu fik Judas' tavshed alles blikke til at rette sig mod ham. Midt i forvirringen med spørgsmål og udbrud af bestyrtelse havde Judas ikke hørt, hvad Jesus svarede på Johannes' spørgsmål. Men nu spurgte han, ligesom disciplene havde

gjort, for at undgå deres undersøgende blikke: „Det er vel ikke mig, Rabbi?“ Jesus svarede alvorligt: „Du sagde det selv.“

Forundret og forvirret ved afsløringen af sine planer rejste Judas sig hastigt for at forlade lokalet. „Jesus siger nu til ham: Hvad du gør, gør det snart. Da han havde fået brødet, gik han straks ud. Det var nat.“ Det var nat for forræderen, da han vendte sig fra Kristus og gik ud i mørket.

Indtil Judas havde taget dette skridt, havde han endnu haft en mulighed for at angre. Men da han forlod sin Herre og sine meddisciple, var den endelige afgørelse truffet. Han havde overskredet grænsen.

Forræderen afsløret

Jesus havde været utroligt langmodig i sin handlemåde over for denne fristede sjæl. Intet var ladt uforsøgt, som kunne have hjulpet med at redde Judas. Efter at han to gange havde indgået aftale om at forråde sin Herre, gav Jesus ham stadig mulighed for at omvende sig. Ved at læse forræderens hemmelige tanker gav Kristus Judas det sidste, overbevisende bevis på sin guddommelighed. Dette var det sidste kald til omvendelse for den falske discipel. Enhver mulig appel fra Kristi guddommelige-menneskelige hjerte var blevet forsøgt. Men skønt Judas var overrasket og forskrækket over afsløringen, holdt han kun endnu mere fast ved sin beslutning. Fra den hellige nadver gik han ud for at fuldføre sin forræderiske gerning.

Kristus havde over for sine disciple også et nådigt formål med at sætte ord på smerten over Judas. Han gav dem på denne måde det højeste bevis på, at han var Messias. „Jeg siger det til jer allerede nu, inden det sker, for at I, når det er sket, skal tro, at jeg er den, JEG ER.“ Hvis Jesus havde forholdt sig tavs, i tilsyneladende uvidenhed om, hvad der skulle ske med ham, kunne disciplene have troet, at deres Mester ikke havde guddommelig forudviden, og at han var blevet overrasket ved at blive forrådt til den morderiske hob. Et år tidligere havde Jesus sagt til disciplene, at han havde udvalgt tolv, og at én af dem var en djævel. Hans ord til Judas, som tilkendegav, at han vidste alt om forræderiet, ville nu styrke troen hos Kristi sande efterfølgere under hans ydmygelse. Og når Judas var nået til sit frygtelige endeligt, ville de mindes med hvilken smerte, Jesus havde omtalt forræderen.

Og Frelseren havde endnu en hensigt. Han havde ikke undladt at tjene ham, som han vidste, var en forræder. Disciplene forstod ikke hans ord, da han ved fodvaskningen sagde: „I er ikke alle rene,“ og heller ikke da han ved bordet sagde: „Den, der spiser brødet med mig, har løftet hælen imod mig.“ Men senere, da betydningen af hans ord stod klar, fik de noget at tænke over med hensyn til Guds tålmodighed og nåde over for den allermest vildfarne._

Også Judas

Skønt Jesus kendte Judas lige fra begyndelsen, vaskede han dog hans fødder, og forræderen

fik det privilegium sammen med Kristus at deltage i den hellige nadver. Den langmodige Frelser gjorde alt for at motivere synderen til at tage imod sig, til at angre og til at blive renset for syndens urenhed. Dette er et eksempel for os. Når vi mener, at et menneske er ude i vildfarelse og synd, bør vi ikke skille os fra ham. Vi bør ikke ved nogen uovervejet adskillelse efterlade ham som bytte for fristelser eller jage ham over i Satans lejr. Dette er ikke Kristi handlemåde. Det var, fordi disciplene fejlede og var ved at fare vild, at han vaskede deres fødder, og på nær én nåede de alle tolv således til omvendelse.

Kristi eksempel forbyder udelukkelse fra Herrens nadver. Det er rigtigt, at åbenlys synd udelukker den skyldige. Dette lærer Helligånden os tydeligt. . Men herudover skal ingen fælde dom. Gud har ikke overladt det til mennesker at bestemme, hvem der kan deltage ved disse lejligheder; for hvem kan læse tankerne? Hvem kan skelne klinten fra hveden? „Enhver skal prøve sig selv, og så spise af brødet og drikke af bægeret.“ For „den, der spiser Herrens brød eller drikker hans bæger på en uværdig måde, forsynder sig derfor imod Herrens legeme og blod.“ „For den, der spiser og drikker uden at agte på legemet, spiser og drikker sig en dom til.“

Alle er indbudt

Når de troende samles for at højtideligholde dette ritual, er der sendebud til stede, som ikke kan ses af menneskers øjne. Der er måske en Judas blandt de tilstedeværende, og hvis dette er tilfældet, kommer der sendebud fra mørkets fyrste, for de ledsager alle, der nægter at lade sig styre af Helligånden. Der er også himmelske engle til stede. Disse usynlige gæster er til stede ved enhver sådan lejlighed. Der kan blandt de tilstedeværende også være mennesker, der ikke er helt overbevist om den guddommelige sandhed, men som måske gerne vil tage del i nadvergudstjenesten. Dem bør man ikke udelukke. Der er vidner til stede, som var til stede, da Jesus vaskede sine disciples og Judas' fødder. Det var ikke blot menneskers øjne, som så det.

Kristus er der gennem Helligånden for at besegle det, som han selv har indstiftet. Han er der for at overbevise og for at blødgøre sindet. Ikke et blik, ikke en angerfuld tanke undgår hans opmærksomhed. Han venter på dem, der angrer inderligt og oprigtigt. Alt er gjort klar til at tage imod et sådant menneske. Han, som vaskede Judas' fødder, længes efter at vaske alle hjerter rene for syndens snavs.

Ingen skal udelukke sig selv fra den hellige nadver, fordi der måske er nogle til stede, som er uværdige. Enhver discipel er kaldet til at deltage i alles påsyn og således bekræfte, at han anerkender Kristus som sin personlige Frelser. Ved disse ritualer, indstiftet af ham selv, møder Kristus sit folk og giver dem styrke ved sin nærværelse. Selv uværdige hjerter og hænder kan forrette tjenesten, men Kristus er alligevel til stede for at tjene sine børn. Alle, der kommer faste i troen på ham, vil blive rigt velsignet. Alle, der ignorerer disse hellige privilegier, vil miste noget. Om dem kan der måske med rette siges: „I er ikke alle rene.“

Hvad nadveren betyder

Ved sammen med sine disciple at spise af brødet og drikke af vinen forpligtede Kristus sig selv som deres Frelser. Han overgav dem den nye pagt, ved hvilken alle, der tager imod ham, bliver Guds børn og Kristi medarvinger. Ved denne pagt modtog de enhver velsignelse, som Himmelen kunne skænke for dette og det kommende liv. Pagtshandlingen skulle stadfæstes ved Kristi blod, og forvaltningen af sakramentet skulle til stadighed minde disciplene om det grænseløse offer, der blev bragt for hver enkelt af dem, som var en del af den store helhed af fortabte mennesker. Men den hellige nadvertjeneste skulle ikke være sørgelig. Det var ikke formålet med den. Når Herrens disciple samles om hans bord, så skal de ikke huske på og begræde deres fejl og mangler. De skal ikke blive ved deres tidligere religiøse erfaringer, hvad enten disse erfaringer har været højnende eller nedslående. De skal ikke tænke på de uoverensstemmelser, der har været mellem dem og deres brødre. Den forberedende tjeneste har omfattet alt dette. Selvransagelsen, syndsbekendelsen og bilæggelsen af uoverensstemmelser har alt sammen fundet sted. Nu kommer de for at mødes med Kristus. De skal ikke stå i korsets skygge, men i dets frelsende lys. De skal lukke op for lyset fra Retfærdighedens Sol. Med helhjertet tro på Kristi offer og fuldt bevidst om hans usynlige nærhed skal de høre hans ord: „Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver.“

Kristus siger: Når du er overbevist om synd, så husk, at jeg døde for dig. Når du er presset og forfulgt og lider for min og evangeliets skyld, så husk på min kærlighed, der er så stor, at jeg gav mit liv for dig. Når dine pligter synes strenge og hårde og dine byrder for tunge at bære, så husk, at jeg for din skyld udholdt korset og skammen. Når dit hjerte krymper sig for den store ildprøve, så husk på, at din Frelser lever og går i forbøn for dig.

Nadvergudstjenesten viser frem til Kristi andet komme. Den havde til formål at bevare dette håb levende i disciplenes sind. Hver gang de mødtes for at mindes hans død, gentog de for hinanden, at „han tog et bæger, takkede, gav dem det og sagde: ‘Drik alle heraf; dette er mit blod, pagtens blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse. Jeg siger jer: Fra nu af skal jeg ikke drikke af vintræets frugt, før den dag jeg drikker den som ny vin sammen med jer i min faders rige’“. Under deres trængsler fandt de trøst i håbet om deres Herres genkomst. Uendeligt dyrebar for dem var tanken: „For hver gang I spiser dette brød og drikker bægeret, forkynder I Herrens død, indtil han kommer.“

Her er det, vi aldrig må glemme. Jesu kærlighed skal med sin alt overvældende kraft bevares frisk i vor erindring. Kristus har indstiftet denne tjeneste, for at den skal tale til vore sanser om den kærlighed, som Gud har givet udtryk for til gavn for os. Der kan ikke ske nogen forening mellem os og Gud undtagen ved Kristus. Denne forening og kærligheden mellem brødre skal være faststøbt og gjort evig ved Jesu kærlighed. Og intet mindre end Kristi død kunne gøre hans kærlighed virkningsfuld for os. Kun på grund af hans død kan vi med glæde se frem til hans andet komme. Hans offer er det centrale for vort håb. Herpå skal vi bygge vor tro.

De ritualer, der peger på vor Herres ydmygelse og lidelse, betragtes alt for meget som en formel skik. De blev indstiftet med et formål for øje. Vore sanser skal anspores for at fastholde troen. Det er alles privilegium, i langt højere grad end det er tilfældet, at kunne fatte den forsonende kraft i Kristi lidelser. „Ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, …“ netop sådan er Menneskesønnen blevet ophøjet, „for at enhver, som tror, skal have evigt liv i ham“

. Vi skal se på Golgatas kors med den døende Frelser. Vort håb om evigt liv kræver, at vi viser vor tro på Kristus.

Vor Herre har sagt: „Hvis I ikke spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I ikke liv i jer … For mit kød er sand mad, og mit blod er sand drik.“ Vi kan takke Gud og Kristus for hele vort jordiske liv og for føden, vi indtager til livets opretholdelse. Uden guddommelig medvirken kunne intet lade sig gøre. Brødet, vi spiser, vandet, vi drikker, genspejler den guddommelige kraft. Lyset fra nadvertjenesten helliger vort daglige livs fornødenheder og gør hvert måltid til et sakramente.

Endnu mere sande er Kristi ord, når det gælder vor åndelige natur. Han siger: „Den, der spiser mit kød og drikker mit blod, har evigt liv.“ Det er ved at tage imod ham, som gav sit liv for os på Golgatas kors, at vi kan leve et helligt liv. Og dette liv modtager vi ved at anerkende hans ord og gøre, som han har befalet os. På denne måde bliver vi ét med ham. Han siger: „Den, der spiser mit kød og drikker mit blod, bliver i mig, og jeg i ham. Ligesom den levende Fader har udsendt mig, og jeg lever i kraft af Faderen, sådan skal også den, der spiser mig, leve i kraft af mig.“ Disse ord gælder på en særlig måde den hellige nadver. Når man i tro betragter vor Herres store offer, optages Kristi åndelige liv i sjælen, og man vil modtage åndelig kraft ved hver nadvergudstjeneste. Denne tjeneste udgør en levende forbindelse, som knytter den troende til Kristus og dermed også til Faderen.

Når vi modtager brødet og vinen, der symboliserer Kristi mishandlede legeme og udgydte blod, kan vi i tanken deltage i nadverindstiftelsen i salen ovenpå. Det er, som om vi passerer gennem den have, der er helliget ved den sjælekval, der blev udstået af ham, som bar verdens synd. Vi er vidne til den kamp, ved hvilken vor forsoning med Gud blev opnået. Vi ser den korsfæstede Kristus iblandt os.

Først når vi betragter den korsfæstede Frelser, forstår vi fuldt ud storheden og betydningen i det offer, som Himmelens Majestæt bragte for os. Frelsesplanen bliver herliggjort for os, og tanken om Golgata vækker levende og hellige følelser i os. Pris til Gud og Lammet vil lyde fra vore hjerter og vore læber; for hovmod og selvdyrkelse kan ikke trives i det menneske, som husker på begivenhederne på Golgata.

Den, som ser Frelserens uforlignelige kærlighed, vil få højnet sine tanker, blive ren i hjertet og forvandlet i karakteren. Han vil bringe lyset videre ud i verden, for i nogen grad at genspejle denne forunderlige kærlighed. Jo mere vi reflekterer over Kristi kors, desto

mere vil vi gøre apostlens ord til vore egne, når han siger: „Men gid det aldrig må ske for mig, at jeg er stolt af andet end af vor Herre Jesu Kristi kors; ved ham er verden blevet korsfæstet for mig, og jeg for verden.“

KAPITEL 73 - „JERES HJERTE MÅ IKKE FORFÆRDES“

Kapitlet er bygget op over Joh 13,31-38; 14- Mens han så på sine disciple med guddommelig kærlighed og omsorgsfuld deltagelse, sagde Kristus: „Nu er enneskesønnen herliggjort, og Gud er herliggjort i ham.“ Judas havde forladt rummet ovenpå, og Kristus var alene med de elleve. Han skulle til at fortælle dem om sin forestående adskillelse fra dem, men før han gjorde dette, præciserede han det store formål med sin mission. Det var dette, som han altid holdt sig for øje. Han glædede sig over, at al hans ydmygelse og lidelse ville herliggøre Faderens navn. Det var hertil, han først og fremmest ledte disciplenes tanker.

Derefter henvendte han sig kærligt til dem: „Mine børn,“ sagde han, „endnu en kort tid er jeg hos jer. I skal lede efter mig, og hvad jeg sagde til jøderne, siger jeg nu også til jer: Hvor jeg går hen, kan I ikke komme.“

Disciplene kunne ikke glæde sig, da de hørte dette. De blev grebet af frygt. De trængte sig tæt sammen om Frelseren. Deres Mester og Herre, deres elskede lærer og ven, han var dem mere kær end selve livet. Hos ham havde de søgt hjælp i alle deres vanskeligheder og trøst i alle deres sorger og skuffelser. Nu skulle han til at forlade dem, en ensom skare, der var afhængig af ham. De fyldtes af mørke forudanelser.

Men Frelserens ord til dem var fulde af håb. Han vidste, at de ville blive angrebet af fjenden, og at Satans list har størst succes hos dem, der er under pres af vanskeligheder. Derfor ledte han deres blik bort fra „det synlige“ mod „det usynlige,“ og deres tanker fra det jordiske eksil mod det himmelske hjem.

At kende Gud gennem Kristus

„Tro på Gud, og tro på mig!“ sagde han, „I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer? Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er. Og hvor jeg går hen, derhen kender I vejen.“ For jeres skyld kom jeg til verden. Jeg arbejder til gavn for jer. Når jeg går bort, vil jeg stadig arbejde for jer. Jeg kom til verden for at åbenbare mig for jer, for at I skulle komme til tro. Nu går jeg til Faderen for at arbejde sammen med ham til jeres bedste. Formålet med Kristi bortgang var det modsatte af, hvad disciplene frygtede. Den betød ikke en endelig adskillelse. Han gik bort for at forberede en plads til dem, så han kunne vende og tage dem til sig. Mens han byggede boliger til dem, skulle de opbygge karakterer efter det guddommelige forbillede.

Men disciplene var stadig i vildrede. Thomas, som altid var plaget af tvivl, sagde: „Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?“ Jesus svarer ham: „Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham.“

Der er ikke mange veje til Himmelen. Enhver kan ikke vælge sin egen vej. Kristus siger „Jeg er vejen, … ingen kommer til Faderen uden ved mig.“ Siden evangeliet første gang blev prædiket, da det i Edens have blev sagt, at kvindens sæd skulle knuse slangens hoved, var Kristus blevet ophøjet til at være vejen, sandheden og livet. Han var vejen, dengang Adam levede, dengang Abel bragte Gud et offer af det slagtede lams blod som et billede på Frelserens blod. Kristus var den vej, hvorved patriarker og profeter blev frelst. Han er den eneste vej, ad hvilken vi kan få adgang til Gud.

„Kender I mig, vil I også kende min fader,“ sagde Kristus, „og fra nu af kender I ham og har set ham.“ Men disciplene forstod det ikke endnu. „Herre, vis os Faderen,“ sagde Filip, „og det er nok for os.“

Forbavset over hans træge opfattelsesevne spurgte Kristus bedrøvet og forundret: „Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke, Filip?“ Er det virkelig muligt, at du ikke ser Faderen i de gerninger, han gør gennem mig? Tror du ikke, at jeg kom for at vidne om Faderen? „Hvordan kan du så sige: Vis os Faderen? Den, der har set mig, har set Faderen.“ Kristus var ikke ophørt med at være Gud, da han blev menneske. Skønt han nedværdigede sig til menneskelighed, tilhørte guddommeligheden ham stadig. Kun Kristus kunne repræsentere Faderen for mennesker, og dette havde disciplene været så privilegerede at kunne se i mere end tre år.

„Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; hvis ikke, så tro på grund af selve gerningerne.“ Deres tro kunne hvile trygt på de beviser, der var givet ved Kristi gerninger — gerninger, som intet menneske ved sin egen kraft nogensinde havde gjort eller nogensinde kunne gøre. Kristi gerninger vidnede om hans guddommelige oprindelse. Faderen var blevet åbenbaret gennem ham.

Hvis disciplene troede på denne levende forbindelse mellem Faderen og Sønnen, ville deres tro ikke svigte, når de så Kristus lide og dø for at frelse den fortabte verden. Kristus forsøgte at lede dem bort fra det lave niveau, deres tro befandt sig på, til den erfaring de kunne få, hvis de virkelig erkendte, hvad han var — Gud i menneskeskikkelse. Han ville have dem til at indse, at deres tro måtte føre op til Gud og finde en sikker havn der. Vor medfølende Frelser forsøgte alvorligt og vedholdende at forberede sine disciple på den storm af fristelser, som snart ville vælte ind over dem. Han ville have dem skjult med sig i Gud.

Mens Kristus talte, strålede Guds herlighed fra hans ansigt, og alle tilstedeværende blev grebet af en hellig ærefrygt, mens de opmærksomt lyttede til hans ord. I og med at de følte sig draget mod Kristus i større kærlighed, blev de også draget mod hinanden. De følte, at Himmelen var ganske nær, og at ordene, de lyttede til, var et budskab fra deres himmelske Fader.

Grænseløse muligheder

„Sandelig, sandelig siger jeg jer," fortsatte Jesus, „den, der tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør." Det var uendeligt magtpåliggende for Frelseren, at hans disciple skulle forstå, med hvilket formål hans guddommelighed var blevet forenet med menneskelighed. Han kom til verden for at åbenbare Guds herlighed, så mennesker kunne blive oprejst ved dens genoprettende kraft. Gud var åbenbaret i Ham, for at han skulle blive åbenbaret i dem. Jesus åbenbarede ingen evner og udøvede ingen magt, som mennesker ikke kan få ved tro på ham. Hans fuldkommenhed som menneske kan alle hans efterfølgere opnå, hvis de vil underordne sig Gud, sådan som han gjorde det.

„Ja," han skal „gøre større gerninger end dem, for jeg går til Faderen." Hermed mente Kristus ikke, at disciplenes gerning skulle være af en mere ophøjet karakter end hans egen, men den skulle nå længere ud. Han refererede ikke blot til mirakler men til alt, hvad der ville finde sted under Helligåndens påvirkning.

Efter Herrens himmelfart erkendte disciplene opfyldelsen af hans løfte. Begivenhederne ved Kristi korsfæstelse, opstandelse og himmelfart var levende virkelighed for dem. De så, at profetierne var blevet opfyldt bogstaveligt. De studerede Skrifterne og anerkendte deres lære med en hidtil ukendt tro og forvisning. De vidste, at deres guddommelige lærer var alt det, han havde hævdet at være. Når de fortalte om deres oplevelser og priste Guds kærlighed, lod mange mennesker sig overbevise og kom til tro på Jesus.

Frelserens løfte til disciplene er et løfte til hans menighed indtil tidernes ende. Det var ikke Guds hensigt, at hans vidunderlige plan om at frelse mennesker kun skulle have ubetydelige følger. Alle, der vil gå i gang med arbejdet, ikke i tillid til hvad de selv kan udrette, men til, hvad Gud kan udrette for og gennem dem, vil sikkert komme til at opleve opfyldelsen af hans løfte. „Ja," han skal „gøre større gerninger end dem, for jeg går til Faderen," siger han.

Indtil da var disciplene uden kendskab til Frelserens ubegrænsede hjælpemidler og magt. Han sagde til dem: „Indtil nu har I ikke bedt om noget i mit navn." Han forklarede dem, at hemmeligheden ved at få deres gerning til at lykkes bestod i at bede om styrke og nåde i hans navn. Han ville være til stede og gå i forbøn for dem hos Faderen. Den ydmygt bedendes bøn fremlægger han over for Faderen som sit eget ønske til den pågældendes bedste. Enhver oprigtig bøn bliver hørt i Himmelen. Måske bliver den ikke fremført flydende, men hvis hjertet er med, vil den stige op til helligdommen, hvor Jesus gør tjeneste, og han vil forelægge den for Faderen uden et eneste ubehjælpsomt, stammende ord.

Bøn i Jesu navn

Oprigtighedens og retskaffenhedens vej er ikke en vej uden hindringer, men i enhver vanskelighed skal vi se en opfordring til at bede. Mennesket har fået enhver evne fra Gud, og kilden hertil står åben for selv det svageste menneske. „Hvad I end beder om i mit

navn," sagde Jesus, „det vil jeg gøre, for at Faderen må blive herliggjort i Sønnen. Beder I mig om noget i mit navn, vil jeg gøre det."

Kristus bød sine disciple at bede „i mit navn." I Kristi navn skal hans efterfølgere stå foran Gud. På grund af værdien af det offer, som blev bragt for dem, er de værdifulde for Gud. Fordi de har del i Kristi retfærdighed, bliver de regnet for dyrebare. For Kristi skyld tilgiver Gud dem, som har ærefrygt for ham. Han ser dem ikke som usle syndere. Han kendes ved dem på grund af ligheden med sin søn, som de tror på.

Herren er skuffet, når hans folk vurderer sig selv for lavt. Han ønsker, at hans udvalgte arv skal værdsætte sig selv i forhold til den pris, han har betalt for dem. Gud havde brug for dem, ellers ville han ikke have udsendt sin Søn i et så kostbart ærinde for at frelse dem. Han har noget at bruge dem til, og det behager ham, når de stiller de største krav til ham, så de kan herliggøre hans navn. De kan vente store ting, hvis de stoler på hans løfter.

Men det betyder meget at bede i Jesu navn. Det betyder, at vi skal tage imod hans karakter, åbenbare hans ånd og gøre hans gerninger. Frelserens løfte er givet os på betingelser. Han siger: „Elsker I mig, så hold mine bud." Han frelser mennesker, ikke i synd men fra synd; og de, som elsker ham, vil vise deres kærlighed ved lydighed.

Al sand lydighed kommer fra hjertet. Det var hjertets arbejde, Jesus gjorde. Hvis vi samtykker, vil han identificere sig med vore tanker og hensigter, bringe vort hjerte og sind i overensstemmelse med hans vilje, så at vi, når vi adlyder ham, blot vil handle efter vor egen tilskyndelse. Vi vil finde den største glæde ved at tjene ham. Når vi kender Gud, som det er vort privilegium at kende ham, vil vi kun leve i lydighed. Hvis vi værdsætter Kristi egenskaber og lever i kontakt med Gud, vil vi afsky synden.

Som menneske levede Kristus efter loven, og vi kan gøre det samme, hvis vi holder fast ved Den Stærkeste for at få styrke. Men vi skal ikke lægge ansvaret for vor pligt over på andre og vente på, at de skal fortælle os, hvad vi skal gøre. Vi kan ikke være afhængige af menneskers råd. Herren vil belære os om vor pligt lige så gerne, som han vil gøre det for andre. Når vi kommer til ham i tro, vil han personligt sige os sine hemmeligheder. Ofte vil vi føle vore hjerter brænde i os, når Han kommer os nær for at meddele sig til os, som han gjorde det med Enok. De, som beslutter sig til ikke på nogen måde at mishage Gud, vil, når de har fremlagt sagen for ham, nøjagtigt vide, hvilken vej de skal følge. Og de vil ikke blot modtage visdom, men også styrke. Kraft til lydighed og til tjeneste vil blive tildelt dem, sådan som Kristus har lovet det. Alt, hvad der blev givet Kristus — alt, hvad der kunne afhjælpe fortabte menneskers nød, — blev givet ham i hans egenskab af menneskeslægtens overhoved og stedfortræder. „Og hvad vi end beder om, får vi af ham, fordi vi holder hans bud og gør det, som behager ham."

Kristi stedfortrædere

Før Kristus gav sig selv som offergave, forsøgte han at finde den vigtigste og mest

fuldkomne gave til sine disciple, en gave, der ville bringe nådens grænseløse resurser inden for deres rækkevidde. „Jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid: sandhedens ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den hverken ser eller kender den. I kender den, for den bliver hos jer og skal være i jer. Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer."

Ånden havde også været i verden tidligere. Lige fra arbejdet med menneskers frelse begyndte, havde den virket i deres hjerter. Men så længe Kristus var på jorden, havde disciplene ikke ønsket nogen anden hjælper. Først når han blev taget fra dem, ville de føle behov for Ånden, og så ville den komme.

Helligånden repræsenterer Kristus, men uden menneskelighedens personlighed og uafhængig heraf. Fordi Kristus var bebyrdet med menneskelighed, kunne han ikke personligt være overalt. Derfor var det i deres interesse, at han vendte til Faderen og sendte Ånden som sin efterfølger på jorden. På denne måde kunne ingen have fordel på grund af sit opholdsted eller sin personlige kontakt med Kristus. Ved Ånden ville Frelseren blive tilgængelig for alle. Han ville således være dem nærmere, end hvis han ikke var steget op til det høje.

„Den, der elsker mig, skal elskes af min fader; også jeg skal elske ham og give mig til kende for ham." Jesus kendte sine disciples fremtid. Han så en blive ført til skafottet, en anden til korset, en til landflygtighed mellem havets ensomme klipper og andre til forfølgelse og død. Han opmuntrede dem med løftet om, at han i enhver prøvelse ville være hos dem. Dette løfte har ikke mistet noget af sin kraft. Herren ved alt om sine trofaste tjenere, der for hans skyld er kastet i fængsel eller forvist til ensomme øer. Han trøster dem med sit eget nærvær. Når den troende for sandhedens skyld står foran uretfærdige domstole, står Kristus ved hans side. Alle de beskyldninger, der rammer ham, rammer også Kristus. Den ene gang efter den anden bliver Kristus dømt i skikkelse af sine disciple. Når et menneske er lukket inde mellem fængselsmure, trøster Kristus ham med sin kærlighed. Når nogen lider døden for hans skyld, siger Kristus: „Jeg er … den, som lever: Jeg var død, og se, jeg lever i evighedernes evigheder, og jeg har nøglerne til døden og dødsriget." Det liv, der ofres for mig, skal bevares til evig herlighed.

Til alle tider og alle vegne, i alle sorger og alle lidelser, når udsigterne er mørke, fremtiden forvirrende og vi føler os hjælpeløse og ensomme, så vil Talsmanden blive sendt som svar på troens bøn. Måske skiller omstændighederne os fra enhver jordisk ven; men ingen omstændigheder og ingen afstand kan skille os fra den himmelske Talsmand. Hvor vi end er, og hvor vi end går hen, så er han altid ved vor højre side for at hjælpe, støtte og opmuntre os.

Hvad den Hellige Ånd gør

Disciplene kunne stadig ikke forstå den åndelige betydning af Kristi ord, og igen forklarede han, hvad han mente. Han sagde, at han ville åbenbare sig for dem gennem Ånden.

„Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt.“ Så vil I ikke mere sige: Jeg forstår det ikke! Så skal I ikke mere se utydeligt som i et spejl. For I får „sammen med alle de hellige … styrke til at fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og til at kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse“ .

Disciplene skulle vidne om Kristi liv og gerning. Gennem deres ord skulle han tale til alle mennesker på hele jorden. Men ved Kristi lidelse og død ville de komme til at gennemgå store prøvelser og skuffelser. For at deres ord efter disse erfaringer skulle være fejlfri, lovede Jesus dem, at Talsmanden skulle „minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer“.

„Jeg har endnu meget at sige jer,“ fortsatte han, „men det kan I ikke bære nu. Men når han kommer, sandhedens ånd, skal han vejlede jer i hele sandheden; for han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og hvad der kommer, skal han forkynde for jer. Han skal herliggøre mig, for han skal tage af mit og forkynde det for jer.“ Jesus havde givet disciplene adgang til en enorm kilde af sandhed; men det var særdeles vanskeligt for dem at holde hans lære adskilt fra de skriftkloges og farisæernes overleveringer og læresætninger. De var blevet oplært til at anerkende rabbinernes lærdomme som Guds egen røst, og det påvirkede dem stadig og prægede deres følelser. Verdslige opfattelser og jordiske ting fyldte stadig meget i deres tanker. De forstod ikke Kristi riges åndelige natur, skønt han så ofte havde forklaret dem det. Der var forvirring i deres tanker. De fattede ikke værdien af de skriftord, som Kristus forkyndte. En stor del af hans lære syntes næsten spildt på dem. Jesus så, at de ikke havde fået fat på den virkelige betydning af hans ord. Medfølende lovede han dem, at Helligånden skulle få dem til at huske hans ord, og alt det, han havde undladt at sige, fordi disciplene ikke kunne fatte det, ville også blive åbenbaret for dem af Ånden. Ånden skulle styrke deres forståelse af det himmelske. „Når han kommer, sandhedens ånd,“ sagde Jesus, „skal han vejlede jer i hele sandheden.“

Talsmanden kaldes „sandhedens ånd“. Hans opgave er at definere og opretholde sandheden. Han er først i hjertet som sandhedens ånd og bliver således til trøstens ånd. I sandheden er der nemlig trøst og fred, mens der i løgnen ikke er nogen virkelig fred eller trøst at finde. Gennem falske teorier og traditioner får Satan magt over sindet. Ved at lede mennesker mod falske normer ødelægger han karakteren. Gennem Skriften taler Helligånden til os og indprenter os sandheden. På denne måde afslører og udrydder den fejltagelser. Ved sandhedens Ånd, der virker gennem Guds ord, underlægger Kristus sig sit udvalgte folk.

Ved at beskrive Helligåndens virkeområde for sine disciple søgte Jesus at indgyde dem den glæde og det håb, som han selv var opfyldt af. Han frydede sig over at have sørget for rigelig hjælp til sin menighed. Helligånden var den største af alle gaver, han kunne bede sin Fader om til ophøjelse af sit folk. Ånden skulle gives som en genskabende kraft, og uden den ville Kristi offer have været forgæves. Ondskabens magt havde gennem århundreder vokset sig stærkere, og mængden af mennesker, der havde overgivet sig dertil,

var forbløffende. Synden kunne kun modstås og overvindes ved den mægtige hjælp fra guddommens tredje person, der ikke ville komme med en begrænset kraft, men i guddomskraftens fylde. Det er Ånden, der gør det virkningsfuldt, der er udrettet er verdens Frelser. Ved hjælp af Ånden bliver hjertet rent, og den troende får del i den guddommelige natur. Kristus har givet Ånden som en guddommelig styrke til at overvinde alle nedarvede og udviklede onde tilbøjeligheder og til at præge menigheden med sin karakter.

Jesus sagde om Ånden: „Han skal herliggøre mig." Frelseren kom for at herliggøre Faderen ved at åbenbare hans kærlighed. På samme måde skulle Ånden herliggøre Kristus ved at åbenbare hans nåde for verden. Guds eget billede skulle atter genskabes i menneskeslægten gennem fuldkommengørelsen af hans folks karakter.

„Og når han", sandhedens Ånd, „kommer, skal han overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom." Forkyndelsen af ordet vil være virkningsløst uden Helligåndens vedvarende tilstedeværelse og hjælp. Den er den eneste effektive lærer i den guddommelige sandhed. Kun når Ånden leder sandheden på vej, vil samvittigheden blive aktiv og livet forvandlet. Man kan være nok så velbevandret i Guds ord med alle dets bud og løfter, men hvis ikke Ånden leder sandheden på vej, vil ikke en eneste „falde på klippen og blive knust". Uanset hvad man end måtte have af kvalifikationer, kan man ikke formidle lyset fra Gud uden Guds Ånds medvirken. Helligånden kom over de bedende apostle, før bøgerne i Det Nye Testamente blev skrevet, og før evangeliet var blevet prædiket en eneste gang efter Kristi himmelfart. Derefter var deres fjenders vidnesbyrd: Nu „har I fyldt Jerusalem med jeres lære."

Kristus havde lovet Helligånden som gave til sin menighed, og dette løfte gælder lige så meget os som de første disciple. Men som ethvert andet løfte blev det givet på visse betingelser. Mange tror og foregiver at tro, at de er berettigede til Herrens løfter. De taler om Kristus og om Helligånden, men får alligevel intet ud af det. De overgiver ikke sig selv til Kristus og Gud. Vi kan ikke gøre brug af Helligånden. Ånden skal gøre brug af os. Gud virker gennem sin Ånd i sit folk, „at virke for hans gode vilje." Men mange vil ikke bøje sig for dette. De vil styre sig selv, og det er grunden til, at de ikke får den himmelske gave. Ånden er kun til dem, der i ydmyghed venter på Gud og søger hans vejledning og nåde. De skal bede og være modtagelige. Hvis man i tro beder om den lovede velsignelse, får man alt, hvad man er i stand til at modtage.

I sin tale til disciplene kom Jesus ikke med sørgelige hentydninger til sin egen lidelse og død. Hans sidste testamentariske gave til dem var fredens gave. Han sagde „Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!"

Før Frelseren forlod salen ovenpå, sang han en lovsang sammen med sine disciple. Hans stemme lød, ikke med klagende toner, men med påskelovsangens frydefulde klang:

„Halleluja. Lovpris Herren, alle folkeslag! Lovsyng ham, alle folk! For hans godhed mod os er stor, Herrens troskab varer til evig tid.“

Mod **Getsemane**

Efter lovsangen gik de ud. De banede sig vej gennem mylderet i gaderne og ud gennem byens port mod Oliebjerget. De gik langsomt, hver især opslugt af egne tanker. Da de nærmede sig bjerget, sagde Jesus dybt bedrøvet: „I nat vil I alle svigte mig, for der står skrevet: ‘Jeg vil slå hyrden ned, så fårene i hjorden spredes.’“ Disciplene lyttede med sorg og forundring. De huskede, hvordan mange var blevet forarget og havde vendt sig fra ham i synagogen i Kapernaum, da Kristus omtalte sig selv som livets brød. Men de tolv havde ikke vist sig troløse. Dengang havde Peter som talsmand for sine brødre givet udtryk for sin troskab mod Kristus. Så havde Frelseren sagt: „Har jeg ikke selv udvalgt jer tolv, og dog er en af jer en djævel.“ I salen ovenpå sagde Jesus, at en af de tolv ville forråde ham, og at Peter ville fornægte ham; men nu var de alle omfattet af hans ord.

Nu hørtes Peters stemme i voldsom protest: „Om så alle andre svigter, så gør jeg det ikke.“ I salen ovenpå havde han erklæret: „Jeg vil sætte mit liv til for dig!“ Jesus havde advaret ham om, at han den samme nat ville fornægte sin Frelser. Nu gentager Kristus denne advarsel: „Sandelig siger jeg dig: Allerede i nat, før hanen galer to gange, vil du fornægte mig tre gange.“ Men Peter forsikrede endnu stærkere: „Om jeg så skal dø sammen med dig, vil jeg aldrig fornægte dig.’ Det samme sagde også alle de andre.“ I deres selvtillid benægtede de den gentagne erklæring, som kom fra Ham, der ved alt. De var uforberedte til prøven. Når fristelsen overvældede dem, ville de forstå, hvor svage de var.

Da Peter sagde, at han ville følge sin Herre i fængsel og i døden, mente han hvert eneste ord; men han kendte ikke sig selv. Der var dårlige karaktertræk gemt i ham, som omstændighederne ville vække til live. Hvis ikke han blev gjort opmærksom på faren heri, ville de føre til hans evige undergang. Frelseren så hos ham en selvoptagethed og selvsikkerhed, som skulle vise sig at være større end hans kærlighed til Kristus. Megen svaghed, megen uovervunden synd, et iltert temperament, dumdristighed over for fristelser havde Frelseren erfaret hos ham. Kristi indtrængende advarsel var en opfordring til selvransagelse. Peter trængte til at blive mindre selvsikker og til at få en stærkere tro på Kristus. Hvis han i ydmyghed havde taget mod denne advarsel, ville han have bønfaldet fårenes Hyrde om at bevare sit får. Da han på Galilæas sø var ved at gå til bunds, råbte han: „Herre, frels mig!“ Så blev Kristi hånd rakt ud for at gribe om hans. Hvis han nu på samme måde havde råbt til Jesus: Frels mig fra mig selv! Så ville han være blevet bevaret. Men Peter følte, at Jesus ikke havde tillid til ham, og det syntes han var forkert. Han følte sig forurettet og holdt endnu mere fast ved sin selvtillid.

Jesus betragter sine disciple med medynk. Han kan ikke spare dem for prøvelsen, men han efterlader dem ikke uden trøst. Han forsikrer dem, at han skal bryde gravens lænker, og at hans kærlighed til dem ikke vil svigte. Han siger: „Men efter at jeg er opstået, går jeg i forvejen for jer til Galilæa.“

Før de har fornægtet ham, får de forvisningen om hans tilgivelse. Efter hans død og opstandelse vidste de, at de var tilgivet, og at Kristus holdt inderligt af dem.

Vintræet og grenene

Jesus og disciplene var på vej til Getsemane ved foden af Oliebjerget, et afsides sted, som han ofte havde besøgt til meditation og bøn. Frelseren havde forklaret sine disciple hensigten med sin mission i verden og den åndelige forbindelse med ham, som de skulle opretholde, og han illustrerer nu læren for dem. Månen skinner klart og afslører en frodig vinranke. Han henleder disciplenes opmærksomhed på den og benytter den som symbol.

„Jeg er det sande vintræ," siger han. I stedet for at vælge den yndefulde palme, det stolte cedertræ eller den stærke eg vælger Jesus vinranken med dens slyngtråde til at repræsentere sig selv. Palmetræet, cederen og egetræet står alene. De kræver ingen støtte. Men vinranken snor sig om tremmeværket og klatrer på denne måde opad mod himmelen. På samme måde var Kristus i sin menneskeskikkelse afhængig af guddomsmagten. „Jeg kan intet gøre af mig selv," sagde han.

„Jeg er det sande vintræ." Jøderne havde altid betragtet vintræet som den ædleste af alle planter og som et billede på alt, hvad der var kraftfuldt, fremragende og frugtbart. Israel var blevet beskrevet som et vintræ, Gud havde plantet i Det forjættede Land. Jøderne byggede deres håb om frelse på, at de var af Israels slægt. Men Jesus siger: Jeg er det sande vintræ! Tro ikke at I gennem slægtskab med Israel kan få del i Guds liv og blive arvinger til hans løfter. Åndeligt liv kan I kun få gennem mig.

„Jeg er det sande vintræ, og min fader er vingårdsmanden." I Palæstinas bjerge havde vor himmelske Fader plantet dette dejlige vintræ, og han var selv vingårdsmanden. Mange følte sig tiltrukket af dette vintræs skønhed og erklærede, at det var af himmelsk oprindelse. Men for Israels ledere så det ud til at være et rodskud af tør jord. De tog planten, knuste den og trådte på den med deres vanhellige fødder. Det var deres hensigt at ødelægge den for altid. Men den himmelske vingårdsmand tabte aldrig sin plante af syne. Efter at menneskene troede, at de havde dræbt den, tog han den og plantede den igen på den anden side af muren. Vintræets stamme var ikke mere synlig. Den var skjult for menneskers rå angreb. Men vintræets grene hang hen over muren. De skulle repræsentere vintræet. Gennem dem kunne podekviste stadig gro fast på vintræet. De har båret frugt, som er blevet plukket af dem, der gik forbi.

„Jeg er vintræet, I er grenene," sagde Kristus til sine disciple. Skønt han snart skulle tages fra dem, skulle deres åndelige forbindelse med ham være uforandret. Grenens forbindelse med træet, sagde han, er et billede på den forbindelse, I skal opretholde med mig. Kvisten bliver podet ind i det levende vintræ, og med hver fiber og hver åre vokser den fast på det. Vintræets liv bliver til grenens liv. Således modtager et menneske, der er død i overtrædelser og synder, livet igen ved at forenes med Kristus. Forbindelsen skabes ved troen på ham som en personlig Frelser. Synderen forener sin svaghed med Kristi styrke,

sin tomhed med Kristi fylde, sin skrøbelighed med Kristi vedvarende magt. Derefter får han Kristi sind. Kristi menneskelighed har rørt ved vor menneskelighed, og vor menneskelighed har rørt ved det guddommelige. Således får mennesket ved Helligåndens medvirken del i den guddommelige natur. Det er blevet accepteret i den Elskede.

Når så denne forening med Kristus er tilvejebragt, skal den vedligeholdes. Kristus sagde: „Bliv i mig, og jeg bliver i jer. Ligesom en gren ikke kan bære frugt af sig selv, men kun når den bliver på vintræet, sådan kan I det heller ikke, hvis I ikke bliver i mig.“ Dette er ikke nogen tilfældig berøring, ikke en til-og-fra forbindelse. Grenen bliver en del af det levende vintræ. Tilførslen af liv, kraft og frugtbarhed fra roden til grenene er uhindret og konstant. Men adskilt fra vintræet kan grenen ikke leve. På samme måde, sagde Jesus, kan I ikke leve adskilt fra mig. Det liv, I har modtaget fra mig, kan kun bevares ved en kontinuerlig forbindelse. Uden mig kan I ikke overvinde synden eller modstå en eneste fristelse.

„Bliv i mig, og jeg bliver i jer.“ At blive i Kristus betyder at modtage hans Ånd til enhver tid, et liv med uforbeholden overgivelse til at tjene ham. Forbindelseskanalen mellem mennesket og Gud skal altid være åben. Ligesom vinranken hele tiden får næring fra det levende vintræ, sådan skal vi ved at holde fast ved Jesus og troen på ham modtage hans egen karakters fuldkommenhed og styrke.

Roden sender næring gennem grenen til de yderste kviste. På samme måde overfører Kristus en strøm af guddommelig kraft til enhver, der tror. Så længe sjælen er forenet med Kristus, er der ingen fare for, at den skal visne eller forfalde.

Vintræets liv vil vise sig ved grenenes duftende frugt. „Den, der bliver i mig, og jeg i ham,“ sagde Jesus, „han bærer megen frugt; for skilt fra mig kan I slet intet gøre.“ Når vi lever i troen på Guds Søn, vil Åndens frugter vise sig i vort liv; ikke en eneste vil mangle.

„Min fader er vingårdsmanden. Hver gren på mig, som ikke bærer frugt, den fjerner han.“ Skønt podningen tilsyneladende er forenet med vintræet, så er der måske ingen levende forbindelse. Så vil der ikke være vækst eller frugtbarhed. På samme måde kan der tilsyneladende være forbindelse med Kristus uden virkelig forening med ham ved troen. En religiøs bekendelse giver mennesker plads inden for menigheden, men deres karakter og handlemåde viser, om de er forenet med Kristus. Hvis de ikke bærer frugt, er de uægte grene. „Den, der ikke bliver i mig,“ sagde Jesus, „kastes væk som en gren og visner; man samler dem sammen og kaster dem i ilden, og de bliver brændt.“

„Hver gren, som bærer frugt, den renser han, for at den skal bære mere frugt.“ Af de udvalgte tolv, som havde fulgt Jesus, var den ene som en vissen gren ved at blive taget bort, og de andre skulle „beskæres“ med bitre prøvelser. Jesus forklarede alvorligt og kærligt vingårdsmandens arbejde. Beskæringen vil volde smerte, men det er Faderen, som har kniven i sin hånd. Han arbejder ikke formålsløst eller ligegyldigt. Der er grene, som slæber

hen ad jorden; de skal skæres fri fra de jordiske støttepunkter, som deres slyngtråde fæster sig til. De skal vokse op mod himmelen og støtte sig til Gud. Det alt for kraftige løv, som tager livskraften fra frugten, skal skæres af. Den overflødige vækst må skæres bort for at give plads til de livgivende stråler fra Retfærdighedens Sol. Vingårdsmanden fjerner den skadelige vækst, for at frugten kan udvikle sig bedst muligt.

Et nyt bud

„Derved herliggøres min fader," sagde Kristus, „at I bærer megen frugt." Gud vil gennem jer tilkendegive, at han er hellig, gavmild og medfølende. Alligevel forlanger Frelseren ikke, at disciplene skal arbejde hårdt for at bære frugt. Han siger til dem, at de skal blive i ham. „Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer," siger han, „så bed om, hvad I vil, og I skal få det." Det er ved ordet, at Kristus bliver i sine efterfølgere. Dette er den samme levende forbindelse, som symboliseres ved at spise hans kød og drikke hans blod. Kristi ord er ånd og liv. Når I tager imod dem, tager I imod vintræets liv. I lever „af hvert ord, der udgår af Guds mund" . Kristi liv i jer frembringer de samme frugter som i ham. Ved at leve i Kristus, holde fast ved Kristus, lade sig støtte af Kristus, hente næring fra Kristus, bærer I frugt i lighed med Kristus.

Ved dette sidste møde med sine disciple gav Kristus udtryk for sit store ønske om, at de skulle elske hverandre, sådan som han havde elsket dem.

„Dette er mit bud," gentog han flere gange, „at I skal elske hinanden." Da han var blevet alene med dem i salen ovenpå, var hans første påbud: „Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden." For disciplene var denne befaling ny; for de havde ikke elsket hinanden, som Kristus havde elsket dem. Han så, at de måtte beherskes af nye tanker og tilskyndelser; at de måtte handle efter nye principper. Gennem hans liv og død skulle de få en ny opfattelse af, hvad kærlighed er. Befalingen om, at de skulle elske hinanden, fik en ny mening i lyset af, at han ofrede sig selv. Hele nådens værk er en uophørlig tjeneste i kærlighed, i selvfornægtende selvopofrelse. Kristi liv her på jorden tilkendegav en kærlighed fra Gud, som ikke kunne holdes . Alle, som har ladet sig fylde af hans ånd, vil elske, som han har elsket. Det princip, som Kristus levede efter, vil være drivkraften i al deres omgang med hinanden.

Denne kærlighed er beviset på, at de er hans disciple. „Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden." Når mennesker er knyttet til hinanden, ikke ved magt eller selviskhed, men ved kærlighed, så tilkendegiver de påvirkningen af en indflydelse, som overgår enhver jordisk indflydelse. Hvor denne enhed findes, beviser den, at Guds billede bliver gendannet i menneskene, at der er blevet indpodet et nyt livsprincip. Den viser, at der i den guddommelige natur er styrke til at modstå det ondes overnaturlige kræfter, og at Guds nåde kan betvinge den medfødte menneskelige egoisme.

Når denne kærlighed viser sig i menigheden, vil den helt sikkert vække Satans vrede. Det var ikke nogen let vej, Kristus anviste sine disciple! „Når verden hader jer," sagde han,

„skal I vide, at den har hadet mig før jer. Var I af verden, ville verden elske jer som sit eget; nu er I ikke af verden, men jeg har udvalgt jer af verden, derfor hader verden jer. Husk det ord, jeg sagde til jer: En tjener er ikke større end sin herre. Har de forfulgt mig, vil de også forfølge jer; har de holdt fast ved mit ord, vil de også holde fast ved jeres. Men alt det skal de gøre mod jer på grund af mit navn, fordi de ikke kender ham, som har sendt mig.“ Evangeliet skal fremmes ved offensiv kamp på trods af modstand, farer, tab og lidelser. Men de, som udfører denne gerning, følger blot i deres Mesters fodspor.

Han levede for at frelse

Som verdens Frelser blev Kristus konstant konfronteret med tilsyneladende nederlag. Han, som var nådens sendebud til vor verden, syntes kun at udrette lidt af det, han længtes efter at gøre for at opløfte og frelse. Sataniske kræfter modarbejdede ham konstant. Men han ville ikke tabe modet. Han siger ved Esajas' profeti: „Forgæves har jeg anstrengt mig, på tomhed og vind har jeg brugt mine kræfter. Dog, min er hos Herren, min løn er hos min Gud. … Jeg bliver agtet i Herrens øjne, min Gud bliver min styrke.“ Det er til Kristus, dette løfte gives: „Dette siger Herren, Israels Hellige, som løskøber det, til ham, der er ringeagtet og afskyet af folk, til herskernes tjener. … Dette siger Herren: …Jeg danner dig og gør dig til en pagt med folket, så du kan genrejse landet og fordele de øde jordlodder. Til fangerne skal du sige: Gå ud! og til dem i mørket: Kom frem!“ … „De skal hverken sulte eller tørste, hede og sol skal ikke plage dem, for han skal føre dem i sin barmhjertighed og lede dem til kildevæld.“

Jesus støttede sig til disse ord, og han gav ikke Satan nogen fordel. Da Kristus måtte tage det sidste ydmygende skridt, da den dybeste sorg fyldte ham, sagde han til sine disciple: „Verdens fyrste kommer; og mig kan han intet gøre.“ „Denne verdens fyrste er dømt.“ „Nu skal denne verdens fyrste jages ud.“ Med profetisk blik fulgte Jesus de begivenheder, der ville finde sted under hans sidste store strid. Han vidste, at når han kunne sige: „Det er fuldbragt,“ ville hele Himmelen juble. Hans øre opfangede den fjerne musik og sejrsråbene i de himmelske boliger. Han vidste, at dødsklokkerne så ville ringe for Satans rige, og Kristi navn ville blive forkyndt i hele universet.

Kristus frydede sig over, at han kunne gøre mere for sine efterfølgere, end de kunne bede om eller tænke på. Han talte med vished, fordi han vidste, at et almægtigt dekret var blevet udstedt, før verden blev skabt. Han vidste, at sandheden, bevæbnet med Helligåndens almagt, ville sejre i kampen mod det onde, og at den blodplettede fane ville vaje sejrrigt over dem, der fulgte ham. Han vidste, at hans trofaste disciples liv ville komme til at ligne hans eget, en uafbrudt række af sejre, der ikke ville blive erkendt her, men ville blive det i det fremtidige liv.

„Sådan har jeg talt til jer,“ sagde han, „for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.“ Kristus svigtede ikke, han tabte heller ikke modet, og hans disciple skal udvise en tro, der er af samme udholdende art. De skal leve, som han levede, og arbejde, som han arbejdede, fordi de er afhængige af ham

som forbillede. De skal være i besiddelse af mod, energi og udholdenhed. Skønt deres vej kan se ufremkommelig ud, vil de med hans hjælp komme videre. De skal ikke fortvivle over noget, men håbe på alt. Med sin kærlighed har Kristus forbundet dem med Gud. Det er hans hensigt, at de skal få del i universets største kraft til at modstå det onde, en kraft, som hverken jorden eller døden eller helvede kan besejre, en kraft, der sætter dem i stand til at sejre, som Kristus sejrede. Kristus har bestemt, at Himmelens orden, Himmelens styreform, Himmelens guddommelige harmoni skal åbenbares i hans menighed på jorden. Således bliver han herliggjort ved sit folk. Ved dem skal Hans lys uhindret skinne for verden. Kristus har givet sin menighed tilstrækkelige muligheder til, at han selv skulle kunne modtage et stort, herligt udbytte fra sit genløste, dyrekøbte ejendomsfolk. Menigheden, der har fået Kristi retfærdighed som gave, skal over for alle vidne om hans rigdom af barmhjertighed, nåde og kærlighed. Kristus betragter sit folk i deres renhed og fuldkommenhed som belønningen for sin ydmygelse og som en forøgelse af sin herlighed.

Frelseren endte sin belæring med stærke og håbefulde ord. Så udøste han, hvad der tyngede hans sind, i bøn for sine disciple. Han så op mod Himmelen og sagde: „Fader, timen er kommet. Herliggør din søn, for at Sønnen kan herliggøre dig, ligesom du har givet ham magt over alle mennesker, for at han kan give evigt liv til alle dem, du har givet ham. Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus.“

Kristus havde fuldendt den gerning, som var blevet pålagt ham. Han havde herliggjort Gud på jorden. Han havde åbenbaret sin Fars navn. Han havde udvalgt dem, der skulle fortsætte hans arbejde blandt mennesker. Og han sagde: „Jeg er herliggjort i dem. Jeg er ikke længere i verden, men de er i verden, og jeg kommer til dig. Hellige fader, hold dem fast ved dit navn, det du har givet mig, for at de kan være ét ligesom vi.“ „Ikke for dem alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig, at de alle må være ét; … jeg i dem og du i mig, for at de fuldt ud skal blive ét, for at verden skal forstå, at du har udsendt mig og har elsket dem, som du har elsket mig.“

Idet han taler som en, der har guddommelig autoritet, overgiver Kristus således sin udvalgte menighed i sin Fars arme. Som en indviet ypperstepræst går han i forbøn for sit folk. Som en trofast hyrde samler han sin hjord i den Almægtiges skygge, i det trygge og sikre tilflugtssted. Den sidste strid med Satan venter nu på ham, og han går videre for at møde den.

KAPITEL 74 - Getsemane

Kapitlet er bygget op over Matt 26,36-56; Mark 14,32-50; Luk 22,39-53; Joh 18,1-12. Ledsaget af sine disciple begav Frelseren sig langsomt til Getsemane have. Påskemånen skinnede fuld og rund fra en skyfri himmel. Pilgrimmenes teltby var faldet til ro, og alt var stille.

Bøjet under hele verdens synd

Jesus havde haft en alvorlig samtale med sine disciple og havde lært dem mange ting; men da han nærmede sig Getsemane, blev han mærkeligt tavs. Han havde ofte besøgt dette sted for at meditere og bede, men aldrig med hjertet så tynget af sorg og smerte som i denne sidste nat. Så længe han havde levet på jorden, havde han vandret i lyset fra Guds nærhed. Når han kom i konflikt med mennesker, der var behersket af Satans ånd, kunne han sige: „Han, som har sendt mig, er med mig; han har ikke ladt mig alene, for jeg gør altid det, der er godt i hans øjne.“ Men nu så han ud til at være udelukket fra Guds lys. Nu blev han behandlet som overtræderne. Han skulle bære den faldne menneskeheds synd. Alle vore laster var lagt på Ham, som ikke selv kendte til at synde. Så rædselsfuld forekommer synden ham, så tung er den byrde af skyld, som han må bære, at han fristes til at frygte, at den for altid vil udelukke ham fra hans fars kærlighed. Idet han føler Guds frygtelige vrede over overtrædelser, udbryder han: „Min sjæl er fortvivlet til døden.“

Efterhånden som de nærmede sig haven, havde disciplene lagt mærke til forandringen, der skete med deres Mester. Aldrig før havde de set ham så helt igennem bedrøvet og tavs. Efterhånden som han gik videre, blev denne mærkelige sørgmodighed større. Alligevel vovede de ikke at spørge ham, hvad grunden var. Han vaklede, som om han var nær ved at falde. Da de nåede hen til haven, søgte disciplene straks efter hans sædvanlige tilflugtssted, for at deres Mester kunne hvile sig. Hvert skridt var nu en kraftanstrengelse for ham. Han stønnede højt, som om han var tynget af en frygtelig byrde. To gange måtte hans ledsagere støtte ham, da han ellers var faldet om.

Da de kom til havens indgang, efterlod Jesus alle disciplene med undtagelse af tre og bad dem bede for sig selv og for ham. Sammen med Peter, Jakob og Johannes gik han ind i den indhegnede have. Disse tre disciple var dem, der stod Kristus nærmest. De havde set hans herlighed på Forklarelsens bjerg. De havde set Moses og Elias tale med ham. De havde hørt stemmen fra Himmelen. Og nu ønskede Kristus, at de skulle være sammen med ham denne sidste nat. De havde ofte tilbragt natten sammen med ham på dette sted. Ved disse lejligheder plejede de efter en tid med vågen og bøn at sove uforstyrret et lille stykke fra deres Mester, indtil han vækkede dem om morgenen for at gå ud og fortsætte arbejdet. Han ønskede nu, at de skulle tilbringe natten sammen med ham i bøn. Alligevel kunne han ikke udholde tanken om, at de skulle være vidne til den sjælekamp, han skulle gennemgå. „Bliv her og våg sammen med mig!“ sagde han.

Den første kamp i bøn

Han gik et lille stykke bort fra dem — men ikke længere end at de både kunne se og høre ham — og kastede sig ned på jorden. Han følte, at synden skilte ham fra hans Far. Svælget var så stort, så mørkt og så dybt, at hans sjæl gyste over det. Han måtte ikke bruge sin guddomsmagt til at slippe for denne sjælekamp. Som menneske måtte han lide under følgerne af menneskets synd. Som menneske måtte han udholde Guds vrede over synderne.

Kristus befandt sig nu i en situation, der var vidt forskellig fra, hvad han tidligere havde prøvet. Den kan bedst beskrives med profetens ord: „Vågn op, sværd! imod min hyrde, mod den mand, der står mig nær, siger Hærskarers Herre.“ Som stedfortræder og garant for den syndige menneskehed led Kristus under den guddommelige retfærdighed. Han så, hvad retfærdighed betyder. Hidtil var han gået i forbøn for andre; nu længtes han efter en til at gå i forbøn for sig selv._

Fordi Kristus følte sin enhed med Faderen brudt, frygtede han, at hans menneskelige natur ikke ville være i stand til at udholde den forestående kamp med mørkets magter. Ved fristelsen i ørkenen havde menneskeslægtens skæbne stået på spil. Dengang blev Kristus sejrherre. Nu var fristeren kommet for at udkæmpe den sidste frygtelige kamp. Han havde forberedt sig på den i de tre år, hvor Kristus havde virket på jorden. Nu stod alt på spil for ham. Hvis han led nederlag her, var det ude med hans håb om herredømmet. Verdens riger ville til slut tilfalde Kristus. Han selv ville blive besejret og kastet ud. Men hvis Kristus kunne besejres, ville jorden blive Satans rige, og menneskeslægten ville for evigt komme i hans magt. Med kampens kendsgerninger for øje fyldtes Kristus med rædsel over at være adskilt fra Gud. Satan sagde til ham, at hvis han blev garant for en syndig verden, så ville adskillelsen være for evigt. Han ville blive identificeret med Satans rige og ville aldrig mere kunne blive ét med Gud.

Og hvad blev der opnået ved dette offer? Menneskehedens skyld og utaknemmelighed forekom håbløs. Satan pressede Frelseren med kendsgerningerne: Det folk, der hævder at stå over alle andre ved både verdslige og åndelige fortrin, har forkastet dig. De er ude på at tilintetgøre dig, som er grundlaget, midtpunktet og seglet for de løfter, de fik som et særligt udvalgt folk. En af dine egne disciple, som har lyttet til dine ord, og har været en af de mest aktive inden for din menighed, vil nu forråde dig. En af dine mest nidkære disciple vil fornægte dig. Alle vil svigte dig. Kristus følte afsky ved tanken. At de, som han havde påtaget sig at frelse, som han havde elsket så højt, skulle være delagtige i Satans planer, stak ham i hjertet. Det var en grusom konflikt. Den drejede sig om hans folks skyld, om hans anklagere og hans forræder, skylden hos en verden fyldt af ondskab. Menneskers synd hvilede tungt på Kristus, og følelsen af Guds vrede over synden var ved at tage livet af ham.

Betragt ham, mens han overvejer prisen, der skal betales for menneskers frelse. I sin smerte klamrer han sig til den kolde jord som for at hindre sig selv i at glide længere bort

fra Gud. Nattens kolde dug falder på hans udstrakte skikkelse, men han ænser det ikke. Fra hans blege læber lyder det bitre råb:

„Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi.“ Men selv nu tilføjer han: „Dog, ikke som jeg vil, men som du vil.“

Disciplene sov

Det menneskelige hjerte længes efter medfølelse, når det lider. Kristus følte denne længsel i sit inderste. Han kom til disciplene i den yderste sjæleangst og med et stort behov for at høre nogle trøstende ord fra dem, som han så ofte havde velsignet og trøstet. Han, som altid havde haft deltagende ord parat til dem, led nu overmenneskelige kvaler, og han længtes efter at vide, at de bad for ham og for sig selv. Hvor forekom syndens ondskab dog mørk! Det var en frygtelig fristelse at lade menneskeslægten bære følgerne af sin egen synd, mens han var uskyldig i Guds øjne. Hvis han blot kunne være sikker på, at hans disciple forstod og værdsatte dette, så ville det styrke ham.

Han rejste sig med stor anstrengelse og vaklede hen til stedet, hvor han havde efterladt sine venner. Men han „finder dem sovende.“ Hvis han havde fundet dem bedende, ville det have lettet hans sind. Hvis de havde søgt tilflugt hos Gud, for at sataniske kræfter ikke skulle få magt over dem, så ville deres urokkelige tro have været ham en trøst. Men de havde ikke ænset den ofte gentagne advarsel: „Våg og bed.“ I begyndelsen havde de været meget bekymrede over at se deres ellers så rolige og værdige Herre kæmpe med en ufattelig sorg. De havde bedt, da de hørte hans lidelsesfyldte råb. Det var ikke deres hensigt at svigte deres Herre, men det var, som om de var lammet af en døsighed, som de kunne have rystet af sig, hvis de var blevet ved med at bønfalde Gud. De gjorde sig ikke klart, hvor nødvendigt det var at våge og bede inderligt for at kunne modstå fristelsen.

Lige før Jesus begav sig hen til haven, havde han sagt til disciplene: „I nat vil I alle svigte mig.“ De havde givet ham de stærkeste forsikringer om, at de ville følge ham både i fængsel og død, og den stakkels, selvsikre Peter havde tilføjet: „Om så alle andre svigter, så svigter jeg dig aldrig.“ Men disciplene stolede på sig selv. De henvendte sig ikke til den magtfulde hjælper, som Jesus havde rådet dem til at gøre. Derfor sov de, da Frelseren trængte mest til deres medfølelse og bøn. Selv Peter sov.

Også Johannes, den elskede discipel, som havde lænet sig mod Jesu bryst, var faldet i søvn. Johannes' kærlighed til Mesteren burde have holdt ham vågen. Hans inderlige bønner burde have forenet sig med hans elskede Frelsers i hans store nød denne nat. Frelseren havde tilbragt hele nætter med at bede for sine disciple om, at deres tro ikke skulle svigte. Hvis Jesus nu havde stillet det samme spørgsmål til Jakob og Johannes, som han engang havde gjort: „Kan I drikke det bæger, jeg drikker, eller døbes med den dåb, jeg døbes med?“ så ville de ikke have vovet at svare: „Ja, det kan vi.“

Disciplene vågnede ved at høre Jesu stemme, men kunne næsten ikke kende ham, fordi hans ansigt var så forandret af smerte. Jesus henvendte sig til Peter og sagde: „Simon, sover du? Kunne du ikke våge blot en time? Våg, og bed om ikke at falde i fristelse. Ånden er rede, men kødet er skrøbeligt.“ Jesus havde medfølelse med disciplenes skrøbelighed. Han frygtede, at de ikke ville være i stand til at udholde den prøve, som de ville blive stillet overfor ved forræderiet af ham og hans død. Han bebrejdede dem ikke, men sagde: „Våg, og bed om ikke at falde i fristelse.“ Selv i sin store sjælekval søgte han at undskylde deres skrøbelighed. Han sagde: „Ånden er rede, men kødet er skrøbeligt.“

Den anden kamp i bøn

Igen blev Guds Søn grebet af en overmenneskelig smerte, og svag og udmattet vaklede han til det sted, hvor han havde udkæmpet sin tidligere kamp. Hans smerte var endnu større end før. Da dødsangsten overvældede ham, blev „hans sved .. som bloddråber, der faldt på jorden.“ Cypresserne og palmetræerne var de tavse vidner til hans kvaler. Fra deres løvklædte grene dryppede duggen i tunge dråber ned på hans plagede skikkelse, som om naturen græd over sin Skaber, der kæmpede alene mod mørkets magter.

Kort tid forinden havde Jesus stået som en kraftig ceder, der trodsede det uvejr af modstand, som rasede imod ham. Stivsindede viljer og hjerter, der var fyldt med ondskab og list, havde forgæves stræbt efter at forvirre og overmande ham. Han trådte frem i guddommelig majestæt som Guds Søn. Nu var han som et strå, der svajer hid og did i stormens rasen. Han havde nærmet sig fuldendelsen af sit værk som sejrherre og ved hvert skridt vundet sejr over mørkets magter. Som en, der allerede var herliggjort, havde han hævdet at være ét med Gud. Han havde sunget sine lovsange med fast stemme. Han havde talt opmuntrende og kærligt til sine disciple. Nu var timen kommet for mørkets magt. Nu hørtes hans stemme i den stille aftenluft, ikke sejrrig, men fuld af menneskelig smerte. Frelserens ord nåede de døsige disciple: „Min fader, hvis det ikke er muligt, at dette bæger går mig forbi, men jeg skal drikke det, så ske din vilje.“

Disciplenes første indskydelse var at gå hen til ham; men han havde sagt, at de skulle blive dér og vente på ham, og at de skulle våge og bede. Da Jesus kom hen til dem, fandt han dem stadig sovende. Atter havde han følt længsel efter fællesskab, efter nogle ord fra sine disciple, som kunne bringe ham lindring og bryde mørkets trolddom, der var lige ved at overmande ham. Men deres øjne var tunge, „og de vidste ikke, hvad de skulle svare ham.“ De vågnede ved, at han var hos dem. På hans ansigt så de mærker af dødsangstens blodige sved, og de blev fulde af frygt. De forstod ikke han sjælekval. „Så umenneskeligt ussel så han ud.“

Den tredje kamp i bøn

Jesus vendte sig bort og gik til sit tilflugtssted, hvor han kastede sig ned på jorden, overvældet af rædslen ved det store mørke. Den menneskelige side af Guds Søn skælvede over de prøvelser, han gennemgik. Nu bad han ikke for sine disciple om, at deres tro ikke måtte svigte, men for sin egen fristede, forpinte sjæl. Det forfærdelige øjeblik var kommet

— det øjeblik, som skulle afgøre verdens skæbne. Menneskeslægtens skæbne lå skælvende i vægtskålen. Kristus kunne stadig nægte at drikke den kalk, der var tiltænkt syndige mennesker. Det var endnu ikke for sent. Han kunne tørre den blodige sved af sin pande og overlade mennesker til at dø i deres synd. Han kunne sige: Lad den skyldige få straffen for sin synd, og jeg vil vende til min Fader. Vil Guds Søn tømme ydmygelsens og dødsangstens bitre kalk? Vil den uskyldige udsætte sig for følgerne af syndens forbandelse for at frelse de skyldige? Skælvende lød det fra Jesu blege læber: „Min fader, hvis det ikke er muligt, at dette bæger går mig forbi, men jeg skal drikke det, så ske din vilje."

Tre gange havde han opsendt denne bøn. Tre gange var det menneskelige i ham veget for det sidste, afgørende offer. Men nu viser menneskeslægtens historie sig for verdens Frelser. Han ser, at lovens overtrædere må gå til grunde, hvis de bliver overladt til sig selv. Han ser menneskets hjælpeløshed. Han ser syndens magt. En fortabt verdens lidelser og elendighed viser sig for ham. Han ser den skæbne, der truer den, og hans beslutning er taget. Han vil frelse mennesket, uanset hvad det måtte koste ham selv. Han tager imod sin blodige dåb, for at millioner af fortabte kan opnå evigt liv gennem ham. Han har forladt de himmelske boliger, hvor alt er renhed, lykke og herlighed, for at frelse det ene mistede får, den ene verden, der er gået fortabt på grund af synd. Og han vil ikke svigte sin opgave. Han vil blive sonofferet for en slægt, der har valgt at synde. Nu er der kun lydighed i hans bøn: „Hvis det ikke er muligt, at dette bæger går mig forbi, men jeg skal drikke det, så ske din vilje."

Da han havde truffet denne beslutning, faldt han udmarvet til jorden, som han delvis havde rejst sig fra. Men hans disciple var der ikke til varsomt at støtte deres afmægtige Mesters hoved og tørre hans blodige pande. Frelseren var alene med sine pinsler, og ingen af hele folket var hos ham.

Men Gud led med sin Søn. Engle så Frelserens sjælekval. De så deres Herre omringet af djævelske kræfter, hvordan han blev overvældet af en gysende, hemmelighedsfuld rædsel. Der blev helt stille i Himmelen. Hvis dødelige mennesker havde kunnet se de himmelske hærskarers forbløffelse og sorg over at se Faderen fjerne sine stråler af lys, kærlighed og herlighed fra sin elskede Søn, havde de bedre kunnet forstå, hvor fuldstændigt uacceptabel synden er for ham.

Da alt stod på spil

De syndfri verdener og de himmelske engle havde med intens interesse set striden nærme sig sin afslutning. Satan og hans medsammensvorne betragtede med spændt opmærksomhed den store krise i arbejdet med frelsen. Gode såvel som onde magter afventede svaret på Jesu tre bønfaldelser. Engle ville helst have lindret den guddommeliges lidelser, men dette måtte ikke ske. Guds søn havde ingen mulighed for at undslippe. I denne forfærdelige krise, hvor alt stod på spil, åbnede Himlene sig, et lys skinnede frem i krisens mørke, og den mægtige engel, som er hos Gud på den plads, Satan mistede, stod ved siden af Kristus. Englen kom ikke for at lette Kristi lidelser, men for at give ham styrke til at stå

dem igennem i forvisningen om Faderens kærlighed. Han gjorde ham opmærksom på den åbne Himmel, idet han fortalte om de sjæle, der ville blive frelst som følge af hans lidelser. Han forsikrede ham om, at hans Fader var større og mægtigere end Satan, at hans død ville resultere i Satans fuldstændige nederlag, og at denne verdens riger skulle gives til den Allerhøjestes hellige. Han fortalte ham, at han ville få frugten af sit slid at se og glædes over, for han ville komme til at se store skarer af menneskeslægten frelst for evigt.

Kristi sjælekval var ikke til ende, men hans nedtrykthed og modløshed forlod ham. Uvejret var på ingen måde stilnet af, men han, som var genstand for det, havde fået styrke til at møde det. Han vendte rolig og afklaret . Der var en himmelsk fred over hans blodplettede ansigt. Han havde båret det, som intet menneske nogensinde kunne bære, for han havde gennemgået dødens lidelser for hvert eneste menneske.

Jesus bliver taget til fange

De sovende disciple var pludselig blevet vækket ved det lys, der omgav Frelseren. De så englen bøje sig over deres Mester, der lå udstrakt på jorden. De så ham lægge Frelserens hoved i sit skød og pege op mod Himmelen. De hørte hans stemme som den skønneste musik tale trøstende og opmuntrende ord. Disciplene huskede oplevelsen på Forklarelsens bjerg. De huskede den herlighed, der i templet havde omgivet Jesus og Guds stemme, der talte fra skyen. Nu åbenbarede den samme herlighed sig igen, og de nærede ikke mere nogen frygt for deres Mester. Han var under Guds beskyttelse. Der var blevet udsendt en mægtig engel for at beskytte ham. Igen giver disciplene i deres træthed efter for den mærkelige døsighed, der overvælder dem. Igen finder Jesus dem sovende.

Han ser bedrøvet på dem, mens han siger: „Sover I stadig og hviler jer? Nu er timen kommet, da Menneskesønnen overgives i synderes hænder.“

Endnu mens han talte, hørte han fodtrinene fra dem, som ledte efter ham, og sagde: „Rejs jer, lad os gå! Se, han, som forråder mig, er her allerede.“

Der var intet spor at se af de lidelser, han lige havde været igennem, da Jesus trådte frem for at møde sin forræder. Han stillede sig foran sine disciple og sagde: „Hvem leder I efter?“ De svarede: „Jesus fra Nazaret.“ Jesus svarede: „Det er mig.“ Da han sagde disse ord, bevægede englen, som lige havde hjulpet Jesus, sig hen mellem ham og skaren. Et guddommeligt lys oplyste Frelserens ansigt, og en skikkelse af form som en due overskyggede ham. Den morderiske skare kunne ikke holde stand over for denne guddommelige herlighed. De vaklede . Præsterne, de ældste, soldaterne og selv Judas faldt som døde til jorden.

Englen fjernede sig, og lyset fortonede sig. Jesus havde mulighed for at undslippe, men han blev stående, rolig og behersket. Som den herliggjorte stod han midt i denne forhærdede flok, der nu lå udstrakte og hjælpeløse for hans fødder. Disciplene så til, målløse af undren og ærefrygt.

Men scenen skiftede hurtigt. Skaren rejste sig op. De romerske soldater, præsterne og Judas flokkedes om Jesus. De så ud til at være flove over deres svaghed og bange for, at han alligevel skulle undslippe. Igen lød spørgsmålet fra Frelseren: „Hvem leder I efter?“ De havde fået bevis for, at han, som stod foran dem, var Guds Søn, men de ville ikke lade sig overbevise. De besvarede endnu en gang spørgsmålet: „Hvem leder I efter?“ med at sige: „Jesus fra Nazaret!“ Så sagde Frelseren: „Det er mig; det har jeg jo sagt jer. Når det altså er mig, I leder efter, så lad de andre gå.“ Og han pegede på disciplene. Han vidste, hvor svag deres tro var, og han forsøgte at beskytte dem mod fristelser og prøvelser. For deres skyld var han rede til at ofre sig selv.

Forræderen Judas glemte ikke, hvilken rolle han skulle spille. Da skaren kom ind i haven, havde han vist dem vej tæt fulgt af ypperstepræsten. Han havde givet Jesu forfølgere et tegn ved at sige: „Det er ham, som jeg kysser; grib ham!“ Nu foregiver han ikke at have noget at gøre med dem. Han går tæt hen til Jesus og rækker ham hånden som en gammel ven. Han hilser ham med et „Rabbi!“ kysser ham flere gange og lader som om han græder af medfølelse med ham i den farlige situation.

Jesus sagde til ham: „Ven, hvorfor kommer du her?“ Hans stemme skælvede af sorg, da han tilføjede: „Judas, forråder du Menneskesønnen med et kys?“ Disse ord burde have vækket forræderens samvittighed og rørt hans hårde hjerte; men ære, troskab og menneskelig følsomhed var nu fremmed for ham. Han stod der, dristig og trodsig uden nogen form for anger. Han havde overgivet sig til Satan, og han havde ikke styrke til at modstå ham. Jesus afviste ikke forræderens kys.

Skaren blev atter modig, da de så Judas røre ved ham, som for et øjeblik siden var blevet herliggjort for deres øjne. Nu greb de fat i Jesus og bandt hans hænder, der altid havde gjort godt mod andre.

Disciplene havde forestillet sig, at deres Mester ikke ville have fundet sig i at blive pågrebet; for den samme magt, der havde fået skaren til at falde om som døde, kunne have holdt dem magtesløse, indtil Jesus og hans ledsagere var undsluppet. De blev skuffede og forbitrede, da de så rebene blive taget frem for at binde hænderne på ham, som de elskede. I vrede drog Peter ubetænksomt sit sværd og prøvede at forsvare sin Mester, men han huggede blot øret af ypperstepræstens tjener. Da Jesus så, hvad der var sket, gjorde han sine hænder fri, skønt de romerske soldater holdt godt fast, og sagde: „Lad det være nok!“ Han rørte ved det sårede øre, og det blev straks lægt. Derefter sagde han til Peter: „Stik dit sværd i skeden! For alle, der griber til sværd, skal falde for sværd. Eller tror du ikke, at jeg kan bede min fader om på stedet at give mig mere end tolv legioner engle til hjælp?“ — en legion i hver af disciplenes sted. Disciplene tænkte: Hvorfor frelser han dog ikke sig selv og os? Han besvarede deres uudtalte tanker ved at tilføje: „Men hvordan skulle da Skrifterne, der siger, at sådan skal det ske, blive opfyldt?“ „Skulle jeg ikke drikke det bæger, Faderen har givet mig?“

Værdigheden ved de jødiske lederes embede hindrede dem ikke i at deltage i forfølgelsen af Jesus. Pågribelsen af ham var for vigtig en sag at overlade til underordnede. De listige præster og ældste havde sluttet sig til tempelvagten og hoben, som fulgtes med Judas til Getsemane. Hvilket selskab for disse fornemme herrer at forene sig med! En pøbelhob, der var ude efter spænding, og som havde bevæbnet sig med alle slags redskaber, som var det et vildt dyr, de skulle fange!

Kristus vendte sig mod præsterne og de ældste og så på dem med et undersøgende blik. Resten af deres liv ville de aldrig kunne glemme hans ord. De var som den Almægtiges skarpe pile. Han sagde med værdighed: „I er rykket ud med sværd og knipler for at anholde mig, som om jeg var en røver. Dag efter dag har jeg siddet og undervist på tempelpladsen, og i har ikke grebet mig.“ I har haft enhver mulighed for at lægge hånd på mig, men I gjorde det ikke. Natten egner sig bedre til jeres gerninger. „Men dette er jeres time, og mørket har magten.“

Disciplene blev rædselsslagne, da de så Jesus overgive sig til at blive grebet og bundet. Det krænkede dem, at han skulle lide denne ydmygelse for sig selv og for dem. De kunne ikke forsta hans handl=ade, og de bebrejdede ham for at have overgivet sig til skaren. I deres vrede og indignation foreslog Peter, at de skulle redde sig selv. Dette forslag blev fulgt, og „da lod alle disciplene ham i stikken og flygtede.“ Men Kristus havde forudsagt denne flugt. Han havde sagt: „Der kommer en time, ja, den er kommet, da I skal spredes hver til sit og efterlade mig alene. Men jeg er ikke alene, for Faderen er med mig.“

KAPITEL 75 - Jesus for jødernes domstol

Kapitlet er bygget op over Matt 26,57-75; 27,1; Mark 14,53-72; 15,1; Luk 22,54-71; Joh 18,13-27.

De skyndede på Jesus, over bækken Kedron, forbi haver og olivenlunde og gennem den sovende bys stille gader. Det var efter midnat, og råbene fra den hujende pøbel, der fulgte efter ham, lød skingrende i den stille luft. Frelseren var bundet og strengt bevogtet, og det var ham en pine at bevæge sig. Men i største hast skyndte hans fangevogtere sig at føre ham til den tidligere ypperstepræst Annas' palads.

Forhørt af Annas

Annas var overhovedet for den tjenestegørende præsteslægt, og af ærbødighed for hans alder anerkendte folket ham som ypperstepræst. Man søgte hans råd og adlød det, som om det var Guds ord. Han skulle være den første, der så Jesus som fange i præsternes magt. Han skulle være til stede ved forhøret af fangen, af frygt for at det ikke skulle lykkes den mindre erfarne Kajfas at sikre det ønskede resultat af deres bestræbelser. Der måtte gøres brug af hans list, snedighed og underfundighed ved denne lejlighed; for under alle omstændigheder måtte man være sikker på Kristi domfældelse.

Kristus skulle formelt forhøres af Sanhedrin, men af Annas blev han underkastet et indledende forhør. Under det romerske herredømme kunne Sanhedrin ikke fælde nogen dødsdom. De kunne kun forhøre fangen og afsige dommen, der derefter måtte stadfæstes af den romerske øvrighed. Derfor var det nødvendigt at fremskaffe en anklage mod Kristus, der af romerne ville blive betragtet som kriminel. Der måtte også findes en beskyldning, som i jødernes øjne ville være domfældende. Ikke så få af præsterne og rådsherrerne havde ladet sig overbevise af Kristi lære, og kun frygten for at blive udelukket fra synagogen afholdt dem fra at bekende sig til ham. Præsterne huskede udmærket Nikodemus' spørgsmål: „Vores lov dømmer da ikke et menneske, uden at man først har hørt på ham og fået rede på, hvad han har gjort?" Dette spørgsmål havde dengang bragt splittelse i rådet, og det havde forpurret deres planer. Josef af Arimatæa og Nikodemus ville ikke blive indkaldt nu, men der var andre, der måske ville driste sig til at tale til fordel for retfærdigheden. Dette forhør måtte ledes sådan, at det forenede medlemmerne af Sanhedrin mod Kristus. Der var to beskyldninger, som præsterne ønskede at fastholde. Hvis man kunne bevise, at Jesus var en gudsbespotter, ville han blive dømt af jøderne. Hvis han blev kendt skyldig i tilskyndelse til oprør, ville det sikre, at han blev dømt af romerne. Annas forsøgte først at få dokumenteret den anden anklage. Han udspurgte Jesus om hans disciple og hans lære i håb om, at fangen ville sige noget, der kunne give ham et grundlag at arbejde med. Det var hans hensigt at lokke en udtalelse ud af ham, der kunne bevise, at han forsøgte at danne et hemmeligt forbund med det formål at oprette et nyt rige. Derefter kunne præsterne udlevere ham til romerne som fredsforstyrrer og oprørsstifter.

Kristus vidste alt om præstens hensigter og benægtede, at der mellem ham og hans disciple fandtes nogen hemmelig overenskomst, eller at han samledes med dem i det skjulte

for at dække over sine planer. Han havde ingen hemmeligheder vedrørende sine formål eller sin lære. „Jeg har talt til verden i fuld offentlighed," svarede han, „jeg har altid undervist i synagoger og på tempelpladsen, hvor alle jøderne kommer sammen, og i det skjulte har jeg intet talt."

Frelseren viste modsætningen mellem sin egen arbejdsmetode og sine anklageres fremgangsmåde. I måneder havde de jaget ham og forsøgt at lokke ham i en fælde og stille ham for et hemmeligt råd, hvor de ved falsk vidneforklaring kunne opnå, hvad der var umuligt ved hæderlige midler. Nu var de ved at fuldbyrde deres hensigter. Pågribelsen ved nattetide af en pøbelhob, spotten og mishandlingerne, før han var dømt eller blot anklaget, var deres arbejdsmetode, men ikke hans. Deres handlemåde var et brud på loven. Efter deres egne love skulle ethvert menneske behandles som uskyldigt, indtil dets skyld var bevist. Efter deres egne love stod præsterne som skyldige til straf.

Så vendte Jesus sig til den spørgende og sagde: „Hvorfor spørger du mig?" Havde præsterne og rådsherrerne ikke sendt spioner ud for at overvåge hans bevægelser og for at indberette hvert ord, han havde sagt? Havde disse ikke været til stede, hver gang folket havde været samlet, og bragt præsterne underretning om alt, hvad han havde sagt eller gjort? „Spørg dem, der har hørt mig, hvad jeg har talt til dem," sagde Jesus, „de ved jo, hvad jeg har sagt."

Annas blev bragt til tavshed ved beslutsomheden i svaret. Af frygt for at Kristus skulle sige noget om hans egen fremgangsmåde, som han ville foretrække at bevare skjult for andre, sagde han ikke mere til ham denne gang. En af hans tjenere, der blev vred over at se Annas bragt til tavshed, slog Jesus i ansigtet og sagde: „Er det en måde at svare ypperstepræsten på?"

Kristus svarede roligt: „Har jeg sagt noget forkert, så bevis, at det er forkert; men er det rigtigt, hvorfor slår du mig så?" Han sagde ingen skarpe eller gengældende ord. Hans rolige svar kom fra et syndfrit hjerte, der var tålmodigt og mildt, og som ikke ville lade sig provokere.

Kristus led meget under mishandlingerne og fornærmelserne. Han måtte tage imod enhver form for nedværdigende behandling fra de mennesker, som han havde skabt, og for hvem han var ved at bringe et uendeligt stort offer. Og han led i forhold til sit eget fuldkommen hellige sind og sit had til synden. Hans retssag, der blev forestået af mennesker, der opførte sig som djævle, var ham et konstant offer. At være omgivet af mennesker, der var under Satans herredømme, var oprørende for ham, samtidig med at han vidste, at han ved sin guddommelige magt lynhurtigt kunne kaste sine grusomme plageånder til jorden. Dette gjorde prøvelsen endnu vanskeligere for ham.

Jøderne ventede på en Messias, der åbenbarede sig ved ydre herlighed. De forventede, at han ved sin overvældende viljestyrke lynhurtigt skulle ændre menneskers tankegang og

tvinge dem til at anerkende hans overhøjhed. De troede, at han på denne måde skulle sikre sig sin egen ophøjelse og tilfredsstille deres ærgerrige håb. Når Kristus blev behandlet med ringeagt, følte han sig derfor stærkt fristet til at åbenbare sin guddommelige natur. Med et ord eller et blik kunne han tvinge sine forfølgere til at erkende, at han var Herren over konger og herskere, præster og tempel. Men det var hans vanskelige opgave at holde sig til den plads, han havde valgt, som ét med menneskeheden.

Himmelens engle var vidne til enhver handling, der blev begået mod deres elskede Herre. De længtes efter at befri Kristus. Når englene handler efter Guds vilje, er de almægtige. Ved én lejlighed dræbte de efter Kristi befaling i løbet af en eneste nat 185.000 mand af den assyriske hær. Med største lethed kunne englene have bevist deres vrede over den skændige rettergang mod Kristus ved at tilintetgøre Guds modstandere! Men de fik ikke befaling til at gøre dette. Han, som kunne have dømt sine fjender til døden, bar over med deres grusomhed. Hans kærlighed til sin Far og det løfte, han fra verdens grundlæggelse havde givet om at bære syndens byrde, fik ham til uden beklagelse at udholde den rå behandling fra dem, han var kommet for at frelse. Det var en del af hans opgave i sin menneskeskikkelse at bære al den mishandling og hån, som mennesker kunne dynge på ham. Menneskeslægtens eneste håb bestod i, at Kristus underkastede sig al den lidelse, som mennesker kunne påføre ham.

Kristus havde ikke sagt noget, der kunne bruges af hans anklagere. Alligevel var han bundet som tegn på, at han var dømt. Der skulle imidlertid udvises en form for retfærdighed. Det var nødvendigt, at der blev foretaget en slags lovligt forhør. Det gjaldt for øvrigheden om at fremskynde dette. De vidste, hvor højt folket værdsatte Jesus, og de var bange for, at der ville blive gjort et forsøg på at redde ham, hvis fængslingen rygtedes viden om. Og hvis forhøret og henrettelsen ikke blev gennemført med det samme, ville der blive en uges forsinkelse på grund af påsken. Dette kunne få deres planer til at strande. Sikringen af Jesu domfældelse var for dem i høj grad afhængig af den larmende pøbel, hvoraf mange hørte til Jerusalems værste pak. En uges forsinkelse ville få ophidselsen til at lægge sig, og det ville være sandsynligt, at der kom en reaktion. Den bedre del af folket ville rejse sig til fordel for Kristus; mange ville komme frem med vidnesbyrd til forsvar for ham og gøre opmærksom på alle de mirakler, han havde udført. Dette ville vække folkets vrede mod Sanhedrin. Man ville fordømme deres fremgangsmåde, og Jesus ville blive befriet for atter at komme til at modtage folkets hyldest. Derfor besluttede præsterne og rådsherrerne, at før deres planer blev kendt, skulle Jesus være overgivet i romernes hænder.

For ypperstepræsten Kajfas

Men allerførst måtte man finde på en anklage. Endnu havde de ikke fundet nogen. Annas gav befaling til, at Jesus skulle føres til Kajfas, som hørte til saddukæerne, af hvilke nogle var Jesu værste fjender. Trods manglende karakterstyrke var Kajfas selv fuldt ud så hård, hjerteløs og samvittighedsløs som Annas. Han ville intet lade uforsøgt for at tilintetgøre Jesus. Det var nu tidlig morgen og meget mørkt. Ved lyset fra fakler og lygter fortsatte den

bevæbnede skare med deres fange til ypperstepræstens palads. Mens rådets medlemmer samledes, udspurgte Annas og Kajfas igen Jesus, men uden resultat.

Da rådet var samlet i domssalen, indtog Kajfas sin plads som den øverste embedsmand. På begge sider af ham stod dommerne og de, som havde særlig interesse i forhøret. De romerske soldater stod vagt på platformen neden for tronen. Ved tronens fod stod Jesus. Alles øjne var rettet mod ham. Der herskede en voldsom ophidselse. Af alle tilstedeværende var kun Jesus rolig og fattet. Det var, som om luften omkring ham var hellig.

Kajfas havde betragtet Jesus som sin rival. Folkets iver efter at høre Frelseren tale og deres tilsyneladende villighed til at tage imod hans lære havde vakt ypperstepræstens skinsyge. Men da Kajfas nu betragtede fangen, blev han grebet af beundring over hans ædle og værdige optræden. Han følte sig pludselig overbevist om, at denne mand var beslægtet med Gud. I næste øjeblik viste han hånligt tanken fra sig. Straks efter bad han hovmodigt og spottende Jesus udføre et af sine mirakler for dem. Men det var, som om Frelseren slet ikke hørte, hvad han sagde. Folket sammenlignede Annas' og Kajfas' ophidsede og ondskabsfulde væremåde med Jesu rolige, majestætiske holdning. Selv i denne forhærdede skare rejste spørgsmålet sig: Skal dette menneske med sin guddommelige fremtræden virkelig dømmes som en forbryder?

Kajfas fornemmede den stemning, der var ved at indfinde sig, og fremskyndede forhøret. Der herskede stor forvirring blandt Jesu fjender. Det var deres faste beslutning at sikre sig, at han blev dømt, men de vidste ikke, hvordan det skulle lade sig gøre. Rådets medlemmer var delt mellem farisæerne og saddukæerne. Der var bittert fjendskab og strid imellem dem. Visse omdiskuterede punkter turde de ikke komme ind på af frygt for at komme i skænderi.

Jesus kunne med ganske få ord have vakt deres fordomme mod hinanden og på denne måde have vendt deres vrede bort fra ham selv. Kajfas vidste dette, og han ønskede at undgå stridsspørgsmål. Der var rigeligt af vidner til at bevise, at Kristus havde fordømt præsterne og de skriftkloge, at han havde kaldt dem hyklere og mordere; men det var ikke hensigtsmæssigt at bringe dette vidneudsagn frem. Saddukæerne havde under deres hårde stridigheder med farisæerne brugt lignende udtryk over for dem, og den slags vidnesbyrd ville ikke have nogen vægt over for romerne, der selv følte afsky for farisæernes hykleri. Der var talrige beviser for, at Jesus havde vist ligegyldighed for jødernes overleveringer og udvist mangel på ærbødighed for mange af deres forordninger; men med hensyn til overleveringerne stod farisæerne og saddukæerne skarpt over for hinanden. Og heller ikke dette vidnesbyrd ville have nogen vægt over for romerne. Kristi fjender vovede ikke at anklage ham for at bryde sabbatten for at undgå, at en eventuel undersøgelse skulle afsløre, hvad det var han havde gjort. Hvis hans mirakler med helbredelse kom frem, ville præsternes forehavende lide nederlag.

Falske vidner havde modtaget bestikkelse for at beskylde Jesus for at opflamme til oprør og forsøge at oprette en separat regering. Men deres vidnesbyrd viste sig at være svage og selvmodsigende. Ved en nærmere afhøring modsagde de sig selv.

På et tidligt tidspunkt havde Kristus sagt: „Riv dette tempel ned, og jeg vil rejse det igen på tre dage.“ Ved hjælp af profetisk billedsprog havde han således forudsagt sin egen død og opstandelse. „Men det tempel, han talte om, var hans legeme.“ Disse ord havde jøderne forstået bogstaveligt, som om de refererede til Jerusalems tempel. I alt, hvad Kristus havde sagt, kunne præsterne ikke finde noget at bruge imod ham med undtagelse af dette. Ved at fordreje disse ord håbede de at opnå en fordel. Romerne havde været medvirkende til at opbygge og udsmykke templet, og de var meget stolte af det. Enhver ringeagt, der blev udvist imod det, ville med sikkerhed vække deres vrede. Her kunne romere og jøder, farisæere og saddukæere mødes, for de værdsatte alle templet højt. Der blev fundet to vidner, hvis udsagn på dette punkt ikke var så modstridende, som de andres havde været. Den ene, der var blevet bestukket til at anklage Jesus, erklærede: „Han har sagt: Jeg kan bryde Guds tempel ned og rejse det igen på tre dage.“ Sådan blev Kristi ord fordrejet. Hvis de var blevet gengivet nøjagtigt, som han havde sagt dem, ville de ikke have bevirket hans domfældelse, selv ikke af Sanhedrin. Hvis Jesus havde været et ganske almindeligt menneske, sådan som jøderne hævdede, ville hans erklæring kun have været udtryk for et tåbeligt, pralende sindelag, men den kunne ikke være blevet udlagt som gudsbespottelse. Selv om hans ord blev fordrejet af de falske vidner, rummede de ikke noget, som af romerne ville blive regnet for en forbrydelse, der skulle straffes med døden.

Jesus lyttede tålmodigt til de modstridende vidnesbyrd. Han sagde ikke et ord til sit forsvar. Til sidst blev hans anklagere forvirrede og rasende. Man kom ingen vegne med forhøret. Det så ud til, at deres planer skulle slå fejl. Kajfas var ude af sig selv. En eneste udvej var ; Kristus måtte tvinges til at dømme sig selv. Ypperstepræsten rejste sig fra dommersædet med ansigtet fordrejet af raseri, og hans stemme og optræden viste tydeligt, at hvis det havde været muligt for ham, ville han have slået fangen ned, der stod foran ham. „Har du ikke noget at svare på det, de vidner imod dig?“

Jesus forholdt sig roligt. „Han åbnede ikke sin mund; som et lam, der føres til slagtning, som et får, der er stumt, mens det klippes, åbnede han ikke sin mund.“

„Er du Kristus, Guds Søn?“

Til sidst hævede Kajfas sin højre hånd mod himmelen og henvendte sig til Jesus med en form for edsaflæggelse: „Jeg besværger dig ved den levende Gud: Sig os, er du Kristus, Guds søn?“

Efter en sådan henvendelse kunne Kristus ikke mere forholde sig tavs. Der var en tid til at tie og en tid til at tale. Han havde ikke talt, før han blev direkte spurgt. Han vidste, at det ville blive den visse død for ham at svare; men dette spørgsmål blev stillet af folkets højeste, anerkendte myndighed og i den Allerhøjestes navn. Kristus ville ikke undlade at vise

respekt for loven. Desuden blev hans eget forhold til Faderen draget i tvivl. Han måtte tydeligt erklære, hvem han var, og hvorfor han var kommet. Jesus havde sagt til sine disciple: „Enhver, som kendes ved mig over for mennesker, vil jeg også kendes ved over for min fader, som er i himlene.“ Nu gentog han den lære ved sit eget eksempel.

Alle lyttede anspændt, og alles blikke var rettet mod ham, da han svarede: „Du sagde det selv.“ Det var, som om et himmelsk lys strålede fra hans blege ansigt, da han tilføjede: „Herefter skal I se Menneskesønnen sidde ved den Almægtiges højre hånd og komme på himlens skyer.“

Et øjeblik strålede Kristi guddommelige væsen gennem hans menneskelige skikkelse. Ypperstepræsten veg forfærdet for Frelserens gennemtrængende blik. Dette blik syntes at læse hans skjulte tanker og at brænde sig ind i hans hjerte. Aldrig senere i sit liv kunne han glemme dette ransagende blik fra Guds forfulgte Søn.

Kristus havde skildret modsætningen til det, der nu fandt sted. Han, livets og herlighedens Herre, skulle sidde ved Guds højre hånd. Han skulle dømme verden, og ingen ville kunne gøre indsigelse mod hans afgørelse. Så ville enhver hemmelighed komme frem for Gud, og enhver ville blive dømt ester sine gerninger.

Kristi ord forfærdede ypperstepræsten. Tanken om, at der ville komme en opstandelse af de døde, hvor alle skulle stilles for Guds domstol, for at blive belønnet eller dømt i overensstemmelse med deres gerninger, var en skrækkelig tanke for Kajfas. Han brød sig ikke om at tro, at han engang i fremtiden skulle dømmes efter sine gerninger. Han så pludselig begivenhederne i forbindelse med den endelige dom for sig som et panorama. Et øjeblik så han det frygtelige syn af gravene, der gav deres døde sammen med de hemmeligheder, han havde håbet skulle være skjult for evigt. Et øjeblik følte han det, som om han stod for den evige dommer, hvis øjne, der ser alt, læste hans tanker og bragte hemmeligheder for dagens lys, som han troede var skjult sammen med de døde.

Synet forsvandt atter for ypperstepræstens blik. Kristi ord ramte ham, saddukæeren, på det ømmeste sted. Kajfas havde forkastet læren om opstandelsen, dommen og et evigt liv. Nu blev han grebet af et djævelsk raseri. Skulle denne mand, der stod som fange foran ham, gøre angreb på hans mest værdsatte teorier? Han sønderrev sin kappe, for at folk kunne se hans foregivne rædsel, og krævede, at fangen uden yderligere bevismateriale skulle dømmes for gudsbespottelse. „Hvad skal vi nu med vidner? Nu har I selv hørt bespottelsen. Hvad mener I?“ Og de fordømte ham alle sammen.

Det var en blanding af overbevisning og affekt, der fik Kajfas til at handle, som han gjorde. Han var rasende på sig selv over at have troet på Kristi ord, og i stedet for at overgive sig til sin stærke fornemmelse af sandheden og bekende, at Jesus var Messias, sønderrev han sin embedsdragt i kategorisk modstand. Denne handling var overordentlig betydningsfuld. Kajfas forstod kun lidt af, hvad den betød. Ved denne handling, der skulle gøre indtryk på

dommerne og skabe sikkerhed for at få Kristus dømt, havde ypperstepræsten dømt sig selv. Efter Guds lov var han forkastet som præst. Han havde afsagt dødsdommen over sig selv.

En ypperstepræst måtte ikke sønderrive sine klæder. Efter levitternes lov var dette forbudt under dødsstraf. Under ingen omstændigheder og ikke ved nogen lejlighed måtte præsten sønderrive sin kappe. Det var skik blandt jøderne at sønderrive klæderne, når en af deres venner døde, men præsterne måtte ikke følge denne skik. Der var ved Kristus givet udtrykkelig befaling herom til Moses.

Alt, hvad præsterne klædte sig i, skulle være helt og fejlfrit. Disse smukke embedsdragter symboliserede egenskaberne hos det store forbillede, Jesus Kristus. Intet andet end fuldkommenhed, i klædedragt, i væremåde, i ord og i ånd, kunne accepteres af Gud. Han er hellig, og hans herlighed og fuldkommenhed skulle den jordiske tjeneste være et eksempel på. Det dødelige menneske kunne sønderrive sit eget hjerte ved at udvise anger og ydmyghed, og dette ville Gud se. Men præstedragten måtte ikke flænges, for det ville skade fremstillingen af det himmelske. Den ypperstepræst, der vovede at vise sig i sit hellige embede og forrette tjeneste i helligdommen med en sønderrevet klædning, blev betragtet som en person, der havde skilt sig fra Gud.

Ved at sønderrive sin kappe afskar han sig selv fra at være et forbillede. Gud accepterede ham ikke mere som en tjenestegørende præst. Den handlemåde, som Kajfas her lagde for dagen, afslørede menneskelige lidenskaber og menneskelig ufuldkommenhed.

Ved at sønderrive sine klæder satte Kajfas Guds lov ud af kraft for at følge menneskers overleveringer. En menneskeskabt lov tillod, at en præst i tilfælde af gudsbespottelse måtte sønderrive sine klæder i rædsel over synden, og dog være uden skyld. Sådan blev Guds lov sat ud af kraft ved menneskers love.

Hver eneste af ypperstepræstens handlinger blev iagttaget af folket med største interesse, og for virkningens skyld ville Kajfas stille sin fromhed til skue. Men ved denne handling, der var beregnet på at være en anklage mod Kristus, hånede han den, om hvem Gud havde sagt: „Mit navn er i ham.“

Han begik selv gudsbespottelse. Mens han selv stod under Guds dom, afsagde han dommen over Kristus som gudsbespotter.

Da Kajfas sønderrev sin kappe, var hans handling af stor betydning for den stilling, jødefolket som folk herefter ville indtage over for Gud. Det folk, som engang var Guds udvalgte, skilte sig fra ham og var hurtigt ved at blive et folk, som Gud ikke ville kendes ved. Da Kristus på korset råbte: „Det er fuldbragt,“ og templets forhæng flængedes i to stykker, erklærede den hellige iagttager, at det jødiske folk havde forkastet Ham, som var det store forbillede for alle deres symboler, virkeligheden i alle deres skyggebilleder. Israel havde skilt sig fra Gud. Da ville der for Kajfas have været grund til at sønderrive den

præstedragt, som betegnede, at han gjorde krav på at være stedfortræder for den store ypperstepræst; for nu havde den ikke mere nogen betydning for ham eller folket. Da ville han virkelig have haft grund til at sønderrive sin kappe i rædsel for sig selv og sit folk.

Sanhedrin havde dømt Jesus til døden, men det var i modstrid med den jødiske lov at forhøre en fange om natten. En lovmæssig dom kunne kun afsiges ved dagens lys og i overværelse af det fuldtallige råd. På trods af dette blev Frelseren nu behandlet som en dødsdømt forbryder og overgivet til at blive mishandlet af de laveste og ondeste mennesker. Ypperstepræstens palads var placeret rundt om en åben gård, hvor soldaterne og mængden havde samlet sig. Jesus blev ført til vagtstuen gennem denne gård, og fra alle sider blev han mødt med spot, fordi han hævdede at være Guds Søn. Hans egne ord, at „sidde ved den Almægtiges højre hånd“ og at „komme på himlens skyer,“ blev hånligt gentaget. Mens han i vagtstuen afventede sin lovmæssige domfældelse, var han uden beskyttelse. Den uvidende pøbel havde set, med hvilken grusomhed han var blevet behandlet foran rådet, og ud fra dette tillod de sig at tilkendegive alle de djævelske tilbøjeligheder i deres natur. Kristi ædle optræden og guddommelige holdning drev dem til raseri. Hans sagtmodighed, hans uskyldighed og hans majestætiske tålmodighed fyldte dem med et djævelsk had. Barmhjertighed og retfærdighed blev der set stort på. Aldrig var en forbryder blevet behandlet så umenneskeligt, som Guds Søn blev det.

Peter fornægter Jesus

Men en større smerte var ved at knuse Jesus. Det slag, som forvoldte den største smerte, kunne ingen fjendehånd have tildelt ham. Mens Kristus blev underkastet den parodi på et forhør af Kajfas, var han blevet fornægtet af en af sine egne disciple.

Efter at have forladt deres Mester i haven havde to af disciplene dristet sig til på afstand at følge den pøbel, som bevogtede Jesus. Disse to disciple var Peter og Johannes. Præsterne genkendte Johannes som en af Jesu velkendte disciple og gav ham lov at komme ind i salen, i håb om at han, når han så deres førers ydmygelse, hånligt ville afvise tanken om, at han skulle være Guds Søn. Johannes lagde et godt ord ind for Peter og skaffede også ham adgang. Der var blevet tændt et bål i gården; for det var nattens koldeste tid lige før daggry. En flok mennesker samledes omkring ilden, og Peter tog dristigt plads blandt dem. Han nærede intet ønske om at genkendes som Jesu discipel. Ved bare at blande sig med mængden håbede han at blive antaget for at være en af dem, der havde ført Jesus til domssalen.

Men da skæret fra ilden oplyste Peter ansigt, så den kvinde, som holdt vagt ved døren, undersøgende på ham. Hun havde lagt mærke til, at han var kommet ind sammen med Johannes. Hun lagde også mærke til hans nedtrykte ansigtsudtryk og mente, at han måske var en af Jesu disciple. Hun var en af tjenerne i Kajfas' hus og var nysgerrig efter at vide det. Hun sagde til Peter:

„Er du ikke også en af den mands disciple?“ Peter blev forfærdet og forvirret. Alles øjne rettedes øjeblikkeligt imod ham. Han lod, som om han ikke forstod hende; men hun blev ved og sagde til de omkringstående, at denne mand havde været sammen med Jesus. Peter følte sig tvunget til at svare og sagde vredt: „Jeg kender ham ikke, kvinde!“ Dette var den første fornægtelse, og straks efter galede hanen. Ak Peter, så hurtig til at skamme dig over din Mester! så hurtig til at fornægte din Herre!

Da disciplen Johannes var kommet ind i domssalen, gjorde han ikke nogen forsøg på at skjule, at han var en af Jesu disciple. Han blandede sig ikke med den rå mængde, der hånede hans Mester. Ingen udspurgte ham, fordi han ikke spillede nogen falsk rolle og således udsatte sig for mistanke. Han fandt sig en afsides krog, hvor han ikke vakte opmærksomhed, men så nær Jesus som det var ham muligt. Herfra kunne han se og høre alt, hvad der fandt sted ved hans Herres domfældelse.

Peter havde ikke regnet med at blive genkendt. Med en påtaget ligegyldig mine havde han anbragt sig i fjendens lejr, og han blev et let bytte for fristelserne. Hvis han var blevet kaldet til at kæmpe for sin Mester, ville han have været en modig soldat. Men da man pegede fingre ad ham med foragt, viste han sig at være en kujon. Mange, der ikke viger for aktiv kamp for deres Herre, drives til at fornægte deres tro, hvis de bliver latterliggjort. Ved at være sammen med dem, som de burde undgå, udsætter de sig for fristelser. De giver fjenden lejlighed til at friste dem, og de kommer til at sige og gøre ting, som de under andre omstændigheder aldrig ville have gjort sig skyldig i. De kristne mennesker, som i vore dage dækker over deres tro af frygt for repressalier, fornægter Kristus nøjagtigt, som Peter gjorde det i ypperstepræstens gård.

Peter foregav at være uinteresseret i sin Herres domfældelse, men hans hjerte krympede sig i sorg, når han hørte de grusomme provokationer og så, hvilke mishandlinger han blev udsat for. Men han var også overrasket og vred over, at Jesus ville ydmyge sig selv og sine venner ved at finde sig i en sådan behandling. For at skjule sine sande følelser forsøgte han at deltage i Jesu forfølgeres grovkornede spøgefuldheder. Men hans opførsel var unaturlig. Han handlede løgnagtigt, og når han prøvede på at være ligeglad, kunne han ikke tilbageholde harmfulde udbrud over de mishandlinger, hans Mester måtte tåle.

Han tiltrak sig opmærksomhed for anden gang, og igen blev han beskyldt for at være Jesu discipel. Nu erklærede han med en ed: „Jeg kender ikke det menneske!“ Alligevel blev der givet ham endnu en mulighed. Der var gået en time, da en af ypperstepræstens tjenere, som var en nær slægtning af den mand, hvis øre Peter havde hugget af, spurgte ham: „Så jeg dig ikke i haven sammen med ham?“ „Jo, sandelig er du en af dem; du er jo også fra Galilæa.“ Peter blev rasende ved at høre dette. Jesu disciple var kendt for deres rene sprog, og for at narre de spørgende og for at sandsynliggøre sin foregivne rolle fornægtede Peter nu sin Herre under banden og sværgen. Atter galede hanen. Nu hørte Peter det, og han mindedes Jesu ord: „Før hanen galer to gange, vil du fornægte mig tre gange.“

Netop som de nedværdigende eder havde forladt Peters læber, og hanens galen endnu lød i hans ører, vendte Frelseren sig om trods dommernes truende miner og så direkte på sin stakkels discipel. Samtidig så Peter på sin Herre. I Jesu ansigt læste han dyb medlidenhed og sorg, men der var ingen vrede.

Synet af det blege, lidende ansigt med de skælvende læber, der udtrykte medfølelse og tilgivelse, stak ham i hjertet. Hans samvittighed vågnede. Han huskede. Peter huskede nu det løfte, som han havde aflagt for ganske få timer siden om, at han ville følge sin Herre i både fængsel og død. Han huskede sin sorg, da Frelseren i salen ovenpå havde sagt til ham, at han tre gange den samme nat ville fornægte sin Herre. Peter havde netop erklæret, at han ikke kendte Jesus, men nu indså han med bitter sorg, hvor godt hans Herre kendte ham, og at han havde set den falskhed i ham, som han ikke selv kendte.

En bølge af minder skyllede ind over ham. Frelserens kærlige barmhjertighed, hans godhed og langmodighed, hans mildhed og tålmodighed over for sine disciple — han huskede det alt sammen. Han genkaldte sig advarslen:

„Simon, Simon! Satan gjorde krav på jer for at sigte jer som hvede; men jeg bad for dig, for at din tro ikke skal svigte.“ Han tænkte med gru på sin egen utaknemmelighed, sin falskhed, sin mened. Endnu engang så han hen på sin Herre og så en ugudelig hånd løftet for at slå ham i ansigtet. Ude af stand til at udholde dette syn rejste han sig og styrtede sønderknust ud fra domssalen.

Han skyndte sig af sted i ensomhed og mørke — han vidste ikke og brød sig ikke om at vide hvorhen. Til sidst fandt han sig selv i Getsemane. Begivenheden få timer tidligere stod lyslevende for ham. Hans Herres lidende ansigt, plettet af blod og sved og fortrukket af smerte, viste sig for ham. Med de største samvittighedskvaler huskede han, at Jesus havde grædt og lidt alene i bøn, mens de, som skulle have været sammen med ham i denne prøvelse, lå og sov. Han huskede den højtidelige opfordring: „Våg, og bed om ikke at falde i fristelse.“9 Han genoplevede, hvad der var foregået i domssalen. Det pinte ham usigeligt at vide, at han havde føjet den tungeste byrde til Frelserens ydmygelse og sorg. På det samme sted, hvor Jesus havde udøst sin sjæl i den største smerte til sin Far, kastede Peter sig næsegrus ned og ønskede, at han måtte dø.

Ved at sove, da Jesus bad ham våge og bede, havde Peter banet vejen for sin store synd. Alle disciplene havde lidt et stort tab ved at sove i denne skæbnesvangre time. Kristus kendte den ildprøve, de skulle igennem. Han vidste, hvordan Satan ville arbejde for at lamme deres sanser, så de ikke var klar til prøvelsen. Derfor gav han dem denne advarsel. Hvis disse timer i haven var blevet tilbragt med at våge og bede, ville Peter ikke have været overladt til at stole på sin egen svage styrke. Så ville han ikke have fornægtet sin Herre. Hvis disciplene havde set Kristus i hans sjæleangst, ville de have været forberedt på at se hans lidelser på korset. De ville til en vis grad have forstået hans overvældende smerte. De ville have været i stand til at huske hans ord, der forudsagde hans lidelser, hans død og

hans opstandelse. Midt i den mørkeste time ville nogle stråler af håb have lyst op i mørket og have støttet dem i deres tro.

Anklaget og dømt

Så snart det blev dag, samledes Sanhedrin atter, og Jesus blev på ny ført ind i retssalen. Han havde erklæret sig selv for at være Guds Søn, og de havde udlagt hans ord som en anklage imod ham. Men de kunne ikke dømme ham på dette grundlag, for mange af dem havde ikke været til stede ved indkaldelsen om natten og havde ikke hørt, hvad han sagde. Og de vidste, at den romerske domstol ikke ville finde noget i hans ord, der fortjente dødsstraf. Men hvis de kunne få ham til at gentage alt, kunne de måske nå deres mål. De kunne fordreje hans hævdelse af at være Messias til et oprørsk, politisk krav.

„Er du Kristus," sagde de, „så sig os det!" Men Kristus blev ved med at tie. De fortsatte med at bestorme ham med spørgsmål. Til sidst svarede han bedrøvet: „Hvis jeg siger jer det, vil I ikke tro det, og hvis jeg spørger jer, vil I ikke svare." Men for at de ikke skulle have nogen undskyldning, tilføjede han denne alvorlige advarsel: „Herefter skal Menneskesønnen sidde ved Gud den Almægtiges højre hånd."

„Du er altså Guds søn," spurgte de som med én stemme. Han sagde til dem: „I siger selv, at jeg er det." Så råbte de: „Hvad skal vi nu med vidneudsagn? Vi har selv hørt det af hans egen mund."

Ifølge de jødiske myndigheders tredje domfældelse skulle Jesus så dø. Alt, hvad der efter deres mening manglede nu, var, at romerne stadfæstede denne dom, og at han blev overgivet i deres hænder.

Nu fulgte den tredje scene med mishandling og spot, langt værre end den han havde måttet tåle fra den uvidende hob. Den foregik i præsternes og rådsherrernes tilstedeværelse og med deres billigelse. Enhver følelse af sympati eller medmenneskelighed var forsvundet fra deres hjerter. Hvis deres argumenter var for svage til at bringe ham til at tie, havde de andre våben af den slags, som til alle tider har været brugt for at bringe kættere til tavshed lidelse, vold og død.

Da dødsdommen over Jesus var afsagt af dommerne, blev folket grebet af et djævelsk raseri. Brølet af deres stemmer lød som vilde dyr. Mængden stormede hen imod Jesus og råbte: Han er skyldig, dræb ham! Havde det ikke været for de romerske soldater, ville Jesus ikke være blevet naglet til korset på Golgata. Han ville være blevet sønderrevet for øjnene af sine dommere, hvis ikke de romerske myndigheder havde lagt sig imellem og med våbenmagt havde begrænset mængdens voldshandlinger.

Hedenske mænd var vrede over den brutale behandling af et menneske, mod hvem intet var bevist. De romerske officerer erklærede, at jøderne ved at fælde dom over Jesus krænkede den romerske magt, og at det endog stred imod den jødiske lov at dømme et

menneske til døden på grundlag af hans eget vidnesbyrd. Denne indblanding medførte en kortvarig standsning af deres handlinger; men de jødiske ledende mænd var ude over enhver form for medfølelse eller skam.

Præster og rådsherrer glemte deres embedes værdighed og overøste Guds Søn med ukvemsord. De hånede ham på grund af hans herkomst. De erklærede, at hans dristighed ved at erklære sig for at være Messias gjorde ham fortjent til den mest vanærende død. De mest samvittighedsløse mænd gav sig til at mishandle Frelseren på den mest infame måde. Et gammelt klædningsstykke blev kastet over hovedet på ham, og hans forfølgere slog ham i ansigtet og sagde: „Profetér for os, Kristus! Hvem var det, der slog dig?“ Da kla:det atter blev fjernet, var der en usling, som spyttede ham i ansigtet.

Guds engle registrerede omhyggeligt hvert eneste kra:nkende blik, ord og handling mod deres elskede fører. En dag vil de nedrige mennesker, der ha nede ham og spyttede på hans rolige, blege ansigt, komme til at se det i dets herlighed, hvor det straler klarere end solen.

KAPITEL 76 - Judas

Beretningen om Judas tegner et billede af den sørgelige afslutning på et liv, der kunne have været til Guds ære. Hvis Judas var død før sin sidste rejse til Jerusalem, ville han være blevet betragtet som et menneske, der var værdig til at have sin plads blandt de tolv, og som én, der ville blive dybt savnet. Den afsky, som har fulgt ham gennem århundrederne, ville ikke have eksisteret, hvis man ikke havde fået kendskab til de karaktertræk, der åbenbarede sig ved afslutningen af hans tilværelse. Men det var med et bestemt formål, at hans karakter blev afsløret for verden. Det skulle være en advarsel for alle, der ligesom han ville forråde hellig tillid.

Under Jesu indflydelse

Kort tid før påskehøjtiden havde Judas fornyet sin aftale med præsterne om at udlevere Jesus til dem. Derefter blev det arrangeret, at Frelseren skulle pågribes et af de steder, han benyttede til bøn og eftertanke. Siden gæstebudet i Simons hus havde Judas haft mulighed for at overveje den gerning, som han havde forpligtet sig til at udføre, men han havde ikke ændret sine planer. For tredive sølvmønter — prisen for en slave — solgte han herlighedens Herre til vanære og død.

Judas nærede af naturen en stor kærlighed til penge; men han havde ikke altid været så ond, at han kunne gøre noget som dette. Han havde dyrket pengebegæret, indtil det blev drivkraften i hans liv. Kærligheden til penge var stærkere end hans kærlighed til Kristus. Ved at blive slave af en enkelt last overgav han sig selv til Satan for at blive drevet til det yderste i synd.

Judas havde sluttet sig til disciplene, dengang store skarer fulgte Kristus. Frelserens lære betog dem, når de henrykt lyttede til hans ord i synagogen, ved søens bred eller på bjerget. Judas så de syge, de lamme og de blinde flokkes om Jesus fra byerne og landsbyerne. Han så de døende blive lagt ved hans fødder. Han var vidne til Frelserens mirakler med at helbrede syge, uddrive djævle og opvække døde. Han anerkendte Kristi lære som noget, der stod højt over alt, hvad han hidtil havde hørt. Han elskede den store lærer og ville gerne være sammen med ham. Han følte trang til en forvandling af sin karakter og sit liv, og han håbede på at komme til at opleve dette ved at slutte sig til Jesus. Frelseren afviste ikke Judas. Han gav ham plads blandt de tolv. Han betroede ham en evangelists gerning. Han tildelte ham kraft til at helbrede de syge og uddrive onde ånder. Men Judas nåede ikke det punkt, hvor han helt overgav sig til Kristus. Han opgav ikke sin verdslige ærgerrighed og sin pengebegærlighed. Skønt han tog imod stillingen som Kristi tjener, lod han ikke det guddommelige forme sig. Han mente, at han kunne beholde sin egen dømmekraft og sine meninger, og han nærede en tilbøjelighed til at kritisere og anklage andre.

Offer for tvivl

Judas var højt agtet af disciplene og havde stor indflydelse på dem. Han havde selv høje meninger om sin egen dygtighed og betragtede sine medbrødre som værende langt under

ham i dømmekraft og duelighed. Han mente, at de ikke så deres egne muligheder eller udnyttede omstændighederne. Menigheden ville aldrig klare sig, når den havde så kortsynede mænd til ledere. Peter var impulsiv; han plejede at handle uovervejet. Johannes, som gemte på de sandheder, der lød fra Kristi læber, blev af Judas anset for at være en dårlig økonom. Matthæus, hvis uddannelse havde lært ham at være omhyggelig med alt, var meget nøjeregnende med hensyn til ærlighed; han overvejede altid Kristi ord nøje og fordybede sig sådan i dem, at han efter Judas' mening ikke kunne betros vigtig, vidtrækkende virksomhed. Således opsummerede Judas alle disciplene og smigrede sig selv med, at menigheden uden hans evner som økonomisk leder ofte ville komme i forlegenhed og vanskeligheder. Judas betragtede sig selv som den eneste kompetente, der ikke kunne overgås af nogen. Efter sin egen bedømmelse var han en ære for sagen, og sådan førte han sig også frem.

Judas var blind for sine egne karaktersvagheder, og Kristus anbragte ham, hvor han ville have mulighed for at se og rette dem. Som kasserer var det ham, der skulle sørge for flokkens fornødenheder og at lindre de fattiges nød. Da Jesus ved påskemåltidet sagde til ham: „Hvad du gør, gør det snart." troede disciplene, at han havde befalet ham at købe, hvad der var nødvendigt til højtiden, eller at give noget til de fattige. Ved at tjene andre kunne Judas have udviklet et uselvisk sind. Men selv om han dagligt lyttede til Kristi lære og var vidne til hans uselviske liv, henfaldt Judas til sine begærlige tilbøjeligheder. De små summer, han fik i hænderne, var ham en vedvarende fristelse. Ofte, når han gjorde Kristus en lille tjeneste eller brugte noget af sin tid til religiøse formål, tog han sig betalt af disse sparsomme midler. I hans egne øjne var det rigtigt, hvad han gjorde, men i Guds øjne var han en tyv._

Kristi ofte gentagne forkyndelse af, at hans rige ikke var af denne verden, krænkede Judas. Han havde udstukket en kurs, som han forventede, at Kristus ville følge. Han havde planlagt, at Johannes Døber skulle befries fra fængslet. Men se, Johannes blev ladt i stikken og halshugget!

Og Jesus trak sig til et sted ude på landet sammen med sine disciple i stedet for at hævde sin kongelige . Judas ønskede en mere aggressiv krigsførelse. Han tænkte, at hvis Jesus ikke altid forhindrede disciplene i at udføre deres egne planer, så ville arbejdet lykkes bedre. Han lagde mærke til de jødiske lederes voksende fjendtlighed og så, at deres udfordring forblev upåagtet, da de krævede et tegn fra Himmelen af Kristus. Hans hjerte var åbent for vantroen, og fjenden forsynede ham med tvivlende og oprørske tanker. Hvorfor opholdt Jesus sig så meget ved det, som var nedslående? Hvorfor forudsagde han prøvelser og forfølgelse for sig selv og sine disciple? Det var udsigten til at få en høj stilling i det nye rige, der havde fået Judas til at gå ind for Kristi sag. Skulle hans håb blive skuffet? Judas var ikke helt sikker på, at Jesus var Guds søn og forsøgte at finde en eller anden forklaring på hans mirakler.

På trods af Frelserens egen lære blev Judas ved med at holde fast ved tanken om, at Kristus skulle herske som konge i Jerusalem. Da de fem tusinde var blevet bespist, forsøgte han at fremme den. Judas hjalp med til at uddele maden til den sultne skare. Han havde lejlighed til at se de velgerninger, som det stod i hans magt at tildele andre. Han følte den tilfredsstillelse, der altid følger med at være i Guds tjeneste. Han hjalp med at føre de syge og lidende fra menneskemængden til Kristus. Han så den befrielse og glæde, der fyldte dem, som blev hjulpet af Kristus. Han havde mulighed for at forstå Kristi fremgangsmåde; men han var blændet af sine egne egoistiske ønsker. Judas var den første til at udnytte begejstringen efter miraklet med bespisningen. Det var ham, der kom med forslaget om at tage Kristus med magt og kåre ham til konge. Hans forhåbninger var store, og hans skuffelse var bitter.

Judas bryder ud

Kristi tale i synagogen om livets brød blev vendepunktet i Judas' tilværelse. Han hørte ordene: „Hvis I ikke spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I ikke liv i jer." Han indså, at det var åndelige frem for verdslige goder, Kristus tilbød. Han betragtede sig selv som fremsynet og mente at kunne se, at Jesus ikke ønskede sig nogen hæder, og at han ikke havde nogle høje stillinger at tilbyde sine disciple. Han bestemte sig til ikke at knytte sig så fast til Kristus, at han ikke kunne trække sig . Han ville være på vagt, og han var på vagt.

Fra det tidspunkt gav han udtryk for en tvivl, som forvirrede disciplene. Han skabte splid og dårlig stemning blandt dem og gentog de skriftkloges og farisæernes argumenter mod Kristi ord. Alle de små og store besværligheder og ærgrelser, vanskelighederne og de tilsyneladende hindringer for evangeliets fremgang blev af Judas udlagt som beviser mod dets sandfærdighed. Han plejede at citere steder fra Skriften, som ikke havde nogen forbindelse med de sandheder, Kristus forkyndte. Disse skriftsteder, der var revet ud af deres sammenhæng, forvirrede disciplene og forøgede den modløshed, der konstant nagede dem. Men Judas gjorde det på en måde, så han fremstod som værende samvittighedsfuld. Og mens disciplene søgte efter beviser til bekræftelse af den store lærers ord, plejede Judas umærkeligt at føre dem ind på et andet spor. På en from og tilsyneladende klog måde udlagde han således tingene, men i et helt andet lys, end Jesus havde gjort, idet han tillagde dem en betydning som Jesus ikke havde tilsigtet. Hans forslag vakte hele tiden ærgerrighed efter verdslige fordele, og på denne måde ledte de disciplenes sind bort fra de vigtige spørgsmål, som de burde have overvejet. Uenigheden om, hvem af dem der skulle være den største, blev i almindelighed fremkaldt af Judas.

Da Jesus forkyndte den rige unge rådsherre betingelserne for at blive hans discipel, var Judas misfornøjet. Han mente, at der var begået et fejlgreb. Hvis sådanne mennesker som denne rådsherre ville slutte sig til de troende, ville det hjælpe med til at støtte Kristi sag. Judas mente, at hvis man blot ville lytte til hans råd, kunne han foreslå meget til gavn for den lille menighed. Hans principper og metoder ville nok afvige noget fra Jesu, men i den henseende mente han, at han var klogere end Kristus.

I alt, hvad Kristus sagde til sine disciple, var der noget, som Judas inderst inde var uenig i. Gennem hans påvirkning voksede utilfredsheden hurtigt og umærkeligt. Disciplene kunne ikke se den egentlige årsag hertil; men Jesus så, at Satan havde fået tag i Judas og således banede sig vej til at påvirke de andre disciple. Et år før forræderiet sagde Kristus således: „Har jeg ikke selv udvalgt jer tolv, og dog er en af jer en djævel?“

Alligevel gjorde Judas hverken åbenlys modstand eller syntes at betvivle Frelserens ord. Han gav ikke åbent udtryk for utilfredshed før ved gæstebudet i Simons hus. Da Maria salvede Frelserens fødder, afslørede Judas sin pengegriske indstilling. Da Jesus irettesatte ham, blev han overvældet af vrede. Såret forfængelighed og ønsket om hævn nedbrød alle skranker, og pengebegærligheden, som han så længe havde haft, fik magten over ham. Enhver, der bliver ved med at manipulere med synd, vil erfare noget tilsvarende. De elementer af moralsk fordærv, der ikke bliver modarbejdet og besejret, giver efter for Satans fristelser, og sindet bliver fanget af ham.

Forræderen

Men Judas var endnu ikke fuldstændig forhærdet. Selv efter at han to gange havde forpligtet sig til at forråde Frelseren, var der mulighed for at angre. Ved påskemåltidet beviste Jesus sin guddommelighed ved at afsløre forræderens hensigter. Han inkluderede kærligt Judas i sin tjenergerning over for disciplene. Men denne sidste appel i kærlighed forblev upåagtet. Derefter var Judas' sag afgjort, og de fødder, som Jesus havde vasket, gik bort for at udrette forræderens gerning.

Judas ræsonnerede, at hvis det var bestemt, at Jesus skulle korsfæstes, så ville det komme til at ske i alle tilfælde. Hans egen medvirken ved at forråde Frelseren ville ikke komme til at ændre noget. Hvis Jesus ikke skulle dø, ville det blot tvinge ham til at befri sig selv. I alle tilfælde ville Judas opnå noget ved sit forræderi. Han regnede med, at han havde gjort en god forretning ved at forråde sin Herre.

Judas troede imidlertid ikke, at Kristus ville lade sig tage til fange. Hans hensigt med at forråde ham var at give ham en lærestreg. Det var hans mening at medvirke til, at Frelseren efterfølgende ville tage sig i agt og behandle ham med passende respekt. Men Judas vidste ikke, at han udleverede Frelseren til døden. Hvor ofte var det ikke sket, når Kristus fortalte i lignelser, at de skriftkloge og farisæerne havde ladet sig rive med af hans rammende billedsprog. Hvor ofte havde de ikke afsagt dommen over sig selv! Når sandheden var gået op for dem, var de mange gange blevet rasende og havde taget sten op for at kaste dem efter ham; men gang på gang var han sluppet fra dem. Siden han havde undgået så mange fælder, mente Judas ikke, at Jesus ville tillade, at man greb ham.

Judas besluttede at lade det komme an på en prøve. Hvis Jesus virkelig var Messias, ville folket, som han havde gjort så meget for, flokkes om ham og udråbe ham til konge. Dette ville for altid berolige mange sind, som nu var usikre. Judas ville få æren for at have

placeret kongen på Davids trone, og denne handling ville sikre ham den øverste plads ved Kristi side i det nye rige.

Den falske discipel medvirkede til at forråde Jesus. Da han i haven sagde til flokkens ledere: „Det er ham, som jeg kysser; grib ham," troede han fuldt og fast på, at Kristus ville slippe fra dem. Hvis de så bebrejdede ham noget, kunne han sige: Sagde jeg ikke, at I skulle gribe ham?

En tragisk afslutning

Judas så, hvordan de greb og bandt Jesus, efter at han havde angivet ham. Med forbløffelse så han, at frelseren fandt sig i at blive ført bort. Ængsteligt fulgte han efter ham fra haven til forhøret hos de jødiske rådsherrer. Ved hver bevægelse ventede han at se Jesus overraske sine fjender ved at vise sig for dem som Guds Søn og tilintetgøre al deres list og magt. Men efterhånden som timerne gik, og Jesus fandt sig i al den mishandling, han blev udsat for, blev forræderen grebet af en forfærdelig frygt for, at han havde solgt sin Herre til døden.

Da forhøret nærmede sig sin afslutning, kunne Judas ikke mere holde ud at blive plaget af sin dårlige samvittighed. Pludselig lød der en hæs stemme gennem salen, som sendte en bølge af rædsel gennem alle de tilstedeværende: Han er uskyldig Kajfas; skån ham!

Nu så man Judas' høje skikkelse bane sig vej gennem den forskrækkede mængde. Hans ansigt var blegt og hærget, og sveden perlede i store dråber på hans pande. Han styrtede hen til dommersædet og kastede de tredive sølvmønter ned foran ypperstepræsten, der havde været prisen for at forråde hans Herre. Han greb ivrigt fat i Kajfas' kjortel og bønfaldt ham om at frigive Jesus, idet han erklærede, at han ikke havde gjort noget, der fortjente døden. Kajfas rystede ham vredt af sig, men blev forvirret og vidste ikke, hvad han skulle sige. Præsternes forræderi var blevet afsløret. Det var øjensynligt, at de havde bestukket disciplen til at forråde sin Mester.

„Jeg har syndet og forrådt uskyldigt blod," råbte Judas atter. Men ypperstepræsten, som nu havde genvundet fatningen, svarede foragteligt: „Hvad kommer det os ved? Det bliver din sag." Præsterne havde været villige nok til at benytte Judas som deres redskab; men de foragtede hans lumpenhed. Da han kom til dem med sin tilståelse, hånede de ham.

Nu kastede Judas sig for Jesu fødder, og idet han anerkendte ham som Guds Søn, bønfaldt han ham om at befri sig selv. Frelseren bebrejdede ikke sin forræder. Han vidste, at Judas ikke virkeligt angrede. Hans tilståelse var af en forfærdelig følelse af fordømmelse med udsigt til dom blevet presset ud af hans skyldige sind; men han følte ikke nogen dyb og ægte sorg, fordi han havde forrådt og fornægtet Guds skyldfri Søn. Alligevel fordømte Jesus ham ikke. Han betragtede Judas med medlidenhed og sagde: Dertil er jeg kommet til verden.

Der lød en undrende mumlen fra forsamlingen. Det var med forbavselse, at de så Jesu overbærenhed mod den, der havde forrådt ham. Atter blev de grebet af en overbevisning om, at denne mand var mere end et dødeligt menneske. Men hvis han var Guds Søn — sådan spurgte de sig selv — hvorfor gjorde han sig så ikke fri for sine bånd og triumferede over sine anklagere?

Judas indså, at hans bønfaldelse var forgæves, og han styrtede ud af salen, mens han råbte: Det er for sent! Det er for sent! Han følte, at han ikke kunne leve videre for at se Jesus blive korsfæstet, og i sin fortvivlelse gik han ud og hængte sig.

Senere den samme dag, på vejen fra Pilatus' borg til Golgata, blev der et ophold i de hånende tilråb fra den ondskabsfulde skare, der førte Jesus til stedet for korsfæstelsen. Da de passerede et lidt afsides sted, så de Judas' lig ved foden af et udgået træ. Det var et særdeles ubehageligt syn. Hans vægt havde sprængt rebet, som han havde brugt til at hænge sig med i træet. Ved faldet var hans legeme blevet frygteligt lemlæstet, og nu var hundene i færd med at æde det. Hans jordiske rester blev straks begravet, så man ikke kunne se dem; men der lød mindre spot blandt mængden, og mange blege ansigter afslørede de tanker, der skjulte sig bag dem. Gengældelsen syntes allerede at hjemsøge dem, der var skyldige i Jesu blod.

KAPITEL 77 - FOR PILATUS' DOMSTOL

Kapitlet er bygget op over Matt 27,2. 11-31; Mark 15,1-20; Luk 23,1-25; Joh 18,28-40; 19,1-16.

I den romerske landshøvding Pilatus' retssal står Kristus bundet som en fange. Han er omgivet af en vagt af soldater, og salen fyldes hurtigt af tilskuere. Lige uden for indgangsdøren står Sanhedrins medlemmer, præsterne, rådsherrerne, de ældste og pøbelen.

Efter at Sanhedrin, det jødiske råd, havde dømt Jesus, var de kommet til Pilatus for at få dommen stadfæstet og fuldbyrdet. Men disse jødiske embedsmænd ville ikke gå ind i den romerske retssal. Ifølge deres ceremonilov ville de herved blive besmittet og således forhindret i at deltage i påskehøjtiden. I deres blindhed kunne de ikke se, at et morderisk had havde besmittet deres sind. De kunne ikke se, at Kristus var det virkelige påskelam, og at den store højtid havde mistet sin betydning, fordi de havde forkastet ham.

Da Frelseren blev ført ind i retssalen, var det ikke venlige blikke Pilatus sendte ham. Den romerske landshøvding var i hast blevet tilkaldt fra sit sovekammer, og han besluttede at blive færdig med sit arbejde så hurtigt som muligt. Han var parat til at behandle fangen med myndig strenghed. Idet han anlagde sit strengeste udtryk, vendte han sig om for at se, hvilken slags menneske det var, han skulle forhøre, siden han var blevet tilkaldt fra sin hvile på så tidligt et tidspunkt. Han vidste, at det måtte være en eller anden, som de jødiske myndigheder var ivrige efter at få forhørt og straffet i største hast.

Præsterne kræver dom uden rettergang

Pilatus betragtede de mænd, der havde Jesus i deres varetægt, og derpå så han undersøgende på Jesus. Han havde haft at gøre med alle slags forbrydere; men aldrig før var han blevet stillet over for en mand, der i den grad var kendetegnet af godhed og ædelhed. I hans ansigtsudtryk så han intet tegn på skyld, intet udtryk for frygt, ingen frækhed og ingen trods. Han så et menneske med en rolig og værdig holdning, hvis ansigt ikke bar præg af forbrydelser, men af Himmelen.

Synet af Kristus gjorde et godt indtryk på Pilatus og talte til hans bedre jeg. Han havde hørt om Jesus og hans gerninger. Hans hustru havde fortalt ham om nogle af de vidundere, der var sket ved den galilæiske profet, der helbredte de syge og opvækkede de døde. Dette havde Pilatus i tankere sammen med rygter, han havde hørt fra forskellige sider. Han besluttede at spørge jøderne, hvad det var, de anklagede fangen for.

Hvem er denne mand, og hvorfor har I bragt ham herhen, spurgte han. Hvad er det, I beskylder ham for? Dette bragte jøderne ud af fatning. De vidste, at de ikke kunne underbygge deres anklager mod Kristus og ønskede ikke noget offentligt forhør. De svarede, at han var en bedrager, der blev kaldt Jesus fra Nazaret.

Atter spurgte Pilatus: „Hvilken anklage fremfører I mod denne mand?“ Præsterne besvarede ikke hans spørgsmål, men med ord, som viste deres ophidselse, sagde de: „Havde han ikke været forbryder, ville vi ikke have udleveret ham til dig.“ Når de, som udgør Sanhedrin, det vil sige folkets ypperste mænd, kommer til dig med et menneske, som de anser for at fortjene døden, behøver man så at forlange en anklage imod ham? De håbede at gøre indtryk på Pilatus og at give ham en fornemmelse af, hvor betydningsfulde de var, og således få ham til at gå ind på deres forlangende uden at skulle igennem alt for mange indledende undersøgelser. De var ivrige efter at få deres dom stadfæstet; for de vidste, at folket, som havde været vidne til Kristi vidunderlige gerninger, ville kunne fortælle en historie, der var vidt forskellig fra de opdigtede beretninger, som de nu selv fortalte.

Præsterne mente, at de uden besvær kunne få gennemført deres planer ved hjælp af den svage og vankelmodige Pilatus. Han havde tidligere underskrevet dødsdomme i en fart og dødsdømt mænd, som de vidste ikke fortjente døden. Efter hans opfattelse havde en fanges liv kun ringe betydning. Om han var skyldig eller uskyldig var ligegyldigt. Præsterne håbede på, at Pilatus nu ville afsige dødsdommen over Jesus uden at give ham lejlighed til at blive hørt. Dette bad de ham om som en begunstigelse i anledning af deres store nationale festdag.

Men der var noget ved fangen, der holdt Pilatus . Han vovede ikke at gøre det. Han var klar over præsternes hensigter. Han huskede, hvordan Jesus kort forinden havde opvækket Lazarus, en mand, der havde været død i fire dage, og han besluttede, at han, før han underskrev dødsdommen, ville have at vide, hvad han blev anklaget for, og om det kunne bevises.

Hvorfor bringer I fangen til mig, hvis jeres egen dom er fyldestgørende, sagde han. „Så tag I ham og døm ham efter jeres lov.“ Således presset sagde præsterne, at de allerede havde fældet dom over ham, men at de måtte have Pilatus’ dom for at gøre deres egen retsgyldig. Hvordan lyder jeres dom? spurgte Pilatus. En dødsdom, svarede de, men vi har ikke lov til at henrette nogen. De bad Pilatus om at stole på deres ord med hensyn til Kristi forbrydelse og stadfæste deres dom. De skulle nok selv tage ansvaret og følgerne.

Pilatus var ikke nogen retfærdig eller samvittighedsfuld dommer; men skønt han var svag i moralsk henseende, afslog han at opfylde denne bøn. Han ville ikke dømme Jesus, før der var en anklage imod ham.

Falske anklager

Præsterne var i et dilemma. De var klar over, at de helt måtte skjule deres hykleri. Det måtte på ingen måde se ud, som om at Kristus var blevet fængslet af religiøse årsager. Hvis dette blev anført som anklagen, ville deres sagsanlæg ikke have nogen værdi over for Pilatus. De måtte få det til at se ud, som om Jesus arbejdede imod den borgerlige lov. Så kunne han straffes som politisk forbryder. Der opstod konstant tumulter og oprør mod det romerske styre blandt jøderne. Romerne havde optrådt meget hårdhændet mod disse

oprørsforsøg, og de var hele tiden på vagt for at undertrykke alt, hvad der kunne føre til et nyt udbrud.

Kun få dage forinden havde farisæerne forsøgt at lokke Kristus i en fælde med spørgsmålet: „Er det tilladt, at vi giver kejseren skat, eller ej?“ Men Kristus havde afsløret deres hykleri. De romere, der var til stede, havde set, hvordan det var slået fuldstændig fejl for de sammensvorne og deres skuffelse over hans svar: „Så giv kejseren, hvad kejserens er.“

Nu ville præsterne prøve at få det til at se ud, som om Kristus ved denne lejlighed havde sagt det, som de håbede, han ville sige. I deres nød kaldte de falske vidner til hjælp, og de gav sig til „at anklage ham og sagde: ‘Vi er blevet klar over, at denne mand vildleder vort folk og vil hindre, at vi betaler skat til kejseren, og han siger om sig selv, at han er Kristus, en konge.’“ Det var tre anklager, som alle savnede begrundelse. Præsterne vidste det godt, men de var villige til at begå mened, hvis de derved kunne opnå, hvad de ville.

I forhør hos Pilatus

Pilatus gennemskuede deres hensigter. Han troede ikke på, at fangen havde konspireret mod regeringen. Hans sagtmodige og beskedne optræden passede overhovedet ikke til anklagen. Pilatus var overbevist om, at der var tale om en sammensværgelse for at tilintetgøre en uskyldig mand, der stod de jødiske stormænd i vejen. Han vendte sig mod Jesus og spurgte ham: „Er du jødernes konge?“ Frelseren svarede: „Du siger det selv.“ Og mens han talte, lyste hans ansigt op, som om en solstråle skinnede på det.

Da de hørte hans svar, kaldte Kajfas og hans ledsagere Pilatus til vidne på, at Jesus havde tilstået den forbrydelse, han var anklaget for. Med høje råb forlangte præster, skriftkloge og rådsherrer ham dømt til døden. Råbene blev gentaget af mængden, og larmen var øredøvende. Pilatus blev forvirret. Da han så, at Jesus ikke gjorde mine til at svare sine anklagere, sagde Pilatus til ham: „Siger du ikke noget? Hør hvor de anklager dig!« Men Jesus svarede ikke mere.“

Stående bag Pilatus og synlig for alle i retten hørte Kristus skældsordene; men han svarede ikke et ord på alle de falske beskyldninger imod sig. Hele hans fremtræden tilkendegav, at han var sig sin uskyld bevidst. Han stod uberørt af de bølger af raseri, der slog sammen om ham. Det var, som om de tunge brådsøer af vrede, der tårnede sig højere og højere op som bølgerne i det larmende hav, slog sammen over ham uden at røre ham. Han stod tavs, men hans tavshed sagde alt. Den var som et lys, der skinnede ud fra hans indre.

Gud taler til Pilatus

Pilatus var forbavset over hans væremåde. Er denne mand ligeglad med, hvad der sker, fordi han ikke ønsker at redde sit liv, spurgte han sig selv. Mens han betragtede Jesus, der uden at tage til genmæle fandt sig i spot og hån, følte han, at denne mand ikke kunne være

så uretfærdig og uhæderlig, som de højrøstede præster var. I håb om at få ham til at sige sandheden førte Pilatus Jesus til side og spurgte ham atter: „Er du jødernes konge?“

Jesus besvarede ikke spørgsmålet direkte. Han vidste, at Helligånden bearbejdede Pilatus, og han gav ham en mulighed for at erkende sin overbevisning. „Siger du det af dig selv,“ spurgte han, „eller er det noget, andre har sagt dig om mig?“ Det vil sige, var det præsternes beskyldninger eller ønsket om at modtage lyset fra Kristus, der havde udløst Pilatus’ spørgsmål? Pilatus forstod, hvad Jesus mente; men stoltheden rejste sig i hans sind. Han ville ikke indrømme, hvilken overbevisning der trængte sig frem i ham. „Er jeg måske jøde?“ sagde han. „Det er dit eget folk og ypperstepræsterne, som har udleveret dig til mig. Hvad har du gjort?“

Den gyldne mulighed var forsvundet for Pilatus. Alligevel undlod Jesus ikke at oplyse ham yderligere. Mens han ikke direkte besvarede Pilatus’ spørgsmål, beskrev han tydeligt sin egen mission. Han lod Pilatus forstå, at han ikke søgte nogen jordisk trone.

„Mit rige er ikke af denne verden,“ sagde han. „Var mit rige af denne verden, havde mine tjenere kæmpet for, at jeg ikke skulle udleveres til jøderne; men nu er mit rige ikke af denne verden.“ Da sagde Pilatus til ham: „Så er du altså konge?“ Jesus svarede: „Du siger, jeg er konge. Derfor er jeg født, og derfor er jeg kommet til verden, for at jeg skal vidne om sandheden. Enhver, som er af sandheden, hører min røst.“

Kristus stadfæstede, at hans ord i sig selv var nøglen til at løse mysteriet for dem, der var forberedt til at tage imod det. Det havde en overbevisende kraft, og dette var hemmeligheden ved udbredelsen af hans sandhedsrige. Han ville gerne have Pilatus til at forstå, at kun ved at tage imod og tilegne sig sandheden kunne hans fordærvede natur blive genoprettet.

Pilatus ønskede at kende sandheden. Hans tanker var forvirrede. Han tog ivrigt mod Frelserens ord, og han blev grebet af en stærk længsel efter at vide, hvad sandheden virkeligt var, og hvordan han kunne tilegne sig den.

„Hvad er sandhed?“ spurgte han. Men han afventede ikke svaret. Larmen udenfor kaldte ham atter til den øjeblikkelige situation; for præsterne forlangte højrøstet, at han skulle handle hurtigt. Han gik ud til jøderne og erklærede med eftertryk: „Jeg finder ham ikke skyldig.“

Disse ord fra en hedensk dommer var en bidende irettesættelse af forræderiet og falskheden hos Israels øvrighed, der anklagede Frelseren. Da præsterne og de ældste hørte dette fra Pilatus, kendte deres skuffelse og raseri ingen grænser. De havde længe planlagt og afventet denne lejlighed. Da de øjnede udsigten til, at Jesus blev frigivet, syntes de at være parat til at sønderrive ham. De anklagede med høj røst Pilatus og truede ham med den

romerske regerings misbilligelse. De beskyldte ham for at afslå at dømme Jesus, som de hævdede havde sat sig op mod kejseren.

Nu lød der vrede stemmer, der erklærede, at Jesu oprørske indflydelse var velkendt over hele landet. Præsterne sagde: „Han ophidser folket med sin lære over hele Juda; han begyndte i Galila og er kommet helt hertil."

Pilatus havde på dette tidspunkt ikke tænkt sig at dømme Jesus. Han vidste, at jøderne havde anklaget ham af had og fordom. Han vidste, hvad der var hans pligt. Retfærdigheden krævede, at Kristus blev løsladt omgående. Men Pilatus var bange for folkets fjendskab. Hvis han afslog at overgive Jesus til dem, ville der blive uroligheder, og dette frygtede han for. Da han hørte, at Kristus var fra Galilæa, besluttede han at sende ham til Herodes, som var regent i denne provins, og som nu opholdt sig i Jerusalem. Pilatus tænkte, at han ved denne fremgangsmåde kunne lægge ansvaret over på Herodes. Han tænkte også, at dette var en god anledning til at bilægge en gammel strid mellem ham selv og Herodes. Og det viste sig også at slå til. De to øvrighedspersoner blev venner på grund af sagen mod Frelseren.

Føres til Herodes

Pilatus overgav atter Jesus til soldaterne, og omgivet af hån og fornærmelser fra mængden blev han i hast ført til Herodes' palads. „Herodes blev meget glad for at se Jesus." Han havde aldrig tidligere truffet Frelseren, men „han havde længe gerne villet møde ham, fordi han havde hørt om ham, og han håbede at se ham gøre et tegn." Denne Herodes var ham, hvis hænder var plettet af blodet fra Johannes Døber. Da Herodes første gang hørte om Jesus, blev han forskrækket og sagde: „Den Johannes, jeg har halshugget, han er stået op!" „Derfor virker disse kræfter i ham." Alligevel ville Herodes gerne se Jesus. Nu var der lejlighed til at frelse denne profets liv, og kongen håbede for altid at slippe af med mindet om det blodige hoved, der var blevet bragt ham på et fad. Han ønskede også at få sin nysgerrighed tilfredsstillet og mente, at hvis Kristus blev stillet over for muligheden for frifindelse, så ville han gøre alt, hvad man bad ham om.

En stor forsamling af præsterne og de ældste havde ledsaget Kristus til Herodes, og da Frelseren blev ført ind, fremførte disse værdige herrer ophidset og i munden på hinanden deres beskyldninger imod ham. Men Herodes tog ikke meget hensyn til deres anklager. Han befalede stilhed, fordi han ville have lejlighed til at udspørge Kristus. Han befalede, at lænkerne skulle tages af Kristus, og anklagede herved samtidig hans fjender for at have behandlet ham grusomt. Han betragtede medfølende verdens Frelsers stille og afklarede ansigt og så kun visdom og renhed deri. Han var lige som Pilatus overbevist om, at Kristus var blevet anklaget på grund af ondskab og skinsyge.

Jesus er tavs under forhøret

Herodes stillede Kristus et væld af spørgsmål, men hele vejen igennem opretholdt Frelseren en dyb tavshed. På kongens befaling blev syge og vanføre kaldt ind, og Kristus fik befaling

om at bevise sine påstande ved at udføre et mirakel. Man siger, at du kan helbrede de syge, sagde Herodes. Jeg har lyst til at se, om din store berømmelse svarer til dit rygte. Jesus svarede ham ikke, og Herodes fortsatte med at presse ham: Hvis du kan gøre mirakler for andre, så gør dem nu for din egen skyld, og du skal ikke have gjort det forgæves. Atter befalede han: Vis os et tegn på, at du har den magt, som rygtet siger, du har! Men det var, som om Kristus hverken hørte eller så. Guds Søn havde påtaget sig menneskelig natur. Han måtte handle, som et menneske måtte gøre det under de samme omstændigheder. Derfor ville han ikke udføre et mirakel for at redde sig selv fra den smerte og ydmygelse, som et menneske måtte udholde i samme situation.

Herodes lovede, at hvis Kristus ville udføre et mirakel i hans tilstedeværelse, ville han blive frigivet. Kristi anklagere havde med deres egne øjne set de mægtige gerninger, der var udført ved hans magt. De havde hørt ham befale graven at give den døde . De havde set den døde komme frem adlydende hans stemme. De blev overvældet af frygt for, at han nu virkelig ville udføre et mirakel. Af alle ting frygtede de mest en demonstration af hans magt. En sådan tilkendegivelse ville være et dødsstød for deres planer og ville måske komme til at koste dem livet. Igen fremhævede præsterne og rådsherrerne i deres store ængstelse beskyldningerne imod ham. Idet de hævede deres stemmer, erklærede de, at han var en forræder, en gudsbespotter. Han udfører sine mirakler ved den magt, han har fået af Beelzebul, de onde ånders fyrste. Herefter blev der et forfærdeligt virvar i salen, hvor nogle råbte et og andre noget andet.

Herodes' samvittighed var nu langt mindre følsom, end da han havde skælvet af frygt over Herodias' krav om Johannes Døbers hoved. I nogen tid havde han følt stærkt samvittighedsnag over sin frygtelige udåd. Men hans opfattelse af moral var blevet mere og mere fornedret på grund af hans lastefulde liv. Nu var han blevet så forhærdet, at han endog pralede af den straf, han havde udsat Johannes for, fordi han vovede at irettesætte ham. Og nu truede han Jesus ved gentagne gange at erklære, at han havde magt til at give ham friheden eller til at dømme ham. Men intet tegn fra Jesus vidnede om, at han havde hørt et ord.

Herodes blev irriteret over hans tavshed. Den syntes at indikere absolut ligegyldighed over for hans autoritet. For den forfængelige og hovmodige konge havde åbenlys dadel været mindre krænkende end således at blive ignoreret. Igen truede han vredt Jesus, der stadig forblev uberørt og tavs.

Kristi mission i denne verden var ikke at tilfredsstille tom nysgerrighed. Han kom for at helbrede de sønderknuste. Kunne han have sagt et ord for at hele skaderne hos mennesker, der var syge som følge af synd, havde han ikke forholdt sig tavs. Men han havde ikke ét ord tilovers for dem, der blot ønskede at træde på sandheden med deres ugudelige fødder.

Kristus kunne have fået Herodes til at blive ramt af frygt og bæven ved at forelægge ham, hvor ugudeligt han levede, og hvor frygtelig en dom der ventede ham. Men Kristi tavshed

var den hårdeste irettesættelse, han kunne give. Herodes havde forkastet den sandhed, der var blevet forkyndt ham af den største af alle profeter, og han skulle ikke have noget andet budskab. Ikke et ord værdigede Himmelens Majestæt ham. Hans øre, som altid havde været åbent for menneskers smerte, ville ikke høre på Herodes' befalinger. Hans øjne, der altid havde hvilet på den angrende synder med medfølende, tilgivende kærlighed, havde ikke et blik tilovers for den hovmodige konge, der ikke følte, at han trængte til en Frelser.

Udsat for trusler og vold

Herodes' ansigt blev mørkt af vrede. Idet han vendte sig mod mængden, anklagede han vredt Jesus for at være en bedrager. Derefter sagde han til Kristus: Hvis du ikke vil give os beviser for dine påstande, så vil jeg udlevere dig til soldaterne og folket. Måske vil det lykkes for dem at få dig til at tale. Hvis du er en bedrager, så er døden for deres hånd ikke andet, end hvad du fortjener; hvis du er Guds Søn, så frels dig selv ved at udføre et mirakel.

Ikke så snart havde han udtalt disse ord, før alle styrtede hen imod Kristus. Som vilde dyr kastede mængden sig over deres bytte. Jesus blev slæbt hid og did, og Herodes deltog sammen med pøbelen i ydmygelsen af Guds Søn. Hvis ikke de romerske soldater havde lagt sig imellem, ville Frelseren være blevet sønderrevet.

„Sammen med sine soldater viste Herodes ham foragt og hånede ham ved at iføre ham en pragtfuld kappe." De romerske soldater deltog i denne mishandling. Alt, hvad disse onde, fordærvede soldater godt hjulpet af Herodes og de jødiske myndigheder kunne finde på, overdængede de Frelseren med. Alligevel svigtede hans guddommelige tålmodighed ikke.

Kristi forfølgere havde forsøgt at sammenholde hans karakter med deres egen. De havde forestillet sig, at han var lige så moralsk anløben som de selv. Men bag øjeblikkets begivenheder trængte en vision sig på om noget, som de engang ville komme til at se i al sin herlighed. Der var nogle, der skælvede i Kristi tilstedeværelse. Mens den rå folkeskare hånende bøjede sig for ham, var der nogle af dem, der nærmede sig i den samme hensigt, som vendte om igen, ængstelige og tavse. Herodes følte sig skyldig. De sidste stråler af barmhjertigt lys prøvede at nå det sind, som var så forhærdet af synd. Han følte, at Kristus ikke var noget almindeligt menneske, for det guddommelige havde i glimt vist sig gennem det menneskelige. Netop i det øjeblik, hvor Kristus var omringet af spottere, ægteskabsbrydere og mordere, følte Herodes, at han så en Gud på sin trone.

Tilbage til Pilatus

Så forhærdet Herodes end var, vovede han dog ikke at stadfæste Kristi dom. Han ønskede at frigøre sig for dette frygtelige ansvar, og han sendte Jesus til den romerske domstol.

Pilatus blev skuffet og meget misfornøjet. Da jøderne vendte med deres fange, spurgte han dem utålmodigt, hvad de ville have, at han skulle gøre. Han mindede dem om, at han allerede havde forhørt Jesus og ikke fundet nogen skyld hos ham. Han sagde til dem, at de

var kommet med beskyldninger mod ham, men at de ikke havde været i stand til at bevise en eneste af anklagerne. Han havde sendt Jesus til Herodes, fjerdingsfyrsten fra Galilæa, som var af deres eget folk, men heller ikke han havde fundet Jesus skyldig i noget, der fortjente døden. „Derfor vil jeg løslade ham, når jeg har givet ham en revselse," sagde Pilatus.

Her viste Pilatus' svaghed sig. Han havde erklæret, at Jesus var uskyldig, men alligevel var han villig til at lade ham piske for at tilfredsstille hans anklagere. Han ville tilsidesætte retfærdighed og principper for at indgå kompromis med hoben. Dette gjorde hans stilling svagere. Mængden benyttede sig af hans ubeslutsomhed og krævede så meget desto stærkere fangen dødsdømt. Hvis Pilatus fra første færd havde stået fast og nægtet at dømme et menneske, som han fandt uskyldigt, ville han have brudt den skæbnesvangre kæde af begivenheder, der skulle komme til at lænke ham i anger og skyld, så længe han levede. Hvis han havde holdt sig til sin opfattelse af retfærdighed, ville jøderne ikke have dristet sig til at diktere ham noget. Kristus ville være blevet dræbt, men skylden herfor ville ikke have hvilet på Pilatus. Men skridt for skridt havde Pilatus øvet vold mod sin samvittighed. Han havde undslået sig for at dømme retfærdigt og upartisk, og nu var han næsten hjælpeløs i hænderne på præsterne og rådsherrerne. Hans vaklen og ubeslutsomhed viste sig at blive hans ruin.

„Hold dig fra denne retfærdige mand"

Selv nu blev det ikke overladt Pilatus at handle i blinde. Et budskab fra Gud advarede ham mod den handling, han var i færd med at udføre. Som svar på Kristi bøn havde en engel fra Himmelen været hos Pilatus' hustru, og i en drøm havde hun set Frelseren og havde talt med ham. Pilatus' hustru var ikke jøde, men da hun havde set Jesus i sin drøm, nærede hun ingen tvivl om hans karakter eller mission. Hun vidste, at han var den guddommelige Konge. Hun så ham ved forhøret i retssalen. Hun så, at hans hænder var bundet stramt som hænderne på en forbryder. Hun så Herodes og hans soldater gøre deres rædselsfulde arbejde. Hun hørte præsterne og rådsherrerne anklage ham i deres vanvittige skinsyge og ondskab. Hun hørte ordene: „Vi har en lov, og efter den lov skal han dø." Hun så Pilatus lade Jesus piske efter først at have erklæret: „Jeg finder ham ikke skyldig." Hun hørte dommen blive afsagt af Pilatus, og så ham overgive Kristus til sine bødler. Hun så korset rejst på Golgata. Hun så jorden indhyllet i mørke og hørte det forunderlige råb: „Det er fuldbragt." Og endnu et syn mødte hendes blik! Hun så Kristus siddende på den store hvide sky, mens jorden vaklede i himmelrummet, og hans mordere flygtede bort ved mødet med hans herlighed. Med et skrig af rædsel vågnede hun op og skrev straks nogle advarende ord til Pilatus.

Mens Pilatus tøvede, og overvejede hvad han skulle gøre, banede et sendebud sig vej gennem mængden og rakte ham brevet fra hans hustru. Det lød således:

„Hold dig fra denne retfærdige mand. For jeg har i nat haft mange onde drømme på grund af ham."

Pilatus blegnede. Han var forvirret over sine egne modstridende følelser. Men mens han tøvede med at handle, ophidsede præsterne og rådsherrerne folkestemningen endnu mere. Pilatus var tvunget til at handle. Nu kom han i tanker om en skik, der måske kunne sikre Kristi frigivelse. Det var skik ved denne højtid at frigive en fange efter folkets eget valg. Denne skik var af hedensk oprindelse. Der fandtes ikke skygge af retfærdighed i den, men den blev meget påskønnet af jøderne. De romerske myndigheder havde på dette tidspunkt en fange i deres varetægt ved navn Barabbas, som var dømt til døden. Denne mand havde hævdet at være Messias. Han hævdede at have myndighed til at oprette en ny tingenes orden for at bringe verden på fode igen. I satanisk selvbedrag hævdede han også, at alt, hvad han kunne opnå ved tyveri og røveri, tilhørte ham. Han havde udrettet store ting ved djævelske kræfters medvirken, han havde vundet tilhængere blandt folket og havde ophidset til oprør mod det romerske styre. Under dække af religiøs begejstring var han en forhærdet og samvittighedsløs skurk, der var opsat på oprør og grusomhed. Ved at give folket valget mellem dette menneske og den skyldfri Frelser troede Pilatus, at han ville kunne vække deres retfærdighedsfølelse. Han håbede at vinde deres sympati for Jesus trods modstand fra præsterne og rådsherrerne. Derfor vendte han sig til mængden og sagde meget alvorligt: „Hvem vil I have, at jeg skal løslade jer, Jesus Barabbas eller Jesus, som kaldes Kristus?“

Svaret fra mængden lød som vilde dyrs brølen: „Løslad os Barabbas!“ Højere og højere lød råbet: Barabbas! Barabbas! Pilatus mente, at folket ikke havde forstået spørgsmålet, og han spurgte atter: „Vil I have, at jeg skal løslade jer jødernes konge?“ Men de skreg atter: „Bort med ham! Løslad os Barabbas!“ „Hvad skal jeg så gøre med Jesus, som kaldes Kristus?“ spurgte Pilatus. Atter brølede det sydende menneskehav som djævle. Der var også djævle i menneskeskikkelse blandt mængden, og hvad kunne forventes andet end svaret: „Han skal korsfæstes!“

Pilatus var presset. Han havde ikke troet, at det skulle komme så vidt. Han veg for at udlevere en uskyldig mand til den mest vanærende og grusomme død, der kunne overgå nogen. Da larmen fra de mange stemmer var stilnet af, henvendte han sig til folket og sagde: „Hvad ondt har han da gjort?“ Men nu var sagen gået så vidt, at der ikke mere kunne argumenteres. Det var ikke beviser for Kristi uskyld, de ville have, men hans domfældelse.

Hånet og ydmyget

Pilatus bestræbte sig stadig på at redde ham. „For tredje gang spurgte han dem: ‘Hvad ondt har denne mand da gjort? Jeg har intet fundet hos ham, som kræver dødsstraf, derfor vil jeg løslade ham, når jeg har givet ham en revselse.’“ Men blot at nævne hans frigivelse fik folkets raseri til at gå helt grassat. „Korsfæst ham, korsfæst ham!“ råbte de. Raseriet, som Pilatus’ ubeslutsomhed havde fremkaldet, voksede til uanede højder.

De tog Jesus, som var dækket med sår og en besvimelse nær af udmattelse, og piskede ham i mængdens påsyn. „Soldaterne førte nu Jesus ind i gården, det vil sige statholderens borg, og sammenkaldte hele vagtstyrken. Så gav de ham en purpurkappe på, og de flettede

en krone af torne og satte den på ham. Og de gav sig til at hilse ham: 'Hil dig, jødekonge!' De slog ham i hovedet med en kæp og spyttede på ham og lagde sig på knæ og tilbad ham." Af og til var der en hånd, som i ondskab greb den kæp, de havde givet ham i hånden, og bankede kronen ned over hans pande, så tornene trængte ind i hans tindinger og blodet dryppede ned over hans ansigt og skæg.

Undres, I himle! Og forundres, du jord! Betragt undertrykkeren og den undertrykte. En rasende menneskemængde omringer verdens Frelser. Spot og hån blander sig med rå og blasfemiske eder. Hans ringe herkomst og fattige liv bliver kommenteret af den afstumpede skare. Hans hævdelse af at være Guds Søn bliver latterliggjort, og den tarvelige spøg og fornærmende spot lyder fra mund til mund.

Satan var leder af den grusomme pøbels mishandling af Frelseren. Det var hans hensigt om muligt at provokere ham til at gøre gengæld eller at drive ham til at udføre et mirakel for at befri sig selv og således ødelægge frelsesplanen. En eneste plet på hans liv som menneske, eller blot ét svigt under den frygtelige prøve, og Guds Lam ville have været et ufuldkomment offer, og menneskets frelse ville være slået fejl. Men han, som kunne have befalet de himmelske hærskarer at hjælpe sig, han, som kunne have fået pøbelen til at flygte i rædsel ved blot i et glimt at åbenbare sin guddommelige majestæt, overgav sig med fuldkommen ro til den mest afskyelige nedværdigelse og ugerning.

Kristi fjender havde forlangt et mirakel som bevis på hans guddommelighed. De fik et bevis, som var langt større end noget, de havde søgt. Mens hans plageånders grusomhed nedværdigede dem til noget, der lignede Satan, langt under menneskeligt niveau, så ophøjede Jesu sagtmodighed og tålmodighed ham langt højere end menneskeheden og beviste hans guddommelige slægtskab. Hans nedværdigelse var pantet på hans ophøjelse. De smertefulde bloddråber, der flød ned over hans ansigt og skæg fra hans sårede tindinger, var pantet på, at han skulle salves med „glædens olie" som vor ypperstepræst.

Satans raseri var frygteligt, da han så, at al den mishandling, som var overgået Frelseren, ikke havde fremtvunget den mindste klage fra ham. Selv om han havde påtaget sig menneskets natur, blev han holdt oppe af en guddommelig styrke og afveg på ingen måde fra sin Faders vilje.

Da Pilatus overgav Jesus til at blive pisket og hånet, var det for at vække folkemængdens medlidenhed. Han håbede, de ville finde, at denne straf var tilstrækkelig. Han troede, at selv præsternes had nu måtte være tilfredsstillet. Men med skarp opfattelsesevne indså jøderne svagheden ved således at straffe en mand, der var blevet erklæret uskyldig. De vidste, at Pilatus forsøgte at redde fangens liv, og de var fast besluttet på, at Jesus ikke skulle frigives. Det er for at behage og tilfredsstille os, at Pilatus har ladet ham piske, tænkte de, og hvis vi presser sagen frem til en afgørelse, får vi sikkert vor vilje!

Jesus eller Barabbas

Nu sendte Pilatus bud efter Barabbas, for at han kunne blive ført ind i retssalen. Derefter præsenterede han de to fanger ved siden af hinanden, og idet han pegede på Frelseren, sagde han højtideligt og indtrængende: „Nu fører jeg ham ud til jer, for at I kan vide, at jeg ikke finder ham skyldig.“ „Se, her er manden!“

Der stod Guds Søn iført hånens dragt og med tornekronen på hovedet. Da han var nøgen til bæltestedet, så man på hans ryg de lange, grusomme striber efter slagene, hvorfra blodet flød. Hans ansigt var blodplettet og mærket af udmattelse og smerte; men aldrig havde det fremtrådt mere smukt end nu. Frelserens ansigt fremviste ingen ændring over for hans fjender. Hvert træk gav udtryk for blidhed og resignation og den inderligste medfølelse med hans grusomme fjender. Der var ingen fej svaghed i hans fremtræden, men langmodighedens styrke og værdighed. Fangen ved hans side var en slående kontrast. Hvert træk i Barabbas' ansigt udtrykte, hvilken forhærdet forbryder han var. Kontrasten talte til enhver, der så den. Nogle af tilskuerne græd. Da de så på Jesus, fyldtes deres hjerter af sympati. Selv præsterne og de ældste var overbeviste om, at han var den, han hævdede at være.

De romerske soldater, der omgav Kristus, var ikke alle lige forhærdede. Nogle af dem så ham alvorligt ind i ansigtet for at finde et eneste vidnesbyrd om, at han var en forbryder eller et farligt menneske. Fra tid til anden vendte de sig om og tilkastede Barabbas et foragteligt blik. Det krævede ikke megen indsigt at gennemskue ham. Så vendte de sig igen mod den anklagede. De betragtede det guddommelige offer med en følelse af dyb medlidenhed. Kristi tavse selvhengivelse indprentede denne begivenhed i deres sind, for aldrig at blive udslettet, før de enten anerkendte ham som Kristus, eller de ved at forkaste ham beseglede deres egen skæbne.

Pilatus var opfyldt af undren over Frelserens store tålmodighed uden nogen klage. Han nærede ingen tvivl om, at synet af denne mand i modsætning til Barabbas ville vække jødernes sympati. Men han forstod ikke præsternes fanatiske had til ham, der som verdens lys havde afsløret deres mørke og vildfarelse. De havde ophidset mængden til et vanvittigt raseri, og atter lød der fra præsterne, rådsherrerne og folket dette frygtelige råb: „Korsfæst ham, korsfæst ham!“ Til sidst mistede Pilatus helt tålmodigheden med deres urimelige grusomhed og udbrød i sin fortvivlelse: „Så tag I ham og korsfæst ham, for jeg finder ham ikke skyldig.“

Skønt grusomhed ikke var noget nyt for den romerske landshøvding, følte han medlidenhed med denne lidende fange, der, skønt han var blevet dømt og pisket, trods blødende pande og flænget ryg, stadig havde en optræden som en konge på sin trone. Men præsterne erklærede: „Vi har en lov, og efter den lov skal han dø, fordi han har gjort sig selv til Guds søn.“

Pilatus blev forfærdet. Han havde ingen korrekt forestilling om Kristus og hans kald; men han havde en uklar tro på Gud og på væsener, der stod over menneskene. En tanke, der engang havde strejfet ham, stod nu mere klart for ham. Han spurgte sig selv, om det mon ikke var et guddommeligt væsen, der stod foran ham, iført en purpurkappe til hån og kronet med torne.

Atter gik han ind i domssalen og sagde til Jesus: „Hvor er du fra?“ Men Jesus svarede ham ikke. Frelseren havde talt frit ud til Pilatus og havde forklaret ham om sin egen mission som et vidne om sandheden. Pilatus havde ringeagtet lyset. Han havde misbrugt sin høje stilling som dommer ved at afvige fra sine principper og sin myndighed til fordel for pøbelens krav. Nu havde Jesus ikke mere at sige ham. Irriteret over hans tavshed sagde Pilatus hovmodigt:

„Svarer du mig ikke? Ved du ikke, at jeg har magt til at løslade dig og magt til at korsfæste dig?“

Jesus svarede: „Du havde ikke nogen som helst magt over mig, hvis ikke det var givet dig ovenfra. Derfor har han, der udleverede mig til dig, større synd.“

Således undskyldte den barmhjertige Frelser, midt i sin uendelige lidelse og sorg, så vidt muligt den romerske landshøvdings handling, da han obervav ham til korsfæstelse. Hvilken scene at skildre og give videre til eftertiden! Hvilket lys kaster det ikke over ham, som er hele verdens dommer!

Jesus sagde: „Derfor har han, der udleverede mig til dig, større synd,“ og hermed mente Kristus Kajfas, der som ypperstepræst stod som repræsentant for det jødiske folk. Ypperstepræsterne kendte de retningslinjer, som de romerske myndigheder fulgte. De havde fået lys gennem profetierne, der vidnede om Kristus, og gennem hans egen lære og hans mirakler. De jødiske dommere havde fået umiskendelige beviser på, at han, som de nu dømte til døden, var guddommelig, og engang skulle de dømmes efter det lys, de havde fået.

Den største skyld og det tungeste ansvar hvilede på dem, der beklædte de højeste stillinger i landet, og som forvaltede de hellige hverv, som de usselt forrådte. Pilatus, Herodes og de romerske soldater var forholdsvis uvidende om Jesus. De troede, at de behagede præsterne og rådsherrerne ved at mishandle ham. De havde ikke fået det lys, som det jødiske folk havde modtaget så rigeligt af. Hvis soldaterne havde fået dette lys, ville de ikke have behandlet Kristus så grusomt, som de gjorde.

„Kongen“ eller kejseren

Igen foreslog Pilatus at frigive Frelseren. „Men jøderne råbte: »Løslader du ham, er du ikke kejserens ven.“ Således foregav disse hyklere at være nidkære over for kejserens myndighed. Blandt alle modstandere af det romerske styre var jøderne de mest

hårdnakkede. Når de kunne gøre det uden risiko for sig selv, var de i høj grad tyranniske med at fremtvinge deres egne nationale og religiøse krav; men når de ønskede at fremme et grusomt formål, lovpriste de kejserens magt. For at fuldbyrde Kristi tilintetgørelse var de villige til at foregive loyalitet over for det styre, som de hadede.

„Enhver, som gør sig selv til konge, sætter sig op imod kejseren," forsatte de. Dette var at ramme Pilatus på et ømt sted. Han var under mistanke fra den romerske regering, og han vidste, at en sådan indberetning ville blive hans endeligt. Han vidste, at hvis jødernes planer blev modarbejdet, ville deres raseri vende sig mod ham. De ville ikke lade noget uforsøgt for at opnå hævn. Foran sig havde han et eksempel på deres ihærdighed, når de stræbte en efter livet, som de hadede, og som de hadede uden grund!

Så indtog Pilatus sin plads på dommersædet og præsenterede igen Jesus for folket, idet han sagde: „Her er jeres konge!" Atter lød det rasende råb:

„Bort med ham, bort med ham, korsfæst ham!" Med en stemme, der kunne høres vidt omkring, spurgte Pilatus. „Skal jeg korsfæste jeres konge?" Men fra vanhellige, ugudelige læber lød disse ord: „Vi har ingen anden konge end kejseren."

Ved således at vælge en hedensk hersker havde det jødiske folk trukket sig fra Guds herredømme. De havde forkastet Gud som deres konge. Fra nu af havde de ingen Frelser. De havde ingen anden konge end kejseren. Så langt ud havde præsterne og lærerne ført folket! For dette og for de forfærdelige følger heraf var de ansvarlige. En nations synd og undergang skyldtes de religiøse ledere.

„Da Pilatus så, at der ikke var noget at gøre, men at der tværtimod blev uro, tog han noget vand, og i skarernes påsyn vaskede han sine hænder og sagde: 'Jeg er uskyldig i denne mands blod. Det bliver jeres sag.'" Ængsteligt og skamfuldt så Pilatus på Frelseren. I dette mægtige hav af opadvendte ansigter var hans det eneste, som var fredfyldt. Det var, som om der skinnede et blødt lys omkring hans hoved. Pilatus sagde ved sig selv: Han er en Gud! Han vendte sig til mængden og erklærede: Jeg er uskyldig i hans blod. Tag I ham og korsfæst ham. Men mærk jer dette, I præster og rådsherrer, jeg erklærer ham for at være uskyldig! Gid han, som han hævder er hans Fader, må dømme jer og ikke mig for, hvad der sker i dag. Derefter sagde han til Jesus: Tilgiv mig denne gerning. Jeg kan ikke frelse dig. Og da han endnu engang havde ladet Jesus piske, overgav han ham til at blive korsfæstet.

Pilatus ville helst løslade Jesus; men han indså, at han ikke kunne gøre det og samtidig beholde sin egen stilling og ære. Frem for at miste sin jordiske magt valgte han at ofre et uskyldigt menneskes liv. Hvor mange ofrer ikke principperne for at undgå tab eller lidelse. Samvittighed og pligt peger den ene vej, og personlige interesser peger den anden vej. Strømmen bruser stærkt i den forkerte retning, og den, som går på akkord med det onde, rives med ned i syndens dybe mørke.

Pilatus gav efter for pøbelens krav. Hellere end at risikere at miste sin position overgav han Jesus til korsfæstelse. Men trods alle hans forsigtighedsregler skete det, som han frygtede mest. Han blev berøvet sine æreshverv og blev afsat fra sit høje embede, og kort tid efter korsfæstelsen tog han sit eget liv, plaget af samvittighedsnag og såret stolthed. På samme måde vil alle, der går på akkord med synden, kun få sorg og ødelæggelse ud af det. „En vej kan forekomme en mand rigtig og dog ende med at føre til døden.“

„Lad hans blod komme over os og vore børn!“
Da Pilatus erklærede sig uskyldig i Kristi blod, svarede Kajfas trodsigt: „Lad hans blod komme over os og vore børn!“ Disse frygtelige ord blev gentaget af præsterne og rådsherrerne, og mængden stemte i med en umenneskelig larm. Hele skaren svarede og sagde: „Lad hans blod komme over os og vore børn!“

Israels folk havde truffet deres valg. De havde peget på Jesus og sagt: „Ikke ham, men Barabbas.“ Barabbas, røveren og morderen, stod som repræsentant for Satan. Kristus var Guds stedfortræder. Kristus var blevet forkastet; Barabbas var blevet valgt. Og de skulle få Barabbas! Ved at træffe dette valg tog de imod ham, som fra begyndelsen havde været en løgner og morder. Satan var deres fører. Som et folk ville de nu handle efter hans diktat. De ville gøre hans gerninger. De måtte tåle hans herredømme. Dette folk, som valgte Barabbas i stedet for Kristus, ville komme til at føle Barabbas' grusomhed til tidernes ende.

Mens jøderne så på det slagne Guds Lam, havde de råbt: „Lad hans blod komme over os og vore børn!“ Dette frygtelige råb steg op til Guds trone. Den dom, som de afsagde over sig selv, blev optegnet i Himmelen. Den bøn blev hørt. Guds Søns blod kom over deres børn og deres børnebørn som en evig forbandelse.

Den blev på en forfærdelig måde virkeliggjort ved Jerusalems ødelæggelse. Den er blevet åbenbaret på en forfærdelig måde gennem betingelserne for det jødiske folk i nittenhundrede år. En gren var blevet skåret af vintræet, en død gren uden frugt, der skulle samles op og brændes. Fra land til land over hele verden, fra århundrede til århundrede, er de døde, døde i overtrædelse og synd!

Frygteligt vil denne bøn blive opfyldt på dommens dag. Når Kristus kommer til jorden igen. Ikke som en fange, der er omringet af pøbelen, skal mennesker se ham. De vil se ham som Himmelens Konge. Kristus vil komme i sin egen herlighed, i sin Faders herlighed og i de hellige engles herlighed. Ti tusinde gange ti tusinde, og tusinder og atter tusinder af engle, Guds smukke og sejrrige sønner, der er i besiddelse af en ubegribelig skønhed og herlighed, vil ledsage ham. Så skal han sidde på sin herligheds trone, og alle folkeslag skal samles foran ham. Så skal ethvert øje se ham, og også de mennesker, som gennemborede ham. I stedet for en tornekrone skal han bære herlighedens krone, en krone inden i en anden. I stedet for den gamle purpurkongekappe skal han være klædt i skinnende hvide klæder, „meget hvidere end nogen på jorden kan blege dem“ . Og på sin kappe og sin lænd har han

et navn skrevet: „Kongernes Konge og Herrernes Herre“ . De, som hånede og slog ham, skal også være til stede dér. Præsterne og rådsherrerne skal atter se, hvad der skete i domssalen. Alle enkeltheder skal vise sig for dem som skrevet med bogstaver af ild. Så skal de, der sagde: „Lad hans blod komme over os og vore børn,“ få svaret på deres bøn. Så skal hele verden komme til at vide besked og forstå. Så vil de fatte, hvem og hvad det er, som de, stakkels, svage, dødelige væsener, har ført krig imod. I frygtelig kval og rædsel vil de råbe til bjergene og klipperne: „Fald ned over os og skjul os for ham, som sidder på tronen, og for Lammets vrede. For nu er deres vredes store dag kommet, og hvem kan da bestå?“

KAPITEL 78 - Golgata

Kapitlet er bygget op over Matt 27,31-53; Mark 15,20-38; Luk 23,26-46; Joh 19,15-30.
„Og da de kom til det sted, som kaldes Hovedskallen , korsfæstede de ham … dér."

Det var „uden for byporten, Jesus led for at hellige folket med sit eget blod" . Adam og Eva blev forvist fra Edens have på grund af deres overtrædelse af Guds lov. Kristus, vor stedfortræder, skulle lide uden for Jerusalems byområde. Han døde uden for byporten, hvor forbrydere og mordere blev henrettet. Der ligger en dyb betydning i disse ord: „Kristus har løskøbt os fra lovens forbandelse ved selv at blive en forbandelse for vor skyld."

En enorm skare fulgte Jesus fra domssalen til Golgata. Meddelelsen om hans domfældelse havde spredt sig i hele Jerusalem, og mennesker af alle samfundsklasser strømmede ud til det sted, hvor han skulle korsfæstes. Præsterne og rådsherrerne var bundet af et løfte om ikke at forulempe Kristi disciple, hvis han blev udleveret til dem, så disciplene og de troende fra byen og hele omegnen sluttede sig til skaren, der fulgte Frelseren.

Han bar sit kors

Da Jesus kom forbi indgangsporten til Pilatus' borg, blev det kors, der var tiltænkt Barabbas, lagt på hans blødende og forslåede skuldre. To af Barabbas' medskyldige skulle lide døden samtidig med Jesus, og også på dem blev der lagt kors. Frelserens byrde var for tung for ham i hans udmarvede tilstand. Siden påskemåltidet sammen med disciplene havde han hverken fået mad eller drikke. Han havde i Getsemane kæmpet med djævelske kræfter. Han havde båret smerten ved at blive forrådt og ved at se sine disciple svigte sig og flygte. Han var blevet ført til Annas og derefter til Kajfas og så til Pilatus. Fra Pilatus var han blevet sendt til Herodes og derfra atter til Pilatus. Fra krænkelser til nye krænkelser, fra forhånelser til forhånelser, to gange tortureret med pisk; hele natten havde der været optrin på optrin af en art, som pinte en menneskesjæl til det yderste. Kristus havde ikke svigtet. Han havde ikke sagt et ord, der ikke var til Guds ære. Under hele denne skændige farce af en retshandling havde han udvist styrke og værdighed. Men da korset blev lagt på ham, efter at han for anden gang var blevet pisket, kunne den menneskelige side af ham ikke udholde mere. Han faldt besvimet om under byrden.

Skaren, der fulgte med Frelseren, så hans svage og vaklende skridt, men de udviste ingen medlidenhed. De hånede og spottede ham, fordi han ikke kunne bære det tunge kors. Atter blev byrden lagt på ham, og atter segnede han besvimet til jorden. Hans bødler så, at det var umuligt for ham at bære sin byrde længere. De havde vanskeligt ved at finde en, der ville bære den ydmygende byrde. Jøderne selv kunne ikke gøre det på grund af besmittelsen, der ville forhindre dem i at deltage i påskehøjtiden. Selv af menneskeskaren, der fulgte ham, var der ikke en eneste, der ville nedlade sig til at bære korset.

På dette tidspunkt kommer Simon fra Kyrene, en fremmed ude fra landet, og møder skaren. Han hører forhånelserne og grovhederne; han hører ordene, der hånligt bliver

gentaget: Gør plads for jødernes konge! Han standser forbløffet ved synet, og da han giver udtryk for sin medynk, griber de ham og lægger korset på hans skuldre.

Simon havde hørt om Kristus. Hans sønner troede på Frelseren, men han var ikke selv en discipel. At bære korset til Golgata var en velsignelse for Simon, og siden hen var han taknemmelig for forsynets indgreb. Det førte ham til selv at vælge at tage Kristi kors på sig og altid med glæde bære dets byrde.

„Græd ikke over mig“

Der var adskillige kvinder med i skaren, der fulgte Jesus til hans grusomme død. Deres opmærksomhed var rettet mod ham. Nogle af dem havde set ham før. Nogle havde båret deres syge og lidende til ham. Andre var selv blevet helbredt af ham. Deres oplevelser med ham bliver fortalt. De undrer sig over mængdens had over for ham, for hvem deres hjerter bløder og er nær ved at briste. Og til trods for den ophidsede skares opførsel og præsternes og rådsherrernes vrede ord giver disse kvinder udtryk for deres sympati. Da Jesus besvimer under korset, bryder de ud i klagende gråd.

Dette var det eneste, der tiltrak sig Kristi opmærksomhed. Selvom han led stærkt under byrden af verdens synd, var han ikke uanfægtet af udtryk for sorg. Han så omsorgsfuldt og medfølende på disse kvinder. De troede ikke på ham. Han vidste, at de ikke græd over ham som den, der var udsendt af Gud, men at de lod sig røre af følelser af menneskelig medlidenhed. Han ringeagtede heller ikke deres deltagelse, men den vakte en dybere sympati for dem i hans sjæl. „Jerusalems døtre,“ sagde han, „græd ikke over mig, men græd over jer selv og jeres børn!“ Midt i øjeblikkets begivenheder så Kristus frem til tiden for Jerusalems ødelæggelse. Til den frygtelige begivenhed hvor mange af dem, der nu græd over ham, skulle omkomme sammen med deres børn.

Fra Jerusalems fald gled Jesu tanker videre til en mere omfattende dom. I ødelæggelsen af den ugudelige by så han et symbol på den endelige ødelæggelse, der skulle ramme verden. Han sagde: „Da skal man sige til bjergene: Fald ned over os! og til højene: Skjul os! For gør man sådan med det grønne træ, hvad vil der så ikke ske med det visne?“ Ved det grønne træ hentydede Jesus til sig selv, den skyldfri Frelser. Gud tillod, at hans vrede over overtrædelserne ramte hans elskede Søn. Jesus skulle korsfæstes for menneskers synd. Hvilken lidelse ville så ikke den synder komme til at bære, som blev ved med at synde? Alle de forhærdede og ikke troende ville komme til at opleve en ubeskrivelig sorg og elendighed.

I mængden, der fulgte med Frelseren til Golgata, var der mange, der havde hilst ham med glade hosiannaråb og viftende palmegrene, da han holdt sit indtog i Jerusalem. Men ikke så få af dem, der dengang havde hyldet og lovprist ham, fordi det hørte sig til at gøre det, var nu med til at råbe: „Korsfæst ham, korsfæst ham!“ Da Kristus red ind i Jerusalem, havde disciplenes forhåbninger nået deres højdepunkt. De havde holdt sig tæt ved deres Mester og følt, at det var en stor ære at være knyttet til ham. Nu under hans ydmygelse

fulgte de ham på afstand. De var knuget af sorg og dybt nedbøjet af skuffede forhåbninger. Som Jesu ord dog gik i opfyldelse: „I nat vil I alle svigte mig, for der står skrevet: 'Jeg vil slå hyrden ned, så fårene i hjorden spredes.'"

Jesus bliver korsfæstet

Ved ankomsten til stedet for henrettelsen blev fangerne bundet til torturredskaberne. De to røvere kæmpede imod, da de blev anbragt på korset; men Jesus gjorde ingen modstand. Støttet af den elskede discipel, Johannes, havde Jesu mor fulgt sin søns skridt til Golgata. Hun havde set ham segne under korsets byrde og havde længtes efter at støtte hans sårede hoved med sin hånd og bade den pande, der engang havde hvilet ved hendes bryst. Men hun blev nægtet dette privilegium. Lige som disciplene håbede hun stadig, at Jesus ville bevise sin magt og befri sig fra sine fjender. Men håbet sank igen, da hun mindedes de ord, hvormed han havde forudsagt netop de begivenheder, der nu fandt sted. Da røverne blev bundet til korset, så hun til i ulidelig spænding. Ville han, der havde givet de døde livet, finde sig i at blive korsfæstet? Ville Guds Søn finde sig i at blive henrettet på denne frygtelige måde? Skulle hun opgive sin tro på, at Jesus var Messias? Skulle hun være vidne til hans skændsel og sorg uden i det mindste at få lov til at hjælpe ham i hans lidelser? Hun så hans hænder blive strakt ud på korset, og da naglerne blev slået direkte gennem kødet, bar de sønderknuste disciple Jesu mors besvimede skikkelse bort fra det grusomme syn.

Fra Frelseren lød der ikke en eneste klage. Hans ansigt blev ved med at være roligt og afklaret, men store sveddråber stod på hans pande. Der var ingen medfølende hånd til at tørre hans ansigt, og ingen forsikringer om deltagelse og uforanderlig troskab til at styrke hans menneskelige hjerte. Mens soldaterne udførte deres forfærdelige arbejde, bad Jesus for sine fjender: „Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør." Hans tanker gled fra hans egen lidelse til hans bødlers synd og den forfærdelige gengældelse, der ville ramme dem. Ingen forbandelser blev nedkaldt over soldaterne, som behandlede ham så grusomt. Ingen hævn blev udtalt over præsterne og rådsherrerne, der hoverede over at se deres planer lykkes. Han hviskede kun en bøn om, at de måtte finde tilgivelse — „for de ved ikke, hvad de gør."

Hvis de havde vidst, at Ham, som de udleverede til tortur, var kommet for at frelse den syndige slægt fra evig undergang, ville de være blevet grebet af anger og rædsel. Men deres uvidenhed bortforklarede ikke deres skyldighed; for det var deres privilegium at kende og modtage Jesus som deres Frelser. Nogle af dem ville dog komme til at indse deres synd og angre og omvende sig. Andre ville ved deres forhærdelse gøre det umuligt, at Jesu bøn for dem blev opfyldt. Men uanset dette var Guds formål ved at nå sin opfyldelse. Jesus vandt retten til at være fortaler for mennesker over for Faderen.

Den bøn, som Kristus bad for sine fjender, omfattede hele verden. Den indbefattede hver eneste synder, der havde levet eller skulle komme til at leve lige fra verdens begyndelse til tidernes ende. Skylden for at have korsfæstet Guds Søn hviler på alle. Tilgivelsen bliver gavmildt tilbudt alle. Enhver, som ønsker det, kan få fred med Gud og arve evigt liv.

„Jesus fra Nazaret, jødernes konge“
Så snart Jesus var blevet naglet til korset, blev det løftet op af stærke mænd og med voldsom kraft stødt ned i det sted, der var forberedt hertil. Dette forårsagede de voldsomste smerter hos Guds Søn. Pilatus havde fået lavet en indskrift på hebraisk, græsk og latin, som blev fæstnet til korset over Jesu hoved. Den lød således: „Jesus fra Nazaret, jødernes konge.“ Denne indskrift irriterede jøderne. I Pilatus' gård havde de skreget: „Korsfæst ham! … Vi har ingen anden konge end kejseren.“ De havde erklæret, at enhver, der anerkender en anden konge, var en forræder. Pilatus skrev ud fra den opfattelse, de havde givet udtryk for. Der blev ikke nævnt nogen forbrydelse ud over, at Jesus var jødernes konge. Indskriften var faktisk en indrømmelse af jødernes lydighed over for romervældet. Den erklærede, at enhver, der måtte hævde at være Israels konge, af dem ville blive regnet for at have fortjent døden. Præsterne havde spændt buen for højt. Da de lagde planer om Kristi død, havde Kajfas erklæret, at det var formålstjenligt, at ét menneske døde for at redde folket. Nu blev deres hykleri afsløret. For at skaffe sig af med Kristus havde de været parat til at ofre endog deres selvstændighed som et folk.

Præsterne indså, hvad de havde gjort og bad Pilatus om at ændre indskriften. De sagde: „Skriv ikke: 'Jødernes konge', men: 'Han sagde: Jeg er jødernes konge'“ Men Pilatus var vred på sig selv på grund af sin tidligere svaghed, og han foragtede godt og grundigt de skinsyge og listige præster og rådsherrer. Han svarede koldt: „Hvad jeg skrev, det skrev jeg.“

En højere magt end Pilatus eller jøderne havde foreskrevet anbringelsen af denne indskrift over Jesu hoved. Den var efter Guds forsyn bestemt til at animere til tankevirksomhed og udforskning af Skrifterne. Stedet, hvor Kristus blev korsfæstet, lå nær ved byen. Tusinder af mennesker fra alle lande var dengang i Jerusalem, og indskriften, der erklærede, at Jesus fra Nazaret var Messias, ville blive bemærket af dem. Den var en levende sandhed, skrevet med en hånd, som Gud havde ført.

Ved Kristi lidelser på korset blev profetierne opfyldt. Århundreder før korsfæstelsen havde Frelseren forudsagt den behandling, han ville få. Han sagde: „Hunde omgiver mig, en flok af forbrydere står omkring mig; de har gennemboret mine hænder og fødder, jeg kan tælle alle mine knogler. De ser på mig med skadefryd, de deler mine klæder mellem sig, de kaster lod om min klædning.“ Profetien om hans klæder blev opfyldt uden medvirken eller indblanding fra den korsfæstedes venner eller fjender. De soldater, der havde naglet ham til korset, havde til at få hans klæder. Kristus hørte mændene strides, mens de delte klæderne mellem sig. Kjortelen var vævet helt uden sammensyninger, og de sagde: „Lad os ikke rive den i stykker, men trække lod om, hvem der skal have den.“

I en anden profeti forkyndte Frelseren: „Deres hån har knust mit hjerte, det kan ikke læges. Jeg håbede på medfølelse, der var ingen, på nogen, der ville trøste mig, jeg fandt ingen. De gav mig malurt at spise og eddike til at slukke min tørst.“ Det var tilladt at give dem, der led døden på korset, en bedøvende drik for at dulme smerterne. Denne drik blev tilbudt

Jesus, men da han havde smagt den, ville han ikke drikke den. Han ville ikke tage imod noget, der kunne omtåge hans bevidsthed. Hans tro skulle fastholdes i Gud. Dette var hans eneste styrke. At gøre sanserne omtågede ville være det samme som at give Satan en fordel.

Ondskaben får frit løb

Jesu fjender gav deres had imod ham frit løb, mens han hang på korset. Præster, rådsherrer og skriftkloge deltog med pøbelen i at håne den døende Frelser. Ved dåben og på forklarelsens bjerg havde Guds røst forkyndt, at Kristus var Guds Søn, og igen, lige før Kristus blev forrådt, havde Faderen talt og bekræftet hans guddommelige oprindelse. Men nu var den himmelske stemme tavs. Der hørtes intet vidnesbyrd til fordel for Kristus. Alene led han under skældsord og hån fra onde mennesker.

„Frels dig selv," sagde de, „hvis du er Guds søn, og stig ned fra korset!" „Lad ham nu frelse sig selv, hvis han er Guds salvede, den udvalgte." I fristelsens ørken havde Satan erklæret: „Hvis du er Guds Søn, så sig, at stenene her skal blive til brød." „Hvis du er Guds Søn, så styrt dig ned" fra templets tinde. Og Satan var sammen med sine engle i menneskeskikkelse til stede ved korset. Dødsfjenden og hans hærskarer samarbejdede med præsterne og rådsherrerne. Folkets lærere havde ophidset den uvidende folkemængde til at afsige dom over én, som mange af dem aldrig havde set, før de blev tilskyndet til at fremkomme med vidnesbyrd imod ham. Præsterne, rådsherrerne, farisæerne og den forhærdede pøbel forenede sig i et djævelsk og vanvittigt raseri. Religiøse rådsherrer sluttede sig sammen med Satan og hans engle. De handlede efter hans befalinger.

Den døende og lidende Jesus hørte hvert ord, som præsterne sagde: „Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse. Han er jo Israels konge, lad ham nu stige ned fra korset, så vil vi tro ham."

Kristus kunne være steget ned af korset; men det er, fordi han ikke ville frelse sig selv, at synderen kan håbe på Guds tilgivelse og velvilje.

Ved at spotte Frelseren gentog de mænd, der hævdede at være profetiernes fortolkere, netop de ord, som det ved Ånden var blevet forudsagt, at de ville sige ved denne lejlighed. Men i deres blindhed kunne de ikke se, at de opfyldte profetiens ord. De, som hånligt sagde: „Han har stolet på Gud, lad Gud nu udfri ham, hvis han vil vide af ham. Han har jo sagt: Jeg er Guds søn," havde ikke tænkt på, at deres vidnesbyrd skulle give genlyd gennem tiderne. Men skønt disse ord blev sagt som en hån, så fik de mennesker til at undersøge Skrifterne som aldrig før. Kloge mennesker hørte, søgte, overvejede og bad. Nogle af dem fik ikke ro, før de ved at sammenligne skriftsted med skriftsted fattede betydningen af Kristi gerning. Aldrig tidligere havde der været sådan en generel viden om Jesus, som da han hang på korset. Sandhedens lys skinnede for mange af dem, der var vidne til korsfæstelsen og som hørte Kristi ord.

Røveren på korset

Der kom et eneste glimt af trøst for Jesus, mens han led på korset. Det var den angrende røvers bøn. Begge de mænd, der blev korsfæstet sammen med Jesus, havde først spottet ham, og den ene af dem blev under sine pinsler endnu mere desperat og udfordrende. Men ikke hans medskyldige. Denne mand var ikke nogen forhærdet forbryder. Han havde været i dårligt selskab og var kommet på gale veje, men han var mindre skyldig end mange af dem, der stod ved siden af korset og hånede Frelseren. Han havde set og hørt Jesus og havde været overbevist af hans lære, men præsterne og rådsherrerne havde fået ham ledt bort fra ham. I et forsøg på at undertrykke sin overbevisning var han kommet længere og længere ud i synd, indtil han blev anholdt, stillet for retten som en forbryder og dømt til døden på korset.

I retssalen og på vej til Golgata havde han været sammen med Jesus. Han havde hørt Pilatus erklære: „Jeg finder ham ikke skyldig." Han havde lagt mærke til hans guddommelige væremåde og hans medfølende tilgivelse af sine bødler.

Fra korset ser han de mange store religiøse personligheder hånligt række tunge ad og latterliggøre Jesus. Han ser dem ryste på hovedet. Han hører de provokerende ord blive gentaget af sin medskyldige: „Er du ikke Kristus? Frels dig selv og os!" Blandt de forbipasserende hører han mange forsvare Jesus. Han hører dem gentage Hans ord og fortælle om Hans gerninger. Overbevisningen om, at denne mand er Kristus, vender til ham. Han vender sig til sin medskyldige og siger: „Frygter du ikke engang Gud, du som har fået den samme dom?" De døende røvere har ikke mere at frygte af mennesker; men i den ene af dem vokser en overbevisning om, at der er en Gud at frygte og dermed en fremtid, der kan få ham til at skælve. Og nu er hans livshistorie ved at slutte, gennemsyret af synd som den er. „Og vi har fået den med rette," jamrer han, „vi får kun løn som forskyldt, men han har intet ondt gjort."

Nu er der ingen vaklen mere. Der er ingen tvivl og ingen bebrejdelser. Da røveren blev dømt for sin forbrydelse, var han blevet fortvivlet og havde mistet ethvert håb; men nu dukker mærkelige, gode tanker frem. Han mindes alt det, han har hørt om Jesus, hvordan han har helbredt de syge og tilgivet synder. Han har hørt beretninger fra dem, der troede på Jesus og grædende fulgte ham. Han har set og læst indskriften over Frelserens hoved. Han har hørt de forbipasserende gentage den, nogle med sørgmodigt skælvende læber og andre spøgende og hånende. Helligånden oplyser hans sind, og lidt efter lidt kædes begivenhederne sammen. I Jesus, kvæstet, forhånet og hængende på korset, ser han Guds Lam, som tager verdens synd på sig. Håb er blandet med frygt i hans stemme, da denne hjælpeløse, døende mand overgiver sig til en døende Frelser. Han udbryder: „Jesus, husk mig, når du kommer i dit rige."

Svaret kommer lige med det samme. Stemmen er mild og blid; ordene kærlige, medfølende og kraftfulde: Sandelig siger jeg dig i dag, du skal være med mig i Paradis.

I lange, kvalfulde timer har spot og hån lydt for Jesu ører. Mens han hænger på korset, trænger lyden af hån og forbandelser stadig op til ham. Længselsfuldt har han lyttet efter et eller andet udtryk for tro fra sine disciple, men han har kun hørt de sørgmodige ord: „Vi havde håbet, at det var ham, der skulle forløse Israel.“ Hvor må det have glædet Frelseren at modtage dette udtryk for tro og kærlighed fra den døende røver! Mens jødernes ledere forkaster ham og selv disciplene tvivler på hans guddommelighed, kalder denne stakkels røver ved grænsen til evigheden Jesus Herre. Mange var rede til at kalde ham Herre, da han udførte mirakler, og efter at han var opstået af graven; men ingen anerkendte ham, da han hang døende på korset, undtagen den angrende røver, der blev frelst i den ellevte time.

De omkringstående opfangede ordene, da røveren kaldte Jesus Herre. Tonen i den angrende mands stemme fangede deres opmærksomhed. De, som ved korsets fod havde skændtes om Kristi klæder og trukket lod om hans kjortel, standsede op for at lytte. De dæmpede deres vrede stemmer. Med tilbageholdt åndedræt betragtede de Kristus og ventede på svaret fra de døende læber.

Da Kristus sagde de forjættende ord, var det, som om den mørke sky, der syntes at indhylle korset, blev gennemtrængt af et klart og levende lys. Den angrende røver modtog den fuldkomne fred i troen på Gud. Kristus blev herliggjort i sin ydmygelse. Han, som i alle andre øjne så besejret ud, var sejrherre. Han var blevet anerkendt som den, der bærer synden. Mennesker kan udøve magt over hans menneskelige legeme. De kan gennembore hans hellige tindinger med tornekronen. De kan berøve ham hans klæder og skændes om fordelingen af dem. Men de kan ikke berøve ham magten til at tilgive synder. Ved at dø bekræfter han sin egen guddommelighed og Faderens herlighed. Hans „ører er ikke for døve til at høre,“ og „hans arm er ikke for kort til at frelse“10. Det er hans kongelige indtil det yderste at frelse alle dem, der kommer til Gud ved ham.

„Sandelig siger jeg dig i dag: Du skal være med mig i Paradis.“ Kristus lovede ikke røveren, at han den samme dag skulle være sammen med ham i Paradis. Han tog ikke selv til Paradis den dag. Han sov i graven, og på opstandelsens morgen sagde han: „Jeg er endnu ikke steget op til Faderen.“

Men på dagen for korsfæstelsen, den dag, der så ud som nederlag og mørke, blev løftet givet: „I dag,“ mens Kristus dør på korset som en forbryder, forsikrer han den arme synder: „Du skal være med mig i Paradis.“

Røverne, der blev korsfæstet sammen med Jesus, var anbragt „én på hver side, med Jesus i midten.“ Dette var gjort efter præsternes og rådsherrernes anvisning. Kristi placering midt imellem røverne skulle indikere, at han var den største forbryder af de tre. Således opfyldtes Skriften: Han „blev regnet blandt lovbrydere“ . Men præsterne indså ikke den fulde betydning af deres handling. Ligesom Jesus var anbragt „i midten,“ da han blev korsfæstet sammen med røverne, sådan blev hans kors anbragt midt i en syndig verden. Og de

tilgivende ord til den angrende røver tændte et lys, der vil skinne til jordens fjerneste grænser.

Med forbavselse var englene vidne til Jesu uendelige kærlighed. Han, som led de frygteligste smerter på legeme og sjæl, tænkte kun på andre og opmuntrede den angrende røver til at tro. Under sin ydmygelse havde han som profet henvendt sig til Jerusalems døtre. Som yppersteпræst og talsmand havde han bønfaldet Faderen om at tilgive sine mordere, og som en kærlig Frelser havde han tilgivet den angrende røver hans synder.

Jesu moder

Da Jesu blik vandrede hen over skaren omkring ham, fangede en skikkelse hans opmærksomhed. Ved korsets fod stod hans mor støttet af disciplen Johannes. Hun kunne ikke holde ud at være borte fra sin søn, og Johannes, som vidste, at der ikke var lang tid , havde igen bragt hende hen til korset. I sin dødsstund huskede Kristus på sin mor. Han så på hendes ansigt, der var knuget af sorg, og så på Johannes. Han sagde til hende: „Kvinde, dér er din søn.“ Derefter sagde han til Johannes: „Dér er din mor.“ Johannes forstod Kristi ord og tog imod tilliden. Han tog straks Maria med sig til sit hjem, og fra det øjeblik tog han sig kærligt af hende. Midt i al sin legemlige og åndelige smerte havde vor kærlige og medfølende Frelser omsorg for sin mor. Han havde ikke penge at efterlade til hendes underhold, men han havde en stor plads i Johannes' hjerte, og Jesus overdrog sin moder til ham som en dyrebar arv. Således forsynede han hende med det, som hun allermest trængte til: den kærlige deltagelse fra et menneske, der elskede hende, fordi hun elskede Jesus. Og ved at modtage hende som en betroet skat fik Johannes en stor velsignelse. Hun var et stadigt minde om hans elskede Mester.

Dette fuldkomne eksempel på Kristi kærlighed til sin mor står som et lysende eksempel gennem tidernes mørke. I næsten tredive år havde Jesus i sit daglige arbejde hjulpet hende med at bære hjemmets byrder, og selv nu i sin dødskamp husker han at drage omsorg for sin sørgende, ensomme mor. Den samme ånd går igen hos alle vor Herres disciple. De, som følger Kristus, vil føle det som en del af deres tro at respektere og sørge for deres forældre.

Hvad Jesu led

Og nu var herlighedens Herre ved at dø som løsesum for menneskeslægten. Da Kristus gav sit dyrebare liv, blev han ikke holdt oppe af sejrens glæde. Alt var tyngende mørke. Det var ikke frygten for døden, der tyngede ham. Det var ikke smerten og vanæren fra korset, der forårsagede hans usigelige sjælekval. Hans lidelser skyldtes hans følsomhed over for syndens ondartethed og hans viden om, at mennesket ved at beskæftige sig med ondskaben bliver blind over for dens uhyrlighed. Kristus så, hvor stærkt et greb synden har i mennesket, og hvor få der ville være villige til at bryde med dens magt. Han vidste, at uden Guds hjælp måtte menneskeslægten gå til grunde, og han så utallige mennesker gå til grunde trods rigelig hjælp inden for rækkevidde.

Al vor synd blev lagt på Kristus, der var stedfortræder og garant for os. Han blev regnet for en synder, for at han kunne frelse os fra lovens fordømmelse. Skylden fra alle Adams efterkommere hvilede på ham. Guds vrede over synden og den frygtelige tilkendegivelse af hans mishag på grund af synden fyldte hans Søn med forfærdelse. Hele sit liv havde Kristus forkyndt det gode budskab om Faderens barmhjertighed og tilgivende kærlighed for den faldne verden. Han havde forkyndt frelse for selv de største syndere. Men nu, hvor han bærer den frygtelige byrde af skyld, kan han ikke se Faderens tilgivende ansigt. At det guddommelige åsyn trak sig fra Frelseren i øjeblikket med den allerstørste smerte gennemborede hans hjerte med en sorg, som et menneske aldrig vil være i stand til helt at forstå. Så stor var denne smerte, at den næsten overdøvede hans legemlige lidelser.

Satan pinte Jesus med de voldsomste fristelser. Frelseren kunne ikke se gennem gravens porte. Der var intet håb, som forkyndte ham, at han skulle stige op af graven som sejrherre, eller som fortalte ham, at hans Fader havde taget imod hans offer. Han frygtede, at synden var så anstødelig for Gud, at deres adskillelse skulle blive evig. Kristus følte den smerte, som synderen må føle, når nåden ikke mere går i forbøn for den faldne slægt. Det var fornemmelsen af synden, der ved at nedkalde Faderens vrede over ham som menneskets stedfortræder, knuste hans hjerte, og som gjorde det bæger, han måtte tømme, så bitter.

Med undren var englene vidne til Frelserens fortvivlede sjælekval. De himmelske hærskarer tildækkede deres ansigter for ikke at se det forfærdelige syn. Naturen udtrykte deltagelse for sin krænkede og døende Skaber. Solen nægtede at se på det frygtelige syn. Dens klare stråler oplyste jorden midt på dagen, da det pludselig var, som om den var tildækket. Fuldstændigt mørke indhyllede korset som et ligklæde. „Der faldt mørke over hele jorden indtil den niende time.“ Der var ingen solformørkelse eller anden naturlig årsag til dette mørke, der var så tæt som ved midnatstid uden måne eller stjerner. Det var et mirakuløst vidnesbyrd givet af Gud, for at senere slægter kunne blive styrket i troen.

I dette tætte mørke skjulte Gud sin tilstedeværelse. Han gør mørket til sit telt og skjuler sin herlighed for menneskers øjne. Gud og hans hellige engle var ved siden af korset. Faderen var hos sin Søn. Dog åbenbarede han ikke sin nærværelse. Hvis hans herlighed havde strålet ud gennem skyen, ville enhver menneskelig tilskuer være gået til grunde. Og i denne forfærdelige time skulle Kristus ikke trøstes ved Faderens nærværelse. Han trådte vinpersen alene, og der var ingen af folket hos ham.

I dette tætte mørke skjulte Gud sin Søns sidste menneskelige dødskamp. Alle, der havde set Kristus under hans lidelse, havde været overbevist om hans guddommelighed. Når mennesker én gang havde set dette ansigt, kunne de aldrig glemme det. Ligesom Kains ansigt udtrykte hans skyldighed som morder, sådan åbenbarede Kristi ansigt uskyld, ophøjet ro og menneskekærlighed — Guds eget billede. Men hans anklagere ville ikke ænse dette himmelske segl. Gennem lange kvalfulde timer havde den spottende mængde stirret på Kristus. Nu blev han nådigt skjult under Guds kappe.

Gravens stilhed syntes at have sænket sig over Golgata. Skaren, der havde forsamlet sig omkring korset, blev grebet af en usigelig rædsel. Forbandelserne og forhånelserne standsede midt i en sætning. Mænd, kvinder og børn kastede sig ned på jorden. Undertiden flammede lyn frem fra skyen og åbenbarede korset og den korsfæstede Frelser. Præsterne, rådsherrerne, de skriftkloge, bødlerne og pøbelen troede alle, at gengældelsens time var komet for dem. Efter en tid hviskede nogen, at Jesus nu ville stige ned fra korset. Andre forsøgte at famle sig vej til byen, mens de slog sig for brystet og jamrede af frygt.

Ved den niende time løftede mørket sig fra folket, men indhyllede stadig Frelseren. Det var som et symbol på den smerte og rædsel, der hvilede tungt på ham. Intet blik kunne trænge igennem det mørke, der omgav korset, og ingen kunne trænge ind i det endnu dybere mørke, der indhyllede Kristi lidende sjæl. Det var, som om de heftige lynglimt blev slynget imod ham, mens han hang på korset. Da „råbte Jesus med høj røst: 'Elí, Elí! lemá sabaktáni?'" „Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?" Da det ydre mørke sænkede sig over Frelseren, var der mange, som udbrød: Himmelens hævn rammer ham. Guds vredes lyn slynges imod ham, fordi han gjorde krav på at være Guds Søn. Mange af dem, der troede på ham, hørte hans fortvivlede råb. Håbet svigtede dem. Hvis Gud havde forladt Jesus, hvad havde så hans disciple at stole på?

Da mørket lettede fra Kristi sønderknuste sjæl, vågnede en følelse af fysisk lidelse, og han sagde: „Jeg tørster!" En af de romerske soldater, der følte medlidenhed ved synet af de indtørrede læber, tog en svamp på en isopstængel, dyppede den i et kar med eddike og rakte den op til Jesus. Men præsterne gjorde nar af hans pine. Da mørket sænkede sig over jorden, var de blevet forskrækkede, men da skrækken fortog sig, vendte frygten for, at Jesus skulle undslippe fra dem, atter . Hans ord: „Elí, Elí! lemá sabaktáni?" havde de misfortolket. Med den bitreste foragt og hån sagde de: „Han kalder på Elias." Den sidste mulighed for at lindre hans lidelser afviste de. De sagde: „Lad os se, om Elias kommer og frelser ham."

Guds skyldfri Søn hang på korset, og hans legeme var flænget af piskeslag. Hænderne, der så ofte var blevet rakt ud til velsignelse, var naglede til korset. Fødderne, så utrættelige i kærlighedens tjeneste, var naglet fast til træet. Det kongelige hoved var såret af tornekronen. De skælvende læber havde formet sig til et klageråb. Og alt, hvad han udholdt — blodet, der dryppede fra hans hoved, hans hænder, hans fødder, smerten som martrede hans legeme og den usigelige pine, der fyldte hans sjæl, fordi Faderen havde skjult sit ansigt — alt dette har et budskab til ethvert menneske: Det er for din skyld, at Guds Søn indvilliger i at bære denne byrde af synd; for din skyld sprænger han dødens porte og åbner Paradiset. Han, som stilnede stormen og gik på de skumklædte bølger; som fik onde ånder til at skælve og sygdomme til at flygte bort; som åbnede de blindes øjne og kaldte de døde til live — han giver sig selv som et offer på korset, og alt dette af kærlighed til dig. Han, som bærer synden, må udholde den guddommelige retfærdigheds vrede og bliver for din skyld selv til synd.

I tavshed afventede tilskuerne afslutningen på denne rædselsscene. Solen skinnede igen; men korset var stadig indhyllet i mørke. Præster og rådsherrer så hen imod Jerusalem — og se, den mørke sky havde sænket sig over byen og Judæas sletter. Retfærdighedens Sol, verdens Lys, var ved at trække sine stråler bort fra den engang foretrukne by Jerusalem. De voldsomme lynglimt fra Guds vrede var rettet mod den af skæbnen ramte by.

„Det er fuldbragt“

Pludselig løftede mørket sig fra Korset, og med klar gennemtrængende stemme, der syntes at give genlyd i al skaberværket, råbte Jesus: „Det er fuldbragt.“

„Fader, i dine hænder betror jeg min ånd.“ Et lys omkransede korset, og Frelserens ansigt strålede med en glans som solen. Derefter bøjede han hovedet ned mod brystet og døde.

Midt i det forfærdelige mørke og tilsyneladende forladt af Gud havde Kristus tømt de menneskelige lidelsers bæger til sidste dråbe. I disse rædselsfulde timer havde han stolet på de vidnesbyrd om sin Fars accept, som han hidtil havde fået. Han var fortrolig med sin Fars væsen; han forstod hans retfærdighed, hans barmhjertighed og hans store kærlighed. Ved troen hvilede han i ham, som det altid havde været hans glæde at adlyde. Og da han i ydmyghed overgav sig selv til Gud, forsvandt følelsen af at have mistet sin Faders velbehag. Ved troen var Kristus blevet sejrherre.

Aldrig før havde jorden været vidne til noget sådant. Skaren stod som lammet og stirrede med tilbageholdt åndedræt på Frelseren. Atter sænkede mørket sig over jorden, og der hørtes en dump buldren som stærk torden. Der kom et voldsomt jordskælv. Folk blev kastet omkring mellem hinanden, og vild forvirring og bestyrtelse fulgte. I de omkringliggende bjerge revnede klipperne og faldt buldrende ned på sletterne. Gravene åbnede sig, og de døde blev kastet ud derfra. Det var, som om alt skulle rystes i småstykker. Præster, rådsherrer, soldater, bødler og folket kastede sig ned på jorden, målløse af rædsel.

Da Kristus råbte: „Det er fuldbragt,“ var præsterne ved at gøre tjeneste i templet. Det var ved aftenofferets tid. Lammet, der skulle repræsentere Kristus, var blevet bragt ind for at blive slagtet. Klædt i sin betydningsfulde og smukke dragt stod præsten med kniven hævet ligesom Abraham, da han skulle til at ofre sin søn. Folket så til med spændt opmærksomhed. Men jorden ryster og skælver; for Herren selv nærmer sig. Med en skærende lyd flænges det inderste forhæng i templet fra øverst til nederst af en usynlig hånd, så stedet, der engang var fyldt af Guds nærvær, nu ligger åbent for alles øjne. På dette sted havde Shekinah været. Her havde Gud åbenbaret sin herlighed over nådestolen. Ingen anden end ypperstepræsten havde nogensinde løftet det forhæng, der adskilte dette rum fra det øvrige tempel. Han gik derind én gang om året for at bringe sonofferet for folkets synder. Men dette forhæng er nu flænget i to stykker. Det allerhelligste sted i den jordiske helligdom er ikke mere helligt._

Alt er skræk og forvirring. Præsten skal til at slagte offeret, men kniven falder ud af hans kraftesløse hånd, og lammet slipper bort. Forbilledet har mødt sit modbillede ved Guds

Søns død. Det store offer er blevet bragt. Vejen er åbnet til det allerhelligste. En ny og levende vej er forberedt for alle. Den syndige, sorgfulde menneskehed behøver ikke mere at afvente ypperstepræstens komme. Fra nu af skulle Frelseren gøre tjeneste som præst og talsmand i Himlenes Himmel. Det var, som om en levende stemme havde talt til tempelgæsterne: Nu er det forbi med alle slagtofre og brændofre. Guds Søn er kommet, og han har selv sagt: „Se, jeg er kommet — i bogrullen er der skrevet om mig — for at gøre din vilje, Gud.“ „Med sit eget blod, gik han én gang for alle ind i det Allerhelligste og vandt evig forløsning.“

KAPITEL 79 - Korset i centrum

Kristus opgav ikke ånden, før han havde fuldført den gerning, som han var kommet for at udføre, og med sit sidste åndedrag råbte han: „Det er fuldbragt!“ Han havde vundet slaget. Hans højre hånd og hans hellige arm havde skaffet ham sejren. Som sejrherre plantede han sit banner på de evige høje. Var der mon ikke glæde blandt englene? Hele Himmelen jublede over Frelserens sejr. Satan var overvundet, og han vidste, at han havde mistet sit rige.

Kampen mellem ondt og godt

For englene og de syndfri verdener havde råbet: „Det er fuldbragt“ en dybere betydning. Det var både for dem og for os, at det store frelsesværk var blevet gennemført. De deler frugten af Kristi sejr med os.

Først ved Kristi død blev Satans sande væsen helt afsløret for englene og de syndfri verdener. Den frafaldne havde dækket sig under blændværk, så selv hellige skabninger ikke havde forstået hans principper. De havde ikke kunnet gennemskue karakteren af hans oprør.

Det var en skabning af vidunderlig styrke og herlighed, som havde sat sig op imod Gud. Herren siger om Lucifer: „Du var seglet på fuldkommenhed, fyldt med visdom og af fuldendt skønhed.“

Lucifer havde været den skærmende kerub. Han havde haft sin plads i lyset af Guds nærhed. Han havde været den højeste af alle skabte væsener og havde været den første til at åbenbare Guds formål for universet. Efter at han havde syndet, blev hans bedrageriske magt endnu mere vildledende, ligesom det blev endnu mere vanskeligt at afsløre hans karakter på grund af den ophøjede stilling, han havde indtaget hos Faderen.

Gud kunne have tilintetgjort Satan og hans medskyldige lige så let, som man kaster en sten til jorden; men han gjorde det ikke. Oprøret skulle ikke overvindes ved magt. Tvangsforanstaltninger findes kun under Satans herredømme. Herrens principper er ikke af en sådan art. Hans autoritet hviler på godhed, barmhjertighed og kærlighed, og forkyndelsen af disse principper er midlet, der skal bruges. Guds herredømme er åndeligt, og sandhed og kærlighed skal være drivkraften.

Det var Guds formål, at alt skulle være baseret på evig tryghed, og i det himmelske råd blev det besluttet, at der måtte gives Satan tid til at udvikle de principper, der var grundlaget for hans regeringsform. Han havde hævdet, at de var bedre end Guds principper. Der blev indrømmet tid til gennemførelsen af Satans principper, så de kunne bedømmes af det himmelske univers.

Satan førte mennesker ud i synd, og frelsesplanen blev sat i gang. I fire tusinde år arbejdede Kristus for menneskers højnelse og Satan for deres ødelæggelse og nedværdigelse. Og alt blev overværet af det himmelske univers.

Da Jesus kom til verden, rettede Satans magt sig mod ham. Fra det tidspunkt, hvor han fremstod som et lille barn i Betlehem, arbejdede tronraneren på at tilintetgøre ham. På enhver mulig måde forsøgte han at hindre Jesus i at udvikle sig i en fuldkommen barndom, en syndfri manddom, en hellig gerning til et fejlfrit offer. Men han led nederlag. Han kunne ikke få Jesus til at synde. Han kunne ikke gøre ham modløs eller jage ham bort fra den gerning, han var kommet til verden for at udrette. Fra ørkenen til Golgata blev han plaget af Satans stormende vrede, men jo mere nådeløst han blev plaget, desto fastere klyngede Guds Søn sig til sin Fars hånd og hastede videre ad den blodige vej. Alle Satans bestræbelser for at underkue og besejre ham fik kun hans pletfri karakter til at fremstå endnu stærkere.

Hele Himmelen og de syndfri verdener havde været vidne til striden. Med spændt opmærksomhed fulgte de afslutningen. De så Frelseren gå ind i Getsemane have, de så hans sjæl knuget under rædselen for det dybe mørke. De hørte hans bitre råb: „Min fader, hvis det er muligt, så lad dette bæger gå mig forbi.“ Da han blev berøvet sin Fars nærvær, så de ham knuget af så bitter en sorg, at den overgik smerten ved den sidste store kamp med døden. Den blodige sved trængte sig frem af hans porer og faldt som dråber til jorden. Tre gange lød den indtrængende bøn om befrielse fra hans læber. Himmelen kunne ikke længere udholde synet heraf, og en budbringer blev sendt med trøst til Guds Søn.

Himmelen så Satans vanvittige gerninger og hans magt over menneskehjerter. Den hørte fornægtelsen under eder og forbandelser fra en af hans mest elskede disciple. Så, hvordan sonofferet på forræderisk vis blev overgivet til den mordlystne hob og med hån og vold slæbt fra den ene domstol til den anden. To gange krævet til regnskab af præsterne, to gange af rådet, to gange af Pilatus og én gang af Herodes. Den hørte hans bødler spotte ham på grund af hans ringe herkomst. Så ham blive spottet, pisket, dømt og ført bort for at blive korsfæstet; bære korsets tunge byrde, mens Jerusalems døtre jamrede og pøbelen hånede ham.

Der var sorg og forfærdelse i Himmelen, da Kristus hang på korset, mens blodet flød fra hans sårede tindinger, og blodig sved brød frem på hans pande.

Dråbe for dråbe faldt blodet fra hans hænder og fødder ned på klippen, hvor der var boret et hul til korsets fod. Sårene fra naglerne gabte ved tyngden fra hans legeme. Hans anstrengte åndedræt blev hastigt og tungt, og han stønnede under byrden af verdens synd. Himmelen fyldtes med undren, da Kristus midt i sin forfærdelige smerte opsendte denne bøn: „Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.“ Og alligevel stod der mennesker, skabt i Guds billede, som enedes om at tilintetgøre Guds enbårne Søns liv. Hvilket syn for det himmelske univers.

Mørkets riger og magter var forsamlet omkring korset og kastede vantroens djævelske skygge over menneskehjerterne. Da Herren skabte disse væsener til at stå foran sin trone, var de smukke og ærefulde. Deres skønhed og renhed var i harmoni med deres ophøjede kald. De var beriget med Guds visdom og iført himmelsk pragt. De var Jehovas tjenere. Men hvem kunne i de faldne engle genkende de strålende serafer, der engang havde gjort tjeneste i Himmelen?

Satans hjælpere allierede sig med onde mennesker for at få folket til at tro, at Kristus var den største af alle syndere og gøre ham til genstand for afsky og foragt. De, som hånede Kristus, da han hang på korset, var fyldt af den samme ånd som den første store oprører. Han fyldte dem med nedrige og afskyelige ord og gav inspiration til deres forhånelser. Men med alt dette opnåede han ingenting.

Hvis der blot var blevet fundet én synd hos Kristus, hvis han blot i et enkelt tilfælde havde givet efter for Satan for at undgå den rædselsfulde tortur, ville Guds og menneskers fjende have sejret. Kristus bøjede hovedet og døde, men han fastholdt sin tro og sin lydighed mod Gud. „Og jeg hørte en høj røst i himlen sige: Nu er frelsen og magten og Riget vor Guds og herredømmet hans salvedes, for vore brødres anklager er styrtet, han som dag og nat anklagede dem for Gud.“

Satan så, at hans bedrag var afsløret. Hans væsen var nu blevet åbenbaret for de syndfri engle og hele det himmelske univers. Han havde afsløret sig selv som morder. Ved at udgyde Guds Søns blod havde han afskåret sig selv fra enhver form for sympati fra de himmelske magter. Herefter var hans virkefelt indskrænket. Uanset hvilken holdning han måtte indtage, kunne han ikke længere forvente, at han over for englene, når de kom fra de himmelske boliger, kunne beskylde Kristi brødre for at være iført mørkets klæder og for at være besudlet af synd. Den sidste forbindelse af sympati mellem Satan og den himmelske verden var nu brudt.

Menneskets rolle i striden

Alligevel blev Satan ikke tilintetgjort dengang. Selv englene forstod dengang ikke alt, hvad der var involveret i den store strid. Principperne, der stod på spil, skulle blive helt og fuldt åbenbaret, og for menneskets skyld måtte Satans eksistens fortsætte. Mennesker såvel som engle skulle være i stand til at se forskellen mellem lysets fyrste og mørkets fyrste. De skulle selv vælge, hvem de ville tjene.

Ved stridens begyndelse havde Satan erklæret, at Guds lov ikke kunne overholdes, at retfærdighed var uforenelig med barmhjertighed, og at det var umuligt for en synder at få tilgivelse, hvis han overtrådte loven. Satan hævdede, at enhver synd burde have sin straf, og hvis Gud ville eftergive straffen for synd, ville han ikke være sandhedens og retfærdighedens Gud. Satan frydede sig, når mennesker brød Guds lov og trodsede hans vilje. Ifølge ham var det bevist, at loven ikke kunne overholdes. Mennesket kunne ikke få tilgivelse. Fordi han efter sit oprør var blevet forvist fra Himmelen, hævdede han, at

menneskeslægten for evigt måtte være udelukket fra Guds begunstigelse. Han påstod, at Gud ikke kunne være retfærdig og alligevel vise synderen barmhjertighed.

Men selv som synder var mennesket helt anderledes stillet end Satan. I Himmelen havde Lucifer syndet i lyset fra Guds herlighed. For ham var Guds kærlighed blevet åbenbaret som for ingen anden skabning. Selvom han forstod Guds væsen og kendte til hans godhed, valgte Satan at følge sin egen selviske, uafhængige vilje. Dette valg var afgørende. Gud kunne ikke gøre mere for at frelse ham. Men mennesket var blevet bedraget. Dets sind var blevet formørket ved Satans falske argumenter. Det kendte ikke højden og dybden af Guds kærlighed. Ved at lære Guds karakter at kende kunne det måske vindes for Gud igen.

Gennem Jesus blev Guds barmhjertighed åbenbaret for mennesker; men barmhjertighed udelukker ikke retfærdighed. Loven viser os Guds karakteregenskaber, og ikke en tøddel af den kunne ændres for at imødekomme mennesket i dets faldne tilstand. Gud forandrede ikke sin lov, men ved Kristus ofrede han sig selv for menneskers frelse. „For det var Gud, der i Kristus forligte verden med sig selv.“

Kampen mod Guds lov

Loven fordrer retfærdighed — et retfærdigt liv og en fuldkommen karakter, og dette kan mennesket ikke give. Det kan ikke opfylde kravene i Guds hellige lov. Men Kristus, der kom til jorden som menneske, levede et helligt liv og udviklede en fuldkommen karakter. Dette tilbyder han frit som gave til alle, der vil tage imod. Hans liv træder i stedet for menneskers liv. Således får de ved Guds overbærenhed tilgivelse for fortidens synder. Og foruden dette bliver mennesket ved Kristus helt gennemtrængt af Guds egenskaber. Han opbygger den menneskelige karakter, så den ligner den guddommelige karakter, en prægtig struktur af åndelig styrke og skønhed. Således opfyldes lovens retfærdighed i den troende ved Kristus. Gud ville „vise sin retfærdighed, så han selv er retfærdig og gør den retfærdig, som tror på Jesus“ .

Guds kærlighed er ikke blevet udtrykt mindre i hans retfærdighed end i hans nåde. Retfærdighed er grundlaget for hans trone og frugten af hans kærlighed. Det har været Satans hensigt at skille nåden ud fra sandheden og retfærdigheden. Han forsøgte at bevise, at retfærdigheden i Guds lov er en fjende af freden. Men Kristus viser os, at de i Guds plan er knyttet uløseligt sammen. Den ene kan ikke være til uden den anden. „Troskab og sandhed mødes, retfærdighed og fred kysser hinanden.“

Ved sit liv og sin død beviste Kristus, at Guds retfærdighed ikke tilintetgjorde hans barmhjertighed, men at synden kunne blive tilgivet, og at loven er retfærdig og kan adlydes til fuldkommenhed. Satans anklager var modbevist. Gud havde givet mennesket et umiskendeligt bevis på sin kærlighed.

Nu blev der fremført et andet bedrag. Satan erklærede, at nåden tilintetgjorde retfærdigheden, og at Kristi død ophævede Faderens lov. Havde det været muligt at ændre

eller ophæve loven, behøvede Kristus ikke at dø. Men at ophæve loven ville være at udødeliggøre overtrædelse og placere verden under Satans kontrol. Det var, fordi loven var uforanderlig, fordi mennesket kun kunne frelses gennem lydighed mod dens befalinger, at Jesus blev naglet til korset. Men det selv samme middel, hvormed Kristus stadfæstede loven, blev af Satan fremstillet som dens tilintetgørelse. Her kommer den sidste konflikt i den store strid mellem Kristus og Satan.

Satan fremfører nu, at loven, som blev meddelt med Guds egen stemme, er fejlbehæftet, og at enkeltheder i den er blevet tilsidesat. Dette er det sidste store bedrag, som han vil prøve at pådutte verden. Han behøver ikke at angribe hele loven. Hvis han kan få mennesker til at se bort fra et enkelt bud, har han opnået, hvad han ville. „Den, som ellers overholder hele loven men fejler blot på ét punkt, er blevet skyldig i dem alle." Ved at indvillige i at overtræde et bud kommer mennesker under Satans herredømme. Han vil forsøge at kontrollere verden ved at erstatte Guds lov med menneskers love. Dette er forudsagt i profetierne. Her erklæres der om den store, frafaldne magt, som er repræsentant for Satan: „Han skal tale imod den Højeste og underkue den Højestes hellige. Han tragter efter at ændre tider og lov, og de skal gives i hans magt."

Mennesker vil helt sikkert oprette deres egne love for at modarbejde Guds love. De vil søge at tvinge andres samvittighed, og i deres iver for at indføre disse love vil de underkue deres medmennesker.

Bekæmpelsen af Guds lov, som blev påbegyndt i Himmelen, vil blive fortsat indtil tidernes ende. Ethvert menneske vil blive prøvet. Lydighed eller ulydighed er spørgsmålet, som hvert eneste menneske skal tage stilling til. Alle vil blive bedt om at vælge mellem Guds lov og menneskers love. Det er her, skillelinjen skal trækkes. Der vil kun blive to grupper. Enhver karakter vil udvikle sig fuldt ud, og alle vil komme til at vælge side og vise, om de har valgt loyalitet eller oprør.

Når striden har ende

Derefter vil enden komme. Gud vil hævde sin lov og udfri sit folk. Satan og alle, der har fulgt ham i oprør, vil blive fjernet. Synden og synderne vil gå til grunde, både rod og gren . — Satan er roden, og hans tilhængere er grenene. Ordene om de ondes fyrste vil gå i opfyldelse: „Fordi du har gjort dit hjerte til et gudehjerte, … forstødte jeg dig fra gudebjerget, fra de funklende sten, jeg ødelagde dig, du beskyttende kerub … du er blevet en rædsel, du er borte for evig." Det er „ude med den uretfærdige, ser du efter, hvor han boede, er han der ikke mere" . „De skal … blive, som havde de aldrig været til."

Dette er ikke en vilkårlig magthandling fra Guds side. De, som forkaster hans nåde, høster, hvad de har sået. Gud er livets kilde, og hvis et menneske vælger at tjene synden, skiller det sig fra Gud og afskærer sig således fra livet. De er „fremmede for livet i Gud" . Kristus siger: „Alle, der hader mig, elsker døden." Gud lader dem leve en tid, for at de kan udvikle deres karakter og åbenbare deres principper. Herefter modtager de følgerne af deres eget

valg. Ved et liv i oprørskhed bringer Satan og de, der følger ham, sig selv i så stærk modstrid med Gud, at hans blotte nærværelse vil være en fortærende ild for dem. Herligheden fra ham, som er kærlighed, vil tilintetgøre dem.

I begyndelsen af den store strid forstod englene ikke dette. Hvis Satan og hans hærskarer dengang havde fået lov til at høste det fulde resultat af deres synd, ville de være gået til grunde; men det ville ikke have været klart for himmelske skabninger, at dette var det uundgåelige resultat af synd. Tvivlen om Guds godhed ville være blevet i deres sind som en ond sæd, der ville have båret sin dødelige frugt i form af synd og smerte.

Men sådan skal det ikke gå, når den store strid er til ende. Til den tid, når frelsesplanen er fuldført, vil Guds karakter være åbenbaret for alle skabte intelligensvæsener. Hans lovs forskrifter vil fremstå som fuldkomne og uforanderlige. Så har synden afsløret sit sande væsen og Satan sine egenskaber. Så vil udslettelsen af synden lade Guds kærlighed stå ved magt og genoprette hans herlighed over for et univers af skabninger, der fryder sig over at gøre hans vilje, og som bevarer hans lov i deres hjerter.

Så englene havde grund til at fryde sig, da de betragtede Frelserens kors; for skønt de ikke forstod alt, så vidste de, at tilintetgørelsen af synden og Satan var sikret for evigt, at der nu var vished om menneskeslægtens frelse, og at der for evigt var tryghed i universet. Kristus forstod selv fuldt ud resultatet af offeret, der blev bragt på Golgata. Alt dette så han frem til, da han på korset udbrød: „Det er fuldbragt.“

KAPITEL 80 - I Josefs grav

Endelig havde Jesus fået hvile. Den lange dag med skændsel og pinsler var til ende. Da solens sidste stråler indvarslede sabbatten, lå Guds Søn i stilhed i Josefs grav. Hans gerning var fuldført, hans hænder var fredeligt foldet. Han hvilede i sabbatsdagens hellige timer.

I begyndelsen havde Faderen og Sønnen hvilet på sabbatten, efter at deres skaberværk var fuldført. „Således blev himlen og jorden og hele himlens hær fuldendt," og skaberen og alle himmelske væsener frydede sig ved at betragte det herlige syn. „Morgenstjerner jublede, og alle gudssønner råbte af fryd." Nu hvilede Jesus efter arbejdet med genløsningen, og skønt der var sorg blandt dem, der elskede ham her på jorden, så var der dog glæde i Himmelen. Løfterne for fremtiden var herlige i de himmelske skabningers øjne. Et genoprettet skaberværk og en genløst slægt, der aldrig mere kunne falde, når den havde overvundet synden. Dette, som skulle blive resultatet af Kristi fuldførte gerning, så Gud og englene. Den dag, hvor Kristus hvilede, er for altid kædet sammen hermed. Hans „gerning er fuldkommen," og „hvad Gud gør, forbliver, hvad det er" . Når den tid kommer, „da alt det genoprettes, som Gud fra fordums tid har forkyndt gennem sine hellige profeters mund," skal skabelsens sabbat, den dag hvor Jesus var lagt til hvile i Josefs grav, stadig være hviledag og glædesdag. Himmel og jord skal forene sig i lovprisning, når de frelstes skarer „hver uge på sabbatten" i glad tilbedelse bøjer sig for Gud og Lammet.

De som var vidne til hans død

Ved de afsluttende aktiviteter på korsfæstelsesdagen blev der givet nye beviser på opfyldelsen af profetierne og givet nye vidnesbyrd om Kristi guddommelighed. Da mørket var lettet fra korset, og Frelserens sidste råb havde lydt, hørtes straks efter en anden stemme sige: „Sandelig, han var Guds søn."

Disse ord blev ikke sagt med hviskende stemme. Alles øjne rettedes mod den, der havde talt. Det var høvedsmanden, den romerske soldat. Frelserens guddommelige tålmodighed og hans pludselige død med sejrsråbet på sine læber havde gjort indtryk på denne hedning. I det forslåede, mishandlede legeme, der hang på korset, genkendte høvedsmanden Guds Søn. Han kunne ikke lade være med at bekende sin tro. Således blev der atter afgivet vidnesbyrd om, at vor Frelser skulle se lønnen for sin sjæls møje. På selve dagen, hvor han døde, havde tre mænd — alle vidt forskellige — bekendt deres tro, høvedsmanden for det romerske vagthold, han, som bar korset for Frelseren, og han, som døde på korset ved hans side.

Da aftenen nærmede sig, hvilede en uvirkelig stilhed over Golgata. Mængden spredtes, og mange vendte til Jerusalem helt anderledes til sinds, end de havde været om morgenen. Mange var strømmet til korsfæstelsen af nysgerrighed og ikke af had mod Kristus. Alligevel troede de på præsternes beskyldninger og betragtede Kristus som en forbryder. Revet med af en unaturlig ophidselse havde de sluttet sig sammen med hoben om at håne ham. Men da jorden indhylledes i mørke, og deres egen samvittighed plagede dem, følte

de sig skyldige i en stor uret. Der hørtes ingen spøg eller hånlatter, så længe dette frygtelige mørke varede, og da det atter lettede, skyndte de sig hjem i højtidelig tavshed. De var overbevist om, at præsternes beskyldninger var falske, og at Jesus ikke gjorde krav på tronen. Og nogle få uger efter, da Peter prædikede på pinsedagen, var de blandt de tusinder, der blev omvendt til Kristus.

Præsterne gribes af panik

Men de jødiske ledere forandrede sig ikke ved de begivenheder, de havde været vidne til. Deres had til Jesus var ikke mindsket. Det mørke, der havde indhyllet jorden under korsfæstelsen, var ikke tættere end det, som stadig hvilede over præsternes og rådsherrernes sind. Ved Kristi fødsel havde stjernen kendt ham og havde ledt de vise mænd til krybben, hvor han lå. De himmelske hærskarer havde kendt ham og havde sunget hans pris over sletterne ved Betlehem. Søen havde kendt hans stemme og havde adlydt hans befaling. Sygdom og død havde anerkendt hans autoritet og havde overladt ham deres bytte. Solen havde kendt ham, og ved synet af hans lidelse i døden havde den skjult sit lys. Klipperne havde kendt ham og var smuldret hen i rædsel over hans råb. Naturen havde genkendt Kristus og havde aflagt vidnesbyrd om hans guddommelighed. Men Israels præster og rådsherrer kendte ikke Guds Søn.

Præsterne og rådsherrerne hvilede ikke endnu. De havde fuldført deres planer om at få Kristus henrettet; men de havde ikke den forventede følelse af at have sejret. Selv i timen for deres tilsyneladende triumf var de plaget af tvivl om, hvad der nu ville ske. De havde hørt råbet: „Det er fuldbragt.“ „Fader, i dine hænder betror jeg min ånd.“ De havde set klipperne revne og havde mærket det stærke jordskælv, og de var urolige og bekymrede.

De havde været misundelige over Kristi indflydelse på folket, mens han levede. Nu var de misundelige på ham selv i døden. De frygtede den døde Kristus langt mere, end de nogensinde havde frygtet den levende Kristus. De var bange for at få folkets opmærksomhed yderligere rettet mod de begivenheder, der var sket ved hans korsfæstelse. De frygtede for følgerne af denne dags gerning. Ikke under nogen omstændigheder ville de have tilladt, at hans legeme blev på korset på sabbatsdagen. Nu nærmede sabbatten sig, og det ville være en krænkelse af dens hellighed, hvis ligene blev hængende på korset. Dette brugte de jødiske ledere som påskud for at bede Pilatus om at fremskynde ofrenes død, og at ligene måtte blive fjernet før solnedgang.

Et knust hjerte

Pilatus var lige så uvillig som de til at lade Jesu legeme blive på korset. Da de havde opnået hans samtykke, blev de to røveres ben knust for at fremskynde deres død; men da var Jesus allerede død. De rå soldater var blevet blødgjort af, hvad de havde hørt og set med hensyn til Kristus, og de afholdt sig fra at knuse hans lemmer. Således blev påskens lov opfyldt ved ofringen af Guds Lam: „De må ikke levne noget af det til om morgenen, og de må ikke knuse nogen af dets knogler. De skal holde påsken, ganske som det er forordnet.“

Præsterne og rådsherrerne blev forbløffede over at opdage, at Kristus var død. Døden på korset var en langvarig proces. Det var vanskeligt at afgøre, hvornår livet var ophørt. Det var ganske uhørt at være død efter seks timers korsfæstelse. Præsterne ønskede at være sikre på, at Jesus var død, og på opfordring af dem stak en soldat et spyd ind i Frelserens side. Fra det sår, der således fremkom, flød der to rigelige og tydeligt adskilte strømme, den ene af blod og den anden af vand. Dette lagde alle de tilstedeværende mærke til, og Johannes beretter meget udtrykkeligt om denne begivenhed. Han siger: „Men en af soldaterne stak ham i siden med et spyd, og der kom straks blod og vand ud. Den, der har set det, har vidnet om det, for at også I skal tro — og hans vidnesbyrd er sandt, og han ved, at han taler sandt. Dette skete, for at det skriftord skulle gå i opfyldelse: 'Ingen af hans knogler må blive knust.' Og atter et andet skriftord siger: 'De skal se hen til ham, de har gennemboret.'"

Efter opstandelsen satte præsterne og rådsherrerne et rygte i omløb om, at Kristus ikke var død på korset, men at han blot var besvimet og senere atter levede op. Et andet rygte hævdede, at det ikke var et virkeligt legeme af kød og ben, men noget der lignede et legeme, der blev lagt i graven. De romerske soldaters handlemåde modbeviste disse løgne. De knuste ikke hans knogler, fordi han allerede var død. For at tilfredsstille præsterne gennemborede de hans side. Hvis livet ikke allerede havde været udslukt, ville dette sår have medført øjeblikkelig død.

Men det var ikke spydstikket, og det var ikke lidelsen på korset, som var årsag til Jesu død. Det råb, der lød „med høj røst" i dødsøjeblikket, og blodet og vandet, der flød fra hans side, fortalte at han døde af et knust hjerte. Hans hjerte var knust af åndelig kval. Han blev dræbt af verdens synd.

Jesus bliver lagt i graven

Med Kristi død var disciplenes håb tilintetgjort. De betragtede hans tillukkede øjenlåg og slapt hængende hoved, hans hår der var sammenfiltret af blod, hans gennemborede hænder og fødder, og deres fortvivlelse var ubeskrivelig. Lige til det sidste havde de troet, at han ikke skulle dø. De havde svært ved at tro på, at han virkelig var død. De var så overvældede af sorg, at de ikke huskede på hans ord, der havde forudsagt alt dette. Intet af hvad han havde sagt, kunne bringe dem trøst nu. De så kun korset og dets blødende offer. Fremtiden så mørk og fortvivlet ud. Deres tro på Jesus var tilintetgjort; men aldrig havde de elsket deres Herre som nu. Aldrig før havde de følt så stærkt, hvad han betød for dem, og hvor meget de trængte til at være ham nær.

Selv i døden var Kristi legeme meget dyrebart for hans disciple. De længtes efter at give ham en ærefuld begravelse, men de vidste ikke, hvordan det skulle kunne lade sig gøre. Den forbrydelse, som Jesus var blevet dømt for, var forræderi mod den romerske regering, og mænd, der var blevet henrettet for denne forbrydelse, var henvist til en begravelsesplads, der var specielt beregnet for den slags overtrædere. Disciplen Johannes var sammen med kvinderne fra Galilæa blevet stående ved korset. De kunne ikke overlade deres Herres

legeme til de ufølsomme soldaters behandling og til at blive begravet i en vanærende grav. Men de kunne ikke forhindre det. De kunne ikke opnå nogen begunstigelse fra de jødiske myndigheder, og de havde ingen indflydelse hos Pilatus.

I denne nødsituation kom Josef fra Arimatæa og Nikodemus disciplene til hjælp. Begge disse mænd var medlemmer af Sanhedrin og kendte Pilatus. De var begge rige og indflydelsesrige mænd. De havde besluttet, at Jesu legeme skulle have en ærefuld begravelse.

Josef gik dristigt op til Pilatus og bad ham om at måtte få Jesu legeme. Her hørte Pilatus for første gang, at Jesus virkelig var død. Modstridende rygter havde nået ham om begivenhederne, der knyttede sig til korsfæstelsen, men med vilje havde man undladt at meddele ham om Kristi død. Pilatus var af ypperstepræsterne og rådsherrerne blevet advaret mod bedrag fra Kristi disciple med hensyn til hans døde legeme. Da han havde hørt Josefs anmodning, sendte han derfor bud efter den høvedsmand, der havde ansvaret ved korset, og fik sikkerhed for, at Jesus virkelig var død. Af ham fik han også en beretning om begivenhederne på Golgata, som bekræftede, hvad Josef sagde.

Josefs bøn blev opfyldt. Mens Johannes var bekymret for sin Mesters begravelse, vendte Josef med Pilatus' befaling om udlevering af Kristi legeme, og Nikodemus kom og medbragte en kostbar blanding af myrra og aloe, næsten hundrede pund, som skulle bruges til balsameringen. End ikke de mest ansete mænd i Jerusalem kunne man have vist større ærbødighed i døden. Disciplene undrede sig over at se, at disse rige rådsherrer var lige så interesserede som de selv i deres Herres begravelse.

Hverken Josef eller Nikodemus havde åbenlyst sluttet sig til Frelseren, mens han levede. De vidste, at et sådant skridt ville udelukke dem fra Sanhedrin, og de håbede at kunne beskytte ham ved deres indflydelse under dets møder. En tid så det ud til, at det skulle lykkes for dem; men de snedige præster, som så, at de handlede til fordel for Kristus, havde modarbejdet deres planer. Under deres fravær var Jesus blevet dømt og udleveret til korsfæstelse. Nu, hvor han var død, skjulte de ikke længere deres hengivenhed for ham. Mens disciplene var bange for åbenlyst at vise sig som hans tilhængere, kom Josef og Nikodemus dem dristigt til hjælp. Hjælpen fra disse rige og ansete mænd var på dette tidspunkt særdeles tiltrængt. Hvad der var umuligt for de fattige disciple at gøre for deres døde Mester, kunne disse mænd gøre, og deres rigdom og anseelse beskyttede dem i vid udstrækning mod præsternes og rådsherrernes ondskab.

Blidt og ærbødigt løftede de med deres egne hænder Jesu legeme ned fra korset. De græd af medfølelse, da de så på hans mishandlede og forrevne skikkelse. Josef ejede en ny grav, der var hugget ind i en klippe. Denne havde han tiltænkt sig selv; men den lå nær ved Golgata, og nu gjorde han den klar til Jesus. Det døde legeme blev sammen med de vellugtende salver, som Nikodemus havde bragt med sig, omhyggeligt svøbt ind i et linnedklæde, og Frelseren blev båret til graven. Der rettede de tre disciple de mishandlede

lemmer ud og foldede de sårede hænder over det stille bryst. De galilæiske kvinder kom for at se, om alt var blevet gjort for deres elskede lærers livløse legeme, som kunne gøres. Derpå så de den tunge sten blive rullet hen foran indgangen til graven, og Frelseren var lagt til hvile. Kvinderne var de sidste ved korset og de sidste ved Kristi grav. Da tusmørket faldt på, dvælede Maria Magdalene og de andre Maria'er stadig ved Herrens hvilested grædende af sorg over den skæbne, der havde ramt ham, som de elskede. Derefter vendte de , „men sabbatten over holdt de sig i ro efter lovens bud" .

En uforglemmelig påskesabbat

Det blev en sabbat, som de sørgende disciple såvel som præsterne, rådsherrerne, de skriftkloge og folket aldrig skulle komme til at glemme. Ved solnedgang på beredelsesdagen lød basunerne som tegn på, at sabbatten nu var begyndt. Påsken blev overholdt, som den var blevet det gennem århundreder, mens han, som den viste hen til, var blevet dræbt af onde menneskers hænder og lå i Josefs grav. På sabbatsdagen fyldtes tempelgårdene med andagtsøgende. Ypperstepræsten, som havde været til stede på Golgata, var der også, prægtigt klædt i sin præstedragt. Præster med hvid hovedbeklædning udførte deres pligter under udfoldelse af stor aktivitet. Men nogle af de tilstedeværende fandt ikke hvile, da tyrenes og bukkenes blod blev ofret for synden. De var sig ikke bevidst, at forbilledet havde mødt modbilledet, og at et uendelig stort offer var blevet bragt for verdens synd. De vidste ikke, at udførelsen af den rituelle tjeneste ikke mere havde nogen værdi. Men aldrig før var denne tjeneste blevet overværet med så modstridende følelser. Basunerne og musikinstrumenterne og sangernes stemmer klang lige så højt og klart som sædvanlig. Men en følelse af noget fremmed gennemtrængte alt. Den ene efter den anden spurgte, om noget mærkeligt havde fundet sted. Hidtil havde det allerhelligste været omhyggeligt bevogtet, så ingen trængte derind. Men nu var det åbent for alles øjne. Det tunge forhæng, der var fremstillet af rent linnedstof og smukt dekoreret med guld, violet og purpur, var sønderrevet fra øverst til nederst. Stedet, hvor Jehova havde mødtes med ypperstepræsten for at meddele sin herlighed, det sted, som havde været Guds hellige modtagelsesværelse, lå åbent for alles øjne som et sted, der ikke mere blev anerkendt af Herren. Med mørke forudanelser gjorde præsterne tjeneste foran alteret. Blotlæggelsen af det allerhelligstes indviede hemmeligheder fyldte dem med rædsel for kommende ulykker.

Manges sind beskæftigede sig med tanker, der var igangsat af begivenhederne på Golgata. Fra korsfæstelsen til opstandelsen var der mange søvnløse øjne, der konstant granskede profetierne — nogle for at forstå den fulde betydning af den højtid, de nu fejrede, nogle for at finde beviser for at Jesus ikke var den, han hævdede at være; andre ledte med sorg i sindet efter beviser for, at han var den sande Messias. Skønt der blev gransket med forskellige motiver for øje, så var alle overbevist om den samme sandhed, at der gennem begivenhederne i de sidste dage var sket en opfyldelse af profetierne, og at den korsfæstede var verdens Genløser. Mange af dem, der dengang deltog i tempeltjenesten, deltog aldrig mere i påskens ritualer. Selv mange af præsterne var overbevist om Jesu sande karakter. Deres ransagning af Skrifterne havde ikke været forgæves, og efter hans opstandelse erkendte de, at han var Guds Søn.

Da Nikodemus så Jesus blive løftet op på korset, mindedes han hans ord, der var blevet sagt om natten på Oliebjerget: „Ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan skal Menneskesønnen ophøjes, for at enhver, som tror, skal have evigt liv i ham.“ Da Kristus på sabbatten lå i graven, havde Nikodemus lejlighed til at tænke efter. Nu var hans sind oplyst af et klarere lys, og de ord, som Jesus havde sagt til ham, var ikke mere uforståelige. Han følte, at han var gået glip af meget ved ikke at slutte sig til Frelseren, mens han levede. Nu erindrede han begivenhederne på Golgata. Kristi bøn for sine mordere og hans svar på den døende røvers bøn talte til den lærde rådsherres hjerte. Atter så han Frelseren i hans dødskval, atter hørte han det sidste råb: „Det er fuldbragt,“ der lød som et sejrsråb. Atter så han jorden vakle, himmelen formørkes; han så det sønderrevne forhæng, de revnede klipper, og hans tro blev for evigt grundfæstet. Den samme begivenhed, der tilintetgjorde disciplenes håb, overbeviste Josef og Nikodemus om Jesu guddommelighed. Deres frygt blev overvundet af modet fra en fast og urokkelig tro.

Aldrig havde Kristus i den grad tiltrukket sig mængdens opmærksomhed som nu, hvor han var lagt i graven. Som de havde været vant til, bragte folk deres syge og lidende til tempelgårdene og spurgte: Hvem kan fortælle os om Jesus fra Nazaret? Mange var kommet langvejs fra for at træffe ham, der havde helbredt de syge og oprejst de døde. Fra alle sider hørte man råbet: Hvor er Kristus, den store læge? Ved denne lejlighed blev de, der så ud til at vise tegn på spedalskhed, undersøgt af præsterne. Mange måtte høre deres mænd, hustruer eller børn blive erklæret for spedalske og dømt til at forlade deres trygge hjem og deres venners omsorg for at advare fremmede med klageråbet: „Uren, uren!“ Jesus fra Nazarets barmhjertige hænder, der aldrig nægtede en helbredende berøring med den frastødende spedalske, lå foldet over hans bryst. Læberne, der havde besvaret bønner med de trøstende ord: „Jeg vil, bliv ren!“ var nu tavse. Mange henvendte sig til ypperstepræsterne og rådsherrerne for at finde medfølelse og hjælp, men forgæves. Folk var øjensynligt fast besluttede på atter at ville have den levende Kristus iblandt sig. Indtrængende og vedholdende spurgte de efter ham. De lod sig ikke afvise. Men de blev jaget bort fra tempelgårdene, og der blev stillet soldater på vagt ved portene for at holde de mange mennesker , der kom med deres syge og døende og forlangte at komme ind.

De syge, der var kommet for at blive helbredt af Frelseren, sank sammen af skuffelse. Gaderne var fulde af sørgende mennesker. De syge var ved at dø, fordi de manglede Jesu helbredende berøring. Læger blev forgæves konsulteret; ingen kunne i dygtighed måle sig med ham, der hvilede i Josefs grav.

De lidendes klageråb gjorde det klart for tusinder af mennesker, at et stort lys var blevet slukket i verden. Uden Kristus var jorden kun mørke og tomhed. Mange, hvis stemmer havde forstærket råbet: „Korsfæst ham, korsfæst ham!“ forstod nu tydeligt, hvilken ulykke der havde ramt dem, og de ville med lige så stor iver have råbt: Giv os Jesus ! Bare han dog levede endnu.

Da folket fik at vide, at præsterne havde ladet Jesus henrette, blev der stillet spørgsmål vedrørende hans død. Enkelthederne ved hans domfældelse var blevet holdt så hemmeligt som muligt; men i den tid, hvor han lå i graven, var hans navn på tusinder af læber, og beretninger om den fingerede retshandling og om præsternes og rådsherrernes umenneskelighed blev fortalt alle vegne. Disse præster og rådsherrer blev hidkaldt af kloge mænd for at forklare Det Gamle Testamentes profetier vedrørende Messias, men da de prøvede at udtænke nogle usandheder som svar, blev de, som om de havde mistet forstanden. De kunne ikke forklare de profetier, der henviste til Kristi lidelse og død, og mange af de spørgende blev overbevist om, at Skrifterne var gået i opfyldelse.

Militærvagt ved graven

Den hævn, som præsterne havde tænkt skulle være så sød, var allerede blevet bitter for dem. De vidste, at de måtte imødese streng kritik fra folkets side. De vidste, at netop de mennesker, som de havde fået ophidset imod Jesus, nu var forfærdede over deres egen skændige gerning. Disse præster havde prøvet at bilde sig selv ind, at Jesus var en bedrager. Men det var forgæves, for nogle af dem havde stået ved Lazarus' grav og havde set den døde vende til livet. De rystede af angst for, at Kristus selv skulle opstå fra de døde og atter vise sig for dem. De havde hørt ham sige, at han havde magt til at give sit liv og tage det igen. De huskede, at han havde sagt: „Riv dette tempel ned, og jeg vil rejse det igen på tre dage." Judas havde fortalt dem om de ord, som Jesus havde sagt til disciplene på den sidste vandring til Jerusalem. „Se, vi går op til Jerusalem, og Menneskesønnen skal overgives til ypperstepræsterne og de skriftkloge, og de skal dømme ham til døden og overgive ham til hedningerne, og han skal blive hånet, pisket og korsfæstet, og på den tredje dag skal han opstå." Dengang de hørte disse ord, havde de spottet og gjort nar. Men nu huskede de, at Kristi forudsigelser hidtil var gået i opfyldelse. Han havde sagt, at han ville opstå igen på den tredje dag, og hvem kunne vide, om ikke også dette ville komme til at ske? De længtes efter at gøre sig fri for disse tanker, men de kunne ikke. Ligesom deres far, djævelen, både troede de og skælvede.

Nu, hvor det ophidsede raseri var overstået, virkede billedet af Kristus forstyrrende på deres sind. De så ham, som han stod foran sine fjender, rolig og uden at klage og fandt sig i deres hån og skældsord. Alle begivenhederne ved hans domfældelse og korsfæstelse vendte til dem med en overvældende overbevisning om, at han var Guds Søn. De følte, at han når som helst kunne stå foran dem, den anklagede for at anklage, den dømte for at fordømme, og den dræbte for at kræve retfærdighed ved sine morderes død.

De fik ikke hvilet meget på denne sabbatsdag. Skønt de ikke ville gå over en hednings dørtærskel af frygt for at blive besmittet, så holdt de dog møde vedrørende Jesu døde legeme. Døden og graven skulle beholde ham, som de havde korsfæstet. „Næste dag, dagen efter forberedelsesdagen gik ypperstepræsterne og farisæerne sammen til Pilatus og sagde: 'Herre, vi er kommet i tanker om, at denne bedrager, mens han endnu var i live, sagde: Efter tre dage opstår jeg. Befal derfor, at graven skal bevogtes indtil tredjedagen, for at ikke hans disciple skal komme og stjæle ham og sige til folket: Han er opstået fra de døde.

For så bliver det sidste bedrageri værre end det første.' Pilatus sagde til dem: 'Her har i vagtmandskab. Gå hen og sørg for, at der bliver holdt vagt, så godt I kan'."

Præsterne gav anvisninger på sikring af graven. En stor sten var blevet anbragt foran indgangen. Tværs over denne sten spændte de reb, hvis ender blev fastgjort til den massive klippe og forseglet med det romerske segl.

Stenen kunne ikke flyttes, uden at seglet blev brudt. Et vagthold på hundrede soldater blev så stationeret rundt om graven for at forhindre, at nogen rørte ved den. Præsterne gjorde alt hvad de kunne for at sikre sig, at Kristi legeme blev, hvor det var blevet lagt. Han var forseglet så sikkert i sin grav, som om han skulle blive der for evigt.

Således rådslog og planlagde svage mennesker. Kun lidt gjorde disse mordere sig klart, hvor nytteløse deres anstrengelser var. Men Gud blev herliggjort ved deres handlinger. Netop de bestræbelser, der blev gjort for at hindre Kristi opstandelse, er de mest overbevisende argumenter til bevis for den. Jo større antallet af soldater rundt om graven var, jo stærkere ville beviset være for, at han var opstået. Århundreder før Kristi død havde Helligånden ved salmisten forkyndt: „Hvorfor er folkeslagene i oprør? Hvorfor lægger folkene planer, der ikke kan lykkes? Jordens konger rejser sig, fyrsterne slår sig sammen mod Herren og mod hans salvede. … Han, som troner i himlen, ler, Herren spotter dem." Romerske vagter og romerske våben var magtesløse til at holde livets fyrste indespærret i graven. Timen for hans befrielse nærmede sig.

KAPITEL 81- „HERREN ER OPSTÅET“

Kapitlet er bygget op over Matt 28,2-4 ,11-15.
Natten før den første dag i ugen havde været lang. Den mørkeste time, lige før daggry, var nu kommet. Kristus var stadig fange i sin trange grav. Den store sten var på sin plads, det romerske segl var ubrudt, og de romerske soldater holdt vagt. Og der var usynlige tilskuere. Skarer af onde engle havde samlet sig om stedet. Hvis det havde været muligt, ville mørkets fyrste sammen med sin hær af frafaldne for evigt have holdt den grav forseglet, hvor Guds Søn hvilede. Men en himmelsk hærskare omringede graven. De mægtigste engle vogtede graven og ventede på at byde Livets Fyrste velkommen.

Naturen medvirker
„Og se, der kom et kraftigt jordskælv. For Herrens engel steg ned fra himlen.“ Iført kraft og herlighed fra Gud forlod denne engel de himmelske boliger. De klare stråler fra Guds herlighed oplyste hans vej. „Hans udseende var som lynild og hans klæder hvide som sne. De, der holdt vagt, skælvede af frygt for ham og blev som døde.“

Præster og rådsherrer, hvor er jeres vagtmandskabs styrke? Tapre soldater, der aldrig har været bange for menneskemagt, er nu som taget til fange uden sværd eller spyd. Det ansigt, de ser, er ikke nogen dødelig krigers ansigt; det tilhører den mægtigste i Herrens hærskare. Dette sendebud er ham, som indtager den plads, hvorfra Satan faldt. Det er ham, der på Betlehems høje forkyndte Kristi fødsel. Jorden ryster, da han nærmer sig, mørkets magter flygter, og da han ruller stenen væk, er det som om Himmelen er kommet ned til jorden. Soldaterne ser ham flytte stenen, som om den intet vejede, og de hører ham råbe: Guds Søn, kom herud; din Fader kalder på dig! De ser Jesus komme ud fra graven og hører ham forkynde over den åbne grav:

„Jeg er opstandelsen og livet.“ Da han kommer frem i majestæt og herlighed, bøjer engleskaren sig dybt i tilbedelse af Frelseren og byder ham velkommen med lovsang.

Et jordskælv markerede den time, hvor Kristus opgav sit liv, og et andet jordskælv vidnede om det øjeblik, hvor han tog det i triumf. Han, som havde overvundet døden og graven, kom gående ud fra graven som en sejrherre, mens jorden skælvede, lynene glimtede og tordenen buldrede. Når han atter kommer til jorden, vil han ryste „ikke blot jorden, men også himlen.“ „Jorden raver som en beruset, den svajer som et vagtskur.“ „Himlen rulles sammen som en bogrulle,“ „elementerne vil brænde op, og jorden og alt det menneskeskabte på den vil vise sig som det, det er.“ „Men Herren er tilflugt for sit folk, et værn for israelitterne.“

Ved Jesu død havde soldaterne set jorden indhyllet i mørke ved middagstid; men ved opstandelsen så de englenes stråleglans oplyse natten og hørte Himmelens hærskarer synge med glæde og triumf: Du har overvundet Satan og mørkets magter; du har opslugt døden og vundet sejren!

Kristus kom herliggjort ud fra graven, og det romerske vagtmandskab så ham. Deres blik var rettet mod hans ansigt, som de for så kort tid siden havde spottet og hånet. I denne herliggjorte skikkelse så de den fange, som de havde set i retssalen, ham, til hvem de havde flettet en krone af torne. Det var ham, som uden at gøre modstand havde stået foran Pilatus og Herodes med kroppen sønderrevet af de frygtelige piskeslag. Det var ham, der var blevet naglet til korset, ham, som præsterne og rådsherrerne i deres store selvtilfredshed havde rystet på hovedet af og sagt: „Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse." Det var ham, der var blevet lagt i Josefs nye grav. På Himmelens bud var fangen blevet sat fri. Bjerge stablet på bjerge over hans grav kunne ikke have hindret ham i at komme frem.

Præster og soldater var skrækslagne

Ved synet af englene og den herliggjorte Frelser var de romerske soldater faldet om og lå som døde. Da det himmelske følge var skjult for deres blik, rejste de sig op, og så hurtigt som deres rystende lemmer kunne bære dem, begav de sig til havens udgang. Vaklende som berusede mænd skyndte de sig til byen, hvor de fortalte dem, de mødte, den vidunderlige nyhed. De var på vej til Pilatus, men deres beretning var nået til de jødiske myndigheder, og ypperstepræsterne og rådsherrerne sendte bud om, at de først skulle komme til dem. Disse soldater frembød et underligt syn. Ligblege og rystende af skræk aflagde de vidnesbyrd om Kristi opstandelse. Soldaterne fortalte alt, nøjagtigt som de havde set det. De havde ikke haft tid til at tænke eller sige andet end sandheden. Med forfærdede stemmer sagde de: Det var Guds Søn, som blev korsfæstet. Vi har hørt en engel kalde ham Himmelens Majestæt og ærens Konge.

Præsternes ansigter blev ligblege. Kajfas forsøgte at tale, hans læber bevægede sig; men de frembragte ikke en lyd. Soldaterne var ved at forlade salen, da de blev standset af en stemme. Endelig havde Kajfas fået mælet igen. Vent, vent, sagde han. Fortæl ikke til nogen, hvad I har set.

Så blev der udfærdiget en løgnagtig beretning til soldaterne. „I skal sige: Hans disciple kom om natten og stjal ham, mens vi sov." Her overgik præsterne virkelig sig selv. Hvordan kunne soldaterne sige, at disciplene havde stjålet den døde, mens de sov? Hvis de havde sovet, hvordan kunne de så vide det? Og hvis det var bevist, at disciplene havde gjort sig skyldige i at stjæle Kristi legeme, ville præsterne så ikke være de første til at dømme dem? Eller hvis vagtposterne havde sovet ved graven, ville præsterne så ikke være de første til at anklage dem hos Pilatus?

Soldaterne var rædselsslagne ved tanken om at risikere at blive anklaget for at have sovet på deres post. Dette var en forbrydelse, der kunne straffes med døden. Skulle de nu vidne falsk for at narre folket og derved bringe deres eget liv i fare? Havde de ikke holdt denne trættende vagt med årvågenhed og uden at få søvn i øjnene? Hvordan skulle de kunne klare et forhør, selv om de fik penge for det, hvis de svor falsk?

Pilatus

For at få dem til at tie med dette vidnesbyrd, som de frygtede, lovede præsterne at garantere vagtholdets sikkerhed, idet de sagde, at Pilatus lige så lidt som de ønskede, at denne beretning kom ud blandt folk. De romerske soldater solgte deres hæderlighed til jøderne for penge. De kom til præsterne med et særdeles alarmerende og sandfærdigt budskab. De gik med en sum penge og en løgnagtig beretning, der var blevet opfundet til dem af præsterne.

I mellemtiden var meddelelsen om Kristi opstandelse nået til Pilatus. Skønt Pilatus var ansvarlig for at have overgivet Kristus til døden, havde han været forholdsvis ubekymret. Da han havde dømt Frelseren mod sin vilje og med en følelse af medlidenhed, havde han ikke før nu følt virkeligt samvittighedsnag. Af frygt lukkede han sig nu inde i sit hus og besluttede ikke at ville se nogen. Men præsterne skaffede sig adgang til ham, fortalte, hvad de havde fundet på, og opfordrede ham indtrængende til at se gennem fingre med vagtposternes pligtforsømmelse. Før Pilatus indvilligede heri, udspurgte han selv vagterne privat. De var bange for deres egen sikkerhed, vovede ikke at skjule noget, og Pilatus fik dem til at fortælle alt, hvad der var foregået. Han forfulgte ikke sagen yderligere, men fra den tid af havde han ikke mere nogen fred.

Rygterne **svirrer**

Da Jesus blev lagt i graven, triumferede Satan. Han dristede sig til at håbe, at Frelseren ikke ville vende til livet. Han gjorde fordring på Kristi legeme og satte sin vagt om graven, idet han prøvede på at holde Kristus fangen. Han blev bitterligt vred, da hans engle flygtede ved det himmelske sendebuds ankomst. Da han så Kristus komme frem i triumf, vidste han, at hans rige ville gå til grunde, og at han selv til sidst måtte dø.

Præsterne havde ved at forvolde Kristi død gjort sig til Satans redskaber. Nu var de fuldstændigt i hans magt. De var blevet fanget i en fælde, som de kun kunne undslippe fra ved at fortsætte deres kamp mod Kristus. Da de hørte om hans opstandelse, frygtede de for folkets vrede. De følte, at deres liv var i fare. Det eneste håb for dem var at bevise, at Kristus var en bedrager ved at benægte, at han var genopstået. De bestak soldaterne og sikrede sig Pilatus' tavshed. De udspredte deres løgnagtige beretninger alle vegne. Men der var vidner, som de ikke kunne få til at tie. Mange havde hørt om soldaternes vidnesbyrd om Kristi opstandelse, og nogle af de døde, der opstod sammen med Kristus, viste sig for mange og meddelte, at han var opstået. Der blev indberettet herom til præsterne af mennesker, der havde set disse opstandne og hørt deres vidnesbyrd. Præsterne og rådsherrerne levede i en bestandig frygt for at komme til at stå ansigt til ansigt med Kristus, både når de vandrede i gaderne eller var hjemme i deres egne huse. De følte, at de ikke var i sikkerhed nogen steder. Låse og slåer var kun ringe beskyttelse mod Guds Søn. Det frygtelige optrin i retssalen, hvor de havde råbt: „Lad hans blod komme over os og vore børn!" stod for dem både dag og nat. Aldrig ville erindringen om dette forsvinde fra deres sind. Aldrig mere ville de kunne sove fredeligt.

Oprejst med Kristus

Da den mægtige engel ved Kristi grav sagde: Din Far kalder på dig, kom Frelseren ud af graven ved det liv, der var i ham selv. Hermed var sandheden bevist i det, som han havde sagt: „Jeg sætter mit liv til for at få det . … Jeg har magt til at sætte det til, og jeg har magt til at få det .“ Nu opfyldtes den profeti, han havde forkyndt præsterne og rådsherrerne: „Riv dette tempel ned, og jeg vil rejse det igen på tre dage.“

Over Josefs åbne grav havde Kristus sejrrigt forkyndt: „Jeg er opstandelsen og livet.“ Disse ord kunne kun siges af Guddommen. Alle skabte væsener lever ifølge Guds vilje og magt. De er afhængige af at modtage livet fra Gud. Fra den højeste seraf til den ringeste levende skabning må de alle næres ved livets kilde. Kun han, som er ét med Gud, kunne sige: Jeg har magt til at sætte livet til, og jeg har magt til at tage det igen! Ved sin guddommelighed ejede Kristus magt til at bryde dødens lænker.

Kristus opstod fra de døde som førstegrøden af dem, der er sovet ind. Han var svingningsnegets modbillede, og hans opstandelse fandt sted på netop den dag, hvor svingningsneget skulle fremstilles for Herren. I mere end tusinde år var denne symbolske ceremoni blevet udført. Fra markerne, der skulle høstes, samlede man de første modne aks, og når folket tog op til Jerusalem til påskehøjtiden, blev neget af førstegrøden svinget som et takoffer til Herren. Ikke før dette offer var bragt, måtte seglen røre kornet, så det kunne bindes i neg. Dette neg, der var viet til Gud, var et billede på høsten. Sådan symboliserede Kristus førstegrøden af den store åndelige høst, der skulle samles til Guds rige. Hans opstandelse er et billede og pant på opstandelsen af alle de retfærdige døde. „For så sandt som vi tror, at Jesus døde og opstod, vil Gud også ved Jesus føre de hensovede sammen med ham.“

Da Kristus opstod, medførte han fra graven en mængde fanger. Jordskælvet ved hans død havde fået deres grave til at åbne sig, og da han opstod, kom de frem sammen med ham. Det var dem, der havde samarbejdet med Gud, og som havde sat livet til for at vidne om sandheden. Nu skulle de være vidner for ham, der havde oprejst dem fra de døde.

I løbet af sin tjeneste havde Jesus vakt døde til live. Han havde oprejst enkens søn i Nain, synagogeforstanderens datter og Lazarus. Men disse mennesker var ikke blevet iført udødelighed. Efter at de var blevet oprejst, var de stadig dødelige. Men de, som steg op af graven ved Kristi opstandelse, blev oprejst til evigt liv. De steg op sammen med ham som tegn på hans sejr over døden og graven. Disse er ikke længere Satans fanger, sagde Kristus; jeg har genløst dem. Jeg har ført dem ud af graven som førstegrøden af min magt, for at de skal være hos mig, hvor jeg er, og aldrig mere se døden eller opleve sorg.

De gik ind i byen og viste sig for mange og forkyndte: Kristus er opstået fra de døde, og vi er opstået sammen med ham. Sådan blev opstandelsens hellige sandhed udødeliggjort. De opstandne hellige vidnede om sandheden i disse ord: „Dine døde bliver levende, deres lig står op.“ Deres opstandelse var et billede på opfyldelsen af denne profeti: „I, der ligger

i jorden, skal vågne og juble. For din dug er lysets dug, og jorden bringer dødninge til live.“

For den troende er Kristus opstandelsen og livet. Ved vor Frelser er det liv, der var gået tabt ved synden, atter genoprettet; for han har livet i sig selv og kan give det, til hvem han vil. Han har fået til at give udødelighed. Det liv, han satte til som menneske, tager han igen og giver det til menneskeheden. Han siger: „Jeg er kommet, for at de skal have liv og have i overflod.“

„Den, der drikker af det vand, jeg vil give ham, skal aldrig i evighed tørste. Det vand, jeg vil give ham, skal i ham blive en kilde, som vælder med vand til evigt liv.“ „Den, der spiser mit kød og drikker mit blod, har evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag.“

For den troende er døden kun en lille sag. Kristus taler om den, som om den er af ringe betydning. „Den, der holder fast ved mit ord, skal aldrig i evighed se døden.“ For den kristne er døden kun en søvn, et øjebliks stilhed og mørke. Livet er skjult med Kristus i Gud, og „når Kristus, jeres liv, bliver åbenbaret, da skal også I blive åbenbaret sammen med ham i herlighed.“

Den stemme, der fra korset råbte: „Det er fuldbragt!“ hørtes også blandt de døde. Den trængte gennem gravenes mure og kaldte de sovende til at opstå. Således vil det blive, når Kristi stemme skal høres fra Himmelen. Denne stemme vil trænge ind i gravene og åbne dem, og de, som er døde i Kristus, skal opstå. Ved Frelserens opstandelse åbnede nogle få grave sig, men ved hans genkomst skal alle de dyrebare døde høre hans stemme og opstå til et herligt udødeligt liv. Den samme kraft, der oprejste Kristus fra de døde, skal oprejse hans menighed og herliggøre den med ham, over alle magter og myndigheder, over ethvert navn, der kan mevnes, ikke blot i denne verden, men ogsa i den kommende.

KAPITEL 82 - „HVORFOR GRÆDER DU?“

Kapitlet er bygget op over Matt 28,1.5-10; Mark 16,1-8; Luk 24,1-12; Joh 20,1-18. Kvinderne, der havde stået ved Kristi kors, ventede og vågede, indtil sabbattens timer var til ende. På den første dag i ugen begav de sig ganske tidligt af sted til graven medbringende vellugtende salver for at salve Frelserens legeme. De tænkte ikke på, at han var opstået fra de døde. For dem var håbets sol gået ned, og natten havde sænket sig over deres sind. Mens de gik, talte de sammen om Kristi barmhjertighedsgerninger og om hans trøstende ord. Men de tænkte ikke på hans ord: „Jeg skal se jer igen.“

Uden at vide, hvad der netop nu fandt sted, nærmede de sig haven og sagde, mens de gik: „Hvem skal vi få til at vælte stenen fra indgangen til graven?“ De vidste, at de ikke kunne flytte stenen, men gik alligevel videre. Og pludselig oplystes himmelen af en stråleglans, der ikke stammede fra solopgangen. Jorden rystede. De så, at den store sten var væltet til side. Graven var tom.

Han lever!

Kvinderne var ikke alle kommet til graven fra den samme retning. Maria Magdalene var den første, der nåede derhen, og da hun så, at stenen var flyttet, skyndte hun sig af sted for at fortælle det til disciplene. I mellemtiden var de andre kvinder nået derhen. Et lys skinnede om graven, men Jesu legeme var der ikke. De blev stående i nærheden og så pludselig, at de ikke var alene. En ung mand, klædt i skinnende klæder, sad ved graven. Det var englen, der havde væltet stenen bort. Han havde iført sig menneskeskikkelse for ikke at skræmme Jesu venner. Men alligevel strålede lyset fra den himmelske herlighed stadig om ham, og kvinderne blev bange. De vendte sig om for at flygte, men englens ord fik dem til at standse. „Frygt ikke!“ sagde han, „jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde.“ Atter ser de ind i graven, og atter hører de den vidunderlige nyhed. En anden engel i menneskeskikkelse er derinde, og han siger: „Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, han er opstået. Husk, hvordan han talte til jer, mens han endnu var i Galilæa, og sagde, at Menneskesønnen skulle overgives i syndige menneskers hænder og korsfæstes og opstå på den tredje dag.“

Han er opstået, Han er opstået! Igen og igen gentager kvinderne disse ord. Nu er der ingen brug for vellugtende salver. Frelseren lever, han er ikke død. Nu husker de, at han, da han talte om sin død, sagde, at han igen skulle opstå. Hvilken en dag dette er for verden! Hastigt forlod kvinderne graven „med frygt og stor glæde og løb hen for at fortælle hans disciple det.“

Peter og Johannes „så og troede“

Maria havde ikke hørt den gode nyhed. Hun gik til Peter og Johannes med det sørgelige budskab: „De har flyttet Herren fra graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt

ham.“ Disciplene skyndte sig hen til graven og fandt den, som Maria havde beskrevet. De så ligklæderne og tørklædet, men deres Herre fandt de ikke. Dog var der selv her et vidnesbyrd om, at han var opstået. Ligklæderne var ikke ligegyldigt kastet til side, men lå enkeltvis, omhyggeligt sammenfoldet. Johannes „så og troede.“ Endnu forstod han ikke Skriftens ord om, at Kristus skulle opstå fra de døde; men nu huskede han Frelserens ord, der forudsagde hans opstandelse.

Det var Kristus selv, der havde anbragt disse gravklæder med så megen omhu. Da den mægtige engel kom ned til graven, sluttede en anden sig til ham, der sammen med sine ledsagere havde holdt vagt over Herrens legeme. Da englen fra Himmelen væltede stenen bort, gik den anden ind i graven og løste ligklæderne fra Jesu legeme. Men det var Frelserens egen hånd, der foldede dem sammen hver især og lagde dem på plads. For ham, der både styrer stjernerne og atomerne, har alt en betydning. Der er orden og fuldkommenhed i alt, hvad han foretager sig.

Jesus viser sig for Maria Magdalene

Maria var fulgt med Johannes og Peter ud til graven. Da de vendte til Jerusalem, blev hun derude. Hun så på den tomme grav, og hendes hjerte fyldtes af sorg. Da hun så derind, så hun de to engle, hvor Jesu legeme havde ligget, den ene ved hovedet og den anden ved fødderne. De spurgte hende: „Kvinde, hvorfor græder du?“ „De har flyttet min Herre, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham,“ svarede hun.

Så vendte hun sig bort fra englene, mens hun tænkte, at hun måtte finde en eller anden, der kunne fortælle hende, hvad der var sket med Jesu legeme. En anden stemme sagde til hende: „Kvinde, hvorfor græder du? Hvem leder du efter?“ Med tåreblændet blik så Maria en mandsskikkelse, og i den tro at det var havemanden, sagde hun: „Herre, hvis det er dig, der har båret ham bort, så sig mig, hvor du har lagt ham, så jeg kan hente ham.“ Hvis man havde fundet, at denne rige mands grav var for ærefuldt et sted for Jesus at ligge, så ville hun selv sørge for et andet sted til ham. Der var en grav, som var blevet ledig på grund af Kristi egne ord, den grav, hvor Lazarus havde ligget. Mon hun ikke der kunne finde et hvilested til sin Herre? Hun følte, at det ville være en stor trøst for hende i hendes sorg at drage omsorg for hans dyrebare korsfæstede legeme.

Men nu sagde Jesus til hende med sin egen velkendte stemme: „Maria!“ Nu vidste hun, at det ikke var en fremmed, der talte, og hun så, at det var den levende Kristus, der stod foran hende. I sin glæde glemte hun, at han var blevet korsfæstet. Hun styrtede hen til ham, som om hun ville omfavne hans fødder, og sagde: „Rabbuni!“ Men Kristus hævede sin hånd og sagde: „Rør ikke ved mig, for jeg er endnu ikke steget op til Faderen; men gå hen til mine brødre og sig til dem: Jeg stiger op til min fader og jeres fader, til min Gud og jeres Gud.“ Og Maria gik hen til disciplene med dette glædelige budskab.

Jesus afviste at modtage nogen hyldest af sit folk, før han var sikker på, at hans offer var blevet godkendt af hans Far. Han steg op til de himmelske boliger og fik af Gud selv

sikkerhed for, at hans sonoffer for menneskenes synd havde været stort nok, og at alle ved hans blod kunne opnå evigt liv. Faderen stadfæstede den pagt, han havde indgået med Kristus: at han ville tage imod angrende og lydige mennesker og elske dem på samme måde, som han elskede sin Søn. Kristus skulle fuldende sin gerning og opfylde sit løfte om at gøre „et menneske mere sjældent end det reneste guld, en mand mere sjælden end Ofir-guld." Al magt i Himmelen og på jorden blev givet til Livets Fyrste, og han vendte til sine ledsagere i den syndige verden for at kunne give dem del i sin magt og herlighed.

Mens Frelseren var hos Gud og modtog gaver til sin menighed, tænkte disciplene på hans tomme grav og sørgede og græd. Denne dag, som for hele Himmelen var en glædesdag, var for disciplene en dag med uvished, forvirring og rådvildhed. Deres manglende tillid til kvindernes vidnesbyrd beviste, hvor dybt deres tro var sunket. Meddelelsen om Kristi opstandelse var så forskellig fra, hvad de havde forventet, at de ikke kunne tro på den. Det var for godt til at være sandt, tænkte de. De havde hørt så meget af saddukæernes lærdomme og deres såkaldte videnskabelige teorier, at de kun gjorde sig et uklart begreb om, hvad en opstandelse ville sige. De vidste knap, hvad opstandelse fra de døde kunne betyde. De var ikke i stand til at fatte dette store emne.

Gå og fortæl disciplene

„Men gå hen," havde englene sagt til kvinderne, „og sig til hans disciple og til Peter, han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det." Disse engle havde fulgt Kristus som hans skytsengle under hele hans tilværelse på jorden. De havde været vidne til hans domfældelse og korsfæstelse. De havde hørt hans ord til disciplene, hvad der også fremgik af deres budskab til dem, som burde have overbevist dem. Sådanne ord kunne kun komme fra deres opstandne Herres sendebud.

„Sig til hans disciple og til Peter," havde englene sagt. Siden Kristi død havde Peter været nedbøjet af samvittighedsnag. Hans skammelige fornægtelse af Herren, og Frelserens udtryk for kærlighed og smerte var hele tiden i hans tanker. Af alle disciplene var han den, der havde lidt den bitreste smerte. Til ham gives denne forsikring med navns nævnelse, at hans anger er blevet accepteret og hans synd tilgivet.

Alle disciplene havde svigtet Jesus, og opfordringen til at møde ham igen gjaldt dem alle. Han havde ikke forladt dem. Da Maria Magdalene fortalte dem, at hun havde set Herren, gentog hun opfordringen til at mødes i Galilæa. Og for tredje gang blev budskabet givet dem. Efter at Jesus havde været hos sin Fader, viste han sig for de andre kvinder og sagde:„God morgen!' Og de gik hen og omfavnede hans fødder og tilbad ham. Da sagde Jesus til dem: 'Frygt ikke! Men gå hen og sig til mine brødre, at de skal gå til Galilæa. Dér skal de se mig.'"

Det første, Kristus gjorde efter sin opstandelse, var at overbevise sine disciple om sin uformindskede kærlighed og sin omsorgsfulde hensyntagen til dem. For at give dem et bevis på at han var deres levende Frelser, at han havde brudt gravens lænker og ikke mere

kunne holdes i fangenskab af døden; for at tilkendegive at han holdt lige så meget af dem, som da han var deres elskede lærer, viste han sig for dem gang på gang. Han ville knytte dem endnu stærkere til sig ved hjælp af kærlighed. Han sagde: Gå hen og fortæl mine brødre, at de skal se mig i Galilæa!

Da disciplene hørte denne klare aftale, begyndte de at tænke på, hvad Kristus havde sagt til dem, da han forudsagde sin opstandelse. Men selv nu glædede de sig ikke. De kunne ikke slippe deres tvivl og rådvildhed. Selv da kvinderne erklærede, at de havde set Herren, ville disciplene ikke tro det. De mente, det havde været en illusion.

Det var, som om vanskelighederne tårnede sig op. På den sjette dag i ugen havde de set deres Mester dø; på den første dag i den følgende uge opdagede de, at man havde berøvet dem hans legeme, og at de blev beskyldt for at have stjålet det for at kunne bedrage folket. De opgav håbet om nogensinde at kunne gøre noget ved dette falske indtryk af dem, som hurtigt bredte sig. De frygtede præsternes fjendskab og folkets vrede. De længtes efter Jesu nærværelse, Han som havde hjulpet dem i alle vanskeligheder.

Ofte gentog de ordene: „Vi havde håbet, at det var ham, der skulle forløse Israel." Ensomme og modløse mindedes de hans ord: „For gør man sådan med det grønne træ, hvad vil der så ikke ske med det visne?" De mødtes med hinanden i salen ovenpå, og de lukkede og stængede dørene, fordi de vidste, at deres elskede lærers skæbne når som helst kunne blive deres.

Og hele tiden kunne de have glædet sig over at vide, at Frelseren var opstået. Maria havde stået og grædt i haven, da Jesus var lige ved siden af hende. Hendes øjne var så blændede af tårer, at hun ikke genkendte ham. Og disciplene var så bedrøvede, at de ikke troede englenes budskab eller Kristi egne ord.

Mange gør stadig som disciplene. Mange gentager Marias fortvivlede udbrud: De har taget min Herre bort, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham. Til alle kan man sige med Frelserens ord: „Hvorfor græder du? Hvem leder du efter?" Han er lige ved siden af dem, men deres tåreblændede øjne opdager ham ikke. Han taler til dem, men de forstår det ikke.

Hvis bare de bøjede hoveder ville rette sig op og åbne øjnene for at se ham, og ørerne ville lytte til hans stemme: „Skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde." Sig til dem, at de ikke skal se på Josefs nye grav, der blev lukket med en stor sten og forseglet med det romerske segl. Kristus er der ikke. Se ikke på den tomme grav. Sørg ikke som mennesker, der er uden håb og hjælp. Jesus lever, og fordi han lever, skal også vi leve. Syng i taknemmelighed en glad sang om, at Kristus er opstået. Han lever for at gå i forbøn for os. Grib dette håb, for det er som et trygt og fast anker for sjælen. Tro, og du skal se Guds herlighed.

KAPITEL 83 - Vandringen til Emmaus

Kapitlet er bygget op over Luk 24,13-33.
Sent om eftermiddagen på opstandelsesdagen var to af disciplene på vej til Emmaus, en lille by omkring tretten kilometer fra Jerusalem. Disse disciple havde ikke spillet nogen fremtrædende rolle under Jesu gerning, men de troede fast på ham. De var kommet til hovedstaden for at holde påske, og de var meget forvirrede over de begivenheder, der nylig havde fundet sted. De havde hørt morgenens nyhed om, at Kristi legeme var blevet fjernet fra graven og ligeledes beretningen om kvinderne, der havde set englene og mødt Jesus. Nu vendte de til deres hjem for at meditere og bede. Sørgmodigt fortsatte de deres aftenvandring, mens de talte om begivenhederne ved domfældelsen og korsfæstelsen. Aldrig før havde de været så fuldstændigt modløse. Uden håb vandrede de i korsets skygge.

De var ikke nået langt, da en fremmed sluttede sig til dem, men de var så opslugt af deres sørgmodighed og skuffelse, at de ikke lagde rigtigt mærke til ham. De fortsatte deres samtale og gav udtryk for deres inderste tanker. De argumenterede med hensyn til de lærdomme, Kristus havde givet, som de syntes at være ude af stand til at forstå. Da de talte om de begivenheder, der havde fundet sted, længtes Jesus efter at trøste dem. Han havde set deres sorg; han forstod de modstridende og forvirrede tanker, der fik dem til at tænke: Kan denne mand, der fandt sig i at blive så stærkt ydmyget, virkelig være Kristus? De kunne ikke beherske deres sorg, og de græd. Jesus vidste, at de var uløseligt knyttet til ham i kærlighed, og han længtes efter at tørre deres tårer og fylde dem med glæde og fryd. Men først måtte han lære dem noget, som de aldrig ville glemme.

„Han spurgte dem: 'Hvad er det, I går og drøfter med hinanden?' De standsede og så bedrøvede ud, og den ene af dem, Kleofas hed han, svarede: 'Er du den eneste tilrejsende i Jerusalem, der ikke ved, hvad der er sket i byen i disse dage?'" De fortalte ham om deres skuffelse vedrørende deres Mester, „som var en profet, mægtig i gerning og ord over for Gud og hele folket;" men „vore ypperstepræster og rådsherrer har udleveret ham til dødsstraf og korsfæstet ham". Tunge om hjertet af skuffelse og med skælvende læber tilføjede de:

„Vi havde håbet, at det var ham, der skulle forløse Israel. Men til alt dette kommer, at det i dag er tredje dag, siden det skete."

Det var mærkeligt, at disciplene ikke huskede Kristi ord og dermed forstod, at han havde forudsagt de begivenheder, der var sket. De forstod ikke, at den sidste del af hans åbenbarelse ville blive opfyldt lige så fuldstændigt som den første del, og at han skulle opstå på den tredje dag. Det var denne del, de skulle have husket. Præsterne og rådsherrerne glemte det ikke. „Næste dag, dagen efter forberedelsesdagen gik ypperstepræsterne og farisæerne sammen til Pilatus og sagde: 'Herre, vi er kommet i tanke om, at denne bedrager,

mens han endnu var i live, sagde: Efter tre dage opstår jeg.'" Men disciplene huskede ikke disse ord.

„Da sagde han til dem: 'I uforstandige, så tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt. Skulle Kristus ikke lide dette og gå ind til sin herlighed?'" Disciplene undrede sig over, hvem denne fremmede vel kunne være, når han kunne tale ind til dem med en sådan alvor, mildhed og medfølelse og tilmed så forhåbningsfuldt. For første gang, siden Kristus var blevet forrådt, begyndte de at føle optimisme. Gentagne gange betragtede de alvorligt deres ledsager og syntes, at hans ord var helt de samme, som Kristus ville have sagt. De var fulde af forundring, og deres hjerter begyndte at banke i glad forventning.

Idet han begyndte med Moses, bibelhistoriens alfa, udlagde han i alle Skrifterne de steder, som vedrørte ham selv. Hvis han straks havde givet sig til kende for dem, ville det have været nok for dem. I deres overstrømmende glæde ville de ikke have tørstet efter mere end det. Men det var nødvendigt for dem at forstå det vidnesbyrd, der var blevet givet om ham gennem symbolerne og profetierne i Det gamle Testamente. Herpå måtte deres tro bygges op. Kristus udførte ikke noget mirakel for at overbevise dem, men hans første handling bestod i at udlægge Skrifterne. De havde betragtet hans død som tilintetgørelsen af alle deres forhåbninger. Nu viste han dem ud fra profeterne, at dette var det stærkeste vidnesbyrd for deres tro.

Ved sin belæring af disse disciple viste Jesus, hvor betydningsfuldt Det gamle Testamente er som vidnesbyrd om hans mission. Mange såkaldte kristne tilsidesætter nu Det gamle Testamente og hævder, at der ikke mere er brug for det. Men sådan er Kristi lære ikke. Han værdsatte det så højt, at han engang sagde: „Hvis de ikke hører Moses og profeterne, vil de heller ikke lade sig overbevise, selv om en står op fra de døde."

Det er Kristus, der taler gennem patriarker og profeter, lige fra Adams dage til begivenhederne i de sidste tider. Frelseren er åbenbaret lige så klart i Det gamle som i Det nye Testamente. Det er lyset fra den profetiske fortid, som får Kristi liv og Det nye Testamentes lære til at fremstå klart og smukt. Kristi mirakler beviser hans guddommelighed; men man finder et endnu stærkere bevis på, at han er verdens genløser, ved at sammenligne profetierne i Det gamle Testamente med Det nye Testamentes beretning.

Ved at ræsonnere ud fra profetierne gav Kristus sine disciple den rigtige opfattelse af, hvordan han skulle være i menneskeskikkelse. Deres forventning om en Messias, som skulle indtage sin trone og kongelige magt i overensstemmelse med menneskers ønsker, havde været vildledende. Den ville gribe forstyrrende ind i den rette forståelse af hans nedstigning fra den højeste til den laveste stilling, man kunne indtage. Kristus ønskede, at hans disciples opfattelse af ham skulle være ren og sand i enhver henseende. De skulle, så vidt det overhovedet var muligt, få forståelse af det lidelsens bæger, som var blevet tildelt ham. Han viste dem, at den rædselsfulde kamp, som de endnu ikke kunne fatte, var

opfyldelsen af den pagt, der var indgået, før verden blev grundlagt. Kristus skulle dø, ligesom enhver overtræder af loven skal dø, hvis han fortsætter med at synde. Alt dette skulle ske, men det skulle ikke ende med nederlag, men med en herlig, evig sejr. Jesus sagde til dem, at der måtte sættes alt ind på at frelse verden fra synden. Hans disciple skulle leve, som han havde levet, og arbejde som han havde arbejdet, intenst og uden at give op.

Sådan talte Kristus til sine disciple, idet han samtidig bibragte dem forståelsen af Skrifterne. Disciplene var trætte, men samtalen gik ikke i stå. Ord om liv og forvisning lød fra Frelserens læber. Men deres øjne kunne stadig ikke se. Da han fortalte dem om Jerusalems undergang, så de på den fortabte by og græd. Men kun lidet anede de, hvem deres rejseledsager var. De gjorde sig ingen tanker om, at han, som var genstand for deres samtale, gik ved siden af dem, for Kristus omtalte sig selv, som om han var en anden. De troede, at han var en af dem, som havde overværet den store højtid, og som nu var på vej hjem. Han gik lige så forsigtig som de hen over de ujævne sten og standsede nu og da sammen med dem for at hvile sig lidt. Sådan fortsatte de hen ad bjergstien, mens han, som snart skulle indtage sin plads ved Guds højre hånd, og som kunne sige: „Mig er givet al magt i himlen og på jorden," vandrede ved deres side.

Mens de vandrede, var solen gået ned, og før de vejfarende nåede til deres bestemmelsessted, havde markarbejderne forladt deres arbejde. Da disciplene skulle til at gå ind i deres hjem, så den fremmede ud til at ville fortsætte sin vandring. Men disciplene følte sig draget til ham. De var ivrige efter at høre mere af, hvad han havde at sige dem. „Bliv hos os," sagde de. Han lod ikke til at ville tage imod indbydelsen, men de nødede ham og sagde: „Det er snart aften, og dagen er allerede gået på hæld." Kristus gav efter for deres bøn og „gik med ind for at blive hos dem".

Hvis disciplene ikke havde indbudt ham så indtrængende, ville de ikke have fået at vide, at deres rejsefælle var den opstandne Herre. Kristus påtvinger aldrig nogen sit selskab. Han er opmærksom på dem, der trænger til ham. Med glæde vil han gå ind i det ydmygeste hjem og glæde det ringeste menneske. Men hvis mennesker er for ligeglade til at tænke på den himmelske gæst eller til at bede ham om at blive hos dem, går han videre. På denne måde lider mange et stort tab. De kender ikke mere til Kristus, end disciplene gjorde, da han vandrede sammen med dem hen ad vejen.

Det enkle aftenmåltid af brød er snart tilberedt. Det bliver anbragt foran gæsten, der har taget plads for enden af bordet. Nu rækker han sine hænder frem for at velsigne måltidet. Det giver et sæt i disciplene af forundring. Deres rejsefælle rækker hænderne frem på nøjagtigt samme måde, som deres Mester plejede at gøre. De ser igen på dem, og i hans hænder ser de nu mærkerne af naglerne. Begge udbryder straks: Det er Herren Jesus! Han er opstået fra de døde!

De rejser sig op for at kaste sig ned for hans fødder og tilbede ham, men han er forsvundet af syne for dem. De ser på det sted, hvor han, som nylig lå i graven, har siddet, og de siger

til hinanden: „Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen og åbnede Skrifterne for os?“

Men de kan ikke blive siddende og tale, når de har så store nyheder at bringe. Deres træthed og sult er forsvundet. De lader deres måltid blive stående urørt, og glædestrålende begiver de sig ad den samme vej , for at skynde sig at fortælle nyheden til disciplene i byen. Nogle steder er vejen ikke sikker at gå på, men de klatrer over de stejle steder og glider på de glatte klipper. De ser ikke, og de ved ikke, at de bliver beskyttet af ham, som vandrede sammen med dem på vejen. Med pilgrimsstaven i hånden haster de af sted og ønsker, at de kunne gå hurtigere, end de tør. De farer vild, men finder vejen igen. Somme tider løber de, somme tider snubler de, mens de skynder sig fremad, og deres usynlige ledsager er hele tiden tæt ved siden af dem.

Natten er mørk, men Retfærdighedens Sol skinner på dem. Deres hjerter hopper af fryd. Det er, som om de lever i en anden verden. Kristus er en levende Frelser. De sørger ikke mere over, at han er død. Kristus er opstået. Igen og igen siger de det. Dette er budskabet, som de bringer til dem, der sørger. De må fortælle dem den vidunderlige beretning om vandringen til Emmaus. De må fortælle, hvem det var, der fulgtes med dem på vejen. De bringer det mest storslåede budskab, som nogensinde er givet til verden, et glædesbudskab som slægternes håb for tid og evighed bygger på._

KAPITEL 84 - „FRED VÆRE MED JER“

Kapitlet er bygget op over Luk 24,33-48; Joh 20,19-29.
Da de to disciple når til Jerusalem, går de ind ad østporten, som ved festlige lejligheder står åben om natten. Husene er mørke og stille, men vandrerne finder vej gennem de snævre gader ved månens lys. De begiver sig hen til salen ovenpå, hvor Jesus tilbragte timerne den sidste aften før sin død. Her vidste de, at de kunne finde brødrene. Skønt det er så sent, ved de, at disciplene ikke vil sove, før de har fået vished for, hvad der er blevet af deres Herres legeme. De finder døren ind til værelset forsvarligt stænget. De banker på for at blive lukket ind, men der kommer intet svar. Alt er stille. Så nævner de, hvem de er. Slåen bliver forsigtigt skudt fra døren, de går ind, og en anden træder uset ind sammen med dem. Så bliver døren atter stænget for at holde eventuelle spioner ude.

Jesus viser sig for disciplene
De nyankomne mødes med overrasket begejstring. De andre bryder ud i tak og lovprisning og siger: „Herren er virkelig opstået, og han er set af Simon.“ De to nyankomne, som endnu er forpustede efter at have skyndt sig til byen, fortæller så den vidunderlige beretning om, hvordan Jesus har vist sig for dem. De er netop blevet færdige med at fortælle, og nogle siger, at de ikke kan tro på det, fordi det lyder for godt til at være sandt, da en anden skikkelse med ét står foran dem. Alles øjne er rettet mod denne fremmede. Ingen har banket på for at komme ind. Ingen fodtrin har været at høre. Disciplene er forskrækkede og undrer sig over, hvad dette betyder. Så hører de en stemme, som kun kan være deres Herres stemme. Klart og tydeligt lyder det fra hans læber: „Fred være med jer!“

„De blev bange og forfærdede og troede, det var en ånd, de så. Men han sagde til dem: ‘Hvorfor er I rystede, og hvorfor kommer der tvivl i jeres hjerte? Se på mine hænder og fødder — det er mig. Føl på mig og se; en ånd har ikke kød og knogler, som I ser, jeg har.’ Da han havde sagt det, viste han dem sine hænder og fødder.“

De så hans hænder og fødder, der var vansirede af de grusomme nagler. De genkendte hans stemme, der ikke lignede nogen anden, de ellers havde hørt. „Og da de af bare glæde stadig ikke kunne tro, men undrede sig, spurgte han dem: ‘Har I noget at spise her.’ De gav ham et stykke stegt fisk, og det tog han og spiste, mens de så det.“ „Disciplene blev glade, da de så Herren.“ Tro og glæde trådte i stedet for vantro, og med følelser, som ingen ord kunne udtrykke, anerkendte de ham som deres opstandne Frelser.

Ved Jesu fødsel forkyndte engelen: „Fred til mennesker med Guds velbehag!“ Og nu, første gang Frelseren viste sig for disciplene efter sin opstandelse, henvendte han sig til dem med de velsignede ord: „Fred være med jer!“ Jesus er altid parat til at tale fred til sjæle, der er tynget af tvivl og frygt. Han venter på, at vi skal åbne os for ham og sige: Bliv hos os! Han siger: „Se, jeg står ved døren og banker på; hører nogen mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham og holde måltid med ham og han med mig.“

Jesu opstandelse var et billede på den sidste opstandelse for alle, der hviler i ham. Den opstandne Frelsers ansigt, hans måde at være på, hans tale, var alt sammen velkendt for hans disciple. Ligesom Jesus opstod fra de døde, skal alle, der hviler i ham, atter opstå. Vi vil kunne kende vore venner, på samme måde som disciplene kendte Jesus. De har måske været vanskabte, syge eller vansirede i det dødelige liv, men de opstår fuldkommen sunde og velskabte; alligevel vil deres særpræg være helt bevaret i deres herliggjorte legemer. Da skal vi kende hverandre, ligesom vi selv er kendt fuldt ud. I det ansigt, der stråler af det samme lys, som udgår fra Jesu ansigt, skal vi genkende trækkene hos dem, vi elsker.

Disciplenes missionsopgave

Da Jesus mødtes med sine disciple, mindede han dem om, hvad han havde sagt til dem før sin død; at alt måtte opfyldes, hvad der var skrevet om ham i Mose lov, hos profeterne og i salmerne. „Da åbnede han deres sind, så de kunne forstå Skrifterne, og han sagde til dem: 'Således står der skrevet: Kristus skal lide og opstå fra de døde på den tredje dag, og i hans navn skal der prædikes omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslag. I skal begynde i Jerusalem, og I skal være vidner om alt dette.'"

Disciplene begyndte at forstå, hvad deres arbejde bestod i samt omfanget heraf. De skulle forkynde verden de vidunderlige sandheder, som Kristus havde betroet dem. Begivenhederne vedrørende hans liv, hans død og opstandelse, profetierne, der pegede i retning af disse begivenheder, Guds lovs ukrænkelighed, frelsesplanens hemmeligheder, Jesu magt til at forlade synder — alle disse ting var de vidner om, og de skulle gøre dem kendt for verden. De skulle forkynde fredens evangelium og frelse ved omvendelse og Frelserens magt.

„Da han havde sagt det, blæste han ånde i dem og sagde: 'Modtag Helligånden! Forlader I nogen deres synder, er de dem forladt, nægter I at forlade nogen deres synder, er de ikke forladt.'" Helligånden var ikke endnu helt og fuldt manifesteret, for Kristus var endnu ikke blevet herliggjort. Den mere udbredte tildeling af Ånden fandt ikke sted før efter Kristi himmelfart. Før de havde modtaget denne, kunne disciplene ikke efterkomme befalingen om at prædike evangeliet for verden. Men lige nu blev Ånden tildelt dem med et særligt formål. Før disciplene kunne opfylde deres pligter over for menigheden, indgød Kristus dem sin ånd. Han forpligtede dem til et særdeles helligt hverv, og han ønskede at indprente dem den kendsgerning, at uden Helligånden kunne denne gerning ikke fuldføres.

Helligånden er åndedrættet i sjælens åndelige liv. Tildeling af Ånden er tildeling af livet i Kristus. Den fylder modtageren med Kristi egenskaber. Det er således kun dem, der er blevet undervist om Gud, som er i besiddelse af Åndens virke i deres indre, og i hvem Kristi liv manifesterer sig, der skal stå som repræsentanter, som kan tjene til gavn for menigheden.

„Forlader I nogen deres synder, er de dem forladt," sagde Kristus, „nægter I at forlade nogen deres synder, er de ikke forladt." Her giver Kristus ikke frihed til noget menneske

til at fælde dom over andre. Dette forbød han i bjergprædikenen. Det tilkommer alene Gud. Men menigheden som organiseret instans pålægger han et ansvar for de individuelle medlemmer. Over for dem, der falder i synd, har menigheden en forpligtelse til at advare, belære og om muligt hjælpe. „Overbevis, irettesæt, forman," siger Herren, „tålmodigt og med stadig undervisning!." De, som begår fejl, skal behandles pænt. Enhver, som er i fare, skal advares om det. Lad ikke nogen få lov til at bedrage sig selv. Nævn synden ved dens rette navn. Fortæl, hvad Gud har sagt med hensyn til at lyve, at bryde sabbatten, at stjæle, at dyrke afguder og enhver anden form for synd. „De, der giver sig af med den slags, skal ikke arve Guds rige." Hvis de holder fast ved synden, skal den samme dom, som du har meddelt dem ud fra Guds ord, fældes over dem i Himmelen. Ved at vælge synden nægter de at vedkende sig Kristus. Menigheden skal vise, at den ikke bifalder deres gerninger — ellers vil den selv vanære sin Herre. Den må sige det samme om synden som Gud. Den skal forholde sig til den, som Guds foreskriver, og dens handlemåde vil blive godkendt i Himmelen. Den, som ringeagter menighedens myndighed, ringeagter Kristi egen myndighed.

Men der er også en lysere side af denne sag. „Forlader I nogen deres synder, er de dem forladt." Lad denne tanke være den første. I bestræbelserne med de vildfarende må alles øjne være rettet mod Kristus. Hyrderne må vogte hjorden på Herrens græsgange med omhu og kærlighed. Tal med den vildfarende om tilgivelse fra vor barmhjertige Frelser. Tilskynd synderen til at omvende sig og tro på Ham, som kan tilgive. Fortæl ham i overensstemmelse med Guds ord, at „hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os for al uretfærdighed." Alle, som angrer, kan være sikre på følgende: „Han viser os atter barmhjertighed og træder al vor skyld under fode. Du kaster alle vore synder i havets dyb!"

Menigheden skal modtage en synders omvendelse med taknemmelighed. Den angrende skal føres fra vantroens mørke ind i lyset fra troen og retfærdigheden. Anbring hans hånd i Jesu kærlige hånd. En sådan syndsforladelse vil blive godkendt i Himmelen.

Kun i så henseende har menigheden magt til at give syndsforladelse til en synder. Tilgivelse af synder kan kun opnås ved Kristi fortjeneste. Til intet menneske og ingen menneskestyret instans er der givet magt til at befri mennesket for skyld. Kristus pålagde sine disciple at prædike syndernes forladelse i hans navn blandt alle folkeslag; men de fik ikke selv magt til at fjerne nogen synd. Det er kun muligt i Jesu navn, for „der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved."

Tvivleren **Thomas**

Da Jesus første gang mødtes med disciplene i salen ovenpå, var Thomas ikke sammen med dem. Han havde hørt de andres beretninger og fået rigeligt bevis for, at Jesus var opstået; men han var opfyldt af mørke tanker og vantro. Da han hørte disciplene fortælle om den opstandne Frelseres vidunderlige åbenbaringer, gjorde det ham kun endnu mere fortvivlet. Hvis Jesus virkelig var opstået fra de døde, kunne der ikke mere være noget håb om et

jordisk rige i bogstavelig forstand. Det sårede hans forfængelighed at tænke på, at hans Mester havde åbenbaret sig for alle disciplene med undtagelse af ham. Det var hans faste beslutning ikke at ville tro, og i en hel uge rugede han over sin egen elendighed, som forekom endnu større sammenlignet med hans brødres håb og tro.

I denne periode erklærede han gentagne gange: „Hvis jeg ikke ser naglemærkerne i hans hænder og stikker min finger i naglemærkerne og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke.“ Han ville ikke se med sine brødres øjne eller have en tro, der var afhængig af deres vidnesbyrd. Han elskede sin Herre inderligt, men han havde tilladt skinsyge og vantro at overtage sind og hjerte.

En del af disciplene gjorde nu den velkendte sal ovenpå til deres midlertidige hjem, og om aftenen var alle med undtagelse af Thomas forsamlet dér. En aften besluttede Thomas sig til at mødes med de andre. På trods af sin vantro havde han et svagt håb om, at de gode nyheder var sande. Mens disciplene indtog deres aftenmåltid, talte de sammen om de beviser, som Kristus havde givet dem i profetierne. „Da kom Jesus, mens dørene var lukkede, og stod midt iblandt dem og sagde: ‘Fred være med jer!’“

Derefter henvendte han sig til Thomas og sagde: „Ræk din finger frem, her er mine hænder, og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende.“ Disse ord viste, at han kendte Thomas’ tanker og ord. Den tvivlende discipel vidste, at ingen af hans meddisciple havde set Jesus i en uge. De kunne ikke have fortalt Mesteren om hans vantro. Han genkendte ham, der stod foran ham, som sin Herre. Han ønskede sig ingen yderligere beviser. Hans hjerte bankede af glæde, og han kastede sig ned for Jesu fødder, mens han udbrød: „Min Herre og min Gud!“

Jesus tog imod hans indrømmelse, men bebrejdede ham mildt hans vantro. „Du tror, fordi du har set mig. Salige er de, som ikke har set og dog tror.“ Thomas’ tro ville have glædet Kristus mere, hvis han havde været villig til at tro sine brødres vidnesbyrd. Hvis verden nu ville følge Thomas’ eksempel, ville ingen blive frelst; for alle, der tager imod Kristus, må gøre det på grund af andres vidnesbyrd.

Mange af dem, der tvivler, undskylder sig med, at hvis de havde fået det vidnesbyrd, som Thomas fik af sine venner, ville de tro. De gør sig ikke klart, at de ikke blot har fået dette vidnesbyrd, men langt mere end det. Mange, der som Thomas venter, til enhver årsag til tvivl er fjernet, vil aldrig få deres ønske opfyldt. De bliver efterhånden bekræftet i deres vantro. De, som lærer sig selv kun at se de mørke sider og brokker sig og beklager sig, ved ikke selv, hvad de gør. De sår tvivlens sæd, og de vil komme til at høste tvivlens frugt. Når den tid kommer, hvor tro og tillid er mest påkrævet, vil mange således opdage, at de mangler kraft til at håbe og tro.

Jesu handlemåde over for Thomas var en lære for disciplene. Hans eksempel viser os, hvordan vi bør handle over for dem, hvis tro er svag, og som hæger om deres tvivl. Jesus

overvældede ikke Thomas med bebrejdelser og indlod sig heller ikke i diskussion med ham. Han åbenbarede sig for den tvivlende. Thomas havde været særdeles ufornuftig ved at diktere betingelserne for sin tro, men Jesus nedbrød alle skranker ved sin gavmilde kærlighed og hensyntagen. Vantro overvindes sjældent ved meningsudvekslinger. Den er mest anlagt som selvforsvar og vil finde på nye støttepunkter og påskud. Men lad Jesus i al sin kærlighed og barmhjertighed blive åbenbaret som den korsfæstede Frelser, så vil der fra mange ellers uvillige læber høres den samme bekendelse som Thomas: „Min Herre og min Gud!“

KAPITEL 85 - Ved søen

Kapitlet er bygget op over Joh 21,1-22.
Jesus havde aftalt at mødes med sine disciple i Galilæa, og kort efter at påskeugen var afsluttet, begav disciplene sig derhen. Hvis de havde været fraværende fra Jerusalem under højtiden, ville det være blevet udlagt som oprørskhed og kætteri. Derfor blev de, indtil den var forbi; men straks herefter drog de glade hjemad for at mødes med Frelseren, som han havde sagt.

På kendte steder
Syv af disciplene fulgtes ad. De var klædt i fiskernes beskedne dragt. De var fattige på jordisk gods, men rige på viden om og efterlevelse af sandheden, hvilket ud fra et himmelsk synspunkt gav dem den højeste rang som lærere. De havde ikke været elever i profeternes skoler men var i tre år blevet undervist af den største lærer, som verden nogensinde har kendt. Gennem hans belæring havde de udviklet sig til kloge og kultiverede udsendinge, ved hvem mennesker kunne ledes til at kende sandheden.

Meget af den tid, hvor Kristus udførte sin gerning, var blevet tilbragt ved Galilæasøen. Da disciplene var samlet et sted, hvor de ikke ville blive forstyrret, fandt de sig omgivet af minder om Jesus og hans gerninger. På denne sø havde Jesus gået på bølgerne for at redde dem, da de fyldt med rædsel var ved at gå under i det voldsomme uvejr. Her havde stormen lagt sig på hans befaling. Inden for synsvidde var bredden, hvor mere end titusinde mennesker var blevet bespist med nogle få små brød og fisk. Ikke langt derfra lå Kapernaum, hvor de mange mirakler var sket. Mens disciplene betragtede alt dette, var deres sind opfyldt af deres Frelsers ord og gerninger.

Det var en dejlig aften, og Peter, der stadig holdt meget af både og fiskeri, foreslog at tage ud på søen og kaste deres garn ud. Dette forslag var alle med på. De trængte både til mad og klæder, og det kunne udbyttet af en nats heldigt fiskeri forsyne dem med. Derfor tog de ud i deres båd, men de fangede intet. Hele natten sled de i det, men uden held. I de lange, slidsomme timer talte de om deres Herre og genkaldte sig de vidunderlige begivenheder, de havde været vidne til under hans gerning ved søen. De var tvivlrådige med hensyn til deres fremtidsudsigter og blev bedrøvede ved tanken herom.

Sammen igen
Hele tiden havde en ensom tilskuer på strandbredden fulgt dem med øjnene, uden at de kunne se ham. Endelig gryede morgenen. Båden befandt sig kun et lille stykke fra kysten, og disciplene så en fremmed på bredden, der tiltalte dem med spørgsmålet: „‘Børn, har I noget at spise?’ ‘Nej,’ svarede de. Han sagde til dem: ‘Kast nettet ud på højre side af båden, så skal I få fangst.’ De kastede det ud, og nu kunne de ikke trække det ind igen, så mange fisk var der.“

Johannes genkendte den fremmede og sagde til Peter: „Det er Herren.“ Peter blev så opstemt og så glad, at han i sin iver hoppede i vandet, og snart stod han ved sin Mesters side. De andre disciple kom ind med båden med fiskene i nettet efter sig. „Da de kom i land, så de et bål af trækul, og på det lå der fisk og noget brød.“

De var alt for forbavsede til at spørge, hvor ilden og maden kom fra. „Jesus sagde til dem: »Kom med nogle af de fisk, I lige har fanget.“ Peter styrtede hen til garnet, som han havde sluppet, for at hjælpe sine brødre med at trække det op på bredden. Da det var gjort, og alt var forberedt, bad Jesus disciplene komme og spise. Han brød brødet og delte det mellem dem, og han blev genkendt og anerkendt af alle syv. Miraklet, hvor de fem tusinde blev bespist på bjergskråningen, dukkede nu frem i deres erindring; men de var grebet af en forunderlig ærefrygt og stirrede i tavshed på den opstandne Frelser.

De genkaldte sig levende begivenheden ved søen, hvor Jesus havde bedt dem følge sig. De huskede, hvordan de på hans befaling var taget ud på søen og havde kastet deres garn ud, og at fangsten havde været så overvældende stor, at den fyldte garnene til bristepunktet. Derefter havde Jesus kaldet dem til at forlade deres fiskerbåde og havde lovet at gøre dem til menneskefiskere. Det var for at få dem til at huske denne oplevelse og uddybe indtrykket af den, at han igen udførte miraklet. Hans handling var en fornyelse af det hverv, han havde pålagt sine disciple. Den viste dem, at deres Mesters død ikke havde mindsket deres forpligtelse til at udrette det arbejde, han havde udpeget dem til. Skønt de skulle berøves det personlige fællesskab med ham og indtægterne ved deres tidligere beskæftigelse, ville den opstandne Frelser stadig drage omsorg for dem. Mens de udførte Hans arbejde, ville Han sørge for deres fornødenheder. Jesus havde også et formål med at bede dem kaste garnet ud på den højre side af båden. På den side stod han på bredden. Det var troens side. Hvis de arbejdede i fællesskab med ham, så hans guddomskraft forenede sig med deres menneskelige bestræbelser, ville deres gerning lykkes for dem.

Kristus havde også noget andet at lære dem, specielt med henblik på Peter. Peters fornægtelse af sin Herre havde været en skammelig modsætning til hans tidligere erklæringer om troskab. Han havde vanæret Kristus og havde pådraget sig sine medbrødres mistillid. De troede, at han ikke ville få lov til at indtage sin tidligere plads iblandt dem, og han følte selv, at han havde forspildt den tillid, der var vist ham. Før han blev kaldet til atter at genoptage sin gerning som apostel, måtte han over for dem alle give beviser på sin anger. Uden dette ville hans synd, skønt han havde angret den, måske være kommet til at ødelægge hans indflydelse som Kristi tjener. Frelseren gav ham mulighed for at genvinde sine brødres tillid og, så vidt muligt, fjerne den plet, han havde sat på evangeliet.

Heri er der en lære for alle, der følger Kristus. Evangeliet kan ikke gå på kompromis med det onde. Det kan ikke undskylde synden. Hemmelige synder skal bekendes hemmeligt over for Gud, men når det gælder åbenlyse synder, er det nødvendigt med en åben bekendelse af dem. Bebrejdelsen for en discipels synd rammer Kristus. Den lader Satan

triumfere og får usikre mennesker til at snuble. For at fjerne denne bebrejdelse skal disciplen give bevis for sin anger, så vidt det overhovedet er ham muligt.

Jesus og Peter

Mens Kristus og disciplene spiste sammen ved søens bred, sagde Frelseren til Peter: „Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere, end de andre?" Hermed mentes hans medbrødre. Peter havde engang erklæret: „Om så alle andre svigter, så svigter jeg dig aldrig." Men nu var han mere realistisk i sin bedømmelse af sig selv. „Ja, Herre," sagde han, „du ved, at jeg har dig kær." Der lød ingen lidenskabelig erklæring om, at hans kærlighed var større end hans brødres. Intet udtryk for sin egen opfattelse af sin hengivenhed. Han bad Ham, som kender alle tanker, om selv at dømme om hans oprigtighed, og Jesus befalede ham: „Vogt mine lam!"

Igen stillede Jesus Peter på prøve ved at gentage sine tidligere ord: „Simon, Johannes' søn, elsker du mig?" Denne gang spurgte han ikke Peter, om han elskede ham højere, end hans brødre gjorde. Det andet svar lignede det første og var uden nogen overdreven sikkerhed: „Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær." Jesus sagde til ham: „Vær hyrde for mine får!" Endnu engang stillede Frelseren spørgsmålet for at prøve ham: „Simon, Johannes' søn, har du mig kær?" Peter blev bedrøvet. Han troede, at Jesus tvivlede på hans kærlighed. Han vidste, at hans Herre havde grund til at have mistillid til ham, og med blødende hjerte svarede han: „Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær." Atter sagde Jesus til ham: „Vogt mine får!"

Tre gange havde Peter åbenlyst fornægtet sin Herre, og tre gange lod Jesus ham gentage sin forsikring om kærlighed og troskab ved at kræve svar på netop dette spørgsmål, der ramte hans dårlige samvittighed utroligt hårdt. Over for den samlede discipelskare gav Jesus udtryk for, hvor dyb Peters anger var og viste dem, hvor helt igennem ydmyg den engang så stortalende discipel var blevet.

Peter var af naturen dristig og impulsiv, og Satan havde benyttet sig af disse karaktertræk til at bringe ham til fald. Lige før Peters fald havde Jesus sagt til ham: „Satan gjorde krav på jer for at sigte jer som hvede; men jeg bad for dig, for at din tro ikke skal svigte. Og når du engang vender om, så styrk dine brødre." Nu var tiden kommet, og den forvandling, der var sket med Peter, var tydelig. Herrens direkte og prøvende spørgsmål havde ikke fremkaldt et eneste ubeskedent eller selvtilfreds svar, og på grund af sin ydmygelse og anger var Peter bedre forberedt end nogensinde før til at virke som hyrde for hjorden.

Det første hverv, Kristus betroede Peter, da han genindsatte ham i tjenesten, var at sørge for lammene. Dette var en opgave, som Peter kun havde ringe erfaring med. Den ville kræve stor omhu og nænsomhed, megen tålmodighed og udholdenhed. Den kaldte ham til at tjene dem, der var nye i troen, til at undervise de uvidende, til at lukke Skrifterne op for dem og til at oplære dem til at være nyttige i Kristi tjeneste. Hidtil havde Peter ikke været i stand til at gøre dette eller til blot at forstå vigtigheden heraf. Men det var denne opgave,

Jesus nu pålagde ham. Gennem sine egne erfaringer med lidelse og anger var han blevet klar til den.

Før sit fald talte Peter altid impulsivt og ud fra øjeblikkelige tilskyndelser. Han var altid parat til at rette på andre og sige sin egen mening, før han havde en klar forståelse af sig selv eller af, hvad han burde sige. Men den omvendte Peter var meget anderledes. Han havde beholdt sin tidligere glød, men Kristi nåde regulerede hans iver. Han var ikke mere opfarende, opfyldt af selvtillid og selvglad, men rolig, behersket og åben for ny lærdom. Nu kunne han ikke blot vogte lammene, men også fårene i Kristi hjord.

Både Peter og hans medbrødre lærte noget af Frelserens handlemåde over for Peter. Den lærte dem at møde en overtræder med tålmodighed, medfølelse og tilgivende kærlighed. Skønt Peter havde fornægtet sin Herre, svækkedes Jesu kærlighed til ham aldrig. En sådan kærlighed skulle underhyrden føle for de får og lam, der var overgivet til hans omsorg. Når Peter huskede på sin egen svaghed og fejltagelse, skulle han behandle sin flok lige så nænsomt, som Kristus havde behandlet ham.

Det var et betydningsfuldt spørgsmål Kristus stillede Peter. Han nævnte kun én betingelse for at være discipel og for at kunne tjene. „Elsker du mig?“ sagde han. Dette er den væsentlige kvalifikation. Skønt Peter måske var i besiddelse af mange andre, kunne han uden Kristi kærlighed alligevel ikke være en trofast hyrde for Herrens hjord. Viden, godgørenhed, veltalenhed, taknemmelighed og tjenstiver er alt sammen en hjælp i arbejdet for det gode; men uden Kristi kærlighed i hjertet, vil en kristen prædikants tjeneste ikke lykkes.

Jesus gik alene sammen med Peter, for der var noget, som han ønskede at meddele ham alene. Før sin død havde Jesus sagt til ham: „Hvor jeg går hen, kan du ikke følge mig nu, men senere skal du følge mig.“ Hertil havde Peter svaret: „Herre, hvorfor kan jeg ikke følge dig nu? Jeg vil sætte mit liv til for dig.“ Da han sagde dette, vidste han kun lidt om, hvilke højder og dybder Kristus ville føre ham til. Peter havde svigtet, da han blev sat på prøve, men han skulle igen få mulighed for at bevise sin kærlighed til Kristus. For at få styrke til denne endelige prøve på sin tro, åbenbarede Frelseren hans fremtid for ham. Han fortalte ham, at når han havde levet et liv i nyttig tjeneste, og når alderen satte sine spor på hans kræfter, så skulle han i sandhed følge sin Herre. Jesus sagde: „‘Da du var ung, bandt du selv op om dig og gik, hvorhen du ville; men når du bliver gammel, skal du strække dine arme ud, og en anden skal binde op om dig og føre dig hen, hvor du ikke vil.’ Med de ord betegnede han den død, Peter skulle herliggøre Gud med.“

„Følg mig!“

Således bekendtgjorde Jesus for Peter, hvordan han skulle dø. Han forudsagde endog, at hans hænder ville blive strakt ud på et kors. Igen sagde han til sin discipel: „Følg mig!“ Peter tabte ikke modet over forudsigelsen. Han var villig til at lide en hvilken som helst død for sin Herres skyld.

Hidtil havde Peter kendt Kristus som kødeligt menneske, som mange kender ham nu; men han skulle ikke mere være begrænset på denne måde. Han kendte ham ikke mere, som han havde kendt ham i sit samvær med ham som menneske. Han havde elsket ham som et menneske, som en lærer sendt fra Himmelen. Nu elskede han ham som Gud. Han havde nu indset, at Kristus var alt for ham. Nu var han klar til at tage del i sin Herres opofrende gerning. Da han til sidst førtes til korset, blev han efter sin egen anmodning korsfæstet med hovedet nedad. Han syntes, at det var for stor en ære at lide på samme måde, som hans Herre havde gjort.

For Peter var ordene: „Følg mig!“ fulde af belæring. Denne lære gjaldt ikke alene hans død, men hvert eneste skridt i hans liv. Hidtil havde Peter været tilbøjelig til at handle uafhængigt. Han havde prøvet på at lægge planer for Guds arbejde i stedet for at vente og følge Guds plan. Men han kunne intet vinde ved at styrte af sted foran Herren. Jesus siger til ham: „Følg mig!“ Lad være med at løbe foran mig. Så skal du ikke møde Satans hærskarer alene. Lad mig gå foran dig, så vil du ikke blive overvundet af fjenden.

Mens Peter vandrede ved siden af Jesus, så han, at Johannes fulgte efter dem. Han blev grebet af ønsket om også at vide besked om hans fremtid, og han spørger Jesus: „‘Herre, hvad så med ham?’ Jesus sagde til Peter: ‘Hvis jeg vil, at han skal leve, til jeg kommer, hvad angår det så dig? Følg du mig!’“ Peter skulle have tænkt på, at hans Herre ville åbenbare ham alt, hvad der var bedst for ham at vide. Det er ethvert menneskes pligt at følge Kristus uden unødig bekymring om den gerning, der er betroet andre. Da Jesus sagde om Johannes: „Hvis jeg vil, at han skal leve, til jeg kommer,“ gav han ikke en forsikring om, at denne discipel skulle leve indtil Herrens genkomst. Han gjorde blot gældende, at den øverste myndighed tilkom ham, og, at hvis det var hans vilje, at det skulle være sådan, så vedkom det på ingen måde Peters gerning. Både Peters og Johannes’ fremtid lå i deres Herres hånd. At følge ham i lydighed var den pligt, der krævedes af hver af dem.

Der er mange, der ligner Peter! De er interesserede i andres anliggender og ivrige efter at vide, hvad der er andres pligt, mens de er i fare for at forsømme deres egen. Det er vores opgave at følge Kristi eksempel. Vi vil komme til at se fejl og karakterbrist hos andre. Mennesker har mange slags svagheder. Men i Kristus finder vi fuldkommenhed. Ved at følge hans eksempel vil vi blive forvandlede.

Johannes levede, til han var meget gammel. Han oplevede Jerusalems ødelæggelse og det prægtige tempels undergang, et symbol på verdens undergang. Johannes fulgte sin Herre til det allersidste. Hovedpunktet i hans vidnesbyrd til menigheden var: „Mine kære, lad os elske hinanden.“ „Den, der bliver i kærligheden, bliver i Gud, og Gud bliver i ham.“

Peter havde fået sit hverv som apostel , men den ære og autoritet, han modtog af Kristus, havde ikke givet ham myndighed over hans medbrødre. Dette anskueliggjorde Kristus, da han som svar på Peters spørgsmål: „Hvad så med ham?“ svarede: „Hvad angår det så dig? Følg du mig!!“ Peter fik ikke værdigheden som menighedens overhoved. Den

begunstigelse, som Kristus havde givet ham ved at tilgive ham hans frafald og ved at betro ham at vogte hjorden, og Peters egen trofasthed med hensyn til at følge Kristus, gjorde, at han vandt sine brødres tillid. Han havde stor indflydelse i menigheden; men den lærdom, som Kristus havde bibragt ham ved Galilæasøen, førte Peter med sig gennem hele sit liv. Da han ved Helligånden skrev til menighederne, sagde han:

„Jeres ældste formaner jeg som medældste og som vidne om Kristi lidelser og som den, der har del i den herlighed, som skal åbenbares: Vær hyrder for Guds hjord hos jer, vogt den, ikke af tvang, men frivilligt, som Gud vil det, ikke for ussel vindings skyld, men glad og gerne. Gør jer ikke til herskere over dem, I har ansvaret for, men vær forbilleder for hjorden; og når hyrden over alle hyrder åbenbares, skal I få herlighedens uvisnelige sejrskrans.“

KAPITEL 86 - „GØR ALLE FOLKESLAGENE TIL MINE DISCIPLE“

Kapitlet er bygget op over Matt 28,16-20.
Kun et skridt fra den himmelske trone overgav Kristus hvervet til sine disciple. „Mig er givet al magt i himlen og på jorden,“ sagde han. „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple.“ „Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen.“ Adskillige gange blev disse ord gentaget, for at disciplene skulle fatte, hvor betydningsfulde de var. På alle jordens beboere, høje og lave, rige og fattige, skulle Himmelens lys skinne stærkt og klart. Disciplene skulle arbejde sammen med deres Frelser for at frelse menneskene.

Hvervet var blevet overgivet til de tolv, da Kristus mødte dem i salen ovenpå; men nu skulle det gives til mange flere. Ved mødet på et bjerg i Galilæa var alle de troende til stede, som man kunne kalde sammen. Før sin død havde Kristus selv fastsat tiden og stedet for dette møde. Englen ved graven mindede disciplene om hans løfte om at møde dem i Galilæa. Løftet blev gentaget for de troende, der var samlet i Jerusalem i påskeugen, og ved deres hjælp nåede det ud til mange ensomme, der sørgede over deres Herres død. Med den største forventning så alle frem til dette møde. For ikke at vække de skinsyge jøders mistanke begav de sig ad forskellige veje og fra alle retninger til mødestedet. Med forundring kom de og talte alvorligt sammen om de nyheder, der havde nået dem om Kristus.

Møde på bjergskråningen
Til den aftalte tid var mere end femhundrede troende forsamlet i små grupper på bjergskråningen, ivrige efter at høre alt, hvad de kunne få at vide af dem, der havde set Kristus efter hans opstandelse. Disciplene gik fra gruppe til gruppe og fortalte alt, hvad de havde set og hørt om Jesus, mens de forklarede det ud fra Skrifterne, lige som han havde gjort det for dem. Thomas fortalte igen beretningen om sin vantro og om, hvordan hans tvivl var blevet fejet bort. Pludselig stod Jesus iblandt dem. Ingen kunne sige, hvorfra eller hvordan han kom. Mange af dem, der var til stede, havde aldrig før set ham; men de så mærkerne efter korsfæstelsen på hans hænder og fødder. Hans ansigtsudtryk var som Guds eget ansigt, og da de så ham, tilbad de ham.

Men nogle tvivlede. Sådan vil det altid være. Nogle finder det svært at kunne tro, og de stiller sig på de tvivlendes side. Disse mennesker går glip af meget på grund af deres manglende tro.

Dette var det eneste møde, Jesus havde med mange af de troende efter sin opstandelse. Han kom og talte til dem og sagde: „Mig er givet al magt i himlen og på jorden.“ Disciplene havde tilbedt ham, før han talte, men hans ord, fra læber der havde været lukket i døden, betog dem med en forunderlig magt. Nu var han den opstandne Frelser! Mange af dem havde set ham udøve sin magt til at helbrede de syge og styre djævelske kræfter. De troede, at han havde magt til at oprette sit rige i Jerusalem, magt til at kvæle al modstand og magt

over naturens kræfter. Han havde dæmpet det oprørte vand. Han havde vandret på de skumklædte bølger. Han havde vækket de døde til live igen. Nu erklærede han, at „al magt“ var givet til ham. Hans ord førte tilhørernes tanker op over jordiske og timelige ting til de himmelske og evige. De blev opløftet til den højeste opfattelse af hans værdighed og herlighed.

Til alle folkeslag

Kristi ord på bjergskråningen var forkyndelsen af, at hans offer for menneskeslægten var fuldt og helt. Betingelserne for forsoningen var blevet opfyldt. Hans gerning på denne jord var fuldført. Han var på vej til Guds trone for at blive æret af engle og himmelske magter. Han var begyndt på sin gerning som talsmand. Med grænseløs autoritet gav han sine disciple hvervet: „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“

Den hellige sandhed var blevet betroet det jødiske folk; men farisæismen havde gjort dem til de mest afvisende, de mest fanatiske af alle mennesker. Alt, hvad der havde med præsterne og rådsherrerne at gøre — deres klædedragt, deres skikke, ceremonier og traditioner — gjorde dem uegnede til at være verdens lys. De betragtede sig selv, det jødiske folk, som verden. Men Kristus pålagde sine disciple at forkynde en tro og en gudsdyrkelse, der ikke skelnede mellem mennesker eller landegrænser, en tro, der ville blive antaget af alle mennesker, nationer og samfundsklasser.

Før Kristus forlod sine disciple, forklarede han helt tydeligt karakteren af sit rige. Han fik dem til at huske, hvad han tidligere havde fortalt dem herom. Han sagde, at det ikke var hans hensigt at oprette et jordisk, men et åndeligt rige i denne verden. Han skulle ikke herske som en jordisk konge på Davids trone. Ud fra Skrifterne viste han dem igen, at alt, hvad han havde gennemgået, var blevet bestemt i Himmelen ved rådslagning mellem Faderen og ham selv. Alt var blevet forudsagt af mænd, der var inspireret af Helligånden. Han sagde: I kan se, at alt, hvad jeg har forudsagt jer om min forkastelse som Messias, er gået i opfyldelse. Alt, hvad jeg har sagt vedrørende den ydmygelse, jeg måtte udholde, og den død, jeg måtte dø, er blevet bekræftet. Jeg opstod igen på den tredje dag. Hvis I studerer Skrifterne mere grundigt, vil I se, at alle enkeltheder i profetierne, som angår mig, blevet opfyldt.

Fra Jerusalem og til hele verden

Kristus betroede sine disciple at udføre den gerning, som han havde overladt dem, og de skulle begynde i Jerusalem. Jerusalem havde været stedet for hans utrolige nedværdigelse for menneskehedens skyld. Der havde han lidt og var blevet vraget og dømt. Judæas land var hans fødested. I sin menneskeskikkelse havde han der gået sammen med mennesker, og kun få havde opdaget, hvor tæt Himmelen kom på jorden, da Jesus var iblandt dem. Det var i Jerusalem, disciplenes arbejde skulle begynde.

I betragtning af alt, hvad Kristus måtte lide der, og det utaknemmelige arbejde, han havde udført, kunne disciplene nok have bedt om et mere lovende område; men det gjorde de ikke. Den jordbund, hvor han havde sået sandhedens sæd, skulle opdyrkes af disciplene, og sæden ville spire frem og yde en rig høst. I deres arbejde ville disciplene komme til at møde forfølgelse på grund af jødernes skinsyge og had; men dette havde deres Mester udholdt, og de måtte ikke flygte fra det. De første tilbud om nåde skulle gives til Frelserens mordere.

Og der var i Jerusalem mange, der hemmeligt havde troet på Jesus, og mange, der var blevet vildledt af præsterne og rådsherrerne. Også for dem skulle evangeliet forkyndes. De skulle opfordres til at angre. Den vidunderlige sandhed, at syndernes forladelse kun kunne opnås ved Kristus, skulle gøres helt klart. Mens hele Jerusalem var i oprør efter de sidste ugers utrolige begivenheder, ville forkyndelsen af evangeliet gøre det dybeste indtryk.

Men arbejdet skulle ikke standse her. Det skulle udstrækkes til jordens fjerneste egne. Kristus sagde til sine disciple: I har været vidne til mit liv i selvopofrelse for verdens skyld. I har været vidne til al min møje for Israel. Skønt de ikke ville komme til mig, så de kunne få livet; skønt præsterne og rådsherrerne har gjort mod mig, hvad de havde lyst til, skønt de har vraget mig, som det var forudsagt i Skrifterne, så skal de alligevel få endnu en mulighed for at tage imod Guds Søn. I har set, at jeg gerne tager imod alle dem, der kommer til mig og bekender deres synder. Den, der kommer til mig, vil jeg på ingen måde afvise. Alle, som vil, kan blive forsonet med Gud og få evigt liv. Til jer, mine disciple, betror jeg nådens budskab. Det skal først bringes til Israel og derefter til alle folkeslag, tungemål og folk. Det skal gives til jøder og til hedninger. Alle de, som tror, skal samles til én menighed.

Den Hellige Ånd

Ved at få Helligåndens gave skulle disciplene modtage en vidunderlig kraft. Deres vidnesbyrd skulle bekræftes ved tegn og undere. Der ville ske mirakler, ikke blot ved apostlene, men også ved dem, der tog imod deres budskab. Jesus sagde: „I mit navn skal de uddrive dæmoner, de skal tale med nye tunger, og de skal tage på slanger med deres hænder, og drikker de dødbringende gift, skal det ikke skade dem; de skal lægge hænderne på syge, så de bliver raske.“

Dengang blev der ofte begået giftmord. Samvittighedsløse mennesker tøvede ikke med på denne måde at skaffe sig af med dem, der stod i vejen for deres ærgerrighed. Jesus vidste, at hans disciples liv ville komme i fare på denne måde. Mange ville mene, at de gjorde Gud en tjeneste ved at dræbe hans vidner. Derfor lovede han dem beskyttelse mod denne fare.

Disciplene skulle få den samme magt, som Jesus havde, til at helbrede „al sygdom og lidelse blandt folket.“ Ved i hans navn at helbrede legemets sygdomme skulle de vidne om hans magt til at helbrede sjælen. Og nu blev der lovet dem en ny gave. Disciplene skulle prædike blandt andre folkeslag, og de ville modtage evne til at tale andre tungemål.

Apostlene og deres medarbejdere var ulærde mænd, men ved Helligåndens udgydelse på pinsedagen blev deres tale ren, enkel og præcis, både i ord og tonefald, hvad enten de talte deres eget eller et fremmed sprog._

En hellig oplæring

Således overgav Kristus sine disciple deres hverv. Han sørgede på alle måder for, at de kunne udøve det, og påtog sig selv ansvaret for, at det skulle lykkes. Så længe de adlød ham og arbejdede i forbindelse med ham, kunne intet mislykkes. Gå ud til alle folkeslag, befalede han dem. Gå ud til de fjerneste dele af den beboede klode, og vid, at jeg vil være der. I skal arbejde i tro og tillid, for I vil aldrig komme til at opleve, at jeg svigter jer.

Det hverv, Frelseren pålagde disciplene, omfattede alle de troende. Det omfatter alle, der tror på Kristus, til tidernes ende. Det er en skæbnesvanger misforståelse, at arbejdet med at frelse mennesker alene afhænger af den ordinerede prædikant. Enhver, der tager imod livet i Kristus, er indviet til at arbejde for sine medmenneskers frelse. Til dette arbejde blev menigheden etableret, og alle, der påtager sig dens hellige løfter, er dermed forpligtet til at arbejde for Kristus.

„Ånden og bruden siger: 'Kom!' Og den, der hører, skal sige: 'Kom!'" Enhver, som hører, skal gentage denne opfordring. Uanset hvad et menneskes kald i livet måtte være, burde dets største interesse være at vinde mennesker for Kristus. Hvis man ikke er i stand til at tale til store forsamlinger, kan man arbejde for enkeltpersoner. Til dem kan man videregive den belæring, man selv har modtaget fra Herren. Tjeneste for Herren består ikke kun i at prædike. De, som tager sig af syge og nødlidende og taler trøstende ord til de forsagte og dem, hvis tro er svag, tjener også Herren. Overalt tynges mennesker af skyldfølelse. Det er ikke lidelser, slid eller fattigdom, der fornedrer mennesker. Det er skyld og forseelser. Dette bringer hvileløshed og utilfredshed. Kristus vil, at hans tjenere skal hjælpe dem, der er plaget af synd._

Disciplene skulle begynde deres arbejde der, hvor de var. Det vanskeligste og mindst lovende arbejdsområde måtte ikke forbigås. På samme måde skal alle, der vil tjene Kristus, begynde, hvor de er. Inden for den nærmeste familie kan der være nogle, der længes efter medfølelse og mangler livets brød. Der er måske børn, der skal lære om Kristus. Der er hedninger lige uden for vor dør. Vi skal begynde med det, der ligger nærmest, og udstrække vore bestræbelser efterhånden, som Gud viser vej. Ofte kan bestræbelserne være begrænset af omstændighederne, men hvis de bliver udført samvittighedsfuldt og tilskyndet af troen, vil virkningen være vidtrækkende. Kristi gerning her på jorden kunne forekomme begrænset til et snævert område, men et meget stort antal mennesker fra alle lande hørte hans budskab. Gud benytter ofte de enkleste midler til at nå de største resultater. Det er hans plan, at hver eneste del af hans arbejde skal være afhængig af en anden del, som hjul, der griber ind i hinanden og fungerer i harmoni. Et arbejde udført af den mest ydmyge tjener, kan give genklang i evigheden.

Men befalingen: „Gå ud i al verden,“1 må ikke tabes af syne. Vi er kaldet til at rette blikket mod „de egne, der ligger længere borte.“ Kristus nedbryder skel, hindrende nationale fordomme, og lærer os at elske alle mennesker. Han løfter mennesker ud over den snævre ramme af egenkærlighed. Han udsletter alle landegrænser og klasseskel. Han gør ikke forskel på naboer og fremmede, på venner eller fjender. Han lærer os at betragte ethvert menneske, der har brug for os, som en bror og verden som vort arbejdsområde.

Da Frelseren sagde: „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple,“ sagde han også: „Disse tegn skal følge dem, der tror: I mit navn skal de uddrive dæmoner, de skal tale med nye tunger, og de skal tage på slanger med deres hænder, og drikker de dødbringende gift, skal det ikke skade dem; de skal lægge hænderne på syge, så de bliver raske.“ Løftet er lige så vidtrækkende som hvervet. Alle disse gaver tildeles ikke hver eneste troende. Det er Ånden, „som efter sin vilje tildeler enhver sin særlige gave.“ Men Åndens gaver loves til enhver troende efter behov i arbejdet for Gud. Løftet er i dag lige så stærkt og troværdigt som i apostlenes dage. „Disse tegn skal følge dem, der tror.“ Dette er Guds børns privilegium, og de bør gribe efter alt, hvad der er muligt at få til bekræftelse af troen.

Helbrede de syge

„De skal lægge hænderne på syge, så de bliver raske.“ Denne verden er som et stort sygehus, men Kristus kom for at helbrede de syge og forkynde frihed for Satans fanger. Han var selv sundhed og styrke. Han gav af sit liv til fysisk og psykisk syge. Han afviste ingen, der kom for at modtage hans helbredende kraft. Han vidste, at mange, som bønfaldt ham om hjælp, selv var skyld i deres sygdom, men alligevel nægtede han ikke at helbrede dem. Og når Kristi kraft virkede i disse stakkels mennesker, blev de overbevist om deres synd, og mange blev helbredt for såvel deres åndelige som for deres legemlige svagheder. Evangeliet har stadig den samme kraft, og hvorfor skulle vi i dag ikke kunne opleve de samme resultater?

Kristus føler smerten fra alle, der lider. Når onde ånder slider i et menneskelegeme, føler Kristus forbandelsen. Når feberen er ved at brænde livskraften bort, føler han dødskampen. Og han er lige så villig til at helbrede de syge nu, som dengang han i menneskeskikkelse var på jorden. Han prøver at udøve sin helbredende kraft gennem sine tjenere, som repræsenterer ham.

Disciplene kunne lære af Frelserens måde at helbrede på. En gang salvede han en blind mands øjne med dynd og sagde til ham: „‘Gå hen og vask dig i Siloadammen!’ … Han gik så hen og vaskede sig, og da han kom , kunne han se.“ Helbredelsen kunne kun ske ved guddommelig kraft, men alligevel benyttede Kristus sig af naturens enkle hjælpemidler. Skønt han ikke billigede anvendelse af medikamenter, brugte han dog enkle og naturlige lægemidler.

Til mange af de syge, der kom for at blive helbredt, sagde Kristus: „Synd ikke mere, for at der ikke skal ske dig noget værre.“ Således lærte han dem, at mange sygdomme er følgen af at overtræde Guds love, både fysisk og åndeligt. Hvis mennesker levede i

overensstemmelse med Skaberens vilje, ville der ikke være så megen elendighed til i denne verden.

Kristus havde været lærer og vejleder i det gamle Israel, og han lærte dem, at sundhed er lønnen for at adlyde Guds love. Den guddommelige læge, der helbredte de syge i Palæstina, havde talt til sit folk fra skystøtten og fortalt dem, hvad de skulle gøre, og hvad Gud ville gøre for dem. „Hvis du er lydig mod Herren din Gud," sagde han, „og gør, hvad der er i hans øjne, lytter til hans befalinger og holder alle hans love, så vil jeg ikke påføre dig nogen af de sygdomme, jeg har påført egypterne, for jeg er Herren, der læger dig."

Kristus gav Israel udtrykkelige anvisninger med hensyn til deres levevis, og han forsikrede dem: „Herren vil tage enhver sygdom bort fra dig." Når de opfyldte betingelserne, blev løftet bekræftet for dem. „Ingen i hans stammer snublede."

Dette kan vi også lære af. Der er betingelser, som alle må rette sig efter, hvis de vil bevare deres sundhed, og som alle burde kende. Vi skal samarbejde med Gud for at genoprette og bevare sundheden i legeme og sjæl.

Vi bør også lære andre, hvordan de kan genoprette og bevare deres sundhed. De lægemidler, som Gud har forsynet os med i naturen, bør først og fremmest anvendes, og det er vor opgave at føre sygdomsramte mennesker til Kristus for at få lindring ved hjælp af troen. Vi skal lære dem at tro på ham. Vi skal holde fast ved hans løfter og bede ham om at åbenbare sin magt. Kernen i evangeliet er genskabelse, og Frelseren vil, at vi skal få alle sygdomsramte og modløse til at gribe hans kraft.

Kærlighedens styrke var i alle de helbredelser, Kristus udvirkede, og blot ved selv at tage del i denne kærlighed kan vi bruges som redskaber i hans arbejde. Hvis vi forsømmer at holde os forbundet med Kristus, kan vi ikke viderebringe nogen livgivende kraft til vore medmennesker. Der var steder, hvor selv Frelseren ikke kunne gøre meget på grund af menneskers vantro. Også nu kan vantro skille menigheden fra dens guddommelige hjælper. Den har for svagt et begreb om evighedens realiteter til skuffelse for Gud, der således bliver berøvet sin ære

„Jeg er med jer"

Menigheden har fået løfte om Kristi nærvær, når den udfører hans gerning. „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple," sagde han. „Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende." En af de første betingelser for at modtage hans kraft er at tage hans åg på sig. Menighedens liv er afhængigt af, hvor pligtopfyldende det af Kristus pålagte hverv udføres. At forsømme dette hverv er helt sikkert at åbne døren for svaghed og forfald. Hvor der ikke sker et aktivt arbejde for andre, forsvinder kærligheden, og troen bliver svag.

Det er Kristi intention, at hans tjenere skal oplære menigheden i at arbejde for evangeliet. De skal lære mennesker at søge efter og frelse de fortabte. Men er det så, hvad de

beskæftiger sig med? Hvor mange bruger kræfter på at tænde en gnist af liv i en hensygnende menighed? Hvor mange menigheder bliver ikke plejet som syge lam af dem, der burde være ude at lede ester det mistede får! Og hele tiden går millioner og atter millioner af mennesker fortabt uden Kristus.

Guddommelig kærlighed har ladet sig bevæge til ufattelige dybder for menneskers skyld, og engle undrer sig over kun at finde en overfladisk taknemmelighed hos dem, der modtager så stor en kærlighed; at de i så ringe grad påskønner den. Der er forargelse i Himmelen over den ligegyldighed, der udvises over for menneskers frelse. Hvis vi ønsker at vide, hvordan Kristus ser på det, må vi forestille os, hvordan en far eller mor ville føle det, hvis de fik at vide, at deres barn, som var faret vild i kulden og sneen, af forbipasserende var blevet overladt til at omkomme, selvom de kunne have reddet det. Ville de ikke blive forfærdeligt bedrøvede og frygteligt vrede? Ville de ikke anklage disse mordere med en vrede, der var lige så stor som deres kærlighed til barnet? Hvert eneste menneskes lidelser er Guds børns lidelser, og de, som ikke rækker en hjælpende hånd til de medskabninger, som er i fare, vækker hans retfærdige vrede. Dette er Lammets vrede. Til dem, der gør krav på fællesskab med Kristus, men som har været ligeglade med deres medmenneskers nød, vil han på dommens dag sige: „Jeg ved ikke, hvor I er fra. Bort fra mig, alle I, som øver uret!“

Kristus i centrum

Da Kristus overgav sine disciple hvervet, beskrev han ikke kun deres opgave, men gav dem deres budskab. Han sagde: „Idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer.“ Disciplene skulle lære andre det samme, som Kristus havde lært dem. Det, som han havde forkyndt, ikke blot personligt, men også gennem alle profeterne og lærerne i Det Gamle Testamente, er indbefattet heri. Menneskers lære er udelukket. Der er ingen plads til overleveringer, menneskers teorier og konklusioner eller for kirkelig lovgivning. Ingen love, der er givet af gejstlige myndigheder, er inkluderet i missionsbefalingen. Kristi tjenere skulle ikke lære andre noget af alt dette. „Loven og profeterne“ sammen med beretningen om hans egne ord og gerninger er den skat, der blev betroet disciplene at give til verden. Kristi navn er deres nøgleord, deres udmærkelsestegn, deres enhedsmærke, bemyndigelsen til deres handlemåde og årsagen til, at deres gerning lykkes. Intet, som ikke bærer hans overskrift, vil blive anerkendt i hans rige.

Evangeliet skal ikke forkyndes som en livløs teori, men som en levende kraft, der kan forvandle livet. Gud ønsker, at de, der tager imod hans nåde, skal være vidner om dens magt. Han tager gerne selv mod dem, hvis livsførelse har været mest uantagelig for ham. Når de omvender sig, tildeler han dem sin guddommelige ånd, giver dem de mest betroede stillinger og sender dem ud blandt de vantro for at forkynde hans grænseløse barmhjertighed. Han ønsker, at hans tjenere skal vidne om, at mennesker ved hans nåde kan komme til at udvikle en karakter, der ligner Kristi, og kan glæde sig ved visheden om hans store kærlighed. Vi skal vidne om, at han ikke slår sig til tåls, før menneskeheden er blevet vundet og genindsat i sine hellige rettigheder som hans sønner og døtre.

I Kristus findes hyrdens omsorg, forældrenes kærlighed og den medfølende Frelsers uendelige nåde. Han tilbyder sine velsignelser på den mest tillokkende måde. Det er ham ikke nok kun at fortælle om disse velsignelser. Han præsenterer dem på den mest attraktive måde for at vække ønsket om at besidde dem. På samme måde skal hans tjenere tilbyde rigdommen ved den ubeskrivelige gaves herlighed. Kristi forunderlige kærlighed vil gøre indtryk og overvinde der, hvor blot en gentagelse af læresætninger intet kunne udrette. „Trøst mit folk, trøst det! siger jeres Gud." „Stig op på et højt bjerg, Zions budbringer, råb højt, Jerusalems budbringer, råb uden frygt! Sig til Judas byer: Her kommer jeres Gud! … Som hyrden vogter han sin hjord, han samler dem med sin arm; han løfter lammene op i sin favn, han leder moderfårene." Fortæl mennesker om ham, som er „ypperst blandt titusinder" , og vis hvordan „alt ved ham er dejligt" . Ord alene kan ikke udtrykke dette. Det må genspejles i karakteren og åbenbares i livet. Billedet af Kristus skal genspejles i hver eneste discipel. Gud har forud bestemt enhver „til at formes efter sin søns billede" . I ethvert menneske bør Kristi langmodige kærlighed, hans sagtmodighed, barmhjertighed og sandhed tilkendegives for verden.

De første disciple gik ud for at prædike ordet. De åbenbarede Kristus i deres liv, og Herren arbejdede sammen med dem „og stadfæstede ordet ved de tegn, som fulgte med" . Disse disciple forberedte sig til deres gerning. Før pinsedagen mødtes de med hinanden og ryddede al uenighed af vejen. De havde ét sind. De troede på Kristi løfte om, at de ville få velsignelsen, og de bad i tro. De bad ikke blot om en velsignelse for sig selv. De var tyngede af ansvaret for menneskers frelse. Evangeliet skulle bringes ud til jordens fjerneste grænser, og de gjorde krav på den tildeling af kraft, som Kristus havde lovet. Det var derefter, Helligånden blev udgydt, og tusinder blev omvendt på én dag.

Sådan kan det også blive nu. I stedet for menneskers teorier, skal Guds ord prædikes. De kristne skal få bragt deres stridigheder ud af verden og overgive sig til Gud for at frelse de fortabte. Hvis de i tro beder om velsignelsen, vil den komme. Åndens udgydelse på apostlenes tid var tidligregnen, og følgerne deraf var herlige. Men sildigregnen vil blive endnu mere rigelig.

Alle, der vier sig til Gud, vil uophørligt modtage ny fysisk og åndelig kraft. Himmelens uudtømmelige forsyninger står til deres rådighed. Kristus indgiver dem sin egen ånd og liv fra sit eget liv. Helligånden sætter al kraft ind for at virke på hjerte og sind. Guds nåde øger og mangfoldiggør deres evner, og hjælper dem således i arbejdet for at frelse mennesker. Ved at arbejde sammen med Kristus er de fuldkomne i ham, og trods deres menneskelige svaghed bliver de i stand til at gøre den Almægtiges gerninger.

Frelseren længes efter at åbenbare sin nåde og præge hele verden med sin karakter. Verden er hans erhvervede ejendom, og han ønsker at gøre menneskene frie, rene og hellige. Selvom Satan arbejder på at hindre ham heri, kan der dog ved det blod, der er udgydt for verden, vindes sejre som vil herliggøre Gud og Lammet. Kristus er ikke tilfreds, før sejren er fuldkommen, og han opnår at „se det, hvormed han skal mættes" efter sin lidelse. Alle

jordens folk skal høre evangeliet om hans nåde. Ikke alle vil tage imod hans nåde; men „mine efterkommere skal tjene ham. Der skal forkyndes om Herren for kommende slægter.“ „Men kongedømmet, herredømmet og magten i alle kongeriger under himlen bliver givet til den Højestes helliges folk,“ og „landet er fyldt med kundskab om Herren, som vandet dækker havets bund,“ „så de frygter Herrens navn i vest, hans herlighed i øst.“

„Hvor herligt lyder budbringerens fodtrin hen over bjergene! Han forkynder fred, han bringer godt budskab og forkynder frelse. Han siger til Zion: ‘Din Gud er konge.’ ... Bryd ud i jublende kor, Jerusalems ruiner. For Herren trøster sit folk ... Herren har blotter sin hellige arm for øjnene af alle folkene, hele den vide jord skal se vor Guds frelse.“

KAPITEL 87 - „TIL MIN FADER OG JERES FADER“

Kapitlet er bygget op over Luk 24,50-53; ApG 1,9-12.
Tiden var kommet, hvor Kristus skulle stige op til sin Fars trone. Som guddommelig sejrherre var han på vej hjem med sejrstrofæerne til de himmelske boliger. Før sin død havde han sagt til sin Far: „Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre.“ Efter sin opstandelse var han blevet på jorden en tid, for at hans disciple kunne lære ham at kende i hans opstandne og herliggjorte skikkelse. Nu var han klar til at tage afsked. Han havde bekræftet den kendsgerning, at han var den levende Frelser. Disciplene behøvede ikke længere at forbinde ham med graven. De kunne tænke på ham som den, der var herliggjort over for det himmelske univers.

På Oliebjerget

Til stedet for sin himmelfart valgte Jesus den plet, der så ofte var blevet helliget ved hans tilstedeværelse, mens han opholdt sig blandt mennesker. Ikke Zions bjerg, stedet hvor Davids by lå, ikke Morija bjerg, hvor templet lå, skulle nyde denne ære. Dér var Kristus blevet hånet og forkastet. Dér var nådens strømme, skønt de hele tiden vendte som en stærkere bølge af kærlighed, blevet kastet af hjerter, der var hårde som sten. Derfra var Kristus, træt og tung om hjertet, gået ud for at finde hvile på Oliebjerget. Da den hellige Shekinah forlod det første tempel, havde den stået på det østlige bjerg, som om den nødig ville svigte den udvalgte by. Sådan stod Kristus på Oliebjerget og så længselsfuldt ud over Jerusalem. Bjergets småskove og kløfter var blevet helliget ved hans bønner og tårer. De stejle skrænter havde genlydt af menneskemængdens triumferende råb, da den udråbte ham til konge. Ved dets skråninger havde han fundet et hjem hos Lazarus i Betania. I Getsemane have ved bjergets fod havde han helt alene bedt og lidt sjælekval. Fra dette bjerg ville han stige op til Himmelen. På dets tinde vil hans fødder hvile, når han kommer igen. Ikke som en smerternes mand, men som en glorværdig og sejrende konge vil han stå på Oliebjerget, mens hebraiske halleluja'er blander sig med hedningernes hosianna, og de genløstes stemmer skal som en vældig hærskare juble: Kron Ham, som er Herre over alle!

Nu begav Jesus sig sammen med de elleve disciple mod bjerget. Da de gik gennem Jerusalems port, så mange undrende på den lille flok, som blev ført af en, som rådsherrerne få uger tidligere havde fået dømt og korsfæstet. Disciplene vidste ikke, at dette skulle blive sidste gang, de var sammen med deres Mester. Jesus brugte tiden til at tale med dem og gentog sin tidligere belæring. Da de nærmede sig Getsemane, standsede han, for at de skulle genkalde sig, hvad han havde lært dem den nat, hvor han pintes af sjælekval. Atter betragtede han vintræet, som han dengang havde brugt til at anskueliggøre menighedens forening med ham selv og hans Fader. Endnu engang gentog han de sandheder, som han dengang havde åbenbaret. Rundt omkring ham var der minder om hans ugengældte kærlighed. Selv disciplene, som stod hans hjerte så nær, havde i ydmygelsens time bebrejdet ham og svigtet ham.

Kristus havde opholdt sig i verden i treogtredive år. Han havde udholdt dens foragt, fornærmelse og hån. Han var blevet forkastet og korsfæstet. Nu, hvor han skal stige op til sin herligheds trone, kunne man forestille sig, at han ved tanken om utaknemmeligheden fra dem, han var kommet for at frelse, ville trække sin sympati og kærlighed fra dem. At hans følelser ville rette sig mod det rige, der værdsætter ham, og hvor syndfri engle kun venter på at udføre hans vilje. Men hans løfte til dem, han elsker, og som han nu efterlader på jorden, lyder: „Jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“

Jesus bliver taget til Himmelen

Da de nåede til Oliebjerget, førte Jesus dem tværs over bjergets top, indtil de var i nærheden af Betania. Her standsede han, og disciplene samlede sig omkring ham. Det var, som om hans ansigt lyste, da han kærligt så på dem. Han bebrejdede dem ikke deres fejl. Ord fulde af kærlighed var det sidste, de hørte fra deres Herres mund. Med hænderne udstrakt til velsignelse og som om han ville forsikre dem om sin beskyttende omsorg, steg han langsomt opad og bort fra dem, trukket mod Himmelen af en kraft, der var stærkere end nogen jordisk tiltrækning. Da han steg opad, så disciplene, fulde af ærefrygt, med anspændt blik efter det sidste glimt af deres Herre, der steg til Himmelen. En lysende sky skjulte ham for deres øjne, og ordene genlød ned til dem, da englenes vogn af skyer tog imod ham: „Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.“ Og samtidig tonede den skønneste og gladeste musik fra englenes kor ned til dem.

Mens disciplene stadig stirrede opad, var der stemmer, der talte til dem med en klang som den dejligste musik. De vendte sig om og så, at to engle i menneskeskikkelse talte til dem og sagde: „Hvorfor står I og ser op mod himlen, galilæere? Den Jesus, som er blevet taget fra jer op til himlen, skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare op til himlen.“

Disse engle hørte til den flok, som havde ventet i en strålende sky for at ledsage Jesus til hans himmelske hjem. Som de mest ophøjede af hele engleskaren var det disse to, der var kommet til graven ved Kristi opstandelse, og de havde fulgt ham gennem hele hans liv på jorden. Med stor længsel havde hele Himmelen ventet på afslutningen af hans ophold i en verden, der var vansiret af syndens forbandelse. Nu var tiden kommet, hvor det himmelske univers skulle modtage sin konge. De to engle længtes helt sikkert efter at slutte sig til den skare, der bød Jesus velkommen, men af medfølelse og kærlighed til dem, han havde forladt, ventede de for at bringe dem trøst. „Alle engle er jo kun tjenende ånder, der sendes ud for at hjælpe dem, som skal arve frelsen.“

Kristus var steget op til Himmelen i menneskeskikkelse. Disciplene havde set skyen tage imod ham. Den samme Jesus, som havde vandret, talt og bedt sammen med dem; som havde brudt brødet sammen med dem; som havde været hos dem i deres både på søen, og som endnu den samme dag havde taget turen med dem op til toppen af Oliebjerget — denne samme Jesus havde nu forladt dem for at dele tronen med sin Far. Og englene havde forsikret dem, at han, som de havde set stige op til Himmelen, ville komme igen på samme

måde, som han var steget op. „Han kommer med skyerne, og hvert øje skal se ham.“ „For Herren selv vil, når befalingen lyder, når ærkeenglen kalder og Guds basun gjalder, stige ned fra himlen, og de, der er døde i Kristus, skal opstå først.“ „Når Menneskesønnen kommer i sin herlighed og alle englene med ham, da skal han tage sæde på sin herligheds trone.“

Således skal Herrens eget løfte til disciplene opfyldes: „Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er.“ Disciplene havde al mulig grund til at glæde sig ved håbet om deres Herres genkomst.

Tilbage til Jerusalem

Da disciplene vendte til Jerusalem, betragtede folk dem med forundring. Man havde tænkt sig, at de efter Kristi domfældelse og korsfæstelse ville have virket nedslåede og skamfulde. Deres fjender ventede at se dem give udtryk for sorg og nederlag. I stedet var der kun glæde og sejrsfølelse at se. Deres ansigter strålede af en lykke, der ikke var af jordisk oprindelse. De sørgede ikke over skuffede forhåbninger, men var fulde af lovprisning og tak til Gud. Med fryd fortalte de om Kristi vidunderlige opstandelse og hans optagelse til Himmelen, og mange troede på deres vidnesbyrd.

Disciplene frygtede ikke mere for fremtiden. De vidste, at Jesus var i Himmelen, og at han stadig holdt af dem. De vidste, at de havde en ven ved Guds trone, og de var ivrige efter at fremføre deres bønner til Faderen i Jesu navn. I højtidelig ærefrygt bøjede de sig i bøn, idet de gentog forsikringen: „Beder I Faderen om noget i mit navn, skal han give jer det. Indtil nu har I ikke bedt om noget i mit navn. Bed, og I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen.“ Ved troen rakte de deres hænder ud for at modtage mere og mere, med denne stærke begrundelse: „Kristus Jesus er død, ja endnu mere, han er opstået og sidder ved Guds højre hånd og går i forbøn for os.“ Og pinsen bragte dem glædens fylde ved Helligåndens nærværelse, nøjagtigt som Kristus havde lovet.

Ærens konge drager ind

Hele Himmelen ventede på at byde Frelseren velkommen i de himmelske boliger. Mens han steg op, viste han vej, og de mange fanger, der var blevet befriet ved hans opstandelse, fulgte efter ham. De himmelske hærskarer deltog under jubelråb og lovprisninger i dette glade følge.

Da de er ved at nærme sig Guds stad, lyder et råb fra de ledsagende engle:

„Løft jeres hoveder, I porte, løft jer, I ældgamle døre, så ærens konge kan drage ind.“ Og med fryd svarer de ventende vagtposter: „Hvem er ærens konge?“ Dette siger de ikke, fordi de ikke ved, hvem han er, men fordi de glæder sig til at høre det jublende svar: „Det er Herren, stærk og vældig, Herren, vældig i krig. Løft jeres hoveder, I porte, løft jer, I ældgamle døre, så ærens konge kan drage ind.“ Atter lyder råbet: „Hvem er han, ærens

konge?“ for englene bliver aldrig trætte af at høre hans navn blive lovprist. De ledsagende ejhle giver svaret: „Hærskarers Herre, han er ærens konge!“

Så bliver portene til Guds by åbnet helt, og engleskaren haster ind gennem portene under brusende, begejstret musik.

Dér står tronen, omgivet af forjættelsens regnbue. Dér er keruberne og seraferne. Anførerne for de himmelske hærskarer, Guds sønner, repræsentanterne for de syndfri verdener, er forsamlede her. Det himmelske råd, over for hvilket Lucifer havde anklaget Gud og hans Søn, repræsentanterne for de syndfri verdener, over hvilke Satan havde tænkt sig at oprette sit herredømme — alle er der for at byde Frelseren velkommen. De længes efter at lovprise deres konge og fejre hans triumf.

Men han vinker dem . Ikke endnu. Han kan endnu ikke modtage ærens krone og kongekåben. Han træder frem for sin Far. Han viser ham sit sårede hoved, sin gennemstukne side og de gennemborede fødder. Han løfter sine hænder, der er mærket af naglerne. Han peger på tegnene på sin sejr. Han præsenterer svingningsneget for Gud: De, der opstod sammen med ham som repræsentanter for den store skare, der skal stige op af graven ved hans genkomst. Han nærmer sig Faderen, hos hvem der er glæde over én synder, der omvender sig, og som fryder sig over hver enkelt. Før verdens grundvold blev lagt, havde Faderen og Sønnen sluttet en pagt for at frelse menneskeslægten, hvis den skulle lade sig overvinde af Satan. De havde indgået en højtidelig overenskomst om, at Kristus skulle stå som sikkerhed for menneskeheden. Nu havde Kristus opfyldt dette løfte. Da han på korset udbrød: „Det er fuldbragt!“ talte han til sin Far. Pagten var fuldt ud klevet gennemført. Nu erklærer han: Far, det er fuldbragt. Jeg har handlet efter din vilje, min Gud. Jeg har fuldført frelsesværket. Hvis din retfærdighed er sket fyldest, så vil jeg, „at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig.“

Nu lyder Guds stemme, som forkynder, at retfærdigheden er sket fyldest. Satan er besejret. Kristi arbejdende og kæmpende venner på jorden bliver modtaget i hans „elskede søn“ . I overværelse af de himmelske engle og repræsentanterne for de syndfri verdener bliver de erklæret retfærdiggjorte. Der, hvor han er, skal også hans menighed være. „Troskab og sandhed mødes, retfærdighed og fred kysser hinanden.“ Faderen tager Sønnen i sine arme, og der bliver sagt: „Alle Guds engle skal kaste sig ned for ham.“

Med uudsigelig glæde anerkender herskere og magter og myndigheder Livets Fyrstes suverænitet. Engleskaren kaster sig ned foran ham, mens det glade råb toner gennem de himmelske boliger: „Lammet, det slagtede, er værdigt til at få magt og rigdom og visdom og styrke og ære og lov og pris.“

Sejrsjubel blander sig med tonerne fra englenes harper, indtil det er, som om Himmelen strømmer over af glæde og lovprisning. Kærligheden har vundet sejr. Det fortabte er

genfundet. Himmelen genlyder af stemmer, der højtideligt forkynder: „Ham, der sidder på tronen, og Lammet, være pris og ære og lov og magt i evighedernes evigheder.“

Fra denne himmelske glædesfest lyder der et ekko til os på jorden af Kristi egne vidunderlige ord: „Jeg farer op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud.“1 Den himmelske familie og den jordiske familie er ét. For vor skyld steg Herren op til Himmelen, og for vor skyld lever han. „Derfor kan han også helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved ham, fordi han altid lever og vil gå i forbøn for dem.“

I Forventning om Enden